

પહેલી ગુજરાત કેળવણી પરિષદ.

તારીખ ૨૩ મી અને ૨૪ મી ઑક્ટોબર ૧૯૨૬ ને રોજ
મળેલી બેઠકનો હવાલો.

પરિષદના મંત્રીઓ તરફથી પ્રકટ કરનાર,

રા. અમૃતલાલ વિક્રમદાસ ઠક્કર.

દાદાજીરામ લાલમિરી—અમદાવાદ

૧૯૧૭.

કિંમત રૂ. ૧-૦-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૭૧૩૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ પહેલા ગુજરાતી ૧૫૯૧
પારિષદ

વિષય મન ૨૩૪ નં ૩૫૪.૮૭૩૫

પહેલી ગુજરાત કેળવણી પરિષદ.

તારીખ ૨૩ મી અને ૨૪ મી ઑક્ટોબર ૧૯૧૬ ને રોજ
મળેલી બેઠકનો હેવાલ.

પરિષદના મંત્રીઓ તરફથી પ્રકટ કરનાર,

રા. અમૃતલાલ વિઠ્ઠલદાસ ઠક્કર.

દાદાભાઈ લાઈબ્રેરી—અમદાવાદ.

૧૯૧૭.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીરાઈટ-સંગ્રહ
૭૧૩૮

આવૃત્તિ ૧ લી.]

સને ૧૯૧૭.

[પ્રત ૧૦૦૦.

ધી “ ગુજરાત પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ ” માં શાહ સોમાલાલ મંગળદાસે છાપ્યું.
ડેઠ પાંચકુવા, આર રસ્તા—અમદાવાદ.

પ્રસ્તાવના.

પહેલી ગુજરાત ફેળવણી પરિષદનો હેવાલ ગુજરાતી પ્રજા સમક્ષ રજુ કરતાં અમને સંતોષ થાય છે—જે કે તે પ્રકટ કરવામાં અનેક કારણોને લીધે અણુધાયો વિલંબ થયો તે માટે કંઈક ખેદ પણ થાય છે. પરિષદના અત્યાર સુધીમાં પ્રકટ થયેલા તેમજ અપ્રકટ રહેલા બધા કાર્યોની માહિતિ આ હેવાલમાંથી મળી આવશે, અને તેથી તેના કાર્ય વિષે સર્વ દેશીય તુલના હવે કરી શકાશે. અમે અત્રે આ હેવાલના સ્પષ્ટીકરણમાં કેટલીક બાબતો રજુ કરીશું.

આ હેવાલના પહેલા ભાગમાં પરિષદની તા. ૨૩ મી અને ૨૪ મી ઓક્ટોબરની બેઠકમાં જે કાર્ય થયું હતું તેનો ક્રમસર હેવાલ આપવામાં આવ્યો છે. પરિષદના પ્રમુખના ભાષણનું જે ગુજરાતી ભાષાંતર તેની બેઠકમાં વહેંચવામાં આવ્યું હતું તે આ વિભાગમાં છાપવામાં આવ્યું છે અને તેમણે કરેલું અંગ્રેજી ભાષણ પરિશિષ્ટ ૮ તરીકે પ્રકટ કરવામાં આવ્યું છે. ડરાવો રજુ કરતાં અને તેને અનુમોદન આપતાં તેમજ નિબંધના વિષયોની ચર્ચા કરતાં જુદા જુદા વક્તાઓએ જે ભાષણો કર્યા હતાં. તેના મુખ્ય મુદ્દાજ પ્રકટ કરવાનો હેતુ અમે રાખ્યો છે. પરિષદને માટે બધા ભાષણની નોંધ લેનાર એક સન્મિત્રના ટાંચણ પરથી અને કેટલાંક પ્રમાણરૂપ વર્તમાનપત્રોની સહાયથી ભાષણોના સાર અને ત્યાંસુધી વક્તાઓની જ ભાષામાંજ આપવામાં આવ્યા છે. આ હેવાલ બે ત્રણ મહીનામાં સત્વર પ્રકટ કરવાનો અમારો અલિલાષ હોવાથી વક્તાઓના ભાષણોનો સાર તેમની સંમતિ માટે તેમને મોકલવામાં આવ્યો નહોતો. આથી જો કોઈ પણ વક્તાના વિચારોનું અયોગ્ય નિરૂપણ થયું હોય તો તેઓ દરગુજર કરશે એવી આશા છે.

જે નિબંધો અમને મળ્યા હતા તે ગોખલે સોસાયટીએ નીમેલી એક ખાસ કમિટિએ તપાસ્યા હતા, અને તેની સૂચના મુજબજ નિબંધો પરિષદમાં વાંચવા અને છાપવા માટે પસંદ કરવામાં આવ્યા હતા. સમયના સંકેતને લીધે જે નિબંધો સાર રૂપે પણ પરિષદમાં વાંચાયા નહતા તે બધા બીજા વિભાગમાં છાપવામાં આવ્યા છે. તેમાંના ઘણાખરા લગભગ પહેલીજ વાર પ્રકટ થાય છે અને અમારી ખાત્રી છે કે તે ધ્યાનમાં લેવાથી પરિષદના કાર્યનો સંપૂર્ણ ખ્યાલ હવે આવી શકશે. કેટલાક નિબંધના લેખકોનાં નામ તેમની ખાસ ઇચ્છાથી પ્રકટ કરવામાં આવ્યા નથી.

પરિષદની બે દિવસની બેઠકમાં જે કામ થયું તે ઉપરાંત તે મળતા પહેલાં જે પ્રવૃત્તિ આદરવામાં આવી હતી, તેનો સંપૂર્ણ ખ્યાલ આપવા જતાં પરિશિષ્ટનો વિભાગ મોટા થઈ ગયો છે.

દેશી રાજ્યો, લોકલબોર્ડના સભાસદો વગેરેને પૂછેલા પ્રશ્નો અને તેના જવાબોનું તારણ, અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્યપુસ્તકોની કમીટીનો રીપોર્ટ વગેરેનો સમાસ આ વિભાગમાં કરવામાં આવ્યો છે.

ગુજરાતના તાલુકાઓમાં ફેળવણીની રિથિતિ વિષે જે આંકડાઓ ફેળવણી ખાતા તરફથી અમને મળ્યા હતા તે બૂલેટી પરિશિષ્ટ ૧ તરીકે છાપવામાં આવ્યા છે અને તે પરિશિષ્ટના વિભાગની છેવટે જોવામાં આવશે.

મુંબાઇની સરકારે અને ફેટલાંક દેશી રાજ્યો અને મ્યુનિસિપાલિટીઓએ પોતાના ખાતામાં કામ કરતા શિક્ષકોને પરિપદ્ધની બેઠકમાં હાજર રહેવાની રજા આપવા માટે અમે તેમનો ઉપકાર માનીએ છીએ. જે મ્યુનિસિપાલિટી અને લોકલબોર્ડના સભાસદોએ ખાનગી શાળાના વ્યવસ્થાપકો અને દેશી રાજ્યોએ અમારા પ્રશ્નના ઉત્તર આપીને ઉપયોગી માહિતી રજુ કરી છે તેમના પણ અમે આભારી છીએ. જે દેશી રાજ્યોએ અને કુળવણીની જાહેર સંસ્થાઓએ પોતાના હેવાલ અમને મોકલી આપ્યા છે તેમણે પણ અમને ઉપકૃત કર્યા છે. અમે આશા રાખીએ છીએ કે સ્થાનિક મંડળોના સભાસદો તેમજ દેશી રાજ્યોના અધિકારીઓ આ કાર્યમાં વધારે ને વધારે રસ લઇને તેને સંગીન ઉત્તેજન આપશે.

આ પ્રસ્તાવના પુરી કરતાં પહેલાં પ્રથમ તો અમદાવાદની જે ગોખલે સોસાયટીએ આ પરીપદ પહેલીવાર લેવાની જવાબદારી ઉઠાવીને ગુજરાતમાં કુળવણીની આ હિલ-ચાલને જન્મ આપ્યો છે તેનો ગુર્જર પ્રજા તરફથી અમે આભાર માનીએ છીએ. તેમજ આ પરિપદ સંબંધી કાર્ય કરવામાં આ સોસાયટીના અધિકારીઓએ અમને નિરંતર અને અંતઃકરણપૂર્વક જે સહાય આપી છે તે માટે અમે તેમના ખાસ આભારી છીએ. પરિપદને અંગે નીમાએલી કમિટિઓમાં કામ કરીને, તેને અંગે મળેલી સભાઓમાં ભાગ લઇને, સંગીન સલાહ આપીને, અને સામાન્ય રીતે આ કાર્યમાં એક કે બીજી રીતે રસ લઇને જે અનેક સદ્ગૃહસ્થોએ અમને સહાય આપી છે તેમનો પણ આભાર માનવો ઘટે છે. તેમનામાંથી કોઈનો ખાસ ઉપકાર માનવો એ કદાચ બાકીનાને અન્યાય રૂપ ગણાય. છતાં પણ સાક્ષર શ્રી કેશવલાલ હર્ષદરાય ટ્રુવ-જેમણે પાઠ્ય પુસ્તકોની તેમજ નિબંધની કમિટિમાં કામ કરીને તેને પોતાના લાંબા અનુભવ અને વિદ્વતાભરી વિવેકબુદ્ધિનો લાભ આપ્યો હતો—સ્વર્ગસ્થ ભાઈ રણજીતરામ વાવાભાઈ મહેતા—જેમણે પરિપદ સંબંધી પ્રવૃત્તિની શરૂઆતથી તે લગભગ આ માસ સુધી તેમાં અપૂર્વ રસ લઈ પગલે પગલે અમને અતિ-શક્તિ પ્રેમથી સલાહ અને અંગત સહાય આપી હતી અને જેમના અકાળ અવસાનનો આ આપણને લાંબા વખત સુધી સાલશે—અને પ્રો. હરિલાલ માધવજી ભટ્ટ—જેમણે પરિપદ મળતાં પહેલાં લગભગ એક પખવાડીઆ સુધી પોતાનો બધો સમય પરિપદના કાર્યમાં ગાળી અમારા કાર્યનો ભાર ધણો હલકો કર્યો હતો—આ ત્રણ ગૃહસ્થોનો અમે જેટલો આભાર માનીએ તેટલો ઓછો છે. ઉપરાંત પરિપદના કાર્ય સંબંધી બધા લખાણો પોતાના પત્રોમાં ધ્યાન દઈ પ્રકટ કરવા માટે અમે સામાન્ય રીતે સર્વે ગુજરાતી પત્રોના તંત્રીઓના અને ખાસ કરીને “ગુજરાતી” અને “ગુજરાતી પંચ”ના તંત્રીઓના આભારી છીએ. જેવડે આ પરિપદની ભાવનાને અને તેના કાર્યને ઉદારપણે આગ્રહ આપી તેને કંઈક પણ સફળ કરવા માટે અમે ગુર્જર પ્રજાજનોના ઋણી છીએ.

ગુજરાત કેળવણી પરિષદ.^૧

લેખક:—૨. રણજિતરામ વાવાભાઈ મહેતા, બી. એ.

ભારતવર્ષમાં જે પ્રજાની આજુ આજ વર્તે છે તે આત્મશાસક પ્રજા છે. ભારત-વર્ષના રાજ્ય વહીવટમાં પ્રજાશાસનના તત્ત્વને તેમણે સ્થાન આપ્યું છે. પ્રસંગો હવે એવા આવતા જાય છે કે બ્રિટિશ સામ્રાજ્યમાં ભારતવર્ષને સામ્રાજ્યનાં બીજાં અંગો જેવું સ્થાન પ્રાપ્ત થશે. એ અંગો પ્રજાશાસક છે અને ભારતવર્ષ નથી એટલે આજ દિન લગી ભારતવર્ષની ઉપેક્ષા કરવામાં આવી છે. યુરોપના વર્તમાન કુરુક્ષેત્રમાં ભારતવર્ષનાં સંતાનોના રેડાએલા લોહીથી એ ઉપેક્ષા કમી થઈ છે. સામ્રાજ્યકુટુંબમાં ભારતવર્ષનો ગૌરવભર્યો આદર થાય માટે એણે પ્રજાશાસક થવું ધટે છે. શાસનનું મૂલ્ય પ્રજા પીછાનતી હોય, શાસન પર પ્રભાવ પાડવા આતુર હોય અને શાસન હાથમાં લેવા યોગ્ય, સંપન્ન અને શક્તિવાળી હોય તો જ પ્રજાશાસનનો નિર્વાહ થઈ શકે છે. ઈષ્ટાપત્તિ માટે ભારતવર્ષની સમગ્ર પ્રજાએ યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવાની છે. ભારતવર્ષ વિસ્તીર્ણ ખંડ જેવડો દેશ છે તેથી સમગ્રની સંકલના કરનારી હિલચાલની સાથે સાથે સમગ્રનાં અવયવો એતનવંતા કરવાની હિલચાલો પણ થવી જોઈએ. એ અવયવો તે જૂદા જૂદા પ્રાંતો છે. સર્વની પરિસ્થિતિ પ્રમાણે લોકજીવન જનગૃહ કરવા નાનાવિધ પ્રવૃત્તિઓ ચાલે છે. પ્રાંતિક રાજદ્વારી પરિષદ, જીલ્લા રાજદ્વારી પરિષદ, સાહિત્યસંમેલન, વિદ્યાર્થીસંમેલન, સામાજિક સુધારણા પરિષદ, કેળવણી પરિષદ, પંડિતપરિષદ, પ્રાંતિક પરિષદ (આન્ધ્ર અથવા ઉત્કલ પરિષદ જેવી) વગેરે અનેક અળ-વળોનાં મોજાં ભારતવર્ષના વિવિધ પ્રદેશોમાં ઉછળી રહ્યાં છે.

ગુજરાત ભારતવર્ષનું એક અવયવ છે. ઉદ્યોગ અને વ્યાપારમાં તેના સંતાનોની નિપુણતાથી ભારતવર્ષના વર્તમાન જીવનમાં તેનું સ્થાન મહત્ત્વનું છે. તેથી પ્રખર કર્તવ્ય માટે તે નિર્માણ થએલો છે. એ કર્તવ્ય કરવાની તેની શક્તિ ખીલવવી અને કર્તવ્ય કરવાના પ્રસંગો ઉત્પન્ન કરવા એ ગુજરાતીઓની ફરજ છે.

ભારતવર્ષના બીજા બધા રાજદ્વારી પ્રાંતો કરતાં ગુજરાતની પરિસ્થિતિ તદ્દન નિરાળી અને વિષમ છે. જેટલો ગુજરાત બ્રિટિશ સત્તામાં છે તેનાથી સાડાપાંચ ગણો દેશી રાજ્યોને અધીન છે. દેશી રાજ્યોના વિસ્તાર પણ નાના મોટા છે—મુંઝવે એવા છે. એમની પ્રગતિ પણ એવી જ નિરાશ કરે એવી છે. વડોદરા જેવું રાજ્ય ઘણી દિશામાં પ્રગતિમાન છે તો કચ્છ જેવું એટલું જ વિશાળ રાજ્ય હજી પ્રગતિથી દૂર—ઘણું જ દૂર છે. બ્રિટિશ રાજ્યમાં પ્રજાની સત્તા વધતી જાય છે ત્યારે દેશી રાજ્યોમાં હતી તેટલી સત્તા પણ પ્રજાની ઘટતી જાય છે. છતાં દેશી રાજ્યો ધારે તો ગુજરાતને ગૌરવાન્વિત કરવામાં આગેવાની લઈ શકે એમ છે.

૧. આ પરિષદના હેતુ અને ઉત્પત્તિ વિષે અમે કંઈ પણ વિષય ન કરેલું હોવાથી અને પરિષદ મળતા પહેલાં સમાજોચકના ગુજરાત પરિષદ અંકમાં (પુ. ૨૧. અંક ૧૦) તે વિષે જે એક સંજીન લેખ પ્રકટ કરેલો હોવાથી તે અહિંયા ઉપોદ્ધાત રૂપે છાપવામાં આવ્યો છે.

વસ્તુસ્થિતિ આવી વિષમ છે, પ્રગતિની ગતિમાં ખાછળ રહી જવાની તીવ્ર દહેશત પણુ લાગે છે; છતાં ગુજરાતના આગેવાનોમાં અને યુવાનોમાં ઉત્સાહ છે. એ ઉત્સાહ કાર્યપરાયણ થતો જાય છે તો કોઈ દિવસ કાર્યસાધક પણુ નીવડશે.

અનેક રાજ્યવહીવટવાળા ગુજરાતમાં સર્વત્ર ફરી વળે એવી રાજદ્વારી પ્રવૃત્તિ શક્ય નથી. ધર્મ અને સંસારના ભેદો પણુ એકતા સાધવામાં વિરોધ કરે એવા છે. આમ હોવાથી, જે વસ્તુનો ગુજરાતમાં સર્વત્ર પ્રસાર અને આદર હોય તેના અન્વયે પ્રજાકીય પ્રવૃત્તિ ચલાવી હોય તો લાભ થાય. ગુજરાતી ભાષા સમસ્ત ગુજરાતમાં બોલાય છે. તેનો અને તેના સાહિત્યનો પ્રવેશ સર્વત્ર છે. અમદાવાદની સાહિત્યસભા દ્વારા તેથી ગુજરાતી સાહિત્યપરિષદનો જન્મ થયો અને એ હિલચાલ ગુજરાતમાં અધે ફરી વળી છે. પરંતુ પ્રજાજીવનના પ્રશ્નો એટલા બધા છે—સંખ્યા મહોટી છે, વિવિધ છે, વિષમ છે કે એક પ્રવૃત્તિ બસ નથી. આથી ભાષા જેવા સર્વસાન્ય વિષય કેળવણીપરત્વે પણુ વાર્ષિક સંમેલન ભરવાની સૂચના સાહિત્યસભા સંમુખ ઇ. સ. ૧૯૦૯ માં રજૂ થઈ હતી પરંતુ કેટલાંક કારણોસર તેનો અમલ થઈ શક્યો નહોતો. ત્યાર પછી ગયે વર્ષે મે મહિનામાં સુરતમાં સાહિત્યપરિષદનું પાંચમું અધિવેશન થયું. ત્યાં ફરજિયાત કેળવણી, કન્યા કેળવણી આદિ પ્રશ્નો ચર્ચવા કે નહીં એ સવાલ થયો. આખરે એમ ઈર્ષ્ય કે સાહિત્યપરિષદમાં કેળવણીના પ્રશ્નોને સ્થાન ન આપવું અને જરૂર લાગે તો કેળવણી સંબંધમાં અલાહિદી પરિષદ યોજવી. સાહિત્ય સભાના જે સભાસદો ત્યાં હાજર હતા તેમને આ વાત રૂચી. અમદાવાદ જઈ એમણે સાહિત્યસભા દ્વારા કન્યા કેળવણી માટે પ્રસ્તાવલિ તૈયાર કરી ગુજરાતમાં ફેરવી. ગઈ નાતાલમાં એઓ કોંગ્રેસમાં મુંબાઈ આવ્યા ત્યારે મુંબાઈના કેટલાક ગુજરાતી યુવાનો સાથે મસલત થતાં અલાહિદી કેળવણી પરિષદ યોજવાની જરૂર ફરીથી સ્વીકારાઈ. વખત વહેતો હતો ત્યાં અમદાવાદમાં ગોખલે સોસાયટીની સ્થાપના થઈ. હિન્દ સેવકસમાજ (Servants of India Society)ના યુવાન ગુજરાતી સભ્ય રા. રા. ઇંદુલાલ કનૈયાલાલ યાજ્ઞિક એવામાં અમદાવાદ ગયા અને ગોખલે સોસાયટિ (જેના કેટલાક આગેવાનો સાહિત્યસભાવાળા સભાસદ છે) સમક્ષ આ પ્રશ્નનો ઉઠાપોહ થયો અને આગામી પ્રાંતિક રાજદ્વારી પરિષદની સાથે પહેલી કેળવણી પરિષદ ભરવાનું નક્કી થયું. ઑક્ટોબરમાં તેનું સંમેલન થશે અને પ્રમુખસ્થાને ઑનરેબલ મિ. ચીમનલાલ હરિલાલ સેતલવાડ બિરાજશે.

જેમ જેમ સંમેલનો થતાં જશે તેમ તેમ પરિષદનો ઉદ્દેશ સ્પષ્ટ થતો જશે, આકાર પામતો જશે અને કાર્યપ્રદેશ વ્યવહાર થતો જશે. આમ છતાં ઉદ્દેશ અને કાર્યપ્રદેશ સંબંધમાં કાંઈ કહેવાનું પ્રાપ્ત થાય છે.

આ ચળવળને ગુજરાત કેળવણી પરિષદનું અભિધાન આપવામાં આવ્યું છે. કાંઈ સવાલ કરશે કે કેળવણીનો પ્રશ્ન ભાષા અને સાહિત્ય જેવો એકદેશી નથી, સર્વદેશી છે—માત્ર ગુજરાતને જ લાગુ પડે છે એમ નથી પણુ આખા મુંબાઈ ઇલાકાને લાગુ પડે છે તો પછી પ્રાંતિક રાજદ્વારી પરિષદ જેવી પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદ ભરવાને બદલે ગુજરાત કેળવણી પરિષદ શા માટે ભરવી ? આ ગંભીર સવાલનો ખુલાસો સવિસ્તર કરવો પડશે.

(૧) ગુજરાત કેળવણી પરિષદ મળવાથી પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદની આવશ્યકતા મટી

જતી નથી. મુંબાઈમાં એ સંબંધમાં હિલચાલ પણ શરૂ થઈ છે. એ વચ્ચે વિરોધ નથી પણ અન્યો-ન્યને સહાયક થઈ શકશે. દેશ સમગ્રમાં ચેતન જગાવવા તેનાં નાનાં નાનાં અંગોમાં પણ નાની મોટી પ્રવૃત્તિઓ સંચલિત કરવાનું સૂત્ર જેમને માન્ય હોય તેઓ આથી રાજ થશે.

(૨) આથી મહત્વના હેતુઓ પણ ગુજરાત કેળવણી પરિષદના પ્રેરક છે.

ક. ગુજરાત વેપાર અને ઉદ્યોગની ભૂમિ છે. વર્તમાન યુગમાં પ્રજાજીવનમાં એ બેનું સ્થાન ધણું જ આવશ્યક અને ઉપયોગી છે. રાજ્યદ્વારી પરતંત્રતા કરતાં આર્થિક (વેપાર ઉદ્યોગાદિની) પરતંત્રતા અધિક હાનિપ્રદ નીવડે છે. ભારતવર્ષ જેવા વિશાળ પ્રદેશ ઉપર પ્રકૃતિ પ્રસન્ન છતાં-પ્રસન્નતાને લીધે વિવિધ પ્રકારનો “ કાચો માલ ” (raw materials) હમ્મેશ મળલખ ઉત્પન્ન થતો હોવા છતાં એ માલમાંથી વપરાશ માટે તૈયાર થતી ચીજો કરવાની આવડત, સાધન વગેરે ભારતવર્ષમાં ન હોવાથી તે ચીજો મેળવવા બીજા દેશોને અધીન તેને રહેવું પડે છે. તેથી પરિણમતી હાનિ સુવિદિત છે. આ હાનિ કાંઈક ઓછી કરવાનો યોગ ગુજરાતના ભાગ્યમાં જણાયો છે. વર્તમાન વૈજ્ઞાનિક યુગની સામગ્રીઓથી ઉદ્યોગો એણે સ્થાપ્યા છે. કલાલયન જેવી સંસ્થા પ્રથમ વડોદરામાં જ સ્થપાઈ છે અને વૈજ્ઞાનિક કેળવણીનો ધોષ કરનાર અને સ્વાર્થત્યાગે તેનો પ્રચાર કરનાર પ્રો. મજબૂર પણ ગુજરાતી છે અને તેમનું કાર્યક્ષેત્ર તે જ રહ્યું છે.

ભારતવર્ષમાં અને ભારતવર્ષ બહાર જ્યાં જ્યાં હિંદીઓ વેપાર ખેડે છે તેમાં ગુજરાતીઓની સંખ્યા નાનીસૂતી નહીં જણાય. પૂર્વમાં જાપાનથી માંડી પશ્ચિમમાં ઇંગ્લંડ પર્યંત તેઓ પ્રસર્યા છે.

જે વેપાર ઉદ્યોગ ગુજરાતીઓના હાથમાં છે તે સરી ન જાય માટે તેમ જ ઉત્પાદક વધે તે માટે તત્સંબંધી કેળવણીની જેવી અને જેટલી જરૂરિયાત તેની વિચારણા કરવી, વ્યવસ્થા કરાવવી એ પ્રજાજીવના વિકાસનો નાનોસૂતો પ્રશ્ન નથી. વણિજ્ય માટે જે યોગ્યતા ગુજરાતીઓમાં છે તે યોગ્યતા હજૂ વધારે ભારતવર્ષના ઉત્કર્ષની સાધક શી રીતે થાય તેનો ઉત્તર ગુજરાતે દેવાનો છે.

ખ. ઉપર કહેવાઈ ગયું કે ગુજરાતમાં અનેક દેશી રાજ્યો છે. ખ્રિષ્ટિય રાજ્યમાં રાજ્યવ્યવહારના કેટલાક ખંડોમાં આપણો પ્રવેશ નથી એટલે એમને અંગે ઉંચા પ્રકારનો રાજ્યવહીવટી અનુભવ મેળવવાની ભેગવાઈ પણ નથી. એ ભેગવાઈને અભાવે આપણી શુદ્ધિનો વિકાસ કુદિત રહે અને પરિણામે રાષ્ટ્ર એ શક્તિ વિના પાંગળું રહે છે. પણ દેશી રાજ્યોમાં એવી ભેગવાઈઓ પુષ્કળ છે. રાજ્યવહીવટના ઉંચા અને અટપટા પ્રશ્નોથી શુદ્ધિ કેળવવા, એવી શુદ્ધિથી પ્રજાશાસન અને રાષ્ટ્રજીવનની ખીલવણી માટે પ્રયોગો-કરવા અને એ પ્રદેશોમાં પ્રાપ્ત કરેલાં શુદ્ધિ અને અનુભવોથી ખ્રિષ્ટિય સામ્રાજ્યમાં ભારતવર્ષનું સ્થાન ગૌરવભર્યું કરવા ગુજરાતીઓ શક્તિમાન થાય માટે એમને મળતી કેળવણી રેંછપેંછ ન હોવી બેઠાં. દેશનાયકો થવાની તાલિમ લેવાની નિશાનો જ્યાં આટલી બધી છે ત્યાં કેળવણીનો પ્રશ્ન મહત્વનો છે.

ગ. વડોદરાના રાષ્ટ્રવત્સલ નરેશ ગુજરાત ઉપર કરેલા અનેક ઉપક્રમેમાં પોતાના રાજ્યમાં મદત અને ફરનિયાત પ્રાથમિક શિક્ષણની કરેલી વ્યવસ્થાનો ઉપકાર ધણો મહોટો છે. પ્રત્યક્ષ પરિણામ તેનાં લાભદાયક નીવડતાં તેનું અનુકરણ શીઘ્રતાથી ગુજરાતનાં દેશી રાજ્યોમાં થવા સંભવ છે—વસ્તુતઃ અનુકરણ થવા પણ માંડ્યું છે. પરિસ્થિતિ અને અનુકૂળતા પ્રમાણે આ રીતે ગુજરાતમાં અનેક પ્રકારની કેળવણીના પ્રયોગો કરવાની જોગવાઈ છે. એ જોગવાઈઓનો લાભ લેવા અને અન્યોન્યના પ્રયોગો અને તેમાંથી પ્રાપ્ત થતા અનુભવોનો મુકાબલો કરવા અલાહિદી ચળવળ અને સંસ્થાની જરૂર છે.

વડોદરા રાજ્ય કેળવણીમાં અવસ્થાન લેતું હોય અને ગુજરાતના બીજા ભાગો પાછળ રહે તો આપણા અનેક ભેદોમાં ત્રણે એક ભેદ વધશે, પણ સર્વત્ર કેળવણીના સરખા પ્રસાર કરવાની ચળવળ થાય તો ઘણે અંશે આ વિષમતા દૂર રહેશે.

ઘ. આ વૈજ્ઞાનિક યુગમાં સમુદ્રને મનુષ્યે પોતાનો દાસ બનાવ્યો છે. વેપાર ઉદ્યોગમાં આખા જગતનો વ્યવહાર સંકુલ એની મદદથી થયો છે. તેમ આક્રમણ, રક્ષણ આદિને માટે પણ પ્રજાઓને એ મદદ કરે છે. પૂર્વે ભારતવર્ષમાં ઉત્તરમાંથી આક્રમણ થતાં અને સમુદ્રથી રક્ષિત પ્રદેશો નિર્ભય રહેતા પણ હવે એવી નિર્ભયતા રહી નથી. સમુદ્રસ્થ પ્રદેશોને વેપાર માટે જેમ હાલમાં અનુકૂળતા વધી છે તેમ દેશના રક્ષણની જવાબદારી પણ વધી છે. ગુજરાત સમુદ્રસ્થ દેશ છે. એના વેપારીઓ અને ખલાસીઓના સાલસ અને પરાક્રમ મશહૂર છે. શાશ્વતી વાત છે કે હાલમાં તે બધું સુપ્રતિમાં છે. બ્રિટિશ સામ્રાજ્યમાં સમાન સ્થિતિ પ્રાપ્ત કર્યા પછી ભારતવર્ષને પોતાનું નૌકાસૈન્ય કરવા અને વાણિજ્યનૌકાઓ રાખવાની જરૂર પડશે એવો વખત આવવાનો છે. આ પ્રસંગ માટે ગુજરાત તૈયાર હોવું જોઈએ. નાવિક શિક્ષણ માટે એક ગુજરાતી મુસલમાને મહોટી રકમ સરકારને સ્વાધીન પણુ કરી છે.

ડ. વેપારઉદ્યોગના પ્રદેશમાં જે ધર્મ ગુજરાતને માટે નિર્માણ થયો છે તેનો યથાર્થ નિર્વાહ કરવા ગુજરાતની રાજ્યદારમાં પ્રતિષ્ઠા હોવી જોઈએ. રાજ્યકર્તાઓના સમાગમમાં, રાજ્યવ્યવહારની અનેક શ્રેણીઓમાં સંખ્યાબંધ ગુજરાતી હોય અને તેમની શુદ્ધિ, વિદ્યા, અનુભવ રાજ્યકર્તાને ઉપયોગી નીવડતાં હોય તો રાજ્યદારમાં ગુજરાતની પ્રતિષ્ઠા અને સત્તા જામે. એ પ્રતિષ્ઠા એ સત્તા મેળવવા ગુજરાતીઓ એવી ઉચ્ચ પ્રકારની વિદ્યાર્થી સંપન્ન હોવા જોઈએ કે સરકારને તેમને રાજ્યવહીવટમાં સામેલ કર્યા વિના ચાલે જ નહીં.

ચ. રાજ્યદારમાં જેવી પ્રતિષ્ઠા નથી તેવી પ્રતિષ્ઠા ભારતવર્ષના લોકસમૂહમાં પણ નથી. આપણા પડોસી મહારાષ્ટ્રીઓમાં પણ નથી તો બીજેથી તો વાત જ ક્યાં? સર જમશેદજી જીજીભાઈ, પ્રેમચંદ રાયચંદ, દાદાભાઈ નવરોજી, સર શીરોઝશાહ મહેતા, જમશેદજી ટાટા, સર સયાજીરાવ ગાયકવાડ, મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધી, દયાનંદ સરસ્વતી, અબ્દુલ જમાલ, વગેરે અનેક ગુજરાતીઓએ વેપાર અને રાજ્યકીય પ્રશ્નોને અંગે ભારતવર્ષની સેવા કરી છે, છતાં રાનડે, ટીલક, ગોખલે, રામમોહનરાય, કેશવચંદ્રસેન, સુરેન્દ્રનાથ આનર્જિ, પ્રો. જગદિશચંદ્ર બોસ, સર રવીન્દ્રનાથ ઠાકુરની સાથે એમની ગાદી મંડાતી નથી. મહારાષ્ટ્ર અને અંગ્રાજાને જે પ્રતિષ્ઠા એમનાં સંતાનોથી મળી છે તે ગુજરાતને એનાં

સંતાનોથી-એમની અશ્રિત અને ચિરસ્થાયી સેવા છતાં મળી નથી. પણ હવે એ પ્રતિષ્ઠા મેળવવા પ્રયત્ન કરવાનો અવસર આવી લાગ્યો છે. પ્રજામાં શક્તિ છે પણ તેનું રાષ્ટ્રીય મમત્વ નથી. તે મમત્વ પ્રદીપ્ત કરી પ્રજાવલંત કરવાનું છે.

પ્રતિષ્ઠા અને સત્તા માત્ર વિકાસ ખાતર નથી જોઈતાં, પરંતુ ભારતવર્ષની આધુનિક પ્રગતિને ગુજરાત સહાયક થાય માટે. ગુજરાતમાં કંઈ પાણી ન હોય અને ગુજરાત આવા મહોટા મહોટા મનોરથો હવામાં બાંધવું હોય તો તે હાસ્યારૂપ લેખાય. પરંતુ ગુજરાતમાં શક્તિ છે. ભારતવર્ષના અબ્યુદયમાં એનો હિસ્સો નિર્મિત થએલો જણાતો જાય છે, પછી શક્તિને ફળવવામાં બેદરકાર રહેવું તે પાપ નથી ? જે નવી સંસ્કૃતિ ભારતવર્ષમાં જન્મશે તેમાં ગુજરાતનું સ્થાન તેની સંગીત સેવાના અનુરૂપ થવું જોઈએ એ મહેત્તુ પુણ્ય લેખાવી જોઈએ.

છ. વેપાર અને ઉદ્યોગમાં મહાલક્ષ્મી ગુજરાતમાં લક્ષ્મીની છોળ ઉડે છે.^૧ રાષ્ટ્રની ઉન્નતિ અર્થે એ લક્ષ્મી જેટલી વપરાવી જોઈએ તે નથી વપરાતી એ ગંભીર બેદરકારી વિષય છે. ગુજરાતમાં એ લક્ષ્મીનો સદુપયોગ કરાવવા લોકોપયોગી ચળવળ થાય તો દેશ, પ્રજા અને રાજ્યને અનેકધા લાભ છે. સદુપયોગ માટે ચર્ચા થાય, આદર્શો રજૂ કરવામાં આવે અને પ્રયોગો કરી તેનાં મીઠાં ફળ ખતાવવામાં આવે તોજ લક્ષ્મી રાષ્ટ્રની ઉન્નતિ તરફ વળે.

જ. -વેપારમાં સ્વાભાવિક રીતે આપખુદ કે એકલથ્થી સત્તાને અવકાશ નથી. તેમાં સર્વનો સરખો સમાસ છે. આપણાં પંચો, મહાજનો વગેરે એ સૂત્રનું સમર્થન કરે છે. લોક-શાસનનાં (Democracy) તત્ત્વો આપણે ભાંધે વિદ્યમાન છે એટલુંજ નહીં પણ પ્રવર્તમાન છે; અલ્પત અમુક પ્રદેશોમાં પણ એ તત્ત્વોને નવા જમાનાનો પાસ લાગ્યો નથી. એમનું રૂપ ફર્યું નથી. એમાં વહેતું લોહી નવો જન્મ પામ્યું નથી. લોકશાસનનો જે નવો પ્રવાહ ચાલ્યો આવે છે તેમાં આ નાના કુટુંબો પાણી નદિ બેળવવામાં આવે તો તે વધારે સડી જશે અને નવો પ્રવાહ જેટલી શીઘ્રતાથી પ્રજાના રૂઢિચર્યામાં એકરસ થવો જોઈએ તેટલી ઝડપથી નહીં થાય, ફળવણીના વિપુલ પ્રચારથી પ્રચલિત જીવનચત્ર નવેસર ચાલવું થશે.

ગુજરાતમાં જે નવજીવન ઉદય પામતું જાય છે અને તેના જે ફળ રૂપે ગુજરાત ફળવણી પરિષદનો જન્મ છે તેના ગહનતમ અંતરમાં રહેલાં કેટલાંક પ્રેરક બળોનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન કર્યું-એ દર્શન એટલું અધું ભવ્ય અને ગંભીર છે કે એ પ્રમાણે સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવા જે સાધનો, કાર્યક્રમ યોજના, જે પ્રજાલોકોએ કાર્ય થાય તે અનુભવીઓને જીણાં લાગવાનાં અને આશાનો ઉદ્ધાસ સળગાવવાનાં નહીં, ગુજરાતીઓ વ્યવહાર છે. ભાવના જોઈ રાખે પણ કામ જે સામગ્રીથી કાર્યસાધક થઈ શકે તેનો ઉપયોગ કરવામાં પાછા હડતા નથી. કેવી રીતે કામ કરવા ધારણા છે ?

૧. ગુજરાતમાં વિવિધ રાજ્યસત્તા હોવાથી ફળવણીનો ફેલાવો પણ ઓછો વત્તો છે. હાલમાં ફળવણીથી સ્થિતિ જૂદે જૂદે સ્થળે કેવી છે ? તેનાં કારણો શા ? અને તેમાં વેગ શી

રીતે આવી શકે ? એ પ્રશ્નોના નિરાકરણ માટે પ્રસિદ્ધ થએલા અહેવાલો ઉપરથી, પત્રવ્યવહારથી અને અને તેમ અંગત તપાસથી માહિતી મેળવવામાં આવશે. એ મેળવવા શરૂઆત તરિકે પ્રશ્નમાળા કહાડી ઠેકઠેકાણે મોકલવામાં આવી હતી.

૨. માહિતી મળ્યા પછી નિકટવર્તિ વર્તમાનમાં ફળવણીની વૃદ્ધિ માટે ક્યા પ્રશ્નો જરૂરના છે તે નોંખા તારવવામાં આવશે. સુરત, ગોધરા, અમદાવાદ, રાજકોટ, ભુજ જેવા શહેરોમાં કોલેજોની જરૂર; ઊંચામાં ઊંચી વિદ્યા પ્રાપ્ત કરવા ગુજરાતીઓ પરદેશ જઈ શકે એવાં સાધનોની જરૂર; ઊંચા કન્યાશિક્ષણ કે યુવતીશિક્ષણની જરૂર; ફળવણીમાં પછાત કોમોની ફળવણીની જરૂર; ગામડામાં વિશેષ શિક્ષણપ્રસારણની જરૂર વગેરે જે કાંઈ લાગશે તે સંબંધમાં ચોક્કસ યોજનાઓ સરકાર સંમુખ, દેશી રાજ્યો સંમુખ અને શ્રીમંત ગુજરાતીઓ સંમુખ રજૂ કરવામાં આવશે. તે યોજનાઓ સિદ્ધ થાય માટે જરૂરની ચળવળ કરવામાં આવશે.

૩. ફળવણીની વર્તમાન સ્થિતિમાં જે ખામીઓ, દોષો, ન્યૂનતા, સ્પષ્ટતા વગેરે જણાતાં જશે તેમના સંબંધમાં ચોક્કસ અને સંપૂર્ણ માહિજ મળતી જશે તેમ તેમ લાગતા વળગતા સન્મુખ ફરીઆદો લઈ જવામાં આવશે અને તેમના નિકાલ માટે પ્રયત્ન કરવામાં આવશે. સરકારની, દેશી રાજ્યોની (ગાયકવાડી રાજ્ય સુદ્ધાંતની) ફળવણીની નીતિની ટીકા થશે અને લોકમત જાગૃત કરી ઇજ્જત માટે ચળવળ થશે.

૪. પ્રચલિત સ્થિતિમાં શુભ ફેરફાર કરાવવામાં જેમ જેમ વિજય મળતો જશે તેમ તેમ તે સ્થિતિમાંથી બીજી દિશાઓમાં ગતિ કરવાના પ્રશ્નો લેવાશે અને તેમના સંબંધમાં લોકમત જાગૃત કરવામાં આવશે. ગુજરાતને માટે અલાહિદ્ વિશ્વવિદ્યાલય (University); વૈજ્ઞાનિક અને ઔદ્યોગિક શિક્ષણ માટે ગંભીર વિદ્યાપીઠો (Technological Institutions); પ્રાચીન આર્ય સંસ્કૃતિના પુનર્જન્મ માટે તેમજ ગુજરાતીઓના વર્તમાન જીવનને વાસ્તવિક આર્યજીવન કરવાનાં સાધનો—નવા પુરોહિતોની ફળવણી ધર્મનું શિક્ષણ, ચારિત્ર્યનાં બંધારણની તજવીજ; જે જે નવા નવા ધર્મો ગુજરાતને પ્રાપ્ત થતા જાય તેમના નિર્વાહ માટે જરૂરી ફળવણીની તદ્દન નવીજ સંસ્થાઓ; વગેરે વગેરે પ્રશ્નો આ કાઢવા છે.

આ રીતે કામ કરવાથી આટલા લાભ થવાનો સંભવ હાલ તો જણાય છે.

ફળવણીના વિષયમાં ગુજરાત જાગૃત થશે. ફળવણીના વહીવટમાં ક્યાં ખામી છે તે જણાશે અને તે દૂર કરવા લોકો તત્પર થશે. ફળવણીનો ફેલાવો ઓછો અથવા ધીમે લાગશે તો તેમાં વેગ ભરવા પ્રયત્નો થશે.

ફળવણીની જરૂરિયાત ચર્ચાથી સમજશે. જ્યાં જ્યાં હાલ ફળવણી વિના મહોટાં મહોટાં સાહસો ખેડાય છે ત્યાં ત્યાં ફળવણીનો પ્રવેશ થશે અને એ સાહસોમાં વિસ્મયકારક પરિવર્તન થશે. ગુજરાતનું દ્રવ્ય અનુત્પાદક અને નિરૂપયોગી રીતે ખરચાય છે તે બલિષ્ઠની પ્રજા તૈયાર કરવામાં ખર્ચાશે.

ફળવણી માટે ચળવળ કરવામાં અને સરકાર અથવા રાજ્યો પ્રજાની ખરેખરી વાંછનાઓ નહિ સંતોષે તો લોકો જાતે તે વાંછનાઓને અનુસાર ફળવણીની સંસ્થા ઉભી

કરવામાં સ્વાશ્રય શીખશે, આત્મશાસનના પાઠ શીખશે, સાર્વજનિક જીવનનો અનુભવ મેળવશે અને રાષ્ટ્રનું મમત્વ પોષશે.

કેળવણીના વિશેષ ફેલાવાથી જ્ઞાનની લ્હાણી વધશે, સંસારની વિષમતા ઘટશે, નવી શક્તિઓ ખીલશે અને આ યુગની સંપન્નતા આવશે, વિચાર વધશે અને ભારતવર્ષની સેવા માટે ગુજરાત તૈયાર થશે.

પરિષદનો સર્વે વ્યવહાર ગુજરાતીમાં થવાનો છે એટલે અંગ્રેજી નહીં શીખેલા અસંખ્ય ગુજરાતીઓ તેમાં રસ લઈ શકશે, સામેલ થઈ શકશે અને મદદ કરી શકશે. લોકાદર (democratic) નું આ પહેલું અને મહત્વનું પગલું લેવાયું છે.

એક આવી હીલચાલ ચલાવવાથી ગુજરાતના સાર્વજનિક જીવનમાં નવું ચેતન આવશે. આજે ગુજરાતમાં બોલતા અને વિચારતા આગેવાનો માત્ર સેંકડો છે. તેમની સાથે બીજા વર્ગમાંથી આગેવાનો ઉમેરાશે. ' સાક્ષરતા ' અને સંસ્કૃત શબ્દોથી ભડકતા ધણા ગુજરાતીઓ આ હીલચાલમાં જોડાતાં સંકોચાશે નહીં. એમના જ્ઞાન અને અનુભવનો ગુજરાતને લાભ મળશે અને એમની નિગૂઢ, કિયારહિત શક્તિઓ ખીલશે.

હવે ક્ષિય સમેટી લેતાં પુનઃકથનનો દોષ બ્હોરી લઈ દુકામાં પરિષદની જરૂર જણાવીશ.

પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદથી નિરાળી ગુજરાત કેળવણી પરિષદ કરવાનાં કારણો સ્પષ્ટ થયાં હશે. (૧) ગુજરાતનું રાષ્ટ્રીય જીવન ધડવા ગુજરાતને પોતાની ખાસ અળવળ જોઈએ છીએ. દેશી રાજ્યોવાળા ગુજરાતમાં આદર પામે એવી પણ સાથે સાથે. (૨) પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદમાં દેશી રાજ્યોમાં પ્રચલિત કેળવણીના પ્રશ્નો ખાતલ કરવામાં આવે તે ગુજરાતને પાલવે એમ નથી. દેશી રાજ્યોને જૂઠ્ઠાં રાખવાથી એની એકતા નિરંતર ખંડિત રહેશે. (૩) પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદમાં ધણીવાર મુંબાઈ ઇલાકાના પછાત ભાગો (સિંધ, દક્ષિણ મહારાષ્ટ્ર ખાનદેશ વગેરે)ના લાભો આગળ ગુજરાતના લાભો દટાઈ જવાનો ભય છે.

પોતાની ખાસ પરિષદ ભરવાથી ગુજરાતના લોકો પોતાનો ઉદ્ધાર કરવા જાતે જ પ્રવૃત્ત થશે. રાજ્યકીય અને રાષ્ટ્રીયજીવન ખીલવી શકશે. પોતાની લક્ષ્મીના પ્રમાણમાં કેળવણીના લાભ મેળવી શકશે. અને મહેચ્છા (aspiration) ના પ્રમાણમાં સિદ્ધિ (achievement) સાધી શકશે.

અનુક્રમણિકા.

પ્રસ્તાવના.

ગુજરાત કેળવણી પરિષદ. ૨૧. રણજિતરામ વાવાભાઈ મહેતા, બી.એ.
પરિષદની બેઠકનો હેવાલ.

પ્રથમ દિવસ	૧
બીજો દિવસ	૫૮

નિબંધો.

પ્રાથમિક કેળવણી.

પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકો તેમની યોગ્યતા તથા તેમનો પગાર—રા. ‘અનુભવી.’ ૮૩
પ્રાથમિક શિક્ષણ અને પ્રાથમિક શિક્ષકો—રા. ઉત્તમલાલ કેશવલાલ ત્રિવેદી,
બી. એ. એલ. એલ. બી.... ... ૬૦
નિશાળના નિયમો અને પ્રાથમિક શિક્ષકો—રા. ‘શિક્ષક.’ ... ૧૦૪
પ્રાથમિક કેળવણી વિશે કેટલીક સૂચનાઓ—રા. હિંમતલાલ ગણેશજી અંબરીયા,
બી. એ. એલ. એલ. બી.... ... ૧૦૯
કેળવણી સંબંધી સૂચવેલી યોજના—રા. કૃપાશંકર દલપતરામ આચાર્ય, એમ.એ. ૧૧૨

માધ્યમિક કેળવણી.

ગુજરાતમાં માધ્યમિક કેળવણી—રા. અંબેલાલ મણિભાઈ, બી. એ. ... ૧૪૨
આધુનિક માધ્યમિક કેળવણીની પદ્ધતિ અને તે સંબંધમાં થોડી સૂચનાઓ—
રા. યુનિલાલ ઘેલાભાઈ શાહ, બી. એ. ... ૧૪૬
નિરાનનું શિક્ષણ—રા. કન્યાશુભાય નથુભાઈ જોશી, બી. એ. ... ૧૫૩
માતૃભાષાદ્વારા શિક્ષણ—રા. મહાશંકર પોપટભાઈ આચાર્ય, બી. એ. ... ૧૫૮
કાલેજમાં દાખલ ન થનાર વિદ્યાર્થીઓ માટે માધ્યમિક શિક્ષણ કેવું હોવું
જોઈએ ?—રા. કૌશિકરામ વિદ્યહરરામ મહેતા, બી. એ. ... ૧૬૫
ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓનું મહાજન—રા. હરિપ્રસાદ ડાહ્યાભાઈ જગતપતિ... ૧૭૩

ઉચ્ચ કેળવણી.

ઉચ્ચ પ્રકારની કેળવણી સંબંધી થોડાંક ટિપ્પણો—રા. ત્રિભોવન પિતામ્બર-
દાસ ત્રિવેદી, એમ. એ. ... ૧૮૨

સ્ત્રી કેળવણી.

સ્ત્રી કેળવણી—એક કૂટ પ્રશ્ન—રા. હિરાલાલ ત્રિભોવનદાસ પારેખ, બી. એ. ૧૮૬
કન્યાઓના માધ્યમિક શિક્ષણ માટે ખાનગી વિદ્યાલયોની અમત્ય.
રા. કેશવપ્રસાદ છોટાલાલ દેસાઈ, બી. એ., એલ. એલ. બી.... ... ૨૦૧

પરચુરણ.

સંસ્કૃત શિક્ષણ—રા. પંડિત શંકરપ્રસાદ૨૦૮
આપણી કેળવણીમાં હસ્તશિક્ષણ (Manual Training) ની જરૂર.				
રા. નરહરિ દ્વારકાદાસ પરિખ, બી. એ. એલ. એલ. બી....				...૨૦૩
વિદ્યાર્થીઓની શારિરીક કેળવણી—ડૉ. સુમન્ત બ. મહેતા...		૨૨૬
જૂના નવા આંકની સરખામણી—રા. રૂસ્તમજી મનચેરજી મોખેતજી.				...૨૨૯
લખાણોમાંથી ઉતારો (કેટલાક નિબંધનો સાર)૨૩૮

પરિશિષ્ટ.

૧—(૧) દેશી રાજ્યોને પૂછેલા સવાલોના ઉત્તરોનું તારણ	૧
(૨) મ્યુનિસિપલ મંડલોને પૂછેલા પ્રશ્નોના આવેલા ઉત્તરોનું તારણ	૨
(૩) ખાનગી માધ્યમિક શિક્ષણ (ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓને પૂછેલા પ્રશ્નોના જવાબોનું તારણ	૧૪
(૪) તાલુકા અને જિલ્લા બોર્ડના જવાબોનું તારણ	૧૭
૨—અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકોની કમિટીનો રિપોર્ટ	૨૧
૩—માધ્યમિક શાળાઓના શિક્ષકોનું સંમેલન...	૫૮
૪—સ્ત્રી કેળવણીના પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે સંમેલન	૭૩
૫—પ્રાથમિક શાળાઓના શિક્ષકોનું સંમેલન	૯૬
૬—પ્રશ્નાવલીઓ (દેશી રાજ્યોને, મ્યુનિસિપાલિટીઓને, ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓને અને લોકલબોર્ડને)	૧૦૩
૭—વિષયોની યાદિ	૧૦૯
૮—પરિષદના પ્રમુખનું ઇંગ્રેજી બાપણ	૧૧૯
૯—પરિષદમાં પસાર થયેલા ઠરાવોનું ઇંગ્રેજી બાષાન્તર	૧૩૫
૧૦—ગુજરાતના જુદા જુદા તાલુકાઓમાં લોકલબોર્ડની હદમાં અપાતી પ્રાથમિક કેળવણી સંબંધી માહિતી	૨

પહેલી ગુજરાત કેળવણી પારિષદ.

પ્રથમ દિવસ.

સને ૧૯૧૬ ના ઑક્ટોબર માસની તા. ૨૩ મીએ આઠ વાગે આ પરિષદનું કાર્ય શરૂ થયું હતું.

શરૂઆતમાં સૌ. શારદા મહેતા બી. એ. ની આગેવાની નીચે અમદાવાદ વનિતા વિશ્રામ મહિલા વ્યવસાયની ફેટલીએક બાળાઓ તથા બીજી ફેટલીક સન્નારીઓએ નીચેનાં એ ગીત ગાયાં હતાં.

૧.

સુખ દાયિની, સુખ દાયિની, સરસ્વતી માતા તું.
સુખ દાયિની, સરસ્વતી તું, પંડિત જનની પુણ્યગતિ તું;
આપ અમોને આશિષ બ્રહ્મસુતા તું. હે સરસ્વતી.
મયૂરવાહની પ્રણતપાલિની,
સુરતરૂપીણી સ્વર્ગમાલિની,
જવાલામુખી જગજનની ભક્તરતા તું. હે સરસ્વતી.
પારસમણિ તું પાવન કરજે,
દાસજનો આવ્યા સંધરજે,
દીન દયાળી દેવી દિવ્ય સુધા તું. હે સરસ્વતી.

૨.

જય જય ગરવી ગુજરાત,
દીપે અરૂણું પરભાત.
ધ્વજ પ્રકાશશે ઝળળ કસુંબી, પ્રેમ શૌર્ય અંકિત
તું ભણુવ ભણુવ નિજ સંતતિ સહુને
પ્રેમ ભક્તિની રીત

હૈયી તુંજ સુંદર જાત.

જય જય૦

ઉત્તરમાં અંબા માત, પૂરવમાં કાળી માત
છે દક્ષિણ દિશમાં કરંત રક્ષા, કુન્તેશ્વર મહાદેવ
ને સોમનાથ ને દ્વારિકેશ એ
પશ્ચિમ કેરા દેવ

છે સહાયમાં સાક્ષાત.

જય જય૦

નદી તાપી નર્મદા જોય, મહીને બીજી પણ જોય
વળી જોય સુભટના જુદા રમણુને, રતનાકર સાગર
પર્વત ઉપરથી વીર પૂર્વજો,
દે આશિષ જયકર

સંપે સોહે સહુ જાત.

જય જય૦

તે અણહિલવાડના રંગ, તે સિદ્ધરાજ જયસિંગ
તે રંગ થકી પણ અધિક સરસ રંગ થશે સત્વર માત
શુભ શુકન દીસે મધ્યાહ્ન-શોભશે
વીતી ગઈ છે રાત

જન ધૂમે નર્મદા સાથ.

જય જય૦

ગોખલે સોસાઈટીના પ્રમુખનું આવકારનું લાખણ.

ગોખલે સોસાઈટીના પ્રમુખ રા. જીવણલાલ વ્રજરાય દેસાઈ બી. એ., બાર. એટ. કો.
એ પ્રતિનિધિઓને આવકાર આપતાં નીચેનું લાખણ આપ્યું હતું:—

પ્રથમ ગુજરાત કેળવણી પરિષદના પ્રતિનિધિ બંધુઓ, સત્તારીઓ અને સદગૃહસ્થો,
આપના અમૂલ્ય વખતનો ભોગ આપીને આપણા દેશની ઉછરતી પ્રજાના લવિષ્મની
જોડે ગાઢ સંબંધ ધરાવતા વિષય ઉપર ચર્ચા કરવાને માટે આપ અહીં પધાર્યા છો તેને
માટે આપનો આભાર માનવાની હું આ તક લઉં છું.

ગયા ડિસેમ્બર મહિનામાં મુંબાઈમાં નેશનલ કોન્ગ્રેસ મળી હતી તે વખતે અમદા-
વાદના કેટલાક ડેલીગેટોનો એવો વિચાર થયો કે આ સાલમાં એક અડવાડીઆ માટે
ગુજરાતના જુદા જુદા સ્થળોથી પ્રતિષ્ઠિત ગૃહસ્થોને અમદાવાદમાં ભેગા કરવા અને તે
વખતે ગુજરાતને લગતા રાજદ્વારી, સાંસારિક, ઔદ્યોગિક, કેળવણી સંબંધી અને બીજા
વિષયો ચર્ચાવા અને એ નમ્ર સંસ્થાને બહુ મોટું રૂપ નહીં આપતાં વાર્ષિક મેલાવણ
કર્યે જવાય તેવી ગોઠવણ કરવી. ગુજરાતના જુદા જુદા સ્થળોમાં આવી રીતે દર વર્ષે
મળવાની ગોઠવણ ના થાય તો અમદાવાદમાં તો મળવું જ, એવી કાંઈ યોજના કરવી
એવો નિશ્ચય તે વખતે કરવામાં આવ્યો હતો; અને ત્યારબાદ અહીં બધા પાછા આવ્યા
બાદ એ સંબંધી વિચાર કરવાને માટે એ ત્રણ વખત મળ્યા છતાં, એ વિચાર અમલમાં
મૂકી શકવા સંબંધી કેટલાકનાં મનમાં શંકા પેદા થતાં એ વિચાર છોડી દેવામાં આવવા-
ની તૈયારી થતી હતી; તેવામાં અત્રેની ગોખલે સોસાઈટીના મેમ્બરોની એક સભા
વખતે આ વિષય સંબંધી ચર્ચા થતાં કેટલાક મિત્રો તરફથી એવી સૂચના કરવામાં આવી
કે બીજા વિષયો સંબંધી વિચાર કરવાને માટે બધા મળી શકે નહીં તો પણ કેળવણીને
લગતા પ્રશ્નોનો વિચાર કરવાને માટે તો ગુજરાતના જુદા જુદા સ્થળોના અગ્રગણ્ય ગૃહ-
સ્થો અને જાનુઓને અહીં કાંઈ યોગ્ય વખતે ભેગા કરવાં અને આ અતિ મહત્વના વિષય-
ના સંબંધમાં જે સૂચનાઓ અને દરાવો થાય તે તાકીદે અમલમાં મૂકાય તેવી યોજના

કરવી. આ ઉપરથી આપને તસ્દી આપવાનો નિશ્ચય થયો અને તે સંબંધી પત્રવ્યવહાર વગેરે શરૂ થયો. ત્યાર બાદ અત્રે મુંબાઇની પ્રાંતિક પરિષદ મેળવવાનો પણ વિચાર થતાં ગયા ડિસેમ્બર માસમાં મુંબાઇમાં થયેલો વિચાર ધણે અંશે ફળીભૂત થવાનો પ્રસંગ મળ્યો અને ગુજરાત ફળવણી પરિષદની પ્રથમ બેઠક આટલી મોટી વહા અને વજનવાળી ભેગી કરવાનું અમદાવાદને માન મળ્યું.

જ્યારે પ્રાંતિક પરિષદ અત્રે ભરાવાનું નક્કી થયું ત્યારે ફટલાક મિત્રો તરફથી એવી સૂચના કરવામાં આવી હતી કે આ પરિષદને ગુજરાત પરિષદને બદલે મુંબાઇની પ્રાંતિક ફળવણી પરિષદનું રૂપ આપવું; પરંતુ અમારો નમ્ર અભિપ્રાય એમ થયો કે, ફળવણી જેવા વિષયમાં પ્રાંતના દરેક ભાગમાં ચાલુ ચળવળની જરૂર છે અને આ પરિષદને પ્રાંતિક પરિષદમાં ફેરવી નાંખવામાં આવશે તો ગુજરાતની અંદરની ચળવળ ટકી રહેવી મુશ્કેલ થશે અને મને આશા છે કે, અમારા આ નમ્ર અભિપ્રાયને આપ સંમત થશે.

આપણા દેશની પ્રગતિ સંબંધમાં ફળવણી એ પ્રથમ વિષય છે એમ મારો નમ્ર મત છે. આ દેશમાં ફળવણીનો પ્રચાર ધણો જ સંકુચિત છે એ વાત સર્વ માન્ય છે: એટલે એ સંબંધી કાંઈ પણ વિગતવાર દલીલ કરીને આપનો વખત લેવો એ કેવળ ગેર-મુનાસબ છે. લગભગ ૧૬૦ વર્ષથી બ્રિટિશ પ્રજાની સાથે આપણો સંબંધ બેઠાયો છે: છતાં ફળવણીના સંબંધમાં આપણો દેશ આટલો બધો પછાત રહ્યો છે તે ઘણું બેદરજનક છે. (hear, hear.) અસલના ઇતિહાસના અભ્યાસકો કહે છે કે, સ્વાર્થત્યાગી ઋષિ મુનીઓના ગુરુકુળોમાં હજારો વિદ્યાર્થીઓ ઉંચા પ્રકારની ફળવણી, માળાપો ઉપર બોલે મહ્યા સિવાય, લેઈ શકતા હતા. (સાંભળો) તે દેશની હાલની પ્રજાનો ધણો મોટો ભાગ અજ્ઞાનના ગાઢ તિમિરમાં દબાયેલો રહે છે તેથી આપણું અંતઃકરણ હમેશા દ્રવ્ય કરે છે.

ફળવણીના સંબંધમાં આ દેશની આવી સ્થિતિ થઈ ગઈ છે તેથી દેશના બધા ભાગોના આગેવાનો એ સંબંધમાં શું કરવું જોઈએ તેના સંબંધમાં વિચાર કરે છે, અને એ આમ-જેનો વિચાર કરવાને માટે આપણે ભેગા મળેલા છીએ. આપણા નામદાર શહેનશાહ ૧૯૧૨ ની સાલમાં કલકત્તે ગયેલા તે વખતે ત્યાંની યુનિવર્સિટીએ તેમને એક માનપત્ર એનાયત કર્યું હતું તેના જવાબમાં ના. શહેનશાહે નીચે પ્રમાણે પોતાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી હતી.

“ It is my wish that there may be spread over the land a network of schools and colleges from which will grow forth a loyal and manly and useful citizens, able to hold their own in industries and agriculture and all the vocations in life. And it is my wish, too, that the homes of my Indian subjects may be brightened and their labour sweetened by the spread of knowledge with all that follows in its train, a higher level of thought, of comfort and of health. It is through education that my wish will be fulfilled, and the cause of education in India will ever be very close to my heart. ”

“ મહારી એવી ઇચ્છા છે કે આ દેશમાં નિશાળો અને કોલેજોની હારની હાર એવી રીતે ગોઠવાઈ જાય કે તેમાંથી વફાદાર, બહાદુર, અને ઉપયોગી શહેરીઓ બહાર પડે, અને તેઓ હુન્નરઉદ્યોગમાં, ખેતીમાં તથા જીવનના બીજા રોજગારોમાં સર્વ ઠેકાણે હરીફાઈ કરી શકે. હું એમ પણ આશા રાખું છું કે મહારી હિંદી પ્રજાના ઘરમાં આનંદ પ્રસરે, તેમના રોજગારો સતેજ થાય અને જ્ઞાનના પ્રસારથી પ્રાપ્ત થતાં બીજા અનેક સુખો, જેવાં કે ઉચ્ચ વિચાર, સુખ સંપત્તિની વિશાળ ભાવનાઓ વગેરે તેઓ સંપાદન કરે. મહારી આ આશાઓ ફળવણી વડેજ ફળીભૂત થશે અને હિંદીઓની ફળવણીનો પ્રશ્ન મહારા હૃદયમાં આજ પછી પ્રથમ સ્થાન ભોગવશે. ” (તાળીઓ)

વખતોવખત નામદાર સરકારના મહોટા મહોટા અધિકારીઓએ હિંદની સામાન્ય અજ્ઞાન દશાના સંબંધમાં ઉદ્ગારો કાઢ્યા છે. ૧૮૧૧ ની સાલમાં હિંદુસ્તાનના એક આગલા વખતના વાઈસરોય લોર્ડ મિન્ટોએ એક મીનીટમાં જણાવ્યું હતું કે:—

The ignorance of the people is subversive to good Government and conductive to crime.

(લોકોના અજ્ઞાનને લીધે સારો કારોબાર અશક્ય થઈ પડે છે અને યુનાહો વધે છે.)

અને આ મીનીટ લખાણે એક સૈકું પસાર થઈ ગયા પછી પણ એની એજ ફરિયાદ અને અભિપ્રાય ચાલુ રહે છે તે ખરેખર શોચનીય છે. ફળવણીના સંબંધમાં નામદાર સરકાર તેમ પ્રજા જેટલું કરી શકે તેટલું ઓછું છે. ફળવણીના સંબંધમાં પાશ્ચાત્ય દેશોમાં કેવી પ્રગતિ ચાલે છે તે ઉપર સ્હેજ દ્રષ્ટિ ફેરવવામાં આવશે તો આપણી દશા કેવી દયા-જનક છે તે જણાઈ આવશે. અમેરિકાના યુનાઇટેડ સ્ટેટસમાં તો એવો નિયમ અંગીકાર કરાયેલો છે કે:—

The children of a nation are her capital, and in her proper investment of that capital consists her prosperity and life.

(દેશનાં બાળકો એ દેશની મુડી છે અને એ મુડીનો સફળ ઉપયોગ કરવાથીજ દેશની પ્રગતિ થાય છે.)

અને પ્રજાની ફળવણી પાછળ જે કાંઈ ખર્ચનો વધારો થાય છે તે તરફ સંતોષથી જુએ છે. અમેરિકાના ફળવણી ખર્ચ સંબંધમાં એક લેખક લખે છે કે:—

Our expenditures for public education have more than doubled in the past ten years; no more investment produces so large a return. More money means better schools. Better schools mean more efficient citizens, more efficient citizens produce more money. A free common school education is the common birth-right of every American child; and this is provided for by the taxation of property without reference to whether the owner has children to be educated or not.

(જનસમાજની ફળવણી પાછળનું આપણું ખર્ચ ગયા દસ વર્ષમાં બમણા કરતાં પણ વધ્યું છે, પરંતુ બીજા કોઈ પણ થાપણ તેથી વધારે સારો નફો આપી શકનાર નથી.)

વધારે નાણાં ખરચ્યાથી નિશાળા સુધરી છે અને નિશાળા સુધરવાથી વધારે લાયક શહેરીઓ તૈયાર થાય છે. આવી વિશેષ લાયકાતવાળા શહેરીઓ વધુ પૈસા પેદા કરી શકે છે. નિશાળામાં મળી શકતી સામાન્ય કળવણી મફત લેવી એ અમેરીકન બાળકનો જન્મથી પ્રાપ્ત થતો હક છે, અને મીલકત ઉપર વેરો નાંખીને આવી કળવણીમાં થતા ખરચની ભોગવાઈ કરવામાં આવે છે. મીલકતના માલિકને કળવણી લે એવાં છોકરાં છે કે નહિ તે સુદ્ધાંતો વેરો લેતી વેળા વિચાર કરવામાં આવતો નથી.)

અમેરિકાના યુનાઇટેડ સ્ટેટસની એક યુનીવર્સિટી સંબંધમાં એમ જોવામાં આવ્યું હતું કે, એ સ્ટેટની ઉપજમાંના અમુક ભાગોની ઉપજ એ યુનીવર્સિટીના ખર્ચ માટે અલાયદી કાઢવામાં આવેલી હતી, અને સ્ટેટની ફેટલીક જમીનો પણ એ યુનીવર્સિટીને આપી દેવામાં આવેલી હતી, અને આ એક અપવાદ રૂપ કેસ (exceptional) case નહોતો. આવી યોજના સામાન્યતઃ અમેરિકાની બંધી યુનીવર્સિટીઓના સંબંધમાં છે. કોઈ પણ બાળક અજ્ઞાન રહે તે વાત ત્યાંના કારોબારીઓને લગભગરૂપદ જણાય છે. પાશ્ચાત્ય દેશની આવી સ્થિતિ ઉપર નજર નાંખીએ છીએ ત્યારે આપણને ખેદ થયા વગર રહેતો નથી. સને ૧૯૧૧ ની સાલમાં આપણા લોકમાન્ય મહુમ મિત્ર રા. ગોપાળ કૃષ્ણ ગોખલેએ નામદાર વાઈસરોય સાહેબની કૌન્સિલમાં પ્રાથમિક કળવણી Elementary Education ના સંબંધમાં કાયદાનો ખરડો રજુ કર્યો હતો. એ રજુ કરતાં પૂર્વ અને પશ્ચિમના દેશોની સાથે હિંદુસ્થાનની કળવણીનું દિગ્દર્શન કરાવ્યું હતું; અને નામદાર ગાયકવાડ સરકારે (તાળીયો) મફત અને ફરજિયાત કળવણીનો નિયમ દાખલ કર્યો છે તેનું સૂચન કર્યું હતું; તે વખતે વાઈસરોય સાહેબની કૌન્સિલના કળવણી ખાતાના મેમ્બર મી. બટલર જે હવે સર હાર્કોર્ટ બટલર છે તેમણે એવી દલીલ કરી હતી કે સામાન્યના બચાવના સંબંધમાં હિંદુસ્થાનની સરકારને ઘણા ખર્ચનો બોજો ઉઠાવવો પડે છે તેથી કળવણીના સંબંધમાં બેઠણે તેટલું ખર્ચ થઈ શકે તેમ નથી. આપણા અનુભવ એમ કહે છે કે, ન્યારે ન્યારે હિંદુસ્થાનની સરકારના ખર્ચમાં કોઈ કાપકાપ કરવાની હોય છે ત્યારે ત્યારે પહેલે કપાટે કળવણી ખાતું આવે છે. હાલના ચાલુ વખતમાં જે બનાવો બન્યા છે તે સંબંધી ફક્ત આપનું ધ્યાન ખેંચવાની જરૂર છે. આપણા વાઈસરોય લોર્ડ ચેમ્સફર્ડ સાહેબે તેમની પહેલી કૌન્સિલ સન્મુખ જે વિચારો દર્શાવ્યા હતા તે ઉપર આપ સાહેબોનું ધ્યાન ખેંચું છું. તે સાહેબે જણાવ્યું છે કે:—

“ In the sphere of education the influence of war has been very apparent. The Provincial Governments have, as the Council is aware, been forced by the financial situation to restrict their educational programmes, and the Government of India, for the same reason, had been unable to assist them with increased grants. ”

કળવણીના ક્ષેત્રમાં લઘાઈની અસર ચોક્કસ જણાઈ આવી છે. સભાની જાણમાં છે તે પ્રમાણે પ્રાંતિક સરકારોએ નાણાંની તંગીને લીધે કળવણીનો વિસ્તાર અટકાવ્યો છે, અને હિંદી સરકાર પણ ઉપલાજ કારણસર તેમને નાણાંની વધુ મદદ આપી શકી નથી.

આ દેશમાં કળવણીનો પ્રચાર સંકુચિત છે અને અજ્ઞાન અવસ્થા (illiteracy) ઘણી ગાઢ છે એ વાત સર્વમાન્ય છે તેથી એ સ્થિતિમાં ફેરફાર કરવાની યોજનાઓ કરવી તે નામદાર સરકારની તેમ જ પ્રજાના અગ્રગણ્ય મુદ્દસ્થો અને ખાતુઓની પ્રથમ ફરજ છે. નામદાર વાયસરોયની કૌન્સિલમાં મી. ગોખલેએ ૧૯૧૧ ની સાલમાં જણાવ્યું હતું કે—

My Lord, an American legislator, addressing his countrymen more than half a century ago, once said that if he had the Archangel's trump, the blast of which could startle the living of all nations, he would sound it in their ears and say, " educate your children, educate all your children, educate every one of your children ." The deep wisdom and passionate humanity of this aspiration is now generally recognized, and in almost every civilised country, the State to-day accepts the education of the children as a primary duty resting upon it. Even if the advantages of an elementary education be put no higher than a capacity to read and write, its universal diffusion is a matter of prime importance, for literacy is better than illiteracy any day, and the banishment of a whole people's illiteracy is no mean achievement. But elementary education for the mass of the people means something more than a mere capacity to read and write. It means for them a keener enjoyment of life and a more refined standard of living. It means the greater moral and economic efficiency of the individual. It means a higher level of intelligence for the whole community generally. He who reckons these advantages lightly, may as well doubt the virtue of light or fresh air in the economy of human health. I think it is not unfair to say that one important test of the solicitude of a Government for the true well-being of its people is the extent to which, and the manner in which, it seeks to discharge its duty in the matter of mass education, and judged by this test, the Government of this country must wake up to its responsibilities, much more than it has hitherto done, before it can take its proper place among the civilized Governments of the world. Whether we consider the extent of literacy among the population, or the proportion of those actually at school, or the system of education adopted, or the amount of money expended on primary education, India is far, far behind other civilised countries.

(નામદાર સાહેબ:—એક ધારાસભ્યોએ આશરે અડધા સૈકા ઉપર પોતાના દેશી ભાઈઓ સમક્ષ નીચેના ઉદ્ગારો કહાડ્યા હતા કે ‘ જો મુસ્લીમો પાસે ભેરીનાદ કરે એવો શંખ હોય અને જો તે વગાડીને હું સધળી પ્રજાઓના જીવતા મનુષ્યોનું ધ્યાન ખેંચી શકું તો તેમના કાનમાં શંખ ફૂંકીને પણ હું કહું કે તમારા બાળકોને કેળવણી આપો, તમારા બંધાં બાળકોને કેળવણી આપો, તમારા દરેકે દરેક બાળકને કેળવણી આપો. આ અભિલાષામાં સમાયેલું ગૂઢ ડહાપણ અને તેમાં રહેલી જનસમાજના ભલાની તીવ્ર લાગણીનો હવે સર્વત્ર સ્વીકાર થાય છે. અને રાજ્ય તરફથી પ્રજાઓનાં બાળકોને પ્રાથમિક શિક્ષણ મળવું જોઈએ એ સિદ્ધાંત લગભગ દરેક સુધરેલા દેશમાં સર્વમાન્ય છે. પ્રાથમિક શિક્ષણથી માત્ર લખતાં વાંચતાં આવડે તે શિવાય વિશેષ લાભ ના થતો હોય તોપણ એવા શિક્ષણનો સર્વત્ર પ્રસાર જરૂરી છે; કારણકે તદ્દન અજ્ઞાન કરતાં સામાન્ય શિક્ષણ કોઈપણ સમયમાં લાભદાયક છે; અને પ્રજા સમસ્તનું અજ્ઞાન દૂર કરવું એ પરાક્રમ કાંઈ નહાતું સુંતું નથી. પણ પ્રાથમિક શિક્ષણથી પ્રજા સમૂહને માત્ર લખવા વાંચવાની શક્તિ આવવા ઉપરાંત વધારે સંગીન લાભ થાય છે. તેને લઈને પ્રજાઓ જીવનના આનંદો વિશેષ સારી રીતે ભોગવી શકે છે, અને તેમની રહેણી કરણીમાં આવકારદાયક સુધારો થાય છે. કેળવાએલો મનુષ્ય વિશેષ માનસિક અને આર્થિક લાયકાતવાળો થાય છે. આપો જનસમૂહ કેળવણીને લીધે આવડત તથા હોંશીઆરીમાં એક ઝગલું આગળ વધે છે. જે માણસ આવા લાભની કીમત ઓછી ઓંકતા હોય તે માણસ કદાચ જનસુખાકારીમાં પ્રકાશ અને ચોક્કસ હવાની અગત્ય વિશે શંકા લાવશે. કોઈપણ સરકારને પોતાની પ્રજાનું હિત હૈંડે છે કે કેમ તે જાણવું હોય તો પ્રજાને કેળવણી આપવાનો ધર્મ તે કેવી રીતે બળવે છે તે જોવાથી બ્યાજથી રીતે કહી શકાય. અને આ દેશની સરકારની આ ધોરણે તપાસ કરતાં એમ કયુલ કરવું પડશે કે ખીજી સુધરેલી સરકારો સાથે પોતાનું યોગ્ય સ્થાન લેતાં પહેલાં તેણે જાગૃત થઈ હાલ કરતાં ઘણી વધારે ઝડપથી પોતાની જવાબદારીઓ સમજવી જોઈશે. જનસમાજ માંહેલા શિક્ષિત વર્ગનું ધોરણ લઈએ, અથવા હાલની શિક્ષણપદ્ધતિ તપાસીએ, અથવાતો પ્રાથમિક શિક્ષણ માટે ખર્ચાતાં નાણાંનો વિચાર કરીએ, અરે કોઈપણ ધોરણે આપણી સરકારની પરીક્ષા કરીએ તો માલુમ પડશે કે હિંદુસ્થાન દુનિયાના બીજા સુધરેલા દેશો કરતાં અતિશય પછાત છે.)

આ શબ્દો ઉચ્ચારે વખત થયો; છતાં તે સ્થિતિમાં કાંઈ ગણવા જેવો સુધારો થઈ શક્યો નથી. જે પ્રાથમિક શિક્ષણ હાલમાં અપાય છે તેથી પણ સંતોષ પામવા જેવું નથી. કેળવણીની સંસ્થાઓ સાથે સંબંધ ધરાવનારા કેટલાકોને એવો અભિપ્રાય છે કે, જે પદ્ધતિથી પ્રાથમિક શાળાઓમાં શિક્ષણ અપાય છે તે ખરાબર નથી અને પ્રાથમિક શાળાઓમાં બાળકોના વખતનો નકામો વ્યય થાય છે, અને ખરાબર યોજના કરીને તે વખતનો સારો ઉપયોગ કરવો તે જરૂરનું છે. ચાલુ સાલના “ વસન્ત ” ના એક લેખમાં લખ્યું છે કે “ પાશ્ચાત્ય દેશમાં હાલની બાળ કેળવણી સંબંધી ઘણો અસંતોષ જાહેર કરવામાં આવ્યો છે. ત્યાંના વિદ્વાનોની એવી ફરિયાદ છે કે, યોગ્ય કેળવણીની પદ્ધતિના અભાવે બાળકની સ્વાભાવિક શક્તિનો ઘણો દુરુપયોગ થાય છે; અને જે દયાજનક સ્થિતિમાં બાળકો તેમનો વખત નિશાળમાં ગાળે છે તે ફક્ત હંમધરા વમરની પદ્ધતિ

લીધે છે, અને તેથી તેમના દૂંઝા જીવનમાંનો એ ઉપયોગી વખત એને નય છે. Dorothy Fisher નામની એક વિદુષી બાઈ લખે છે કે:—

A successful head—master told me that after his life-time of experience in modern education, he had sickening moments of *doubt* as to whether the whole system did not do more *harm* than good, inasmuch as it seemed to crush out what small natural genuine *living* abilities the children have, in order to replace these by a certain amount of rote-learned information.

(નિશાળનો આખી જીંદગી સુધી અનુભવ લીધા પછી એક મુખ્ય શિક્ષક દીલગીર થઈને મને કહ્યું હતું કે ‘ હાલની કેળવણી આપવાની પદ્ધતિથી લાલને બદલે કદાચ વધારે હાનિ તો નહિ થતી હોય એવો મને શક છે; કારણકે ગોખણપટ્ટીથી કેટલીક બાબતો શીખીને બાળકો પોતામાં રહેલી થોડી ઘણી કુદરતી ખરેખરી સખળ શક્તિઓ ગુમાવે છે, અને તે કચકાઈ જતી હોય તેમ લાગે છે.)

જેવી રીતે પ્રાથમિક શિક્ષણ બાબતની ફરિયાદો છે, તેવી જ કડવી ફરિયાદો ઉંચા દરજ્જાની કેળવણી સંબંધી છે. શાળાઓનો સંખ્યા, અભ્યાસક્રમ, શિક્ષણની મોંઘવારી; એ વિષયોએ લોકોનાં મન ખેંચેલાં છે. હિંદુસ્થાનના વતનીઓની કમાણીના પ્રમાણમાં કેળવણી પાછળ દરેક કુટુંબને થતું ખર્ચ એટલું બધું ભારે છે કે, નથી કુટુંબની બરાબર સારી સંભાળ લેવાતી, કે નથી પોતાનાં બાળકોને બરાબર કેળવણી અપાતી. હાઈસ્કૂલો અને કોલેજોની કેળવણી દિનપ્રતિદિન મોંઘી થતી જાય છે અને શિક્ષણના ક્રમમાં વખતો વખત અસંતોષકારક ફેરફાર થતો જાય છે. લોકોમાં કેળવણી સંબંધી ચળવળને અંશે ખાનગી સાહસથી ખાનગી શાળાઓ ઉભી થાય છે; પણ તે શાળાઓના સંબંધમાં ઘણા અંકુશ રાખવામાં આવે છે. આજથી ૬૦ વર્ષ ઉપર જ્યારે ગવર્મેન્ટ ઓફ ઇન્ડિયાની કેળવણી પોલીસીનો ડિસ્પેચ તૈયાર કરવામાં આવ્યો હતો ત્યારે આવી ખાનગી સંસ્થાઓને બહોળી મદદ અને સહાનુભૂતિ આપવી એવો ઉદ્દેશ હતો; અને કાળે કરીને આવી સંસ્થાઓ શરૂ થઈ અને પગલર થતી ગઈ ત્યારે અંકુશો મૂકવા શરૂ થયા. શિક્ષકો અમુક પ્રતિના જોઈએ, મકાનો અમુક જાતનાં જોઈએ, શિક્ષણ અમુક ધોરણે અપાવવું જોઈએ, શિક્ષણ પદ્ધતિ ડીપાર્ટમેન્ટ નક્કી કરે તેવી જોઈએ, પાઠ્ય પુસ્તકો તેઓ ઠરાવે તેવા જોઈએ, (લસાહસ ને તાળીયો.) નોટ બુકો અમુક જાતની જ જોઈએ, નિશાળોના ઇન્સ્પેક્ટરોના સંબંધમાં પણ ધીમે ધીમે વધુ સખતાઈ કરતા જવી. આમ થવાથી કેળવણીનો ખરો ઉદ્દેશ બાબુ ઉપર મૂકાતાં ફક્ત બાહ્ય દેખાવો ઉપર ધ્યાન આપવામાં આવે છે. આ બધી જુદી જુદી બાબતો મહત્વની છે અને તેના સંબંધમાં જુદા જુદા ઠરાવો આપની રૂબરૂ રજૂ થશે.

આ પ્રસંગે હાલની કોલેજોની સ્થિતિ સંબંધમાં બે શબ્દ બોલવાની હું રજા લઉં છું. જેમ જેમ વખત જાય છે તેમ તેમ, મ્હોટી સંખ્યામાં વિદ્યાર્થીઓ મેટ્રીક્યુલેશનની પરીક્ષા પાસ કરે છે, અને ત્યારબાદ કોલેજમાં વધુ અભ્યાસ કરવાને ઇતેજરી રાખે છે; પણ હાલની કોલેજોમાં, આ બધા વિદ્યાર્થીઓને જગા આપવી મુશ્કેલ માલમ પડ્યું છે.

કાલેજોના મકાનો અને શિક્ષણરૂઝોની capacity ને કાંઈ પણ હદ હોવી જ નોંધએ; તેથી આ વધતી જતી કાલેજના વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યાની જરૂરીઆતો પૂરી પાડવાને માટે કાલેજની સંખ્યામાં વધારો કરવાની ખાસ જરૂર કેટલાકને માલુમ પડેલી છે; અને અને હું આશા રાખું છું કે, રાજ્ય અને પ્રજાની મદદથી આવી નોંધતી કાલેજોની સ્થાપના જલદી થશે, અને આપણી ઉછરતી પ્રજાને ઉચ્ચ પ્રકારની કેળવણી મળી શકે તેવાં સાધનો જલદી પૂરાં પાડી શકાશે.

હાલ અસ્તિત્વમાં છે તેવી શાળાઓ તથા કાલેજોના સંબંધમાં સુધારાઓની જરૂર છે એટલુંજ નહીં, પણ એ શાળાઓના શિક્ષણની પદ્ધતિમાં પણ ફેરફાર થવાની ખાસ જરૂર છે. આપણા દેશનું ગૌરવ તથા તેના ઇતિહાસમાં આપણા દેશી બંધુઓએ જે જે કામો કર્યા છે તેની માહિતી વિદ્યાર્થીઓને આપવાની જરૂર છે. હિંદી પ્રજામાં સ્વદેશ-જીત્સો (Indian National spirit) ઉછરતી પ્રજામાં આવેલો નોંધએ એ નિર્વિવાદ છે; (સાંભળો, તાળીઓ) પણ હાલની પદ્ધતિથી આવો spirit આવવાનો સંભવ જ નથી. વળી જે જે વિષયો શીખવવામાં આવે છે અને જે ભાષાદ્વારા તે શીખવવામાં આવે છે તે પણ વિચાર કરવા જેવો વિષય છે. જે બાબતનું જ્ઞાન માતૃભાષાદ્વારા આપવામાં આવે, તે જ્ઞાન બીજી ભાષા મારફત મળતા જ્ઞાનથી વધારે ઉચ્ચ પ્રકારનું હોય છે એવી ઘણી માન્યતા છે અને હું તેઓ પૈકીનો એક છું.

આયર્લેન્ડમાં અપાતી કેળવણીના સંબંધમાં એક લેખક જે લખી ગયેલો છે તે આપણા દેશમાં હાલ અપાતી કેળવણીની સ્થિતિને ઘણું અંશે લાગુ પડે છે; તેથી તે અહીં ટાંકી બતાવવાને હું રમ્મ લઉં છું. એ લેખકે લખ્યું છે કે—

Departments of Education in, Ireland primary, secondary, university, are directly controlled by the Government. The language of Ireland, the history of Ireland, the economics of Ireland, the possibilities and rights of Ireland, find no place in the curriculum. Education in Ireland encumbers the intellect, chills the fancy, and enervates the body. It destroys the fancy. It does not acquaint the youth with the traditions of his country, nor does it afford him facilities for physical culture.

(આયર્લેન્ડ દેશમાં પ્રાથમિક, માધ્યમિક અને યુનિવર્સિટીની કેળવણીના ખાતા ઉપર સરકારનો સીધો અંકુશ છે; અભ્યાસક્રમમાં આયર્લેન્ડની ભાષાને, ઇતિહાસને, અર્થશાસ્ત્રને અને હક તથા અભિલાષાઓને બીલકુલ સ્થાન મળ્યું નથી. આયર્લેન્ડમાં કેળવણી બુદ્ધિ ઉપર બોનારૂપ છે. કલ્પનાશક્તિને તે મંદ પાડી દે છે અને શરીરને કમજોર બનાવે છે. કલ્પનાશક્તિની તે વિનાશક છે. પોતાના દેશની દંતકથાઓથી ઉછરતા યુવાનોને તે અજ્ઞાન રાખે છે, તેમજ શારીરિક કેળવણીને તેમાં સ્થાન નથી.)

આપણા દેશમાં પણ આજ સ્થિતિ છે. આપણા દેશ સિવાય બીજો એવો કોઈ દેશ ભાષાઓ હશે કે જેમાં માતૃભાષા સિવાય બીજી ભાષાદ્વારા કેળવણી આપવામાં આવતી હોય. વિભાજિત શાળાઓમાં ફ્રેન્ચ અગર જર્મન ભાષાઓ મારફત શિક્ષણ

આપવાની પદ્ધતિ ચાલુ કરવા પ્રયત્ન થાય તો લોકોમાં ફેટલો બધો ખળભળાટ થાય તેનું અનુમાન કરાવવુંજ બસ થશે. આપણા દેશમાં આ રીતનું શિક્ષણ હાખલ થયું છે તેનું મૂળ કારણ ઇતર દેશના શિક્ષકોનું આપણી માતૃભાષાઓનું અજ્ઞાન અને તે તરફ તેમનું દુર્લક્ષ એજ છે. પુસ્તકોની ખામીથી માતૃભાષામાં ફળવણી આપી શકાતી નથી એવી ફેટલાકોની દલીલ છે તેનો રદિયો જપાને પૂરેપૂરો આપ્યો છે.

આપણી શાળા તથા કોલેજોમાં ફક્ત literary side (સાહિત્યની બાજુ) તરફજ ખાસ ધ્યાન આપવામાં આવે છે; તેને પરિણામે આપણા ઉધરતા યુવાનોની જીંદગીના લક્ષ્ય ક્ષણોજ સંકુચિત છે. વકીલાત, દાકતરી, અગર નોકરી સિવાય બીજા લક્ષ્યો ભાગ્યેજ હોય છે. આ સંબંધમાં પાશ્ચાત્ય યુવાનના લક્ષ્ય સાથે સરખામણી કરવી અનુચિત નહીં ગણાય. પાશ્ચાત્ય શાળાના કોઇ વિદ્યાર્થીને પૂછવામાં આવે કે તે કયી જીંદગી પસંદ કરશે તો તે પહેલો જવાબ આપશે કે, હું મ્હોટો વ્યાપારી થઇશ, અગર મ્હોટા કારખાનાંનો માલિક થઇશ. “ I shall be a great merchant or captain of Industry. ” નોકરી સંબંધી કદાચ કોઈનો વિચાર થશે તો Diplomatic service (દેશપરદેશના એલચી ખાતામાં નોકરી) સંબંધી પ્રથમ વલણ ખતાવશે કે પોતાની હોંશિયારીથી દુનિયામાં પોતાની ખ્યાતિ વધારે અને ત્યારબાદ Army અને Navy (લશ્કર અગર જળસૈન્ય) ની નોકરી તરફ વલણ ખતાવશે, અને civil service (સનદી નોકરી) તરફ છેવટનું જ લક્ષ આપશે. બીડ માણસ આવી નોકરીને માટે લાયક છે એમ પાશ્ચાત્ય યુવકની માન્યતા હોય છે. હાલની ચાલતી પ્રચંડ યાદવાસ્થળીએ ખતાવી આપ્યું છે કે, હજારો માણસો પોતાના civil occupations (શાન્ત ધંધા) છોડી દેઇને લઢાઇમાં બેડાયા છે, અને પોતાના દેશની કીર્તિ માટે પોતાના પ્રાણ અર્પણ કરે છે. આપણા યુવકને પૂછવામાં આવશે તો નોકરી, civil employment ને માટે પ્રથમ પસંદગી ખતાવવામાં આવશે. આપણી હાલની ફળવણી ફક્ત મગજની ફળવણી છે, તેથી આપણો ફળવાએલો યુવક કાંઇપણ શારીરિક કામ કરતાં ઘણો અચકાય છે. સ્ટેશનથી ઘેર સુધી જતાં એક ન્હાની હેન્ડ બેગ ઉચકવી હોય, તો પોતાના દરબજાને હલકું લગાડતું ગણવામાં આવે છે. પોતાના કુટુંબના સ્ત્રીવર્ગની પાસે મજુરનું કામ કરાવવાને તે હમેશ તૈયાર હોય છે; (shame) પણ સ્ત્રી કરતાં વિશેષ મજબુત પોતે તે કાંઇ પોટલું ઉપાડી શકતો નથી. ઘરમાં એક ખીલી ઠોકવી હોય અગર પોતાના કપડાને એક ટાંકા દેવો હોય તો તે કરી શકતો નથી ! જો કે ફેટલીક બાબતોમાં અંદપુરતા (self-sufficiency) ખતાવવાનો આડંબર રાખે છે. હુંકામાં, હાલની ફળવણી લીધેલો માણસ સ્વાશ્રયી અને practical (વ્યવહારી) નથી. મ્હારા નાત્ર અભિપ્રાય પ્રમાણે વિદ્યાર્થીઓને સ્વાશ્રયી બનાવી શકે એવી ફળવણી અપાતી સંસ્થાઓની આ દેશમાં જરૂર છે. હાલની ફળવણી ઘણી મોંઘી છે અને તેથી ઘણા યુવકોને ખર્ચને માટે ફાંફાં મારવાં પડે છે, અને ગરીબ માત્રી વિદ્યાર્થી અગર ભિક્ષુક વિદ્યાર્થી તરીકે લથળું પડે છે; અને ફેટલીક વખતે લાયક, પરંતુ ખર્ચ ન ઉપાડી શકે તેવા, વિદ્યાર્થીઓથી અભ્યાસ પૂર્ણ થઈ શકતો નથી; આવા વિદ્યાર્થીઓને માટે આવી સંસ્થાઓ આશીર્વાદ રૂપ થશે. અમેરિકામાં આવી ઘણી સંસ્થાઓ છે. અને આવી એકાદ સંસ્થા આપણા પ્રદેશમાં કાઢવામાં આવે અને બરાબર નિભા-

વાય તો ફળવણી સંબંધીના ફેટલાક પ્રશ્નોનું નિરાકરણ બેહુલું આવી શકશે. આ સંબંધમાં થોડાક વખત ઉપર મહેં શારદા અને ઉદ્યોગ લવન સંબંધી એક યોજના પ્રજા સમક્ષ મૂકેલી છે અને ફેટલીક તરફથી એને સારો આવકાર આપવામાં આવ્યો છે. પણ ફેટલાક કારણથી એ યોજના અમલમાં આવી શકી નથી; પણ હું આશા રાખું છું કે ગુજરાતના સખી ગૃહસ્થોની મદદ મળ્યે એ યોજનાને વ્યવહાર રૂપ આપવામાં આવશે. એ યોજનાનો મુખ્ય હેતુ એ છે કે માનસિક ફળવણીની સાથે ઔદ્યોગિક ફળવણી આપવી, અને વિદ્યાર્થી પોતે જે કાંઈ કામ કરે તેનું જે કાંઈ ઉત્પન્ન આવે તે તહેને મળે; એટલે એના અભ્યાસનું ખર્ચ એ પોતાની જાત મહેનતથી પૂરું કરી શકે અને અમુક મુદત વીતે ફળવાયેલા મગજવાળો યુવક એક હુન્નર શીખીને દુનિયામાં જોડાય, કે જેથી તેને પોતાની આજીવિકાનું સાધન મળે અને આકાશવૃત્તિ ઉપર બેસી રહેવું ન પડે.

ફળવણી કેવા પ્રકારની આપવી તે સંબંધમાં આપણા મિત્ર રા. મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધીએ (તાળીઓ) હરદારની ગુરુકુળના છેલ્લા વાર્ષિક ઉત્સવ સમયે નીચેનો અભિપ્રાય આપ્યો હતો અને તે ઘણો મનન કરવા જેવો છે:—

The Gurukula boys need a thorough industrial training if they are to become self-reliant and self-supporting. It seems to me, that in our country in which 85 per cent of the population is agricultural and perhaps 10 percent occupied in supplying the wants of the peasantry, it must be part of the training of every youth that he has a fair, practical knowledge of agriculture and hand-weaving. He will lose nothing if he knows a proper use of tools, can saw a piece of board straight, and build a wall that will not come down through a faulty plumber's line. A boy who is thus equipped will never feel helpless in battling with the world and never be in want of employment. A knowledge of the laws of hygiene and sanitation, as well as the art of rearing children should also form a necessary part of the training of Gurukula lads.

(ગુરુકુળના શિષ્યો સ્વાશ્રયી અને આત્મશ્રદ્ધાવાળા થવા ઇચ્છતા હોય તો તેમને સંપૂર્ણ ઉદ્યોગનું શિક્ષણ આપવાની જરૂર છે. આપણા દેશમાં વસ્તિના ૮૫ ટકા મનુષ્યો ખેતીપર નિર્વાહ કરે છે અને સેંકડે દસ મનુષ્યો ખેડુતોના ઉપયોગમાં આવે એવી વસ્તુઓ બનાવે છે, આવી વસ્તુસ્થિતિમાં દરેક છોકરાના અભ્યાસક્રમમાં ખેતી, અને હાથ વણાટના સાધારણ વ્યવહાર જ્ઞાનને સ્થાન મળવું જોઈએ એમ મને લાગે છે. જો તેને જોગજવાળો બરાબર ઉપયોગ કરતાં આવડતો હોય અને તે એકાદ લાકડાનું પાટીયું સીધું વહેરી શકતો હોય અને જોળંબાની દોરી સીધી રાખીને પડે નહિ તેવી દિવાલ ચણી શકતો હોય તો તેને ગેરલાભ થશે નહિ. આ રીતે સજ્જ થયેલા વિદ્યાર્થીને જીવનના સંગ્રામમાં લાભારી

દેખાડવી પડશે નહિ અને કોઈ દિવસ તે બીનધંધેદાર રહેશે નહિ. ગુરૂકુળના સિષ્યોના અભ્યાસક્રમમાં આરોગ્યશાસ્ત્રનું સામાન્ય જ્ઞાન અને બાળકોને ઉછેરવાની કળા પણ અવશ્ય હોવાં જોઈએ.

પુરૂષવર્ગની કુળવણી સંબંધમાં મહેં કેટલીક ટીકા કરી છે તેથી એમ સમજવાનું નથી કે હાલમાં આ દેશમાં અપાતી સ્ત્રી કુળવણીના સંબંધમાં કાંઈ કહેવા જેવું નથી. શિક્ષણ પદ્ધતિ તથા પાઠ્ય પુસ્તકોના સંબંધમાં પુરૂષ કુળવણીના સંબંધમાં જે ટીકા કરી છે તે બધી ટીકાઓ સ્ત્રી કુળવણીના સંબંધમાં પણ લાગુ પડે છે; અને તેના ઉપરાંત કન્યાશાળાઓની નજીવી સંખ્યાના સંબંધમાં જેટલું બોલાય તેટલું ઓછું છે. આપણા દેશની બાળાઓને થાટે તેમની સ્થિતિને યોગ્ય શિક્ષણ આપી શકાય તેવી ગોઠવણ દરેક ગામેગામ થવાની જરૂર છે અને દરેક જીલ્લાની બાળાઓ સારામાં સારૂં અને ઉંચામાં ઉંચું શિક્ષણ લઈ શકે તેવી ગોઠવણ દરેક જીલ્લાના મુખ્ય સ્થળે થવી જોઈએ, તેવો મ્હારો નમ્ર અભિપ્રાય છે; અને તે સંબંધમાં આપની રૂબરૂ જે કરાવો મુકવામાં આવશે તે કરાવો ઉપર આપ યોગ્ય અભિપ્રાય ઉપર આવશો. સ્ત્રીઓને ઉંચા દરજ્જાની કુળવણી વગર સંક્રાંતિ આપી શકાય તે હેતુથી સ્ત્રીઓને માટે ઇલાયદી કોલેજની યોજના હાલમાં કરવામાં આવે છે તે સંતોષની વાત છે.

યુનિવર્સિટીની કુળવણીના સંબંધમાં એક પ્રશ્ન છે તે એ છે કે, હાલની યુનિવર્સિટી-ઓએ સંતોષકારક કામ કર્યું છે કે કેમ? એક વખત એવો હતો કે જ્યારે યુનિવર્સિટીની કુળવણીથી પાશ્ચાત્ય સાહિત્ય અને વિદ્યાનો પ્રચાર કરવો તે અસ ગણાતું હતું. પરંતુ તે સંબંધમાં પણ લોકમત બદલાતો જાય છે. “Modern Review” ના છેલ્લા અંકમાં X નામથી એક લેખકે લખ્યું છે કે:—

The Indian Universities were not at the outset founded to impart education as we generally understand the term; viz. a harmonious development of the physical, intellectual, and moral faculties combined with some practical training or technical knowledge, to fit the recipient of education for public and individual duties in life or a station in life which suits his attitudes and interests. The only object of the University is to test proficiency. Teaching in Indian Schools and Colleges implies coaching for examinations.

(શારીરિક, માનસિક અને નૈતિક શક્તિઓની એક સરખી વૃદ્ધિ અને તે સાથે કોઈક પ્રકારનું વ્યાવહારિક શિક્ષણ તથા ઔદ્યોગિક જ્ઞાન જે આ વિદ્યા શીખેલાને જાહેર તેમ જ આગળી જીવનની દરમિયાન બળવવાને અથવા જીંદગીની હરકોઈ સ્થિતિ જે તેના સ્વભાવને અનુકૂળ તથા લાભદાયી હોય તેમાં પડવા લાયક બનાવે તેનું નામ કુળવણી કહી શકાય. આવા પ્રકારની કુળવણી આપવાના ધરાદાયી હિંદની યુનિવર્સિટીઓ સ્થપાઈ નથી. યુનિવર્સિટીનો આશય એક જ છે અને એ આવડતને કસી જોવાનો છે. હિંદની નિશાળા અને કોલેજોના શિક્ષણનો અર્થ પરીક્ષાઓ પસાર કરવાના ઉદ્દેશથી બજાવું એ જ છે.)

અને તેજ અંકમાં મી. સુબેદાર લખે છે કે—

We no longer regard the sole aim of University education to be the unfolding of Western literature and learning before the speculative and philosophic intelligence of the East. We have learnt to look to the Universities not merely to enable our youths to comprehend the writings and ideas of European scholars and authors, but to understand and get a grip of the world in which they are born and in which they have to live. Higher education of any other kind does not deserve that name, if it does not stimulate thinking and impart the quality of forming sound judgement; and in short, if it does not equip a man to go out into the world and to meet it with rectitude and strength and with a certain measure of success.

(યુનિવર્સિટીની ફળવણીનો મુખ્ય હેતુ પૂર્વની તત્વજ્ઞાની અને કાદ્ધનિક બુદ્ધિ સમક્ષ પ્રાશ્ન સાહિત્ય અને જ્ઞાન રજુ કરવાં એટલોજ થતો હોય એ હવે અમે માનતા નથી. પશ્ચિમના પંડિતો અને ગ્રંથકર્તાનાં લખાણો તથા વિચારો આપણે ત્યાંના નવજુવાનોને માત્ર સમજાવવાને યુનિવર્સિટીઓ છે એટલુંજ નહિ પણ જે દુનિયામાં આપણા યુવકો જન્મ્યા છે અને જેની વચમાં તેઓ રહે છે તે દુનિયા સમજવાનો તથા તેના ઉપર કાબુ મેળવે તેવી શક્તિવાળા તેમને બનાવવાનો ઉદ્દેશ પણ યુનિવર્સિટીઓનો છે. જે ફળવણી વિચાર શક્તિને ખીલવતી નથી અને ખરા નિર્ણયપર કેમ આવી શકાય તે શીખવતી નથી તેને ઉંચી ફળવણી કહી શકાય નહિ. ટુંકામાં બળ, નીતિ અને ક્રોધમંદીથી જગતમાં પોતાનો રસ્તો કરી લેવા મનુષ્યને સજ્જ કરતી નથી તે ઉંચી ફળવણી નથી.)

જેવી રીતે પ્રાથમિક તથા માધ્યમિક ફળવણીના સંબંધમાં ફેરફાર થવાની જરૂર છે તેવી જ રીતે યુનિવર્સિટીની ફળવણીમાં પણ ફેરફાર કરવાની ધણી જરૂર છે. મહારા નમ્ર અભિપ્રાય પ્રમાણે પ્રજાકીય જુસ્સો દરેક યુવકનાં મનમાં ઉદ્ભવે તેવી, અને સ્વાશ્રયી બનાવ તેવી ફળવણી આપણા દેશને ધણી આવશ્યક છે. (hear—hear).

માનસિક શક્તિના વિકાસને માટે મનની ફળવણીની જરૂર છે તેથી ઓછી જરૂર શારીરિક ફળવણીની નથી.

એક ચીનાઇ વિદ્વાન, ચીનની શાળાઓમાં શારીરિક શિક્ષણના અભાવ સંબંધમાં લખે છે કે—

It was regarded, in China, as beneath the dignity of scholars to engage in vigorous exercises, like running and jumping, which they thought were actions suited to naughty boys. But physical training and moral education must go side by side.

(ચીનમાં હોડવા કે કુદવાની મહેનત પડે એવી કસરતોમાં ભાગ લેવો તે નિશાળીઆઓની આખરને કલંક લગાડનારું ગણાતું હતું. તેઓ એમ માનતા હતા કે આવી જાતના કૃત્ય તોફાની છોકરાઓને શોભે; પણ શારીરિક અને નૈતિક કેળવણી હંમેશા સાથે સાથે આપવી જોઈએ.)

Bushido, in Japan, firmly grasped the moral ideals in bodily competition, and hence it fostered the spirit of daring and bearing; and, above all, it brought up the spirit of indifference to death, which pervaded the whole nation and laid the cornerstone of patriotism.

(જાપાનમાં શારીરિક કસરતોની સ્પર્ધામાં રહેલો નીતિનો આશય જુશીડોએ મર્યાદા પારખ્યો હતો, અને તેથી તે કેળવણીને લીધે બહાદૂરી અને સહનશીલતાને પોષણ મળ્યું. સૌથી વધારે તો મરણ માટે આખી પ્રજા બેરીકર બની, અને તે કેળવણીને લીધે સ્વદેશાભિમાનનો પાયો રોપાયો.)

A close investigation into physical education reveals four fundamental characteristics, which are the essential foundations of a patriotic people.

(શારીરિક કેળવણીની આરિક તપાસ કરવાથી તેમાં ચાર વિશેષ લક્ષણ જણાઈ આવે છે જે લક્ષણો કોઈપણ સ્વદેશાભિમાની પ્રજા માટે આવશ્યક છે.)

FIRST—Rectitude or the absolute conformity to the rules of right principle or practice. Rectitude I say, is the most cogent precept in physical education.

(લક્ષણ ૧—નીતિ અથવા સત્ય સિદ્ધાંત અથવા વ્યવહારના કાયદાને સંપૂર્ણ રીતે અનુકૂળ થઈ રહેવું. હું કહી શકું છું કે, પ્રામાણિકતા શારીરિક કેળવણીમાં ઘણીજ અગત્યની છે.)

SECOND—Courage, or the spirit of daring and bearing. Courage, in its real sense means doing what is right. Confucius, in his Analects, defines courage by explaining what its negative side is. ‘Perceiving what is right’ he says, ‘and doing it not, argues a lamentable lack of courage’. So courage in my opinion, is one of the most important requisites in physical education, as in every thing else.

(લક્ષણ ૨—હિંમત અથવા બહાદૂરી અને સહનશીલતા. હિંમતનો ખરો અર્થ જે સત્ય હોય તે કરવું એવો થાય છે. કોન્ફયુસીઅસના વચનોમાં હિંમતની વાખ્યામાં હિંમતનો અભાવ ક્યાં ક્યાં હોય છે તે બતાવ્યું છે. તે કહે છે કે ખરી વાત શી છે તે જાણી જવી

અને તે પ્રમાણે વર્તવું નહિ તે નાહિમત ગણાય. તેથી મ્હારા અભિપ્રાય પ્રમાણે શારીરિક કેળવણીમાં તેમજ બીજી દરેક વ્યવસ્થામાં હિંમત ખાસ અગત્યની છે.)

THIRD—Veracity or truthfulness. Truth or falsehood in a man can best be detected in games. Modern educationists have made thorough use of games in the study of students psychologically.

(લક્ષણ ૩—સાચવટ અથવા સત્ય રમતગમતમાં માણસ સાચો છે કે જૂઠો તે બહુ સારી રીતે પકડાઈ આવે છે. નિશાળીઆઓના મનની રચનાના અભ્યાસમાં સાંપ્રત સમયના કેળવણીના હિમાયતીઓએ રમતગમતનો ઘણો ઉપયોગ કર્યો છે.)

FOURTH—Loyalty—By loyalty we mean oneness of purpose. We mean a single aim at the progress of an institution of which one is a member. We mean sacrifice for the welfare of the nation. In athletics we mean team-spirit. Victory is often predicted for a certain team because the individual members are the best players. Those who make such predictions are ignorant as to what team-work means. Hence, in group games, team-spirit, or more plainly, care for the team as a whole, is the essential factor in victory. On the degree of team-spirit alone we may judge as to possible victory or defeat of a team. If the individuals of a team care more for their own accomplishments than they do for the team, there would be discord, confusion, chaos, the result of which would be defeat, shameful defeat.

(લક્ષણ ૪ વફાદારી—વફાદારી એટલે આશયની એકતા એક સંસ્થાનો સલાસદ તે સંસ્થાની પ્રગતિનો એકજ હેતુ મનમાં રાખીને કાર્ય કરે તેને આપણે વફાદારી કહીએ છીએ. પ્રજાના લાભને અર્થે સ્વાર્થનો ત્યાગ કરે તેને આપણે વફાદાર કહીએ છીએ. કસરત અને રમતગમતમાં પોતાની ટોળી તરફની લાગણી અને જુસ્સો તેને આપણે વફાદારી સમજીએ છીએ. જે અમુક ટુકડીના માણસો બહુ સારા ખેલાડીઓ હોય તો તે ટોળી જીતશે એમ આપણે ધણીવાર ભવિષ્ય ભાખીએ છીએ. જે લોક આવાં ભવિષ્ય ભાખે છે તેઓ આખી ટુકડીનું સમગ્ર બળ શેમાં છે તે સમજતા નથી. આને લીધે ટુકડી પાડીને રમવાની રમતોમાં જીત મેળવવા સારૂ આખી ટુકડીને માટે લાગણી અથવા વધારે સરળ ભાષામાં કહેતાં પોતાની ટોળીના સમગ્ર હિત માટે કાળજી જરૂરી છે. એક ટુકડીને જીતવાના કે હારવાનો સંભવ વધારે છે તેનો નિર્ણય ટોળી માટે તે ટોળીના માણસોને કેટલી હદ સુધી લાગણી છે તે ઉપરથીજ કહી શકાય. જે એક ટોળીના માણસો ટોળીના

હિત માટે જેટલી દરકાર રાખે તેના કરતાં પોતાની હેંશીઆરી અને કીર્તિ વધારવા વધારે દરકાર કરે તો ટોળીની અંદર માંહેમાંહે તકરાર ગરમડ અને ગોટાળો થાય; જેના પરિણામે આખી ટોળી શરમભરેલી રીતે પરાજય પામે.)

Man's moral nature is nowhere more outwardly manifested than in games. There he involuntarily shows his moral nature, as if compelled to do so by some spiritual force. If he be virtuous, his virtues will be noticed. Therefore, loyalty, as developed by long hours of practice, will be stronger and readier for emergency than the loyalty taught merely by words. Thus we see that loyalty is attained best through physical education.

(માણસનું નીતિમય જીવન સમતગમતોમાં જેટલું બહાર દેખાઈ આવે છે તેટલું બીજા કાંઈપણ વખતે દેખાઈ આવતું નથી. ત્યાં આગળ જાણે કાંઈ અમાનુષિ શક્તિ તેનું નીતિમય જીવન પ્રદર્શિત કરાવવા ફરજ પાડતી હોય તેમ જણાય છે. તેથી ઘણા કાળ સુધી કસાઈને વૃદ્ધિ પામેલી વફાદારી ફક્ત શબ્દોથી શીખવેલી વફાદારી કરતાં ઘણીજ ચઢી-આતી અને અણીને પ્રસંગે જલ્દીથી ઉપયોગમાં આવે એવી થશે. આ પ્રમાણે આપણે જોઈએ છીએ કે શારીરિક કળવણી દ્વારા વફાદારી સૌથી સારામાં સારી રીતે મેળવી શકાય છે.)

દુનિયાનો નિયમ છે કે, મજબુત શરવીર માણસને દરેક માન આપે છે. શરીરે સુખી તો સુખી સર્વ વાતે. **नाऽयमात्मा बलहीनेन लभ्यः।** (ઉપાનિષદ). કેટલાક શાળાઓમાં શારીરિક કળવણીને માટે ગોડવણ હોય છે; પણ જોઈએ તેટલું ધ્યાન એ બાબતમાં અપાતું નથી. મહારા નમ્ર અભિપ્રાય પ્રમાણે શારીરિક શિક્ષણ દરેક શાળામાં ફરજિયાત હોવું જોઈએ, એટલુંજ નહીં પણ મનુષ્ય જીવંતમાં હંમેશા તેના લાલ લેઈ શકાય તેટલા માટે દરેક શહેર અને મહોટાં મહોટાં ગામોમાં સારા અખાડાઓ અગર કસરત-શાળાઓની જરૂરીઆત છે; (તાળીયો) અને હાલમાં અત્રે સ્થપાયેલી સેનિટરી એસોસીએશને પોતાના પ્રોગ્રામમાં આ બાબતને સ્થાન આપ્યું છે, તે કેવળ ઉચિત છે.

માનસિક અને શારીરિક કળવણી વિષે બોલ્યા બાદ સંગીતની કળવણી વિષે બે શબ્દ બોલવા અનુચિત નહીં લેખાય. સામાન્ય કળવણીમાં સંગીતને યોગ્ય સ્થાન પાશ્ચાત્ય દેશોમાં અપાય છે, પણ આપણા દેશમાં આ વિષયને સમજાવવા વિસારી દેવાય છે. હાલ શ્રી ડા. વખનથી ટ્રેનિંગ કોલેજમાં સંગીતના શિક્ષણ સંબંધી ગોડવણ થયેલી છે, તે બેથક આવકારદાયક છે; પણ તેને વધુ વિકાસ આપવાની જરૂર છે. દરેક શાળાઓમાં યોગ્ય શિક્ષકો દ્વારા આ વિષયની કળવણી આપવાથી આપણી ઉધરતી પ્રજાને ઘણા પ્રકારે લાભ થશે, એમ મહારા માનવું છે. શાસ્ત્રીય પદ્ધતિથી સંગીત શીખવનાર માણસોને પ્રજાની કળવણીમાં યોગ્ય સ્થાન આપવાથી આવું ઘણું શિક્ષક તૈયાર થશે, અને વધુ શિક્ષક તૈયાર થયે વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યામાં પણ વધારો થશે, અને આ રસિક કળાની અભિરૂચિ જનસમાજમાં વધશે.

ફેળવણીના વિષય સંબંધમાં બોલતાં સરકારી ફેળવણી ખાતામાં થતી નીમણૂકોના સંબંધમાં બે શબ્દ બોલવા અનુચિત નહીં ગણાય. પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકોને જે પગાર આપવામાં આવે છે તે એક માણસના ઉદરનિર્વાહને માટે બાળ્યેજ પૂરતો હોય છે. આપણે આ શિક્ષક કાંઈ સાધુરામ હોતો નથી, પણ ગૃહસ્થ કુટુંબી હોય છે એટલે બીચારાને ગૃહવ્યવસ્થા કરવી ઘણી મુશ્કેલ પડે છે. તાલુકાઓ અને ગામડાઓમાં મહેતાજીની સ્થિતિ દયાપાત્ર હોય છે. તાલુકાનો મામલતદાર અગર બીજો કાંઈ અમલદાર એમ માને છે કે, પ્રાથમિક શાળાઓના શિક્ષકો તેના તાબાનાજ નોકરો છે અને એવી રીતનું વર્તન ચલાવવામાં આવે છે કે, માણસનું મનુષ્યત્વજ રહી શકતું નથી. ફેળવણી ખાતાની પદ્ધતિ પણ સતોષકારક નથી. ડેપુટી અને આસિસ્ટન્ટ ડેપુટી ઇન્સ્પેક્ટરો એમ બન્ને છે કે, એમના હાથમાં એટલી બધી સત્તા છે કે એ સત્તાનો દોર શિક્ષકોને બતાવવામાં કાંઈ ખોટું નથી. શિક્ષક બરાબર કામ કરતો ન હોય તો તેની નોટીસ લેવી એ એક વાત છે; પણ ડેપુટીની મેહેરબાની શી રીતે મેળવાય અને મેળવાયેલી મેહેરબાની શી રીતે જળવી રખાય એ જ આ બિચારા શિક્ષકનું લક્ષ્ય છે. તપાસનાર વ્યક્તિઓએ જાણવું જોઈએ કે શિક્ષકો મનુષ્ય છે અને તેમને લાગણીઓ છે. એમની લાગણીઓ બરાબર ઉત્તેજિત કરવામાં આવે તો, ફેળવણીનાં કામમાં ઘણો સુધારો વધારો થઈ શકે છે; પણ એથી ઉલટા વર્તનથી બિગાડ સિવાય કંઈ જોઈ શકાતું નથી.

આપણા દેશી ભાષાઓને આ ખાતામાંની ઉચી નોકરીઓમાંથી સાધારણ રીતે ખાતલ કરવામાં આવે છે. ફેળવણી ખાતામાં બે water-tight compartments કરવામાં આવે છે. In an Educational Service અને Provincial Educational Service; અને ચુંટણી કરવામાં આમડીનો ભેદ ગણાય છે તેવું જણાય છે. બ્રિટિશ અમલને લગલગ ૧૫૦ વર્ષ થયાં, છતાં પણ આપણા યુવાનોને ફેળવણી આપવાને માટે આપણા વિદ્વાનો સરકારની આંખે નાલાયક ગણાય છે તે ઓછું શોચનીય નથી. મદ્રાસની કૌન્સિલમાં એક સભ્યે મદ્રાસ સરકારના ફેળવણી ખાતાની ૧૯૦૯ થી ૧૯૧૪ સુધીના પાંચ વર્ષો દરમિયાન થયેલી નીમણૂકોના સંબંધમાં પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો, અને તેનો જવાબ સરકાર તરફથી આપવામાં આવ્યો હતો, તેના સંબંધમાં એક લેખક લખે છે કે—

During the five years sixteen appointments were made, fourteen of which carry an income of £ 400 (6000 Rs.) a year as the initial pay, one of £ 600 a year, one of £ 280. Among the candidates selected for the fourteen posts of £ 400 a year, eight have second class Honours of the University of Oxford or Cambridge, two are D. Scs. of the University of Manchester or Birmingham, one is a second class B. A. of London, one has third class Honours Moderations and third class Honours Final, another third class Honours Final and fourth class Literature honours, one does not hold any degree.

and only one holds the Oxford and Cambridge Higher Certificate. With one single exception, not one was a first class man, and yet these posts carry salaries of £ 400 rising to over £ 1,200 a year.

If India was suffering from a scarcity of men lacking the necessary educational qualifications, the paying of high salaries might be excused on the ground of necessity. It might be urged that no Englishman would care to go to India unless it was worth his while to do so. We have to remember that Dr. J. C. Bose (તાળીઓ) the eminent physicist, Dr. P. K. Ray, the distinguished chemist, whose pupils have earned a world-wide reputation, Professor C. V. Raman, and a host of brilliant Indians who have won the highest academic distinctions are not considered good enough to serve in the Indian Education Service

ગયા પાંચ વર્ષમાં ૧૬ નીમણુંકા કરવામાં આવી છે. જેમાંની ચૈદ જગાએ નીમા-
યેલા અધિકારીઓનો દરેકનો વાર્ષિક પગાર ચારસો પાઉંડ એટલે છ હજાર રૂપિયા છે.
એકનો શરૂઆતનો વાર્ષિક પગાર છસો પાઉંડ છે અને બીજાનો અસેંએંશી પાઉંડ છે.
ઉપર જણાવેલી ચારસેં પાઉંડના વાર્ષિક પગારવાળી ચૈદ જગા માટે પસંદ થયેલા ઉમેદ-
વારોમાં ઓક્સફર્ડ અથવા કેમ્બ્રિજ યુનીવર્સિટીમાંથી આઠ સેકંડ ક્લાસ માન સાથે પાસ
થયેલા છે. બે ઉમેદવારો મેનચેસ્ટર અથવા બરમીંગહામની સાયન્સની પરીક્ષામાં ઉચી
ડીગ્રીઓ ધરાવનારા એટલે ડી. એસ. સી., છે. એક લંડનનો બીજા વર્ગમાં પાસ થયેલો
બી. એ. છે. એક ત્રીજા વર્ગમાં ઓનર્સ મેડરેશનમાં પાસ થયેલો છે અને એક ત્રીજા
વર્ગમાં ઓનર્સ ફાઇનલમાં પાસ થયેલો છે. વળી એક બીજો ઉમેદવાર ત્રીજા વર્ગમાં ઓનર્સ
ફાઇનલમાં અને ચોથા વર્ગમાં લીટરચર ઓનર્સમાં પાસ થયેલા છે, અને એક ઉમેદવાર
કાંઈપણ ડીગ્રી ધરાવતો નથી. માત્ર એકજ ઉમેદવાર પાસે ઓક્સફર્ડ અને કેમ્બ્રિજનું ઉંચા
પ્રકારનું પ્રમાણપત્ર છે. એક અપવાદ સિવાય ઉપલી જગા પર નીમીયલામાંનો કોઈપણ
ઉમેદવાર પહેલા વર્ગમાં પાસ થયેલો માણસ નથી. અને છતાં તે જગાઓનો વાર્ષિક
પગાર ચારસો પાઉંડ છે અને ચારસો પાઉંડ સુધી તે વધે છે.

હિંદમાં જે લાયક પદવીવાળા વિદ્વાનોની ખોટ હોય તો ન છુટકે આવા ભારે પગારો
આપવાની જરૂર પડે. કદાચ એમ પણ કહેવામાં આવે કે ભારે પગાર મળ્યા સિવાય
અંગ્રેજ સામાન્ય રીતે હિંદમાં આવવાનું પસંદ કરે નહિ. પરંતુ આવી દલીલ કરનારાઓએ
ચાદ રાખવું જોઈએ કે નામીયો વિદ્વાનશાસ્ત્રી ડૉ. જી. સી. ઓસ. પ્રખ્યાત રસાયણિક
ડૉક્ટર પી. કે. રાય. કે જેઓના શિષ્યોની કીર્તિ આખા જ્ઞાનમાં ફેલાયેલી છે, અને તેજ

પ્રમાણે પ્રોફેસર સી. બી. રમન અને બીજા જાણપદ વિદ્વાન હિંદીઓ જેમણે યુનીવર્સીટીની ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ પદવીઓ મેળવેલી છે તેવાઓને હિંદી સરકારના કેળવણી ખાતાની ઉંચી નોકરીઓ માટે હજુ સુધી લાયક ગણવામાં આવ્યા નથી.

The following incident will throw light on the manner of selection for these posts. A distinguished Indian student, after a record career in one of the Universities of India, was sent to England as a Government of India scholar. He joined Trinity College, Cambridge, and won in his first year a Major Scholarship. His brilliant Mathematical attainments attracted the attention of his professors. He was ninth Wrangler, missing his Senior Wranglership only by an accident, as he had been an easy first all through and stood first in mathematics at the ensuing Civil Service examination, beating two Senior Wranglers. His professors induced him to apply for a post in the Indian Educational Department. But he was rejected, as his qualifications were not considered good enough. The Madras Presidency College has a similar instance. An Indian professor, who had a most brilliant career, both in Madras and in Cambridge, who had taken a first class honours in every examination, and was afterwards granted a research scholarship, is now in the Subordinate Provincial Service (shame).

ઉપરની જગાઓ માટે પસંદગીનું ધોરણ કેવા પ્રકારનું છે તે વિશે વધુ માહિતી નીચેના બનાવ ઉપરથી મળશે. એક વિદ્વાન હિંદી વિદ્યાર્થીને હિંદી યુનીવર્સીટીઓમાં પોતાની માનભરી કારકીદી પુરી કર્યા બાદ હિંદી સરકારની સ્કોલરશીપ આપીને વિલાયત મોકલવામાં આવ્યો હતો. તે કેમ્બ્રિજની ટ્રીનીટી કોલેજમાં દાખલ થયો, અને ત્યાં પહેલેજ વર્ષે મેજર સ્કોલરશીપ મેળવી શક્યો. ગણિતશાસ્ત્રના તહેના ઉંચા પ્રકારના જ્ઞાનને લઈને તેણે પોતાના પ્રોફેસરોની પ્રીતિ સંપાદન કરી. તે નવમે નંબરે રેંગલર થયો અને માત્ર અઠસ્રમાતથીજ મુખ્ય રેંગલર થતાં રહી ગયો. તે ગણિતની બીજી બધી પરીક્ષાઓમાં સહેલાઈથી પહેલે નંબરે પાસ થયો હતો. અને ત્યાર પછીની સીવીલ સર્વિસ પરીક્ષામાં બે સીનીયર રેંગલરો કરતાં પણ ઉંચે નંબરે આવ્યો હતો. તેના પ્રોફેસરોએ તેને હિંદી સરકારના કેળવણી ખાતામાં જગા માટે અરજી કરવા સલાહ આપી પરંતુ તેને સ્વીકારવામાં આવ્યો નહિ અને તેની ઉંચા પ્રકારની લાયકાતની અવગણના કરવામાં આવી. મદ્રાસની પ્રેસીડન્સી કોલેજમાં પણ આવાજ પ્રકારનો એક દાખલો બન્યો છે. એક હિંદી પ્રોફેસર કે જેણે મદ્રાસ અને કેમ્બ્રિજમાં અભ્યાસ કરી નામના મેળવી હતી અને જેણે દરેક પરીક્ષા પહેલા વર્ગમાં માન સાથે પસાર કરી હતી. તથા જેને શોધ ખોળ કરવા માટે સ્કોલરશીપ પણ આપવામાં આવી હતી તેવો લાયક હિંદી પ્રહસ્થ હજુ સુધી પ્રાંતિક કેળવણી ખાતાની નીચી પાયરીની નોકરીમાં છે.

India looks upon the Queen's Proclamation of 1858 as a most solemn document; in fact, it is India's Magna Charta, (hear, hear) and that Proclamation pledged the Government to abolish all distinctions of colour in India. England has treated that solemn Chapter as a scrap of paper. Before 1880, in Bengal, both Indians and Europeans in the Higher Service received the same pay; both began on Rs. 500 p. m. or annually £, 400. In 1880 the pay for Indians was reduced to Rs. 333 per month or nearly £, 266 per annum. And in 1889 to Rs. 250 per month or £, 200 per annum. The highest pay for an Indian now is Rs. 700 per month or £, 560 per annum, however long he may serve; while the English man has Rs. 1000 per month of £, 800, at the end of ten years. The scheme of reorganisation of the Educational Service of 1896 also barred Indians out of Principalships of certain colleges.

હિંદ મહારાણી વિક્ટોરીયાના ૧૮૫૮ ના ઢંદરાને હિંદી લોકો એક પવિત્ર લેખ ગણે છે. ખરી રીતે જોતાં તો તે હિંદનો મેળનાકાર્તા છે, અને તે ઢંદરામાં સરકારે. એવું વચન આપ્યું હતું કે હિંદમાંથી જન્મ અને રંગનો ભેદ નાણુદ કરવામાં આવશે. ઇંગ્લાંડે આવા એક ગંભીર રાજ્ય ફરમાનને કાગળના ટુકડા સમાન ગણ્યો છે. અદારસો એંશીની સાલ પહેલાં યંગાળામાં ઉંચી નોકરીઓમાં જોડાયલા હિંદીઓ તથા યુરોપીયનોને સરખાજ પગાર મળતા હતા. તેઓ માસિક રૂપીઆ પાંચસોના પગારથી અથવા વાર્ષિક ચારસો પાઉન્ડથી પોતાની નોકરીની શરૂઆત કરતા હતા. સન અદારસે એંશીમાં હિંદીઓનો પગાર માસિક રૂપીઆ ૩૩૩ અથવા તો વાર્ષિક ૨૬૬ પાઉન્ડનો કરવામાં આવ્યો. અને સને અદારસો નવાશીમાં માસિક રૂપીઆ ૨૫૦ નો અથવા વાર્ષિક ૨૦૦ પાઉન્ડનો કરવામાં આવ્યો. હાલમાં હિંદી માટે વધારેમાં વધારે દરમાયો માસિક રૂપીઆ ૭૦૦ નો અથવા વાર્ષિક ૫૬૦ પાઉન્ડનો છે. અને તે ગમે તેટલો લાંબો સમય નોકરી કરે તો પણ તેથી આગળ જઈ શકતો નથી. આથી ઉલટું એક અંગ્રેજને દસ વર્ષ નોકરી કર્યા બાદ માસિક રૂપીઆ ૧૦૦૦) અથવા વાર્ષિક આઠસો પાઉન્ડ મળે છે. ૧૮૯૬ ની સાલમાં કળવણી ખાતાની ઉચી પાયરીની નોકરીઓમાં ફટલાક ફેરફારો કરવામાં આવ્યા છે, જેની રીઝએ અમુક કોલેજોના પ્રીન્સીપાલની જગામાંથી હિંદીઓને બાતલ કરવામાં આવ્યા છે.

What does India think about this? It feels that England is criminally ignoring the violation of her most solemn pledges, is treating her most sacred promises as mere "scraps of paper" by her representatives in India. India is loth to believe that England, while Indians are shedding their blood for the rights of weaker nationalities and the sacredness of treaties, will consciously support

a policy which is opposed to all principles of justice and morality; and India appeals to England to awake from her apathy and indifference towards India. She has an immense faith in the liberty loving democracy of England, and she raises her voice in protest against that injustice.

આ વિષે હિંદીઓનો શો અભિપ્રાય છે ? તેઓ એમજ ધારે છે કે ઇંગ્લાંડ પોતે આપેલા ગંભીર વચ્ચનો ભંગ કરીને તેની અવેગણના કરે છે. અને તેના ગંભીર ફરમાનોને તેણે હિંદમાં મોકલેલા પ્રતિનિધિઓ માત્ર કાગળના ટુકડા સમાન લેખે છે. હિંદ એમ માનવાને અશક્ત છે કે જ્યારે હિંદીવાનો નબળા પ્રજાના હકને માટે અને સંધીઓની પવિત્રતાને માટે પોતાનું લોહી રેડે છે તે વખતે ન્યાય અને નીતિના બધા સિદ્ધાંતોથી વિરુદ્ધ રાજનીતિનાને ઇંગ્લાંડ ઉઘાડી આંખે ટેકા આપશે; અને હિંદ તરફ પોતાની ઉપેક્ષા અને બેશીકરાઈમાંથી જાગૃત થવાને હિંદ ઇંગ્લાંડને વિનંતિ કરે છે. ઇંગ્લાંડની સ્વાતંત્ર્ય પ્રેમી પ્રજામાં હિન્દુસ્તાનને સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા છે. અને આ અન્યાય સામે તે પોતાનો મજબૂત પોકાર ઉઠાવે છે.

આવી સ્થિતિ હિન્દુસ્તાનના બધા ભાગોમાં છે, અને લાયક દેશીઓને પૂરતી તક અને પૂરતા સાધનો નહિ આપવામાં તેમને મોટો અન્યાય થાય છે. અમારા દેશની સેવા કરવાનો અમારો હક્ક છે. તેમાં કોઈ પણ જાતનો અંતરાય આવે તે કેવળ અનિષ્ટ છે. આપણે આશા રાખીશું કે, આધુનિક સ્થિતિ બદલાશે અને સકળ સામ્રાજ્યના એક અંગ તરીકે આખી દુનિયામાં આપણું નામ વધે એવા પ્રકારની કેળવણીની યોજનાઓ જાલદી રચાશે. સને ૧૯૧૩ ની સાલમાં નામદાર હિંદી સરકારે કેળવણી સંબંધી એક ઠરાવ બહાર પાડ્યો છે તેમાં જણાવ્યું છે કે:—

In the forefront of their policy the Government of India desire to place the formation of character of the scholars and undergraduates under tuition. In the formation of character the influence of home and the personality of the teacher play the larger part.

શાળાઓમાં અને કોલેજમાં ભણતા વિદ્યાર્થીઓના ચારિત્રની રચનાને હિંદી સરકાર પોતાની રાજનીતિમાં અગ્રસ્થાને મુકે છે. ચારિત્રરચનામાં ગૃહજીવનની અસર અને શિક્ષકનું વ્યક્તિત્વ મોટો ભાગ ભજવે છે.

પરંતુ જ્યારે લાયક દેશીઓને તરછોડી કાઢી તેમનાથી હલકા દરજ્જાના વિદેશીઓને કેળવણી ખાતાના ઉંચા ઓફિસો આપવામાં આવે, ત્યારે સરકારની આ રાજ્યનીતિ ફળીભૂત થતી નથી, અને નામદાર સરકારનો કેળવણી સંબંધીનો જે ઉદ્દેશ છે તે ઔણત્ય પામે છે.

હાલની કેળવણીના પરિણામે દેશનો ઉછરતો વર્ગ વકરીલાત, વૈદક અગર ન્યુસપેપરનો ધંધો પસંદ કરે છે, તેના સંબંધમાં નામદાર વાઇસરોય સાહેબે તથા તેમની કૌન્સિલના વેપારી મેમ્બર સર જ્યોર્જ બ્રાન્સે થોડા વખત ઉપર નીચે પ્રમાણે ઉદ્ગારો કહ્યા હતા: પણ આપણે જોવાનું છે કે જેવી કેળવણી લેવાની તેમની સૂચનાઓ છે તે મુજબ કેળવણી આખી શકાય તેવી સંસ્થાઓ ક્યાં છે:— વાઇસરોય સાહેબે કહ્યું છે કે:—

I should like to impress this further fact on Indian parents. when they are planning the future of their sons they might well pause to consider whether, instead of sending them to join the overstocked market of the legal and literary profession, it would not be better to turn their attention to the possibilities of employment in scientific agriculture. As the department expands it will afford greater opportunities of advancement, and the man who elects this science may do well for himself, and at the same time contribute to the prosperity of his country.

હિંદી માયાપોના મન ઉપર આ વધારાની વાત હું હસાવવા માગું છું કે, પોતાના પુત્રોનું ભવિષ્ય ઘડતી વેળાએ તેઓએ ધ્યાનથી વિચાર કરવો જોઈએ કે વકીલાત અને કલમના જે ધંધાઓમાં અતિશય ભરતી થઈ છે તેમાં તેમને મોકલવાને બદલે વિજ્ઞાનિક ખેતીવાડીના ધંધાના હાલ તરફ એમનું લક્ષ દોરવું જોઈએ કે નહિ ? જેમ આ ખાતુ વધશે તેમ આગળ વધવાની વધારે તકો તેમાં મળશે. અને જે માણસ વિજ્ઞાનની આ શાખાને પસંદ કરશે તે પોતાનું ભણું કરશે એટલુંજ નહિ પરંતુ દેશને આબાદ કરવામાં કાંઈક મદદ કરી શકશે.

સર જ્યોર્જ બોર્ને કહ્યું કે:—

I have already felt the great necessity which exists not only on economic grounds, but for reasons which touch closely on problems of national character and development, of securing for the people of the country a greater share in the exploitation of her natural resources and of adding to the limited and somewhat unsatisfactory avenues of employment for your young men, a greater share in those afforded by Commerce and Industry. At present the educated young men of the country seem to seek employment almost exclusively in Government service, at the Bar, or Journalism; and these three channels of employment do not give sufficient scope for the young men of this country. I should like to see a large part of the stream turned in the direction of commerce and industry.

કેવળ આર્થિક કારણોથીજ નહિ પરંતુ દેશના ચારિત્ર અને વિકાસની દૃષ્ટિથી પણ દેશના કુદરતી પદાર્થોની ઉપજમાં દેશના લોકોને માટે વધારે હિસ્સો મેળવવાની અને તમારા યુવકો માટે હાલ સંકુચિત થઈ ગયેલાં ધંધાના દ્વારમાં વેપાર અને ઉદ્યોગના માર્ગનો વધારો કરવાની મહેનત હમેશાં ધણીજ જરૂર લાગી છે. હાલ દેશના કેળવાયેલા યુવકો ફક્ત સરકારી નોકરીમાં વકીલાતમાં કે વર્તમાન પત્રોમાં ધંધો શોધવાને પ્રયત્ન કરે છે. અને આ ત્રણે માર્ગમાં આ દેશના યુવકોને માટે જોઈતા અવકાશ નથી. આ પ્રવાહનો મોટો ભાગ વેપાર અને ઉદ્યોગની દિશામાં વળે એ જોવા હું ઇચ્છું છું.

ગૃહસ્થો અને બાળકો, આપનો ધણો વખત મહેં રોક્યો છે; પણ પ્રજાની કેળવણી એ વિષય એટલો મહત્વનો છે અને એ બાબતમાં એટલું બધું કહેવાનું છે કે એનો અંત આવે નહિ. ખરી વાત છે કે:—

The most valuable assets of a nation are its children. It is the duty of the State to see that every one of them is properly fed, kept in good health and educated. A Government which does not do this is guilty of neglecting one of its primary duties.

દેશની વધારેમાં વધારે કીમતી પુંજ તેના બાળકો છે. તેમાંનાં દરેકનું સાર પોષણ કરવું, તેમની તનદુરસ્તિ જાળવવી અને તેમને સારી કેળવણી આપવી એ રાજ્યની ફરજ છે. જે સરકાર આ કામ કરતી નથી તે પોતાના એક મહાન ધર્મની અવગણના માટે ગુનેગાર બને છે.

પરંતુ નામદાર સરકારની પાસે આપણે માંગણી કરીએ છીએ તેવી રીતે આપણા લોકોની પાસે પણ માંગણી કરવાને આપણે હકદાર છીએ. ધાર્મિક લાગણી અને વૃત્તિઓનો ઝરો હંમેશ વધા કરે છે; સેંકડો જમણવારો થાય છે; રખડતા સાધુઓને અને બીજાઓને ખવડાવવામાં હજારો રૂપિયા ખર્ચનારાઓ છે; મંદિરોમાં અને દાકારણના નૈવેદ્ય કરવાને હજારો રૂપિયાના દાન કરનારાઓ છે. આવા દાનવીર નરોને નત્ર પ્રાર્થના છે કે તમારા દાનની પ્રજાલિકા બદલો અને પ્રજાકીય કેળવણીની વૃદ્ધિ થાય તેવા માર્ગો લો. હાલની ગણતરી પ્રમાણે એક પ્રાથમિક શાળાનું વાર્ષિક ખર્ચ રૂ. ૩૫૦) સાડીત્રણસો રૂપિયા જ ફક્ત થાય છે, અને આથી મોટી રકમ તો કેટલાક લોકો પોતાના અંગત ખર્ચમાં ખરચી નાંખે છે. આ એક શહેરમાંથીજ ઓછામાં ઓછા ૫૦ ગૃહસ્થો નીકળી આવે કે જેમાંના દરેક ઓછામાં ઓછી એક શાળા નિભાવી શકે. અને મુને ખાતરી છે કે ગુજરાત કેળવણી લીગ જે સ્થપાવાની છે તે લીગને આવા સખી ગૃહસ્થો સંગીન મદદ આપશે. મહુમ મી. ગોખલેના શબ્દોમાં Millions upon millions of children are waiting to be brought under the humanising influence of education. The increased efficiency of the individual, the higher general level of intelligence, the stiffening of the moral back-bone of large sections of the community, none of these things can be done without education. In fact the whole of our future as a nation is inextricably bound up with it. If we want our country to advance, there is only one way, and that is that the mass of the people in this country must be raised to a higher level. This can only be achieved by the spread of education, which in turn requires a large expenditure of money.

લાખો અને કરોડો બાળકો કેળવણીના સંસ્કાર મેળવવા માટે રાહ જુએ છે. અકિંતનું વધારે સામર્થ્ય શુદ્ધિની વધારે ઉંચી ભૂમિકા, પ્રજાના મોટા વર્ગોનું નૈતિક

ખળ,—આમાંનું કાંઈ કેળવણી સિવાય શક્ય નથી. ખરૂં જોતાં પ્રજા તરીકે આપણું આખું જીવિષ્ય કેળવણી સાથે અચૂક રીતે સંધાયું છે. જો આપણા દેશની ઉન્નતિ આપણે ઇચ્છતા હોઈએ, તો તેનો એક જ માર્ગ છે અને તે એ જ છે કે આ દેશનો જનસમૂહ વધારે ઉંચી ભૂમિકા ઉપર ચઢવો જોઈએ. આ હેતુ કેળવણીના પ્રસારથી જ સિદ્ધ થઈ શકે અને તે માટે પૈસાના મ્હોટા ખર્ચની જરૂર છે.

આ પરિષદમાં દેશી રાજ્યોએ પોતાના પ્રતિનિધિયોને મોકલોને તથા તેમના રાજ્યોના કેળવણી ખાતાના નોકરોને પરિષદના કામકાજમાં ભાગ લેવાને છૂટ આપી છે તેથી તે રાજ્યકર્તાઓનો આભાર માનવાની તક લેઈ છું; અને દિલગીરી માત્ર એટલી જ છે કે મુંબાઈ ઇલાકાના કેળવણી ખાતાના ઉપરીના હુકમથી આ ઇલાકાના કેળવણી ખાતાના વિદ્વાન શિક્ષાગુરૂઓ વગેરેના અનુભવો જાણવાને માટે આપણને તક મળી શકી નથી. (shame, sorry.)

આપના અમૂલ્ય વખતના ભોગે મ્હારા ઉદ્ગારો આપે સાંભળ્યા છે તે માટે આપનો આભાર માનું છું. આ પરિષદના પ્રમુખની નીમણૂક હવે આપ કરશે. (તાળીયોનો ગગડાટ).

પ્રમુખની ચુંટણી.

ઓ. મી. ચીમનલાલ હરિલાલ સેતલવાડને આ પરિષદના પ્રમુખપદે નીમવાની દરખાસ્ત રજૂ કરતાં રા. નંદનાથ કેદારનાથ દીક્ષિતે (વડોદરા) જણાવ્યું કે:—

જ્યારે કોઈ પણ સમારંભનો આપણે આરંભ કરીએ છીએ ત્યારે પ્રમુખ નીમીએ છીએ. ઓ. મી. ચીમનલાલ આ પરિષદના પ્રમુખનું કાર્ય કરવાને સર્વાંશે યોગ્ય છે. તેઓ વિદ્વાન છે. કેળવણીમાં ઉત્સાહ ધરાવે છે. તેમજ શુદ્ધ સામર્થ્ય અને કર્મ કૌશલ્યમાં તેમના જેવો અન્ય કોઈ છે નહિ. સન ૧૮૯૨ માં પ્રજા તરફથી તેઓ ધારાસભામાં ગયા ત્યારથી, કેળવણી સંબંધી પ્રશ્નોનો તેમણે અભ્યાસ કર્યો છે. શિક્ષકનો પગાર અને શાળાઓનો વધારો, એ વિષયો તરફ તેમણે ખાસ લક્ષ આપ્યું છે. વિદ્યતા અને જ્ઞાનથી, જો તેઓ આપણા નેતા નિમાય તો આપણું કાર્ય પાર પડશે તે નિસંદેહ છે. માટે હું દરખાસ્ત મુકું છું કે ઓ. મી. ચીમનલાલને આપણે પ્રમુખ તરીકે નિયત કરવા.

આ દરખાસ્તને ટેકા આપતા રા. રા. ઉત્તમલાલ કેશવલાલ ત્રિવેદીએ (અમદાવાદ) જણાવ્યું કે:—

આ દરખાસ્તને હું ટેકા આપુ છું. રા. ચીમનલાલને આપ સૌ જાણો છો. જે વખતે ગુજરાતને ધારાસભામાં પ્રતિનિધિ મોકલવાનો હક્ક પહેલીવાર આપવામાં આવ્યો, ત્યારે તેમને ગુજરાત તરફથી પસંદ કરવામાં આવ્યા હતા. આજે પણ આ નવી સંસ્થા શરૂ થાય છે. માટે પહેલાં સુકાની તરીકે તેમને પસંદ કરવા તે જરૂરું છે. આજે ગુજરાત જે હેતુથી નવું પગલું લે છે તેજ હેતુની શિદ્ધિમાં રા. ચીમનલાલે પોતાનું જીવન ગાળ્યું છે અને આજનું સુકાન હાથમાં લઈને તેઓ એવું કાર્ય કરશે કે જેથી ગુજરાતને અવશ્ય લાભ થશે.

પછી રા. જીવજીલાલે સભાની અનુમતિ લઈને પ્રમુખની પસંદગી જાહેર કરી.

પ્રમુખસ્થાન લીધા બાદ ઓ. મી. ચીમનલાલ હ. સેતલવાડે પોતાનું ભાષણ અંગ્રેજીમાં વાંચ્યું હતું. તેનું ભાષાંતર નીચે મુજબ છે:—

પહેલી ગુજરાત કેળવણી પરિષદના પ્રમુખ ઓ. મી. ચીમનલાલ હરિલાલ સેતલવાડનું ભાષણ.

પ્રતિનાથખંડુઓ, સન્નારીઓ, અને સદ્ગૃહસ્થો,

કેળવણી પરિષદની એકઠાના પ્રમુખ થવાની મ્હને તક આપવા માટે હું ત્હમારો અંતઃકરણપૂર્વક આભાર માનું છું. હું કંઈ વિદ્વાન શીક્ષણશાસ્ત્રી નથી, તેમજ માહિત્ય કે લેખનકળામાં પ્રવીણ હોવાનો દાવો રાખતો નથી. પરંતુ મ્હારી આખી જાહેર જીંદગીમાં કેળવણીના વિષયમાં મ્હેં ઘણોજ રસ લીધો છે અને મુંબઈની યુનિવર્સિટીના દીન પ્રતિદીનના કાર્યમાં તેમજ મુંબઈ શહેરની પ્રાથમિક શાળાઓના વહીવટમાં ઘણા વર્ષ સુધી મ્હેં ભાગ લીધો છે, અને હું એમ માનવાની હીમ્મત કરું છું કે મ્હને પ્રમુખ નીમીને કેળવણીના આ ક્ષેત્રમાં મ્હેં કરેલા નમ્ર કાર્યની ત્હમે કાંઈક કદર કરી છે. આ સંયોગમાં મ્હારી મર્યાદાઓ અને ન્યૂનતાઓના સંપૂર્ણ ભાન સાથે ત્હમે મ્હને નીમ્યો છે તેથી મ્હારી ખાત્રી છે કે ખરેખર શીક્ષણશાસ્ત્રી કેળવણીના વિવિધ અટપટા પ્રશ્નોનું વિદ્વાતભર્યું વિવેચન કરી શકે તેવું મ્હારી પાસેથી ન મળતાં ત્હમે નિરાશ નહિ થાઓ. સન્નારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો, હું આવું કાંઈ ઉચ્ચ કાર્ય કરવાનો લોભ રાખતો નથી, પણ બ્રિટિશ રાજ્યની શરૂઆત પછી આ દેશમાં કેળવણીનો ઇતિહાસ, ત્હેની આધુનિક સ્થિતિ અને ખાસ કરીને આપણા પ્રાન્તમાં વધારે પ્રગતિ અને વિકાસની દિશાઓ—એ વિષેજ હું સંક્ષેપમાં સિંહાવલોકન કરી સંતોષ માનીશ.

ઇશ્વરના વિધાન અનુસાર ઇસ્ટ ઇન્ડિયા કંપનીની સત્તા નીચે આવેલી હિંદની કરોડો મનુષ્યોની પ્રજા તરફ સુધરેલી સરકારના જે ધર્મ છે ત્હેનો ખ્યાલ બ્રિટનના બુદ્ધિશાળી રાજ્ય કર્તાઓને ઘણોજ વહેલો આવ્યો; અને હિન્દુસ્તાનના લોકોને કેળવવાનો અને ઉન્નત કરવાનો બ્રિટિશ રાજ્યનો સ્પષ્ટ ધર્મ છે એમ સમજીને વોરન હેસ્ટિંગ્સે સને ૧૭૮૧ માં કલકત્તામાં એક મદરેસા સ્થાપી, અને સને ૧૭૯૧ માં બનારસમાં એક સંસ્કૃત કોલેજ સ્થપાઈ. આ વિચાર ધીમે ધીમે વધારે સમજાય થયો અને સને ૧૮૧૩ માં જ્યારે કંપનીની સનદની મુદત વધારવામાં આવી ત્યારે કેળવણી ખાતે વાપરવાને દર વર્ષે એક લાખ રૂપિયા જુદા કાઢવાનો ત્હેને આમ્રહ કરવામાં આવ્યો અને સને ૧૮૨૩ માં જાહેર કેળવણી માટે એક સ્થાયી કમિટી રચવામાં આવી. તે વખતમાં સંસ્કૃત અને અરબીનાં જ્ઞાનનું ઉત્સર્જન અને પુનર્જીવન કરવાનો સરકારનો હેતુ હતો. પરંતુ ઇંગ્રેજ ઉદાર શિક્ષણ આપવાની જે રાજનીતિ લોર્ડ મેકાલેનાં નામ સાથે જાણવાલી છે ત્હેને આ જુની પદ્ધતિએ તરતજ સ્થાત આપ્યું. પરંતુ મેકાલે આ દેશમાં આવ્યા તે પહેલાં વર્ષો પૂર્વે કેટલાંક એવાં તરવેા હસ્ટીમાં આવ્યાં હતાં કે જેનું વલણ આજ દિશામાં હતું અને ત્હેની શરૂઆત પણ થઈ ગઈ હતી. ખ્રીસ્તી પાદરીઓ આ દેશમાં આવ્યા હતા અને ત્હેમણે પોતાની ધાર્મિક હીલચાલના સાધન તરીકે ઇંગ્રેજનું શિક્ષણ આપવાની શરૂઆત કરી હતી. પરંતુ

આથી પણ વધારે સખળ સંયોગ એ હતો કે કેટલાક આગળ વધેલા હિંદીઓ કે જેમણે ઈંગ્રેજ કેળવણીનો લાભ મેળવ્યો હતો તેમણે હિન્દુસ્થાનના લોકોની ઉન્નતિનાં મુખ્ય સાધન તરીકે આવીજ કેળવણીની માંગણી કરી. રાજરામ મોહનરામ કે જેઓ પોતે ઈંગ્રેજ કેળવણી લીધેલા એક આદર્શરૂપ હિંદી હતા તેમણે કેવળ પૌર્વાત્ય વિદ્યાની સંસ્થાઓ સ્થાપવા સ્લામે મજબૂત વાંધો ઉઠાવ્યો અને ઈંગ્રેજ શિક્ષણ આપતી સંસ્થાઓની તરફેણમાં મજબૂત હિંત્યાલ કરી. પરિણામે સને ૧૮૧૭ માં, “હિન્દુઓના પુત્રોને યુરોપ અને એશિયાની ભાષા અને વિદ્યાઓનું શિક્ષણ આપવાના હેતુથી” કલકત્તામાં હિન્દુ કૉલેજ સ્થાપવામાં આવી. મુંમધમાં પણ એવીજ કાંઇ શરૂઆત કરવામાં આવી હતી. સને ૧૮૧૫ માં ધિ ઍન્ગ્લે એજ્યુકેશન સોસાયટીની સ્થાપના થઇ, અને તે મહાન અને દિધેદર્શી રાજ્ય પુરૂષ મોન્સ્ટ્રઅર્ટ એલ્ફીન્સ્ટને કેળવણી માટે ઘણુંજ કાર્ય કર્યું છે. જ્યારે ૧૮૨૭ માં મોન્સ્ટ્રઅર્ટ એલ્ફીન્સ્ટને વાનપ્રસ્થ થયા ત્યારે મુંબાઇના શહેરીઓ તરફથી તેમના નાણાં માટે એક ભંડોળ કરવામાં આવ્યું હતું અને આમ ભેગા કરવામાં આવેલી એ લાખથી વધારે રૂપિયાની રકમમાંથી એલ્ફીન્સ્ટને પ્રોફેસરશીપો સ્થાપવામાં આવી અને તે વડે એલ્ફીન્સ્ટને કૉલેજનો પાયો રચાયો. જ્યારે મેકૉલે સન ૧૮૩૪ માં હિન્દુસ્તાનમાં આવ્યા અને પછીથી કલકત્તાની કમિટી ઍફ પબ્લિક પ્રિન્સિપલ્સ ઇન્સ્ટ્રક્શનના પ્રમુખ નીમાયા તે વખતે આટલી શરૂઆતો થઇ હતી. પૂર્વની વિદ્યાઓ કે ઈંગ્રેજ કેળવણી ?—એ પ્રશ્નનો છેવટનો ઉકેલ તેમણે કર્યો અને પોતાનાં નામાંકિત ખરડામાં તેમણે આગ્રહપૂર્વક જણાવ્યું કે હિન્દના બુદ્ધિવિકાસ માટે ઈંગ્રેજનો અભ્યાસ ઉત્તમ છે. ઈંગ્રેજ કેળવણીની મેકૉલેએ કરેલી મજબૂત વકીલાત સફળ થઇ અને સન ૧૮૩૫ ના માર્ચ માસમાં લોર્ડ એન્ટિક જે ડરાવ રજુ કર્યો તેમાં તેમણે જણાવ્યું કે, “યૂરોપના સાહિત્ય અને વિજ્ઞાનનો હિન્દુસ્તાનના વતનીઓમાં પ્રસાર કરવો એ બ્રિટિશ રાજ્યનો એક મોટો હેતુ હોવો જોઇએ. અને કેળવણીને માટે જે અધાં ફંડ ચોજવામાં આવ્યાં છે તેનો સારામાં સારો ઉપયોગ ઈંગ્રેજ કેળવણીમાંજ થઇ શકે.” આ મહત્વનો નિર્ણય ઘણાજ દૂરગામી પરીણામવાળો હતો અને હું એમ કહેવા ની હિમ્મત ધરું છું કે હિન્દુસ્થાન તેમજ ઈંગ્લાંડનું એ સદ્લાભ્ય હતું કે તેજ નિર્ણય કરવામાં આવ્યો હતો. સન ૧૮૪૪ માં ઈંગ્રેજને જાહેર કામકાજની ભાષા તરીકે વાપરવાનું શરૂ થયું અને જેમણે ઈંગ્રેજ કેળવણી મેળવી હોય તેમને સરકારી નોકરીમાં નીમવાની માંગણી કરવામાં આવી. સન ૧૮૫૪માં સર ચાર્લ્સ વુડનો નામાંકિત ખરીતો પ્રકટ થયો. હિંદીવાનો તેને ખરી રીતે કેળવણીના વિષયમાં પોતાનું હકપત્ર સમજે છે. આટલી રાજબુદ્ધિ વિશાળ દષ્ટિ અને દૂરદર્શિતા સૂચવતા સરકારી ડરાવો થોડાજ દશે. યુનિવર્સિટીમાંડીને પ્રાથમિક કેળવણી સુધીની શીક્ષણની અધી ભૂમિકાઓ વિષે તેમાં ચર્ચા કરવામાં આવી છે, તેમાં એવા સિદ્ધાંતો રજુ કરવામાં આવ્યા છે કે જે હજી પણ જીવંત છે; અને એક એવો કાર્ય-ક્રમ સૂચવ્યો છે કે જે હજી સુધી પૂરેપૂરો અમલમાં મૂકાયો નથી. આ ક્રમમાં અંતર્ગત રહેલી રાજ્યપદ્ધતિ આ શબ્દોમાં દર્શાવવામાં આવી હતી:—“ઉપયોગી જ્ઞાનના પ્રસારથી ઉત્પન્ન થતા જે નૈતિક અને ભૌતિક લાભો ઈંગ્લાંડ સાથે સંબંધથી હિન્દને ઈશ્વર કૃપાથી મળી શકે તે હિન્દવાસીઓને આપવામાં અને ત્યાં સુધી સાધનભૂત થવું એ અમારો મ્હોટો ધર્મ છે. અને હિન્દમાં એવી કેળવણીનો પ્રચાર થતો જોવા અમે ઇચ્છીએ છીએ કે

જેનો હેતુ યુરોપના સાહિત્ય અતે તત્ત્વ જ્ઞાન અર્થાત યુરોપીય જ્ઞાન પ્રચારવાનો છે.”

બ્રિટીશ રાજ્યની ફળવણી સંબંધી રાજનીતિ આવી ચોક્કસ અને સ્પષ્ટ રીતે દર્શાવવામાં આવેલી હતી. તહેને અમલમાં મૂકવામાં આવી અને બધા ઇલાકામાં પ્રાથમિક માધ્યમિક અને ઉચ્ચ ફળવણીની સંસ્થાઓ સ્થાપવામાં આવી. પ્રાથમિક અને માધ્યમિક શાળાઓ સ્થાપાઈ અને સન ૧૮૫૭ માં હિન્દી ધારાસભાના એક કાયદાથી કલકત્તા, મુંબાઈ અને મદ્રાસની યુનિવર્સિટીઓ ઉત્પન્ન કરવામાં આવી. આથી આ દેશના લોકોમાં ધણી ઉત્સાહ જન્મ્યો અને હિન્દીઓને પાશ્ચાત્ય વિદ્યા અને સંસ્કૃતિના લાભ આપવાની રાજનીતિની ધણી કદર થઈ. આ ઇલાકામાં એલ્ફીન્સ્ટન કોલેજ જે એલ્ફીન્સ્ટન ઇન્સ્ટીટ્યુશનમાંથી પ્રોફેસરોના વિભાગ જુદો પાડીને સન ૧૮૫૬ માં જુદી પાડવામાં આવી હતી, તે યુનિવર્સિટી સાથે સન ૧૮૬૦ માં જોડવામાં આવી, સન ૧૮૬૧ માં વીલ્સન કોલેજને યુનિવર્સિટીએ મંજૂર કરી અને આઠ વર્ષ પછી જે સંસ્થા સેઇન્ટ મેરીઝ ઇન્સ્ટીટ્યુશન અને સેઇન્ટ ઝેવીઅર્સ સ્કુલને નામે ઓળખાતી હતી તહેને વધારીને સેઇન્ટ ઝેવીઅર્સ કોલેજ સ્થાપવામાં આવી. પુનામાં જે સંસ્કૃત કોલેજ સન ૧૮૨૧ માં સ્થપાઈ હતી અને સન ૧૮૫૧ માં જે ઇંગ્લીશ સ્કુલ સાથે જોડવામાં આવી હતી તેમાંથી સન ૧૮૫૭ માં ડેકન કોલેજ તહેના હાલના સ્વરૂપમાં સ્થપાઈ. ધંધાની અને ઔદ્યોગિક કોલેજ પૈકી મુંબાઈની સરકારી લૉ સ્કુલ સન ૧૮૬૦ માં મંજૂર કરવામાં આવી. ગ્રાન્ટ મેડીકલ કોલેજ જે સન ૧૮૪૫ જેટલી વહેલી સ્થાપવામાં આવી હતી તે યુનિવર્સિટી સાથે સન ૧૮૬૦ માં જોડવામાં આવી અને પૂનામાં સન ૧૮૪૫ માં પબ્લીક વર્કસ ખાતાના નીચલા વર્ગના નોકરોને તાલીમ આપવાને જે સંસ્થા સ્થાપવામાં આવી હતી તહેમાંથી ઇજનેરી કોલેજ સ્થપાઈ અને તે સન ૧૮૬૫ માં યુનિવર્સિટી સાથે જોડવામાં આવી. ગુજરાતમાં સન ૧૮૨૭ માં ૧૦ પ્રાથમિક શાળાઓ સ્થપાઈ હતી અને લોકોના ઉત્સાહથી ફળવણીના કાર્યને ધણું ઉત્તેજન મળ્યું. દલપતરામ તથા નર્મદાશંકર, ટી. સી. હોપ, (પછી સર થીઓડોર હોપ) જેઓ પોતાની સરસ ગુજરાતી વાંચન માળા માટે ધણા પંકાયેલા છે, મોહનલાલ રણછોડદાસ, ભોગીલાલ પ્રાણવલ્લભદાસ, પ્રાણલાલ મથુરાદાસ, મહિપતરામ રૂપરામ અને અંબાલાલ સાકર લાલ—એ સર્વે ગૃહસ્થોની ફળવણી સંબંધી પ્રવૃત્તિઓ, ગુજરાત અને ગુજરાતી પ્રજામાં રસ લેતા સહ કાંઈને જાણીતી છે. ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી સન ૧૮૪૮ માં સ્થપાઈ અને હજી પણ એક જીવંત સંસ્થા તરીકે તે હયાતીમાં છે. સન ૧૮૫૬ માં મુખ્યત્વે કરીને મિ. હોપના પ્રયત્નોથી ગુજરાતમાં ઉચ્ચ ફળવણીને ઉત્તેજન આપવાના હેતુથી એક ફંડની શરૂઆત થઈ હતી. સન ૧૮૬૧ માં કાયદો, સાહિત્ય, ન્યાય અને ગણીતના વિષયોના વર્ગો ઉઘાડવામાં આવ્યા અને તે સંસ્થાને ગુજરાત પ્રાંતિક કોલેજનું નામ આપવામાં આવ્યું. પરંતુ તે યુનિવર્સિટી સાથે જોડવામાં આવી ન હતી અને છેવટે સન ૧૮૭૨ માં તે બંધ કરવામાં આવી હતી. ફરીથી ઉઘરાણું કરવામાં આવ્યું. યુનિવર્સિટીએ મંજૂર કરેલી એક કોલેજ તરીકે ગુજરાત કોલેજ સન ૧૮૭૬ માં ઉઘાડવામાં આવી. તે વખતે હું અમદાવાદ હાઇસ્કુલમાં બાણુતો હતો અને હાઇસ્કુલના મકાનની એક ન્હાની ઝોરડીમાં કરેલી ત્હેની ન્હાની શરૂઆત મ્હેને બરાબર યાદ છે. સન ૧૮૮૫ માં કોલેજ હાઇસ્કુલથી જુદી પાડવામાં આવી અને પૂરા બી. એ. ના ક્રમ માટે યુનિવર્સિટી તરફથી મંજૂર થઈ. જરા આમળ જતાં; બીજા વિષયપરત્વે મ્હારે આ કોલેજના પછીના બનાવો વિષે કહેવું પડ્યું.

સન ૧૮૮૨ માં સર વિલિયમ હંટરના પ્રમુખપણા નિયે કૅળવણીનું કમિશન બોર્ડ રિપનની સરકારે નિમ્ન. આ કમીશનની એ સૂચનાઓ ઘણી દુસ્સામી આપાને નિર્માણેલી હતી. ઉંચી અને માધ્યમિક કૅળવણીની અંગત વ્યવસ્થા અને દેખરેખમાંથી સરકારે મુક્ત થવું એમ એ, અને કૅળવણીનો તે વિભાગ અને ત્યાં સુધી ખાનગી વ્યવસ્થા પકોને સોંપવો એમ એ એવો પહેલી લલામણુનો મુદ્દો હતો. આથી જ્યારે એક પાસ કૅળવણીના પ્રદેશમાં ખાનગી પ્રયત્નોને ઘણું ઉત્તેજન મળ્યું ત્યારે બીજી પાસ, આ ઇલાકામાં જે રીતે આ લલામણુને એક વખતે અમલમાં મૂકવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો હતો તેથી વિચારવત પુરૂષોને ઘણી ધાર્તી લાગી હતી. નિશાળો અને કોલેજોની વ્યવસ્થા ખાનગી મંડળોને સોંપવામાં મુંઝાઈની સરકારે ઘણીજ ઉતાવળ કરવા માંડી અને આવા પ્રકારનાં કંઈ સાહસિક પગલાંથી શિક્ષણ અને વ્યવસ્થાનું ધોરણ અવશ્ય હલકું બને એ વાત વિસરી જઈને ડેકન કોલેજ જેવી કોલેજો પણ આવી રીતે સોંપવાની યોજના રચનામાં આવતી હતી. મુંઝાઈની યુનિવર્સિટીને મળતી સરકારી વાર્ષિક ગ્રાંટ છેવટે બંધ કરવામાં પણ આ લલામણુનો ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો હતો. તે વખતે જાહેર હીલચાલ થઈ હતી અને એમ આગ્રહ-પૂર્વક જણાવવામાં આવ્યું હતું કે જે કે કૅળવણીના ક્ષેત્રમાં ખાનગી પ્રયત્નોને ઉત્તેજન આપવાની જરૂર છે તો પણ સરકારને હાથે ચલાવવામાં આવતી કોલેજ અને નિશાળોની વ્યવસ્થામાંથી સરકારે મુક્ત થવું ન જોઈએ. વધારામાં જણાવવામાં આવ્યું હતું કે ઇલાકાના દરેક વિભાગમાં તો એક આદર્શ રૂપ કોલેજ અને બધાં મ્હોટાં શહેરોમાં એક આદર્શ રૂપ હાઈસ્કૂલ સરકાર ચલાવે એ ઘણું ઇચ્છવા યોગ્ય છે. સન્નારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો, ઉંચી કૅળવણીમાં ખાનગી વ્યવસ્થાને ઉત્તેજન આપવાના આ ધર્તીગથી ગુજરાતને વધારેમાં વધારે નુકશાન થયું. સન ૧૮૯૭ સુધી ગુજરાત કોલેજ સરકારને હસ્તક હતી. તે વર્ષમાં સરકારે કોલેજમાંથી પોતાનો હાથ ખેંચી લીધો અને કોલેજની વ્યવસ્થા અને દેખરેખ રાખવાનું કામ, ગુજરાતમાં ઉંચી કૅળવણીને ઉત્તેજન માટે સ્થાપ્યો એવા એક મંડળને સોંપી દીધું. જે દિવસે આમ કરવામાં આવ્યું તે ખરેખર દુર્ભાગ્યનો દિવસ હતો અને આ વ્યવસ્થા નીચે કોલેજ હતી ત્યારની ત્હેની સ્થિતિ ત્હમને સારી રીતે જાણીતી છે. પૂરતાં ફંડ ન હોવાથી અને તેને અભાવે પ્રોફેસરો અને સાધનોની સામગ્રીથી અછતથી કોલેજનું સ્થાન અને પ્રતિષ્ઠા સત્વર ઉતરી ગયાં. ધારાસભામાં વર્ષોર્થ સ્વર્ગસ્થ સર ફિરોજશાહ મેટા અને મેહં આ આખત તરફ સરકારનું લક્ષ દોર્યું હતું. પરંતુ સમગ્ર પત્થર ઉપર પાણી નીવડ્યું હતું. અમને લગવાવે એવો આલેખ અમારા ઉપર કરવામાં આવ્યો હતો કે જ્યારે કોલેજ ચલાવવા પ્રજ્વનીજ શુદ્ધિને અવકાશ આપી સરકાર ઉદ્ધર અને પ્રગતિશાળી રાજનીતિ અમલમાં મૂકતી હતી, ત્યારે અમારા જેવા લેકોના પ્રેમિનિધિ લોકસત્તાને બદલે રાજસત્તાથી કોલેજ ચલાવવાની માગણી કરતા હતા એટલા અમે લોકપ્રેમથી વિહીન હતા. આવા આવકારથી જરા પણ ડચ્છા વિના અમે અમારી લડત ચલાવી, અને માત્ર એકલા ગુજરાતમાંજ નહીં, પરંતુ સિંધમાં તેમજ કુર્ણાટકમાં સરકારે સર્વ સાધન સામગ્રીવાળી કોલેજો ચલાવવી જોઈએ એવી માગણી કરી. આખરે ઇ. સ. ૧૯૧૨ માં જ્યારે રૂ. સર ચીનુભાઈએ રૂપિયા એ લાખની મ્હોટી સ્કમ આપી ત્યારેજ સરકારે કોલેજ પ્રોતાને હસ્તક લીધી, અને એજ દાનવીરના વિશિષ્ટ દાનથી સાયન્સ ઈન્સ્ટિટ્યુટની સ્થા-

પના થઈ. ઉચ્ચ શિક્ષણ ખાનગી સાહસથી થવું જોઈએ, એ વાદના વિચાર વગરના અને જિતાવળીઆ અખત્યારથી આ આખા ઇલાકાને મેં દર્શાવ્યું તે રીતે નુકશાન થયું. છતાં આપણા ઇલાકામાં નવી કોલેજો સ્થાપવાનું ઉત્તેજન નિઃસંશય મળ્યું. ૧૮૮૦ કોલ્હાપુરની રાજરામ કોલેજ અને ૧૮૮૧ માં વડોદરાની કોલેજ સ્થપાઈ પરંતુ શિક્ષણના પ્રદેશમાં ખાનગી સાહસનું સર્વથી સફલ અને એકલું ઉદ્દેશરણ દુર્ગ્યસન કોલેજ છે.

કેળવણી સસ્તી કરવા અને સર્વગમ્ય કરવા સ્વ. વિષ્ણુશાસ્ત્રી ચીપલુણકર, સ્વ. નામજોશી અને રા. બાલગંગાધર ટીલક-જેવા દેશવત્સલ હિંદીઓએ એકઠા થઈ ૧૮૮૦ ની સાલમાં પુણામાં ન્યુ ઇંગ્લીશ સ્કુલ સ્થાપી. પછી બીજાઓ તેમને આવી મળ્યા અને જીંદગીના અમુક વર્ષો શિક્ષણના કાર્યમાં ગાળવા સર્વેએ પ્રતિજ્ઞા લીધી. ૧૮૮૪ માં તેમણે ડેકન એજ્યુકેશન સોસાયટી સ્થાપી અને પછીથી તરતજ દરમ્યસન કોલેજ શરૂ કરી. એમાં પરલોકવાસી ગોખલેએ પોતાની જીંદગીના કેટલાંક સારામાં સારાં વર્ષો ગાળ્યાં હતાં અને મારા પ્રતિષ્ઠિત મિત્ર મિ. પરાંજપે તેના પ્રિન્સિપાલ છે. ૧૮૮૫ માં ભાવનગરમાં સામલદાસ કોલેજ, ૧૮૮૭ માં કરાચીમાં દયારામ જેઠમલ કોલેજ અને જૂનાગઢમાં બહા-ઉદીન કોલેજ ૧૯૦૧ માં થઈ.

ઇ. સ. ૧૮૮૨ ના કેળવણી કમીશને સૌથી અગત્યનો જે મત પ્રકટ કર્યો હતો તે પ્રાથમિક શિક્ષણને લગતો હતો. “કેળવણીની પ્રત્યેક શાખા રાજ્ય તરફથી ઉછેરાવાને વાજબી રીતે હક ધરાવે છે તે પછુ દેશના હાલના સંયોગોમાં જનસમાજની પ્રાથમિક કેલવણી, તેની વ્યવસ્થા, તેનો વિકાસ અને સુધારો—એતો કેલવણીના સમગ્ર તંત્રનું એક એવું અંગ છે કે જેના સંબંધમાં પહેલાના કરતાં પછુ વધારે અંશે રાજ્યે ખતીલા પ્રયત્નો કરવા જાંઈએ એવું જાહેર કરવું જરૂરનું છે.” આમ જનસમાજની પ્રાથમિક કેળવણીને માટે જે ભલામણ કરવામાં આવી હતી તે કેટલે અંશે અનુસરવામાં આવી છે તે હું આગળ ઉપર તપાસીશ.

ઉચ્ચ કેળવણીને માટે અધુરી અને હલકી વ્યવસ્થા થવાના ભયથી માધ્યમિક શાળાઓ અને કોલેજોને અંગત વ્યવસ્થામાંથી ધીમે ધીમે મુક્ત થવાની જે સરકારી રાજનીતી સામે મુખર્ષના હિંદી આગેવાનોએ વિરોધ દર્શાવ્યો હતો તે બીજા એવા બનાવોથી અટકવાને સર્જાએલી હતી કે જેના ખરા મહત્વ અને કારણો વિષે ઘણીજ ગેરસમજ થઈ હતી. રાજકીય આત્મચ્છાન અને જામ્મૂતિનો તનો સુગ ઉદ્ભવ પામતો હતો અને આખા દેશમાં નવજીવનના ધબકારો સંભળાતા હતા. સન ૧૮૮૫ માં ઈન્ડિઅન નેશનલ કોંગ્રેસ સ્થપાઈ અને તેની પહેલી બેઠક મુંબઈમાં મળી. પોતાના કાર્યવ્યવસાયમાં સંપૂર્ણ રીતે ગુંથાએલા અને દેશના પોતાના રાજકારણારની સંપૂર્ણતા વિષે શ્રદ્ધા રાખતા અમલદારો નવી હીલચાલનું ખરું રહસ્ય અને હેતુ બરાબર સમજી શક્યા નહિ. તે હીલચાલ વર્ષે વર્ષે જામતી ગઈ અને આખા દેશમાં પ્રસરતી ગઈ, અને હેમાં રાજકોહની સુગંધ અમલદારોને લાગી. રાજકીય અસંતોષનો આક્ષેપ કેળવણી ઉપર મૂકતો. એ બંને તેટલું જીજ્ઞાસુરેણું હોવા છતાં ઘણું સહેલું મગલું છે, અને કેળવણીની ખાનગી વ્યવસ્થા વિષે કેમ અણુવિશ્વાસ દર્શાવવામાં આવ્યો તે સહેલાઈથી સમજી શકાય તેવું છે. હું તેનો

એક નમ્રો તમને આપીશ. સરકારી લૅ રકુલના સંબંધમાં યુનિવર્સિટીમાં તેમજ જ્ઞાર મુંબાઈમાં ધણેજ અસંતોષ ઉત્પન્ન થયો હતો. ત્યાંનું શિક્ષણ લાંબા વખત સુધી ધણું અસંતોષકારક હતું, ત્યાંના પ્રોફેસરો કેવળ તેમની લાઘ્યકાતના ધોરણ ઉપર નીમવામાં આવતા નહતા અને ભાષણોના આખા ક્રમથી વિદ્યાર્થીઓને નહિ જેવોજ લાભ મળતો હતો. કાયદાની એક કોલેજ મુંબાઈમાં સ્થાપવાને એક કમિટી નીમવામાં આવી જેના પ્રમુખ ઓ. જર્ડીસ તૈયમજી હતા અને જેના એક સભાસદ સર નારાયણ ચંદાવરકર હતા. યુનિવર્સિટી તરફથી (આ સંસ્થા માટે) મંજૂરીની અરજી કરવામાં આવી. વાઇસ ચાન્સેલર કે જેઓ એક સીવીલીયન હતા તેઓ આ મંજૂરીની વિરુદ્ધ હતા; કારણ કે નવી કોલેજના વિદ્યાર્થીઓમાં રાજ્યદારી અસંતોષ પેદા થાય તેવું શિક્ષણ આપવામાં આવશે નહિ તેની ખાત્રી લેમને નહોતી. પરંતુ સીન્ડીકેટ આ કોલેજ મંજૂર કરવાની ભલામણ સેનેટને કરી અને સેનેટે તે સ્વીકારી. પણ જ્યારે સરકારની સંમતિ માટે તે આવત મોકલવામાં આવી ત્યારે મંજૂરીને કાયમ રાખવાની તેમણે ના પાડી, અને સરકાર હજી પણ મુંબાઈમાં કાયદાનું શિક્ષણ પોતાનાજ હાથમાં રાખે છે. આનું એક સાફ પરિણામ એ આવ્યું કે પોતાની કોલેજમાં સત્વર સુધારો કરવાની જરૂરીઆત સરકારને સમજાઈ અને અનેક સુધારા અમલમાં મૂકવામાં આવ્યા. પાછળથી યુનિવર્સિટીને સરકારી અંકુશ નીચે આણવાનો જે પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો તે પણ અમલદારોમાં ગભરાટની આવીજ લાગણીનું પરિણામ હતું.

૧૯૦૧ માં લોર્ડ કર્ઝને કેળવણી કમિશન નીમ્યું. યુનિવર્સિટીઓના ગત કાર્યને ધણુંજ નિષ્ફળ ગણવાની અને તે સંસ્થાએ બહુ જૂલભરેલી રીતેજ કર્યું હતું તથા ઠેક મૂલથી તે ટાચ સુધી લેમાં સુધારો કરવાની જરૂર છે એમ કહેવાની રીત તે દિવસોમાં પડી હતી; જે કે પછી તે સંબંધમાં વધારે ખરા અને ઉંડા વિચાર પ્રવર્તવા માંડ્યા. એમ સૂચવવામાં આવ્યું હતું કે યુનિવર્સિટીનું સુકાન રાજદારી પુરૂષોના હાથમાં ગયું હતું અને કેળવણીના વિકાસ માટે જરૂરનું છે કે શિક્ષણશાસ્ત્રીઓના હાથમાંજ તે સત્તા રહેવી જોઈએ. જુની સેનેટે ૨૬ કરવામાં આવી અને ૧૯૦૪ ના કાયદાથી ૧૦૦ સભાસદોની નવી સેનેટ સ્થાપવામાં આવી કે જેમાંના ૮૦ સરકાર તરફથી નીમવામાં આવે અને ૧૦ રજીસ્ટર થએલા ટ્રેન્યુએટો તરફથી અને ૧૦ ફેકલ્ટી તરફથી પસંદ થાય. પરંતુ આવું વિદ્વાન મંડલ રમ્યા પછી પોતાની કેળવણીની જરૂરીઆતો વિષે આમ રચાયેલી સેનેટને પણ સ્વતંત્ર રીતે નિર્ણય કરતાં કેમ અટકાવવામાં આવી અને સરકારની ઇચ્છાનું લેની ઉપર કેવી રીતે દબાણ કરવામાં આવ્યું તે હું યોગ્ય સ્થળે જણાવીશ.

સન ૧૯૦૪ ના યુનિવર્સિટીના કાયદા પછી ઉચ્ચ, માધ્યમિક, પ્રાથમિક અને ઔદ્યોગિક કેળવણી માટે હિન્દી સરકારે મ્હોટી અને વધતી જતી રકમો આપવાની ગોઠવણ કરી છે એ આપણે આભાર સાથે કબુલ કરવું જોઈએ.

કેળવણી સંબંધમાં જુદે જુદે વખતે સરકારે જે પદ્ધતિ ચોજી છે તેની સંક્ષિપ્ત નોંધ મ્હેં લીધી છે અને એમ કહેવું જોઈએ કે જે ક્ષતિ આચક્ષ અને શંકાની કાંઈ ક્ષણે આવતી હતી અને અજ્ઞાન અને વહેમથી ફેટલીકે જૂલો થઈ હતી તે પણ હિન્દી

પ્રજને કેળવણી આપવાની ફરજ કબ્જ કરીને સરકારે જે રાજનીતિ શરૂઆતથી નિર્ણીત કરી હતી, તે કદી પણ ત્યજવામાં આવી નથી. પરંતુ જો કે કેળવણીમાં પ્રગતિ થઈ છે તો પણ તે પ્રગતિ પુરતી છે કે નહિ તે હું હવે તપાસીશ, અને થોડા આંકડાનું નિરીક્ષણથી તે સ્પષ્ટ કરવાને ખસ થશે. આખા દેશમાં હજારમાં લખી વાંચી શકે એવા પદ માણસ છે, અર્થાત્ સેંકડે ૬ ટકાથી જરા ઓછા છે. જાતિપરત્વે જોઈએ તો, ૧૦૦૦ પુરૂષમાં ૧૦૮ અને ૧૦૦૦ સ્ત્રીઓમાં ૧૦ લખી વાંચી શકે છે. મુંબાઈ ઇલાકામાં ૧૦૦૦ માણસમાં ૬૯ લખી વાંચી શકે છે, અર્થાત્ આશરે ૨ કરોડ ૭૦ લાખની કુલ વસ્તીમાંથી આશરે ૨ કરોડ ૫૨ લાખ લખી વાંચી શકતા નથી. ઇલાકાના જુદા જુદા ભાગના આંકડા નીચે પ્રમાણે છે:—

હજારમાં લખી વાંચી શકે
એવા માણસોની સંખ્યા.

મુંબાઈ શહેર	૨૨૭
ગુજરાત	૧૧૭
કોંકણ	૫૫
દક્ષિણ	૪૯
કર્ણાટક	૫૮
સિંધ	૪૭

ઇલાકામાં હજાર પુરૂષોમાં ૧૪ અને હજાર સ્ત્રીઓમાં ૨.૧ સ્ત્રીઓ ઇંગ્રેજ લખી વાંચી શકે છે, જે પ્રમાણ ગુજરાતમાં તો ૦.૯ ટકા જેટલું છે.

આખા દેશમાં કુલ ૧૫૯૪ શહેરો અને ૫૮૨,૭૨૮ ગામડાંઓ છે અને પ્રાથમિક શાળાઓની કુલ સંખ્યા ૧૨૩,૫૭૮ છે. આ ઉપરથી જણાય છે સરેરાશ માત્ર ૫ ગામડાંમાં એકજ નિશાળ છે. ખરૂં પ્રમાણ તો આથી પણ ઓછું છે કારણકે શહેરોમાં નિશાળોની સંખ્યા મોટી છે. આમાંથી કન્યાશાળાઓ ૧૨,૮૮૬ છે એટલે સરેરાશ ૪૫ ગામડાંમાં એક કન્યાશાળા જણાય છે. આખા દેશમાં ૬૩,૪૪૧ કન્યાઓ ઇંગ્રેજ કેળવણી લે છે અને ૨૭૯ સ્ત્રીઓ યુનિવર્સિટીનું શિક્ષણ લે છે—જેમાંની આપણા ઇલાકામાં તો ૭૬ છે. ગુજરાતમાં સ્ત્રી ગ્રેજ્યુએટ ૨૬૮ ૪ છે. આખા ઇલાકામાં ૬૭,૫૭૪ વિદ્યાર્થીઓ માધ્યમિક કેળવણી મેળવે છે. ઉંચી કેળવણી માટે આખા દેશમાં ૧૭૯ કોલેજો છે, જેમાંની ૧૫ આપણા ઇલાકામાં છે. તેમાં લગુતા વિદ્યાર્થીઓ ૫,૩૩૦ છે. ઉપરના આંકડા સર્વેને સ્પષ્ટ રીતે જણાવશે કે કેળવણીમાં પ્રગતિ કરવા માટે આપણે ગમે તેટલી મગરૂખી ધરાવીએ તોપણ આપણે ઘણા પછાત છીએ. બ્રિટીશ રાજ્યની ઉત્તરિકારક દેખરેખ નીચે એક સૈકાથી પણ વધારે વખત થયા છતાં અને જનસમાજને કેળવણી આપવાની રાજનીતિ સ્પષ્ટ રીતે કરાવવામાં આવેલી હોવા છતાં દેશની વસ્તીના સેંકડે ૯૫ ટકા લખી વાંચી શકતા નથી એ ખીના શું લયાનક નથી ? કોઈ પણ સુધરેલા દેશ સાથે આપણી સ્થિતિ સરખાવો. જાપાનનો દાખલો લ્યો—ન્યાં સન ૧૮૬૯ સુધી પ્રજાની કેળવણીનો વિચાર કરવામાં આવ્યો ન હતો અને મુંબઈની યુનિવર્સિટીને સ્થપાયે ૨૦ વર્ષ થયાં ત્યાં સુધી બહે

સન ૧૮૭૭ સુધી જ્યાં પહેલી યુનિવર્સિટી સ્થપાઈ ન હતી. સન ૧૮૭૨ ના જાપાનના એજ્યુકેશન કોડના પ્રસ્તાવરૂપે જણાવવામાં આવ્યું છે કે:—“હવે પછી સર્વત્ર વર્ગ કે જાતિના કોઈપણ ભેદ વગર કોઈ પણ ગામમાં વિદ્યા વગરનું એકે ઘર નહિ રહે અને કોઈ પણ ઘરમાં એકેકે અલણ જણ નહિ રહે.” અને આજે ધણા વર્ષોથી દરેક જાપાનીસ છોકરો અને છોકરી પોતાની ઉમ્મરનું છકું વર્ષ પૂરું કરતાં જ વરસના ફરજિયાત કેલવણીના ક્રમમાંથી પસાર થાય છે. ધણા દેશોમાં છે તે પ્રમાણે આ દેશમાં પણ પ્રાથમિક કેલવણી મફત અને ફરજિયાત કરવાનો વખત હજી શું નથી આવ્યો? મને તો લાગે છે કે આપણે ઘણા કીમતી વખત નકામો ગુમાવ્યો છે અને હવે આ જેમ અને તેમ જલ્દી હાથ ધરીએ તેમ સાઈ. આ પ્રસંગે તે મહાન સ્વર્ગસ્થ દેશભક્ત અને રાજ્યનીતિનિપૂણ મહુમ ગોપાળ કૃષ્ણ ગોખલેએ મફત અને ફરજિયાત પ્રાથમિક કેલવણી દાખલ કરવાને માટે જે મહાન લડત ચલાવી હતી તે આપણને યાદ આવે છે. અમારામાંના કેટલાએક મીં ગોખલેના જેટલાજ મફત અને ફરજિયાત પ્રાથમિક કેલવણીના હિમાયતી હોવા છતાં એવો મત ધરાવતા હતા કે એમણે રજુ કરેલા ખીલની અંદર એવી કેટલીક ગંભીર ખામીઓ હતી કે જેથી તે ખીલને પૂરેપૂરો ટેકા આપવો એ શક્ય નહોતું. એવો ભય હતો કે એ ખીલને પરિણામે પ્રાથમિક કેલવણીનો તુરત અને મોટો વિસ્તાર કે જે બધાનું અંતિમ લક્ષ્ય હતું તે થઈ નહિ શકે. આ વ્યાખ્યાનની અંદર મીં ગોખલેના ખીલના ગુણનું વિવેચન કરવું એ શક્ય નથી. હું આશા રાખું છું કે જ્યારે વિગ્રહને અંતે સામાન્ય સ્થિતિ પાછી આવે ત્યારે વડી સરકારની ધારા સભાની અંદર કોઈ સભાસદ આ વિષયનું નવું ખીલ સંપૂર્ણ વિચાર કરીને દાખલ કરશે.

મફત અને ફરજિયાત કેળવણી વિષે વાત કરતાં એ કાર્યની વિશાળતા અને તેની મુશ્કેલીઓ આપણે સમજવી જોઈએ. તેને માટે જોઈતા પૂરતા શિક્ષકો, લાયક મકાનો, અને સર્વથી વધારે મહત્વનું, પૂરતાં નાણાંની સગવડ કરવાની ધણી મુશ્કેલી છે. પરંતુ આ કામ પાર ઉતારવાનો નિશ્ચય કરી સરકાર અને પ્રજા બન્નેએ એકબીજાની મદદે ઉભા રહેવું જોઈએ તેને માટે જરૂરના ભોગ આપવા પડશે. અને જન તે ભોગ અપાશે તો તમે એકદમ તો નહિ પરંતુ યોગ્ય સમયની અંદર તે દિવસ જોશો કે જ્યારે આપણા દેશમાં વિદ્યા વગરનું એક પણ ઘર નહિ રહે, અને કોઈ પણ ઘરની અંદર એકપણ અલણ માણસ નહિ રહે. સર્વત્ર પ્રાથમિક કેળવણીના ફેલાવા સંબંધી કેટલાએક પ્રસિદ્ધ અંગ્રેજ કવિનું વાક્ય ટાંકે છે કે “થોડું જ્ઞાન એક ભયંકર ચીજ છે.” તેઓ ભૂલી જાય છે કે ખીલકુલ અજ્ઞાન એ એથી પણ વધારે ભયંકર ચીજ છે, અને થોડું જ્ઞાન એ ખીલકુલ અજ્ઞાન કરતાં સાઈ છે.

આ પ્રમાણે પ્રાથમિક કેળવણીમાં તુરતના મોટા વધારાની જરૂર છે ત્યારે આપણા માધ્યમિક શિક્ષણની પદ્ધતિમાં ઘણો સુધારો આવશ્યક છે. ગૃહસ્થો, આપણે ધણીવાર સાંભળ્યું છે કે આપણી યુનિવર્સિટીનાં ફરજંદો સંતોષકારક નથી. આનું ખરૂં કારણ આપણી હાઈસ્કૂલોની સ્થિતિ અને આપણી માધ્યમિક કેળવણીની પદ્ધતિ છે. હાઈસ્કૂલોમાંથી ધણીમાં પૂરતો ઉપરકર હોતો નથી, તેમ પૂરતા શિક્ષક હોતા નથી. ડીરેક્ટર જનરલ

ઑફ એન્યુકેશન મી. કોર્સેન આશરે ૮ વર્ષ ઉપર બોલ્યા હતા કે “ સામાન્ય રીતે એમ કહી શકાય કે માધ્યમિક શાળાઓના શિક્ષકોના પગાર અને લાયકાત કાંઈપણ યોગ્ય ધોરણના કરતાં નીચા છે ” અને ત્યાર પછી તેમાં કાંઈ સુધારો થયો નથી. અહીંઆ પણ પૂરતા પગારનો સવાલ આગળ આવે છે. અત્યારના પગાર માત્ર એવાજ એન્યુએટોને લલચાવે છે કે જેઓ બીજી કાંઈ રીતે પોતાની સ્થિતિ સુધારવાને અશક્ત હોય છે. ને તમારે તમારા હાઈસ્કુલના શિક્ષક તરીકે એવા માણસો નોંધતા હોય કે જેઓ પોતાની જવાબદારી સમજે અને તે જવાબદારી સંતોષકારક રીતે અદા કરે તો તમારે હાલના પગારમાં ઘણો વધારો કરવો પડશે. આપણી હાઈસ્કુલોમાંથી થોડીક પણ યુરોપમાંની અને ઇંગ્લાંડની પ્રખ્યાત જાહેર શાળાઓના જેવી ખ્યાતિ અને ઉન્નતિ શા માટે મેળવી ન શકે?

પણ, સત્તારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો, આપણી શાળાઓ જેવી હોવી નોંધએ તેવી કરવી હોય તો હાલની પદ્ધતિને તદ્દન ફેરવી નાંખવી નોંધએ. આપણી શાળાઓમાં એવી જાતની સંપૂર્ણ ફેળવણી અપાવી નોંધએ કે તેનો બધો ક્રમ પૂરો કરી વિદ્યાર્થી બહાર નીકળે ત્યારે તેને જીંદગીમાં જમને કાંઈ પણ પ્રવૃત્તિમાં જોડાવા માટેની લાયકાત મળી ગણાય. કમલાએ અત્યારે એવું બને છે કે દરેક જણુ-પછી તે યુનિવર્સિટીના અભ્યાસક્રમનો લાલ લેવા માગતો હોય કે નહિ-ઉચ્ચ ફેળવણીને માટે તે લાયક હોય કે ન હોય પણ તે એકજ જાતનું શિક્ષણ મેળવે છે. અને તેનું લક્ષ મેટ્રીક્યુલેશન પરીક્ષા હોય છે. જેઓ મેટ્રીક્યુલેશન પસાર કરે છે તેઓ વળી, પછી તેઓ યુનિવર્સિટીના અભ્યાસક્રમને માટે લાયક હોય કે ન હોય અને ઘણી વખત તો કાંઈ પણ નિશ્ચિત હેતુ શિવાય કોલેજના કલાસો ભરે છે. અને તેઓમાંની મોટી સંખ્યા પોતાના વખત અને પૈસાનો ખાલી વ્યય કરી એક કે બે વર્ષ અંતે કોલેજ છોડી દે છે. આ વસ્તુસ્થિતિની અસર હાઈસ્કુલ અને કોલેજોના શિક્ષણ ઉપર અનિષ્ટ થાય છે. એટલા માટે એ જરૂરું છે કે જેઓ પોતાથી શક્તિ અને શુદ્ધિના યોગે યુનિવર્સિટીના અભ્યાસમાં દાખલ થવાને યોગ્ય હોય અને જેઓ એવી લાયકી ન ધરાવવાને લીધે શાળાનો અભ્યાસક્રમ પૂરો થયા પછી જીંદગીના કામમાં જોડાવાના હોય તે બેના અભ્યાસક્રમને અમૂક યોગ્ય સ્થાનેથી જૂદા પાડવા નોંધએ. મને લાગે છે કે આપણે હાઈ-સ્કુલના શિક્ષણનું ધોરણ ઉંચું કરવું નોંધશે અને કેટલાક તરફથી સચના કરવામાં આવે છે તે પ્રમાણે કોલેજના પહેલા વર્ષમાં અત્યારે ચલાવતો અભ્યાસ હાઈસ્કુલોને સોંપવો પડશે. સત્તારી અને સદ્ગૃહસ્થો, હાઈસ્કુલના અભ્યાસક્રમમાં ઉપર જણાવેલા હેતુસર કરવાના કાંઈપણ ફેરફાર સૂચવતાં શિક્ષણ કંઈ ભાષાદ્વારા આપવું એ સવાલ હાથ ધરવોજ પડશે. અત્યારે એમ બને છે કે વિદ્યાર્થીઓ ગૂજરાતી શાળાઓમાં ગણિત, ઇતિહાસ, ભૂગોળ, વગેરે વિષયો ગૂજરાતી ભાષાદ્વારા શીખે છે. અને પછી જ્યારે તે હાઈસ્કુલમાં ચડે છે ત્યારે તેનું તેજ અંગ્રેજી ભાષાદ્વારા ફરી શીખે છે. ને આને બદલે જૂદા જૂદા વિષયો માતૃભાષાદ્વારાજ શીખવવામાં આવે અને અંગ્રેજી બીજી ભાષા તરીકેજ શીખવાય તો મને લાગે છે કે ઘણું વધારે સંગીન જ્ઞાન આપી શકાય. આ ક્રમ પાંચમા ધોરણ સુધી રાખી શકાય અને શાળાના અભ્યાસનાં છેલ્લાં બે વર્ષો એટલે કે છઠું અને સાતમું ધોરણ અંગ્રેજી ભાષાદ્વારા શીખવાય. બે આમ કરવામાં આવે તો હું ધારવાની હિમ્મત કરું છું કે અત્યા-

રના કરતાં વધારે પૂર્ણ અને વધારે ઉપયોગી ક્રમ અત્યારનાજ સમયમાં એટલે કે સાત વર્ષમાં પૂરા કરી શકાય.

ઉચ્ચ કેળવણીના વિષયમાં અત્યારે હસ્તી ધરાવતી કૉલેજોની સંખ્યામાં, અને તેના સાધનોમાં ઘણો વધારો અને સુધારો કરવાની જરૂર છે, અને મને લાગે છે કે ઘણાજ નજ-દીકના લવિષ્યમાં ઇલાકામાં એક કરતાં વધારે યુનિવર્સિટીની જરૂરનો સવાલ હાથ ધરવો પડશે. સત્રારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો, આ સ્થળે સુરતમાં એક આર્ટસ કોલેજ સ્થાપવાને માટે થતી હીલચાલની ઘણા સંતોષ સાથે આપણે નોંધ લઈએ છીએ.

પણ સત્રારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો, આપણી પ્રજાની ઉન્નતિમાં કેળવણી એક જીવન બળ તરીકે સ્થાન લે તેને માટે અને રાજ્ય તથા સમાજની વસ્તુસ્થિતિમાં સુધારો કરવા માટે પ્રાથમિક, માધ્યમિક, અને ઉચ્ચ કેળવણીની પદ્ધતિઓમાં એકદમ સુધારા અને વધારાની જરૂર છે છતાં કેટલાએક મહત્વના મુદ્દા ભૂલી જવા ન જોઈએ.

કેળવણીનો હેતુ ઉપયોગી જ્ઞાન આપવાનો અને વિદ્યાર્થીઓની શુદ્ધિ વિકસાવવાનો ગણાય છે, તે ઉપરાંત ચારિત્ર્યનું બંધારણ પણ ગણવો જોઈએ. જગતની અંદર કોઈપણ પ્રજા કે રાજ્યનું સ્થાન તે પ્રજાના પુરૂષ અને સ્ત્રીઓના ચારિત્ર્ય ઉપર અવલંબે છે. ૧૮૫૪ નો ખરીતો કહે છે “કેળવણીનું પરિણામ ઉંચા પ્રકારની માનસિક એચ્ચતા ઉત્પન્ન કરવાનું માત્ર ન હોવું જોઈએ, પણ જે તેનો લાભ લે તેના નૈતિક વિકાસ ઉપર પણ થવું જોઈએ.” અને એટલા માટે આપણી કેળવણીનો ક્રમ એવી રીતે રચાવો જોઈએ કે જેથી યુવાન વિદ્યાર્થીઓના મન ઉપર નીતિ અને નિયમન વિશે વાસ્તવિક ખ્યાલ, યોગ્ય સત્તાધીશ અને પદ્ધતિસર રાજ્યતંત્રને માટે માન, સુરખીઓને માટે પૂજ્યભાવ, અને મનુષ્ય જાતિને માટે સહાનુભૂતિ ઉત્પન્ન થાય. મને લાગે છે કે આ પરિણામ માત્ર નીતિનાં પાઠ્ય પુસ્તકો અને નીતિના શિક્ષણથી સાધી શકાશે નહિ. તે સાધવાનો સૌથી સારો ઉપાય એ છે કે આપણે આપણા શિક્ષકો તરીકે દ્રઢ નિશ્ચયવાળા અને નિષ્કલંક ચારિત્રવાળા માણસોની પસંદગી કરવી. જે ગુરૂઓને માટે વિદ્યાર્થીઓને માન અને પૂજ્યભાવ હોય તેની સાથેના નિરંતરના સહવાસથી વિદ્યાર્થીના ચારિત્ર ઉપર જે આડકતરી અસર થાય છે તે સર્વથી વધારે મહત્વની છે. પરંતુ જ્યાં સુધી શિક્ષકના ધંધાને માટે તમે પૂરતો પગાર અને પૂરતું માન ન આપી શકો ત્યાં સુધી એવા શિક્ષક મેળવવાની આશા કેમ રાખી શકાય? વળી ગૃહસ્થો, શિક્ષણના ક્રમમાં તમે ગમે તેટલા ફેરફાર કરો પણ તેની અંદર ફેરફારનો અવકાશ અને પૂરતી છુટ હોવાં જોઈએ. એ પદ્ધતિમાં જરાપણ ફેરફાર ન થઈ શકે એવું ખાતાનું સંજ્ઞક બંધન ન જોઈએ. શાળાઓના શિક્ષકો અને કાર્યવાહકોને પાઠ્ય પુસ્તકોની પસંદગીમાં અને પોતાના વિદ્યાર્થીઓની ખાસ જરૂરીયાત પ્રમાણે અભ્યાસક્રમમાં ફેરફાર કરવાની પૂરતી સ્વતંત્રતા આપવી જોઈએ. આ સંબંધમાં આપણા માનનીય નાગરિક ઓ. મી. પરાંજપે એ મુંબઈની ધારાસભાની છેલ્લી બેઠકમાં પાઠ્ય પુસ્તકોનો ઠરાવ રજુ કરતાં હાલની વખેડવા લાયક ફેદીને સ્પષ્ટ શબ્દોમાં ખુદી કરી પ્રજાની ભારે સેવા બજાવી છે. અત્યારે ખાતાએ મંજૂર કરેલાં પુસ્તકો માત્ર ચલાવી શકાય છે. અને આ નિયમ માત્ર સરકારી શાળાઓને

લાગુ પડે છે એટલું જ નહીં પણ મદદ લેતી અને ન લેતી બધી ખાનગી શાળાઓને પણ લાગુ પડે છે. એમ અને છે કે યુનિવર્સિટીની બોર્ડ ઓફ સ્ટડીઝ મેટ્રીક્યુલેશન પરિક્ષાને માટે અંગ્રેજી પુસ્તકો નિયત કરે છે ત્યારે એમાંના કેટલાંક સરકારની યાદીમાં ન હોવાને લીધે શાળાઓ તે પુસ્તકો વાપરી શકતી નથી.

મેં કહ્યું તે પ્રમાણે આ દેશમાં ફળવણીના સુધારા અને વધારા માટેની બધી હીલ-ચાલની ફતેહને માટે એ ખાસ જરૂરતું છે કે ફળવણીની સંસ્થાઓ એક વખત બરાબર સ્થાપને સ્થાપવામાં આવે. ત્યાર પછી તેઓને નવા પ્રયોગો માટે સત્તા અને સ્વતંત્રતા મળવી જોઈએ. ફળવણી ખાતાના સુધારાની ફતેહને માટે બીજી એક જરૂરતી બાબત એ છે કે સત્તાધીશોએ પ્રજા અને તેઓના પ્રતિનિધિઓને પોતાની સાથે સુધારાના કામમાં જોડવા જોઈએ. કમલાગ્યે કેટલાએક વખતથી ખાસ કરીને મુંબઈમાં આ મહત્વની બાબતો સરકાર બીલકુલ ભૂલી ગઈ છે. લૉર્ડ સીડનહામના અમલ દરમિયાન મુંબઈ યુનિવર્સિટીની સાથેની તેની વર્તણૂંકથી આપ સર્વ સારી રીતે વાકેફગાર છો. ઈ. સ. ૧૯૧૧ માં પરીક્ષા અને અભ્યાસક્રમના સંબંધમાં સૂચનાઓની એક યાદી સરકારે યુનિવર્સિટીને મોકલી અને તેમાં કેટલાએક ફેરફારોને માટે લલામણુ કરી. આ ફેરફારોમાં બી. એ. ની પરીક્ષા માટેના આવશ્યક અભ્યાસક્રમમાંથી ઇતિહાસના વિષયને રદ કરવાની લલામણુ હતી. ન્યારે આ બાબત સેનેટ આગળ લાવવામાં આવી ત્યારે તેના ઉપર લંબાણથી ચર્ચા થઈ અને સભાનો સામાન્ય મત ઇતિહાસના વિષયને બી. એ. ના અભ્યાસક્રમમાં રહેવા દેવાને મંજૂર તરફેણમાં જણાયો. સેનેટે, માત્ર એક વિરૂદ્ધ મતે પણ ડીરેક્ટર ઓફ પબ્લિક ઇન્સ્ટ્રક્શનની ખાસ મરજી પ્રમાણે ઇન્જાંડના ઇતિહાસને બી. એ. ના અભ્યાસક્રમમાં ફરજિયાત વિષય તરીકે સ્થાન આપ્યું. પણ ન્યારે એ નિયમો સરકાર પાસે મંજૂર થવાને ગયા ત્યારે સેનેટનો કરાવ માન્ય કરવાને સરકારે આનાકાની કરી અને મી. શાર્પને હુકમ કર્યો કે સેનેટનો આગલો કરાવ રદ કરી બી. એ. ના અભ્યાસક્રમમાં ઇતિહાસને કમી કરવાને માટે તેણે દરખાસ્ત કરવી. બિચારા ડીરેક્ટર ઓફ પબ્લિક ઇન્સ્ટ્રક્શન જેમણે એક વખત ઇતિહાસને રહેવા દેવા માટે પોતાનો ખૂલ્લો મત આપ્યો હતો તેમને સરકારનાં હુકમને આધીન થઈ એ વિષયને કમી કરવાની દરખાસ્ત લાવવી પડી. ખૂલી રીતે કહેવામાં આવ્યું હતું અને એ બાબતનો અસ્વીકાર થઈ શક્યો નહોતો કે આ પ્રસંગે હાજર થવાને માટે અને એ દરખાસ્તની તરફેણમાં મત આપવાને માટે સરકારી અમલદારોમાં ખાસ યાદી ફેરવામાં આવી હતી. અને છતાં પણ ઇતિહાસને રદ કરવાની દરખાસ્ત માટેની બહુમતિ માત્ર ચારની થઈ. કાંઈને આશ્ચર્ય લાગે કે સરકારના વડા જીએમદાર અમલદારો પોતે તે શું કરે છે તેનો ખ્યાલ ધરાવે છે કે નહિ? યુનિવર્સિટીની સેનેટ એક એવું મંડળ છે કે જેના ૧૦૦ સભાસદોમાંથી ૮૦ સભાસદોને મુખ્યત્વે કરીને તેઓની ફળવણી માટેની લાયકાત ઉપરથી સરકાર નીમે છે. અને ન્યારે આવું મંડળ લગભગ સર્વાનુમતે ફળવણીનાજ એક સવાલ ઉપર અમુક કરાવ કરે છે ત્યારે સરકારનો એ વિષયમાં જુદો મત હોવાથી પોતાના અમલદારોને હુકમ કરે છે કે આ વિષયમાં તેમને જે વાજબી લાગે તે પ્રમાણે નહિ પણ સરકારના હુકમ પ્રમાણે

તમારે તમારો મત આપવો. કેટલે એમ કહેશે કે આ તો જુઓ બીજા છે તે ખરું છે પણ આ બનાવનો અર્થ સર્વેએ સમજવાનો છે. સરકારની મુદ્ર વૃત્તિનો બીજો પણ એક દાખલો હું રજુ કરું છું. જ્યારે યુનિવર્સિટીએ મેટ્રીક્યુલેશનની પરીક્ષા રદ કરવાનું સરકારનું સૂચન સ્વીકારવા ના પાડી ત્યારે સરકારે એક ઠરાવ બહાર પાડ્યો કે હવે પછીથી મેટ્રીક્યુલેશનની પરીક્ષા પસાર કરનાર કોઈ વિદ્યાર્થીને સરકારી નોકરી આપવામાં આવશે નહિ. આ ઠરાવ હજી પણ રદ થયા વગરનો કાયમ છે.

સન્નારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો, મેં ઊપર જણાવી દીધું છે કે બધા વર્ગોની કેળવણીમાં સુધારા તેમજ ધણા અને તાકીદના વધારા કરવાની ખાસ જરૂરીયાત છે અને આ સ્થિતિ સુધારવામાં સરકાર અને પ્રજાએ હિંમતથી કામ કરવાનું છે. સરકાર અને પ્રજા વચ્ચે સંપૂર્ણ સહકારિતા શિવાય આ કાર્ય અને તેમ નથી. એક બીજના બીલકુલ અવિશ્વાસ સિવાય આ લક્ષ્ય સુધી પહોંચવાને તેઓએ એક બીજને મદદ કરવી જોઈએ. સન્નારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો, આપણે ઉપકાર સાથે સ્વીકારીએ છીએ કે હિંદમાં બ્રીટીશ રાજ્યની જાહેર કરેલી રાજનીતિ પ્રજાને કેળવણી આપવાની છે અને આ રાજ્યનીતિ ટુંક મુદતની શંકા અને આનાકાની છતાં સામાન્ય રીતે અમલમાં મુકાય છે. આપણે જે ખાસ માગીએ છીએ તે એ છે કે કેલવણી વધારે ઝપાટાબંધ વધવી જોઈએ. કેટલાક લોકો એવા હોય છે કે જેઓના મત પ્રમાણે કેળવણીનો વધારો હમેશાં ઇષ્ટ ગણાતો નથી કારણ કે તે ઝોને બીક લાગે છે કે વધારે કેળવણીથી વધારે રાજકીય અસંતોષ ફેલાશે મ્હારા મત પ્રમાણે જેઓ એમ માને છે કે આપણા દેશની અંદર અત્યારે જે રાજકીય અસંતોષ હસ્તી ધરાવે છે તે કેલવણીનું પરિણામ છે તેઓની ચિકિત્સા અતિશય જીલજારેલી છે. જે દેશમાં રાજકીય અસંતોષ હોય તો તેનાં રાજકીય કારણો હોવાં જોઈએ. અને તે કારણો દૂર થવાં જોઈએ. રાજકીય અસંતોષનો ઉપાય કેલવણીની સંસ્થાઓ બંધ કરવાથી કદી થઈ શકશે નહિ. માટે સરકારને આપણે હિંમતથી અને ખરા દિલથી કેળવણીના વિષયમાં પ્રગતિ કરવાને વિનવીશું કે જેથી તેઓ એક ઉપકારી પ્રજાની રાજ્યભક્તિ અને શ્રદ્ધામાં બ્રીટીશ અમલના ઉડાં મૂળ નાંખવાને શક્તિવાન થશે.



પ્રમુખનું ભાષણ પૂરું થયા બાદ અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકોની કમિટીનો રિપોર્ટ રજુ કરતા રા. કેશવલાલ હર્ષદરાય ધ્રુવ (અમદાવાદ) બોલ્યા કે, જે કાર્ય માટે આપણે અત્રે એકઠા થયા છીએ તે માટે હાલના અભ્યાસક્રમ, અને પાઠ્ય પુસ્તકોની તપાસ કરવા માટે એક કમિટી નિમવામાં આવી હતી, તેનો રિપોર્ટ હું રજુ કરું છું. તેની નકલો સભામાં વહેચવામાં આવેલી હોવાથી હું વિનંતિ કરું છું કે તે વાંચેલો ગણી લેવો.

માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ.

ત્યારબાદ પ્રમુખની આજ્ઞાથી રા. વીરબળ હ. મહેતા (વડોદરા)એ ઉપરના વિષય ઉપર નીચેનો લેખ વાંચ્યો હતો.

લગભગ પાંચ સદી સુધી રાજકીય અને સંસાર સુધારાની ચર્ચામાંજ નિમગ્ન થએલો દેશ આજ કળવણી જેવા સામાન્ય રીતે શુષ્ક ગણાતા વિષયમાં ઉત્સાહ ભર્યો ભાગ લે એ દેશોદયના શુભ ચિહ્નોમાંનું એક ગણાવું જોઈએ. તેમાં વળી ગુજરાતમાં કળવણી પરિષદ મળે એ તો ઘણુંજ ઉત્સાહ પ્રેરક ચિહ્ન છે. પરંતુ કળવણીના વિષયમાં સરકારની કે પ્રજાની એક તરફી દ્રશ્ય છે અને વર્ષોતે ચર્ચા કરવામાંજ દેશોદ્ધાર છે એ ખેંચાણી એક પણ માન્યતા પર જો કળવણી પરિષદનું બંધારણ રચાશે અથવા ઢગશે તો આવના જમાનાના ઉત્સાહી યુવકો આપણા પ્રયત્નોની સફળતા હાંસી કરશે. પરિષદને સુદઢ વ્યવહાર બંધારણ આપવાનો અને તેના કાર્યની દિશા નક્કી કરવાનો પ્રશ્ન જેટલો મહત્વનો છે તેટલોજ આ લઘુ લેખમાં ચર્ચવા ધારેલો શિક્ષણની ભાષાનો પ્રશ્ન પણ ગંભીર અને અગત્યનો છે.

કદ ભાષામાં શિક્ષણ આપવું એ વિષયને આપણી પરિષદમાં સ્થાન આપવાની જરૂર પડી છે એમ આપણા કાર્યનો અહેવાલ વાંચનાર અન્ય દેશના લોકો જાણશે ત્યારે તેમને મુંઝમાં હસવું આવ્યા વિના નહિ રહે એવી મ્હારી સંપૂર્ણ ખાતરી છે. આ પ્રશ્ન નવો નથી; એક રીતે જોતાં મેકાલેના કાળનો આ જુનો પ્રશ્ન છે. પરંતુ પ્રશ્ન જેટલો જુનો છે તેટલોજ અગત્યનો છે. અમુક દેશના લોકોને કદ ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવું એ પ્રશ્નજ વિચિત્ર છે. પરંતુ વિચિત્ર પરિસ્થિતિમાં વિચિત્ર પ્રશ્નો ઉત્પન્ન થવાજ જોઈએ. હિંદુસ્થાન વૈચિત્ર્યોનું પોટલું છે. સામાન્ય રીતે સર્વ દેશોમાં પથ્ય ગણાય છે તે હિંદુસ્થાનમાં અપથ્ય ગણાય છે. આ પથ્યાપથ્યનો વિચિત્ર પ્રશ્ન આપણા માનવંતા પહેલાં ત્રિવિક્રાઉન્નિસલર રાષ્ટ્ર ઓ. અમીર અલ્લીએ થોડાંક વર્ષ ઉપર Nineteenth Century નામના માસિક-માં ઘણા ખુલા દિલથી ચર્ચ્યો હતો. Anomalies of Civilisation નામનો આ સુંદર લેખ સર્વની સ્મૃતિમાં હશે. એક દેશની કળવણીની યોજના કરતાં કદ ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવું એ પ્રશ્નજ ઉદ્ભવતો નથી; અથવા ઉદ્ભવવો જોઈએ નહિ. સામાન્ય સમજ પોષ્ટરીને કહે છે કે દેશના લોકોની ભાષાદ્વારા; પછી એ ભાષા ગમે તેવી હોય, સરકાર પામેલી હો કે ન હો ! પણ જે બાબતો અન્ય દેશોમાં સ્વતઃસિદ્ધ સિદ્ધાંતોનું મહત્વ ધરાવે છે તે બાબતોની યથાર્થતાનો આ દેશમાં પુરાવો મંગાવ્ય છે ! જ્યાં સુધી એ વસ્તુસ્થિતિ આપણાથી બદલી શકાય નહિ, જ્યાં સુધી આ દૃષ્ટિકોણથીજ વસ્તુઓનું માપ માપ, ત્યાં સુધી આપણે માગેલો પુરાવો આપવો જોઈએ. આ લઘુ લેખમાં આનો પુરાવો આપવાનો અદ્ય પ્રયત્ન કર્યો છે.

આ વિષયની ચર્ચા બે દિવસિંદુએ થઈ શકે એમ છે; શિક્ષકની દૃષ્ટિએ અને રાષ્ટ્રીય દૃષ્ટિએ. જે દૃષ્ટિએ વિચાર કરીએ તે દૃષ્ટિએ એકજ નિર્ણય ઉપર આવી શકાય છે. પરંતુ શિક્ષક જે સમયમાં જેટલું કરવાનું છે તે કેમ સરળ, સચોટ અને સહેલી રીતે થઈ શકે તે તરફ લક્ષ આપે છે, ત્યારે રાષ્ટ્રીય વિકાસનો ઉત્સાહી અને વ્યવહારુ પણ કલ્પનાશીલ પૂજક સમસ્ત રાષ્ટ્રના વિકાસની ગતિ રંગશીઆં ગાડાંને બદલે વરાળચંત્રનો ઉપયોગ કરવાથી કેટલે દરજ્જે વધી શકે એમ છે તેનો વિચાર કરે છે. બાલકની કેળવણી એટલે રાષ્ટ્રના એક અંગનો સંપૂર્ણ સર્વદેશી વિકાસ એ અર્થ સત્ય હોય તો શિક્ષકે રાષ્ટ્રીય દૃષ્ટિએ આ પ્રશ્નની ચર્ચા કરવી જોઈએ અને બાલકો ભાવિ રાષ્ટ્રના સ્તંભો છે એમ માનનાર રાષ્ટ્રીય સેવકે શિક્ષકની દૃષ્ટિએ પણ આ પ્રશ્નનો અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે.

સાંપ્રત વ્યવસ્થા શું છે ? મુખ્યત્વે ઇલાકાના વિદ્યાધિકારી સાહેબે અંગ્રેજી શિવાયના વિષયો માતૃભાષા દ્વારા શીખવવાની છૂટ મૂકી છે અને એ છૂટ ૨૫૫૮ રીતે આપવામાં આવી નહોતી ત્યાર પૂર્વે પણ કેટલુંક શિક્ષણ અનિવાર્ય કારણોને લીધે માતૃભાષા દ્વારા આપાતું. પરંતુ આ છૂટનો ઉપયોગ જેવી જોઈએ તેવી રીતે થતો નથી; ન્યાં સુધી યુનિવર્સિટીની મૅટ્રિક્યુલેશન પરીક્ષામાં અંગ્રેજી શિવાયના વિષયોમાં અંગ્રેજીમાં પ્રશ્નો પૂછાતા રહેશે ત્યાં સુધી આ છૂટનો જોઈએ તેવો ઉપયોગ થશે નહિ. ત્યાં સુધી ખુદ ગુજરાતી ભાષાના પ્રશ્નો પણ અંગ્રેજીમાં પૂછાશે. માતૃભાષાની અધોગતિની પરાકાષ્ઠા આથી અન્ય કંઈ કદંબી શકાય એમ છે ? ગુજરાતીનું પ્રશ્નપત્ર અંગ્રેજીમાં ! અમારી શાળામાં તો અમે આ રિવાજને નિલાંજલિ આપવાની શરૂઆત કરી છે. આટલું કહેવું પડે છે તેનું કારણ કે અત્યારે માતૃભાષાનો ધણોજ થોડો ઉપયોગ થાય છે અને તે ન છૂટકે. બલ્કે એમ પણ કહીએ તો ચાલે કે ઘણા શિક્ષકો માતૃભાષા કરતાં અંગ્રેજી સારી રીતે બોલી લખી શકે છે. પણ દિલગીરીની વાત એટલીજ છે કે ઘણા વિદ્યાર્થીઓ અંગ્રેજી કરતાં માતૃભાષા વધારે સમજી શકે છે. કેટલાક શિક્ષકો તરફથી આ બાબતમાં વાંધો ઉઠાવવામાં આવે છે તેનું કારણ પણ એજ છે કે તેમણે જે કેળવણી લીધી છે તેણે ધરમાં રમતાં રમતાં જેટલી માતૃભાષા શીખવા તેટલી પણ ભૂલાતી નાખી છે. આ વસ્તુસ્થિતિ છે.

હવે એક શિક્ષકની દૃષ્ટિએ જોતાં ચાલુ પદ્ધતિ જે અનેક કારણોસર અનિષ્ટ છે તેનો વિચાર કરીએ. ‘કેળવણી સંબંધી કેટલીક ચર્ચા’ એ નામના કેટલાક લેખો મેં સને ૧૯૧૫ ની સાલમાં New India માં લખ્યા હતા. તેમાં આ માતૃભાષાના પ્રશ્નનો આ દૃષ્ટિએ વિચાર કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો. તે લેખનો સારોદાર આ લેખમાં આપવો યોગ્ય છે.

કેળવણીની કોઈ પણ યોજનામાં શિક્ષણ વિદ્યાર્થીઓની માતૃભાષા દ્વારાજ આપવું જોઈએ; કારણ કે એજ માર્ગ સ્વાભાવિક છે. માત્ર અમુક સમય સુધીજ નહિ પરંતુ શિક્ષણને પ્રત્યેક તબક્કે આજ માર્ગ ગ્રહણ કરવો જોઈએ. હિંદુસ્તાનમાં આજ માર્ગ અનુમિત છે એમ મનાયું છે અને મનાય છે ! સૌથી વધારે વિસ્તર્ય પમાડનારી વાત એ છે કે અંગ્રેજી કેળવણી પામેલાઓ પણ આવું માની બેઠા છે કે વિદ્યાર્થીઓને ભાંગે તુંડ અંગ્રેજી આવડ્યું કે શિક્ષણ માત્ર અંગ્રેજી દ્વારાજ આપવું જોઈએ. તેમનો ન્યારે આ બાબતમાં

અભિપ્રાય પુછીએ છીએ ત્યારે તેઓ વિસ્મય પામે છે કે આ પ્રશ્નનું કેમ ઉદ્ભવે ! તેઓ હબકી ઉઠે છે કે જે માતૃભાષાને શિક્ષણની ભાષાનું મહત્વનું સ્થાન આપીએ તો આત્મ-હત્યાની તૈયારીનું સમજવી. હિંદુસ્તાન અને ઇંગ્લાંડનો સંબંધ ચિરકાળનો છે નહિ તુટે એવો, નહિ તોડવા જેવો છે વગેરે વગેરે સર્વ રીતે જોતાં આપણા દેશના અને ઇંગ્લાંડના દેશના લોકો વચ્ચે ગાઢ પરિચયના જેટલા પ્રસંગો ઉત્પન્ન કરી શકાય તેટલા કરવા એ બધું ખરું; પરંતુ કેળવણીના પ્રદેશમાં અંગ્રેજી ભાષાના અને સાહિત્યના અભ્યાસથીજ મોક્ષ છે એ માન્યતા મૂકે તો હાર્યારૂપદ લાગે છે. માતૃભાષા શિક્ષણના કાર્ય માટે ઉત્તમ છે કારણ કે તે સ્વાભાવિક છે. દારણ પારના મુલકોમાં જ્યાં જ્યાં કેળવણી ઉચ્ચ સ્થિતિએ પહોંચી શકી છે ત્યાંના કોઇ દેશમાં બન્ય ભાષાદ્વારા શિક્ષણ અપાતું સાંભળ્યું નથી. એટલે પ્રથમ તો એજ કહેવાનું છે કે માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવાની જરૂરીઆતનું મ્હોટામાં મ્હોટું કારણ એજ કે એજ ભાષા સ્વાભાવિક છે અને અન્ય સર્વ ભાષાઓ અસ્વાભાવિક છે.

માનસિક સંપત્તિની કરકસરની દૃષ્ટિએ જોતાં પણ માતૃભાષા દ્વારાજ શિક્ષણ આપવું એ સરળ અને યુક્તિયુક્ત છે એ દેખીતું છે. શીખવવાની વસ્તુ ઝટ સમજવાય, ઝટ સમજાય અને ઝટ અહણ થાય. નથી શિક્ષકની શક્તિનો મિથ્યા વ્યય થતો કે નથી વિદ્યાર્થીઓની શક્તિનો. શિક્ષકની તેમજ વિદ્યાર્થીની દૃષ્ટિ મૂળ વિચાર ઉપરજ રહે છે નહિ કે જે ભાષાદ્વારા વિચાર સમજવવાનો હોય તેના સ્વરૂપ ઉપર. આપણે ગોખણપટ્ટિ-એટલે પોપટજી અચરે અચરે રામ ના જેવી-ના ત્રાસથી કંટાળી ધણી ભુમે પાડીએ છીએ. આપણે કહીએ છીએ કે શિક્ષક ગોખાવી મારે છે. શિક્ષક નથી ગોખાવતા પણ શિક્ષણક્રમ અને શિક્ષણપદ્ધતિ ગોખાવે છે. હજી તો જે ભાષાનો અભ્યાસ શરૂ થયો છે, હજી તો જેના ગરબા ગાંઠ્યા શબ્દોજ આવડે છે, હજી જેની વિવિધરંગી વાક્ય રચનાની જાળની ગુંથણી સમજાઇ કે ઉકેલાઇ નથી તેટલામાં તો આપણે વિદ્યાર્થીઓને તમારા પોતાના શબ્દોમાં કહો એમ કહીએ છીએ. આપણે જાણીએ છીએ કે આ પોતાના શબ્દો હજી પોતાના થયા નથી અને જેટલા થયા છે તેટલાનો જાંડર ઇતિહાસ વગેરે વિષયોમાં પ્રશ્નોના ઉત્તર આપી શકાય એટલો મ્હોટો નથી, છતાં આપણે આવી માગણી કરીએ છીએ. આપણને ગોખણપટ્ટી મળે છે અને તેથી આપણે સંતોષ માનીએ છીએ. પરદેશી ભાષાદ્વારા શિક્ષણ લેતા વિદ્યાર્થીઓની સ્થિતિમાં જે આપણે પોતાને આપણે મૂકી શકીએ તો આ વાત બરાબર સમજાય. પરંતુ આ ધણું વિકટ કાર્ય છે; જાળપણના અનુભવો ધણું ખરું ભુલી જવાય છે; અને અન્યના અનુભવોનો પરાક્ષ સાક્ષાત્કાર-આવી ભાષા વાપરી શકાતી હોય તો-ધણું થોડાંજ હલ્લો કરી શકે છે. આવા શિક્ષણપ્રયોગમાં માનસિક શક્તિનો ફટલો વ્યય થાય છે એ સત્તનું સત્તવ ખાઇ જનારા સ્વતંત્રતાના ધામ અમદાવાદમાં કોઇને અજાણ્યું હોય એમ માની શકાય નહિ. છતાં જેમને એ ખાખતમાં સંદેહ હોય તેમણે થોડુંક અરખ્ખીનું જ્ઞાન મેળવી તે ભાષાદ્વારા લેટિન ભાષા શીખવવાનો પ્રયત્ન કરી જેવા નમ્ર વિનંતિ છે. જે વિષયો અંગ્રેજી દ્વારા શીખવવા છે તે વિષયો માતૃભાષાદ્વારા શીખવાય તો વધારે સારી રીતે શીખવી અને શીખી શકાય એટલુંજ નહિ પરંતુ તેનો વધારે ઉડો અને વધારે શાસ્ત્રીય અભ્યાસ થઇ શકે. અહીં મહત્તિના રક્ષક વિદ્યાર્થીઓ અંગ્રેજી અંગ્રેજી લોકો માફક તાંચી લાખી બોલી શકે એ

કલ્પનાના મુજબજી લેવાય છે. પરંતુ સાત વર્ષના અભ્યાસને અંતે આપણા વિદ્યાર્થીઓ અંગ્રેજ કેવું લખી શકે છે તેની ચર્ચા અહિંજી ચાલતી હતી. એનાથી વધારે આગળ જઈને આપણી શારદાપ્રીદના પદવીધારકો પણ આ કલ્પનામાં શક્ય મનાએલી પ્રવીણતાથી કેટલે દૂર રહે છે તે જાણવું હોય તો મી. બ્રિટવર્થ નામના એક વાનપ્રસ્થ સિવિલીઅને Indian English નામનું પુસ્તક રચ્યું છે તેનોજ અભ્યાસ ખસ છે. આપણે પારસી ગુજરાતીની બુઝો પાડીએ છીએ; અંગ્રેજ લોકો Indian English ને હસે છે; ઇ. સ. ૧૬૦૦ ની સાલમાં આપણે પશ્ચિમના દેશો સાથે વ્યાપાર કરવાને એક પેઢી કહાડી યુરોપ જત્યું હતે અને ત્યાંના લોકોને ગુજરાતી દ્વારા શિક્ષણ આપ્યું હતે તો આપણે પણ “મહારો મડમ બહાર ગયો છે.” એવા પ્રયોગોને ‘ખ્રીસ્તી ગુજરાતીને’ નામે હસતે. આવા શિક્ષણ પ્રયોગનું આ શિવાય અન્ય અસ્થિમા આપેજ નહિ (hear, hear).

પ્રચલિત પદ્ધતિ વિદ્યાર્થીઓની બુદ્ધિનો વિકાસ કરવાને બદલે તેમના બુદ્ધિવિકાસની ગતિ અટકાવે છે. માતૃભાષામાં પૂરો અભ્યાસ કરી અંગ્રેજી શીખવાનું શરૂ કરનાર વિદ્યાર્થીઓ સર્વ રીતે ચઢતા પ્રકારનો અભ્યાસ બતાવી શકે છે. શિક્ષણની ભાષા સમજવા જતાં સમજવાના વિચારપરથી લક્ષ ખસી સર્વોપરિ વિચારના મનનને બદલે તેના સ્વરૂપનોજ વિચાર થાય છે. એવી ફરીયાદો ઉદ્ભવવામાં આવે છે કે હિંદી વિદ્યાર્થીઓના નિબંધો શબ્દજનજ માત્ર હોય છે. નૈસર્ગિક શક્તિનાં તેમાં દર્શન પણ થતાં નથી, કલ્પનાનો છાયો પણ હોતો નથી; અને તેમની કૃતિઓ વિચારોની નિષ્ફળ શોધમાં ફરતાં ઉદાસીન મગજોની સાક્ષી પુરે છે. આ પર-ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાનું પરિણામ છે; આ માતૃભાષાનો શિક્ષણક્રમમાંથી સમજો નહિ પણ ૬૦ ટકા જેટલો બહિષ્કાર કરવાનું રમણીય પરિણામ છે ! આપણાં ટાઇમટેબલો શું કહાણી કહે છે ? સૌથી ઓછું લક્ષ શાના ઉપર અપાય છે ? માતૃભાષા ઉપર ! આખા દિવસના અભ્યાસથી કંટાળેલા મગજને દિવસને અંતે શેનો અભ્યાસ કરવાનો હોય છે ? માતૃભાષાનો ! કદી ટાઇમ ટેબલમાં કાપકૂપ કરવી પડે તો કયો વિષય પસંદ થાય ? માતૃભાષા ! જ્યાં સુધી વિદ્યાર્થીની માતૃભાષાને શિક્ષણના ક્રમમાં તેના મહત્વના સ્થાને સ્થાપીયું નહિ ત્યાં સુધી વિદ્યાર્થીની બુદ્ધિ વિકસાવવાના સર્વ પ્રયત્નો બર્થ જશે. (તાળીઓ).

પ્રચલિત પ્રદ્ધતિ વિદ્યાર્થીની માતૃભાષાના સાહિત્યની અવગણના કરે છે તેટલે દરજ્જે શિક્ષણનો મૂળ ઉદ્દેશ પાર પાડવાના કાર્યમાં વિઘ્નરૂપ છે. વિદ્યાર્થી જે સંસ્કારિતાનું બાલક છે, તેના સંસ્કારો માતૃભાષાદ્વારાજ પ્રાપ્ત કરી શકે. પ્રચલિત પદ્ધતિ વિદ્યાર્થીઓને પૂર્વની સંસ્થાઓ અને તેમના યોજકો આપણા પૂર્વજો પ્રતિ દુર્લભ કરતાં શીખવે છે અને પૂર્વની વિચારપ્રણાલિકાનાં સુંદર ફળો તેમને મળતાં નથી. ચારિત્રનો વિકાસ એ જો ફળવણીનો અંતિમ હેતુ અથવા હેતુઓમાંનો એક હોય, તો હું પૂછું છું કે વિદ્યાર્થીને માતૃભાષાના સાહિત્યમાં અમર થએલા વિચારો અને વિચારકોના સંબંધમાં આપ્યાથી તે હેતુ પાર પાડી શકાય કે અન્ય ભાષાના સાહિત્યના અભ્યાસથી ? ધણીવાર આપણા હિંદી લોકોમાં ચારિત્રની ખામી છે એવી બૂમ આપણે સાંભળીએ છીએ. ચારિત્રના વિકાસને માટે જોઈતું પ્રેરણાનું પાણી જે ઝરણામાંથી મળી શકે એમ હોય તે ઝરણો બંધ કરવાથી ચારિત્રનું પોષણ થયું હોય એવું કદી સાંભળ્યું છે ! અંગ્રેજી સાહિત્યના અભ્યાસના આપણે દુષ્કર્મો નથી.

એ વિવિધરંગી અને ચમત્કારી સાહિત્ય મનનીય છે અને અનેક રીતે ઉપયોગી છે. અંગ્રેજ સાહિત્યનો અભ્યાસ આવશ્યક છે. પરંતુ એ અભ્યાસ પ્રમાણબુદ્ધિથી થવો જોઈએ. ધરનાં છોકરાં ઘાંટી ચાટે અને ઉપાધ્યાને આટો મળે એ ઉદારતા જે મૂર્ખાઈની પરાક્રમ ગણાય તો આપણી શારદાપીઠમાંથી માતૃભાષાનો લગભગ બહિષ્કાર કરી અંગ્રેજ સાહિત્યના અભ્યાસ પાછળ ઘેલા થનારા આપણા વિદ્વાન બંધુઓને માટે આપણે શું કહીશું ? ઇંગ્લાંડની શાળાઓમાં જે સ્થાન અંગ્રેજ ભોગવે છે, જર્મન શાળાઓમાં જે સ્થાન જર્મન ભાષાનું છે, જાપાનમાં જાપાનીઝ ભાષાને જે મહત્વ અપાય છે તેવું સ્થાન અને મહત્વ આપણી ભાષાઓને અપા-એલું જોવાની કાણુ ઇચ્છા નહિ કરે ? અને એવી સ્વાભાવિક ઇચ્છાને કાણુ મૂર્ખાઈ કહી શકશે ? (hear hear).

આપણી ભાષાઓમાં પારિભાષિક શબ્દો નથી અને ખાસ કરીને શાસ્ત્રીય વિષયોમાં આપણો શબ્દભંડાર ઘણો અલ્પ છે એ વાત મ્હને માન્ય છે. પણ હું પૂછું છું કે આ ન્યૂનતાના પોષક કાણુ છે ? સ્વભાષાનું ગૌરવ નહિ સમજનારા અંગ્રેજીના અંધ પૂજક કે કોઈ બીજા ? આ તકરાર કરનારા એક પુરાણું સત્ય ભૂલી જાય છે કે વિકાસનો નિયમ ભાષાને પણ લાગુ પડે છે, અને ડાહ્યા ફ્રેંકલીને ‘વપરાતી કુંચી ચળકતી રહે છે’ એ સાદું સત્ય સમજાવ્યું છે તે ભાષાને પણ લાગુ પડે છે એનું વિસ્મરણ કરે છે. અંગ્રેજ ભાષાનો શબ્દભંડાર રમણીય છે, મોહક છે, એ સત્ય છે. પરંતુ જે ગૂઢ શાસ્ત્રીય સત્યો આજની અંગ્રેજ ભાષામાં સહેલાઈથી સમજાવી શકાય છે તેજ સત્યો આદિ કવિ યાસરના કાળની ભાષામાં સમજાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો હોય તો તે ફટલે અંશે સફલ થાય એમ છે ? ભાષાઓ ખીલે છે અને અંગ્રેજ ભાષા પણ ખીલી છે અને હજી ખીલે છે. વ્યાપારની દુનિયામાં બને છે તેમ આમાં પણ બનશે અને માગણી હશે તેવા પ્રકારનો માલ બનશે. આ નિયમ ભાષાના વિકાસને લાગુ નહિ પડે એવું માનવાને કારણુ નથી, કેમકે તે લાગુ પડી ચૂક્યો છે. જાપાનની ભાષા જ્યારે જાપાનની સરકારે ‘કેળવણીનું’ કાર્ય હાથ ધર્યું ત્યારે ખીલેલી હતી ? પરંતુ અત્યારે પરિસ્થિતિ તેવીજ છે ? ત્યાં અન્ય ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાનો આત્મઘાતક રિવાજ ત્રહણ કરવાની ભૂલ થઈ નથી અને તેને પરિણામે અત્યારે શિક્ષણ માત્ર માતૃભાષા દ્વારાજ અપાય છે. આપણી ભાષાને પણ આ નિયમ લાગુ પડી ચૂક્યો છે. સને ૧૮૭૫ ની ગુજરાતી આજની ગુજરાતી રહી નથી; જેમ જેમ જરૂર પડશે તેમ તેમ ભાષાનો શબ્દભંડાર વધતો જશે. આ શબ્દદારિદ્ર્યની તકરાર સ્વીકારીએ તો જે વિષયની પરિભાષા જે ભાષામાં ઉત્તમ હોય તે ભાષાદ્વારા તે વિષય શીખવવો એજ ઇષ્ટ ગણાવું જોઈએ. એ રીતે જેતાં સર્વ શારદાપીઠમાં શીલસુશીનો અભ્યાસ સંસ્કૃત દ્વારા થવો જોઈએ. આવું અનેક ભાષા પ્રસારક અને પોષક એકાદ શારદાપીઠ અસ્તિત્વમાં આવે તો અનેક રીતે આકર્ષક નીવડે ખરું !

વળી એક બીજી તકરાર રજુ કરવામાં આવે છે કે અંગ્રેજ ભાષા પરનો જે કાણુ હાલમાં વિદ્યાર્થીઓ મેળવી શકે છે તે સમજા જતો રહેશે. પ્રથમ તો કહેવું જોઈએ કે આપણા વિદ્યાર્થીઓને અંગ્રેજ ભાષાપર મુદ્દલ કાણુ આવતોજ નથી, એટલે તેમને કશું ગુમાવવાનું છેજ નહિ. કૃપિશાસ્ત્ર ધણું વિકાસ પામ્યું છે, પરંતુ કાદરાના ઘાવેતરમાંથી મળેલી પ્રાપ્તિ

હજી શક્ય ગણાઈ નથી; અલ્પાહીનના જાડુમાં કદી એવી શક્તિ હોય તો ભલે ! પણ અઘાણિ તો આપણે એ જાડુ જોયું નથી. ઇતિહાસ, ગણિતશાસ્ત્ર, ભૂગોળ, સંસ્કૃત વગેરે વિષયો અંગ્રેજીદ્વારા શીખવી અંગ્રેજીનો કાચુ વધારવો એ એક જાતનું બી વાવી અન્ય જાતનો પાક લણવા બરાબર છે. અંગ્રેજી ભાષાનો પરિચય વધારવો હોય તો એ ભાષા વધારે શાસ્ત્રીય રીતે શીખવાથી તે હેતુ પાર પાડી શકાય એમ છે. બ્યાકરજીના શુષ્ક નિયમો એખાવવા કરતાં નિયમ લેખન પર વધારે લક્ષ અપાય, વિદ્યાર્થીઓના હાથમાં અંગ્રેજી પુસ્તકો વધારે છુટથી મુકાય, વાક્યોનાં પૃથક્કરણને બદલે વિચાર શૈલી વગેરેનું પૃથક્કરણ થાય, ખાસ ભાષાપ્રયોગો (Idioms) એખાવવા કરતાં એકજ વિચાર અનેક રીતે કેવી રીતે દર્શાવી શકાય છે વગેરે સમજાવાય તો અંગ્રેજી ભાષાનો પરિચય વધારે સારો અને સંતોષકારક થશે એ નિઃસંશય છે. અંગ્રેજી ભાષાનું શિક્ષણ સંગીન શાસ્ત્રીય પાયા પર મુકાશે તો પછી તેમાં પ્રવીણતા પ્રાપ્ત કરાવવા સારૂ ઇતિહાસ, ભૂગોળ વગેરે વિષયોની મદદ લેવાની જરૂર પડશે નહિ. આ વિષયોની પરિભાષા સહેલાઈથી અંગ્રેજી ભાષાના પુસ્તકોમાં અનેક રીતે શીખવી શકાય.

આ પ્રસંગે એટલું કહેવાની જરૂર છે કે અંગ્રેજી ભાષાનું શિક્ષણ સંગીન પાયા ઉપર મુકાય તો વિદ્યાર્થીઓનો એ ભાષા ઉપરનો કાચુ વધે એમ માનવામાં અનેક કારણો છે તેમાંનું મુખ્ય એક આ છે. જર્મનીમાં અંગ્રેજી શીખવાય છે ત્યાં તેને અઠવાડીયામાં ત્રણ કલાક મળે છે એ ત્રણ કલાકનું શિક્ષણ પામેલા જર્મન પદવીધારકો જાપાન વગેરે દેશોમાં જઈ એ ભાષામાં આપવાનું શિક્ષણ એ ભાષાદ્વારા આપી શકે છે. આવુંજ પરિણામ આપણે ત્યાં કેમ ન આવે એ શું મનનીય પ્રશ્ન નથી ? આપણે ત્યાંના કરતાં ઘણા વખત અંગ્રેજી પાછળ ગાળીએ છીએ છતાં આપણા ‘મેટ્રિક’ પાંચ વાક્યો સરખી રીતે લખી વાંચી શકતા નથી. આટલુંજ નહિ પરંતુ શારદાપીકના પદવીધારકો પણ પોતાની હાંસી થાય એવું લખે છે. હાલ કેટલોક સમય થયાં પદવીધારકોની અરજીઓ વાંચવાનો પ્રસંગ આવે છે ત્યારે હું વિસ્મય પામું છું કે દસમાંનાં નવ જણને બરાબર અંગ્રેજી લખતાં આવડતું નથી. અને એ નવમાંના ચારેકને તો ભાષાનું ખૂન કરવાના વાંક માટે શિક્ષા થવી જોઈએ એવા હોય છે.

ચાલુ પદ્ધતિ ચાલુ રાખવાનાં કારણોમાં બીજું એક આ પણ કારણ બતાવવામાં આવે છે. નવા શબ્દોની ગુથણી કરવી પડશે. અને તે સંસ્કૃતમાંથી આણવા પડશે. સંસ્કૃત ભાષા આપણને પરભાષાજ થઈ પડી છે. અંગ્રેજી ભાષાના અભ્યાસક્રમે આ વાતની સ્મૃતિ કરાવવી પડે એમ નથી કે ખુદ અંગ્રેજી ભાષામાં લૅટિન શબ્દો કેટલા ઘુસી ગયા છે ? અને બીજી કેટલી ભાષાઓએ એ ભાષાનો શબ્દભંડાર વધાર્યો છે ? આપણે નવા શબ્દપ્રયોગો માટે સંસ્કૃત તરફજ દષ્ટિ કરીએ એ સ્વાભાવિક છે. હું એમ નથી માનતો કે સંસ્કૃતભાષા આપણને પરભાષાઓના જેવી અપરિચિત થઈ ગઈ છે. અને હાલમાં તો સંસ્કૃત તરફ પ્રીતિ વધતી જતી માલમ પડે છે. મૂંઝે તો આ દલીલમાં કાંઈ વળુદ જેવું લાગતું નથી.

હવે રાષ્ટ્રીય દષ્ટિએ વિચાર કરીએ. આપણા દેશમાં આપણે સ્થળે સ્થળે રાષ્ટ્રીય જીવનની જાગૃતિ જોઈએ છીએ, પરંતુ રાષ્ટ્રીય જીવનનું સૌથી અગત્યનું અંગ કેળવણી છે.

ન્યાં સુધી દેશનાલોકોનો મોટો ભાગ અજ્ઞાન રહે ત્યાં સુધી રાષ્ટ્રીય વિકાસ ધણો ધીમો ચાલે. લોકોમાં જ્ઞાનની વૃદ્ધિને માટે કેળવણીની ખાસ જરૂર છે. એ કેળવણી એવા પ્રકારની હોવી જોઈએ અને તેનો પાયો એવો હોવો જોઈએ કે દેશમાં જ્ઞાનની વૃદ્ધિ સચોટ અને સત્વર થાય. અંગ્રેજી શિક્ષણ આપતાં આટલાં વર્ષો વહી ગયાં છે છતાં હજી દેશના લોકોનો મોટો ભાગ અજ્ઞાન છે. આ અજ્ઞાનતા દૂર થવી જોઈએ. તે શિવાય આપણો રાષ્ટ્રીય ઉત્કર્ષ અશક્ય છે. હવે જે ગતિએ આપણા કેળવણીનો વિકાસ થતો આવ્યો છે, તેનો વિચાર કરીએ તો અન્ય સુધરેલા દેશોમાં જેટલે દરજ્જે જ્ઞાનનો પ્રસાર થયો છે તે દરજ્જે પહોંચવાને આપણે અનેક સૈકાઓ જોઈશે. દરમિયાનમાં જે ગતિએ સુધરેલા દેશો આગળ વધે છે તે ગતિએ વધશે તે જ્ઞાનમાં લઈએ તો તે ખાતે પણ એ ગણતરીમાં ઉમેરો : કરવો પડશે. અંગ્રેજી દ્વારા શિક્ષણ અપાય છે તેમજ અપાતું રહે તો લોકોમાં જ્ઞાનનો પ્રસાર થવાને ચોક્કસ કેટલાં વર્ષો જોઈએ એ નક્કી કરવા તો કાંઈ ગણિતશાસ્ત્રી ખેસે તો સાઈ. પણ આપણી ધીરજને ખાંધ જાય એવો ધણો લાંબો કાળ તો સામાન્ય ગણતરીમાં આવે છે.

આપણી માતૃભાષાને સ્થાનભ્રષ્ટ કરી તેનું સ્થાન અંગ્રેજી ભાષા લઈ શકે એમ હોય તો આપણે આટલો લાંબો કાળ રાહ જોઈ ખેસવાની પ્રશંસનીય અપૂર્વ અને અદ્વિતીય ધીરજ બતાવીએ. પરંતુ સાધારણ સમજમાં તો આ વાત ગળે ઉતરી શકે એવી નથી કે અંગ્રેજી ભાષા કોઈપણ કાળે આપણી માતૃભાષાનું સ્થાન લઈ શકે. એમ થવાનો એક રસ્તો જરા સહેલો છે તે પણ જો કદાચ પકડીએ તો પણ ઘણા સૈકાઓ સુધી માતૃભાષાજ દેશની ભાષાને સ્થાને રહેશે. એક મહા વિપુલ મંડલ કાઢીએ અને ધર્મ વિગેરેનાં બંધનો શિથિલ કરી નાખીએ અને અંગ્રેજી લોકો પોતાનું હુંપદ મૂકી દે, અને આપણી અને તેમની વચ્ચે પરસ્પર લડનો સંબંધ નિરંકુશ બંધાય તો હિંદી કુટુંબોમાં પણ બાળકોને કાને જન્મથીજ અંગ્રેજી ભાષા પડે. અકબરના પ્રયત્નોનું પરિણામ ભૂલી જઈ આપણે આ યુક્તિને વ્યવહાર ગણીએ તો પણ એને ઘણા સૈકાની જરૂર છે. માટે આપણે અપૂર્વ ધૈર્ય બતાવીએ છતાં અંગ્રેજી તેત્રીસ કરોડની માતૃભાષા થાય એ તો અશક્યજ લાગે છે. તો પછી જે જ્ઞાન સર્વને આપવું જોઈએ તે અંગ્રેજી દ્વારા આપી તેને શામાટે મર્યાદિત કરવું જોઈએ ?

ન્યાં સુધી કેળવણીમાં અત્રે સુચવવામાં આવેલો ફેરફાર થાય નહિ ત્યાં સુધી કેળવણીનાં મીઠાં ફળો માત્ર થોડાજ આખી શકશે અને કેળવાએલા વર્ગની ઉતરતા વર્ગને અસર થઈ શકશે નહિ. એટલે બે પક્ષ પડશે, કેળવાએલો પક્ષ અને બીજા કેળવાએલો પક્ષ. અત્યારે પણ આપણે જોઈએ છીએ કે આપણા કેળવાએલો વર્ગ સામાન્ય લોકસમૂહના કરતાં કેટલો ભુદો પડી આવે છે ? આપણા ગામડીઆ લોકોના જીવનમાં અને આપણા કેળવાઅથવા વર્ગના જીવનમાં કેટલો ભેદ છે ? એક બીજાનું જીવન કેટલે દરજ્જે સમજી શકે છે ? કેળવાએલો વર્ગ શેક્સ્પીઅર અને ડેન્ટીની કલ્પનાસૃષ્ટિમાં વસે છે. ત્યારે બિન-કેળવાએલો વર્ગ મીરાંનાં પદો અને નરસિંહ મહેતાનાં પ્રભાતીયામાં સંતોષ માતી ખેંચી રહે છે. ખુદ ગુજરાતી સાહિત્યમાં જોશ તો સરસ્વતીચંદ્ર જેવું પુસ્તક ગામડાના લોકોને તો અંગ્રેજી પુસ્તકો જેવુંજ થઈ પડ્યું છે. આ બે વર્ગો વચ્ચે વિચારની આપ લે જતી

નથી અને જેટલી થાય છે તેટલી પણ આ પદ્ધતિ ચાલુ રહેશે તો અટકશે. ત્યારે કાન્સમાં લોકસમૂહ અને સમૃદ્ધ સત્તાધીશ વર્ગ વચ્ચે જેવો તીવ્ર ભેદ પડી ગયો હતો તેવો તીવ્ર ભેદ આપણા દેશમાં પડશે. વળી જ્ઞાતિ બંધનો અસહ્ય થઈ પડવા લાગ્યાં છે તેવા કાળમાં શું નવી શિક્ષિત અને અશિક્ષિત એવી જ્ઞાતિઓ ઉત્પન્ન કરવી છે ? ફરી પાછો સુધરેલો આદ્યજન્ય વર્ગ ઉભો કરવો છે ? અન્ય જ્ઞાતિઓને કનડવાને આ નવો સુધરેલો આદ્યજન્ય વર્ગ નવાં સુધરેલાં સાધનો વાપરશે અને હાલમાં આપણે જુના આદ્યજન્ય વર્ગને વખોડીએ છીએ તેમ આપણા વંશને આ નવા આદ્યજન્ય વર્ગને વખોડશે.

ત્યારે જે રાષ્ટ્રીય જીવનની ઇચ્છા તીવ્ર હોય અને રાષ્ટ્રીય વિકાસ જેમ અને તેમ જલદીથી કરવો હોય તો ઐક્યને ખાતર આપણી માતૃભાષા દ્વારાજ આપણા સંતાનોને શિક્ષણ આપવું જોઈએ.

આમ આ મહાપ્રશ્નનો જે દૃષ્ટિએ વિચાર કરીએ તે દૃષ્ટિએ એકજ નિર્ણયપર અવાય છે, અને તે એ કે સર્વ શિક્ષણ માતૃભાષાદ્વારાજ આપવાની યોજના કરવી જોઈએ. આ યોજના તૈયાર કરવામાં તેમજ તેને પાર પાડવામાં સહાયભૂત થનાર પ્રત્યેક વ્યક્તિએ પોતાની એક અતિ પવિત્ર ફરજ બજાવી કહેવાશે. કારણ કે જે શિક્ષકનું કાર્ય સરળ, રસમય, અને ઉત્સાહ પ્રેરક કરવું હોય, જે વિદ્યાર્થીઓના અમુક વિષયો તરફના અભાવનો અંત આણવો હોય અને સાટે તેમને વિદ્યારસિક અને વિચારશીલ યુવકો બનાવવા હોય, જે હિંદી કારીગરોનાં સુધુષ્ટ કળાકૌશલ્ય, સૌંદર્યશુદ્ધિ અને નૈસર્ગિક શક્તિને જગૃત કરી, તેમનું પોષણવર્ધન કરવું હોય અને તે દ્વારા હિંદનો ઔદ્યોગિક પુનરુદ્ધાર કરવો હોય, જે માતૃભાષામાં શેકરૂપીયર અને શેલીની કૃતિઓને ઉંચે મૂકે એવા સાહિત્યનો ઉદય કરવો હોય, જે કન્યાકુમારીથી કંચનગંગા અને દારિકાથી જગન્નાથ સુધી સમસ્ત હિંદના રાષ્ટ્રીય દેહમાં એકજ નિર્મળ જીવન વહેવડાવવું હોય તો આ વિના અન્ય માર્ગ નથી. (તાળીઓ.)

આ વિષે વધુ ચર્ચા કરતાં લોકમાન્ય મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધીએ જણાવ્યું કે:-

પ્રમુખ સાહેબ ! ગયે વર્ષે આપના ભાઈ સાથે એક અંગ્રેજ મિત્રને મળવા હું ગયો હતો. તેણે સાંભળ્યું હતું કે હું માતૃભાષાનોજ હિમાયતી છું. તેથી તેમણે પૂછ્યું કે તમે તદ્દન ગુજરાતીમાંજ એક પણ અંગ્રેજી શબ્દ વાપર્યા શિવાય બે વાક્યો પણ બોલી શકો છો ? મહેં ઉત્તર આપ્યો કે ‘હું એમ પ્રયત્ન કરું છું.’ આપના ભાઈને પણ પૂછ્યું. અને તેમણે હા કહી. ત્યારે તે ગૃહસ્થે દાખલો આપ્યો કે એકવાર એક હિંદુ તેમને મળવા આવ્યો હતો તેણે બીજાજ વાક્યમાં “argument” (દલીલ) શબ્દ વાપર્યો હતો. થોડા દિવસ પહેલાં સત્યાગ્રહ આશ્રમમાં એક જીવાન આવ્યો. તેને હું ઓળખતો નહોતો. તેણે આવતાંજ મને પૂછ્યું કે “મહારા father નો letter (પિતાનો કાગળ) તમને મળ્યો છે ?” આ સાંભળી, હું ધણુંખરું ગુસ્સે ન થઉં, છતાં પણ મારી આંખો લાલ થઈ ને મેં પૂછ્યું કે “પિતા” બોલતાં નથી આવડતું ?” આ દાખલા હું તમારી પાસે મૂકું અને તેમાંજ માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણનો પ્રશ્ન ઉભો થાય છે.

દક્ષિણ આફ્રિકામાં ડચ ભાષા ચાલે છે, તે હોલંડની નહિ, પણ ત્યાંની અપભ્રષ્ટ ડચ છે. ચારસો વર્ષ ઉપરથી ત્યાં વસેલા ડચ લોકો તે વાપરતા આવ્યા છે અને તે અત્યારે દક્ષિણ આફ્રિકાની ભાષા થઈ છે. જનરલ હર્ષલ ત્યાં ન્યાયાસને બિરાજે છે તે પણ આ ભાષા બોલે છે. તેમને શુદ્ધ ડચ આવડે છે. પણ ત્યાં અંગ્રેજી અને ડચ ભાષા વચ્ચે હરિકાષ હતી. અને ડાહ્યા પુરુષોએ દરાવ કર્યો કે અમારે ડચ તો જોઈએજ; પછી અંગ્રેજી ભલે શીખવો. આમાં અર્થશાસ્ત્રના નિયમ સમાયલા હતા. એક માણસ અંગ્રેજી શીખે તો તેની જોડે તેની સ્ત્રીએ પણ તે શીખવીજ જોઈએ. અને તેમ નહિ થાય તો તેનું અર્ધાંગ નહિ કહેવાય. અને અંગ્રેજીમાં કરેલા તેના સુંદર વિચારો તે નહિ સમજી શકે. વળી કદાચ એમ કોઈ કહે કે મોટા શિક્ષકો રાખી સ્ત્રીને અંગ્રેજી શીખવીશું; અને તે ભાષામાંજ વાત કરીશું. તેમ થતાં પણ અડધું પડધું આવડશે. અને કોઈ કોઈની જૂલ નહિ સુધારીશું, કારણકે કથરોટ કુંડાને શું હસશે ?

વળી તેમનાં બાળકનું શું ? આમની સભામાં શું થયું ? કે મરજીનું શું થયું ? એવા સવાલો બાળક પૂછે, ત્યારે જવાબ શો આપશે. બધું કાર્ય અંગ્રેજીમાં થયું છે, માટે કહેશે, કે મોટો થઈશ એટલે તું બધું જાણીશ. આમાં અતિશયોક્તિ નથી. હું વીસ વર્ષ દેશ-વટામાં હતો, તે વખતે એક અંગ્રેજ મિત્રે કહ્યું હતું કે તું છોકરા સાથે ગુજરાતીમાં વાતો કરે છે તે અવિવેક છે. કારણકે હું તે સમજી શકતો નથી. વળી અંગ્રેજીમાં વાત કરવાથી છોકરાનું અંગ્રેજી પણ સુધરશે. સારે નશીબે મેં અવિવેક વાપર્યો અને ગુજરાતીમાં બોલ્યો નહિતો અમારા ભુરા હાલ થાત. જે જુરસો કે નમાલાપણું મારામાં છે, તેના તેઓ ભાગીદાર કેટલેક અંશે થયા છે, તે અંગ્રેજી વાપરવાથી ન થાત.

દક્ષિણ આફ્રિકામાં જે લડત ચાલી હતી, અને જેને માટે તમે મને બોટું માન આપો છો—કારણકે ન્યારે હું તેની સિદ્ધિનાં ખરાં કારણ સમજાવું છું ત્યારે તમે તે માનતા નથી—તેનું કાર્ય જે મેં અંગ્રેજીમાં ચલાવ્યું હોત તો વીસ હજાર માણસને હું મારા વિચાર સમજાવી શકત નહિ. તેમને તરજુમાથી સમજાવવું તે તો દરિયો તરવા જેવું છે.

જો મેકોલેએ મિનિટ લખી નહોત—જેને વિષે પ્રમુખ સાહેબ હર્ષથી બોલે છે—તોજ આપણું કલ્યાણ થાત. જે આંકડા પ્રમુખ સાહેબે મૂક્યા છે, તે ઉપરથી હર્ષ થાય છે કે હજી તો આટલા થોડાજ અંગ્રેજી જાણે છે. આમ છે તો ઉપાય થશે. થોડા અંગ્રેજીથી અરા બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય કે શુદ્ર ઉત્પન્ન થવાના નથી.

ન્યારે શેઠ મંગળદાસે પ્રાંતિક પરિષદના સત્કાર મંડળના પ્રમુખ તરીકે અંગ્રેજીમાં બાપણુ કર્યું ત્યારે મને તેમના ઉપર ઘણી દયા આવી. લાંબા ઝીણાને તો હુકમ ન કરી શકાય. અને તો તેમ પણ કરીયે. પણ શેઠ તો આપણા નોકર છે. તો તેમના ઉપર આ બોલો શા માટે ? તેમણે ગુજરાતીમાં બાપણુ કર્યું હોત તો તેમની મીલના મજૂરો અને બ્રાહ્મણો, તેમનાં ધર્મપત્ની અને પિતા, પણ તે સમજી શકત. તે સુંદર પરિણામને બદલે, લાખ રૂપિયા કમાવા કરતા પણ વિશેષ મહેનત કરીને તેમને ઉચ્ચાર શીખવા પડ્યા હશે.

શરૂઆતમાં મેં પણ મારી સ્ત્રીને અંગ્રેજી શીખવવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો. પણ પાછળથી શીખાવો અને ગુજરાતીમાંજ વ્યવહાર રાખ્યો. હું અત્યારે કહી શકતો નથી કે વાઈસરોયને આપણી ભાષા બોલવાની ફરજ કેવી રીતે પાડવી. પણ દેશીઓએ તો સર્વ રીતે દેશી ભાષામાંજ વ્યવહાર રાખતાં શીખવું જોઈએ. આમાં પૈસાનો વિચાર નહિ કરું કે નહિ કરવા દઉં. પણ ઝડ નીચે, પાટી લઈને બેસીશ. શિક્ષકો પણ એવા પેદા કરીશ કે વિના પગારે શીખવશે. જે માતૃભાષા ભૂલીશું તો સ્વરાજ્ય માટે લાયક થઈશું નહિ.

મી. એમ. જે. અંગ્રીઆ (વડોદરા) એ આ સંબંધમાં જણાવ્યું કે:—જે કે આ વિષય સારી રીતે ચર્ચાઓ છે તોપણ શિક્ષક તરીકેનો મ્હારો અનુભવ રજુ કરવા હું ઉભો થયો છું. ગણિત અને વિજ્ઞાન ઈંગ્રેજ ભાષા દ્વારા શીખવાવામાં ઘણીજ મુશ્કેલીઓ નડે છે, પણ સંસ્કૃતમાં તો હદ વળે છે. ચોથા ધોરણમાં આવતા જે વિદ્યાર્થીઓ ઈંગ્રેજ દસ વાક્ય લખવાની શક્તિ ધરાવતા નથી તેમને બધું ઈંગ્રેજમાંજ લખાવવું પડે છે. ચોથા ધોરણની પાઠમાળામાં (Subjunctive mood) શક્ય ભેદ શીખવવામાં આવે છે, તો પછી જૂમિતિની વ્યાખ્યાઓ ઈંગ્રેજમાં શી રીતે શીખવાય ? બીજગણિતનું જે શાસ્ત્ર આપણા દેશમાંજ ઉત્પન્ન થયું છે તે આજ આપણે ઈંગ્રેજમાં શીખવું પડે છે અને પછી જ્યારે મેટ્રીક્યુલેશનના વિદ્યાર્થીઓને તે વિષય આવડતો નથી, ત્યારે તેમના મગજની ખામી કહાડવામાં આવે છે; વિજ્ઞાનને માટે અડવાડીઆમાં જે કલાકજ મળે છે; અને આ પ્રમાણે ચાર વર્ષમાં ચાર વિષયો શીખવવાના હોય છે. વખત કરતાં વિષય વધુ અને તે પણ પરભાષા દ્વારા શીખવવાના ? પરિણામે એકે વિષય બરાબર શીખવાતો નથી.

સંસ્કૃત ભાષા સાથે ગુજરાતીને ઘણો ગાઢ સંબંધ છે અને છતાં તે અંગ્રેજી મારફત શીખવવી પડે છે; તેમાં પણ વિભક્તિના શબ્દો લેટીન ભાષાના છે, તેથી સંસ્કૃત કાર્યું રહે છે. ભાંડારકરની ચોપડીમાં શરૂઆતના પાઠમાં Coalesce and Penultimate એ બે લેટીન શબ્દો જોવામાં આવે છે; આથી ગોખણપટ્ટીને ઘણું ઉત્તેજન મળે છે.

ખેતીવાડી અને પ્રાથમિક કેળવણી.

પછી ડૉ. ઠાકરલાલ રણછોડલાલ પંડ્યા (પાટણ)એ આ વિષે નીચેના લેખનો સાર વાંચ્યો હતો:—

મનુષ્ય જાતે ઘણાં વર્ષ પૂર્વે શરીરનાં ચોપણ તથા રક્ષણ માટે અન્ન તથા વસ્ત્ર મેળવવાની શરૂઆત કરી. તેને ધીમે ધીમે માલમ પડ્યું કે પોતે જે ખેતીવાડીની કળા ઓડતો ઉપયોગ કરે છે, તે જાતના ઓડનાં થોડાં બીજ ખાવાથી અને તેમને જમીનમાં વાવવામાં આવે તો તેમાંથી જથ્થાબંધ ઓડ ઉછેરી શકાય છે. આપણા દેશની જુની આખ્યાયિકાઓ પરથી જણાય છે કે કુર રાજ્યએ ખેતીની શરૂઆત કરી હતી. એટલે કે ઘણા જુના જમાનાના આપણા આપદાઓને પ્રાણી તેમજ વનસ્પતિની સુધારણા કેવાં કારણો પરત્વે.

કેવી રીતે કરવી તે માલમ નહોતું. તેઓ અમુક હું શા માટે કરું તેટલો પ્રશ્ન પણ પોતાને પુછતા નહોતા. તે કામ તો નવા જમાનાના રસાયન વિદ્યા, પદાર્થ વિજ્ઞાન, દેહ ધર્મ-વિદ્યા, જંતુવિદ્યા વગેરે જાણનાર શાસ્ત્રજ્ઞોને માટે રહેલું હતું. તેમણે ખેતીવાડીનાં સાધનો તથા રીતો અનેક પ્રયોગો કરીને સુધાર્યાં છે. ખેતીવાડીનું શાસ્ત્ર અગર વિદ્યા તો નવા જમાનાની છે એમ કહીએ તો તેમાં કાંઈ ખોટું નથી.

અમેરીકન રાજ્ય ઉત્ક્રાન્તિ થયા બાદ એટલે કે અરાધમી સદીના છેવટના ભાગમાં ખેતીવાડી તરફ વિશેષ લક્ષ જવા લાગ્યું. નિખંધો, માસિકો, પુસ્તકો ખેતીના વિષય વિગેરે લખાવા માંડ્યાં, અને ખેતી સંબંધી સાહિત્ય પણ વધવા લાગ્યું. પહેલ પહેલું સન ૧૭૬૫ માં પેરોલોઝીએ ફેળવણીની શાળાની કેળવણી. યોજનામાં ખેતીને સ્થાન આપ્યું. પરંતુ તે કામમાં કેટલાંક કારણોથી (ઐતિહાસિક) નિષ્ફળ થયો. ઓગણીસમી સદીની શરૂઆતમાં અમેરીકાના યુનાઇટેડ સ્ટેટસમાં શાળાઓમાં ખેતીનો વિષય દાખલ કરવામાં આવ્યો. સન ૧૮૫૦ માં નવું રાજ્ય બંધારણ તૈયાર થયું તેમાં ધણી ચળવળ થવાથી એક દ્વંદ્વર્ષી સલાસદે ખેતીની ફેળવણી માટે એક કલમ દાખલ કરાવી, તેથી યુનાઇટેડ સ્ટેટ્સના પ્રત્યેક રાજ્યે રાજ્યની યુનીવર્સિટી સાથે અગરતો જુદી ખેતી માટે કોલેજ અગર શાળા જેમ અને તેમ જલદી સ્થાપવી એવી ફરજ પાડવામાં આવી. ધીમે ધીમે તે વિષય માધ્યમિક શાળાઓમાં પણ દાખલ કરવામાં આવ્યો. ફ્રાન્સ, જર્મની, ઑસ્ટ્રીઆ, સ્વીડન અને જાપાનમાં પણ તે દાખલ થઈ ગઈ છે. ફ્રાન્સમાં તેવી પહેલી શાળા સન ૧૮૭૫ માં સ્થાપવામાં આવી. જર્મનીમાં તે વિષય માધ્યમિક શાળાઓમાં દાખલ કર્યો છે. કેટલીએક માધ્યમિક શાળાઓમાં તો ભાષા અને ગણિતના વિષયનું કામ કમી કરી તેને બદલે ખેતીનો વિષય રાખવામાં આવ્યો છે. જાપાનમાં સન ૧૯૦૪ માં ખેતી માટે ૫૭ માધ્યમિક શાળાઓ હતી. અને તે પછી પણ સંખ્યા ધણી વધતી ગઈ છે.

પ્રાથમિક શાળાઓમાં ખેતીની ફેળવણીની શરૂઆત યુનાઇટેડ સ્ટેટસ પહેલાં યુરોપમાં થઈ. ફ્રાન્સમાં સૌથી પહેલી શરૂઆત થઈ. ઇ. સ. ૧૮૭૯ માં તો દરેક નોર્મલ સ્કુલ (શિક્ષકો ફેળવવાની શાળા) ના અભ્યાસક્રમમાં ખેતીનો વિષય દાખલ કરવામાં આવ્યો. સન ૧૮૯૬ માં ખેતીના શિક્ષણને દૈનિક બનાવવામાં આવ્યું; અને આજે તો ફ્રાન્સની પ્રત્યેક ગ્રામ્યશાળામાં તે વિષય શીખવાય છે. બેલ્જિયમ પોતાને ઉપયોગી થઈ પડે તેવા ઉત્તમ ક્રમ ધડી કાઢ્યો છે. જર્મની, ઑસ્ટ્રીઆ અને સ્વીટઝર્લેન્ડમાં સામાન્ય પ્રાથમિક શાળાઓને બદલે ખેતીની ખાસ શાળાઓ સ્થપાઈ છે. સ્વીડનમાં ગ્રામ્યશાળાઓમાં ખેતી અને જંગલના વિષયો શીખવાય છે. ઇંગ્લાંડનાં સંસ્થાનોમાં મુખ્યત્વે કરીને વેસ્ટ ઈંડીઝ ટાપુઓ કેનેડા અને ઑસ્ટ્રેલીઆમાં પ્રાથમિક ધોરણમાં ખેતી દાખલ કરવામાં આવી છે. પરંતુ ગ્રેટબ્રિટનમાં આ સંબંધમાં પ્રમાણમાં ઘણું ઓછું થયું છે. જાપાને હાલમાં આખા રાજ્યની શાળાઓમાં તે વિષય દાખલ કર્યો છે. અને ખેતી શિક્ષણનો પૂર્ણ ક્રમ પોતાના રાજ્યમાં હોવાનું તે અભિમાન ધરાવે છે. યુનાઇટેડ સ્ટેટ્સમાં સન ૧૯૦૦ થી અને ખાસ કરી સન ૧૯૦૫ થી ઘણા સુધારો થયો છે, અને સર્વ પ્રાથમિક શાળાઓ

તથા તેના સિક્કાની જરૂરીઆતોમાં ખેતીનો વિષય દાખલ કરવામાં આવ્યો છે. ત્યાંનાં ધણાં રાજ્યોમાં છોકરાઓની ખેતીની કલણ સ્થપાઈ છે, અને તેમાં ખેડૂતો ધણા આર્નંદ-થી ભાગ લે છે. ખેડૂતોને ઉપયોગી બાબતોનો ટુંક ક્રમ તૈયાર કરી, તે ધણી જગ્યાએ ખેડૂતોને શીખવવામાં આવે છે; તેમજ તેમને યોગ્ય માહિતી આપવા માટે ખેતીને લગતાં સાધનો તથા પદાર્થોથી ભરેલી રેલવે ટ્રેનો ઠેકઠેકાણે પ્રદર્શન રૂપે લઈ જવામાં આવે છે, જેથી લોકો નવીનમાં નવીન વિચારોથી જાણીતા થાય.

હિંદુસ્તાનમાં ખેતીપર આધાર રાખનાર વર્ગ એકંદર વસ્તીના લગભગ ૭૨ ટકા જેટલો છે. આપણા ગુજરાતમાં તો તેથી પણ વિશેષ હોવાનો સંભવ છે. ગુજરાતનાં ગામડાં તરફ નજર કરશો તો જણાશે કે ત્યાં તો પટેલ કણબી કે હલકા વર્ગજ નહીં પણ દરજી, સોની, સુથાર, લુહાર વગેરે કારીગર વર્ગ અને તે ઉપરાંત વાણીઆ અને બ્રાહ્મણો પણ ખેતીનો ધંધો કરે છે. જેથી આપણી ગામડાંની શાળાઓના બાળકોનો પણ મોટો ભાગ ખેડૂત વર્ગનો હોય છે. ફરજિયાત કેળવણીવાળા વડોદરા રાજ્યમાં શાળાઓમાંનાં આશરે ૭૦ ટકા બાળકો ખેડૂત વર્ગનાં હોય છે.

આપણી વસ્તી તેમજ શાળામાં જતાં બાળકોનો મોટો ભાગ ખેડૂત વર્ગનો હોવાથી કાષ્ટપણ પ્રકારની ખેતીની કેળવણી જરૂરની છે. પ્રાથમિક શાળાઓમાં ખેતીનો વિષય જતાં બાળકોમાંથી ભાગ્યે ત્રણ કે ચાર ટકા માધ્યમિક શાળાઓમાં પ્રાથમિક કેળવણીમાં જોઈએ. જતાં હશે. કોલેજોમાં તો ધણા ઓછાજ જઈ શકે છે. જેથી કોલેજો કરતાં માધ્યમિક શાળાઓમાં, અને માધ્યમિક શાળાઓ કરતાં પણ પ્રાથમિક શાળાઓમાં ખેતીની કેળવણી વધારે અગત્યની છે. વળી હિંદુસ્તાનની ઉપજનો મોટો ભાગ જમીન મહેસુલમાંથી આવે છે; અને તેમાંથી કેળવણી માટે ખર્ચ કરવાનો હોય તો તે કર ભરનાર ખેડૂત વર્ગને ઉપયોગી થઈ પડે તેવા પ્રકારની કેળવણીમાં વપરાવો જોઈએ. એટલે કે ખેડૂત વર્ગને વિશેષ કેળવવામાં તેમજ તેમને જરૂરની એવી ખેતીની કેળવણી આપવામાં વધુ ખર્ચ થવો જોઈએ.

બીજા દેશોની માફક આ દેશમાં પણ ગામડાઓમાંથી વસ્તી કમી થઈ શહેરોમાં વધતી જાય છે. લોકો ગામડાં તેમજ ગ્રામ્ય ધંધાઓને છોડી દેતા લોકો ગામડાઓને જાય છે. વીસ કરોડ એકર જમીનમાં ખેતી થાય છે. એટલે કે અને તેના ધંધાઓને વસ્તીના દરેક માણસ દીઠ પોણા એકર પણ પડતી નથી. જ્યારે વળગીરહેવા જોઈએ. ખેડૂત વર્ગના પ્રત્યેક માણસ દીઠ આશરે એક એક એકર થાય છે.

હજી બીજી ખેતીને યોગ્ય એવી બાર કરોડ એકર જમીન પડતર પડી રહે છે. દેશની આવકનો મોટો ભાગ જમીન મહેસુલમાંથી આવતો હોવાથી લોકો ગામડાંને અને તેમની ખેતીવાડીને વળગી રહે. તેમાંજ રાજ્યને પણ ધણો ફાયદો છે. ગામડાંઓની તરફથી બીજી પણ અનેક દલીલો લાવી શકાય; જેમકે—

- (૧) પ્રજના શારીરિક, માનસિક અને નૈતિક બળમાં આમ્યજીવન ધણો વધારો કરી આપે છે.
- (૨) ખેતીથી જમીનની ફળદ્રુપતામાં ઘટાડો કર્યા સિવાય કુદરતનાં સાધનોમાંથી વાર્ષિક ધન ઉત્પન્ન કરી શકાય છે. જર્મની અને અમેરીકા જેવા દેશોમાં જ્યાં ખેતીની ફળવણી આપવામાં આવે છે ત્યાં પહેલાંના કાષ્ટપણુ વખત કરતાં ધણોજ વધારો પાક હાલમાં ઉતરે છે.
- (૩) ફ્લેહમંદ ખેતીથી, વેપાર, ઉદ્યોગ, ધંધા, લાવવા લઈ જવાનાં સાધનો વિગેરેમાં ધણો સુધારો વધારો થાય છે, તેમજ તેથી હાલપણુભરેલાં પ્રજાકીય કામો પણ ઉપાડી શકાય છે.
- (૪) મનુષ્યનો ખર્ચ વધતોજ જાય છે અને તેથી પણ પેદાશ વધારતા જવાની ખાસ જરૂર છે.

રાજ્ય તરફ નજર કરીએ તો રાજ્ય લોકોને ગામડાંમાં રહેવાની અને ખેતીને વળગી રહેવાની ફરજ પાડી શકે નહીં. રાજ્ય તે કામ ફળવણી મારફત ઉપરનું કાર્ય કેળવણી સારી રીતે કરી શકે. રાજ્યે એવી ફળવણી આપવી જેઠાં ખેતીથીજ થઈ શકે. કે જેથી માણસોને તેમનાં ગામડાં અને આમ્ય ધંધાઓપર અત્રીતિ ઉત્પન્ન ન થાય. પ્રજાની એ ફરજ છે કે ગામડાંઓમાં સખળ, શુદ્ધિ-માન અને સંપત્તિમાન વસ્તીને ટકાવી રાખવી; અને તે માટે જરૂરનો ખર્ચ કરવો પડે તે ખર્ચ નથી પણ પ્રજાકીય મુડી છે, એમ સમજવું. સર હોરેસ પ્લન્કેટના શબ્દોમાં “સારી ખેતી, સારો ધંધો અને સાફ જીવન” એજ વ્યાવહારિક આદર્શ છે; યોગ્ય ફળવણી, સમર્થ નાયકો અને સહકાર્ય એ અગત્યનાં સાધનો છે. સર્વ આગળ ધપતા દેશોમાં લોકો આમ્ય જીવનમાં આનંદ લેતા થાય અને તેનેજ અનુસરે તે માટે ફળવણીને આમ્યવસ્તીનાં બાળકોને યોગ્ય રૂપ આપવામાં આવે છે. તેવા દેશોમાં બાળકોને તો શું પરંતુ યુવાનોને પણ ફળવવા તથા યોગ્ય રસ્તે દોરવાનાં સાધનો તરફ પૂર્ણ લક્ષ આપવામાં આવે છે.

આપણા દેશમાં ખેતીના શિક્ષણ માટે આંગળીના વેદાપર ગણાય તેટલી અડધો ડઝ નેક કોલેજો છે. માધ્યમિક શાળાઓમાં તેવું શિક્ષણ અપાતુંજ નથી. પ્રાથમિક ફળવણી-પછી પ્રાથમિકની તો વાતજ શી કરવી! કોલેજમાં ખેતી સીખેલા માંજ ખેતીના વિષયની જરૂર. તેમાંના ધણા ખરા તો નોકરીજ કરે છે. પાયા વગર મક્કન ટકી શકતું નથી; તેવીજ રીતે પ્રાથમિક ફળવણીમાં ખેતીની ફળવણીના પાયા સિવાય માધ્યમિક શાળા કે કોલેજમાં અપાતું ખેતીનું શિક્ષણ કાંઈપણુ ઉપયોગમાં આવતું નથી. ઉપરનાં સર્વ કારણોથી ખાત્રી થશે કે પ્રાથમિક ફળવણીમાંજ ખેતીના વિષયને સ્થાન મળવાની ખાસ જરૂર છે.

ખેતીવાડીની કળવણી શાળાઓમાં આપવાની હોય અને તે પ્રાથમિક શાળાઓમાંજ આપવી ફાયદાકારક હોય તો તે કેવી રીતે આપી શકાય એ પ્રશ્નનું પ્રાથમિક શાળા-ઓમાં ખેતીનું શિક્ષણ કેવી રીતે આપી શકાય.

નિરાકરણ પહેલું કરવું જોઈએ. રસિકન કહે છે કે “કળવણી માણસો-ને સફવર્તનશાળી બનાવવા માટેજ નહીં પણ તેઓ સફવર્તનની કદર કરી શકે તે માટે છે; તેમને ઉદ્યોગી બનાવવા માટેજ નહીં પણ તેમને ઉદ્યોગને આહતા કરવા માટે છે; તેમને શુદ્ધ બનાવવા ખાતર-જ નહીં પરંતુ તેમની વૃત્તિઓ શુદ્ધતાપર ચોટાડવા માટે છે; તેમને ન્યાયી બનાવવા માટેજ નહીં પરંતુ ન્યાયના જૂઝ્યા તથા તરસ્યા બનાવવા માટે છે.”

સર્વ કહે છે કે ખેતી શીખવવા માટે તો ખેતીમાંથી પોતાનું ભરણ પોષણ કરનાર ખેડુતના ખેતર પરજ જવું જોઈએ. હજુ સુધી શાળા તેને માટે યોગ્ય ગણાઈ નથી. શાળામાં તો ઉપયોગ ખાતર જરૂર પુરતું જ્ઞાન આપી શકાય. તથા બાળક પોતે ફેટલી શક્તિવાળું છે, તે તેને બતાવી શકાય. જેથી પ્રાથમિક શાળાઓનું કામ એવી પ્રતિનું હોવું જોઈએ કે જેને લીધે તેઓને તેમની પરિસ્થિતિમાં, અને ગ્રામ્યજીવનનાં કાર્યોમાં આનંદ-રસ-પડે; એટલે કે અભ્યાસક્રમનો વ્યાવહારિક જીંદગી સાથે સંબંધ જોડવો જોઈએ. ચોપડીઓના અભ્યાસથીજ નહીં પણ મેન્યુઅલટ્રેનિંગ, શાળાખાત, સૃષ્ટિનિરીક્ષણ (કુદરતનો અભ્યાસ), ગૃહશાસ્ત્ર વિગેરેથી પણ બાળકની બુદ્ધિ તથા શક્તિઓનો વિકાસ થઈ શકે છે, તે વાત હજુ સુધી શિક્ષકો, મામાપો, અને વિદ્યાર્થીઓના લક્ષમાં બીલકુલ આવી નથી.

ખેતીવાડીનું શિક્ષણ પ્રાથમિક શાળાઓમાં આપવાનું હોય તો અભ્યાસક્રમ નક્કી કરવામાં નીચેની બાબતો પર ખાસ ધ્યાન આપવાનું છે:-

- (૧) ખેતીવાડી એ એક સાંસ્કારિક (Cultural) તેમજ આર્થિક વિષય છે.
- (૨) ખેતીવાડી એ એક ધંધા તરીકે ગણતો પણ તે પૈસા પેદા કરનાર તેમજ ઘર બનાવનાર (Home-making) ઉદ્યોગ છે.
- (૩) ખેતીનું શિક્ષણ બને ત્યાં સુધી ઋતુ પરત્વે રાખવાની જરૂર છે.
- (૪) ખેતીના શિક્ષણથી બાળકના જ્ઞાનનો તેની જીંદગીની રસમય બાબતો સાથે સૂક્ષ્મ સંબંધ બંધાવો જોઈએ.
- (૫) ખેતીનું શિક્ષણ સ્વભાવે શાસ્ત્રીય, ઉપયોગમાં આર્થિક અને ઉદ્દેશ તથા અસર-માં સાંસ્કારિક હોવું જોઈએ.
- (૬) ખેતીનો વિષય સ્વાભાવિક રીતે અમુક નિયમોને વળગી રહે તેવો ન જોઈએ. તેને શીખવવામાં પણ અમુકજ નિયમો કે પદ્ધતિઓને વળગી રહેવાની જરૂર નથી.
- (૭) ખેતીનું શિક્ષણ ઉદ્દેશ, પદ્ધતિ અને પરિણામમાં ચોક્કસ હોવાની જરૂર છે.
- (૮) ખેતીના શિક્ષણમાં તે વિષય વિદ્યાર્થીઓને યોગ્ય બનાવવા પુરતું શાસ્ત્રીય શિક્ષણ હોવું જોઈએ. ખેતરપર તેના પ્રયોગોની ક્લોટી કરી શકાય તેટલું

અને શાસ્ત્રીય પદ્ધતિના ઉપયોગ સિવાય જે પરિણામ આવે છે, તે કરતાં. સારાં પરિણામ આવે તેટલું તે ક્રિયાત્મક હોવું જોઈએ, અને સાંસ્કારિક કળવણી આપી શકે તેટલું તે રસ-સૌંદર્ય વૃત્તિવાળાને રચીકર હોવું જોઈએ.

અભ્યાસક્રમના વિષયો નક્કી કરતાં ખાસ કરીને આનર્મા રાખવાનું છે કે ખેડુતો જેને ઉપયોગી ગણે છે તેજ વિષયો દાખલ કરવા જોઈએ એમ નથી. અભ્યાસક્રમના વિ- શાળાનો પ્રયાસ તો વનસ્પતિ અને પ્રાણી જીવન બાળકની દૃષ્ટિ થયો અને તેમનો સમક્ષ ખડું કરવાનો અને બાળકનો તેની પરિસ્થિતિ સાથે સંબંધ મુખ્ય (ખેતીના) જોડવાનો હોવો જોઈએ. સારા ખેડુત થવા માટે કુદરતનું સાદું જ્ઞાન વિષય જોડે સં- હોવાની જરૂર છે. જેથી વિષયો નક્કી કરી શીખવતાં તેમનો ખેતી બંધ કેવી રીતે જોડે સંબંધ જોડી આપવો જોઈએ. આ કામ યોગ્ય રીતે થાય કરવો તે. તે માટે વિષયો તથા તેમનો અભ્યાસ નીચે પ્રમાણે થઈ શકે.

સ્વભાષા.

બાળકોને સામાન્ય પદાર્થો અને દેખાવોનું વર્ણન આપતાં શીખવવું, ઉદાહરણ તરીકે વાડો, શાકભાજી, ઢોર બાંધવાની જગા, ઢોર, વાવણી, કાપણી, વિગેરે ગામડાનાં માણસો- નું વર્ણન જેમાં ખાસ કરીને સાદાઈ, સત્ય, અતિથિ સત્કાર અને એવા બીજા ગુણો આગળ પડતા હોય, તેમજ જુના તથા નવા લેખકો તથા કવિઓનું ગદ્ય તથા પદ્ય, જેમાં આમ્ય દેખાવો અને આમ્ય જીવનનું આખેડુખ વર્ણન આપેલું હોય તે શીખવવું.

ગણિત.

ગણિતના વિષયમાં માપવાનું તથા જોખવાનું કામ બાળકો પાસે કરાવી શિક્ષણ આપવું. જલ્દામાં વ્યવહારમાં ચાલતાં માપ તથા વજનથી તે શિક્ષણ આપવું. ઘઉં, બાજરી, જીર, ચોખા, ડાંગર, દૂધ ઘી વિગેરે પદાર્થોની ખરી કિંમતની તપાસ કરવાનું અને ખરી કિંમતથીજ હિસાબ કરવાનું શીખવવું. ખેતીના કામમાં થતા ખર્ચના આંકડા કાઢતાં શીખવવું. જેમકે ખેતર ખેડવાનું ખર્ચ, વાડ કરવાનું ખર્ચ, રોપવાનું, નીંદવાનું, વાઢવાનું ખર્ચ વિગેરે. મજૂરીના દરનું પણ જ્ઞાન આપવું. પોસ્ટથી, રેલવેથી, ગાડાંથી, ગુણ્થોથી મજૂરના માથા પર વિગેરે રીતે પદાર્થો મોકલવાથી થતા ખર્ચની કાંઈક તુલના કરાવવી. આખથી ભીંત, આડ, ગંજી, વિગેરેના અંતર કે માપનો, ઉંચાઈ કે કદનો, તેમજ વજનનો આશરો કઢાવવો. ગાય કે ભેંસનું જુદું જુદું વખતે નીકળતું દૂધ બતાવવાય તેવા નકશા કાઢતાં શીખવવું. તેમજ હળ, સમાર વિગેરે ખેતીનાં સાધનો તેમજ ખારણું બારીઓ, છાપડું, ભીંત, ઘર વિગેરે બનાવતાં થતા ખર્ચના અડસદા કાઢતાં શીખવવા.

ભૂગોળ.

ભૂગોળ શીખવવાની નવીન પદ્ધતિ એવી છે કે તેનાથી ગામડાના બાળકમાં તેની આસપાસના પદાર્થોથી આનંદ સાથે જુદોતો પણ વધારો કરી શકાય. આ વિષયમાં મુખ્યત્વે કરીને સ્થાનિક સ્થિતિનું—હવા, પાણી, પવન, વરસાદ, નીચી ઉંચી જમીન, નદી, કાંસ, ખેતીની જમીન વિગેરેનું અવલોકન કરાવવાનું હોય છે. તેમજ એ સ્થિતિથી અમુક જગાનાં

વનસ્પતિ, ટ્રાણી તેમજ મનુષ્યના ઉદ્દેગો તેમજ તેમની ચંચળતા પર થતી અસર પણ જાણવાની જરૂર છે.

ઇતિહાસ.

ઇતિહાસની પદ્ધતિ પણ ભૂગોળ જેવીજ છે. પરંતુ ભૂગોળના સામાન્ય નિયમો સમજાવવા માટે અવલોકન કરવાના જેટલા પદાર્થો વિગેરે મળે છે તેટલા ઇતિહાસ માટે મળે તેમ નથી. તોપણ ગામડાંની શાળાઓમાં ગામનો ઇતિહાસ તેમજ આજુબાજુની જાણવા લાયક જગાઓનો ઇતિહાસ શીખવવા માટે શિક્ષક યત્ન કરે તો ઘણું થઇ શકે તેમ છે.

સૃષ્ટિનિરીક્ષણ

ઘણા દેશોમાં—ખાસ કરીને પશ્ચિમના દેશોમાં આ કામ ઘણી સારી રીતે થાય છે. આ કામ માટે અનેક પ્રસંગો સર્વ જગ્યાએ મળે છે. જ્યાં આ વિષયનું શિક્ષણ ઉત્તમ પ્રકારનું અપાતું હોય તે શાળામાં બાળકો ઉપજીતા, પવન, વરસાદ વિગેરે રોજ માપ ઉપરથી નોંધી લે છે; ઋતુ પરત્વે દેખાતાં પક્ષીઓ, જીવજંતુઓ, ફળ, ફૂલ અને પાકની હકીકત તૈયાર કરે છે. શાળાના બાગમાંના અગર શાળામાં રાખેલા છોડ, પતંગીયાં, જીવડાં વિગેરેની જન્મથી મરણ પર્યંતની હકીકત ચિત્રો સાથે પોતાની નોંધપોથીમાં લખી લે છે.

સૃષ્ટિનિરીક્ષણના મોટા ભાગને ભાષા, ભૂગોળ, વ્યાવહારિક ગણિત અને ચિત્ર સાથે ગુંથી શકાય. ખેતર, ઘર, બાગ વિગેરેપરથી અનેક જાતની ચર્ચા થઇ શકે. જમીનના દોળાવ, નદી, વહેણા, કાંસ, હવાપાણી, ટ્રાણી, વનસ્પતિ વિગેરે સંબંધી હકીકત લાવી શકાય. વનસ્પતિ પાકના નકશામાં બતાવી શકાય. માપેલા ભાગોને માપ પ્રમાણે દોરી શકાય. પાસેની કે દૂરની આસપાસની જગાના કે ગામના અવલોકન પરથી દોરવાના નકશામાં ભૂગોળની જરૂર પડે. તેમજ સંબંધમાં આવતા કુદરતી પદાર્થો જેવા કે—પાંદડાં, ડાળીઓ, કળીઓ, ફળ, ફૂલ, જંતુઓનું જીવન તેમજ રોજ ઉપયોગમાં આવતા બીજા પદાર્થો ચિતરવામાં ચિત્રની મદદ પણ લેવી પડે.

ખેતીના વિષયનો અભ્યાસક્રમ.

શાળાનો અભ્યાસક્રમ સાત વર્ષનો ગણતાં ખેતીનો વિષય નીચે પ્રમાણે વહેંચી શકાય:

પ્રથમ ભાગ—પહેલાં ત્રણ વર્ષ માટે.

સામાન્ય પણ તથા પક્ષીઓ, ઝાડ, પાકને નુકશાન કરનાર છોડ, જીવજંતુઓ, સાદુ બાગ કામ વગેરે.

બીજો ભાગ—ચોથા તથા પાંચમા વર્ષ માટે.

પ્રથમ ભાગની બાબતો—પરંતુ વિદ્યાર્થીને કાંઈક કરવું પડે તેવા રૂપમાં. જેમકે પાકને નુકશાનકારક છોડનાં બીજ એકાં કરવાં ને વેચાતા દાંણમાં કઈ જાત વંધારે આવે છે તે નક્કી કરવું. ગામમાં વધુ થતા પાકનાં બીજબી ઉત્પાદક શક્તિ નક્કી કરવી વગેરે.

ત્રીજો ભાગ—છઠ્ઠા અને સાતમું વર્ષ.

પશુઓની જાત ઓળખવાની, તેમની કુટેવો બોળી કહાડવાની, કિંમત નક્કી કરવાની રીતો વિગેરે; પાક, જમીનની જાત, ખાતકામ; ડેરીનું કામ; જંતુ તથા બીની તપાસ; જંગલ કે ઉપયોગ માટેનાં ઝાડ ઉછેરવાની રીત; ખાતર વિગેરે.

એકંદર રીતે જોતાં પહેલાં ત્રણ વર્ષમાં સાધારણ સૃષ્ટિ નિરીક્ષણ, ચોથા તથા પાંચમા વર્ષમાં ઉચ્ચ પ્રકારનું સૃષ્ટિ નિરીક્ષણ અને છઠા તથા સાતમા વર્ષમાં ખેતીવાડીનાં મળ-તત્વો આવે છે, આ અભ્યાસક્રમમાં દરેક જગાની જરૂરીઆત પ્રમાણે જે તે જગાની મુખ્ય આખતો પર વિશેષ ધ્યાન આપી શકાય, અને દરેક વર્ષ માટે પણ વહેંચી શકાય; જેમકે—

પહેલું વર્ષ.

- (૧) દોર-ખાસ કરીને ગાય તથા બેંશ.
- (૨) ઘઉં, ચોખા, બાજરી કે કઠોળ (જે તે જગાએ વધુમાં વધુ પાકતું હોય તે.)
- (૩) કસારી, ઉધાઇ, ઇયળ અને બીજાં ઘરમાં થતાં જંતુઓ.

બીજું વર્ષ.

- (૧) દાણા-ચંદી-ઘરનાં પ્રાણીઓ માટે ચોખ્ય દાણો.
- (૨) પ્રાણીઓ માટે ચારાના છોડ (સુંદીયું, ગીનીધાસ, પરાળ, જુવાર બાજરીની કડખ વગેરે.)
- (૩) કાગડો કે તેવું પજવનાર બીજું કોઇ સ્થાનિક પક્ષી.
- (૪) મચ્છર અને તેનો જુદા જુદા રોગ સાથેનો સંબંધ.
- (૫) જંતુનાશક તરિક્કે—દેડકું.

ત્રીજું વર્ષ.

- (૧) ઝાડનો અભ્યાસ; છાયા કે શણગાર માટેનાં ઝાડ.
- (૨) બી અને છોડનો ફેલાવો (ખાસ કરીને પાકને નુકશાન કરનાર છોડ)
- (૩) સાપ, વીંછી અને તેનો લય.
- (૪) બળદ અને તેની સંભાળ લેવાની રીત.
- (૫) કીડી અને તેનો નાશકારક જંતુઓ સાથેનો સંબંધ.
- (૬) ઘરનો કે શાળાનો બાગ અને તેની સંભાળ.

ચોથું વર્ષ.

- (૧) પાણીનાં રૂપ અને જમીન સંબંધે તેમનાં કાર્ય.
- (૨) ખાખોચીયાં અને વહેણામાંનાં પ્રાણીઓ.
- (૩) ન્હાનાં ઝાડ અને વેલાઓનાં બળીતાં ફળ.
- (૪) પશુ પક્ષીઓનું આર્થિક જ્ઞાન.
- (૫) હવા પાણી અને પાક તૈયાર કરવામાં તેનો ભાગ.
- (૬) ખેતરના પાકનાં પાંદડાં ખાઈ જનાર જંતુઓ.

પાંચમું વર્ષ.

- (૧) ફળ માટેની વાડી-ઘરના ઉપયોગ માટે અને વેપાર માટે.
- (૨) છોડના રોગ-વાડીનાં ફળ ઝાડ અને ખેતરના પાકને લગતા.
- (૩) ખતંગીયાં, ઉધાઇ, ઇયળ, કીડા, ખેરી વગેરે—જે સ્થાનિક જંતુઓ નુકશાન કરનાર હોય તે.

- (૪) અળસીયાં અને તેમનું જમીન પરનું કાર્ય.
- (૫) ઘર પાસે જંતુ નાશક તરીકે—આમાચીડીયાં.
- (૬) શાળા અને ઘરના બાગનો ઉપયોગ.

છઠું વર્ષ.

છોડ અને તેના આસપાસના પદાર્થો વગેરે સાથેનો સંબંધ.

- (૧) છોડનો પાણી, હવા, પ્રકાશ, ગરમી ને ખોરાક સાથેનો સંબંધ. આ પાંચ ચીજો છોડ ક્યાંથી મેળવે છે; અને તેનો ઉપયોગ કેવી રીતે કરી શકે છે તે.
- (૨) જમીન અને છોડના ખોરાકનો સંગ્રહ.
- (૩) જમીનની ફળદ્રુપતાની સાચવણી—કઠોળ વાવીને, લીલું ખાતર નાખીને, અમુક ક્રમે પાક કરીને.
- (૪) જમીનમાં ફળદ્રુપતા લાવવા માટે ખાતરનું સાધન.

સાતમું વર્ષ.

- (૧) વ્યાપારી ખાતર તથા ઝાડનો ખોરાક તૈયાર કરવામાં સુક્ષ્મ જંતુઓનું (બેક્ટેરી-રિઆનું) કાર્ય.
- (૨) છોડ ખોરાક કેવી રીતે લે છે તે; તેજા અને (અલ્કલી) ખારવાળા જમીન.
- (૩) જમીનમાં પાણી કે બીનાશ રહેતી હોય તેવાં ખેતરો.
- (૪) ખેડ વગેરેથી જમીનમાં રહેલા બેજનું સંરક્ષણ.

આ ક્રમની કાંઈ પણ એક બાબતમાં બાળકોને ઘણું શીખવી શકાય છે. દાખલા તરીકે પહેલા વર્ષની પહેલી બાબત—ઢોર લાંબા; અને તેમાં થું થું લાવી શકાય તે જોઈએ.

ઢોર.

(૧) ખોરાક.

- (ક) ખોરાકની જાત અને તેની ઉત્પત્તિ.
- (ખ) જૂદી જૂદી જાતનો ખોરાક ક્યારે ક્યારે ખવડાવવો તે.
- (ગ) કેટલીએક જાતનો ખોરાક આપતાં વાપરવાની આગમચેતી.
- (ઘ) ખવડાવવામાં સંભાળ નહીં રાખવામાં આવેથી થતાં દુઃખના ઉપાય.
- (ઙ) ખોરાક આપવાનો વખત.
- (ચ) ખોરાકનું પ્રમાણ.
- (છ) પાચનક્રિયા.

(૨) પાણી.

- (ક) ઢોર માટે સાફ કે ખરાબ પાણી.
- (ખ) પાણી પાવાનો વખત.
- (ગ) પીવાતા પાણીનું પ્રમાણ.
- (ઘ) ગાય અને બેંસથી પીવાતા પાણીના પ્રમાણની તુલના.
- (ઙ) શરીરથી થતો પાણીનો ઉપયોગ અને તેની વપરાશ પછીથી થતી વ્યવસ્થાનાં સાધનો.

(૩) રક્ષણુ.

- (ક) રક્ષણુની અગત્ય—કુદરત પાંચ તત્વો સામે પ્રાણીનું રક્ષણ કેવી રીતે કરે છે ?
- (ખ) રક્ષણુ અને ખોરાકનો સંબંધ.
- (ગ) દોરના રક્ષણુ માટે કરવામાં આવતાં ધર, તેમાં પ્રકાશ, હવા અને સ્વચ્છતા.
- (ઘ) ધરમાં રાખવાથી થતા રોગ, તેનો અટકાવ અને ઉપાય.
- (ઙ) જીવનું, માખી વગેરેના ત્રાસથી કરવાનું રક્ષણુ.
- (ચ) જૂદા જૂદા રોગોથી કરવાનું રક્ષણુ.
- (છ) અકસ્માત, ઘા, ભાગતા અવયવો વગેરેથી કરવાનું રક્ષણુ.

(૪) સ્વસંરક્ષણુ.

- (ક) મોટાં દુસ્મનો અને ખીજાં પ્રાણીઓથી.
- (ખ) માખી, મચ્છર અથવા ડાંસથી.
- (ગ) રોગથી.
- (ઘ) સ્વરક્ષણુને સંબંધ કરતાં એવી શરીરની રચના તથા ટેવો; શિગડાં કાપવાનો રિવાજ.
- (પ) સાધારણ રીતે દોરનો ઉપયોગ કરતાં મનુષ્યે રાખવાનું વર્તન.
- (૬) દોરની જાત (ઓલાદ) અને ગુણ.
 - (ક) સામાન્ય જાતો અને તેનાં નામ.
 - (ખ) દરેક જાતના ખાસ ગુણ.
 - (ગ) પ્રત્યેક જાતની ઉત્પત્તિ તથા વૃદ્ધિ વગેરેનો ઇતિહાસ, ઉત્પત્તિની ક્રિયા સંબંધી સામાન્ય માહિતી સાથે.
 - (ઘ) દરેક જાતને ઓળખવાની રીત, ઓળખવામાં વપરાતા ખાસ શબ્દો, તેમની રીતભાત, ડાચું, આંખ, મુખ, કપાળ, કાન, ગરદન, ખભા, નસો વગેરે.
 - (ઙ) પ્રત્યેક જાત માટે ચોખ્ખો ખોરાક.
- (૭) ખેતીવાડીને અંગે રાખેલા દહીં દુધ માટેના કારખાનાની રીત. (Dairy).
 - (ક) ખોરાક સંબંધમાં.
 - (ખ) પ્રાણીને રાખતાં પડી રહેલી નિરૂપયોગી ચીજોની સંભાળ.
 - (ગ) ડેરી માટેની ખેતી. પાકનો ક્રમ.
 - (ઘ) ડેરી માટે ખેતરોની પસંદગી.
- (૮) ડેરી માટેની ગાય ભેંશાની સંભાળ.
 - (ક) ખોરાક (ખ) ધર (ગ) સામાન્ય ઉપચારો.
- (૯) ધરમાં બનાવવાના દહીં, માખણ, ઘી વગેરેની રીતો અને તેમાં સ્વચ્છતા કેટલી જળવાય છે અને કેટલી જળવી શકાય તે.
- (૧૦) ગાય, ભેંશની નોંધ રાખવી. (દૂધનું પ્રમાણ, દોહવાનું નિયમિતપણું વગેરે.)
- (૧૧) દૂધનો સ્પર્શ.
 - (ક) દોર અને તેને દોહનારની તૈયારી.
 - (ખ) દૂધના વાસણની જાતો.

(ગ) દોહવાના સંચા.

(ધ) મલાઈ જુદી પાકનાર યંત્ર (સેપરેટર), તેની કિંમત અને ઉપયોગ.

(ક) માખણ બનાવનાર યંત્ર, તેની કિંમત ને ઉપયોગ.

(ચ) ડેરી તથા ઘરમાં માખણ, ઘી વગેરે બનાવવાની રીતોની તુલના.

(૧૨) દૂધની સંભાળ.

(૧૩) દૂધમાંથી બનતી ચીજોનાં કારખાનાં વગેરે.

હવે નં પ્રાથમિક શાળાઓના અભ્યાસક્રમમાં ફેરફાર કરવાનોજ હોય, તેમાં સૃષ્ટિ નિરીક્ષણ અને ખેતીવાડીના વિષયને સ્થાન આપવાનુંજ હોય, અગાઉથી શિક્ષકો અને આગળ બતાવ્યું તેમ સર્વ વિષયો ખેતીના સંબંધથીજ તૈયાર કરવાની રીત. શીખવવાના હોય તો તે શીખવનાર યોગ્ય શિક્ષકોનો પ્રથમજ વિચાર કરવાની જરૂર છે. આપણા દેશમાં શિક્ષકો તૈયાર કર્યા શિવાય એકદમ અભ્યાસક્રમમાં ફેરફાર કરવાનો રિવાજ છે. આપણે ઘણી વખત ભવિષ્યનો વિચાર કરતાજ નથી. પ્રત્યુત્પન્નમતિની માફક વખત આવ્યે જગીએ છીએ; અને વર્તમાનનાજ ફેરફારો કરીએ છીએ. આથી શિક્ષકો તૈયાર હોતા નથી અને તેઓ કરેલા ફેરફારને યોગ્ય રીતે અમલમાં મૂકી શકતા નથી. ભવિષ્યમાં સમાજની શી સ્થિતિ થશે, અને તેને માટે શાળાઓમાં શા શા ફેરફાર કરવાની આવશ્યકતા છે તથા તે ફેરફાર માટે શિક્ષકો કેવા હોવા જોઈએ, એ સંબંધી વિચાર ટ્રેનિંગ કોલેજોએ, અગર તો તેના ચાલકો કે અધિકારીઓએ કરવાનો છે. આ કામ માટે ટ્રેનિંગ કોલેજોના પ્રિન્સિપલો તરીકે દૂર-દૂર્શી માણસો પસંદ કરી તેમને યોગ્ય સ્વતંત્રતા આપવાની જરૂર છે.

ખેતીવાડીની કોલેજમાં અભ્યાસ ન કર્યો હોય તેવા શિક્ષકો પણ પ્રાથમિક શાળાને યોગ્ય ખેતીના વિષયનો સાદો અભ્યાસ ટ્રેનિંગ કોલેજોમાં કરાવી ટ્રેનિંગ કોલેજોના શિક્ષકો તેમનામાં ફક્ત ખેતરનો અનુભવ, સામાન્યવિજ્ઞાનની સારી કૌશલ્યો, પોતાના કામમાં પ્રીતિ, આગળ પડી કામ કરવાની શક્તિ અને શિક્ષક તરીકેના બીજા સામાન્ય ગુણ હોવા જોઈએ. ટ્રેનિંગ કોલેજ એક સમાજ છે. અને તેમાં પ્રિન્સિપાલ, શિક્ષકો તેમજ ટ્રેનિંગ લેવા આવેલા વિદ્યાર્થીઓ સર્વેએ એકજ ઉદ્દેશથી કામ કરવું જોઈએ. તેમજ પરસ્પર સહાય કરવાને તૈયાર રહેવું જોઈએ. તેમ થાય તોજ ઐક્યનો જુસ્સો વિદ્યાર્થીઓમાં આવી લોકોમાં પણ ભવિષ્યમાં ઐક્યની વૃદ્ધિ થાય.

સર્વ પ્રકારનાં સાધનોવાળી શિક્ષકો કળવવાની કોલેજમાં ખેતી, યંત્રો કે ખેતીનાં ઓજારો, આરોગ્યતા, આમ્યકળાઓ, ગૃહકરકસર, વગેરે વિષયો ટ્રેનિંગ કોલેજમાં હોવા જોઈએ. શાકભાજી તથા ફળપુલ માટેની વાડીઓ તેમજ અભ્યાસ ખેતર કોલેજને અંગે હોવાં જોઈએ. ભવિષ્યના શિક્ષકોએ દરરોજ વાડી તથા ખેતરપર ઘણા કલાકો ગાળવા જોઈએ. ત્યાં પાકની જાતો, જમીનની જાતો, બી પરીક્ષા, દુધ માખણ ઘી તથા તે આપનાર પ્રાણીઓ તેમજ બીજા બાગ તથા ખેતરમાં થતી ચીજોનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. ઉત્તમ કોલેજમાં વાડી કે ખેતર સંબંધી તમામ કામ વિદ્યાર્થીઓએજ કરવું જોઈએ.

માબાપો હમેશાં ફરિયાદ કરે છે કે અમારાં બાળકોને યોગ્ય કેળવણી મળતી નથી.

હાલની કેળવણીથી તો તેઓ પોતાના આમ્ય ધંધાઓને ધિક્કારે
માબાપ અને બાળકો- છે, તેમને ગંદા અને હલકા ગણે છે, અને દરેક જાણુ નોકરી કરવા
 નો અસંતોષ અને તરફ લલચાય છે. નોકરી ધણુંખડું ઇચ્છા પ્રમાણે મળતી નથી, ધાર્યો
 શિક્ષકોનો આશય. પગાર મળતો નથી તેથી આખરે માબાપો અને તે છોકરાંઓ
 પણ અસંતોષી બને છે; અને બાળકોને શાળામાં મોકલી કેળવણી
 આપવાથી કાંઈ ફાયદો નથી એવા વિચારોની હિમાયત કરે છે. આ અસર દૂર કરવામાં
 ખેતીનો વિષય તેમજ પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકો ધણું કરી શકે તેમ છે. સૃષ્ટિનિરીક્ષણ કે ખેતીનો
 વિષય શીખવનાર શિક્ષકનો મુખ્ય આશય-બાળકો કુદરત તથા આમ્ય જીવનને ચહાતાં
 શીખે અને તેમનું મન આખી જીંદગી પર્યંત આમ્ય ઉદ્યોગો તરફ આકર્ષાયાં કરે,
 તેવી કાયમની અસર બાળકોપર કરવાનો હોવો જોઈએ.

એક વાંધો દરહમેશ લાવવામાં આવે છે; અને તે એટલોજ કે ખેતીવાડીનો વિષય
 અગાધ સમુદ્ર જેવો છે. તે પ્રાથમિક શાળાઓમાં શી રીતે
ખેતી જેવો મોટો વિષય શીખવી શકાય ? આ પ્રશ્નનો ખુલાસો એટલોજ છે કે-ગણિતનો
પ્રાથમિક શાળાઓમાં વિષય ઘણોજ અધરો અને બહોળો છે, તે પ્રાથમિક શાળાઓમાં
શી રીતે શીખવી શી રીતે શીખવાય છે ? ઇતિહાસ, ભૂગોળ, ભાષા એ પણ તેવાજ
શકાય ? અગાધ વિષયો છે. તે પ્રાથમિક શાળાઓમાં શી રીતે શીખવાય
 છે ? સર્વ વિષયોમાં આપણે સાદી, સરળ બાબતો શરૂઆતમાં
 શીખવીએ છીએ; અને અધરી બાબતો આગળ ઉપર શીખવવાનું રાખીએ છીએ. ગણિત-
 ના વિષયમાં સાદું અંગગણિત પ્રાથમિક શાળાઓમાં; અધરું અંગગણિત, બીજગણિત,
 ભૂમિતિ માધ્યમિક શાળાઓમાં; અને ત્રિકોણમિત્તી, સ્ટેટીક્સ, ડાઇનેમીક્સ, કેલ્ક્યુલસ વિગેરે
 કોલેજોમાં શીખવીએ છીએ. આજ રસ્તો ખેતીવાડીના વિષય માટે કેમ ન લઈ શકાય ?
 ઇચ્છા હોય તો રસ્તો તેની મેળે જ જડી આવે.

રા. સા. અંબાશંકર ઉત્તમરામ મલજીએ (ભરૂચ) આ વિષે બોલતાં જણાવ્યું કે:-
 જે વિષયની ચર્ચા ઉપાડવામાં આવી છે તેનું અભ્યાસમાં નામ કે નિશાન નથી. ગામડા-
 માં પ્રાથમિક શાળાઓમાં ખેતીનું શિક્ષણ ધણુંજ અગત્યનું છે. પ્રાથમિક કેળવણીનાં
 આમ્ય ધોરણો રદ થવાથી એક સાઈ પરિણામ એ આવશે કે સર્વેને સરખું શિક્ષણ મળશે.
 આમ્ય ધોરણોમાં ખેતીવાડીની યોજના કરી હોત તો સાઈ થાત. નવ દસ વર્ષની ઉંમર
 પછી વિદ્યાર્થીઓ વ્યાવહારિક જ્ઞાન મેળવી શકે તે વખતે ખેતીનું શિક્ષણ ફરજિયાત કરવું
 જોઈએ. શેઠને બદલે નોકરોના હાથમાં હાલ ખેતીનું કામ જાય છે અને નોકરો જોઈએ
 તેવા માહિતગાર હોતા નથી. દોરના રોગ, છોડના રોગ વગેરે વિષે ખેડુતો કાંઈ ન જાણે
 તો ૮૫ ટકા લોકોના ધંધા તરફ દુર્લક્ષ રાખ્યું કહેવાય ? માટે શરૂઆતથીજ આ પાઠ
 શીખવવા જોઈએ; અને મહેનત કરવામાં શરમ નથી તે સમજાવવું જોઈએ. મ્હારે રોજ
 છ કલાક ખેડુત સાથે કામ પડે છે તેમાં મ્હું જોયું છે કે ખેતીના કામની માહિતી આછી
 હોવાથી તેઓ કાંઈજ સુધારો કરી શકતા નથી.

બીજો દિવસ.

તા. ૨૪ અક્ટોબરને દિવસે બપોરે ૧-૩૦ વાગે પરિષદની બીજી બેઠક મળી હતી.

પહેલો ઠરાવ.

રા. નંદનાથ કેદારનાથ દીક્ષિતે (વડોદરા) નીચેના ઠરાવ પરિષદ સમક્ષ રજુ કર્યો હતો:—

- ૧ (૧) જે દેશી રાજ્યોએ કેળવણી મફત અથવા મફત અને ફરજિયાત કરી છે ત્હેમને આ પરિષદ અભિનંદન આપે છે અને બીજાને તેવાંજ પગલાં ભરવાની ભલામણ કરે છે.
- (૨) પ્રાથમિક કેળવણીનો સત્વર પ્રસાર કરવા તેમજ તે મફત અને ફરજિયાત કરવા આ પરિષદ સરકારને આગ્રહપૂર્વક વિનંતિ કરે છે.
- (૩) લોકલબોર્ડના અને એજન્સીના પ્રદેશમાં જે દરેક ગામમાં પંદર વિદ્યાર્થીઓ લણવાને તૈયાર હોય તે સર્વેમાં નિશાળો પાંચ વર્ષમાં સ્થાપવાનો નિશ્ચય સરકારે કરવો જોઈએ અને તેની સિદ્ધિ માટે ચોક્કસ યોજના બહાર પાડી તે દર વર્ષે અમલમાં મૂકવી જોઈએ તેમજ તે માટે કેળવણીની ગ્રાંટમાં જરૂરી વધારો કરવો જોઈએ.

આ વિષે બોલતાં રા. દીક્ષિતે જણાવ્યું કે આ ઠરાવના ત્રણ વિભાગ છે, અને કેળવણી વધારે સુલભ થાય તે સંબંધીજ છે. દુનિયાના સુધરેલા દેશોમાં ગણાવાને આપણે દેશ ચોખ્ય છે, પણ આપણે ધ્યાનમાં રાખવું જોઈયે કે આપણી કીંમત હાલ યુરોપની દૃષ્ટિથી અંકારો. યુરોપનો એક સિદ્ધાન્ત એ છે કે જે દેશના લોકો લખી વાંચી જાણે તે દેશ સુધરેલો કહેવાય. આ માન્યતા વીસમી સદીમાં ખોટી કહેવાય નહિ. પરંપીડન માટે નહિ પણ સ્વરક્ષણ માટે—આપણા હિતને માટે સર્વે કેળવાયેલા હોવા જોઈએ. આ કાર્ય આપણે સર્વનું છે એટલે આપણા નેતા રાખવું હોય એમાં નવાઈ નથી. માટે આપણે દેશી અને બ્રીટીશ સરકારને વિનંતિ કરીશું કે ત્હેમણે કેળવણી મફત અને ફરજિયાત કરવી. પણ કોઈ પૂછશે કે ફરજિયાત શા માટે? તેના જવાબમાં કહેવાનું કે આપણી એવી ભાવના છે કે સરકાર આપણા માથાપ છે તો માથાપની ઇચ્છા હોવી જોઈયે કે બાળકો છે તે કરતાં સારાં થાય. જનમાલના રક્ષણ કરતાં આ વધારે મહત્ત્વ કાર્ય છે. બાળકને માલમતા નથી; ફક્ત શરીર અને આત્મા છે. માટે આત્મા અને ઉદર પોષાય તેવાં પગલાં લેવાં જોઈએ. અને શરીરના રોગ મટાડવાને જેમ માથાપ ઓસડ પાંચ છે તેમ આત્માની ઉન્નતિ માટે કેળવણી પણ ફરજિયાત કરવી જોઈએ.

હવે, હું વડોદરાની થોડી વાત કરીશ. ત્યાં આજથી ૯ વર્ષ ઉપર કેળવણી ફરજિયાત કરવામાં આવી. શ્રીમંત મહેશ્વરરાવના વખતમાં કેળવણી માટે વાર્ષિક ખર્ચ ૧૪ લાખરૂં હતું તે વધીને હાલ ૧૪ લાખનું થયું છે. અને ૨૧ લાખનું બજેટ તૈયાર કરેલું છે. ચાલીસ વર્ષ ઉપર ન્યાં ૧ રૂપીઓ ખર્ચાતો હતો ત્યાં હાલ ૧૫૦) રૂપીઆ અગ્રે ખર્ચાએ

છીએ. શિક્ષણનાં ફળ એકદમ દેખાતાં નથી. પરંતુ સક્ષમ જીવનમાં તે એવી તો ઉંડી અસર કરે છે કે તેનાં ફળ જોવા માટે એક પેઢી તપાસવાની જરૂર છે. વડોદરાનાં ૩૧૦૦ ગામમાંથી ધણું ન્હાનાં ૭૦૦ ગામ બાદ કરીએ તો બાકીના એકે એક ગામમાં શાળા છે. અને તે ઉપરાંત કેટલાંક મ્હોટાં ગામોમાં તે વધારે શાળાઓ છે. વડોદરા રાજ્યમાં કુલ ૩૦૮૮ શાળા છે. એકંદરે વસ્તીના ૧૫ ટકા શિક્ષણ લેનારા ગણીએ તો અમારે ત્યાં લગભગ સધળાજ તેવું શિક્ષણ લે છે. અઢી લાખ વિદ્યાર્થીઓ અમારા રાજ્યમાં ભણે છે અને જો કન્યાઓના શિક્ષણ માટે ફરજિયાત શિક્ષણની વય છોકરાના જેટલી હોત તો હાલના ૧૩ ટકાને બદલે ૧૫ ટકા હોત. આમ શાળામાં જવા યોગ્ય ઉમરનાં બાળકોમાંથી ૮૯ ટકા ભણે છે. જાપાન બાદ કરતાં એશિયાના કોઈ પણ દેશ કરતાં વડોદરાએ આ દિશામાં વધારે કાર્ય કર્યું છે. વડોદરા રાજ્ય બ્રીટીશ પ્રદેશ સાથે કુલમુંબણીની મારફત યુગ્મચાલું છે. માટે અમારે ત્યાં જે કંઈ થશે હેનો લાભ આપ સર્વને પણ થશેજ. જે દીવો વડોદરાએ પ્રકટાવ્યો છે તેનો આછો મધુરો પ્રકાશ બધે ઠેકાણે પડશે. પ્રકાશની અપેક્ષા છે. ઝાડના છોડ પણ રોશની, પ્રકાશ, તરફ વળે છે; તો આ પ્રકાશ તરફ જવા આપણા દેશમંદુ-ઓને ઇચ્છા થાય તેમાં શી નવાઈ ?

સરકાર કેળવણી મંદત અને ફરજિયાત કરે કે નહિ તોપણ દરેક કુટુંબ અને દરેક ન્યાત આ કામ હાથ ધરે તો આપણો હેતુ સધાય.

આ ઠરાવને ટેકા આપતાં રા. અમૃતલાલ વિકુલદાસ ઠક્કરે (મુંબઈ) જણાવ્યું કે:—

રા. દીક્ષિતે આ ઠરાવ ઉપર પુરતું વિવેચન કર્યું છે પણ ફક્ત ત્રીજી કલમ ઉપરજ દૃઢ કંઈક બોલીશ. હાલ લોકલ બોર્ડ અને એજન્સીના પ્રદેશમાં એવો નિયમ છે કે જ્યાં ૩૦ છોકરા થાય ત્યાંજ નિશાળ ખોલવી. આનો અર્થ એજ થાય છે કે જે ગામ ન્હાનું હોય ત્યાં નિશાળની જરૂરજ નથી. મ્હોટાં, શહેરોમાં જન્મવું એ પુણ્ય છે અને ન્હાનાં ગામડામાં જન્મવું એ પાપ છે, એ સિદ્ધાન્ત આ ઉપરથી. તારવી શકાય. પણ આપણા ઇલાકામાં સેંકડે ૮૨ ટકા જેટલી વસ્તી ગામડામાં રહે છે તો શું જાણેથી ઓછી વસ્તીવાળાં ગામને કેળવણીથી બેનસીય રાખવાં ? તેમની પાસેથી કેળવણીના કર લેવાય છે ને તેનો લાભ અપાતો નથી એ અન્યાય છે. માટે હાલની હદ ઓછી કરીને ૧૫ વિદ્યાર્થીની હદ મુકરર કરવી જોઈએ. દર વર્ષે ૫૦૦) વધારે નિશાળો સ્થાપવાની યોજના બહાર પાડી છે અને તે બે વર્ષે અમલમાં મૂકી છે પણ લગાઈ શરૂ થતાં એ બંધ પાડવામાં આવી છે. પણ હવે તો લગાઈ પૂરી થવાની વાટ ન જોતાં સરકારે આ ઠરાવ અનુસાર નવી યોજના ત્રેડેલી તે અમલમાં મૂકવી જોઈએ. લગાઈ ક્યાં સુધી ચાલશે તે આપણે જાણતા નથી માટે લગાઈ દરમ્યાન પણ દેશની પ્રગતિ અટકવી જોઈએ નહિ અને શાળાઓ વધવી જ જોઈએ.

પછી સભાના મત લેઈને પ્રમુખસાહેબે ઠરાવ પસાર થયો છે એમ જાહેર કર્યું હતું.

બીજો ઠરાવ.

સૌ. વિદ્યાગૌરી નીલકંઠે (અમદાવાદ) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.

૨. (૧) પોતાના શહેરમાં કન્યાઓના પ્રાથમિક શિક્ષણની વૃદ્ધિ તરફ ખાસ ધ્યાન આપવા અને તે હેતુસર વધારે એલાહિદી કન્યાશાળાઓ સ્થાપવા આ પરિષદ મ્યુનિસિપાલીટીઓને આગ્રહપૂર્વક ભલામણ કરે છે.
- (૨) લોકલબોર્ડના પ્રદેશમાં તેજ હેતુની સિદ્ધિને માટે જે જે ગામમાં ઓછામાં ઓછી ૨૦ કન્યાઓ છોકરાઓની નિશાળમાં ભણતી હોય ત્યાં જૂદી કન્યાશાળા સ્થાપવાની ભલામણ આ પરિષદ જીલ્લા લોકલબોર્ડને કરે છે.

આ ઠરાવના સમર્થનમાં સૌ. વિદ્યાગૌરીએ મંડપમાં ટાંકેલા એક સૂત્ર તરફ પ્રેક્ષકોનું ધ્યાન ખેંચ્યું હતું. તે એ હતું કે ‘ દર હમર સ્ત્રીએ ૯૭૪ નિરક્ષર છે ’ આ સ્થિતિમાં સ્ત્રીઓનું ભણતર વધારવા માટે કન્યાશાળાઓ વધારવી જોઈએ. પ્રથમ તો કન્યાઓની નિરક્ષર સ્થિતિ સુધારવા માટે મ્યુનિસિપાલીટીઓએ અને લોકલબોર્ડોએ કન્યાશાળાઓ વધારે પ્રમાણમાં સ્થાપવી જોઈએ. શહેરમાં જીવન ગાળનાર નાગરીકોને ગાંમડાની સ્થિતિનો પૂરો ખ્યાલ હોતો નથી પણ જે બારીકાઈથી જોવામાં આવે તો માલમ પડશે કે અજ્ઞાન અવસ્થાથી બાળાઓ અને સ્ત્રીઓ ઘણી કફેડી સ્થિતિ ભોગવે છે. છોકરાઓ કરતાં છોકરીઓની શાળાની સંખ્યા ઘણી ઓછી છે. બીજી પાસ શાળાઓમાં ભણવા જવાની હોંશ દિવસે દિવસે કન્યાઓમાં વધતી જાય છે. એના દાખલા માટે એટલુંજ જોવાનું છે કે જ્યાં જ્યાં કન્યાઓને માટે શાળાઓ ઉઘાડવામાં આવે છે કે તરતજ તે ભરાઈ જાય છે.

સાધારણ રીતે ન્હાના ગામડામાં છોકરાઓ અને છોકરીઓ એકઠાં ભણે છે પણ હાલ તો ૩૦ છોકરીઓ છોકરાઓની શાળાઓમાં ભણતી હોય તોજ તેમને માટે જૂદી શાળાઓ ઊઘાડવામાં આવે છે. આ સંબંધમાં ત્રીસને બદલે વીસની મર્યાદા રાખવામાં આવે તો જૂદી કન્યાશાળામાં ૨૦ ની સંખ્યા વધીને એકદમ ૪૦ ની થશે એવી મ્હારી ખાત્રી છે.

નવસારીમાં એક બાળુએ અંગ્રેજી હદ છે અને બીજી બાળુએ ગાયકવાડી હદ છે. ગાયકવાડી હદમાં બધી કન્યાઓ ભણેલી હોય છે પણ અંગ્રેજી રાજ્યમાં તે ભણેલી હોતી નથી. ત્યાં એક નાત એવી છે કે જે ગાયકવાડી હદમાંથીજ કન્યાઓ લાવે છે કારણ કે તે ભણેલી હોય છે. ને આથી આપણને સ્વાભાવિક રીતે વિચાર થાય છે કે અંગ્રેજી હદમાં સ્હેનારનો દોષ શો ? શાળા નાહ તેજ.

ગં. સ્વ. ગુલાબ ખહેને (મુંબઈ) આ ઠરાવને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે હું અમદાવાદની ટ્રેધનીંગ કોલેજની જૂનામાં જૂની સ્ટોલર છું અને ૨૮ વર્ષથી ફળવણી ખાતામાં કામ કરીને હાલ મુંબઈમાં મ્હોટા લતાની એક નિશાળમાં શીખવું છું. હું મ્હારા અનુભવથી નિઃશંક કહી શકું છું કે કન્યાઓ માટે સારી સંખ્યામાં શાળાઓ સ્થાપવાની જરૂર છે. ગામડાના અનુભવના પરિણામે એ પણ જણાવી શકીશ કે ભરૂચા વગર અભણ કન્યાઓનો ભવ ખગડે છે. ગામડાઓમાં ઘણી છોકરીઓ વિદ્યા શું છે તે જાણતી નથી

અને તેઓ છોકરાઓ જોડે એસે પણ શી રીતે ? આપણે ત્યાં પાંચ ગામે એક નિશાળ છે અને ૪૫ ગામે એક કન્યાશાળા છે.

મુંબઈમાં બુલેશ્વર રસ્તામાં પહેલાં એ કન્યાશાળાઓ હતી ત્યારે તેમાં ૩૦૦ કન્યાઓની સંખ્યા હતી અને ત્યાર પછી એક ત્રીજી શાળા સ્થપાઈ તો હવે દરેકમાં હજારની સંખ્યાથી શાળાઓ ભરાઈ ગઈ છે. આ દષ્ટાંત શું એમ સૂચવતું નથી કે હજી કન્યાશાળાઓની વિશેષ જરૂર છે !

ત્યાર બાદ સભાની અનુમતિ લઈને ઠરાવ પસાર થયો છે એમ પ્રમુખસાહેબે જાહેર કર્યું હતું.

ત્રીજો ઠરાવ.

૨૧. ઉત્તમલાલ કેશવલાલ ત્રિવેદીએ (અમદાવાદ) નીચેનો ઠરાવ રજૂ કર્યો હતો.

૩. પ્રબંધીય ચળવળને લીધે સરકારે ગ્રામ્ય ધોરણો રદ કરવાનો જે ઠરાવ બહાર પાડ્યો છે તેની આ પરિષદ સંતોષ સાથે નોંધ લે છે, અને તે સંબંધમાં સુધારા રૂપે સૂચવે છે કે:—

(૧) સામાન્ય નિયમ તરીકે બીજા વર્ગની પ્રાથમિક શાળાઓ ચારને બદલે પાંચ ધોરણની હોવી જોઈએ.

(૨) સ્થાનિક જરૂરીયાત પ્રમાણે કોઈ પ્રાથમિક શાળામાં આગળનાં ધોરણો વધારવાની સત્તા એજ્યુકેશનલ ઇન્સ્પેક્ટરને બદલે તાલુકા લોકલ બોર્ડની ભલામણથી જીલ્લા બોર્ડને સોંપવી જોઈએ.

આ વિષે બોલતાં તેમણે જણાવ્યું કે મુંબઈ ઇલાકાના ગર્વનર લોર્ડ સીડનહામ હતા ત્યારે તેમના વખતમાં એક નવું પગલું ભરવામાં આવ્યું હતું. તે વખતે તેમને કહેવામાં આવ્યું કે તેમાં ભૂલ છે, પણ અધિકારીઓએ તે માન્યું નહિ અને તેથી તે પગલાં સામે આપણે વાંધો કાયમ રાખ્યો. હાલમાં લોર્ડ વિલીંગડનની સરકારે ભૂલ કબુલ કરીને સુધારી છે એ ઘણી હર્ષની વાત છે.

આમ ગ્રામ્ય ધોરણો દાખલ કરવાની ભૂલ સુધારવાને માટે આપણે સરકારને ધન્યવાદ આપીએ છીએ પણ હજી બીજી ભૂલ બાકી છે. બીજા ત્રેડની નિશાળો ત્રણને બદલે ચાર ધોરણની કરવાની છે તેને બદલે પાંચ ધોરણની કરવી જોઈએ. આથી વધારે ખર્ચ થાય પણ બધોએ ખર્ચ એક કે બીજી રીતે આપણે આપીએ છીએ. ઉપરાંત હાલ કોઈ પણ ગામના માણસો પોતાની નિશાળમાં વધારે ધોરણ દાખલ કરવાનો નિશ્ચય કરે ત્યારે હાલમાં એજ્યુકેશનલ ઇન્સ્પેક્ટરને માગણી કરવી પડે છે. તેને બદલે જીલ્લા બોર્ડ પાસે માગણી કરી મંજૂરી મેળવવાની વ્યવસ્થા થાય તો સાફ. આમાં સરકારની સત્તા છીનવી લેવાનો સવાલજ નથી. તેમની સત્તા તો આપણા ઉપર છેજ. પણ જીલ્લાબોર્ડમાં લોકમત છે માટે લોકમતથી આ મંજૂરી મળે તે વ્યાજબી કહેવાય. અવીજી પુરૂષો માને છે કે હાલની પ્રાથમિક કેળવણી પૂરતી નથી માટે તે વધે તેવા પ્રયત્ન કરવાની જરૂર છે અને ધોરણો વધારવાથી પણ કોઈ સાફ ફળ આવશે.

૨૩. દયાળુ નહીં હોય (સુસ્ત) આ ઠરાવને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે:—આ વિષે પ્રથમ વિચાર તો એ સૂઝે છે કે પ્રબળીય ચળવળને લીધેજ આમાં ફેરફાર મળી છે. માટે ચળવળથી બહીનારને આમાંથી કે ખ મ શીખવાના છે. લોક માન્ય દાદાબાઈ નવરોજીએ કહ્યું છે કે—Agitate, Agitate, Agitate. પ્રબળના હિતને માટે જો પ્રયત્ન કરવાનાજ છે તો ચળવળ કરતાં બીલકુલ ડર કે સંકોચ રાખવાની જરૂર નથી. મહાત્મા ગાંધીજીના શબ્દમાં કહું છું કે સત્ય માગણી માટે નિકર રહી તમારી બુખોનું સરકારને જાન કરાવો. માગ્યા વિના તો મા. પણ પીરસશે નહિ (તાળીઓ). તે પછી જૂદા લોહીની અને દૂર પડેલી સરકારને તમારી લાગણીઓ અને માગણીઓની માહિતિ ચળવળ શિવાય શી રીતે મળે ? ને માહિતિઓ ના મળે તો તમારી જરૂરીઆતોને પહોંચી પણ શી રીતે વળે ? તમે નક્કી સમજાવો કે ચચાર ગુજરાતી ચોપડાં જણાવવામાં પ્રબળનું કશુંજ સાર્થક થવાનું નથી. મહારા મતે તો પાંચ ધોરણ નહિ પણ પૂરાં સાતેય ધોરણ દાખલ કરવાં જોઈએ. (hear hear). ઇન્સ્પેક્ટરો તો સરકારી નોકરો છે તે સરકારની મરજી પ્રથમ ધ્યાનમાં લે છે. ને પછી મત આપતા હોય એમ લાગે છે. વળી તેઓ શહેરમાં રહેતા હોય છે. અમદાવાદમાં વસતા ઇન્સ્પેક્ટરને ધોળકાના ગ્રામ્ય શિક્ષણના અભાવની પરિસ્થિતિનું જ્ઞાન હોતું નથી. ધોળકાના પંચનો અનુભવી અવાજ શહેરી ઇન્સ્પેક્ટરો સામાટે કશુંલ કરતા નથી, તે હું સમજી શકતો નથી. (તાળીઓ). પ્રબળની મરજી જો વાસ્તવિક હોય તો તેની આડે આવવાનો ને તેની મરજીની વિરૂદ્ધ ઉપરી અમલદારને લખાણ કરવાનો ઇન્સ્પેક્ટરોને કોણે અધિકાર આપ્યો છે ? હું તો એમ માનું છું કે પ્રાથમિક શાળાનાં ધોરણોને વધારવાની બાબત તો શું, પણ પ્રબળને જો જરૂર જણાય તો તેઓ નવી કોલેજો પણ પોતાની ઉભી કરી શકે.

પછી સભાજનોના મત લેઈ આ ઠરાવ પસાર થયો છે એમ પ્રમુખ સાહેબે જાહેર કર્યું હતું.

ચોથો ઠરાવ.

૨૪. હિંમતલાલ ગણેશજી અંબરીઆએ (મુંબઈ) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.

૪. પ્રાથમિકશાળાના શિક્ષકોની સ્થિતિ અને ચોખ્ખતા સુધારવાના હેતુથી આ પરિષદ જણામણ કરે છે કે:—

(૧) અન્ડ્રેઈન્ડ શિક્ષકોનો માસિક પગાર ઓછામાં ઓછો રૂ. ૧૨) જેટલો હોવો જોઈએ અને પહેલા વર્ષના ટ્રેઈન્ડ શિક્ષકોનો માસિક પગાર રૂ. ૧૫) જેટલો હોવો જોઈએ.

(૨) શાળાઓમાં ટ્રેઈન્ડ શિક્ષકોનું પ્રમાણ વધે અને નવી સ્થાપવાની શાળાઓ માટે ટ્રેઈન્ડ શિક્ષકોજ મળે એ હેતુથી ગુજરાતમાં ઓછામાં ઓછી એક વધારે મેલ ટ્રેઈનીંગ કોલેજ સ્થાપવી જોઈએ.

૨૫. અંબરીઆએ આ ઠરાવની હિમાયતમાં જણાવ્યું હતું કે આવા સર્વમાન્ય સાદા સાચા ને સરળ ઠરાવ ઉપર કંઈ ચર્ચા કરવા જેવું રહેતું નથી. અન્ડ્રેઈન્ડ શિક્ષકોના ઓછા

પગારની વાત અને એછા પગારને પરિણામે તેઓને વેકવી પડતી અનેક મુસીબતો તેમજ અભ્યાસીઓને પણ ચતાં નુકસાન વગેરેથી કેળવણીમાં રસ ધરાવતા લગભગ સર્વે ગૃહસ્થો બાણીતા છે. પટાવાળાને પણ પંદરેક રૂપિયાનો પગાર તો હોય છે. વેપારીના નોકરોને અને મીલના મજૂરોને પણ પંદર રૂપિયાથી એકંદરે વધારે પગાર ખર્ચવડે છે. ઉપરોક્ત કામદારોની સ્થિતિ પણ જો આવી છે તો અન્ડ્રેઇન્ડ શિક્ષકોને-કે જે શિક્ષકો બાળકોમાં આર્ટિસ્ટનું પ્રથમ બીજ વાવનાર હોય છે-તેઓને માત્ર દસ રૂપિયા માસિક પગાર મળે એ રકમ ઓછીજ છે એમ તમે સ્વીકારશોજ. ગમે તો દસ રૂપિયા માસિક મળે, તો પણ તેઓ શિક્ષકો થયા, એટલે ગૃહસ્થ ગણાયા; ને ગૃહસ્થ ગણાયા એટલે ધરનાં ખેતરોથી કશું બહારનું કામ થઈ શકે નહિ. વળી પહેરવે-ઓઢવે પણ ‘કુલડેસ’ માં તો શિક્ષકે રહેવુંજ જોઈએ. આ રીતે જોતાં એક શિક્ષકના ગૃહસંસારનો આધાર, શિક્ષકના માસિક દસ રૂપિયાના પગાર ઉપર હોય છે, ત્યારે બીજી દૃષ્ટિથી મીલ મજૂર, કે જોના ધરનાં ત્રણેક માણસો આપણે ગણીએ, તો તે ત્રણની મળીને એકઠી થતી રકમ પેલા શિક્ષક કરતાં વધી જાય છે. બધે ત્રણ ગણી થઈ જાય છે. કેમકે મજૂરના ધરમાં સ્ત્રી, બાળક ને ધણી એમ બધાં મજૂરીમાં ગુંથાઈ શકે છે, જે શિક્ષકના કુટુંબીઓથી બનતું નથી.

સન્નારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો ! મુંબઈનો હું તમને એકજ દાખલો આપીશ કે એક શિક્ષકને માસિક ૧૯) રૂપિયા પગાર મળતો હતો ને એક લંગીને માસિક પંદર રૂપિયા પગાર મળતો હતો, પણ લંગીના ધરનાં ત્રણે માણસ તેટલો નોખો નોખો પગાર લાવી શકતાં હતાં એટલે તે ગણીએ તો મારતરનો પગાર ૧૯) રૂપિયા અને લંગીની માસિક આવક ૪૫) રૂપિયાની થતી ! વાર, કોઈ એમ પણ શંકા કરે, કે મારતરના પગારમાં વધારો કરવાની જગ્યાએ આપણે સરકાર પાસે માગણીજ કરવા નીકળ્યા છીએ તો માત્ર બે અને ત્રણજ રૂપિયાનો વધારો કરવાનું શા માટે જણાવવું ? શા માટે તેથી વધુ રકમ ઉમેરવાની માગણી ના કરવી ? પણ આનો જવાબ ખુલ્લો છે કે માગણી કરતી વખતે પણ વિચાર કરવાનો છે કે અમુક પ્રકારની માગણી જ વાસ્તવિક ગણાશે. લાયકાતના પ્રમાણમાંજ માગણી થવી જોઈએ; નહિ તો “સોની ને સાધુ” જેવી વાત બને; અર્થાત માગણી કરનારાઓ મૂર્ખામાં ખપે. માટે તેમ ન થવું જોઈએ અને હાલ તરત આટલી માગણીથી આપણે સંતોષ માનવો એજ ઉચિત છે.

કંગાલ શિક્ષકોના વિદ્યાર્થીઓ કેવા થાય તે આપણે જોઈએ. પણ કંગાલ કરતાં અજ્ઞાન શિક્ષકથી કેવું ભયંકર પરિણામ આવે છે તે પણ વિચારવું જોઈએ. હાલ ૧૦૦ શિક્ષકો પૈકી ૩૬ તો અન્ડ્રેઇન્ડ છે અને તેમનું જ્ઞાન કેટલું હોય છે તે નીચેના દાખલા ઉપરથી જણાશે. એક શિક્ષકને પૂછવામાં આવ્યું કે “ફિલ્ટર” એટલે શું ? તેણે જવાબ આપ્યો. કે તે એક મીલનો ઉપરી છે ! ! જીઆલ્ટર એ શું છે ? એમ પૂછવામાં આવ્યું ત્યારે એક શિક્ષકે જવાબ આપ્યો હતો કે, જીઆલ્ટર એ અરબસ્તાનમાં આવેલા સંતા સમુદ્રને નાકે નૈકા (નૌકા નહિ !) સૈન્યને આવતા રોકવાનું સ્થાન છે. એક શિક્ષકે વિદ્યાર્થીઓને દાખલો લખાવ્યો કે ટન, હંદ્રેટ અને પાઉન્ડના કાર્પોંગ કરો !

નવી વાંચનમાળામાં આપેલા ખર્ચા ખાટો વગેરે અન્ડ્રેઇન્ડ શિક્ષકો શી રીતે શીખવી શકે તે સમજી શકાતું નથી. વળી વાંચનમાળામાં હાલ જે દોષો છે તે જોતાં તો શિક્ષક

સારી રીતે ટ્રેઇનડ હોવો જોઈએ. દાખલા તરીકે એક સ્થળે જોવામાં આવે છે કે 'જુગદુ રમ્યો નળરાય "સુરા" યદ્ધ (સુગને સ્થાને સુરા શબ્દ મૂકાયો છે.) (હસાહસ). વળી કન્યાશાળામાં ચાલતી પાંડમાળામાં એક સ્થળે એવું પણ છે કે બાણશય્યા પર દ્રોણ (બીજમ જોઈએ) સુતો હતો. કૌશા રાણી, જેણે અનેક પ્રપંચો રચ્યા છે, જે પતિ સુદ્ધાં સર્વેનો ત્યાગ કરી મુસલમાન રાજાને પરણી હતી તેને ચોપડીમાં સદ્ગુણી લખી છે. જ્યાં આવી આવી મહાન બૂલો થતી હોય અને તેવી બૂલોના પરિણામે આપણા બાળકો આડે રસ્તે એટલે સત્ય હકીકતથી અગાત અવસ્થામાં રહેતાં હોય, તો શા માટે તેની સુધારણા માટેની ફરિયાદ સરકારને આપણે ના કરવી જોઈએ ?

આ સંજોગોમાં જ્યાં સુધી ટ્રેઇનીંગ કોલેજો વધશે નહિ ત્યાં સુધી સારા શિક્ષકો વધશેજ નહિ. વળી હાલની ટ્રેઇનીંગ કોલેજોમાં પણ વધુ સગવડ કરવાની જરૂર છે. ગયે વર્ષે મહેને એક મિત્ર પાસેથી મળેલી હકીકત પ્રમાણે ૬૦૦ ઉમેદવારોમાંથી ફક્ત ૧૦૬ નેજ મેલ ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં દાખલ કરવામાં આવ્યા હતા અને પ્રીમેલ ટ્રેઇનીંગ કોલેજ માટે ૨૦૦ ઉમેદવાર શિક્ષિકાઓમાંથી ૩૦ નેજ સ્વીકારવામાં આવી હતી. આ ઉપરથી જોઈ શકાશે કે દાખલ થનાર ઉમેદવાર તો ઘણા છે, પણ ટ્રેઇનીંગની સગવડ ન હોવાથી અન્ટ્રેઇનડ શિક્ષકોથી ચલાવી લેવું પડે છે.

રા. પ્રાણશંકર લલ્લુભાઈ દેસાઈએ (અમદાવાદ) આ ઠરાવને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકોનો જેમને અનુલવ છે તેઓ જાણે છે કે આ શિક્ષકો કુતરાનો અવતાર બોગવે છે. પેટના ખાડા પૂરવા માટે તેઓ સ્કવારમાં છ વાગે બહેલા ઉડી ટયુશન આપવા જાય છે અને ૧૦૧ વાગે થ્રેર આવી ઉતાવળે ખાઈ નિશાળે જાય છે. પછી નિશાળમાં ટેબલ ઉપર પગ નાંખી પાઘડી ઉતારી મોનીટરને બધું કામ સોંપી દે છે. દેશના નાગરિકોના શિક્ષણનો જ્યાં પાયો નાંખાય છે ત્યાં આવા શિક્ષકોથી શું પરિણામ આવે ?

વિદ્યાર્થીઓનાં માથાપ હાલ પણ ખાનગી શિક્ષકો પાછળ ખર્ચ કરે છે એટલે તે છોકરાઓને સારા શિક્ષકો પૂરા પાડવા માટે છોકરા દીક વધારે રકમની માગણી કરીશું તો તે અયોગ્ય નહિજ કહેવાય.

આપણી માગણી બહુ મ્હોટી નથી પણ મ્હારા અભિપ્રાય પ્રમાણે તો ખાર કે પંદર રૂપિયાનો પણ પગાર ઇચ્છવા યોગ્ય નથી અને તેમાં ઘણો વધારો થવાની જરૂર છે. આ માન્યતા જોલના રીપોર્ટ ઉપરથી હું પુરવાર કરી આપીશ. હવે જોલમાં લુગડાં હલકાં અને ખોરાક ખરાબ હોય છે, તેમ કંઈ વાર તહેવાર કે ટાણાં હોતાં નથી. આ બધામાં શિક્ષકની સ્થિતિ સ્વાભાવિક રીતે જૂદી હોય, તો પણ મધ્યપ્રાંતની સેંટ્રલ જોલમાં ફક્ત લુગડાં દવા અને ખોરાક માટેજ માથા દીક વાર્ષિક ખર્ચ રૂ. ૩૬ નો આવે છે અને અંગાળમાં તે રૂ. ૬૦ છે. કુટુંબમાં ૩ માણસજ ગણીએ તો દર મહિને ૧૨ રૂપિયા તો ખોરાકનાજ જોઈએ. ઉપરાંત ધર્મોદ્ધ દવાખાનાંની વ્યવસ્થા ખરાબ હોવાથી ખાનગી દવાખાનાનો ખર્ચ શિક્ષકોને વેઠવો પડે છે. દિ. બા. અંગાલાલ સાકરલાલ સાથે મ્હારે આ વિષે વાત થઈ હતી અને તેઓ કહેતા હતા કે શિક્ષકનો માસિક પગાર ઓછામાં ઓછો રૂ. ૨૦ જેટલો હોવો જોઈએ.

ત્યાર બાદ સભાની અનુમતિ લઈને પ્રમુખ સાહેબે જાહેર કર્યું કે આ ઠરાવ પસાર થયો છે.

પાંચમો ઠરાવ.

રા. જીવજીલાલ હરિપ્રસાદ દિવાને (અમદાવાદ) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો:—

૫. માધ્યમિક શાળાઓનો હાલનો ભાર અભ્યાસક્રમ કાંઈક હલકો કરવાના હેતુથી આ પરિષદ નીચેની ભલામણ કરે છે:—

- (૧) પહેલાથી સાતમા ધોરણ સુધીમાં ગણિતનો અને વિજ્ઞાનનો અભ્યાસક્રમ પ્રમાણમાં સરળ કરવો જોઈએ.
 - (૨) ચોથા અને પાંચમા ધોરણમાં ઇંગ્લંડ અને હિંદુસ્થાન એ બન્ને દેશોનો ઇતિહાસ શિખવવાને બદલે ફક્ત ઇંગ્લંડનો ઇતિહાસ જ શિખવવો જોઈએ અને પહેલાં ત્રણ ધોરણમાં હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ વધારે સપૂર્ણ રીતે શિખવવો જોઈએ;
- અને આ સિદ્ધાંતાનુસાર અભ્યાસક્રમમાં ચોક્કસ સુધારા કરવા માટે નીચેના ગૃહસ્થાની દમિટી નીમે છે:—

રા. કેશવલાલ હર્ષદરાય ધ્રુવ, પ્રો. સાંકળચંદ જેઠાલાલ શાહ, રા. જીવજીલાલ હરિપ્રસાદ દિવાન, રા. કૃપાશંકર દયાશંકર આચાર્ય, રા. કાળીદાસ નાગરદાસ શાહ, રા. કલ્યાણરાય નથુભાઈ જોશી, રા. દત્તાત્રય ગુપ્તે, રા. શંકરપ્રસાદ છગનલાલ રાવળ, અને રા. અંબેલાલ મણીભાઈ દેસાઈ.

આ ઠરાવ રજુ કરતાં રા. દિવાને જણાવ્યું કે:—હાલ જીવજીની અવદશાનો બધો જાનં માધ્યમિક શિક્ષણ ઉપર નાંખવામાં આવે છે. પણ જો કોલેજોમાં પ્રોફેસરોએ તેમના વિદ્યાર્થીઓના મન ઉપર સારી છાપ પાડી હોત તો માધ્યમિક શાળાના ટ્રેન્યુએટ શિક્ષકો સાફ કામ કરી શકત. તેમ શિક્ષણનો સુધારો પ્રાથમિક ધોરણથી થવો જોઈએ. પ્રાથમિક શાળામાં શિક્ષકો સુધરવાથી જ બધો ફેરફાર થશે નહિ પણ અભ્યાસના ક્રમમાં પણ ફેટલોક ફેરફાર કરવો પડશે. તેમાં વિષયો ઘણા છે અને બાળક ઉપર બોલો ઘણો પડે છે. આંક, ગુણાકાર અને સરવાળા શીખવ્યા પછી જ શીખવવા જોઈએ તેને બદલે પહેલા શીખવવામાં આવે છે. તેમ ઘણાજ કપરા આંક શરૂઆતનાં ધોરણમાં રાખવામાં આવ્યા છે.

માધ્યમિક ધોરણ ઉપર આવતાં, ગણિતના વિષયમાં ઘણાજ ગુંચવણ ભરેલા દાખલા પૂછવામાં આવે છે. શરૂઆતના વખતમાં જેવા દાખલા મેટ્રિકની પરીક્ષામાં પૂછવામાં આવતા હતા તેવા હવે ત્રીજા ધોરણમાં લખાવેલા જોવામાં આવે છે. આ રીતે સુધારો કરી ગણિતનું શિક્ષણ ઘણું સરળ કરવું જોઈએ.

વિજ્ઞાનના વિષયમાં તો દરેક ધોરણમાં સુધારાની જરૂર છે. નવા ક્રમ મુજબ પહેલાથી સાત ધોરણ સુધી દરેકમાં આ વિષય શીખવાય છે. પહેલા ધોરણમાં જીવજી બાતા તરફથી પ્રકટ થયેલી વાંચનમાળાની પાંચમી જાડી અને સાતમી ચોપડીમાં આ વિષે

પાઠ દાખલ કરવામાં આવ્યા છે. તે જ પાઠ પ્રયોગો સાથે સમજાવવામાં આવે તો જુદાં પુસ્તકની જરૂર રહે નહિ.

વળી સરકારી ખાતું એમ માગે છે કે દરેક નિશાળમાં મ્યુઝીયમ ઉઘાડવાં જોઈએ. પણ તેથી કંઈ ખાસ લાભ નથી. સરકારી હાઈસ્કૂલોમાંજ જે મ્યુઝીયમ છે તે ઉપરથી જોઈ શકાશે કે તેમાં કંઈ માલ નથી. તેને બદલે મ્હોટાં સ્થળોમાં સરકારી મ્યુઝીયમ અને લેન્ટર્નના દેખાવો બતાવાય તો લાભ થાય. અને હાલ છોકરાઓને મુસાફરી ઉપર મોકલવાને જે ખર્ચ કરવામાં આવે છે તે આ માટે કરવામાં આવે તો પૈસાનો વધારે સારો ઉપયોગ થશે.

ચોથા ધોરણમાં હાલ ૪ નવા વિષયો દાખલ કરવામાં આવે છે તેને બદલે વધારાના બે ચોથામાં અને બે પાંચમાં દાખલ કરવામાં આવે તો ઠીક થાય. આ ધોરણનો વિજ્ઞાનનો ક્રમ પણ ભાદ્રે છે.

ચોથાથી સાતમા ધોરણ સુધીમાં ગુજરાતીનો જુદો વિષય કાઢી નાંખી તેને બીજી ભાષામાં મૂકવાની યોજના પણ ઘણી આવકારદાયક થશે.

ભૂમિતિની ફક્ત આકૃતિઓ ચોથા ધોરણમાં શીખવવી જોઈએ અને પાંચમાં તે એક વિષય તરીકે દાખલ કરવી જોઈએ.

પહેલાં ત્રણ ધોરણમાં હિન્દના ઇતિહાસની માત્ર વાર્તાઓ નહિ પણ સંક્ષિપ્ત હકીકત શીખવવી જોઈએ. ચોથા અને પાંચમા ધોરણમાં હિન્દ અને ઇંગ્લંડનો ભેગો ઇતિહાસ શીખવવાને બદલે ફક્ત ઇંગ્લંડનો સરળ ઇતિહાસ શીખવવો જોઈએ. જહા અને સાતમાં હાલની માફક બંને દેશનો ઇતિહાસ શીખવવો જોઈએ.

ઉંચા ધોરણમાં વિજ્ઞાનનો જે ક્રમ હાલ દાખલ થયો છે તેનો ઇતિહાસ જાણવા લાયક છે. લોર્ડ સીડનહામ અને યુનિવર્સિટીને તકરાર થઇ તેથી નુકસાન હાઈસ્કૂલોને થયું. વિજ્ઞાનના વિષયોનો હાલ ગુંચવાડો થઇ ગયો છે માટે તેની તપાસ કરવા માટે કમિટી નીમવાની જરૂર છે. વિષયોની યોગ્યતા અને બાળકોની શક્તિ એ બંને તપાસી કમિટી ચોતાની સૂચનાઓ ધરશે.

૨૧. કલ્યાણુરાય નથુલાલ જોશીએ (વડોદરા) આ કરાવને અનુમોદન આપનાં કહ્યું કે:—આવો ગહન વિષય આખી પરિષદ વિચારી શકેજ નહિ માટે કમિટી નીમવાની જરૂર છે. ગણિત માટે તો ક્રમ નહિ પણ પરીક્ષા જવાબદાર છે પણ વિજ્ઞાન માટે બધા એકમત થઇ શક્યા નથી. હજી વિજ્ઞાનનો ક્રમ નવો છે; તેને પૂરી અજમાયેશ અપાઈ નથી માટે તે વિષે છેલ્લો નિર્ણય એકદમ ન કરવો જોઈએ. વિજ્ઞાનના શિક્ષણનો બહોળો આધાર શિક્ષકો ઉપર છે. માટે પ્રથમ તો શિક્ષકોએ શીખવતાંજ શીખવું જોઈએ. જુના હેડ માસ્તરો જુની રીતે ફળવાયેલા હોય છે તેથી તેઓને નવું ગ્રહણ કરતાં વાર લાગે છે. પરિણામે વિજ્ઞાનના શિક્ષણને તેઓ જોઈએ તેવું છોટેજન આપતા નથી.

હારબાદ સભાની અનુમતિ લઇને પ્રમુખ સાહેબે જાહેર કર્યું, કે કરાવ પસાર થયો છે.

છૂટો ઠરાવ.

૬. સારપંથી નીચેના ઠરાવ પ્રમુખસાહેબ તરફથી રજુ કરવામાં આવ્યો હતો.

સરકારી ગ્રાન્ટ લેતી પ્રાથમિક અને માધ્યમિક નિશાળો ઉપર કેળવણી ખાતાનો અંકુશ ઓછો કરવાના હેતુથી ગ્રાન્ટ-ઇન-એઇડ કેડમાં એચ દેરફારો સૂચવવા તેમજ ગ્રાન્ટ ન લેતી નિશાળો માટે જુદા નિયમો લઘવા અધિકારીઓ અને બીજા અધિકારીઓની એક કમિટી નિમવાની અને તેમાં ખાનગી નિશાળોના પ્રતિનિધિઓની નિમણૂક કરવાની આ પરિષદ સરકારને ભલામણ કરે છે.

આ ઠરાવ સર્વાનુમતે પસાર થયો હતો.

સાતમો ઠરાવ.

૭. રા. મનસુખલાલ આત્મારામ માસ્તરે (મુંબઈ) નીચેના ઠરાવ રજુ કર્યો હતો:-

હાલની મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષાના અભ્યાસક્રમમાં બધા વિષયો ફરજિયાત છે તેને સ્થાને કેટલાક વિષયો ફરજિયાત અને કેટલાક વિષયો ઐચ્છિક રાખવા કે નહિ તેનો નિર્ણય કરવા તથા તે સંબંધી ચોક્કસ સૂચનાઓ કરવા તેમજ મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષાના અભ્યાસક્રમ સંબંધી બીજી કંઈ સૂચનાઓ કરવા જેવી હોય તો તે કરવા માટે એક કમિટી નીમવામાં આવે છે.

રા. કેશવલાલ હર્ષદરાય ધ્રુવ, પ્રો. સાંકળચંદ જેઠાલાલ શાહ, રા. જીવણલાલ હરિપ્રસાદ દિવાન, રા. કૃપાશંકર દયાશંકર આચાર્ય, રા. કાલીદાસ નાગરદાસ શાહ, રા. કલ્યાણરાય નથુલાઈ જોશી, રા. દત્તાત્રેય ક. શુપ્તે, રા. ચંકરપ્રસાદ. છગનલાલ રાવળ, અને રા. અંબેલાલ મણીભાઈ દેસાઈ.

રા. માસ્તરે આ ઠરાવ રજુ કરતાં જણાવ્યું કે તે ઘણો મહત્વનો છે અને તેનો વિચાર કરવાને માટે માધ્યમિક અને ઉચ્ચ કેળવણીનું સિંદ્ધવલોકન (Survey) કરવું પડશે. હાલ મેટ્રિકમાં ચાર ફરજિયાત વિષયો છે. અલગત લેખોના દરેક ઉપયોગી છે પણ વિદ્યાર્થીની શક્તિનો પણ આપણે વિચાર કરવો જોઈએ. જે લોકો પોતાની બહેનને નિશ્ચળમાં મોકલતા હશે તેમને માલૂમ પડ્યું હશે કે ભૂમિતીની વ્યાખ્યા ગોખવાના કરતાં તેઓ વિજ્ઞાનના સુંદર પાઠો વાંચવામાં પોતાનો વખત ગાવે તો વધુ લાભ થાય. મી. મલ્ખારીએ એક વખત કહ્યું હતું કે ગણિતના વિષયે બહુ કશું હશે પણ મ્હારે માટે તો તેનાથી ઉચ્ચ કેળવણીના દાર બંધ થયાં. માટે વિદ્યાર્થીને એકાદ વિષય નજ આપડો હોય તેથી ઉચ્ચ શિક્ષણ માટે તેને નાલાયક ન ગણવો જોઈએ. સર્વ ઐચ્છિક વિષયો થોડા ફરજિયાત વિષયો જોડે રાખવાથી આ હેતુ સરી શકે.

શ્રી. ચન્દ્રશંકર નર્મદાશંકર પંડ્યાએ (નડીઆદ) આ ઠરાવને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે હું એ બાબતો તરફ તમારું ખાસ લક્ષ્ય ખેંચીશ. પ્રથમ તો ઐચ્છિક તત્વ દાખલ કરવું કે નહિ તે વિષે મતભેદ હશે. પરંતુ તે સંબંધી વિચાર ચલાવવાની તો તો કોઈ ના કહી શકેજ નહિ. બીજું કમિટી સવે મત ધરાવનાર ગૃહસ્થોની છે. આ ઠરાવનો મુખ્ય સિદ્ધાંત એ છે કે જેમ બને તેમ વધારે માણસો ઉચ્ચ કેળવણી લઈ શકે અને દરેક જણ પોતાના સંપૂર્ણ વિકાસ સાધી શકે એવી વ્યવસ્થા કરવી જોઈએ. કદાચ કોઈ કહેશે કે એક પાસ અભ્યાસના બહુ ભોજની બૂમ પાડવામાં આવે છે અને બીજી પાસ વિદ્યાર્થીઓને સારા નાગરિક બનાવવાની માગણી કરવામાં આવે છે તો એ બે સાથે કેમ બને ? પરંતુ ભણતર ઓછું કરવાનો હેતુ આ ઠરાવમાં નથી. અમુક વિષય ફરજિયાત કરવામાં આવશે અને બાકીનામાંથી પસંદગી કરવાની રહેશે એટલે ઉચ્ચ કેળવણીનાં દ્વાર વધારે અંશે ખુલશે.

ત્યારબાદ સભાજનોના મત લઈને ઠરાવ પસાર થયો છે એમ પ્રમુખ સાહેબે જાહેર કર્યું હતું.

આડમો ઠરાવ.

પ્રો. હરિલાલ માધવજી ભટ્ટે (જુનાગઢ) ત્યાર પછી નીચેના ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.

૮. માધ્યમિક શાળાઓમાં શિખવાતાં પાઠ્ય પુસ્તકો આ પરિષદને એકંદર અસંતોષકારક લાગે છે અને તેના સુધારા માટે નીચેની સૂચનાઓ કરે છે:-

- (૧) મુંબઈની ધારાસભામાં એ. મી. પ્રાંજપેના આ સંબંધી ઠરાવને અમલમાં મૂકવા સરકારે તાકીદથી પગલાં લેવાં.
- (૨) છેલ્લાં પાંચ વર્ષથી દરેક વર્ષે ચોક્કસ પુસ્તકો નયત (Prescribe) કરવાની જે પદ્ધતિ દાખલ કરવામાં આવી છે સત્વર રદ કરવી જોઈએ.
- (૩) ખાસ કરીને ઇતિહાસનાં (History) અને ઇંગ્રેજી સાહિત્યનાં (English) ચાલુ સાલનાં પુસ્તકો નયત (Prescribed) પુસ્તકોની યાદીમાંથી દૂર કરવાં જોઈએ.

એ ઠરાવ રજુ કરતાં તેમણે જણાવ્યું કે ગોખલે સોસાયટીએ નીમેલ કમિટીએ કરેલો રીપોર્ટ આ પરિષદ સન્મુખ રજુ થયો છે તે અનુસાર આ ઠરાવ ઘડવામાં આવેલ હોવાથી વિશેષ ચર્ચાની જરૂર નહતી; એ રીપોર્ટમાં ખાસ કરી ઇતિહાસ ભૂગોળનાં પુસ્તકો કેટલાં બધાં વાંધા ભરેલાં છે તે લંબાણથી બતાવવામાં આવ્યું છે. હાલની સરકારે પોતાના આગલા ઠરાવ રદ કરી સરકારી અમલદારો પાસેજ પુસ્તકો લખાવી તેનાં ભાષાન્તર દરેક ભાષામાં ચલાવવાથી નવાં પુસ્તક લખનારાઓને અન્યાય થાય છે. ઇતિહાસ ભૂગોળનાં પુસ્તકો લખવા જેટલી લાયકાત ૫૦ વર્ષની અંગ્રેજી કેળવણીથી હવે

પણમાં આવી છે; તો જૂનો નિયમ ચાલુ કરી બધા પુસ્તક લખનારાઓને છૂટ આપી

સર્વથી સાફ પુસ્તક પસંદ થાય એવો નિયમ થાય તો આપણા વિદ્વાનોને યોગ્ય ઉત્તેજન મળે અને આપણાં બાળકોને યોગ્ય કેળવણી મળવાનો સંભવ રહે. અત્યારે તો જે પુસ્તકો આપણાં બાળકોના હાથમાં મૂકવામાં આવે છે અને જેના નમુના પાડ્ય પુસ્તકોની કમિટીએ ઘડેલા રીપોર્ટમાં બતાવવામાં આવ્યા છે તેથી તો હિંદના ઇતિહાસમાંથી કંઈ સાફ અને સમજવા લાયક છે કે નહીં તે વિષે શંકા થાય તેમ છે; તેમજ અંગ્રેજી રાજ્યપદ્ધતિનાં સર્વોપરિ સૂત્ર—ન્યાયપુરસ્સર નિયમિત રાજ્યવહીવટ સંબંધે વિદ્યાર્થીના મન ઉપર બિચકુલ ખોટો ખ્યાલ બેસે એવી સ્થિતિ છે. માટે મારી ખાસ ભલામણ છે કે આ પરિષદે આગ્રહ કરી મી. માર્ડનનાં પુસ્તકોને પાડ્ય પુસ્તકોની યાદીમાંથી દૂર કરાવવાનો સખળ પ્રયત્ન, કરવો જોઈએ.

રા. બલ્લુભાઈ પરમોદરાય ઠાકોરે (અમદાવાદ) આ કસબને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે ઑ. પ્રાંજપેનો ઠરાવ દરેક જણ કયુલ રાખી શકે એમ છે. તે ઠરાવ હિન્દી સરકારના ઠરાવ ઉપર આધાર રાખીને ઘડાયો છે. હિન્દી સરકાર કહે છે કે નૈતિક કે રાજ્યદારી કારણ હોય તોજ પુસ્તક નામંજુર કરવું પણ હાલમાં તો વિચિત્ર કારણોથી પુસ્તકો નામંજુર થાય છે.

અમારી નિશાળ સરકારની મદદ લેતી નથી તો પણ અમારા ઉપર જબરા અંકુશ મુકાયા છે. મંજુર ન થયેલા પુસ્તકો કે નકશા પણ અમે રાખી શકીએ નહિ આથી કેળવણીમાં કંઈ નવા પ્રયોગો પણ કરી શકીએ નહિ. વળી પુસ્તકો મંજુર કરવાની સરકારની પદ્ધતિ એવી ખરાબ છે કે પ્રતિષ્ઠિત ગૃહસ્થો તો પોતાનાં પુસ્તકો મંજુર કરાવવાને અરજી કરેજ નહિ. ઘણા લાંબા અનુભવ પછી મુંબાઈની ન્યુ હાઈસ્કૂલના પ્રીન્સીપાલ મી. ભરડાએ ગણિતનું એક પુસ્તક ચાર ભાગમાં રચ્યું છે તે મંજુરી માટે તેમણે કેળવણી ખાતા ઉપર મોકલી આપ્યું ત્યારે ખાતાએ જાણે તેમની મરફત કરતા હોય તેમ તે પુસ્તકને પુસ્તકશાળા અને ઈનામી ઉપયોગ માટે મંજુર કર્યું. પહેલા ભાગના સંબંધમાંજ આકું પરિણામ આવ્યું એટલે તેમણે બીજા ત્રણ ભાગ મંજુરી માટે મોકલ્યા નથી. આથી નુકશાન તો આપણનેજ થયું છે. તેવીજ રીતે પુનાની એક શાળાના વ્યવસ્થાપકે “ચુરીસન્સ પેન્ડ્રેઈઝ”નું પુસ્તક પોતાની શાળામાં શિખવવાની પરવાનગી માગી. જો કે આ પુસ્તકમાંથી મેટ્રીક્યુલેશન પરીક્ષામાં અત્યાર સુધી વીસ કે ત્રીસ ફકરા પુછાયા હશે તો પણ ખાતાએ તે નામંજુર કર્યું અને જણાવ્યું કે સાતમા ધોરણ માટે તે અધર્ છે. કોઈ ધોરણ માટે અમુક પુસ્તક અધર્ કે સહેલું છે તે પારખવાનો કંઈક આધાર અમારા ઉપર પણ રાખવો જોઈએ.

સરકારી શાળાઓ માટે દર વર્ષે ચોક્કસ પુસ્તકો નિયત કરવાની પદ્ધતિ સાથે ખાનગી શાળાઓને કંઈ સંબંધ હોય નહિ. પણ નિયત પુસ્તકોની યાદી for guidance—સાતરીકે—એવા શેરા સાથે ખાનગી શાળાઓને મોકલવામાં આવે છે અને તેનો અર્થ for Compliance—મહણ કરવા માટે—થાય છે.

સ્કુલ હાઇનલની પરીક્ષાને માટે નિયત કરવામાં આવેલું પુસ્તક Ster

English

Literatureમાં ક્યાં સાહિત્યનાં પમથીઆં છે તે સમજાતું નથી. એમાં નથી કાંઈ સાહિત્ય કે નથી કાંઈ કમવાર ગોઠવણી. એનું નામજ અસત્ય છે અને તે રદ થવું જોઈએ.

શુક કમીટીમાં ખાનગી નિશાળના હેડ માસ્તરો અને બીન અમલદાર ગૃહસ્થો નિમવા જોઈએ પણ સરકાર તે કેમ માનશે ? કારણ કે તેમને તો હાલ મોસાળ જમવું ને મા પીરસનાર છે કારણ કે ખાતાના અમલદારો જે પુસ્તકો લખે છે તે તેમને ઘણે ભાગે મંજૂર કરવાનાં હોય છે. સામાન્ય ઇન્સ્પેક્ટરો સાયન્સની ચોપડીઓ લખે છે અને સાયન્સના ઇન્સ્પેક્ટરો ગણિતની ચોપડીઓ લખે છે.

ત્યાર બાદ સભાની અનુમતિથી પ્રમુખે જાહેર કર્યું કે આ ઠરાવ પસાર થયો છે.

નવમો ઠરાવ.

રા. કેશવલાલ હર્ષદરાય ધ્રુવે (અમદાવાદ) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.—

“ગુજરાતી ભાષાના શિક્ષણને ઉત્તેજન આપવાના હેતુથી તેના જુદો વિષય કહાડી નાખી બીજી ભાષા તરીકે માધ્યમિક શાળાના અભ્યાસક્રમમાં અને મેટ્રિકની પરીક્ષામાં તેને સ્થાન આપવાની અને ક્રમે ક્રમે આર્ટ્સ કોલેજના અભ્યાસક્રમમાં પણ તે સિદ્ધાંત સ્વીકારવાની આ પરિષદ લલામણુ કરે છે.”

આ ઠરાવ વિષે બોલતાં રા. ધ્રુવે જણાવ્યું કે આ ઠરાવ દરેક પ્રાંતને લાગુ પડે છે. એક વખત એવો હતો કે જ્યારે ગુજરાતીનો વિષય બીજી ભાષા તરીકે હાઇસ્કુલમાં શિખવાતો હતો અને તેથી વિદ્યાર્થીઓને ગુજરાતીનું સંતોષકારક જ્ઞાન મળતું હતું. હું જ્યારે વિદ્યાર્થી હતો ત્યારે ગુજરાતીમાં નિષ્પંથ લખેલો મને યાદ છે. દલપતરામ જેવા કવિઓ તે વખતે કવિતા શિખવતા હતા. તે પછી એવો ઠરાવ થયો કે કેટલાક લોકોની માતૃ-ભાષા ગુજરાતી ના હોવાથી તેને બદલે તેમને ઇંગ્રેજી લેવા દેવું જોઈએ. પરિણામે ઇંગ્રેજી પાકું કરવાની લાલસાથી જેમની જન્મભાષા ગુજરાતી હતી તેમણે પણ ઇંગ્રેજી શિખવા માંડ્યું, અને હાલ તો મેટ્રીકયુલેશનની પરીક્ષામાંથી પણ ગુજરાતીને કહાડી નાંખી છે. વિજ્ઞાન અને દેશી ભાષા કેવળ શિક્ષણના વિષય થઈ ગયા છે. આથી ગુજરાતીના શિક્ષણ ઉપર ક્ષણીજ માડી અસર થઈ છે. ગુજરાતી એવા માણસોને સોંપવામાં આવે છે કે જેમનાથી છોકરાઓને ઓછામાં ઓછું નુકશાન થાય—એટલે કે ગુજરાતીનું ઓછું જ્ઞાન મળે. કાંઈ વિષય પરીક્ષામાં રાખવા કે નહિ એનો વિચાર કરવામાં કંઈક વિવેક વાપરવો જોઈએ. અંગ કસરત ગ્રેઈડિંગ વગરે કેવળ શિક્ષણના વિષયો હોય અને તેની પરીક્ષા લેવામાં ન આવે તો ચાલે, પણ ગુજરાતીમાં તેમ થવું ન જોઈએ. વળી મેટ્રીક તે કોલેજના પાયારૂપ છે માટે જે વિષય કોલેજમાં હોય તેનો પાયો ત્યાં રોપાવો જોઈએ, અને એમ. એ.માં ગુજરાતીનો વિષય રાખવામાં આવ્યો છે તેથી તે માધ્યમિક શાળામાં તે શિખવવો જોઈએ. હાલમાં તો ગુજરાતીની ઉપેક્ષા જ થાય છે. સ્કુલ શાળાના તો મેટ્રીક કરતાં પણ વધારે હલકા પ્રકારની પરીક્ષા છે એવો મારો અંગત અનુભવ છે. વળી જેને ઉચ્ચ પ્રકારની કેળવણી લેવી નથી તે ગ્રીક જાહેરી પરીક્ષા છે અને તેથી તેમાં ગુજરાતીને સ્થાન મળવું જોઈએ.

ત્યારે હવે તે શીખવવું શી રીતે ? તેને બીજી ભાષા રાખવાથી વિદ્યાર્થીના ઉપર બોળે વધશે નહિ. આમ થશે તોજ ગુજરાતી ભાષાનું ગૌરવ વધશે અને તે સંસ્કૃતની ખરાબરી કરશે. પ્રેમાનંદની તો એવી પ્રતિજ્ઞા હતી કે ગુજરાતી ‘ ચાઓ સખી ઉપરી ’. તેટલે સુધી તો આપણે નથી જતા પણ, સંસ્કૃતની ખરાબરી પણ ગુજરાતી કરી શકે એવી ઇચ્છા રાખીએ તો તે યોગ્ય જ છે.

વીરખળ હ. મહેતાએ (વડોદરા) આ ઠરાવને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે જે ભાષા દ્વંષ સાથે અંતરમાં ઉતરી ગઇ છે તેને શારદાપીઠમાં સ્થાન આપવાની માગણી કરતાં શરમ આવે છે. કાંઈ દેશમાં આવું બનેલું જાણ્યમાં નથી. ગુજરાતીને હાલ કોઈ ગણતું નથી. દરેક ભૂમિકામાં તેનો પાટલો નીચોજ છે. માધ્યમિક ક્રમમાં વિષયો ઘણા અને વખત ઓછો એટલે બધી તરાપ ગુજરાતી ઉપરજ આવે છે. આપણે પ્રમુખ-સાહેબને વિનંતી કરીશું કે મેટ્રીકમાં તેમજ યુનિવર્સિટીમાં તેઓ ગુજરાતીને તેનું યોગ્ય સ્થાન અપાવે.

ત્યારબાદ સભાની અનુમતિથી પ્રમુખે જાહેર કર્યું કે આ ઠરાવ પસાર થયો છે.

દશમો ઠરાવ.

પંડયા ઠાકોરલાલ રણછોડલાલે (પાટણ) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.—

“ યુનિવર્સિટીની પરીક્ષાઓમાં જે વિદ્યાર્થીઓને પસાર થવું ન હોય તેમને વધારે વ્યવહારોપયોગી માધ્યમિક શિક્ષણ આપવાની આ પરિષદ ભલામણ કરે છે, અને તે માટે સૂચવે છે કે ઇંગ્લેન્ડ ચોથા ધોરણમાં પાસ થએલા વિદ્યાર્થીઓ માટે ત્રણ વર્ષના જૂદા ક્રમો યોજવા જોઈએ અને તેમાં પાસ કરીને ખેતી, હુન્નરઉદ્યોગ, શિક્ષણશાસ્ત્ર અને વેપારી શિક્ષણનો ઐચ્છિક અભ્યાસક્રમ ગોઠવવો જોઈએ. ”

ડૉક્ટર પંડયાએ આ ઠરાવને રજુ કરતાં જણાવ્યું કે હાલ માધ્યમિક શિક્ષણના સંબંધમાં સર્વત્ર અસંતોષ દર્શાવવામાં આવે છે અને એમ કહેવાય છે કે હાલનું શિક્ષણ યુવકોને નોકરીમાં જોડાવવાને જ તૈયાર કરે છે. માધ્યમિક શાળામાં પ્રવેશ કરતા વિદ્યાર્થીઓ પૈકી સેંકડે ૧૦ ટકા મેટ્રીકની પરીક્ષામાં પાસ થાય છે. માટે જે પાકીના મોટા ભાગને એવું શિક્ષણ આપવામાં આવે કે જેથી તેમને મળતર અને ભણતર ભન્ને મળે તો તેથી તેમનું પોતાનું સગા સંબંધીઓનું અને રાજ્યનું પણ શ્રેય થાય; કારણ કે તેઓ વધારે કમાઈને વધારે કર ભરી શકે.

સર્વે વિદ્યાર્થીઓને મહેનતની મહત્તા સમજાવવી જોઈએ. આપણે ઇંગ્લેન્ડ તો વળું જ છે કારણ કે પાશ્ચાત્ય દેશો સાથે આપણો સંબંધ તે વડે જ છે. પણ બીજા વ્યાવહારિક વિષયો રાખવા જોઈએ.

રા. કૃપાશંકર ડાહ્યાભાઈ આચાર્ય (ધ્રાંગધ્રા) આ ઠરાવને અ-

જાણીએ કે જ્યારે પહેલા ધોરણમાં સો વિદ્યાર્થીઓ હોય છે ત્યારે ૧૬૫૦ પંદર મેટ્રીકમાં પાસ થાય છે. તો આકોના પંચાસી છોકરાઓ માટે આપણી કેળવણીમાં શું સ્થાન છે તે જાણવું જોઈએ. અધવચમાં નિષ્ફળ થતા છોકરાઓ નોકરી માટે તેમજ વાણીતરી માટે નાલાયક હોય છે.

બધાને એકદેશીય જ્ઞાન આપવું વ્યાજબી નથી. માટે ઠરાવમાં સૂચવેલા વિષયો પણ અભ્યાસક્રમમાં દાખલ કરવાથી લાભ છે. ઉપરાંત ખેડુતોને પણ ખેતીનું સામાન્ય શિક્ષણ મળશે તો તેથી રાષ્ટ્રને લાભ છે, તેમજ જે શિક્ષણશાસ્ત્ર શીખવીએ તો તે વિષય આગળ વાંચીને તેઓ ધંધામાં પ્રવીણ થશે.

ત્યારબાદ સભાની અનુમતિથી પ્રમુખે જાહેર કર્યું કે આ ઠરાવ પસાર થયો છે.

અગીઆરમો ઠરાવ.

પ્રમુખ તરફથી રજુ કરવામાં આવેલો આ ઠરાવ નીચે પ્રમાણે હતો.—

“(૧) બ્રિટિશ વિભાગમાં તેમજ દેશી રાજ્યોમાં વધારે કોલેજોની જરૂર આ પરિષદને લાગે છે અને સુરતમાં કોલેજ સ્થાપવાની જે યોજના થઈ છે તેને મદદ કરવા સર્વે ગુજરાતીઓને આગ્રહપૂર્વક વિનંતિ કરે છે.

(૨) હાલની કોલેજોમાં વધારે સંખ્યામાં વિદ્યાર્થીઓ લઈ શકાય એવી વ્યવસ્થા કરવા માટે સરકારને તથા દેશી રાજ્યોને આ પરિષદ ભલામણ કરે છે.”

આ ઠરાવ સર્વાનુમતે પસાર કરવામાં આવ્યો હતો.

બારમો ઠરાવ.

પ્રમુખ તરફથી આ ઠરાવ રજુ કરવામાં આવ્યો હતો.—

“અપંગો (આંધળા, ખેંચરાં, મૂંગાં વગેરે)ની કેળવણી માટે જીલ્લાવાર ખાસ નિશાળો સ્થાપવા અને જ્યાં એવી નિશાળો હોય તેને ખાસ ગ્રાંટ આપવા સરકારને આ પરિષદ ભલામણ કરે છે.”

આ ઠરાવ સર્વાનુમતે પસાર થયો હતો.

તેરમો ઠરાવ.

૧ સાહેબે નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.—

“અંત્યજ વર્ગના વિદ્યાર્થીઓની કેળવણીના વિકાસ માટે આ પરિષદ ને કે:—

નાં મુખ્ય શહેરમાં તે વર્ગના વિદ્યાર્થીઓ માટે એક અલાયદી આપવી જોઈએ.

(૨) મ્યુનીસીપાલિટીએ પોતાના શહેરમાં આ વર્ગને માટે ઓછામાં ઓછી એક શાળા સ્થાપવી જોઈએ.

(૩) ગામડાઓમાં જ્યાં જ્યાં જરૂર જણાય ત્યાં તેમને માટે લોકલબોર્ડે જુદી શાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ.”

આ ઠરાવ સર્વાનુમતે પસાર થયો હતો.

ચૌદમો ઠરાવ.

પ્રમુખ સાહેબે નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.—

“મેટ્રિક્યુલેશન તથા કૉલેજની પરીક્ષાઓ વર્ષમાં બે વાર લેવા અને જે વિષયમાં જે વિદ્યાર્થીઓ નપાસ થયા હોય તેમની તેટલાજ વિષયોમાં પછીથી પરીક્ષા લેવા આ પરિષદ યુનિવર્સિટીને ભલામણ કરે છે.”

આ ઠરાવ સર્વાનુમતે પસાર થયો હતો.

પંદરમો ઠરાવ.

પ્રમુખે નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.—

“માધ્યમિક શાળાઓમાં શ્રીનું ધોરણ કમી કરવા અને સરકારે ઠરાવેલી રકમના ઓછામાં ઓછા રૂ લાગ જોટલી શ્રી લેવાનું મંજૂર થયેલી નિશાળો ઉપર મૂકાયેલું બંધન દૂર કરવા આ પરિષદ સરકારને ભલામણ કરે છે.”

આ ઠરાવ સર્વાનુમતે પસાર થયો હતો.

સોળમો ઠરાવ.

૨૧. પિનાકીપ્રસાદ મા. દેશાધ્યક્ષે (વડોદરા) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.—

“આપણી પ્રજાની કેળવણી સર્વ દેશીય અને વ્યવહારોપયોગી થાય એ હેતુથી ખેતીવાડી, ઉદ્યોગ, હુન્નર, વૈદક, વેપાર વગેરેના શિક્ષણ માટેની શાળાઓ સ્થાપવા પરિષદ, સરકારને તથા પ્રજાને ભલામણ કરે છે.”

આ ઠરાવ રજુ કરતાં ૨૧. પિનાકીપ્રસાદે જણાવ્યું કે આ ઠરાવ ૧૦ મા ઠરાવ સહજ જુદો છે આપણા ઇલાકામાં ખેતી અને ઇજનેરીની કોલેજો છે પણ જે કોલેજનું શિક્ષણ લઈ શકે એમ નથી તેમને માટે ઇલાકાના શિક્ષણની કોઈ વ્યવસ્થા આપણને નોકરોની પ્રજા (Nation of servants) કહેવામાં આવે છે. ૫૦

સાર્થી છે ? આપણી આંખ કાઢએ ઉઘાડી હતી ? આપણને કાઢએ સાધનો આપ્યાં છે ? આ સવાલોનો ઉત્તર નકારમાંજ આપવો પડશે.

ખેતી વિષે મોટા રીપોર્ટ ઇંગ્લેન્ડ ભાષામાં પ્રકટ થાય છે. તે આપણા ખેડુતો વાંચી શકતા નથી. પશ્ચિમના દેશોમાં જુદી વ્યવસ્થા છે. ખેડુતો માટે ચોપાનીઆં ફેલાવવામાં આવે છે અને તેમાંથી જ્ઞાન લઈ ખેડુતો પૈસાદાર થયા છે. આખા ઇલાકામાં એકાદ એ નમુના રૂપ ખેતરો હોય અને તેનો લાભ અડધો ડઝન માણસો લે તેથી શું વળે ? માટે આ જ્ઞાન મૂળથી આપવા સારૂ તેની ખાસ શાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ.

લડાઈથી કાગળો બંધ થયા ત્યારે હિંદમાં કાગળો માટે કયાં સાધનો છે તેનો એક રીપોર્ટ સરકારે ઇંગ્લેન્ડમાં બહાર પડ્યો, પણ તેથી કોને લાભ થયો ? આપણને એપ્લાઇડ સાયન્સીસ-ઉદ્યોગમાં ઉપયોગી થાય એવી વિજ્ઞાનવિદ્યા શીખવતી નથી એટલે કાગળનો આવો શી રીતે બનાવવો એ આવડતું નથી. આ હકીકત હુન્નર ઉદ્યોગની શાળાઓની જરૂરીયાત પુરવાર કરે છે.

માણેકલાલ હરિલાલ વકીલે (અમદાવાદ) આ ડરાવને અનુમોદન આપતાં જ-ણાવ્યું કે પ્રજાની કેળવણી સર્વદેશીય કરવાને માટે ધંધાની નિશાળો (Vocational schools) સ્થાપવાની બલામણુ આ ડરાવમાં કરવામાં આવી છે. હાલમાં તો સર્વેને હાર્દરિકુલનો અભ્યાસ કરવો પડે છે. પણ તેમાં પૂરતું શિક્ષણ મળી શકતું નથી, અને એને અધવચ અભ્યાસ મુકી દેવો પડે તો કોઈ પણ કાર્ય માટે લાયક થતા નથી. ગામ-ડાના છોકરાઓ શહેરમાં રહી ગામડાનું જીવન ભૂલી જાય છે અને મહેનતથી શરમાય છે. ખેડુતોની ખેતી અને વેપારીઓની કામોએ એકઠી થઈ ખેતી અને વેપારની ભેગી માધ્યમિક શાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ.

સભાની અનુમતિની આ ડરાવ પસાર થયો છે એમ પ્રમુખે જાહેર કર્યું હતું.

સત્તરમો ડરાવ.

૨૧. રામમોહનરાય જસવંતરાયે (અમદાવાદ) નીચેનો ડરાવ રજુ કર્યો હતો:—

હિન્દી સરકારે શ્રી કેળવણીના સંબંધમાં જે પત્ર પ્રાંતિક સરકારને અભિપ્રાય માટે મોકલ્યો છે તેમાં જણાવેલા મુદ્દા વિષે પરિષદ નીચે પ્રમાણે સૂચનાઓ કરે છે:—

- (૧) કન્યાઓની પ્રાથમિક અને માધ્યમિક શાળાઓના અભ્યાસક્રમમાં થોડાક ફરજિયાત વિષયો રાખવા જોઈએ અને ઘણા વધારે ઐત્થિક વિષયો રાખવા જોઈએ; બીજા વર્ગના વિષયોમાંથી પ્રાથમિક શાળાઓ માટે ખમુક વિષયો પસંદ કરવાની સત્તા મ્યુનિસિપાલિટિ અને લોકલબોર્ડને મળી જોઈએ; અને માધ્યમિક શાળાઓ માટે તેવીજ પસંદગી કરવા અધિકારીઓ અને બીજા અધિકારીની ખાસ કમિટિ નિમવી જોઈએ.

- (૨) મોટાં સ્થળોમાં સ્ત્રીઓ માટે જુદી કોલેજો સ્થાપવી જોઈએ; જ્યાં તેમ ન બની શકે ત્યાં માધ્યમિક શાળામાં કોલેજના બે વર્ગો જોડવા જોઈએ તેમજ હોમને અભ્યાસ વધારવાનું ઉત્તેજન આપવા માટે સારી સ્કોલરશીપો આપવી જોઈએ.
- (૩) જે શિક્ષિકાઓને પ્રીમેલ ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં ટ્રેઇન થવાનું બની શકે એમ ન હોય, તેમને માટે રજના વખતમાં એક માસના કે વધુ મુદતના ટુંકા વર્ગો ઉઘાડવા જોઈએ; પ્રીમેઇલ ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં દર વર્ષે હાલના કરતાં વધારે શિક્ષિકાઓની સંખ્યા હાખલ કરવી જોઈએ.
- (૪) કન્યાશાળાઓનું ઇન્સ્પેક્શન કરવા માટે બધા સ્થળોમાં સ્ત્રી ઇન્સ્પેક્ટોરો નીમવી જોઈએ પણ તેમ એકદમ ન બની શકે તોપણ મ્યુસિપાલિટીનાં મોટાં શહેરોમાં તો આ પદ્ધતિ હાખલ કરવી જોઈએ.

રા. રામમોહનરાય જસવંતરાયે આ કરાવ રજું કરતાં જણાવ્યું કે સ્ત્રી કેળવણી સંબંધી વડી સરકારના મુસદ્દાથી તો આપણે સવે જાણીતા છીએ. તેની બધી સૂચનાઓનું મૂળ તત્વ એ છે કે સ્ત્રી કેળવણી કેવી રીતે વધે ? શિક્ષિકાઓની ખોટને લીધે સ્ત્રી શિક્ષણ વધતું નથી. માટે શિક્ષિકાઓ વધે તેમની પદવી સુધરે અને તેમનો ધંધો માનવતો ગણવામાં આવે તોજ કન્યા કેળવણીમાં સુધારો થવાનો સંભવ છે.

તપાસણીમાં પણ પણા દોષ છે. બધા ઇન્સ્પેક્ટરો ખરાબ હોતા નથી પણ ચોતરફ કન્યાશાળાઓની તપાસના સંબંધમાં ઇન્સ્પેક્ટરો સામે ઘણીજ બુમ સંભળાય છે, શિક્ષિકાઓનો દરજ્જો સુધારવો હોય તો ઇન્સ્પેક્ટરો તરીખે સ્ત્રીઓજ જોઈએ. જુદા અને ચારિત્રશાળી શિક્ષિકાઓને ઇન્સ્પેક્ટરેસ તરીખે નીમવી જોઈએ. ખાનગી ખાતાઓની શિક્ષિકાઓને રજના વખતમાં ટ્રેઇનીંગ આપવાથી ટ્રેઇન્ડ શિક્ષિકાઓની સંખ્યા વધારી શકાય.

હોમી પેસ્તનજી ચાહવાળાએ (અમદાવાદ) આ કરાવને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે આ કરાવના પેટા બીજા ભાગ વિષે સરકારને કહીશું કે તમારે વચ્ચે પડવું નહિ. (No interference) પણ હાલમાં પ્રાથમિક શિક્ષણ ઉપર સરકારની ઘણી તફેદારી છે. અને તેને પ્રાથમિક કોડ લાગુ પાડ્યો છે તે કાંતો રદ થવો જોઈએ અથવા તો તેમાં ફેરફાર મૂકવી જોઈએ.

કન્યાઓના અભ્યાસક્રમમાં પણ ફેરફાર કરવાની ખાસ જરૂર છે. કેટલાક વિદ્યાર્થીઓ તો તેમ કેટલાક ઐત્તિહિક રાખવા જોઈએ. સરકારી કેળવણી ખાતાએ તે સંપોતાનો અંકુશ હલકો કરવો જોઈએ.

મુંબઈમાં ફક્ત પચીસ કે ત્રીસ છોકરીઓ માટે જુદી કોલેજ કહાડવા રૂપિયા ખર્ચવાની યોજના થઈ છે. પણ કન્યાઓ માટે માધ્યમિક શાળા કોલેજને દરકાર નથી. સ્ત્રીઓની કોલેજ મુંબઈમાંજ થશે અને સુરત કે

આય એટલે સુરત અને અમદાવાદની જે સ્ત્રીઓને કોલેજમાં ભણવું હોય તેમને મુંબાઈ જવું પડે. આ કરતાં કોલેજમાં ખર્ચવાના પૈસા કન્યાઓનાં માધ્યમિક શિક્ષણ માટે વાપરવામાં આવે તો કોલેજમાં જનારની સંખ્યા વધારી શકાય.

સભાની અનુમતિ લઈને ઠરાવ મંજૂર થયો છે એમ પ્રમુખે જાહેર કર્યું હતું.

અઢારમો ઠરાવ.

રા. ડાહ્યાભાઈ લલ્લુભાઈ પુરોહિતે (વડોદરા) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો:—

વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક સ્થિતિ સુધારવાને માટે આ પરિષદ નીચેની સૂચનાઓ કરે છે:—

- (૧) દરેક છોકરાની શારીરિક તપાસ વખતો વખત સ્થાનિક દાકતરોથી થવી જોઈએ.
- (૨) તેમના શરીરબળના પ્રમાણમાં તેમને માફક આવે એવી કસરત (Gymnastics) ફરજિયાત કરવી જોઈએ.
- (૩) મકાનની તેમજ તેની આસપાસના લત્તાની સ્વચ્છતા ઉપર દેખરેખ રાખવાની ખાસ જરૂર છે અને તહેની આગળ છોકરાંઓને રમવાને ખુલ્લી જગ્યા રાખવી જોઈએ.
- (૪) First aid, Physiology અને Hygiene (તાત્કાલિક મદદ, ઇદ્રિયવિજ્ઞાન, અને આરોગ્ય)ના શિક્ષણ માટે તેમજ ઉપર સૂચવેલાં કાર્યો માટે શિક્ષક તરીકે એક દાકતર નીમવો જોઈએ.

આ ઠરાવ રજુ કરતાં રા. ડાહ્યાભાઈ પુરોહિતે જણાવ્યું કે મહાન પ્રજ્ઞઓના જે સંગ્રામ વિષે પ્રતિદિન આપણે વાંચીએ છીએ તેનો એક સાર એ છે કે શરીરબળ પ્રજ્ઞના યુદ્ધમાં મદદ કરે છે. ઇતિહાસ પશુ એમ કહે છે કે ગમે તેવી સુશિક્ષિત પ્રજ્ઞને પણ બળવાન પ્રજ્ઞઓ જીતે છે. આથી હિંદની પ્રજ્ઞની શારીરિક સ્થિતિ સુધરે છે કે બગડે છે એ વાત તપાસવી જોઈએ. જે વખતે કેળવણી મફત અને ફરજિયાત કરવાને આપણે ઇચ્છીએ તો તે વખતે આપણા બાળકોની શારીરિક કેળવણી તરફ ખાસ લક્ષ આપવાની જરૂર લંડનની એક શાળામાં બાળકોને દાખલ કરતાં પહેલાં તેમના શરીરની તપાસ કરવામાં છે પંદર દિવસ તેમને રાખવામાં આવે છે અને પછી તેમની શક્તિઓ જે બરાબર ન લાગે તો તેમને બીજે સ્થળે જવા કહે છે. ઉપરાંત વિદ્યાર્થીઓની દાકતરી તો વખત કરવામાં આવે છે. અને બાળકોના શરીરની સ્થિતિ તેમના રોગ પાચ વિષે રીપોર્ટ તેમના માબાપને મોકલવામાં આવે છે. માબાપ જો નિશાળના અધિકારીઓ પોતાને ખર્ચે ઉપાય કરી માબાપ તરફ બીલ ગરીબ હોય તો County Council તેનું બીલ આપે છે.

ત્યાં Director of Physical Education “શારીરિક ફળવણીનો અધિકારી-એ નામનો એક અમલદાર નીમવામાં આવે છે અને તે શારીરિક ફળવણીના બધાં અંગો ઉપર દેખરેખ રાખે છે. દરેકને સરખી જાતની કસરતની જરૂર હોતી નથી. માટે પ્રત્યેકને ખાસ તપાસી તેને માટે કસરતનો ક્રમ રચવામાં આવે છે. આ ઉપરાંત બાળકોના ખોરાક અને સ્વચ્છતાની બાબત પણ તપાસી તે સંબંધી ખબર તેમના માથાપને મોકલવામાં આવે છે. મીસીસ હુમ્ફ્રી વોર્ડ નામની એક બાઇએ રમત ગમતનાં સ્થાન (play Centres) કલાડયાં છે. જેના ઉપર વિદ્વાનો દેખરેખ રાખે છે અને જ્યાં નિયમિત કસરત અપાય છે. આ સહયુગ કાર્ય મ્યુનિસિપાલીટીઓ ધારે તો કરી શકે અને ધર્મપરાયણ સ્ત્રીપુરૂષો પણ કાંઈક કરી શકે.

અકસ્માત વખતે તાત્કાલિક મદદ આપવાનો વિષય પણ તેમને શિખવી શકાય એમ છે. આ માટે એકલું મ્યુઝીઅમ સ્થાપવાથી કાંઈ થઈ શકે એમ નથી. કારણ કે ઉત્તમ મ્યુઝીઅમની સગવડ છતાં પણ વડોદરાની હાઈસ્કૂલનું આ સંબંધી શિક્ષણ મગરૂબ થવા જેવું નથી. સાધનો કરતાં પણ શિક્ષકો ઉપર વધારે આધાર છે.

ડાક્ટર હરિપ્રસાદ પ્રજ્ઞરાય દેશાઈએ (અમદાવાદ) આ કારાવને અનુમોદન આપતાં નીચેનો લેખ વાંચ્યો હતો:—

વિદ્યાર્થીઓને માટે નિશાળની ચોપડીઓજ વાંચ્ય વાંચ્ય કર્યા ઉપરાંત અને આખો દીવસ અને રાત પરીક્ષાઓથી જહી જહીને લેસન સાથેજ માથુ ફેડાયા ઉપરાંત બીજી વસ્તુઓનો વિચાર કરવાનું બીજું કંઈક કરવાનું આ દુનિયામાં છે. દોડવાથી, ખેલવાથી અને રમવાથી બાળકોને લાભુતર કરતાં કંઈ ઓછો ફાયદો થતો નથી. ઝાડપર ચઢવું, પતંગીયાં પાછળ દોડવું, પક્ષીઓ સાથે રમવું, તરવું તથા ખેતરોમાં અને જંગલોમાં ઉળણીઓએ જવું એ બધું વિદ્યાર્થીઓને માટે ફાયદાકારક છે. ઉછળતી પ્રજ્ઞના માનસિક વિકાસને અર્થ નીરોગી અને બળવાન શરીરની ખાતર, તેમજ ચારીત્ર્ય બધારણુ માટે આ બધી વસ્તુઓ અત્યંત ઉપયોગી છે.

“ એમ. એ. બનાકે મીટી ખરાબ ” કર્યા કરતાં. અને “ વિદ્યા વિલાસિપણું ” કે “સાક્ષરતા” ખીલવ્યા કરતાં ફળવણીનો મુખ્ય ઉદ્દેશ મનુષ્યત્વ ખીલવવાનો વધારે લાગે છે.

બાળકો એ દેશ સમસ્તનું ખર્ચ ધન છે અને તેથી એમના ઉછેર કે ફળવણીની જવાબદારી માત્ર એમના માથાપનેજ માથે રહેવી જોઈએ, એવું આ જમાનામાં સુધરેલા દેશોમાં મનાતુ નથી. પ્રજ્ઞના આગેવાનોએ અને રાજ્યે મળીને સંપૂર્ણ શાસ્ત્રીય રીતે ચોજને આ વિષયપર તાકીદે અમલ કરવો ઘટે છે. હાંફુસ્તાનના બાળકોનાં શરીરો સુધરવાનો પ્રયત્ન એ મોટો રાષ્ટ્રીય અગત્યનો પ્રયત્ન છે એ વાત સાબીત કરવા આવા સંમેલન આગળ બહુ દલીલોની જરૂર નથી.

આપણે લોકોને સ્વચ્છતા શું અને અનારોગ્ય વાતાવરણ કોને કહેવાય નથી. નિશાળના મકાનો, વર્ગોની ગોઠવણ, રમવાના મેદાનોની સવડ એ અસંતોષકારક છે. લોકલ બોર્ડોના બધા પૈસા લાંબી લાંબી સડકો કરવા ઓપીસરોની ઓટરો ખરાબર દોઢતી જઈ શકે એની તજવીજ રાખવા.

એટલે નિશાળોને માટે સવડો આપવાની કે ગામડાં વળાવવાની, સાફ રાખવાની કે ખાડા ખેંચા પુરાવી સ્વચ્છતા અને આરોગ્યના લાભ દેશનાં બાળકોને આપવાની કાંઈને દરકાર હોય તો પણ શું કરે ?

રેલ્વેના હજારો માઇલોના વિસ્તાર કરનાર અને પર્વતો, નદીઓ અને ખમુદ્રો ઉપર આગગાડીની સડકો બાંધનાર બુદ્ધિને ગામડાના ઉકરડા અને દોરોની ગંદગી ૧૫૦ વરસના રાજકારભાર છતાં સાફ કરતાં ન આવડે એ માની શકાતું નથી અને આપણા દેશની પોણી વસ્તી કરતાં વધારે ભાગ ગામડામાં રહે છે.

ગુજરાતમાં ગામડાની આ દશા છે, ત્યારે શહેરો પણ કંઈ સુખી નથી. ગંદી પોળા સડકોની ધુળ, મીલોની ધુણી, કચરાપેટીઓ, પીશાબખાના, જાનરૂઓ છીંડીઓ અને ખીચોખીચ વસ્તીવાળાં ઘરો શહેરોની હવાને પુષ્કળ બગાડે છે. ચોખાં પાણી સ્વચ્છ હવા અને પુષ્ટિકારક ખોરાક એ પ્રજાની આરોગ્યવર્ધક મુખ્ય વસ્તુઓ છે. છતાં આખા ગુજરાતની આ બાબતમાં કેરી દુષ્પદ સ્થિતિ છે તે મેં ઉપર જણાવ્યું. ઘી, દુધ, દહીં અને જાશ એ આપણા હીંદુ લોકોનો પુષ્ટિકારક ખોરાક છે પરંતુ એમાં ઘણાજ બગાડો કરનાર ગુજરાતમાં સ્થળે સ્થળે જે સેંકડો ડેરીઓ નીકળી છે તે આપણા પુષ્ટિકારક ખોરાકોનું સત્વ હરી લે છે.

ફળવણી આપનારનું પ્રથમ કર્તવ્ય બુદ્ધિ અને નીતિ સુધારતા પહેલાં શરીરને તંદુરસ્ત અને મજબુત કરવાનું છે. ભુખ્યા કે થાકી ગયેલાં બાળકોને લણાવવું અશક્ય છે અથવા એવાને લણાવવાનો પ્રયત્ન કરવો એ નિર્દયતા છે. ઝપાટાબંધ કામ કરવાની શક્તિની કે ઉત્તમ ચારિત્ર્યની આશા નબળાં અને કઠંગા શરીરવાળાં બાળકો પાસે રાખવી એ સંભવિત નથી.

ત્યારે આ ઉપરથી જણાશે કે પ્રજાના આરોગ્યને! આખા પ્રજા ફળવણીને માટે બહુ અગત્યનો છે. લણનારનાં શરીર તંદુરસ્ત અને બળવાન બનાવવાં એ ખરી ફળવણીનું જ અંગ છે એટલુંજ નહીં પણ એ વગર બુદ્ધિની કે આત્માની ફળવણી કદાપિ સંતોષકારક આપી શકાતી નથી.

“Education is vitally concerned to see that the physical conditions are such as may be the basis for the intellectual and moral life. It is now a commonplace of the subject that it is impossible to teach and indeed cruelty to try to teach those who are hungry who are overtired. Vigorous work and still more moral character hardly be expected when the physical system is either stunted or proportionately developed. The whole matter, therefore, of health and development is one that is vital to education; is a part of education itself in the largest sense, but as which must be satisfied before education in the narrow satisfactorily do its work.”

ઉપરના શબ્દો, ક્રીડીશ એસોસિએશનના કેળવણી વિભાગના પ્રમુખ રેવરંડ મિન્ટેમ્પલના ગયા મહીનાની તા. ૭ મીએ કરાએલા ભાષણમાંથી લીધા છે.

હવે આપણા વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક ખીલવણી ખાખત વ્યવહાર પમલાં ભરવાં જોઈએ તે વિશે હું થોડુંક બોલીશ.

ધણીખરી ગુજરાતી નીશાળામાં કસરતને માટે કંઈ સાધન હોતાં નથી અથવા જ્યાં હોય છે ત્યાં નામનાંજ હોય છે. અહીંની ગુજરાતી નીશાળામાં ડ્રીલને માટે અડધો કલાક વધારે રાખવામાં આવ્યો છે પણ એથી કંઈ લાભ થાય એમ લાગતું નથી. મ્હોટાં ખુદાં મેદાનોની અમદાવાદમાં ધણીજ તાણુ છે અને મ્યુનિસિપાલિટી કે સરકાર તરફથી હજી એ ખાખતમાં કંઈજ તજવીજ થતી નથી. ઉલટું જે થોડાં મેદાનો ભારે ખર્ચે અહીંની ખાનગી ઇંગ્રેજ નીશાળા મેળવી શકી હતી તે જવા બેડી છે. કસરતશાળાઓ કાંઈ કાંઈ નિશાળામાં હોય છે. પણ એના લાભ બહુજ અનિયમિત રીતે અને જુજ સંખ્યામાં લેવાય છે. ડ્રીલ ફરજિયાત રાખી હોય છે. પણ દીવસના ગમે તે વખતમાં ગમે તે કલાસને તે કરાવવામાં આવે છે અને ઘણે કેકાણે ડ્રીલ કરવાનો વારો પણ અડવાડીયામાં એકાદ વખતજ આવે છે. ક્રીકેટ કે ફુટબોલ અમુક સ્થળે રમાય છે અને થોડાક વિદ્યાર્થીઓ તેના લાભ લે છે. પણ એમાં એ જેને થાય છે તેને હદ ઉપરાંત કસરત થાય છે અને બાકીનાને છેક થોડી મળે છે. ‘સ્પોર્ટ્સ’ ક્રીકેટની મેચો વગેરે બધી રમતો હરીફાઈના ધોરણ ઉપર રચાતી હોવાથી દેખાવ માટે કરવાનું વધારે થાય છે અને ખરો લાભ બહુ અપાતો નથી. જેમ માનસિક કેળવણી પરીક્ષા ઉપર ખ્યાન રાખીને અપાય છે, તેમ ક્રીકેટ અને રમતોમાં ‘આપણી સ્કુલ કેમ વધારે સારી દેખાય. તેની ખટપટ ચાલે છે. એવી વખતે પ્રમાણિક રમતોના નિયમો કે શાળાઓ વચ્ચે અરસપરસ પ્રીતિભાવ પણ સચવાતાં નથી.

ક્રીકેટ, ફુટબોલ, ટેનીસ વગેરે વિદેશી રમતો ખર્ચાળ પણ બહુ છે અને એના લાભ આપણા ગરીબ દેશના બધા વિદ્યાર્થીઓને અપાવવા અશક્ય છે. છતાં હું એ રમતોની વિરૂદ્ધ નથી. એમાં ઘણા ઉત્તમ પ્રકારના ગુણો રહેલા છે. સહકાર્ય, સહનશીલતા સંઘર્ષજ અને સ્વાર્થત્યાગના ઉત્તમ ગુણો સારા ક્રીકેટ રમનારાઓમાં ખીલે છે અને એનાથી શરીર તન્દુરસ્ત માંસલ અને બળવાન થાય છે. તેથી અને તેટલા પ્રમાણમાં અને જેનું ગળુ હોય તે એનો લાભ ભલે મેળવે. પરંતુ વિદ્યાર્થી માત્ર શારીરિક સુધારણાને માટે દરરોજ કલાક દોઢ કલાક ગાળેજ, એવું કરવાને માટે તો આપણી મફતીઆ દેશી રમતો મોહલ્લે મોહલ્લે ચકલે ચકલે અને ભાગોળે ભાગોળે નહીં રમાય ત્યાં સુધી પતે એવું નથી. આ માટે લોકલમોર્ડ અને મ્યુનીસિપાલિટીઓએ મોહલ્લામાં ચકલામાં અને ભાગોળામાં ચોખ્ખી ખુલ્લી જગાઓ ગમે એટલું ખર્ચ કરીને પણ કહાડી આપવી પડશે. રમતોને માટે ખુદાં મેદાનો આ જમાનાની ખાસ આવશ્યકતા છે.

એરંડો, સાતેલીયું, ધંડીખીલડો, પાટાદાવ, ખોખુ, દોડવાનું, કુદવાનું, હાંચકા, દાંડીયા, તરવાનું, કુસ્તી, દંડ, મગદળ વગેરે સ્વદેશી રમતો, પદ્ધતિસર ગ્રાહ્યોથી બહુજ ફાયદો થશે એમ હું ખાત્રીપુર્વક માનું છું. અને “ખોય સ્કાઉટ્સ” જેવી સુવ્યવસ્થિત યોજનાઓથી વિદ્યાર્થીઓને સમાજસેવાનું રમતો સાથે શિક્ષણ આપીને પ્રસંગોપાત એમને

ખેતરોમાં અને જંગલોમાં મુસાફરીએ લઇ જવાની, ઉભણીઓ કરાવવાની, જાવણીઓ નંખાવવાની વગેરે ગોઠવણો કરીને શારીરિક શિક્ષણનો આખો ક્રમ બહુ વિચારપૂર્વક અને કુશળતાથી થોજ્યા વગર આપણી ભવિષ્યની પ્રજાની ઉન્નતિનું મહત્ત્વ કાર્ય પાર પડવાનું નથી.

ઉત્તમ શરીરમાંજ ઉત્તમ મન રહી શકે છે; અને ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચારે પુરુષાર્થ તંદુરસ્ત શરીર વગર મેળવી શકાતા નથી.

મન લેતાં કરાવ પસાર થયો હતો.

ઓગણીસમો ઠરાવ.

રા. સા. અંબાશંકર ઉત્તમરામ મલજીએ (ભરૂચ) નીચેનો ઠરાવ રજુ કર્યો હતો.—

“ સમસ્ત ગુજરાતમાં કેળવણીના પ્રશ્નોની ચર્ચા અને સતત ચળવળ ચાલુ રાખવા અને કેળવણીનાં વ્યવહાર કાર્યો કરવા ગુજરાત કેળવણી મંડળ (Gujarat Education League) સ્થાપવાનું આ પરિષદ ઠરાવે છે અને તે માટે સર્વે જોઈતાં પગલાં લેવાં નીચેના ગ્રહસ્થોની કમીટી નીમે છે અને તેમાં સલાસદો વધારવાની સત્તા તેને આપે છે:—

(૧) ઓ. મી. ચીમનલાલ હરિલાલ સેતલવાડ-મુંબાઈ.

(૨) રા. જીવણલાલ વ્રજરાય દેસાઈ-અમદાવાદ.

(૩) સૌ. ચારદા મહેતા-અમદાવાદ.

(૪) સૌ. વિદ્યાગૌરી નીલકંઠ-અમદાવાદ.

(૫) રા. મગનલાલ બી. શેઠ-મુરત.

(૬) રા. અંબેલાલ મણીલાલ-અખ્રામાં.

(૭) રા. સા. અંબાશંકર ઉત્તમરામ મલજી-ભરૂચ.

(૮) રા. ગીરધરદાસ મંગળદાસ દેસાઈ-નડીયાદ.

(૯) રા. મણીલાલ હરિલાલ મહેતા-ગોધરા.

(૧૦) રા. હરિલાલ ગોવીંદજી પારેખ-અમરેલી.

(૧૧) પ્રો. હરિલાલ માધવજી ભટ્ટ-ભુનાગઢ.

(૧૨) રા. નૃસિંહપ્રસાદ કાળીદાસ ભટ્ટ-ભાવનગર.

(૧૩) રા. ડાહ્યાભાઈ લલ્લુભાઈ પુરોહિત-વડોદરા.

(૧૪) રા. અંબાલાલ મોતીભાઈ પટેલ-આણંદ.

(૧૫) મી. અખ્રાસ તૈયબજી.

(૧૬) રા. અમૃતલાલ વીક્રમદાસ ઠક્કર

(૧૭) રા. ઇન્દરલાલ હીરાલાલ દેસાઈ

(૧૮) રા. ઇન્દુલાલ કનૈયાલાલ યાજ્ઞિક

મંત્રીઓ.

રા. સા. મલજીએ આ ઠરાવ રજુ કરતાં જણાવ્યું કે જે દિવસના કાર્ય પછી પરિણામ રૂપે આ ઠરાવ રજુ થાય છે. ગુજરાત ફેળવણી મંડળ સ્થાપવાની અગત્ય વિષે તો એ મત હોઇ શકેજ નહિ. કમીટીના સભાસદોમાં નામ વધારવાની સત્તા પણ કમીટીને સોંપવામાં આવી છે. છાપેલી યાદીમાં જે નામ છે તેમાં મી. અબ્બાસ તૈયમજી (વડોદરા) નામ વધાર્યું છે.

રા. ઇન્દુલાલ કનૈયાલાલ યાજ્ઞિકે (મુંબાઇ) આ ઠરાવને અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું કે કોઇ પણ વિષયની ચળવળ ચાલુ રાખવા માટે કાયમના મંડળની જરૂર છે. તેવીજ રીતે ફેળવણીના પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે સ્થાઇ મંડળની જરૂર હોય એ દેખીતુંજ છે. પણ કદાચ કોઈ એમ પૂછે કે સમસ્ત ગુજરાતમાં આવું મંડળ સ્થપાય તે પહેલાં તેને માટે જોઈએ તેવી તૈયારી થઇ છે ખરી ? જવાબમાં જણાવવાનું કે જે રાજ્યનીતિની તજ્જી આપણો દેશ અને આપણો પ્રાન્ત વસે છે તેનેજ અંગે એક એવો મોટો વર્ગ ઉત્પન્ન થયો છે કે જે ફેળવણીના કાર્ય સાથે ગાઢ સંબંધ ધરાવે છે. મ્યુનીસીપાલિટી અને લોકલ બોર્ડના સભાસદો ફેળવણીની ચર્ચામાં રસ લે એવી આશા રાખી શકાય. માધ્યમિક શાળાઓનો મોટો ભાગ ખાનગી વ્યવસ્થાપકો ચલાવે છે એટલે તેમને પણ ફેળવણીની ચળવળનાં ઘણાજ રસ હોય. પરંતુ આ ઉપરાંત ગુજરાતના જુદા જુદા ભાગમાં એવા ફેળવણી મંડળો સ્થપાયાં છે કે જે પ્રાથમિક, માધ્યમિક, કે ઉચ્ચ ફેળવણીની વધારે ને વધારે સંસ્થાઓ સ્થાપવાનો આશય રાખે છે. સુરત જીલ્લામાં અબ્બાસ આમીય ફેળવણી મંડળ અને સાર્વજનિક એજ્યુકેશન સોસાયટી, અમદાવાદમાં ગુજરાત એજ્યુકેશન સોસાયટી અને સમસ્ત ગુજરાત પૈસાફંડ, અને ચરોતરના ક્ષીટીશ અને વડોદરા રાજ્યના વિભાગમાં ચરોતર એજ્યુકેશન સોસાયટી-એ મંડળો સ્થપાયાં છે. સવેનો હેતુ ફેળવણીની સંસ્થાઓ સ્થાપવાનો હોવાથી તેઓ સ્વાભાવિક રીતે કોઇ પણ પ્રશ્ન વિષે ચળવળ કરવાને અશક્ત છે. આથી ઠરાવમાં સૂચવ્યા પ્રમાણે ગુજરાત ફેળવણી મંડળની અગત્ય સ્પષ્ટ છે.

જે ઉત્સાહથી ગુજરાતની પ્રજાએ આ પરિષદના કાર્યમાં સહાય આપી છે તે ઉત્સાહથી આ મંડળને સહાય આપશે તો તેની સફળતા નિઃશંક છે.

સભાની અનુમતિ લઇ પ્રમુખે જાહેર કર્યું કે ઠરાવ મંજૂર થયો છે.

વીસમો ઠરાવ.

રા. સા. અમ્બાશંકર ઉ. મલજીએ (ભરૂચ) પરિષદની બીજી બેઠક ભરૂચમાં ભરવાનું આમંત્રણ આપતાં જણાવ્યું કે ગુજરાતના પાટનગરમાં આ પરિષદનો જન્મ થયા પછી તેને એક ગામડામાં લઇ જવાની-નોતરવાની હું હિંમત કરું છું. ભરૂચ નર્મદા નદીને તીરે છે તેથી હું પરિષદને યાત્રાએ લઇ જવા ઇચ્છું છું. અમારા ગામમાં નથી વિદ્વાન, નથી શાસ્ત્રી, કે નથી પ્રોફેસર. તો કહો કે આ કામમાં આપની સહાયની કેટલી જરૂર છે ? આ આમંત્રણ મારી એકલાની હિંમતથી હું આપતો નથી. ભરૂચ ફેળવણી મંડળ આગળ આ દરખાસ્ત મેં મુકી હતી અને તેનો સર્વેએ એક મતે સ્વીકાર કર્યાથી તે મંડલે મને નોતરવાને રજા આપી છે. મારી ખાત્રી છે કે જે પ્રેમથી હું આ આમંત્રણ આપું છું તેજ પ્રેમથી તમે સ્વીકારશો અને તમે સર્વે મોટી સંખ્યામાં પરિષદની બીજી બેઠક વખતે ભરૂચ મુકામે પહોંચશો. આ આમંત્રણ તાળીઓના ગડગડાટ વચ્ચે સભાએ સ્વીકાર્યું હતું.

એકવીસમો ઠરાવ.

૨૧. મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધીએ (અમદાવાદ) પ્રમુખ સાહેબનો ઉપકાર માનવાની દરખાસ્ત રજુ કરતાં જણાવ્યું કે આપણું કાર્ય હવે સમાપ્ત થવા આવ્યું છે. પ્રમુખ સાહેબનો ઉપકાર માનવાનું છેલ્લું કાર્ય મને સોંપવામાં આવ્યું છે. તેમજ પ્રાન્તિક પરિપક્વનું સ્વાગત મંડળ, સરભરા કરનાર કમીટી સ્ટેશન કમીટી, દાદાભાઈ લાઘણેરીના વ્યવસ્થાપકો વગેરેનો પણ હું ઉપકાર માનું છું. મિત્ર રાજ્યો, લોકલબોર્ડ અને મ્યુનીસીપાલિટીઓએ પોતાના પ્રતિનિધિઓ આ પરિપક્વમાં મોકલ્યા છે તે માટે તેમનો પણ ઉપકાર માનવો જોઈએ. જે ગૃહસ્થોએ સરળ લાપામાં અનુલવસિદ્ધ લાપણો આપ્યાં છે તેમનો પણ ઉપકાર માનવામાં આવે છે.

પ્રમુખ સાહેબે પોતાનું નામ આ પરિપક્વને આપીને તેની પ્રતિષ્ઠામાં ઘણો વધારો કર્યો છે. તેમનું અધું વજન તેમણે આપણને આ બે દિવસ સોંપી દીધું છે. મને કહેવામાં આવ્યું છે કે તેઓ કદાચ પ્રાન્તિક પરિપક્વમાં પણ ન આવી શકત પણ તેઓ ગુજરાતી હોઈ આ પ્રથમ પરિપક્વમાં ઘણીજ અગવડ વેડીને આવ્યા છે તેથી આપણે ખાસ ઉપકાર માનવાનો છે.

મેં હિંદમાં સર્વત્ર જોયું છે કે પ્રમુખની ઉપર મોટો બોલો પડે છે. જે માણસ પરિપક્વના પ્રમુખ થવા માગે તેમને વર્ષો સુધી ભેગી કરેલી સહનશીલતાનો ઉપયોગ કરવો પડે છે. આપણા પ્રમુખે પણ આ ગુણ દાખવ્યો છે. આખો દિવસ અહીંયાં બેસીને ગમતાં ન ગમતાં લાપણો સાંભળવાં પડે એ ઓછું નથી. એથી પણ વિશેષ દુઃખદ કાર્યો ઘંટડી વગાડવાનું છે. લાપણકારને તો ઘણું કંટાળ લાગે જ પણ પ્રમુખને તો તેથી પણ વિશેષ લાગે.

ગુજરાતી લાપાને શાળાઓમાં યોગ્ય સ્થાન અપાવાની હીલચાલ કરતાં મંડળોના હેતુ સફલ થાય એવી મારી આશા છે. ગુજરાતી લાપા એ સંસ્કૃતની દીકરી છે એટલે એ અધુરી તો નથીજ અને આ પરિપક્વમાં તેજ લાપાનો ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે એ પણ સંતોષની ખીના છે.

૨૨. કેશવલાલ હર્ષદરાય ધ્રુવે (અમદાવાદ) આ દરખાસ્તને ટેકો આપતાં જણાવ્યું કે અંગ્રેજીમાં એક કહેવત છે કે—A prophet is never worshipped in his own land—પોતાના સ્થલમાં કોઈ મહાપુરુષ પૂજતો નથી. પણ રા. સેતલવાડને તો તેમની પોતાના શહેરની પ્રજાએ આ પરિપક્વના પ્રમુખ નીમીને માન આપ્યું છે.

પછી રા. કેશવલાલે પ્રમુખ સાહેબને હાર મોટા આપ્યા હતા.

છેવટે પરિપક્વના કાર્યનો ઉપસંહાર કરતાં પ્રમુખ સાહેબે જણાવ્યું કે:—

મારા વતનમાં તેડીને મને આ પદ આપવા માટે હું તમારો સૌનો અન્તઃકરણપૂર્વક આભાર માનું છું. તમે કેળવણી માટે જે ઉત્સાહ દર્શાવ્યો છે અને જે કામ અહીંયાં થયું છે તેવો ઉત્સાહ અને તેવાં કામ બીજાં શહેરોમાં થશે તો ગુજરાતમાં અને ગુજરાતના દષ્ટાન્તથી આખા ઇલાકામાં પણ ફેરફાર થશે. હું ફરીથી તમારો અન્તઃકરણ પૂર્વક આભાર માનું છું.

પછી તાળીઓના ગડગડાટ વચ્ચે પરિપક્વનું વિસર્જન થયું હતું.

નિબંધો

પ્રાથમિક શાળાઓના શિક્ષકો, તેમની યોગ્યતા તથા તેમનો પગાર.

આ વાત તો અત્યારે સર્વત્ર સ્વીકારાઈ છે કે કોઈ પણ દેશની પ્રગતિનો મુખ્ય આધાર તે દેશમાં અપાતી કેળવણી ઉપર છે. પરંતુ આપણા દેશના દુર્ભાગ્યે બીજી એટલીજ અગત્યની આખત આપણા દેશમાં હજી સંપૂર્ણ રીતે સ્વીકારાઈ હોય તેમ લાગતું નથી અને તે આખત એ છે કે-દેશમાં અપાતી કેળવણી એકંદરે દેશને લાભદાયક નીવડશે કે નુકશાન કર્તા નીવડશે, તેનાથી દેશને ધાર્યા મુજબ લાભ મળશે કે કેમ, તેનાથી દેશની દરેક વ્યક્તિનું વ્યક્તિત્વ સંપૂર્ણ રીતે ખીલશે કે કેમ એ સર્વનો આધાર કેળવણી આપનાર શિક્ષકો ઉપર મોટે ભાગે રહેલો છે. શિક્ષકના પવિત્ર ધંધાને તેની ઉચ્ચ સ્થિતિએ એકવાર લાવી મુકા અને શિક્ષકોનો ધંધો લઈ ખેસનાર સ્ત્રીપુરુષોને ધંધાને માટે જોઈતી તાલીમ આપી તેમને સંપૂર્ણ રીતે યોગ્ય બનાવો તો પછી તમારે અત્યારની માફક કમીશનો ને કમીટીઓની, કોનફરન્સો અને રીપોર્ટોની તેમ સરકારી ડરાવો ને ખલીતાઓની બીલકુલ જરૂર પડશે નહીં. શિક્ષકોનો ધંધો લઈ ખેસનાર સ્ત્રીપુરુષોએ પોતાના ધંધાને માટે જોઈતી યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ તે સિદ્ધાંત માત્ર સિદ્ધાંત તરીકે-આદર્શ તરીકે સરકારે સ્વીકારેલો છે. પરંતુ સરકારે વ્યવહારમાં, એ સિદ્ધાંતનો સંપૂર્ણ રીતે અમલ કર્યો છે એ વાત અત્યારની આપણી પ્રાથમિક કેળવણીની શાસ્ત્રીય પરિસ્થિતિમાં આપણે કબુલ કરી શકીએ તેમ નથી. શિક્ષણ એક જાતની કળા છે અને તે કળાને માટે ખાસ તાલીમની જરૂર છે, એ વાત સર્વના મનમાં પ્રથમ ડસવાની જરૂર છે. દાકતર કે ઇજનેરનો ધંધો શરૂ કરતાં પહેલાં એ ધંધાને માટે ખાસ શિક્ષણ મેળવવાની જેમ આવશ્યકતા છે તેવીજ રીતે શિક્ષકનો ધંધો લઈ ખેસનાર સ્ત્રીપુરુષોને પણ ધંધાને માટે ખાસ તાલીમ લેવાની જરૂર છે. ગમે તે મનુષ્ય શિક્ષક થઈ શકે એવી જે અત્યારે ચાલી રહેલી લોકમાન્યતામાં ફેરફાર થવાની જરૂર છે.

અત્યારની આપણી પ્રાથમિક શાળાઓ તપાસો. આપણા કમનસીબે એ શાળાઓમાં અડધો અડધ કરતાં વધારે શિક્ષકો “અનટ્રેન્ડ” એટલે ધંધાને માટે બીલકુલ ખાસ તાલીમ લીધા વગરના છે. આપણી પ્રાથમિક કેળવણીને કેળવણીના નામને યોગ્ય કરવી હોય તો આપણે પ્રથમ એ કાર્ય કરવાનું છે કે આ “અનટ્રેન્ડ” શિક્ષકોનો જડમૂળથી આપણી શાળાઓમાંથી નાશ કરવો જોઈએ. આવા “અનટ્રેન્ડ” શિક્ષકોના હાથ નીચે આપણા કુમળી વયના બાળકોને મુકવાથી તેમને લાભ કરતાં વિશેષ હાની થવાનો સંભવ છે. આપણી ઉછરતી પ્રજાના કલ્યાણ અર્થે નામદાર સરકારને આપણે આગ્રહપૂર્વક કહેવું જોઈએ કે અમારી પ્રાથમિક શાળાઓમાંથી આવા અનટ્રેન્ડ શિક્ષકોને એકદમ દુર કરી તેમને બદલે ટ્રેન્ડ શિક્ષકોને એટલે તાલીમ લીધેલા શિક્ષકોને મુકો.

કેળવણીનો બહોળો પ્રચાર કરવાની જગ્યાએ જગ્યાએ આપણે નામદાર સરકારને વિનંતિ કરીએ છીએ ત્યારે સરકાર તરફથી આપણને એમ કહેવામાં આવે છે કે હાલમાં અમુક પાસે સારી યોગ્યતાવાળા પુરતા શિક્ષકો નથી તેથી અમે કેળવણીનો બહોળો વિસ્તાર કરવાને શક્તિમાન નથી. પરંતુ એ સંબંધમાં નામદાર સરકારના કેળવણી ખાતાને આપણે વિવેક સાથે એ પ્રશ્ન પુછીશું કે સારી યોગ્યતાવાળા અર્થાત ટ્રેન્ડ શિક્ષકો જોઈતી સંખ્યામાં ઉત્પન્ન કરવાને માટે તમારા તરફથી શું પ્રયાસો થયા છે? વડોદરા રાજ્ય બાદ કરતાં દેશી રાજ્યો સાથેના આખા ગુજરાત પ્રાંત તથા મુંબાઈ શહેરમાં જોઈતા શિક્ષકોને તાલીમ આપવા માત્ર બેજ ટ્રેનીંગ કોલેજો છે—એક પુરુષ શિક્ષકોને માટે ને બીજી સ્ત્રી શિક્ષકોને માટે. આટલા બધા વિસ્તાર ને વસ્તીવાળા પ્રદેશને માટે શું અમદાવાદમાં આવેલી બેજ ટ્રેનીંગ કોલેજો બસ છે? વળી આ બે ટ્રેનીંગ કોલેજોમાં દાખલ કરવાને વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યાની પણ સરકારે હદ બાંધી દીધી છે. મારી જાણ પ્રમાણે પુરુષ શિક્ષકોને તૈયાર કરવાની કોલેજમાં દર વર્ષે માત્ર ૧૫૦ વિદ્યાર્થીઓ જ નવા લેવાય છે ને સ્ત્રી શિક્ષકો તૈયાર કરવાને માટેની કોલેજમાં માત્ર ૬૦ વિદ્યાર્થીઓ જ લેવાય છે. એક વર્ષ તાલીમ આપ્યા પછી બીજા વર્ષને માટે આમાંના માત્ર અરધા જ વિદ્યાર્થીઓને રાખવામાં છે અને ત્રીજા વર્ષને માટે બાકી રહેલામાંના અરધાને દાખલ કરવામાં આવે છે. આટલું જ નહીં પણ શિક્ષકો ખાનગી અભ્યાસ કરી યોગ્યતાનું સર્ટીફિકેટ મેળવવા કોલેજની પરીક્ષાઓમાં બેસવાની પરવાનગી માગે છે તો પણ તેમાંના ઘણાને તેવી પરવાનગી આપવામાં આવતી નથી!! એક તરફથી સરકાર આપણને એમ કહે છે કે યોગ્યતાવાળા શિક્ષકોને અભાવે અમે વધારે નિશાળો ઉઘાડવા શક્તિમાન નથી અને બીજી તરફથી યોગ્યતાવાળા શિક્ષકો વધુ સંખ્યામાં ઉત્પન્ન કરવાને સરકાર તરફથી સંગીન પ્રયાસ થતો નથી પરંતુ આવા આવા પ્રતિબંધો નખાય છે! આ કમે તો હું ધારું છું કે યોગ્યતાવાળા ટ્રેન્ડ શિક્ષકો પુરતી સંખ્યામાં સરકારને કદી પણ મળવાના નથી. અને બીલકુલ પણ યોગ્યતા વગરના અનન્ય શિક્ષકો આપણે માથે હાથેશાં રહેવાના. હું ફરી કહું છું કે આવા અનન્ય શિક્ષકો તદ્દન નકામા જવાજ છે. બાળકોની ગુપ્ત શક્તિઓ ખીલવવાને માટે તેઓ તદ્દન નાલાયક છે એટલું જ નહીં પણ પોતાના ધંધાને માટે જરૂરી જ્ઞાન—જેવું કે શિક્ષણની કળા, માનસશાસ્ત્ર, બાળસ્વભાવ વગેરેથી તદ્દન અજ્ઞાન શિક્ષકો બાળકોની કુદરતી શક્તિઓ ખીલવવાને તદ્દન બાધકર છે.

આપણા દેશમાં દિનપરદિન પ્રાથમિક કેળવણીનો બહોળો પ્રચાર કરવો અને અલ્પ સમયમાં પ્રાથમિક કેળવણી મફત અને ફરજિયાત કરી તેને સર્વવ્યાપી કરી દેવી એ આપણો અંતિમ હેતુ છે. આ આપણો અંતિમ હેતુ ફળીભુત કરવાને હાલ છે તેના કરતાં ટ્રેન્ડ શિક્ષકોની આપણે ઘણા જ મોટા પ્રમાણમાં જરૂર પડશે માટે હાલ આખા ગુજરાત અને મુંબાઈ માટે માત્ર બેજ ટ્રેનીંગ કોલેજો (એક પુરુષ શિક્ષકોને માટે ને બીજી સ્ત્રી શિક્ષકોને માટે) છે તેમાં મોટો વધારો થવાની જરૂર છે. આવી ટ્રેનીંગ કોલેજોની દરેક જગ્યામાં તથા મુંબાઈ શહેરમાં જરૂર છે. આજથી થોડા વર્ષ ઉપર મુંબાઈ શહેરના પ્રાથમિક શિક્ષકોને તાલીમ આપવાને માટે કોલેજ સ્થાપવાની હીલચાલ શરૂ થઈ હતી. પરંતુ નાણાંની બાબતમાં નામદાર સરકાર તથા મુંબાઈની કારપોરેશન વચ્ચે મતભેદ પડવાથી એ હીલચાલ પડી બાગી હતી. આ પ્રસંગે આપણી પરિષદે નામદાર સરકારને

આગ્રહપૂર્વક વિનંતિ કરવી કે સરકાર અત્યારે જેટલા શિક્ષકોને ફળવી પોતાના ધંધાને માટે તૈયાર કરે છે તેના કરતાં પાંચગણા શિક્ષકોને તૈયાર કરી મોકલવાની દર વર્ષે જરૂર છે. આમ થશે ત્યારેજ આપણને પ્રાથમિક શાળાઓને માટે પુરતા ટ્રેન્ડ શિક્ષકો મળી શકશે. “ચાલે છે તેમ ચાલવા દો.” એ નીતિ ફળવણીની આખતમાં આપણને અત્યંત હાનિકારક નીવડશે માટે હવે વધુ વખત બોલ્યા ચાલ્યા વિના બેસી ના રહેતાં આપણે જાહેર જાણીતાઓમાં ને આવી પરિપક્વોમાં દોલ વગાડી નામદાર સરકારને વિનંતિ કરવી કે વધારેને વધારે ટ્રેન્ડ શિક્ષકો ઉત્પન્ન કરી પ્રાથમિક ફળવણીને ઉચ્ચ ક્ષાત્રીએ પહોંચાડો.

ફળવણીને માટે જેટલો અગત્યને પ્રશ્ન શિક્ષકોની યોગ્યતા સંબંધનો છે તેટલોજ અગત્યનો પ્રશ્ન શિક્ષકોના પગાર સંબંધનો છે. ખરું પુછો તો આ બે પ્રશ્નો એક બીજા સાથે ગાઢ સંબંધથી જોડાયેલા છે અને તેમને છુટા પાડી શકાય તેમ નથી. સારો પગાર આપ્યા વિના સારી યોગ્યતાવાળા શિક્ષકો મળી શકેજ નહીં ને સારો પગાર આપીશું તો સારી યોગ્યતાવાળા શિક્ષકોની પોતાની મેજે આવી મળશે. શિક્ષકોને વારંવાર કહેવામાં આવે છે કે તેમણે તો માત્ર પારમાર્થિક વૃત્તિ રાખી કામ કરે જવું ને જે ટુંકો પગાર તેમને મળે છે એટલેથી સંતોષ પામી બેસી રહેવું ને પોતાનું પવિત્ર કર્તવ્ય એકનિષ્ઠાથી બજાવે જવું. આવી જાતનો શિક્ષકોને થતો બોધ મને તો માત્ર દાંભિક અને અર્થ વગરનોજ લાગે છે. દરેક ધંધાની માફક શિક્ષણ પણ એક જાતનો ધંધો છે. અને જેવી રીતે બીજા ધંધાદારીઓને આપણે તેમની મહેનત બદલ આપીએ છીએ તેવીજ રીતે શિક્ષકોને પણ એમના ધંધાને યોગ્ય આપવું જોઈએ. શિક્ષકના ધંધાની ખરી કીમત કેટલી છે તે પ્રમાણિકપણે શોધી કાઢી તે કીમત વિનાસંકોચે પ્રજા તેમ સરકાર તરફથી શિક્ષકોને મળવીજ જોઈએ. જો તેમના ધંધાની ખરી કીમત શિક્ષકોને આપવામાં નહીં આવે તો એથી કાઢને પણ નુકશાન થવાનું એ નક્કી છે. જો તેનાથી શિક્ષકોને નુકશાન થતું હશે તો ખોટ ખાઈ પ્રમાણિકપણે ધંધો કરનારા સ્વાર્થત્યાગી શિક્ષકો લાંબા સમય સુધી આપણને મળ્યા કરશે નહીં એ નક્કી છે. આથી મોડું વહેલું શિક્ષકોને તેમની ખરી કીમત ન મળવાથી વિદ્યાર્થીઓનેજ નુકશાન થવાનું, અને આજે વિદ્યાર્થીઓને ધણું ભયંકર નુકશાન થાય છે ને થશે તે વાતનો વિદ્યાર્થીઓના વાલીઓએ એટલે સમસ્ત પ્રજાએ ગંભીર વિચાર કરવાનો છે. આવી અતિ ઉપયોગી આખતમાં વિનાશકારક કરકસર કરી ઉછરતી પ્રજાના માનસિક, શારીરિક અને ધાર્મિક જીવનને ભયંકર નુકશાન કરવું એ શું પ્રજાજીવનની ખીલવણી માટે ડહાપણ ભરેલો માર્ગ છે ? આ આખતપર આપણી પ્રજાના નેતાઓએ તેમ સરકારે ગંભીર વિચાર કરવાનો છે. હું જાતી ઠોકી કહું છું કે સરકારે ફળવણીની આખતમાં ખોટી કરકસર કરી તેથીજ દેશને માથે ભયંકર આફતો આવી પડી છે.

ઉછરતી પ્રજાને ઉત્તમ શિક્ષકોના હાથ નીચે યોગ્ય ફળવણી આપી હોત તો દેશમાં મેલેરીઆ, પ્લેગ, કોલેરા વગેરે પ્રાણધાતક રોગોથી મરનારાઓનું પ્રમાણ ઘણુંજ ઘટ્યું હોત—સરકારના પોતાનાજ ફળવણી ખાતાના અધિકારીઓ આ સાલની સ્કુલકાંધનલની પરીક્ષાના રીપોર્ટમાં વિદ્યાર્થીઓના અશક્ત અને નિર્માત્મ શરીર સંબંધી જે ફરીઆદ કરે છે તેવી જાતની ફરીઆદો તેમને કરવી પડી ના હોત—અને આપણા કમનશીબે આપણા

દેશમાં જે એનાર્કિસ્ટો અને એમ ફેંકનારાઓનો નવો વર્ગ ઉત્પન્ન થયો છે તે ઉત્પન્ન થયો ન હોત. પોલીસ, સી. આઇ. ડી., સરકારી વકીલો અને સમસીડાઇઝ ન્યુસ પેપરોની પાછળ જે અત્યારે અનહદ ખર્ચ થાય છે તે ખર્ચ અગમ શુદ્ધિ વાપરી સરકારે કેળવણીની પાછળ પહેલેથી કર્યો હોત તો અત્યારે દેશમાં આટલી અશાંતિ ન હોત. અને પ્રજા જીવન ધણું ઉચ્ચ સ્થાને પહોંચ્યું હોત. આપણા દેશની રાજ્યવ્યવસ્થામાં કેળવણી ખાતાને જે ઉત્તરતુ સ્થાન આપવામાં આવ્યું છે તે સરકારની મોટામાં મોટી ભૂલ છે. કેળવણી ખાતાને તે ખાતાની નોકરીને ધણુંજ ઉંચું પદ આપવાની આવશ્યકતા છે અને તે ખાતાને માટે પુષ્કળ પૈસા ખર્ચાવાના જોઈએ. સારો પગાર આપી ઉત્તમ યોગ્યતા ધારી સંતોષી શિક્ષકો રાખ્યાથી એકંદર સરકારને તેમ દેશને ઘણુંજ લાભ થાય છે એ સત્ય અત્યારે સર્વના મનમાં ફસાવવાની ખાસ જરૂર છે.

પ્રાથમિક શિક્ષકોના પગારનો પ્રશ્ન અત્યંત દુઃખદ છે અને તે આપણને અત્યંત શરમાવે એવો છે. જ્યાં સુધી એ પ્રશ્નનો આપણે સંતોષકારક નીવેડો નહીં લાવીએ ત્યાં સુધી ઉત્તમ શિક્ષણ અને આપણા પ્રજાજીવનમાં પ્રગતિ થવાની સંધાળી આશા વ્યર્થ છે. હું ઉપર જણાવી ગયો તે મુજબ આપણી મ્યુનીસીપાલિટીઓ અને લોકલબોર્ડની પ્રાથમિક શાળાઓના અરધો અરધ શિક્ષકો “અન ટ્રેન્ડ” છે. અને તેમનો માસિક પગાર રૂપિયા નવથી શરૂ થાય છે. પાંચ વર્ષની નોકરી કર્યા પછી તેમનો પગાર રૂપિયા દશ થાય છે. અને નોકરીમાંથી ફાર્ગ થતાં પહેલાં એમને રૂપિયા અગીઆર મળે, તો તેમના મહા લાભ ! આ માસના મોડેન રીવ્યુમાં દરેક કેદીના પોષણ અર્થે સરકારને કેટલો ખર્ચ થાય છે તેના આંકડા આપવામાં આવ્યા છે. ખંગાળામાં એક કેદીની પાછળ ખાદ્યાખર્ચનું કપડાલત્તાનું અને દાકતરી ખર્ચ સરકારને વર્ષ દહાડે રૂ. ૬૧-૪-૧ થાય છે. આપણે સૌ જાણીએ છીએ કે કેદીઓને તુરંગમાં કોઈ મોજ શોખ અને વૈભવના સાધનો આપતું નથી. તેઓ માત્ર જીવતા રહે એટલાજ પુરતો ખોરાક તેમને ત્યાં મળે છે. કેદી પછાડી સરકારને જે ખર્ચ થાય છે તેમાં મકાનના ભાડાના ખર્ચનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો નથી કારણ કે કેદીઓને સરકાર વગર ભાડાના મકાનમાં રાખે છે. માટે કેદીઓ પાછળના આ ખર્ચમાં આપણે ઘર ભાડાના વાર્ષિક રૂપિયા બાર ઉમેરીએ ત્યારે કેદી જેવી દુઃખી જાંદગી ગુજરવાને માટે પણ હાલના સમયમાં માથાદીક વાર્ષિક ખર્ચ રૂ. ૭૩-૪-૧ થાય છે. આપણા પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકનો શરૂઆતનો પગાર માસિક રૂપિયા નવ એટલે વાર્ષિક રૂપિયા ૧૦૮ નો છે. જો તે બીયારો પરણેલો હોય તો બે જીવોનું કેદી જેવી દુઃખી જીવન ગુજરવાનું ખર્ચ ૧૪૬-૮-૨ આવે છે. બીજા વૈભવોની તેમ છોકરા છંયાનો પ્રશ્ન બાળપર મુકીએ તો પણ આપણા પ્રાથમિક શિક્ષકને માત્ર પોષણ જેટલો પણ પગાર આપણે આપતા નથી !

શિક્ષકને જ્યાં સુધી આપણે આવો ગુન્હેગાર અને બિશુક જેટલો પગાર આપીશું ત્યાં સુધી એમની પાસેથી ઉંચા પકારનું શિક્ષણ તથા કર્તવ્યનિષ્ઠાની આશા રાખવાનો આપણને બીલકુલ હક જ નથી. કોઈ પણ સામાન્ય શુદ્ધિ તથા શારીરિક શક્તિવાળો માણસ પ્રાથમિક શિક્ષક થવાનું પસંદ કરશે નહીં. કારણ કે પ્રાથમિક શિક્ષકને પગાર પેટે આ-

પણ જેટલું આપીએ છીએ તેના કરતાં વધારે પેદા કરી શકવાને તે સમર્થ છે. જે માણસની માનસિક અને શારીરિક શક્તિ છેકજ નિર્બળ હશે અને જે મહીને અન્ય કોઈ સ્થળે નવ દશ રૂપીઆ પેદા કરવાને પણ શક્તિમાન નહીં હશે તેજ માણસો પ્રાથમિક શાળામાં શિક્ષિકા થવાનું પસંદ કરશે. અને આવા છેકજ નિર્બળ માનસિક અને શારીરિક શક્તિવાળાઓના હાથમાં આપણી આળકેળવણી સોંપાથી આપણી પ્રગતિ કદી પણ થઈ શકવાની ખરી કે ?

આપણા માનનીય પ્રમુખ સાહેબે પોતાના બહુર જીવનની શરૂઆતમાં પ્રાથમિક શિક્ષકના પગારનો પ્રશ્ન હાથમાં લીધો હતો અને પ્રાથમિક શિક્ષકના આશ્રયદાતા તરીકે એમણે કાર્તિ સંપાદન કરી હતી. હું આપણા પ્રમુખ સાહેબને ખાસ આગ્રહપૂર્વક વિનંતિ કરું છું કે રૂપીયા તેઓ સાહેબ એ પ્રશ્ન હાથ ઉપર લેશે અને આવા મહેંગવારીના સમયમાં એ વર્ગને યોગ્ય પગાર અપાવશે. જ્યાં સુધી તેમ નહીં થાય ત્યાં સુધી આ વર્ગના લોકો કદી પણ તન તોડીને કાર્ય કરશે નહીં અને ફળવણી ખાતુ ભલે શિક્ષણમાં નવી નવી સુધરેલી પદ્ધતિઓ દાખલ કરે પણ આવા નિર્માસ્ય શિક્ષકના હાથ નીચે એ પદ્ધતિઓ કદી પણ ફળદાઇ નીવડશેજ નહીં.

આ પ્રશ્ન સંબંધી હું કેટલીક વ્યવહાર સૂચના કરવા અત્રે યોગ્ય ધારું છું. પ્રથમ તો અનટ્રેન્ડ શિક્ષિકા જોઈએજ નહીં. હાલ જે અનટ્રેન્ડ શિક્ષિકાની મોટી સંખ્યા નોકરીમાં છે તે બધાને બે વર્ષ સુધી ટ્રેનીંગ કોલેજોમાં મુકી તેમને ધંધાની તાલીમ આપી યોગ્ય શિક્ષક બનાવવા કોલેજના અધિકારીઓએ બધામાંથી જેમને બે વર્ષ પછી યોગ્ય શિક્ષિકા બનાવી શકે તેમને સારો પગાર આપી નોકરીમાં રાખવા. બાકીના જેઓની મગજ-શક્તિ એટલી બધી નબળી માલમ પડે કે તેઓ કદી પણ યોગ્ય શિક્ષક થઇ શકે એવા લાગેજ નહીં તેમને રજા આપી દેવી. અને પ્રાથમિક શાળાના દરેક શિક્ષકને ઓછામાં ઓછો રૂપીઆ વીસનો પગાર આપવોજ જોઈએ. કોઇ પણ માણસ અત્યારની મોંઘવારીના સમયમાં રૂપીઆ ૨૦ થી ઓછા પગારમાં ભરણપોષણ કરી શકેજ નહીં. અને ભરણપોષણ પણ ન થઇ શકે એટલો ઓછો પગાર આપી શિક્ષિકા રાખવા ને ના રાખવા બન્ને સરખુંજ છે એવી મારી દૃઢ માન્યતા છે.

પ્રાથમિક શિક્ષકને તાલીમ આપવાને જે ટ્રેનીંગ કોલેજોમાં પહેલું વર્ષ, બીજું વર્ષ અને ત્રીજું વર્ષ એવી જે યોજના છે તેમાં પણ રહેજ ફેરફાર કરવાની હું નામ સૂચના કરું છું. કમમાં કમ પ્રાથમિક શાળાના દરેક શિક્ષકને બે વર્ષ સુધી ધંધાની તાલીમ મળવી જોઈએ. માત્ર એક વર્ષની તાલિમ વિષયોનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન તથા પદ્ધતિસર પાઠ આપવાને જોઈતો મહાવરો આપવાને પુરતું નથી. આ બાબતને આ વિષય સાથે સીધો સંબંધ નહીં હોવાથી તે વિષે લંબાણુ વિવેચન કરવાનું હું યોગ્ય ધારતો નથી. પણ અત્રે એટલુંજ કહેવું જસ છે કે વર્નાક્યુલર ફાઇનલમાં પાસ થયેલા ઉમેદવારને યોગ્ય શિક્ષક બનવા માટે કમમાં કમ બે વર્ષની તાલીમની જરૂર છે. આમ બે વર્ષના તાલીમ લીધેલા શિક્ષકને કમમાં કમ માસિક પગાર રૂપીઆ વીસ આપવો. એના કામ માટે કોઈ ખાસ ફરીઆદ ન આવે તો પાંચ વર્ષ પછી એને રૂ. ૩૦ આપવા ને દસ વર્ષ પછી રૂપીઆ ૪૦ આપવા પંદર વર્ષ પછી

રૂપીઆ ૫૦૦ આપવા ને વીસ વર્ષ પછી એને રૂ. ૬૦ સુધી લઈ જવો. બે વર્ષ પછી શિક્ષકોની પરીક્ષા લઈ તેમને સરટીફિકેટ આપી ધંધાને માટે મોકલવા પણ તેમાંથી થોડા ઉત્તમ શારીરિક અને માનસિક શક્તિવાળાને ચુંટી કાઢી એક વર્ષ વધારે તેમને શાળાની વ્યવસ્થા યોજના તેમજ શિક્ષણશાસ્ત્ર અને કળાનું જ્ઞાન આપી મુખ્ય શિક્ષકો માટે તેમને કેળવી તૈયાર કરવા અને તેવાઓને ઉંચા પ્રકારનું સરટીફિકેટ આપી સરકારે નક્કી કરેલું કે હૅડમાસ્ટરની જગ્યાને માટે ઉંચા પ્રકારનું સરટીફિકેટ લીધેલા જ યોગ્ય છે. તેમને શરૂઆતમાં ત્રીસનો પગાર આપવો ને દર પાંચ વર્ષે તેમને રૂપીઆ દસનો વધારો આપી એમને રૂપીઆ ૭૫ સુધી લઈ જવા, અને આમાંના કેટલાક ખાસ ચુંટી કહાડેલાને ઇન્સ્પેક્ટર પણ બનાવી એમને રૂપીઆ ૧૦૦ સુધી કે એથી પણ વધારે પગાર સુધી લઈ જવા. આવી કાંઈક યોજનાથી પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકો અસંતોષી ને દુઃલાયલા મટી સંતોષી અને આનંદી થશે. તેમના જીવનમાં તેમને રસ માલમ પડશે અને એથી એકંદરે સમસ્ત પ્રજાને લાભ થશે. કારણ કે શિક્ષકોના સુખ, દુઃખ, સંતોષ અને નાઉમેદી, આનંદ ને નિશ્વાસની વધતી ઓછી છાપ બાળકોના પર પડવાની એમાં કાંઈ પણ શક નથી.

શિક્ષકોના ધારા સંગ્રહમાં પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકોના પગારનું ધોરણ જે સરકારે નક્કી કર્યું છે તે અત્યારની પરિસ્થિતિ ધ્યાનમાં લેતા પુરતું નથી. શિક્ષકોના પગાર અને ટ્રેનીંગ કોલેજના સરટીફિકેટ સંબંધી મ્હેં જે નમ્ર સૂચના કરી છે તે કદાચ કેળવણી-ખાતાને માન્ય ન હોય ને એમનો વિચાર ચાલુ સ્થિતિ પ્રમાણે પહેલું વર્ષ, બીજું વર્ષ અને ત્રીજું વર્ષ એ યોજના કાયમ રાખવાનો હોય તો તે સંબંધી પણ હું કાંઈ નમ્ર સૂચના કરવા માગુ છું. પહેલા વર્ષના શિક્ષણનું સરટીફિકેટ ધરાવનારને હાલ માસિક પગાર રૂપીઆ ૧૨) આપવામાં આવે છે તે બસ નથી. તેમાં રહેજ ફેર ફરી એ સરટીફિકેટ ધરાવનારને શરૂઆતનો પગાર રૂપીઆ કમીમાં કમી ૧૫) આપવો જોઈએ. શિક્ષકના કામ સંબંધી કાંઈ ખાસ ફરીઆદ ના હોય તો દર બે વર્ષે એમના પગારમાં બેનો વધારો કરી એમને રૂ. ૪૦) સુધી લઈ જવા. બીજા વર્ષમાં પાસ થયેલાને હાલ શરૂઆતનો પગાર રૂપીઆ ૧૫) આપવામાં આવે છે તે વધારી શરૂઆતનો પગાર રૂપીઆ ૨૦ આપવો જોઈએ. એમના પગારમાં દર બે વર્ષે રૂપીઆ ત્રણનો વધારો કરી એમને રૂપીઆ ૫૦) સુધી લઈ જવા. ત્રીજા વર્ષમાં પાસ થયેલાને હાલ રૂપીઆ ૨૦ અને ઉપલે નંબરે પાસ થયેલાને રૂપીઆ ૨૫ આપવામાં આવે છે તે બદલી રૂપીઆ ૩૦ અને ઉપલે નંબરે પાસ થયેલાના રૂપીઆ ૩૫) શરૂઆતનો પગાર આપવો ને તેમના પગારમાં દર ત્રણ ત્રણ વર્ષે રૂપીઆ પાંચનો વધારો કરી એમને રૂ. ૭૫ સુધી લઈ જવા. વળી તે ઉપરાંત સરકારે ખાસ ધારો કરવો કે ત્રીજા લાગના ઇન્સ્પેક્ટરો આમ ત્રીજા વર્ષની પરીક્ષામાં પાસ થયેલા મહેતાજીઓમાંથીજ લેવાને એમને યોગ્યતા પ્રમાણે રૂપીઆ ૧૦૦ કે એથી પણ વધુ પગાર આપવો.

અત્યારની પરિસ્થિતિ ધ્યાનમાં લેતા આ સૂચના કાંઈ હદ ઉપરાંત ઉદાર કહી શકાય નહીં, જે પ્રતિકુળ સંજોગોમાં ગરીબ બીચારા શિક્ષકો કામ કરે છે તેના પ્રમાણમાં તેમના પગારની આ યોજના બીલકુલ ઉદાર નથી પણ વ્યવહારુ છે.

હાલમાં પ્રાથમિક મહેતાજીઓનો પગાર સરકારે ધારાસંઘમાં નક્કી કર્યો છે. પરંતુ શિક્ષિકાના દુર્ભાગ્યે કાંઈ કાંઈ ઠેકાણે એ પગાર પણ તેમને મળતો નથી. ખાસ કરીને મ્યુનિસિપાલીટીની શાળાઓમાં એ ફરીઆદ વધારે સાંભળવામાં આવે છે. સરકારે મ્યુનિસિપાલીટીઓને ફરજ પાડવી કે ધારાસંઘ કરતાં ઓછો પગાર શિક્ષિકાને બીલકુલ આપવો જ નહીં તેમ પોતાની વ્યવસ્થાની લોકલબોર્ડની શાળાઓમાં પણ ધારાસંઘને માન આપી શિક્ષિકાના પગારમાં વધારો કર્યાજ નવો. ગરીબ બીચારો મહેતાજી મહેનત કરી ટ્રેનીંગ કોલેજનું સરટીફિકેટ મેળવે ને તે સરટીફિકેટના મૂલ્ય પ્રમાણે પગાર મેળવતાં એને મહીનાના મહીના ને વર્ષોનાં વર્ષ વીતી જાય તો એ એક જાતનો વિશ્વાસઘાત નહીં તો બીજું શું ? બીજી બાબતોમાં કેમ સરકાર મ્યુનિસિપાલીટીના સ્વતંત્રપણા ઉપર નસાપ મારી તેમને ફરજ પાડી શકે છે ? તો પછી શિક્ષિકાને ધારાસંઘ પ્રમાણે પગાર આપવાની ફરજ સરકાર શામટે ન પાડી શકે ? શિક્ષિકાના ધારાસંઘમાં એક કલમ તો આજને આજ ઉમેરાવવી જોઈએ અને તે એકે દરેક ટ્રેન્ડ શિક્ષકને ધારાસંઘ પ્રમાણે પગાર મળવો જોઈએ. સવડ આવશે ત્યારે આપ્તિશું વગેરે બ્રહ્માના લોકલબોર્ડ તથા મ્યુનિસિપાલીટીથી પ્રતાપી શકાયજ નહીં. શિક્ષિકાના ધારાસંઘમાં બીજો એક અગત્યનો ફેરફાર કરવાની હું અત્રે નમ્ર સૂચના કરું છું. અત્યારના ધારાસંઘમાં સ્ત્રી શિક્ષિકા અને પુરુષ શિક્ષિકા વચ્ચે ભેદ રાખેલો માલમ પડે છે અને તે એ કે પુરુષ શિક્ષિકાનો પગાર રૂ. ૬૦) સુધી વધારી શકાય છે ત્યારે સ્ત્રી શિક્ષિકાનો પગાર માત્ર રૂ. ૫૦) સુધીજ વધી શકે છે. સ્ત્રી શિક્ષિકાને આ મોટામાં મોટો અન્યાય છે. જાનેનો વધુમાં વધુ પગાર સરખોજ હોવો જોઈએ. કદાચ ખાસ લાલ આપવો હોય તો સ્ત્રી શિક્ષિકાને આપવો જોઈએ, કારણકે એમને આપણી અત્યારની સાંસારિક પરિસ્થિતિમાં ઘણાજ પ્રતિકુળ સંયોજોમાં કામ કરવું પડે છે.

પ્રાથમિક શાળાઓના શિક્ષિકાની યોગ્યતા અને પગાર સંબંધી અલ્પ વિવેચન મ્હેં આપની સમક્ષ રજુ કર્યું છે. આપણા પ્રજાકીય જીવનમાં આ પ્રશ્ન ઘણોજ અગત્યનો છે, એ કહેવાની મારે ખાસ અગત્ય નથી. હું આશા રાખું છું કે આપણી પરિષદ આ બાબત એક ખાસ ઠરાવ કરી સરકાર સમક્ષ રજુ કરશે અને આપણા પ્રમુખ સાહેબ પણ પોતાની રાજકીય પ્રવૃત્તિઓમાં આ પ્રશ્નને ઘણુંજ અગત્યનું સ્થાન આપશે.

“અનુલબ્ધી.”

પ્રાથમિક શિક્ષણ અને પ્રાથમિક શિક્ષકો.

“ We hear much now-a-days about Eugenics; and a Society has, I believe been formed to improve the breed of men. If the members of that Society propose to achieve their end by *skilful breeding* I do not think they will go very far. But if they will try to achieve it by *skilful growing*, they will find that a boundless field of useful action lies before them. For though we may be good growers of wheat and barley, sheep and oxen, we are bad growers of men.

To improve the breed of men by skilful ‘growing’ would, I think, go a long way towards solving many weighty problems. Indeed, I sometimes think that all the master problems of life will have to be solved in the nursery and the school room; that if we wait for their solution till the child has grown to manhood and hardened into what we call maturity, we shall have waited too long.”

Tragedy of Education: Edmund Holmes—

૧. આટલું નિર્વિવાદ છે કે, બાળકને મોટું કરવાની ખરી જવાબદારી માતાપિતા અને શિક્ષક એ બેની વચ્ચે બહેંચાઈ રહેલી છે. આજે માતાપિતાની જવાબદારી સંખંધે બોલવાનો પ્રસંગ લેવાની મારી ઇચ્છા નથી. પણ આ જવાબદારીના બીજા હિસ્સેદાર જે શિક્ષક તેમના સંખંધે બે અક્ષર કહેવા ધારે છું.

૨. શિક્ષકો સારા હોય, શુદ્ધ હોય, પોતાના કામ ઉપર પ્રીતિવાળા હોય, બાળક તરફ પ્રેમ અને સહભાવવાળા હોય, ઉંચી કર્તવ્યભુક્તિવાળા અને પોતાની જવાબદારીના ભારના ખરા ખ્યાલવાળા હોય, અને તેની સાથે તે જવાબદારી આરંભથી અંત સુધી સરખી રીતે પાર પાડી શકે તેટલી કુશળતાવાળા હોય, તો બાળકોની કેળવણી પાછળ લીધેલો શ્રમ અને નિશાળનાં ખર્ચો સફળ થાય છે, નહિ તો નિષ્ફળ નીવડે છે. કેળવણીની અવસ્થામાં બાળકોને સુખી, સાજાં અને તાજાં રાખવાં, તેમની માનસિક અને શારીરિક શક્તિને કેળવવી અને ખીલવવી, તેમને નીતિમાન અને ધાર્મિક બનાવવાના સાચા માર્ગ ઉપર મુકવાં, અને તેની સાથે સાથે જ જીવનવ્યવહારના નાના મોટા વ્યવસાયોને અને જીવનની નાની મોટી દારજીતોને કુશળતાથી ઝીલી શકે અને કેળવી શકે તેવાં, એક શબ્દમાં કહીએ તો, તેમને ચારિત્ર્યવાન મનુષ્ય બનાવવાં, એ કેળવણીનું કામ છે: અને તે કાર્ય સાંજોપાઝ ક્યારે બની શકે કે ન્યારે શિક્ષકો પોતે વિદ્વાન હોય, ધૈર્યવાન હોય, નીતિમાન અને ચારિત્ર્યવાન હોય, અને તેની સાથે પોતાના કાર્યમાં પોતાની કળામાં કુશળતાવાળા હોય ત્યારે જ. કુવામાં હોય તો હવાડમાં આવે, એ આપણી બુની કહેવત છે. શિક્ષકમાં વિત્ત હોય તોજ શિષ્યમાં આવે, એમ આપણે અનુભવ આપણને કહે છે. અને આમાં આપણા જેવા દેશકાળમાં તો શિક્ષકને માથે જવાબદારીનો ભાર વિશેષ છે. વળી આપણે ત્યાં હાલ

કેટલોક વખત થયાં શિક્ષણના રંગો વખતોવખત બદલાતા રહે છે, તેમાં જેમ જેમ નવા પ્રસંગો ઉપસ્થિત થતા જાય તેમ તેમ તેમને ઝીલવાની શક્તિ જે શિક્ષકોમાં ન હોય તો તે ફેરફારો ગમે તેવા સારા ધરાદાયી દાખલ કરવામાં આવતા હોય તો પણ તે નકામા જ નીવડે એ સ્વાભાવિક છે. શિવાય, પંરકીય દેશોની આપણા કરતાં ઘણું જ આગળ વધેલી પ્રજાઓ અને આપણી પ્રજાની વચ્ચે જે મહાન અંતર પડી ગયો છે તે ટાળવાનું. અને તે પણ જેમ અને તેમ થોડા સમયમાં ટાળવાનું, અતિશય ગંભીર અને કઠણ કામ આપણા શિક્ષકોને માથે આવી પડ્યું છે. તે માટે તે દેશોમાં અમલમાં મૂકતા ફેળવણીના સંબંધના વિવિધ ઉપક્રમોનો અભ્યાસ કરી તેમની સારાસારના અને કાર્યસાધકતા પોતાની જાતે તપાસી, તેમાંના જે હિતકારી જણાય તેવા ઉપક્રમોના પ્રયોગો કરી, આપણા દેશની ફેળવણીને બહેળા વિસ્તારમાં ફેલાવવાની અને જનસમાજની માનસિક શક્તિના ઉડામાં ઉડાં અંતર પટોને ઉઠેલી તે શક્તિને સજીવ કરવી (vitalize) અને ગતિમાન કરવી, (mobilize) એ આપણા દેશકાળમાં આપણા શિક્ષકસમાજનું જ વિશિષ્ટ કર્તવ્ય છે. આ કારણથી આપણા શિક્ષકોની કુશળતા માટે આપણે સવિશેષ કાળજી રાખવાની ખાસ જરૂર છે; અને તેથી આપણે ત્યાં વિશિષ્ટ અધિકારવાળા શિક્ષકોની બીજા દેશો કરતાં વધારે જરૂર છે; અને પ્રમાણમાં કદાચ એક બે માળ જ ચઢેલા, પણ સ્વચ્છ હવા અને યોગ્ય ઉન્નતવાળા, અને અંતરાત્માને ઉન્નત અને આંતર સર્વને સમૃદ્ધ અને વિવૃદ્ધ કરનાર, વિદ્યામહાલયમાં વસેલા અને વસનારા શિક્ષકોની ઉચ્ચ અને માધ્યમિક ફેળવણીમાં જેવી જરૂર છે તેવી જ પ્રાથમિક ફેળવણીમાં પણ જરૂર છે. ચઢીઆતા અધિકારવાળા શિક્ષકો હોય તો જ ફેળવણીનો હેતુ બરાબર પાર પડી શકે. નહિ તો જ્યાં ત્યાં અપૂર્ણતા અને અસંતોષજ રહેવાનાં.

૩. આપણા ફેળવણીખાતાના પ્રધાન અધિકારીઓનું ધ્યાન આ બાબતમાં સારી રીતે દોરાયલું છે એ ખુશી થવા જેવું છે. કૉલેજોમાં જેમ અને તેમ ઉંચા અધિકારવાળા પંડિતોના હાથમાં ફેળવણીનો તંત્ર મૂકવાનો માર્ગ પ્રથમથી જ પ્રચલિત છે અને તેમાં દિવસે દિવસે સુધારો થતો જાય છે. માધ્યમિક ફેળવણીને માટે પણ હાલમાં દસ વર્ષ થયાં સેકન્ડરી ટીચર્સ કૉલેજની યોજના નવી નીકળી છે અને તે યોજના હજી તો પ્રયોગના રૂપમાં છે તો પણ તે આશાજનક છે, એ નિર્વિવાદ છે. યુનિવર્સિટીની યોગ્ય પદવી લીધા પછી આકર્ષક પગારથી સારા સ્વભાવના, અને ચારિત્ર્યશીલ યુવકોને ફેળવણી ખાતામાં લીધા પછી, થોડા વખત જવા દઈ પસંદ કરેલા શિક્ષકોને આ કૉલેજમાં ઉંચા પ્રકારની દેખરેખ નીચે શિક્ષણની કળાની તાલીમ આપવામાં આવે છે, અને તેવી રીતે ઉસ્તાદી મેળવેલા શિક્ષકોને શિક્ષણની મોટી જવાબદારીઓમાં મૂકવાનો જે વહીવટ હાલમાં શરૂ થયો છે તે ખરેખર અભિનન્દનીય છે. આ કૉલેજ હજી હમણાં જ નીકળી છે, અને તેમાં શિક્ષણ લઈ અને પ્રયોગો કરી ઉસ્તાદ થયેલા શિક્ષકો હજી સુધી ખાતામાં મોટી સંખ્યામાં ઉતર્યા નથી, એટલે આ ક્ષણે તો આ નવી સંસ્થાની અસર આપણા ઇલાકાની માધ્યમિક ફેળવણી ઉપર બેઠી નથી એમ કહીએ તો ચાલે; પરંતુ જેમ જેમ એ સંસ્થામાંથી ધડાયલા શિક્ષકો માધ્યમિક ફેળવણીના કાર્યમાં આવતા જશે તેમ તેમ, બીજા આવશ્યક સુધારાઓ સાથે લાગા દાખલ થયાથી, તે ફેળવણી ખરી સંતોષકરક થશે એવી આશા નિષ્ફળ નીવડવાનો.

સંભવ નથી. આ કોલેજમાં તાલીમ લીધેલા શિક્ષકો અત્યારે મૂળમાં જ થોડા છે, અને તેમાંના કેટલાક તો ખાતું છોડીને પોતાનું ભવિષ્ય સુધારવા માટે આત્મા પશુ ગયા છે. અને આવા તાલીમ લીધેલા શિક્ષકો પૈકી કોઇ હજી હેડમાસ્ટરના અધિકાર સુધી પહોંચ્યા નથી. આવી સ્થિતિમાં તે સંસ્થા ઉપર અનાદરભુક્તિ રાખવી એ એને ગેરબંસાર કરવા જેવું થાય છે. એ સંસ્થા ઉપયોગી છે, એનો લાભ અત્યારે લેવાય છે તેના કરતાં વધારે લેવાવો જોઈએ. સંસ્થામાં તૈયાર થયેલા શિક્ષકો તનિષ્ઠતાથી કામ કરતા થશે તો માધ્યમિક કેળવણીનો તંત્ર અવશ્ય સુધરતો જશે, અને માધ્યમિક કેળવણી વધારે ને વધારે સંગીન અને અસરકારક (effective) થતી જશે એમ માનવામાં નિરાશ થવાનો પ્રસંગ આવવા સંભવ નથી.

૪. માધ્યમિક કેળવણી એ કેળવણીનું બહુ અગત્યનું અંગ છે. પણ કેળવણીનો પાયો પ્રાથમિક કેળવણીથી નાખાય છે અને તેના પશુ શિક્ષકો આમના પ્રમાણમાં થોડા માળ ચઢેલા પશુ તેવા જ વર્ગની કુશળતાવાળા હોવા જોઈએ એ વિષય ઉપર હું આપનું ધ્યાન ખેંચવા માગું છું. અત્યારે આપણી પ્રાથમિક કેળવણી અમુક ભાગે તો વિદ્યાર્થીઓ કરતાં જુનુનજ આગળ વધેલા શિક્ષકોના હાથમાં જ મૂકાયેલી છે. પ્રાથમિક શિક્ષક માટેની વર્નાક્યુલર ટ્રેનિંગ કોલેજોમાં તાલીમ લીધેલા કેટલાક શિક્ષકો અત્યારે આપણા જૂથમાં છે પણ શિક્ષકોની આખી સંખ્યાના પ્રમાણમાં એવા અધિકાર પામેલા શિક્ષકોની સંખ્યા એક તૃતીયાંશ જેટલી જ, ચોક્કસાઈથી બોલીએ તો ૩૬ ટકા જેટલી જ છે. આપણા ઇલાકામાં સને ૧૯૧૪-૧૫ ના સરકારી રિપોર્ટ મુજબ પ્રાથમિક શિક્ષકોની કુલ સંખ્યા ૨૦૫૨૧ છે, જેમાંથી અધિકારી મુખ્ય શિક્ષકો ૩૮૮૧ અને અધિકારી મદદનીશ શિક્ષકો ૩૨૦૦ છે. આ શિવાયના બાકીના શિક્ષકો માત્ર અનુભવની ચોખ્ખતા ધરાવતા, પાંચેક વર્નાક્યુલર ધોરણો સુધી પહોંચેલા એવા છે, અને કેટલાક તો તેટલી પણ મજલ સુધી પહોંચેલા નથી. પરિણામ એ આવે છે કે પ્રાથમિક કેળવણીની દશા સુધારા ઉપર આવતી નથી. મધ્ય વિભાગના એજ્યુકેશનલ ઇન્સ્પેક્ટર મિ. ખરેનો પ્રાથમિક શિક્ષકોના સંબંધમાં નીચે મુજબ અભિપ્રાય છે:—

“ He was much disappointed with the work of the teachers whom he inspected during the last tour (and also it must be added with the work of the Inspecting staff who are supposed to guide them); unsanctioned books were in use, the teaching of Geography has in no way improved, the outline maps issued being merely filed by the schools which had received them, Arithmetic is taught in the crudest manner, instructions issued are not read, nobody cares how the children hold their slates or books, or how the light falls on them, or how they sit, or how dirty and untidy they are. ”*

આ જોતાં પ્રાથમિક કેળવણીની સ્થિતિ અસંતોષકારક હોય એમાં કાંઈ નવાઈ છે ? હાલની પદ્ધતિ પ્રમાણે વર્નાક્યુલર ટ્રેનિંગ કોલેજોમાં તાલીમ લીધેલા શિક્ષકોનું પ્રમાણ વધતું

જામ્ય તો પણ આ સ્થિતિમાં કાંઈ ફેરફાર થશે કે કેમ તે પ્રશ્ન ઉપર સને ૧૯૧૪-૧૫નો રિપોર્ટ કે જેમાંથી ઉપરનો ઉતારો લીધો છે તે કંઈ અજવાળું નાંખતો નથી. પણ મિ. ખરેના શબ્દનો મર્મ સમજાવે તો તેઓ દુર્દૈવદર્શી છે એમ નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાશે. કારણ કે શિક્ષકો અને ઇન્સ્પેક્ટરો બંનેને માટે તેમનું આવું મત છે. આ મત ખરું છે, એવો, મારા ધારવા પ્રમાણે, સામાન્ય જનસમુદાયનો પણ અભિપ્રાય છે. કોઈ પણ તરે-હની ગેરસમજ ન થાય તે માટે આ સ્થળે જ ઉમેરવાની રજા લઉં છું કે આ પરિણામને માટે કારણો શોધવાની જરૂર બતાવવા માટે જ આ અભિપ્રાયનો હું ઉપયોગ કરું છું. હું એમ માનું છું કે આ પરિણામ માટે શિક્ષકોને દોષ દેવાથી કાંઈ હાંસલ નથી. અત્યારે જે પદ્ધતિએ શિક્ષકોની ભરતી થાય છે તેમાં આથી બીજી આશા રાખવી વ્યર્થ છે. અત્યારે પણ આપણી વર્નાક્યુલર ટ્રેનિંગ કોલેજમાં તાલીમ લીધેલા કેટલાક શિક્ષકો ધણો સંતોષ આપે એવા છે, અને તેવા મારા અનુભવમાં પણ કોઈ કોઈ વાર આવે છે. પરંતુ તેવા શિક્ષકો અપવાદ રૂપે જ છે. આપણા પ્રાથમિક શિક્ષકોનો મોટો ભાગ મિ. ખરે કહે છે તે પ્રમાણે કેવળ નૈરાશ્યજનક છે.

આ સ્થિતિ માટે શિક્ષકોને અથવા ટ્રેનિંગ કોલેજમાં જે શિક્ષણ અપાય છે તેને હું આ પ્રસંગે દૂષણ દેવા માગતો નથી. એ વિષયો મારા આજના ઉપક્રમમાં આવતા નથી. જો કે એ સંબંધે કાંઈક તો કહ્યા વિના ચાલે તેમ નથી જ. શિક્ષકોને શિક્ષકના ધંધા માટે જે ખાસ શિક્ષણ આપવામાં આવે છે તે જાંચા પ્રકારનું છે અથવા હોવું જોઈએ, અને તેવું શિક્ષણ અપાય છે તેમ છતાં આપણા શિક્ષકસમુદાયનું કાર્ય સંતોષકારક નથી, એ વિચારવા જેવું છે. તે કામ સંતોષકારક થાય માટે શું કરવું જોઈએ એ એમાંથી જ ઉપસ્થિત થતો એક મહત્વનો પ્રશ્ન છે અને તે ઉપર આ પરિપક્વ બ્યાન ખેંચવાની મારી ધમ્મજ છે.

૫. ટ્રેનિંગ કોલેજોમાંથી પાસ થઈને નીકળેલા શિક્ષકોનું કાર્ય સંતોષકારક નથી નીવડતું તેનું કારણ શું? એ આપણો સવાલ છે. ફરીથી એકવાર કહું છું કે અત્યારના શિક્ષકસમુદાયને હું કોઈ રીતે ગેરઈન્સાફ કરવા નથી માગતો. તેમને કોઈ રીતે હલકા પાડવા નથી ધમ્મજતો. શિક્ષકના ધંધાને માટે મને ધણું માન છે અને શિક્ષકના સુખ દુઃખ માટે મને ધણો સહાનુભાવ છે. આપણે બધા થોડે ધણે અંશે આપણા દેશકાળની જ પ્રજા છીએ અને અત્યારના દેશકાળમાં જે વર્ગમાંથી આ શિક્ષકસમૂહ નીપજવવામાં આવ્યો છે તે જોતાં તેમનું કામ અસંતોષકારક હોવાનો દોષ તેમને માથે મૂકી શકાય તેમ નથી. છતાં મિ. ખરેના અભિપ્રાયની વાસ્તવિકતા સ્વીકારવા જેવી છે એ વાત ઉપર સર્વેનું, શિક્ષક સુદ્ધાનું, બ્યાન દોરાવું જોઈએ અને તેના ઉપાય શોધવા માટે આપણે મહેનત કરવી જોઈએ.

૬. કેળવણીના વ્યવસાયમાં, તેના સિદ્ધાન્તભાગના પરિશીલનમાં, તેની દેશકાલને બ્યાનમાં લેતાં જથ્થાદ આવતી આવસ્થકતાઓના વિચારમાં, અને તે આવસ્થકતાઓની શોધમાં જેમણે પોતાના જીવનનો મોટો ભાગ ગાળેલો છે, (આ લખાણું તે વખતે-કેળવણી આતાના અધિકારીઓ આવા નિર્દોષ કાર્યમાં પણ ભાગ નહિ લઈ શકે એમ હું માનતો

નહતો) તેવા નિષ્ણાત પુરુષોની સમક્ષ સિદ્ધાન્તી થઇને બોલવાનો મારો અધિકાર નથી. હું જે કહેવા માગું છું તે સચનાઓ રૂપે જ, અર્થા ઉપસ્થિત કરવાના હેતુથી જ, કહું છું તેટલું આ સ્થળે મારે જણાવવાની જરૂર છે. અને આટલી પ્રસ્તાવના કર્યા પછી હું કહેવા માગું છું તે એ છે કે, પ્રાથમિક શિક્ષકોને તૈયાર કરવાની આપણી ટ્રેનિંગ કોલેજોમાં ઘણી મહેનત લેવાય છે, ઘણું ખર્ચ થાય છે, તેમ છતાં તેનું ફળ અસંતોષકારક કેમ આવે છે તે પ્રશ્નનો વિચાર કરતાં એવો ભાસ થાય છે કે તેમાં ટ્રેનિંગ કોલેજમાં દાખલ કરાતા વિદ્યાર્થીઓના પૂર્વ-અધિકારની ખામી એ મોટામાં મોટું કારણ છે. ખેતી કરતાં પહેલાં જેમ ભૂમિને અમુક દરજ્જે પ્રથમથી તૈયાર કરવી પડે છે, અને તેવી તૈયાર કરેલી ભૂમિમાં જ વાવેલાં બીજમાંથી બીજાં સાધનોની ખામી ન હોય તો, જેમ યથેષ્ટ પાક ઉતરવાનો સંભવ છે, તે પ્રમાણે ટ્રેનિંગ કોલેજમાં આવતાં પહેલાંની તૈયારી, કોલેજમાં અપાતું શિક્ષણ યથાવત્ ગ્રહણ કરવા જેટલી ન હોવાથી, તે વિદ્યાર્થીઓના ઉપર જે પરિશ્રમ લેવાય છે અને તેમને માટે જે ખર્ચ થાય છે તે નિષ્ફળ નીવડે છે; અને તે પૂર્વની તૈયારી વધારે સારી અને વધારે સંગીન હોય તો બધો પરિશ્રમ અને તે બધો ખર્ચ બીજા બાબતોની ખામી ન હોય તો, વધારે સફળ નીવડવાનો, સંપૂર્ણ સંભવ છે.

૭. આપણી ટ્રેનિંગ કોલેજો માટે જે શિક્ષણક્રમ મુકરર કરેલો છે તે ઉપર નજર કરતાં જણાશે કે, તેમાંના કેટલાક વિષયો, વર્નાક્યુલર સ્કૂલકાઇનલ સુધીનો જ સંસ્કાર જેમના મનને મળેલો છે તેમને માટે કહિન ગણાવા જેવા છે. પરંતુ એમ સમજીએ કે તે તેવા કહિન નથી, અને આટલા વર્ષના અનુભવમાં વર્ષોવર્ષ તે વિષયોમાં તે કોલેજના વિદ્યાર્થીઓ પાસ થતા આવે છે એ એ એવા કહિન ન હોવાનો જ પુરાવો છે—તો બીજો પ્રશ્ન એ ઉપસ્થિત થાય છે કે એ વિષયોમાં અત્યારના શિક્ષણક્રમમાં જેટલું જ્ઞાન અપાય છે તેટલું જ્ઞાન તેમને માટે તેમના કાર્યના ગૌરવના પ્રમાણમાં પૂરતું છે? સામાન્ય રીતે આટલું તો સર્વને કબ્બલ હોવું જ જોઇએ કે, શિક્ષકનું જ્ઞાન વિદ્યાર્થીઓના કરતાં ઘણું વધારે હોવું જોઇએ. ‘વિદ્યા’ (science) ના વિષયમાં તેમને માટે વાંચનમાળામાં આવેલા પાઠો અને એકાદ બે પ્રવેશપોથીમાં આપેલાં મૂળ તત્ત્વો એટલું બસ ગણાવું જોઇએ? તે જ પાઠો જ્યારે તેમના વિદ્યાર્થીઓને તેમને શીખવવા પડતા હશે ત્યારે તેટલો જ જ્ઞાનથી તેઓ સંતોષકારક નિર્વાહ કરી શકતા હશે? શિવાય, આવી રીતે કોલેજમાં મેળવેલા જ્ઞાનમાં વધારો કરવાનાં તેમને કંઈ સાધનો ઉપલબ્ધ છે! ખાતા તરફથી વર્નાક્યુલરમાં એકાદ બે પોથીઓ પ્રસિદ્ધ થઇ હોય તે શિવાય, ઇંગ્રેજી ભાષાના જ્ઞાનની ખામીને લીધે તેમને બીજું કશું જ મળી શકે તેવું છે? અને આ બધું ધ્યાનમાં લેતાં, આપણે એમને ‘વિદ્યા’ના વિષયમાં શીખવી શકે તેવા પ્રવીણ માની શકીશું? અને કુવામાં નથી તે હવાડમાં ક્યાંથી આવશે? જ્યારે જેટલું શીખવવામાં આવે છે તેટલું જ પૂરતું નથી તો આજકાલ ‘વિદ્યા’માં જે નવા નવા સિદ્ધાન્તો સ્થાપિત થતા આવે છે તેનો પરિચય તો તેમને ક્યાંથી જ થવાનો? તેજ પ્રમાણે ત્રીજા વર્ષમાં તેમને ન્યાયશાસ્ત્ર, માનસશાસ્ત્ર, નીતિની વ્યવસ્થા, ન્યાયના પ્રકાર, લક્ષણનું બંધારણ, એવા ગહન વિષયો શીખવવામાં આવે છે, તે વિષયો માટે જે તૈયારી વિદ્યાર્થીઓએ સંપાદન કરેલી હોય છે તે તૈયારી પુરતી ગણી શકાય તેવી છે? અધુરી તૈયારીથી આવતા શિષ્યોને શીખવવા માટે તેમના ગુરુઓને પણ કેટલી મહેનત

લેવી પડતી હશે ? અને તે પછી પણ ફળ શું ? જે પોથી મુકરર કરી હોય તે પોથીનું ઉપરચોટિયું જ્ઞાન કે બીજું કંઈ ? તેવા જ્ઞાનને વધારવાના અથવા તેને ઓપ આપવાના તથા તે જ્ઞાન જીવનમાં ઉતારવા જેટલું તેમનામાં સંસ્કારબળ થવાનો જરા પણ સંભવ છે ? તે જ પ્રમાણે ભાષાના વિષયમાં. પહેલા વર્ષમાં ગુજરાતી વાંચનમાળા, બીજામાં ગદ્યના પાનાં પચાસ, અને પાંચસે લીટી પદ્યની, અને ત્રીજામાં વળી ગદ્યનાં પાનાં પચાસ અને બીજી પાંચસે લીટી: આટલું સાહિત્યજ્ઞાન ગુજરાતી ભાષાના શિક્ષકને માટે બસ ગણાય ? ગુજરાતી ભાષાનો શબ્દકોષ સંસ્કૃત અને ફારસી એ બે ભાષાના શબ્દોથી રચાયેલો છતાં સંસ્કૃતનું જ્ઞાન અપાય તો ફારસીનું નહિ અને ફારસીનું અપાય તો સંસ્કૃતનું નહિ એ બરાબર છે ? અને તેમાં પણ જે અભ્યાસક્રમ ગોઠવ્યા છે તે તે તે વિષયોમાં નિરંતર રસ ઉત્પન્ન કરવા જેટલા ગણી શકાય તેવા મનાશે ? આ ગહન વિષયોમાં આ વિદ્યાર્થીઓને પરીક્ષામાં દોકડા મેળવવાનો જ અને પરીક્ષાની ક્ષણ સુધીનો જ રસ રહે છે, તે સિવાય અને પછી જરા પણ રસ રહેતો નથી, એ સહેજ સમજી શકાય તેવી વાત છે. ગુરુઓના અને પોતાના અથાક શ્રમથી જોષ્ટતા દોકડા મેળવવા જેટલો અભ્યાસ તેઓ કરતા હોવા જોઈએ એની ના નથી; પરંતુ તેટલાજ ઉપરથી તેઓ શિક્ષક તરીકે સંતોષકારક ન નીવડે એ ન સમજાય તેવું નથી.

૮. તો પણ આટલું શીખેલા શિક્ષકો પણ ખાતામાં હજી તો મહા મહેનતે ત્રીજા ભાગના જ છે. બાકીના કેવા છે અથવા હોવા જોઈએ ? પ્રશ્ન એ તો શિક્ષક-ગુરુ-થઈને નીમાઈ આવ્યા એટલે બધાને સરખું જ માન આપવું જોઈએ. અને બીજારી પ્રશ્ન આપે પણ છે; અને ખચિત, નહિ મામા કરતાં કહેવાના મામા પણ શા ખોટા ? એ ન્યાયે પ્રશ્ન તેમને પણ વધાવી લે. પણ પ્રાથમિક કેળવણી સુધારવી હોય, વધારવી હોય, અસરકારક કરવી હોય, તો આવા શિક્ષકોથી કાર્ય સરશે નહિ તેટલું તો નિર્વિવાદ છે. હાલની વ્યવસ્થા પ્રમાણે વર્નાક્યુલર ટ્રેનિંગ કોલેજોમાંથી નીકળેલા શિક્ષકોના સંબંધમાં મોટામાં મોટી ફરિયાદ એ છે કે તેમની વિદ્યા કીજી ગયેલી, દૈવત વિનાની, સંવર્ધનશક્તિ વિનાની રહે છે એમાં એ શિક્ષકોનો દોષ નથી. શિક્ષણક્રમનો પણ દોષ નથી. એમના ગુરુઓનો પણ દોષ નથી. ધંધાના ખાસ શિક્ષણ માટે જે સંસ્કારબળ જોઈએ તેટલું સંસ્કારબળ તેમના અંગમાં જન્મ્યા પહેલાં તેમને તે શિક્ષણમાં દાખલ કરવામાં આવે છે અને તેથી અસંસ્કારિત ભૂમિમાં ત્રાવેલાં બીની પેઠે તેમના ઉપર કરાતો શ્રમ અને ખર્ચ યથેષ્ટ ફળ આપતાં નથી એ ખરી વસ્તુસ્થિતિ છે. આવી રીતે ત્રણ વર્ષ સુધી તાલીમ લીધેલા અને તે પછી આજીસ અથવા પચાસ રૂપિયાના માસિક પગાર-સુધીની પાયરી ઉપર ચઢેલા શિક્ષકો અને યુનિવર્સિટીમાંથી નીકળી થોડો અનુભવ પ્રાપ્ત કરેલા અને સેકન્ડરી ટીચર્સ કોલેજોમાં તાલીમ લઈ આવેલા શિક્ષકો જેમને આપણે રૂ. ૫૦)નો પગાર આપીએ છીએ તે બે વચ્ચે કેટલો મોટો અંતર રહે છે ? ટ્રેનિંગકોલેજનાં ધારાઓમાં એક એવો ધારો છે કે જે અશિક્ષક અને ટ્રેનિંગ કોલેજની તાલીમ વિનાના શિક્ષકો સ્કૂલદાખનલ અથવા યુનિવર્સિટીની કોઇપણ પરીક્ષામાંથી પસાર થયેલા હશે, અને જેમણે બે વર્ષ સુધી ખાતામાં નોકરી કરી હશે તેઓ ઇન્સ્પેક્ટરની ખાસ મંજૂરીથી બીજા વર્ષની પરીક્ષામાં બેસી શકશે. અને તેમાં પાસ

થવાથી ત્રીજા વર્ષના વિદ્યાર્થી તરીકે કૉલેજમાં દાખલ થઇ શકશે. વર્નાક્યુલર સ્કૂલફાઇન-નલ આપી એક વર્ષનો ટ્રેનિંગ કૉલેજમાં અભ્યાસ કરનાર, અને 'સ્કૂલ ફાઇનલ' અથવા યુનિવર્સિટીની કોઇ પણ પરીક્ષા આપી બે વર્ષ સુધી સારી નોકરી કરનાર, એ બેને આ પ્રમાણે કૉલેજના ધારા સરખી પાયરીમાં મૂકે છે. આ વાસ્તવિક છે ? મનનું બળ અને શિક્ષણના કાર્ય માટેની શક્તિ એમનું માપ બે માહિતીથી જ મપાતુ હોય તો પણ તે બેને સરખા તો નજ ગણવા બેઠએ; પણ એ બેના પ્રવેશસમયનાં સંસ્કારબળ બેઠએ તો તો બંને વચ્ચે અમાપ અંતર જણાય છે અને તેમાં કોઈ આશ્ચર્ય જેવું નથી. ટ્રેનિંગ કૉલેજના આ ધારાનો (ધારા ૧૭) કોઇએ લાલ લીધો છે કે નહિ તે પ્રસિદ્ધ થયેલા રિપોર્ટો ઉપરથી કળી શકાતું નથી, પણ તે ઉપરથી આટલું સ્પષ્ટ થાય છે કે પ્રાથમિક શિક્ષક તરીકેની ઉંચી તાલીમ આપવા માટે યુનિવર્સિટી સુધી પહોંચેલા વિદ્યાર્થીઓ લેવાને વર્નાક્યુલર ટ્રેનિંગ કૉલેજ તૈયાર છે; અને જો તેમ હોય તો એ દિશામાં ટ્રેનિંગ કૉલેજમાં પ્રાવેશક યોગ્યતા સંબંધે ફેરફાર ન કરી શકાય ? એ વિચારવા જેવું છે.

૯. મેં ઉપર જણાવ્યું છે કે હમણાંના કૉલેજથી નીકળેલા શિક્ષકોની સામે મારી મોટામાં મોટી ફરિયાદ એ છે કે તેઓ ઠીજ ગયેલા, દૈવત વિનાના, અને સંવર્ધનશક્તિ વિનાના છે. બીજી તરફ યુનિવર્સિટીના જેમને સંસ્કાર છે તેઓ આમના કરતાં તો ઘણે દરજ્જે વધારે લાયક હોય છે, એ નિર્વિવાદ છે. યુનિવર્સિટીના સંસ્કારથી વિદ્યાર્થીનું મન ગતિમાન થાય છે, દૈવતવાન થાય છે, સંવર્ધનશક્તિવાળું થાય છે, અને યુનિવર્સિટીના સંસ્કારવાળા અને તે સંસ્કાર વિનાના વિદ્યાર્થીઓ વચ્ચે અમાપ અંતર રહે છે. યુનિવર્સિટીના સંસ્કારવાળો અને તેના સંસ્કાર વિનાનો એલા બે અક્ષરો વચ્ચે આપણે પસંદગી કરવાની હોય, તો આપણે આપણાં બાળકોને કયા શિક્ષક તરફ મોકલીશું ? કયા શિક્ષક પાસે શિક્ષણ લેવાથી બાળકને વધારે લાલ થશે ? આપણને વધારે સંતોષ થશે ? આ બાબતમાં બે મત હોવાનો મને સંભવ જ જણાતો નથી. પ્રાથમિક શિક્ષણને પણ યુનિવર્સિટીના સંસ્કારબળવાળા અને શિક્ષણના ધંધાની વિશેષ કુશળતાવાળા શિક્ષકો બેશક વધારે પસંદ કરવા લાગે છે, એ વાત ઉપર વિશેષ વખત ગાળવાની જરૂર નથી.

૧૦ પણ આ બની શકે તેવું નથી એમ કેટલાક કહે છે. પણ તેમનું એ કહેવું વિચારવા જેવું છે. પરંતુ આધક તત્ત્વ શું છે તે એક પછી એક જોવા જઇશું તો જણાશે કે ખરી રીતે ન બની શકે તેવું તેમાં બહુ નથી. થોડુંક તો છે એ હું કબુલ કરીશ. પરંતુ તેનું નિવારણ થઇ શકે તેવું નથી એમ નથી. જે વખતે વર્નાક્યુલર ટ્રેનિંગ કૉલેજોની પહેલ વહેલી યોજના થઇ તે વખતે 'પ્રાવેશક' પરીક્ષાના જે નિયમો ઠરાવ્યા છે તે જ નિયમો અત્યારે કાયમ રાખવા જ બેઠએ એનું કોઇ કારણ છે ? તે વખતે ઈંગ્રીજ લણેલા વર્ગની ઘણી જુજ સંખ્યા હતી અને જેટલી હતી તેટલી બીજા વિદ્વાન-ધંધાઓને માટે ખૂરતી નહતી. અત્યારે તેવી સ્થિતિ નથી. વર્ષો વર્ષ યુનિવર્સિટીની મેટ્રીક્યુલેશનની પરીક્ષા માંથી અને સ્કૂલ ફાઇનલમાંથી હાલમાં હજારો વિદ્યાર્થીઓ પસાર થાય છે. અને તેવી રીતે પસાર થયેલા વિદ્યાર્થીઓમાંના થોડા ભાગને આ ધંધામાં લાવવાનો ચત્ત કરવાનો હજી વખત આવ્યો નથી એમ કાણ કહેશે ? ત્યાં સુધીના સંસ્કારની સાથે એક બે વર્ષ સુધી

શિક્ષણકળાના ખાસ વિષયો અને દેશભાષાનું વધારે વિસ્તૃત અને સંગીન જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને તથા દેશભાષામાં વિદ્યાર્થીઓને બોધ કરવા જેટલી શક્તિ સંપાદન કરીને, પ્રાથમિક શિક્ષણના ધંધામાં જોડાયેલા શિક્ષકોનું શિક્ષણ વધારે સંગીન, વધારે તેજસ્વી અને વધારે સંવર્ધનશીલ થાય એ સહેજ સમજી શકાય તેવું છે. આમ થવાથી પ્રાથમિક શિક્ષણ અસરકારક થશે. પ્રાથમિક શિક્ષણ પામેલા બાળકોને પણ ઉચ્ચતર શિક્ષણ મેળવવાનો અભિલાષ થશે, અને પ્રાથમિક શિક્ષણ અને પ્રાથમિક શિક્ષકો, માધ્યમિક અને ઉચ્ચતર શિક્ષણ અને માધ્યમિક અને ઉચ્ચતર શિક્ષકોના ક્રમાનુવર્તી થશે; જનસમાજમાં સંસ્કારની પણ સમાનતાનાં તત્ત્વો ઉમેરાશે, અને સમાજના જુદા જુદા થરોની અંદર અત્યારે જે મોટા અંતર માલુમ પડે છે તે પણ ધીમે ધીમે નષ્ટ થશે. પ્રાથમિક શિક્ષકો અને આગળના શિક્ષણના શિક્ષકો વચ્ચે, તેમ જ પ્રાથમિક શિક્ષણ લઈને અટકી પડનારી પ્રજાની અને આગળનું શિક્ષણ લેનારી પ્રજા વચ્ચે, આડો પડેલો હિમાલય ઓળંગવાનો આ જ એક માર્ગ છે.

૧૧. અહીં બે સવાલો ઊભા થાય છે. (૧) વર્નાક્યુલર સ્કૂલ ફાઇનલ વાળાનો આ લાંબા વખતનો હક કેમ છીનવી લેવાય ? (૨) આવી રીતે શિક્ષકોની ચોગ્યતા વધારી મૂકવાથી તેમને મોટા પગારો આપવા પડશે તેનું શું કરશો ? પહેલો સવાલ બહુ કઠણ નથી. વર્નાક્યુલર સ્કૂલ ફાઇનલ પરીક્ષા હવે તેના ઉપયોગનો કાળ વટી ગઈ છે. ન્યારે કેળવણીની શરૂઆત હતી, અને વધારે કેળવણી જીવાનો બીજા ધંધાઓમાં અને બીજાં ખાતાંઓની નોકરીઓમાં સમાઈ જતા હતા તે વખતે એટલો પણ અક્ષરપરિચય કંઈક ઉપયોગમાં લેવાની જરૂર હતી. હવે આપણે ત્યાં આગળની કેળવણી લોક પ્રથમ કરતાં વધારે પ્રેમાણુમાં લે છે અને વધારે કેળવણી લીધેલાને ફેટલીક તકો પણ મળતી નથી તેવા સમયમાં સ્વભાષાનું ઉપરચોટિયું જ્ઞાન અને ગણિત તથા બીજા ફેટલાક વાંચનમાળામાં આવેલા માત્ર મૂળતત્ત્વ પૂરતા પરચુરણ વિષયોની ઉપર ઉપરની માહિતી, એની નિશાની રૂપ આ વર્નાક્યુલર સ્કૂલ ફાઇનલનો સમય હવે વ્યતીત નથી થઈ ગયો ? ગામડાંઓમાં આથી વધારે અભ્યાસ કરી લેવાની તક નથી અને તેટલો અભ્યાસ કરેલાઓને માટે નોકરીનું એકાદ કોઈ દ્વાર તો ઉઘાડું રાખવું જોઈએ ? એવો પ્રશ્ન થાય તો તેના જવાબમાં એટલું જ કે કેળવણી સિવાય બીજા કોઈ ધંધાઓ સરકારના હાથમાં હોય તો તેમાં એમને માટે જગા કરવાની અમારી ના નથી. પણ કેળવણી આપવા માટે તો એટલો અધિકાર મૂળથી અધૂરો હતો અને છે અને પૂર્વે ન્યારે બીજા શિક્ષકો નહોતા મળતા ત્યારે તેમને આમાં રોકવાની જરૂર હતી પણ હવે ન્યારે બીજા વધારે ચોગ્યતાવાળા શિક્ષકો મળી શકે તેમ છે તો પછી વિના કારણ કેળવણીને ભોગે બીજા કેળવણીના વર્ગને વચમાંથી અટકી પડવાને ઉત્તેજન આપવાની શી શરૂ છે ? સ્કૂલમાં મળેલા જ્ઞાનને ગતિમાન દેવતવાન અને સંવર્ધનશીલ કરવા માટે ઇંગ્રેજી ભાષા અને ઇંગ્રેજી સાહિત્યનું જ્ઞાન અત્યારના દેશકાળમાં જરૂરનું છે. સત્તર વર્ષની ઉંમર—જે વર્નાક્યુલર સ્કૂલ ફાઇનલ માટે પણ આવશ્યક છે તે ઉંમર સુધીમાં યુનિવર્સિટી—સ્કૂલ ફાઇનલ સુધી પણ પહોંચી શકાય છે. તો પછી યુનિવર્સિટી, સ્કૂલ ફાઇનલ કે મેટ્રીક્યુલેશન સુધી પહોંચેલાઓને માટે આ દ્વાર ખુલ્લાં મૂકવાં એ શું વધારે ચોગ્ય નથી ! આટલે સુધી જેમણે સંસ્કારબળ મેળવેલું છે તેઓ વધારે સંતોષકારક શિક્ષકો

નીવડશે એ બાબત કંઈ શક જેવું નથી. એટલે સુધી પહોંચ્યા પછી એક અથવા બે વર્ષની વિશેષ તાલીમ આપવામાં આવે તો તેમનું મૂળનું સંસ્કારભળ ધણું વૃદ્ધિ પામે એમાં કાંઈ નવાઈ જેવું નથી. આ સંયોગોમાં વર્નાક્યુલર સ્કૂલ ફાઇનલ વાળાઓનો પ્રવેશક અધિકાર બંધ જ કરવો જોઈએ અને તરત નહિ તો થોડાં વર્ષની નોટીસ આપીને બંધ કરવામાં આવે તો પણ ખોટું નહિ. અત્યારે વીસ હજાર ઉપર પ્રાથમિક શિક્ષકોની સંખ્યા છે તેમાંથી શરૂઆતમાં ૬ જેટલી જગાઓ વર્નાક્યુલર અધિકારવાળાને માટે રખાય અને બાકીની જગાઓ યુનિવર્સિટીના પ્રવેશ કરવાના અધિકાર પામેલા અને ટ્રેન્ડ થયેલાઓને માટે મુકરર કરવામાં આવે તો તે ગેરવાજબી નહિ ગણાય. પછીથી જેમ જેમ આ બીજા વર્ગની સંખ્યા વધતી જાય તેમ તેમ પહેલામાંથી કમી કરાતી જાય અને આખરે વર્નાક્યુલરવાળાનો ૬ અને યુનિવર્સિટીવાળાના ત્રણ ચતુર્થાંશ એ પ્રમાણે રહે; આવી રીતની ગોઠવણ કરવામાં આવે તો હજી કાંઈ નહિ તો દસ વર્ષ સુધી તો વર્નાક્યુલર અધિકારવાળાઓને આ ખાતામાં સ્થાન મળી શકશે. એને એટલી લાંબી નોટીસ આપા હજીને માટે ઓછી નહિ ગણાય.

૧૨. ખરે અને સહુથી કડણ સવાલ પગારનો છે. યુનિવર્સિટીવાળાઓને અત્યારના પગારે તો નહિ જ રાખી શકાય. ત્યારે પ્રાથમિક કેળવણીના ખરચ ઉપર કેટલો બોલ કરી શકશે? અને નવો બોલે વધારી શકાય એવી આપણા દેશની સ્થિતિ છે? પ્રશ્ન ગંભીર છે એ હું કબૂલ કરું છું. પણ એ મારા આજના ચતુર્થાંશ આવશ્યક અંગ છે એટલે તેની કંઈક પણ ચર્ચા કર્યા પહેલાં હું આ લેખ સમાપ્ત કરી શકું તેમ નથી.

૧૩. આ પ્રશ્નમાં ઉતરવા માટે આપણે પ્રાથમિક કેળવણીના શિક્ષકોની સંખ્યાના આંકડાઓમાં જરા ઉતરવું પડશે. સને ૧૯૧૪-૧૫ ના રિપોર્ટ ઉપરથી જણાય છે કે અત્યારે આપણા ઇલાકાની છોકરાઓની પ્રાથમિક શાળાઓમાં,

ટ્રેઇન્ડ હેડ માસ્ટરો ૩૮૮૧

ટ્રેઇન્ડ એસિસ્ટન્ટો ૩૨૦૦

અન્ટ્રેઇન્ડ હેડ માસ્ટરો ૪૨૨૭

અન્ટ્રેઇન્ડ પણ કંઈક શીખેલા એસિસ્ટન્ટો. ૬૫૮૨

અન્ટ્રેઇન્ડ અને માત્ર નામધારીજ ૧૪૪૨

છે;

અને તેમના પગારની સરેરાશ અનુક્રમે, દરમાસે રૂ. ૨૨-૧૧-૪ થી ૪૪-૩-૯, રૂ. ૧૦-૫-૨ થી ૪૩-૧૨-૦ રૂ. ૧૬-૧૪-૧૦ થી રૂ. ૨૪-૧-૩ રૂ. ૯-૦-૧૧ થી ૧૨-૭-૪ અને રૂ. ૯-૨-૦ થી રૂ. ૧૩-૧-૨ એ પ્રમાણે આવે છે. સહુથી વધારે પગારે સિંધમાં છે. ઇલાકાના ત્રણ ભાગોમાં લગભગ સરખી સરેરાશ આવે છે. આમાંથી આપણે સહેજ જોઈ શકીશું કે છેલ્લો વર્ગ તો કેવળ નકામો જ ગણાવો જોઈએ, અથવા હવે પછી તેવા નવા તો નજ દાખલ કરવા એવો નહાંગીરી હુકમ થવો જોઈએ, અને એ પ્રમાણે ચઢતાં ચઢતાં છેલ્લા ત્રણ વર્ગોમાં ટ્રેઇન્ડ થયેલા શિક્ષકો પૂરા પાડવા જેટલી તબવીજ આપણે કરવી

જોઈએ, શરૂઆતમાં આપણે પેલા નામધારી વર્ગનો જ વિચાર કરીએ. તેમને આપણે અસારે રૂ. ૧૬૧૫૦૪ આપીએ છીએ. તેમને બધાને ઠેકાણે આપણે ટ્રેઇન્ડ એસિસ્ટન્ટો મૂકીએ તો ટ્રેઇન્ડ એસિસ્ટન્ટોની એટલી સંખ્યા પાછળ એનાથી લગભગ બમણો ખર્ચ થાય છે. તો તેમાં એક લાખ એકસઠક હજારનું ખર્ચ વધે. આટલું ખર્ચ વધારવાનું ગમે તે રીતે સરકાર, લોકલબોર્ડ અને મ્યુનિસિપેલિટીઓએ મળીને હાથમાં લેવું જ નોંધએ. આ 'નામધારી' શિક્ષકોનો બીજો કાર્ડ ઠેકાણે ઉપયોગ થતો હોય તો કરી લેવો—તેમાં કોઈ બહુ વૃદ્ધ હોય કે બીજા કારણથી જેમાં વિપત્તિનો પ્રસંગ આવવાનો સંભવ હોય ત્યાં એક અથવા બીજા પ્રકારે રહેમીયત ખતાવવી, પણ તેઓને શિક્ષક તરીકે વધારે વખત રાખી મૂકવા એ જાહેરાતોના મિથ્યા વ્યય કરવા જેવું જ છે અને તે સામે આપણે મજબુત વાંધો ઉઠાવવો જોઈએ. અને આવી રીતે ટ્રેઇન્ડ એસિસ્ટન્ટોની જે જગાઓ ખાલી પડે તેમાં સહેસાજ વધારો કરી યુનિવર્સિટીના શિક્ષણવાળા વર્ગમાંથી શિક્ષક તૈયાર કરી મૂકતા આવવાની પદ્ધતિ સ્વીકારાય તો એકદમ ઘણા ખર્ચ વધાર્યા વિના ધારેલું કામ પાર પાડી શકાય. આવી રીતે વર્ગના ૧૪૦૦ માણસો પૂરા પાડતાં કેટલો વખત નીકળી જશે. પણ તે વખત પણ બહુ કાઢવો નહિ જોઈએ. આ વર્ગના નવા માણસોને શિક્ષક તરીકે વખત જોયા વિના શી રીતે તૈયાર કરવા તે સવાલના સંબંધમાં કંઈ સૂચના કરવાનો મારો અધિકાર હોય તો મારી એવી દરખાસ્ત છે કે દરેક વિભાગમાંની મોટી મોટી હાઇ-સ્કૂલોને અંગે શિક્ષણકુળાના વર્ગો કાઢી શરૂઆતમાં તેમાં જોઈતું જ્ઞાન અને જોઈતી કળા સંપાદન કરવાની તક મેટ્રીક્યુલેશન પાસ થયેલાને આપવાની યોજના કરી હોય તો તે ન બની શકે તેમ નથી. આટલું થઈ રહ્યા પછી જેમ જેમ આ વર્ગના વધારે માણસો તૈયાર થતા જાય તેમ તેમ અન્ટ્રેઇન્ડ પણ કંઈક જ્ઞાનવાળા એસિસ્ટન્ટોની જગાઓ કમી કરતા જવાય, તેમની જગાઓ ટ્રેઇન્ડ માણસોને મૂકતા જવાય, અને તે જગાઓ ઉપર આ નવા વર્ગના માણસોની યોજના કરી શકાય; અને જેમ જેમ હેડમાસ્તર નરીકે નીમાવાને આ નવા માણસો પાત્ર થતા જાય તેમ તેમ અન્ટ્રેઇન્ડ હેડમાસ્તરોની જગાઓમાંથી તેમને માટે આમણસામણ બદલીઓથી અથવા નવી નિશાળો નીકળે તે માટે તેવા અન્ટ્રેઇન્ડ હેડમાસ્તરોની યોજના કરીને, નિર્વાહ કરી લેવો જોઈએ. આ સૂચના બાબત આથી વધારે વિગતમાં ઉતરવું જરૂરનું નથી. ખરી રીતે આવી તરેહની યોજનાઓ કરવી તે ખાતાનું કામ છે. અને હું આ વિગતો આપું છું તે મારી સૂચનાને સ્પષ્ટ કરવા માટે જ આપું છું. હું કોઈના વાજબી હક્કો ઉપર આધાર કરવા માગતો નથી પણ કેવી રીતે આ વસ્તુ બની શકે તેવી છે તે બતાવવા જ માત્ર માગું છું. મને ખાતરી છે કે જો એકવાર આ મુદ્દો સ્વીકારાય તો પછી એને શી રીતે બ્યવહારમાં ઉતારવો તે બાબત બહુ લાંબગડ નહિ પડે. સરકાર અને સ્થાનિક અધિકારવાળાં મંડળો એનો રસ્તો ગમે તેમ કરીને કાઢશે જ.

૧૪. આવા વિષયમાં આખી વ્યવસ્થા સૂચવવામાં એક બીજી પણ અડચણ છે અને તે એ છે કે આપણે પ્રાથમિક ફળવણીનો વિસ્તાર પણ વધારવો છે અને તેની જગત પણ સુધારવી છે, તેવું ગૌરવ તેવું તેજ પણ વધારવું છે. સરકાર, પ્રાથમિક ફળવણી પાછળ હજી ઘણા વધારે ખર્ચ કરવો પડશે તે સારી પેઠે જાણે છે અને વર્ષોવર્ષ તેમાં વધારો

કરતી જાય છે. ૧૩-૧૪ કરતાં ૧૪-૧૫ માં ત્રણ લાખનો વધારો થયેલો છે અને ખરચનો વધારો કરવા સારૂ સારી ઉપજ માટે શી વ્યવસ્થા કરવી તેના વિચારો થવા માંડ્યા છે. આવે વખતે ખરચનું યોગ્ય ફળ મળે એ પણ વિચારવાનું આપણું કામ છે. આપણે ઉપર જોયું તે પ્રમાણે કેવળ નામધારી શિક્ષકો પાછળ એક લાખ આઠ હજારનું જે વર્ષિક ખરચ છે તે લગભગ એજે જ જાય છે એમ કહીએ તો તે બહુ ખોટું નહિ કહેવાય, અને તેમાં બીજા લાખ દોઢ લાખ ઉમેરાય તો એ ત્રણ લાખ ફેટલું બધું અને ફેટલું સારું કામ આપે તે જોતાં તેટલો ખરચનો વધારો જરૂરનો જ જણાશે. વિસ્તારને ભોગે ગૌરવને વધારવું એ પણ જેમ ઇષ્ટ નથી તેમ ગૌરવને ભોગે નિરર્થક વિસ્તાર વધારવો તેમાં પણ કંઈ લાભ નથી. બંને બાજુ તપાસવાની છે. અને તરફ આપણું કર્તવ્ય છે અને તે માટે બનતી વ્યવસ્થા કરવી એ પ્રગ્નનું, સરકારનું તેમ જ સ્થાનિક રાજ્યાધિકારી મંડળોનું કર્તવ્ય છે.

૧૫. ખરચની બાબત સરકારના ધ્યાન ઉપર છે એ બાબતમાં કંઈ શક નથી. થોડા વખત ઉપર મુંબઈ સરકારે સ્થાનિક રાજ્યાધિકારના સંબંધમાં તપાસ કરી સૂચના કરવા સારૂ નીમેલી કમિટીના રિપોર્ટ ઉપરથી આ બાબત સ્પષ્ટ થાય છે. તેના સંબંધમાં થોડુંએક કહી હું મારો લેખ સમાપ્ત કરીશ. આ કમિટી જણાવે છે કે સરકારની ઉપજ છેલ્લાં પચીસ વર્ષમાં બમણીથી પણ વધારે થઈ છે તે છતાં તે વધારામાંથી સ્થાનિક સ્વરાજ્ય મંડળોને સરકારે પૂરતો ફાળો આપ્યો નથી. પચીસ વર્ષ ઉપર જ્યારે સરકારની ઉપજ રૂ. ૩,૮૦,૦૦૦,૦૦ ત્રણ કરોડ એંશી લાખની હતી તે વખતે સરકાર સ્થાનિક સ્વરાજ્ય મંડળોને ચોત્રીસ લાખ રૂ. આપતી હતી. અત્યારે જ્યારે સરકારની ઉપજ રૂ. ૭,૮૦,૦૦૦,૦૦ સાત કરોડ તેનું લાખ અથવા લગભગ આઠ કરોડ જેટલી થઈ છે ત્યારે માત્ર અઢવાળ લાખ રૂપિયા આ સ્થાનિક સ્વરાજ્ય મંડળોને સરકાર આપે છે. એટલે ચાર કરોડના વધારામાંથી સરકાર માત્ર ચોવીસ લાખનો વધારો સ્થાનિક સ્વરાજ્યમાં બહેચે છે જે વધારાના છ ટકા જેટલો જ આવે છે. ત્યારે પ્રથમને હીસાબે આપે તો પણ સરકારે અત્યાર કરતાં ઘણું વધારે આપવું જોઈએ. વળી એ. મિ. પટેલ પોતાની મિનિટમાં લખે છે તે પ્રમાણે પશ્ચિમના રાજ્યો કરતાં આ દેશમાં સ્થાનિક ઉપજનો ઘણો મોટો ભાગ સરકાર પોતાના હાથમાં રાખે છે. (રિ. મિ. પાનું ૫૦) પ્રાથમિક કેળવણી ઘણે ભાગે સ્થાનિક મંડળોના હાથમાં હોવાથી કેળવણીના ખરચના સવાલમાં સરકાર અને આ મંડળો વચ્ચેના સંબંધમાં પ્રશ્ન મહત્વનો છે પણ તેની વિગતવાર ચર્ચામાં અત્રે ઉતરી શકાય તેમ નથી. છતાં કમિટી લોકલ સેસમાં જમીન મહેસુલનો અક આનો જે અત્યારે સ્થાનિક કાર્યો માટે લેવાય છે તેમાં બીજો એક આનાનો વધારો કરીને પ્રાથમિક કેળવણીના વધારા માટે જોઈએ તેમાં નાણાં પૂરાં પાડવાની ભલામણ કરે છે તે ભલામણની સામે મજબૂત વાંધો પહેલી-તકે ઉઠાવવાની જરૂર હોવાથી તે સંબંધે બે અક્ષર કહેવાની જરૂર છે. ગવર્નમેન્ટ એક ઇન્ડિયા સને ૧૯૮૧ ના મુંબઈ ગવર્નમેન્ટ ઉપર લખેલા એક ખરીતામાં લખે છે કે:—

“ It is not the intention of the Government of India that the proposed transfer of the control of expenditure of a specially local character to local bodies should involve any addition to existing local burdens and it will, therefore, be necessary to arrange for the simultaneous transfer of receipts

sufficient to meet any net balance of additional expenditure which in any instance may arise. The nature of the receipts to be transferred requires careful consideration. They should where possible, be of such a character as to afford a reasonable prospect that by a careful administration, with the advantages due to local sympathy, experience and watchfulness, they will so increase as to afford the means of meeting any additional expenditure which may be rendered necessary by the growing want of each locality. In cases where a larger augmentation may be needed than is yielded by the receipts of a specially local character, it may perhaps be found possible to assign to local bodies the receipts from pounds or a share of the local taxes, collected within the area of their jurisdiction." (Report Vol. I.p.46 Hon. Mr. V. J. Patel's Minute.)

આ સ્થિતિમાં વધારાના ખર્ચનો ઓળે સ્થાનિક સરકાર ઉપર નજ પડવો જોઈએ એ ઉઘાડું છે. આ બાબત આપણે બહુ સાવધાનીથી હાથ ધરવાની છે એટલું જ આ સ્થળે કહેવાનું પ્રાપ્ત થાય છે.

૧૬. હવે હું આ લેખ આટોપીશ. મેં બતાવ્યું છે કે:—

- (૧) પ્રાથમિક કેળવણીના વિસ્તાર માટે તથા તેને અસરકારક કરવા માટે ઘણે ભાગે શિક્ષકોની યોગ્યતાની ખામી એ મોટી ખામી છે.
- (૨) તેટલા માટે ટ્રેનિંગ કોલેજોમાં વર્નાક્યુલર સ્કૂલકાઇનલ જેટલી જ યોગ્યતાવાળા વિદ્યાર્થીઓને પ્રાથમિક શિક્ષણના ધંધાની તાલીમ આપવા માટે લેવામાં આવે છે તેને બદલે યુનિવર્સિટી મેટ્રીક્યુલેશન અથવા સ્કૂલકાઇનલ સુધી પહોંચેલા વિદ્યાર્થીઓને લેવામાં આવતા હોય તો તેઓ શિક્ષક તરીકે વધારે સારી રીતે તૈયાર થઈ શકે અને વધારે સારા શિક્ષકો બની શકે.
- (૩) જો કે ખરૂં તો આ ઇષ્ટ છે તોપણ આરંભમાં તો કેવળ નામધારી શિક્ષકો ખાતામાં છે તેમની જગ્યાઓમાં ખાતાના કંઈક જ્ઞાનવાળા અસિસ્ટન્ટોને નીમી, તેવા અસિસ્ટન્ટોની જગ્યાઓ પગારમાં યોગ્ય વધારો કરીને આવી લાયકાતવાળાઓથી પૂરવાનો માર્ગ ગ્રહણ કરવો જોઈએ.
- (૪) તેમાં ખર્ચનો વધારો થાય એ ખરૂં છે. પણ ખર્ચનો વધારો આવશ્યક અને અનિવાર્ય છે, અને તે માટે આપણે સરકારના નાણાં ખાતાનાં મેમ્બરને તસ્દી આપવી જોઈએ.
- (૫) અને યુનિવર્સિટીની લાયકાતવાળા નવા શિક્ષકો તૈયાર કરવા માટે બીજી ગોઠવણ થાય ત્યાં સુધી મુખ્ય હાઇસ્કૂલોમાં જોઈતી તાલીમ આપવાની સગવડ સરકારના કેળવણીખાતા તરફથી તરતમાં જ થવી જોઈએ.

કેળવણી એ દેશના સમુદાયનું પહેલું અને મોટામાં મોટું સાધન છે, અને પ્રાથમિક કેળવણી એ કેળવણી માનવો પામે છે. એ કેળવણી અત્યારે, આપણા દેશમાં, જેવી જોઈએ.

તેવી વિસ્તાર પણ પામેલી નથી તેમ તેની જાત લાત પણ સંતોષકારક નથી. તે આખી પૂરી પાડવાને માટે શિક્ષકો સુધારવાની પહેલી જરૂર છે. કેટલાક વિચારકો કેવળ વિસ્તાર ઉપર નજર રાખવાનો આગ્રહ રાખે છે, અને આવતી કેળવણીની જાતના સંબંધમાં બહુ દરકાર નથી રાખતા, પણ જે કેળવણી અપાય છે તે અસરકારક છે કે નહિ, તે પાછળ જે શ્રમ લેવાય છે અને જે ખર્ચ થાય છે તે ઉગી નીકળે છે કે નહિ, તે જોવાની જરૂર સ્વીકારવાનો વખત હવે આવી પહોંચ્યો છે, એમ કહ્યા વિના ચાલતું નથી. વિસ્તારની જરૂર છે તે હું કમરૂં કહું છું. મુંબઈ ઇલાકાની લગભગ બે કરોડની, (૧,૯૬,૯૩,૨૪૯) વસતિ-માંથી પૂરાં સાત લાખ બાળકો પણ પ્રાથમિક કેળવણી લેતાં નથી. અને તેમાં અપર પ્રાથમરી એટલે આગળનાં ધોરણોનો—(પાંચથી સાત સુધીનાં ધોરણોનો) માત્ર એક લાખ પાંચસે બાળકો જ લાભ લે છે. આખી વસતિના ૧૫ ટકા જેટલાં બાળકો નિશાળને લાયક હોય છે એ ગણતરીએ નિશાળે જવા લાયક બાળકો પૈકી માત્ર ૪૨ ટકા જેટલા છોકરાઓ જ અને ૯ ટકા જેટલી બાલિકાઓ જ કંઈ પણ કેળવણી લે છે. આમાંથી ૫૦૩૨ પાંચહજાર બત્રીસ વિદ્યાર્થીઓ કોલેજની કેળવણી લે છે, ૬૬૭૪૭ જાસકહજાર સાતસે સુડતાળીસ પ્રાથમિક કેળવણી લે છે, અને બાકીનાં માધ્યમિક અને ખાસ કેળવણી લે છે. અને બધું મળી કુલ સાતલાખ નેવાશીહજાર સાતસે નવ બાળકો કેળવણી લે છે. બાળકોની કુલ સંખ્યા કુલ વસતિના પંદર ટકાને હિસાબે ઓગણત્રીસ લાખ ચાળીસ હજારની થાય છે અને તેમાંથી આ પ્રમાણે માત્ર આઠ લાખ બાળકો કંઈ પણ કેળવણી લે છે, એટલે કુલ બાળકોના પ્રમાણમાં ૨૮ ટકા થાય; તેમાંથી પાંચલાખ ઇઠોતેર હજાર તો માત્ર લોઅર પ્રાથમરીથીજ પડતું મૂકે છે. અને તેટલી કેળવણી અત્યારની સ્થિતિમાં કાંઈજ અસરકારક નથી એ ઉઘાડું છે. જ્યારે સાતલાખ નેવાશી હજારમાંથી પાંચલાખ ઇઠોતેર હજાર બાદ કરીએ તો માત્ર ૨૧૮૦૦૦૦ બેલાખ અઠાર હજાર બાળકો અસરકારક કેળવણી લે છે એવી સ્થિતિ પ્રાપ્ત થાય છે ! સોમાંથી સાત બાળકો અસરકારક કેળવણી લે છે એ સ્થિતિ સંતાપજનક નથી ? મુંબઈ ઇલાકામાં બાવીસ લાખ બાળકો માટે હજી આપણે નવી ગ્રાંથાલય કરવાની છે, અને તેની સાથે જે કેળવણી અપાય છે તે અસરકારક કરવાની છે. અને કેળવણીનો પ્રશ્ન આ પ્રમાણે બે રીતે હાથ ધરવાનો છે. મુંબઈ ઇલાકાનાં પચીસ હજાર શહેર અને ગામો પૈકી બાર હજાર ઉપરની સંખ્યાનાં ગામોમાં મહેતાજી શું તે પણ આપણું લોક જાણતું નથી ? આવી સ્થિતિમાં વિસ્તારનો સવાલ એક ઘડી પણ વિલંબમાં નંખાય તેવો નથી એ ખરું છે. પરંતુ જે કેળવણી અપાય છે તે પણ જો અસરકારક ન નીવડતી હોય તો તે પણ વિચારવા જેવું છે. મિ. ખરેનો અભિપ્રાય ખરો હોય—અને હું ધારું છું કે આપણો બધાનો અનુભવ તેના ખરાપણા માટે સાક્ષી પૂરશે—તો શિક્ષકોમાં સુધારો કર્યા વિના એક ઘડી પણ ચાલે તેમ નથી એ પણ એટલું જ ધ્યાનમાં રાખવા જેવું છે.

૧૭. ખરી રીતે પ્રાથમિક કેળવણી સુદાંના શિક્ષકો યુનિવર્સિટીઓમાંથી પૂરા પડવા જોઈએ. અને તે જો અત્યારે બની શકે તેમ નથી તો યુનિવર્સિટીમાં પ્રવેશ પામવાને લાયક થયેલા વર્ગમાંથી તો તેઓ આવવા જ જોઈએ એ મારો મુખ્ય મુદ્દો છે. દરેક આગળ વધતા અને વધેલા દેશોમાં તે પ્રમાણે જ ચાલે છે. આરંભમાં વર્નાક્યુલર સ્કુલશાળનલ

પસાર થયેલાઓને જ પ્રાથમિક શિક્ષણના કામમાં યોજવાની જરૂર હતી પણ હવે જે વધારે કેળવણી લીધેલો વર્ગ આપણને મળી શકતો હોય તો તેનો લાભ પ્રગ્તને શા માટે ન આપવો તે સમજી શકાય તેવું નથી. ત્રીજા વર્ષના ટ્રેઇનડ શિક્ષકોને જે ધોરણે પગાર આપવામાં આવે છે તેજ અથવા તેથી સહેજ વધારે ધોરણે જે આમને માટે સ્વીકારાય તો આ વર્ગના શિક્ષકો નેંધણે તેટલી સંખ્યામાં મળી શકશે એમ માનવામાં આવે નથી. સરકારી, વેપારી, અને બીજાં પણ ખાનગી ખાતાઓમાં નોકરીની લાયકાત પ્રથમના કરતાં હવે ઘણી જ વધી ગઈ છે તો આમાં પણ પ્રમાણમાં વધે એ નવાઈ જેવું લાગવા સંભવ નથી. વળી લાયકાતવાળા શિક્ષકો વધે પણ એટલી સંખ્યામાં જગાઓ ખાલી ન હોય તો શું થાય? એવો પ્રશ્ન ફેટલાક ઉપસ્થિત કરશે. શિક્ષક તરીકે તૈયાર થયાથી અત્યારે પણ આપણે નોકરી આપવા બંધાતા નથી. પરંતુ અસરકારક કેળવણી આપી શકે તેવા શિક્ષકોની સંખ્યા વધવાથી જનતાને લાભ છે, હાનિ નથી. શિક્ષકોની સંખ્યા વધવાથી ખાનગી સાહસની નિશાળો વધવા માંડશે અને તેથી પણ પરિણામે પ્રાથમિક શિક્ષણની અને શિક્ષણમાત્રના વિસ્તારમાં અને તેજમાં વધારો થશે એ સ્પષ્ટ છે. તે ઉપરાંત ખાનગી શિક્ષણ તરીકેની નોકરીઓમાં પણ આવી લાયકાતવાળાઓને પ્રવેશ મળે એ પણ ઇચ્છવા જેવું છે. ટૂંકામાં આવા શિક્ષકોનો વધારો કેળવણીની વૃદ્ધિના કાર્યમાં અતિશય સહાયભૂત થશે એમાં કાંઈ સંદેહ જેવું નથી. અને તે સારૂ મુખ્ય મુખ્ય હાઇસ્કૂલોને અંગે શિક્ષણકળાના વર્ગો કાઢવાની સૂચના કરવાની મેં હિંમત કરી છે. “ડે સ્કૂલો” દ્વારા આવું શિક્ષણ આપવામાં કંઈજ હાનિ નથી, ઉલટી સરળતા થશે, અને હોસ્ટેલના અનુભવની જરૂર હોય તો તે શિક્ષક તરીકેની કારકિર્દી દરમિયાન આપી શકાશે. અત્યારે મુંબઈ ઇલાકામાં પ્રાથમિક કેળવણી પાછળ તેત્રીસ લાખનો વાર્ષિક ખર્ચ થાય છે. તેમાં દસપંદર લાખનો ઉમેરો કરવાથી તે તેત્રીસે લાખ ઊગી નીકળશે. અને એટલા વધારાને અલાવે તેત્રીસ લાખ જેટલી મોટી રકમની જેવી જોઈએ તેવી સારી અને ઊંડી અસર નથી થઈ શકતી એ વાત આપણે ધ્યાનમાં લેવાની અને નામદાર સરકારના તથા સ્થાનિક સ્વરાજ્યાધિકારીઓના મત ઉપર ડસાવવાની પૂરેપૂરી જરૂર છે.

મુંબઈ તા. ૧૫—૧૦—૧૯૧૬

ઉત્તમલાલ કેશવલાલ ત્રિવેદી

નિશાળોના મકાનો

અને

પ્રાથમિક શિક્ષકો.

ભાડાના મકાનો હંમેશાં સારાં મળતાં નથી અને સરકારી મકાનો ઘણા મોઘાં થાય છે ત્યારે કેવી રીતે કામ લેવું તે વિચાર કરવા જેવું છે. મકાનમાં હવા અજવાળું પુષ્કળ નોંધ્યે તેમજ તેમાં તાપ તડકા ન આવવો નોંધ્યે. આ આબતપર લક્ષ લાવી મકાન બાંધવા નોંધ્યે તેમજ તે એવાં સસ્તાં નોંધ્યે કે દરેક ગામવાળા સરકારની થોડી વત્તી મદદ લઈ કરી શકે. જે મકાન ફક્ત એક છાપરાવાળો ઓટલો હોય અને તે ઓટલાને કઠેરા હોય તો તે નિશાળ તરીકે ચાલે. તે મકાનની દક્ષિણમાં એક નાનો ઓરડો હોવો નોંધ્યે. આ નાના ઓરડામાં નિશાળનો સામાન રાખવામાં આવે તો તે અહીં સલામત રહી શકે. આ કઠેરાને છાપરાવાળો ઓટલો ત્રીજા વર્ગના રેલવેના ઉતારોને બેસવાની જગ્યા જેવો લાગશે. તેનું ખર્ચ નીચે પ્રમાણે લાગશે.

૧૦૦ છોકરાઓ માટેની આવી નિશાળનું ખર્ચ.

૧૦૦×૧૨' ૧૨૦૦ સ્કેલ ફુટ જગ્યા નોંધ્યે.

અધી બાબુ ૨૧૧' ૫૮ની છુટી જગ્યા નોંધ્યે.

ઓટલે કુલે ૧૫૭૫ સ્કેલેરે ૫૮ જગ્યા રોકાય.

ઉં; ૫; લા:

પાયો ૩ × ૨ × ૧૪૮ (૧૦૦ ધન ૫૮ના ૩. ૧૦ લેખે)	૮૯-૦-૦
૨ ચાર ખુણે પથર તથા થાંભલા નીચે ના તલગટ મળી ચણતર મળુરી સાથે.	૨૦-૦-૦
૩ દિવાલ ૧૧૧' × ૧' × ૧૪૦' =	૬૦-૮-૦
૨૧૦ ધન ૫૮	

પહોળાઈ ૯" ઓછી નથી

	૩. આ. પા.
દા. ૧૪) ઈંટ ૩૧૫૦	૪૬-૦-૦
દા. ૨૧) ચુનો ૫૦ ફુટ	૧૦-૮-૦
રેતી ૧૦૦"	૪-૦-૦
	<hr/>
	૬૦-૮-૦

૪ બેઠકમાં પુરણી તથા ઈંટ મટોડાંનું તે પર ચણતર તથા થાપ
લીપણ મટોડું; ગામમાં મફત ઈંટ તથા મળુરીના મળી

૧૦૦-૦-૦

૫ ઓટલા પરનું ચણતર રહેજ પાયા સાથે ઇંટ ચુનાનું ને કાર
ઉપર પથરવાળું. ઉંચાઈ ચોડટ

૨૧૧ x ૩૭૧ =

૧૩૦—૦

૬ થાંભલાં ૪ (વચ્ચે) કુંભીપર ૧૦' x ૬" x ૬"

૨૦—૦—૦

તલગટપર ૪ (ખુણે) ૬' x ૬" x ૬"

" " ૪ (લાઈનપર) ૬ x ૪" x ૪"

દેશી લાકડું.

૭ છાપડું નેવાં સાથે.

૧૦૦—૦—૦

૮ કંઠેરાં.

૧૨૦—૦—૦

૬૩૯—૮—૦

બાર; ૧" x ૧" x ૧૨૦૦'

૮૦—૦—૦

(લોઢાના સળીઆ સસ્તા પડે, પટ્ટી જાડી મોઢી પડે)

૨ પટ્ટી ૨" x ૩" x ૧૪૦'

૪૦—૦—૦:

૧૨૦—૦—૦

ખીલા વગેરે લોખંડ કામના

૩૦—૦—૦

મજુરી પુરા પગારે

૨૦૦—૦—૦

સામાનની ઓરડી

૧૦૦—૦—૦

૯૬૯—૮—૦

લગભગ રૂ. ૧૦૦૦) થાય

આમાં જો ઇંટો ગામમાં પાડવામાં આવે, અને તેમજ નેવાંનું થાય અને ચુનો ગામમાં પકવવામાં આવે તો ત્યાં ખરચ ઘણું ઓછું આવે. અમદાવાદ તથા ખેડમાં વેચાતી ઇંટો ૯ થી ૧૦ રૂ. હજાર મળે છે અને ગામડામાં સારી ટેબલ ઇંટો ૬ રૂ. હજાર મળે છે. ચુનો સુરતી ખેવડી કાંકરી ખમનારો ૨૧ થી ૨૪ રૂ. નો ખરાસ એટલે ૧૦૦ થન ડુટ પડે છે ત્યારે તેવડી કાંકરી ખમતો ખેડા જીલ્લાનો ચુનો ૧૮-૨૦ સુધી મળે છે અને ગામડામાં ઘેર પાડેલો ચુનો તેટલીજ કિંમતનો હોય ચોવડી કાંકરી ખમી શકે છે. ગુજરાતમાં ઘણે ઉંઢાણે માટીનું ચણતર કરી પ્લાસ્ટર કરવાથી ઘણું મજબુત કામ થાય છે આમ કરવામાં આવે તો વધારે ખચાવ થાય. થાંભલામાં વહેરેલાં લાકડાં ન લેતાં ગોળવા લેતો એટલીજ કિંમતમાં વધારે મજબુત અને જાડાં થાંભલાં થાય પણ ખેડોળ દેખાય. જંગલ જેની પાસે હોય એવાં ગામોમાં થાંભલા મફત થાય અને છાપરામાં પણ મજુરીજ પડે. આવી વખતે સરકારે મફત પામ આપવા જોઈએ. જો ગામડામાં મફત કંઈ ન મળે પણ બધું કામ ગામેતી થાય તો રૂ. ૨૫૦) થી ૩૦૦) નો ફાયદો થાય ને વળી નિશાળના અંગે કુવો વગેરે પણ કરાવી શકાય ને તો પણ તેટલું ઓછું ખર્ચ આવે.

સરકારી રાહે આવું કામ થતાં બધી ચીજ લઈ જવાની મજૂરી પગારદાર સુપરવાઇઝરોને તેમનાં લથ્થાં મુકરદમોને તેમના નોકરોનો પગાર એ બધું ઉમેરવું પડે છે. ધણી કામો હોવાથી કંદ્રાકટ આપી કામ કરાવવું પડે છે તેથી કંદ્રાકટરનો પણ નફો ઉમેરવો પડે એટલે જે કામ ગામમાં (૭૦૦) માં થાય તેજ કામ પુરા દામ આપી લીધેલાં માલ ઉપર નફો ને પગાર વિગેરે મળી (૧૨૦૦) થી (૧૫૦૦) થાય.

આવી નિશાળની આસપાસ અને ખાસ કરીને પૂર્વ પશ્ચિમ થોડે થોડે અંતરે ઝાડો રોપાઇ જાય તો ૧૦ વર્ષમાં તે દરેક રીતે ઇચ્છવા લાયક મકાન થઇ જાય. ઝાડ કરવામાં ગામ લોકની મદદ, માસ્તરોનો ઉત્સાહ અને ડીપોટીઓ ના ઉત્તેજનની જરૂર છે.

ભીંત અને કંઠેરો આવવાથી મકાન જળવાઇ રહે એવું થશે. બહાર ઓસરી અને તે પછી તેમની જગ્યા આવવાથી વરસાદની વાછંટ તથા નિશાળના વખતમાં તડકો નહિ આવે તેમજ ઝાડો આવી જવાથી અંદર ભર ઉનાળે પણ ઠંડક રહેશે. આ ઉપરાંત જે મકાનથી થોડે દૂર તેની આસપાસ વાડ કરે તો નિશાળ પાસે દોર પણ નહિ આવી શકે. નાની ઓરડી જેડે કરવાથી નિશાળનો જીજ્ઞાસામાન હશે તે પણ જળવાઈ રહેશે.

માસ્તરોનો સવાલ.

સારા માસ્તરો મળતા નથી, એ ખૂમ ખોટી છે. સારા માસ્તરો અમે લેતા નથી એમ કહેવું જોઇએ. કોઇને માસ્તર થવું હોય તો વર્નાક્યુલર ફાઇનલ પરીક્ષા પસાર કરવાની જરૂર પડે છે. આટલું લખ્યા પછી તેને પટાવાળા કરતાં જે ઓછું મળે તો પછી સારા માણસને આવા ખાતામાં આવવાની શી જરૂર ?

પગાર વગેરેની સરખામણી.

	પોલીસ.	તલાટી.	પટાવાળા.	માસ્તર.
પગાર.	રૂ. ૧૦	રૂ. ૧૨	રૂ. ૮ ને ૭	રૂ. ૯
ઘર ભાડું	ઘર લાઇન્સમાં અથવા ૩	ચોરામાં અથવા પોતાને ગામ
લથ્થુ વર્ષે	૨૦	...
લોકલ એલાવન્સ
(હમણા ઓર્ડર બહાર પડ્યો છે.)
	૧૬	૧૨+મફત રહેવાનું	૯ થી વધારે.	૯

આગળ ક્યાં સુધી વધે.

	પોલીસ.	તલાટી.	પટાવાળા.	માસ્તર.
ઓજામાં ઓજા.	૧૫	૨૦	૧૦	૧૬
ઘર ભાડુને એલાવન્સ.				

જ્યારે બણી ગણી પાસ થએલાં માસ્તરને ૯ થી ૧૧ સુધી મળે ત્યારે તે પોલીસમાં જવા કેમ પ્રયત્ન ન કરે ? અને ત્યાં સુધી તે તલાટી થાય ને જો તે ન મળે તો માસ્તરમાં જાય. તો ગામના ઘેર ચારોનો ધંધો માણસ કરે તો તેને પણ ઘેરે ઘેરથી રોટલો મળે ને બીજી મળતર થતાં ખાતાંપીતાં ને બાર મહીને ૫૦ હિંચા મુકે. ત્યારે માસ્તર જૂપ સાંત પણ ન કરી શકે ! આવા ખાતામાં સારા માણસ આવેજ શું કરવા ? જ્યારે કશાને લાયક તે ન હોય ત્યારે તે મહેતો થાય. અસલ કહેતાં કે કંઈ ન આવડે તો વૈદું શીખ તે બદલાઈ હવે તો મહેતાજીનું શીખ કહેવા વારો આવ્યો છે. તો પગાર ૧૨) થી માંડી ઓછામાં ઓછા ૧૫) સુધી લઈ જવામાં આવે અને તે ઉપરાંત રહેવાને માટે ઘર અથવા ધરબાડુ આપવામાં આવે તોજ તેમને ખાતામાં આવવાની લાલચ થાય.

તેમની બીજી હાડમારી વળી છેક સુધીની ગુલામગીરી છે. તલાટી પટેલ ભણેલા કે અભણ એ દરેક નિશાળમાં મેમ્બર અને તેમનું કહેવું રેવન્યુવાળા માને. રેવન્યુવાળા લોકલ-ખોર્ડોમાં સત્તાવાળા અને તેમની સત્તા જાણે આ તલાટીઓ અને પટેલોને મળેલી હોય તેવી રીતે તેઓ માસ્તર સાથે વર્તે છે. માસ્તર બીચારો પટેલ સાહેબને તલાટી સાહેબ કહી બહીતો કરે છે. થર્ડ ઇયર સર્ટીફિકેટની પરીક્ષા પાસ થયેલા માસ્તરની આ દશા હોય છે હોય તો બીચારો આભરવાળો શું કરે ? ૨૦ રૂ. ના કે ૧૨ ના તલાટી સાહેબ જે ભણેલા બારા સુધી તે માસ્તરની ખોડ કાઢે છે. પટેલ પાદરા સુધી ભણેલા તે લોકલખોર્ડમાં મેમ્બર પણ થઈ શકે અને તે પણ માસ્તરને શીખામણ દે. આ બાબતમાં માસ્તરને તેમની સત્તા હેઠળથી મુક્ત કરી દેવા જોઈએ.

માસ્તરોનો દરજ્જો વધારવા સાર તેમનામાંથી એ મેમ્બરો તાલુકા ને જિલ્લા લોકલ-ખોર્ડોમાં હોવા જોઈએ. જ્યારે પટેલો અને બીજાઓ પોતાની સાથે આવી સભામાં માસ્તરોને જોશે ત્યારેજ તેઓ તેમનાથી કરી તેમને હેરાન કરતાં અટકશે, માસ્તરોને મળવું જોઈતું માન અને ગૌરવવાળા માસ્તરો પોતાનો દરજ્જો સમજી ઉમળકાથી કામ કરશે. હાલની ગોઠવણમાં આવકવાળા હલકા પગારદાર કે બારે પગારદાર મહેતાજી જે રહેજ પણ સ્વતંત્રતાવાળો હોય તોજ ખટપટમાં વખત ગાળવા પ્રયત્ન કરે છે.

મ્યુનીસીપાલ નિશાળો વિષે ટિપ્પણ.

They suffer from lack of proper systematic supervision; otherwise they would be still better. To the Municipal masters are given Rs. 12 per-month and in addition to that if local allowance and house rent were paid up to Rs. 6 they would get very proper men. In addition to that they Could get supervisors from the upper branch of the educational department. These masters would not shirk work. At present a supervisor is a man taken from amongst the vernacular masters and his selection often rests on the amount of flattery that he is capable of paying and not on his merits. The masters think that he is one of them and they do not respect him as their superior and never try to please him by their work. Everything would be changed if a gra-

duate from the Inspecting line comes up. He might not be as poor a teacher as the vernacular teacher, but he would be a better director and supervisor. This supervisor should be given the power of transfer and fine up to Rs. 2. On his recommendation a man may be promoted if his turn comes up or his promotion may be withheld. He should not be burdened with unnecessary office work, but he must pass at least three hours in schools per day. His pay in municipalities like Surat should be at least Rs. 125 to 150 in three years, and allowance Rs. 30 per month, while better and richer Municipalities like Ahmedabad can afford to have graduate on Rs. 150—10—200+Rs. 30 allowance. A graduate on Rs. 100 in good service will be a man of at least ten years' standing and one on Rs. 125 will be of at least 13 years' standing. These will be people of enough experience. The Municipalities before selecting such men may call them for personal interview and if they are found capable and awe inspiring they may be selected.

“ રિફ્લેક્ટ. ”



પ્રાથમિક કેળવણી વિષે કેટલીક સૂચનાઓ

ગુજરાત કેળવણી પરિષદે હાથ ધરવાનાં કામો તો અનેક છે અને તેથી અમુકમાં તેની કાર્યશક્તિને મર્યાદિત કરી દેવાના આગ્રહથી હું આપ સમક્ષ હાજર થતો નથી, પણ જે જે કામો બહુ જરૂરનાં લાગતાં હોય તે કામોમાં હું ગણાવું છું તે કામોનો પણ સમાવેશ થવો જોઈએ એવું મને લાગે છે અને તેથી મને અત્યારે તો બહુજ જરૂરનાં લાગતાં ત્રણ કામ આપ આગળ રજુ કરવાના હેતુથી આપની એએક મિનિટ રોકવા ધારૂં છું.

કેળવણી માત્રનો પાયો પ્રાથમિક કેળવણી છે એ સિદ્ધ કરવા માટે કાંઈ પણ પુરાવા આપવા પડે તેવું નથી. એકઠા વગરનાં મીંડાં નકામાં જ છે, તેમજ કેળવણીની જે કાંઈ વાત કરીએ તેમાં પ્રાથમિક કેળવણીનો એકડો પહેલોજ મંડાવો જોઈએ, પરંતુ તેની કેવી નિરાશા, અને દીલગીરી ઉત્પન્ન કરે તેવી સ્થિતિ છે એ સહુની જાણમાં છે. બીજા દેશોમાં જ્યારે સોમાં નેવું પંચાણું ટકા વાંચી લખી શકે તેવા હોય છે ત્યારે આપણે ત્યાં તેથી અરધા તો શું પણ ત્રીજા ભાગનાજ ભાગ્યે તેવા કહી શકીશું અને સ્ત્રી કેળવણીની તો વાત કરવામાં સારજ નથી. આવી સ્થિતિ હોવાનાં અનેક કારણોમાં મુખ્ય ગણી શકાય તેવું લોકમતનો અભાવ છે. દર્દનાં મૂળ દૂર કર્યાં સિવાય દર્દનું દુઃખ નાશુદ્ધ કરવાની આશા રાખવી એ વ્યર્થ છે; દર્દનું મૂળ લોકોની કેળવણી માટે જોઈએ તેટલી ઉત્કંઠા નથી એ છે. તે ઉત્કંઠા કેમ વધારવી એ કેળવણી સંબંધે વિચાર કરનારાએ પહેલુંજ જોવાનું છે, અને તેથી આ કેળવણી પરિષદ તે સંબંધે કાયમનાં અને પાછાં ન ફેરવવાં પડે તેવાં કાંઈક પગલાં ભરે એવી પ્રારંભમાંજ વિનંતિ છે.

લોકમતને કેળવણી માટે તૈયાર કરવો, ગમે તે ત્યાગ કરીને પણ વાંચતાં લખતાં આવડે તેટલું તો થવું જ જોઈએ એવો દરેક દરેક વ્યક્તિનો નિશ્ચય કરાવવો, તેટલું ન આવડે તો તો માણસ માત્ર પણ જેવો જ રહે છે, તે માણસતો ગણાય જ નહિ અને આપણે પણ તરીકે ધણા જમાના ગાળ્યા છે એટલે શ્રીમાન બ્રીટીશ રકારના રાજ્યમાં હવે પણ રહેવાના નથી એ ખ્યાલ આપવો—અને એ રીતે લોકમતને કેળવણી માટે જાગૃત કરી, તે મેળવવા માટે પ્રયત્નશીલ અને અગ્રહી બનાવવા એ હવે તો આપણી અનિવાર્ય ફરજ છે. આ ફરજ સમજી, તે પ્રમાણે કામ કરનારા ઉભા કરવા, ગામે ગામ અને ઘેર-ઘેર ફરી કેળવણીથી બેનશીબ રહેનારાને સદ્ગોષ્ઠ આપવો, અને દરેક બાળકને નિશ્ચાળના લાભ મળી શકે તેવી રીતે નિશાળો ઉઘાડવી, ઉધડાવવી એ મને તો લાગે છે કે ગુજરાત કેળવણી પરિષદે હાથ ધરવાનાં કામોમાં એકલું નહિં તો મુખ્યમાંનું એક તો ગણવુંજ જોઈએ.

જેમ કેળવણી માટે લોકમત તૈયાર કરવાની જરૂર છે તેમજ કેળવણી આપનાર વગ તૈયાર કરવો એ પણ તેવીજ જરૂરની અને વધારે લાભકારક બાબત છે. આપણા પુરાણા જમાનામાં તેવો વર્ગ હતો, અને તે વખતની સમજ પ્રમાણે તે વર્ગ તૈયાર પણ થતો હતો. હવે સ્થિતિ પલટાઈ ગઈ, દેશનું સ્વરૂપ ફરી ગયું, કાર્યની પદ્ધતિ ફરી ગઈ, લોકોની જરૂરિયાત પણ બદલી ગઈ એટલે જૂની પ્રણાલિકાને ફરી વહેવરાવવાના

પ્રયાસ વીસમી સદીમાં બેબિલોનના વખતનો પહેરવેશ પહેર્યા કરવા જેવાજ હાસ્યજનક અને નિષ્ફળ થાય. હવે તો આ જમાનાને સમજીને તે જમાનાની જરૂરીયાત પ્રમાણે કેળવણી આપી શકે તેવો વર્ગ ઉત્પન્ન કરવાની જરૂર છે. કેળવણી માપવાનું કામ બે આંકડા વાંચતાં લખતા આવડ્યું તેથીજ કાંઈ થઈ શકતું નથી. કેળવણીનું શાસ્ત્ર અને તેની કળા એ તો દરેક શીખવનારે જાણવાંજ નોંધ્યો. જ્યારથી આ જરૂરીયાત બતાવા મંડી ત્યારથી ગુજરાતમાં તે વિષે પોકાર કરવામાં આવેલો હતો. સ્વ. મહીપતરામ રૂપરામ નીલકંઠ, સ્વ. નવલરામ લક્ષ્મીરામ, સ્વ. માધવલાલ હરિલાલ વગેરે વિચારકોએ કહ્યું છે, અને આજે આપણી વચ્ચે વિરાજતા અનેકાનેક વિચારકો કહ્યા કરે છે કે કેળવણીનું કામ શિક્ષિત શિક્ષકો વગર થઈ શકે નહિં. પરંતુ આખી ગુજરાતી આલમમાં શિક્ષકોને કેળવવાને કેટલી થોડી-દુંડી-સમવડ છે ! શિક્ષક તરીકે કેળવણી લેવા માટે લોકો બહાર પડતા નથી એમ કહી શકાશેજ નહિં; સરકારના ૧૯૧૪-૧૫ ના રીપોર્ટ પરથી આપણે જાણી શકીએ છીએ કે અહિંની (અમદાવાદની) ટ્રેનિંગ કોલેજમાં દાખલ થવા ૬૨૩ પુરૂષોએ ઉમેદવારી કરી હતી. તેમાંથી માત્ર ૧૦૬ નેજ દાખલ કરવામાં આવ્યા હતા. આમ થવાનું ખાસ કારણ તો સમવડનો અભાવજ હશે એમ જાણી શકાય છે. સ્ત્રીઓ માટેની મહાલક્ષ્મી ટ્રેનિંગ કોલેજમાં (૨૨૦ આવ્યાં તેમાંથી ૩૦ દાખલ થયાં એમ ખબર પડી છે) કેટલાં આવ્યાં હતાં તે તો રીપોર્ટમાં જણાવી શકાયું નથી, પણ ચોખ્ખા શબ્દોમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે વર્ગો મોટા થઈ જવાની અગવડને લીધે ૧૬૦ ની સંખ્યા ઘટાડીને ૧૪૦ ની કરવામાં આવી હતી. જાણનાર હોય છતાં જગા ન હોય કે બીજી સમવડ ન હોય માટે જાણનારાંને કમી કરવાં એ સિદ્ધાન્ત પ્રમાણે વર્તન કરવામાં કેટલું ડહાપણ કે શુભચિંતા સમાયેલાં જણાય એ કાંઈ ચર્ચાનો વિષય નથી. આવી સ્થિતિ હોવાને લીધે વધારે કોલેજ ઉઘાડવાનું તો ક્યાંજ રહ્યું ? હાલ જેટલી કોલેજો છે તેમાં તૈયાર થતા શિક્ષકોથી ગુજરાતની બૂખ ભાંગે એમ નથી એ તો ચોક્કસજ છે. બીજી કોલેજો સરકાર તરફથી ખોલવામાં ન આવે તો લોકોએ તે માટે કાંઈ કરવું કે નહિં એ વિચાર કરવાનું હું આપને સોંપું છું. સરકાર ચલાવે, લોકો ચલાવે, કે ગમે તે ચલાવે એ કહેવા સાથે મારે કાંઈ કામ નથી. હું તો એટલુંજ કહેવા ઇચ્છું કે ગમે તેમ કરી શિક્ષકો તૈયાર કરવાની કોલેજો ઉઘાડવી નોંધ્યો. જ્યાં સુધી શિક્ષિત શિક્ષકોથી કેળવણી આપવામાં નહિં આવે ત્યાં સુધી ગુજરાતની કેળવણી ખરેખર બહુજ સાધારણ પ્રતિની રહેશે.

માત્ર ગુજરાતી નિશાળો માટેજ આવા પગલાંની જરૂર છે એવુંજ નથી-હાઇસ્કૂલોમાં પણ તેવી સમવડની જરૂર છે એ તે વિષયમાં રસ લેનારાઓ અને સમજનારાઓ સ્વીકારે છે. પરંતુ મારેજ તો ગુજરાતી શિક્ષકોથીજ થયે નોંધ્યો. તેવી સંસ્થા ખરચમાં પણ બહુ બારે થવાનો સંભવ નથી. કેટલા ખરચમાં ચાલી શકે તે આંકડાઓ આપી આપને વૃથા તકલીફ આપવાની ઇચ્છા નથી; પણ અનેક દિશામાં આપણા ખરચોને કાંઈ ઉપયોગી રસ્તે વાળવાની ઇચ્છા હોય, તો આવી જાતના ખરચથી દેશ સમસ્તને લાભ થાય એ સમજાવવા જેવું છે. તે સમજ આપનારા, તેવી સંસ્થાની જરૂર સ્થાપનારા, લોક સમસ્તમાં અને રાજકારણીઓમાં પણ આવી જરૂરનો પોકાર ઉઠાવનારા અને કામ કરનારા ઉત્પન્ન કરવા એ આ પરિપદે હાથ ધરવાનાં કાર્યોમાંનું એક ગણાય. એવી મારી વિનંતિ છે.

ત્રીજી વાત મારે રજુ કરવાની છે તે ફેળવણીની દિશાની છે. હાલ ફેળવણીનો જે ઉદ્દેશ સ્વીકારાયેલો જણાય છે તે સંપૂર્ણપણે સતોષ કારક નથી એમ તો બધી તરફથી પોંકાર કરવામાં આવે છે, પણ તે ઉદ્દેશ વાળવા, અથવા તો બીજા સ્વીકારાયેલા ઉદ્દેશો તરફ ગતિ થાય તેવું કરવાનું કામ હજી ઘણુંજ મંદ છે. પ્રથમ તો ઉદ્દેશ જ નોકરીનો સ્વીકારાય છે એજ મોટી બૂલ ઉઘાડી પાડવાની જરૂર છે. વેપારી વર્ગનાં છોકરાઓ બહુ વાની ભાગ્યે જ દરકાર કરે છે અને તેમના માઆપ પણ કાંઈ બહુ કાળજી રાખતાં નથી. તેઓ કહે છે કે ક્યાં નોકરી કરવા જવું છે ? એટલે કે ફેળવણી લેવી તે માત્ર નોકરીને માટે જ એ સમજાતી સર્વવ્યાપી જેવી છે. તેમ થવાનું કારણ એજ કે જે ફેળવણી અપાય છે તે યોગ્ય નથી અને તેથી તે નોકરી કરનારા સિવાય બીજા કોઈને કામની નથી. આ સત્ય હવે તો બધા સ્વીકારે છે છતાં ફેળવણીની દિશામાં કોઈ પણ કાંઈ પણ ફેર કરવું નથી. તેનું કારણ એજ છે કે શું કરવું એ ભાગ્યે જ કોઈને સુજે છે. આવી સુઝ ઉત્પન્ન કરવાની સરળતા તો આપણે ધણી છે. સુધરેલા દેશોમાં તે સંબંધે બહુ બહુ વિચાર થયા છે અને વર્તન પણ થાય છે. ઇંગ્લંડ, અમેરિકા, જાપાન, જર્મની, બેલજીયમ વગેરે દેશોમાં શું શું અને કેમ શીખવાય છે એ પ્રત્યક્ષ અનુભવથી જાણી, આપણે તેવું કાંઈ કરી શકીએ એમ છે કે કેમ એ વિચાર કરનારા ઉત્પન્ન કરવા એ પણ આ પરિપદનું એક કાર્ય ગણાવું જોઈએ.

પરિપદને વિચાર કરવાના ઘણા છે, અને રસ્તા બતાવનારા પણ ઘણા મળશે, પણ કામ કરનારા કેટલા મળશે એ જરાક જોવાનું રહેશે. કામ કરનારા તો ઉત્પન્ન કરવા, અને તેવા કાર્યવાહકોમાંથી અમુક અમુક પોત પોતાને કરવાનું કામ નક્કી કરી તેજ કામમાં મંડ્યા રહે તેવું કરવું એ આવી પરિપદે સરળતા જેવું છે, અને તેમ કરવામાં મને જે ત્રણ બાબતો અત્યારને માટે જરૂરની લાગે છે તે મેં કહી છે—ફરી ગણવાની રજા લઉ છું કે:—

૧. પ્રાથમિક ફેળવણી વિનાનો માણસ તે પણ સમાનજ છે એ ખ્યાલ આપી ફેળવણી માટે લોકમત ઉભો કરવો.

૨. દરવર્ષે, દરમાસે, દરદિવસે થતા ધણી ધણી જાતના ખર્ચોમાંથી અને તેટલું અગાવી શિક્ષક તૈયાર કરવા માટે સંસ્થાઓ ઉભી કરવા મહેનત કરવી અને

૩. ફેળવણીની ખરી દિશા બતાવી શકે તેવો અભ્યાસી વર્ગ ઉત્પન્ન કરી દેશની ફેળવણીની દિશા વધારે સ્પષ્ટ અને ચોક્કસ રીતે બતાવવી.

આ ત્રણ કામ બહુ જરૂરનાં છે એટલું ફરી કહી હું મારે કહેવાનું સમાપ્ત કહું છું.

હિંમતલાલ ગણેશજી અંબરીઆ.

કેળવણી સંબંધી સૂચવેલી યોજના.

જે ઉદ્દેશપર હાલનું કેળવણીનું ધોરણ રચાયેલું છે, તે ઉદ્દેશજ ખામી ભરેલો અને સંકુચિત છે. એટલે પછી નમળા પાયાપર રચેલી ધમારત સ્થિર થઇ શકેજ નહિ, તેમ આપણી કેળવણીનો વિકાસ પણ ઉગતી પ્રજાની માનસિક નૈતિક અને ઉદ્યોગિક પ્રગતિ પોષક થઇ શકવો અશક્ય છે. અંગ્રેજી રાજ્યના આરંભમાં જ્યારે રાજ્યને અંગ્રેજી જ્ઞાન ધરાવનાર દેશી કારકુનોની રાજ્ય તંત્ર માટે અતિશય અગત્ય હતી, તે પૂરી પાડવા આ ધોરણ રચાયેલું છે; એટલે કેળવણીનો મુખ્ય આશય જે વ્યક્તિની બુદ્ધિ સર્વ પ્રકારે ખીલવી, તેની બધી શક્તિઓ પૂર્ણ રીતે કેળવવી, એ કાંઇ રીતે સચવાતો નથી. બાળ કેળવણીનું આપણું પ્રથમ પગથીયુંજ ખોટું છે. છોકરાંઓને નાનપણમાં રમત ગમત તથા નાચવા દૂદવા તરફ સ્વાભાવિક વલણ હોય છે, અને તે વલણના પોપણથી તેનું શરીર ખીલે છે, સુદૃઢ થાય છે, અને પોતાના સમાન વયના ગોડીઆઓની જોડે રમવાથી, ખંત, દૃઢતા, ઉદારતા સંપન્ન વિગેરે ગુણો પોતાની મેજે મેજવે છે.

આ વ્યવહારિક અનુભવને સ્થાને આપણે કુમળા મગજના ઉછરતાં બાળકોને યોગ્ય કલાક સુધી સ્કૂલના મકાનમાં ગોંધી રાખીએ છીએ; કે જ્યાં ઘણી વાર તો હવા અજવાળાની પણ પૂરતી ગોઠવણ હોતી નથી; અને ત્યાં વર્ગોની વ્યવસ્થા સાચવવા ખાતર તેમનાથી કંઇ પણ મોટે સ્વરે બોલી શકાતું નથી. ઘેર ગયા પછી પણ માબાપો સ્કૂલનું લેસન તૈયાર કરવા માટે તેમના ઉપર બે ત્રણ કલાકના આભ્યાસનો બોજો નાંખે છે. એટલે દિવસ રાત્રિના ૨૪ કલાકમાંથી ઓછામાં ઓછા દશેક કલાક તો સ્કૂલજ ચોરી લે છે, અને નિદ્રાના દશેક કલાક બાદ જતાં સુષેથી રમવાના તો લાગ્યેજ બેથી ત્રણ કલાક મળતા હોય. આવી રીતે ખામી ભરી વ્યવસ્થાથી ઉગતા છોકરાઓનું શરીર પહેલેથીજ નિસ્તેજ બનતું જાય છે, અને જેમ વખત જતો જાય છે, તેમ તેમ વાંચવાનો તથા ગોખવાનો તથા લખવાનો બોજો ભારે થતો જવાથી શરીરની ખીલવણી કુદરતી રીતે જોઇએ તેવી થતી નથી. આ પહેલાં વર્ષના બંદીખાનાને અંતે, આપણે થોડા એક આંક અને મૂળાક્ષર શીખવ્યા સિવાય બીજું કંઇ કરી શકતા નથી. તેના સ્પર્શની, નેવની, કે શ્રવણની ઘટ્ટિઓની શક્તિ ખીલે કે એની બુદ્ધિ પ્રદુષ્ટિત થાય એવું કંઇ થતું નથી. આ ખામી ટાળવા માટે બાળવર્ગનો અભ્યાસક્રમ જૂદોજ રીતે ગોઠવાવો જોઇએ. આપણા સંયોગો પ્રેમાણે 'કિન્ડર ગાર્ટન' દાખલ થવું જોઇએ, પણ તેનાં મોંઘાં સાધનોને બદલે દેશમાં મળતાં સાદાં સાધનોનો ઉપયોગ કરવો જોઇએ. જુદા જુદા રંગ અને તેના વિવિધ ભેદ (શેષડક) ઓળખવા અને સરખાવવા માટે તે તે રંગની થોડી વસ્તુઓ તે રંગના પાનાંઓ, માટી વડે જુદા જુદા આકાર બનાવતાં શીખવવાનાં સાધનો, પક્ષીઓનાં, પ્રાણીઓના તથા ફળ ફળાદિના ચિત્રો, તથા વર્તુલ, ચોરસ, ધન વિગેરેના ચોક્કાંઓ, લખોટીઓ, મણકા, એટલાં સાધન એ કલાસના ઉપયોગ માટે બસ થશે.

આ વર્ગના શિક્ષકને ડ્રોઇંગનું, કંઈક અંશે ચિત્રકામનું ખાસ જ્ઞાન હોવું જોઈએ, કેમકે એણે વર્ગમાં પાટીયાં ઉપર જુદી જુદી વસ્તુઓનાં ચિત્ર પાટી છોકરાંઓનું ધ્યાન આકર્ષી તેમને તેમનું અનુકરણ કરતાં શીખવવાનું છે. આળોક્યે માત્ર શુન્યવત્ શિક્ષક કરે તે જોઈ રહેવાનું નહિં પણ તે કરે તે પ્રમાણે અનુકરણ કરવાનો પ્રયાસ કરવાનો છે.

જેમણે છોકરાઓની રમત ગમત તરફ લક્ષ રાખી જોયું હશે તેમણે, છોકરાંઓને કાલસાવતી યાતો પથ્થર પેનવડે કે પેન્સીલથી જુદી જુદી આકૃતિઓ કાઢતાં, ઘણીવાર જોયાં હશે.

આ આકૃતિઓ બહુ વિચિત્ર વાંટી ચુંટી અને ખેડોળ હોય છે, તોપણ આથી આપણે જાણી શકીએ છીએ કે આળવૃત્તિ નૈસર્ગિક રીતેજ કુદરતી ચીજોનાં ચિત્ર આલેખવા તરફ હોય છે.

વર્ગમાં આળોક્ય શિક્ષકની દોરેલી આકૃતિનો લલે ખેડોળ નમુનોજ અનાવે તો પણ શિક્ષકે તેના ઉપર ગુસ્સે નહિં થતાં કે તેને શિક્ષા નહિં કરતાં તે સુધારવા વારંવાર ચોક્કસ સૂચનાઓ આપવી. આવીજ રીતે માટીની ગોળ, ચોરસ, લંબકોણ, ત્રિકોણ તથા બીજી કરી શકે તેવી આકૃતિઓ કરતાં શીખવવી. જે જે પક્ષીઓ તથા પ્રાણીઓની આકૃતિ કાઢતાં શીખવી હોય, તેના સંબંધમાં નાની નાની સાદી કવિતાઓ છોકરાંઓને મોઢે કરાવવી. આવી કવિતા જુની વાંચનમાળામાં સ્થળે સ્થળે આવતી, જેવી કે—કોગડા વિષે ગાય વિષે, કીડી વિષે વિગેરે. તેમજ દરેક ચિત્રની નીચે તે વસ્તુનું નામ મોટા અક્ષરે પાટીયાંપર લખવું, ને છોકરાંઓનું લક્ષ વારંવારે તે તરફ ખેંચવું, એટલે મૂળાક્ષરથી છોકરાંઓ પરિચિત થશે.

આ કવિતાઓ ઉપરાંત ગાઇ શકાય એવા રાગમાં લખેલી નાની કવિતાઓ સાદી ભાષામાં તૈયાર કરાવવી; કે જે વખતે વખત છોકરાઓ પાસે ગવરાવવાથી મોઢે થઈ જાય.

નિયમિત વખતે આખા વર્ગ પાસે કાંવના બોલાવવાથી છોકરાઓને ગમત સાથે જ્ઞાન મળશે; તેમજ સંગીતનો પણ પ્રેમ થશે અને કંઈ સુધરશે. તથા નીતિમય વાક્ય મનમાં ડસી જશે.

જુની વાંચનમાળાની કવિતા જેવી કે સત્ય વિષે, જૂંડું નહિં બોલવા વિષે, આળસ વિષે, અને એવી બીજી કવિતાઓ પણ તૈયાર કરાવી શિખવી શકાય. છોકરાઓને વાર્તાના હમેશાં શોખ હોય છે, તે પોષવા નાની નાની વાર્તા જેવી કે—‘જુદા ચકલાની વાર્તા’ ‘શેખ શક્તીની વાર્તા’ ‘જક્કી પાડની વાર્તા’ ‘અડવાની વાર્તા’ ‘અડપલા જીવાની વાર્તા’ ‘ઢાલની બે આજુની વાર્તા’ ‘સૂર્ય તથા પવનનો ઝઘડો’ ‘વાંદરાં ને બિલાડીની વાર્તા’ તથા ઇસપ નીતિની પસંદ કરેલી નાની નાની વાર્તા, છોકરાઓને રસમય ભાષામાં સંલળાવવી અને પછીથી અમુક દિવસ વિત્યા બાદ તેજ વાર્તાઓ તેમની પાસે કહેવરાવવી. આથી તેમની કલ્પના શક્તિ, યાદ દાસ્ત, અને વર્ણન કરવાની શક્તિ ખીલશે અને નિશાળ એક ખરેખર ગમતનું સ્થાન બનશે. આવી વાર્તાઓમાં સમાયેલી શીખામણો દોહરા રૂપે કે ચોપાઇ રૂપે યાતો બીજા સરળ વૃત્તમાં રચવાથી આળોક્ય સહેલાઈથી યાદ રાખી શકે, તેમજ તેમાંથી ખરે સફળોષ મેળવી શકે.

ચિત્ર વિગેરે કાઢવાથી અને માટીની આકૃતિઓ કર્યાથી હાથ કંઇક દબ થાય અને બુદ્ધિ અંતરની તુલના કરતાં શિખે એટલે મૂળાક્ષરના અક્ષરો એકેક જુદા પાડીને ધીમે ધીમે શિખવવા, જેમકે-કાગડો એ નામમાં પહેલો અક્ષર 'કા' આપ્યો તો તે શી રીતે લખાય તે શિખવવું જોઇએ. પછીથી શિખેલા અક્ષરો છોકરાઓ પાસે પાટીયાપર તથા નિશાળના કંમ્પાઉન્ડમાં રેતીથી લખાવવા તેમજ માટીથી પણ બનાવરાવવા જોઇએ. આવી રીતે મૂળાક્ષર બહુજ ત્વરાથી અને સરળ રીતે શિખારો.

સંખ્યાનો ખ્યાલ આપવા માટે છોકરાઓને આંગળીની સંખ્યાપરથી, છોકરાઓના નાના ટાળાં પડાવી તે સંખ્યા ગણાવાથી, જુદા જુદા ચિત્રોની સંખ્યા ગણાવવાથી, તેમને રમવા આપેલ લખોટીઓપરથી તથા વર્ગની તથા જુદી જુદી વસ્તુઓની લંબાઇ, પહોળાઇ, તથા કંમ્પાઉન્ડમાં લીટીઓ દોરી તેનું માપ કરાવવાથી સંખ્યાનો ખ્યાલ તથા તેમાં વધઘટ કરવાથી, મોટેથી ઉમેરવા તથા બાદ કરવાનું પણ મેજે સહેલાઇથી શિખશે. આવી અમુક તૈયારી કર્યા પછીજ આંક લખતાં શિખવવા, અને અમુક ઘડીયા તૈયાર થયા પછી તેને મોટેથી આખા વર્ગ પાસે, જેવી રીતે ગામડી નિશાળમાં લેવરાવાય છે તેવી રીતે પાઠ લેવરાવવો. સમૂહમાં ગાવું અથવા પાઠ બોલવો એ છોકરાઓને પ્રિય હોય છે. અને તેથી જે યાદ રાખવાનું હોય છે, તે તેઓ ઘણીજ સહેલાઈથી સ્મરણમાં રાખી શકે છે.

આ ક્રમ પ્રમાણે શિખવ્યાથી આળવર્ગમાં આળકામાં વધારે એક વર્ગમાં મૂળાક્ષર સાદા શબ્દો તથા વાક્ય લખવાનું સોથી દશના ઘડીયા સુધીના આંક તેમજ ઘણી વાર્તાઓ તથા કવિતાઓ મોટે કરી શકશે અને તે બધું હોંશે હોંશે શિખી શકશે, જ્યારે અલ્પારે તેનું અર્થુ પણ ભાગ્યેજ થતું હશે, અને તેમ જતાં છોકરાઓને ભણવું બોનારૂપ અને અણગમતું થઇ પડે છે. વધારામાં તેમને ચિત્રકળા તરફ પણ કંઇક આકર્ષિત થશે, તેથી નવરાશના વખતમાં પણ પોતાનો વખત વ્યતીત કરવાનું ઉપયોગી સાધન મળશે.

પહેલું ધોરણ.

પહેલાં ધોરણમાં જે વાર્તાઓ અને કવિતાઓ એમને નીચેના વર્ગમાં મોટેથી કહેવામાં આવી હતી અને ગોખાવવામાં આવી હતી, તેજ વાર્તાઓ અને કવિતાઓ વંચાવવી. એટલે વાંચવાનો મ્હાવરો થશે, તેમ શિખવું કઠણ પણ નહિ પડે.

ચિત્ર વિગેરેનું શિક્ષણ નીચેના ધોરણ પ્રમાણે આમાં પણ ચાલુજ રહેવું જોઇએ. માત્ર ચિત્રેલ આકૃતિઓ વધારે સારી થાય, તે તરફ લક્ષ વધારે આપવું જોઇએ.

ગણિતમાં સાદા સરવાળા અને બાદબાકી આ ધોરણમાં શિખવવાં જોઇએ. માટીથી ધરગથ્ય ચીજોની આકૃતિઓ બનાવવાં શિખવવી જોઇએ. અને તે આકૃતિઓ તેમની પાસે ચિત્રાવવવી જોઇએ આંકમાં ઓછામાં ઓછા ત્રીસા સુધી આંક શિખવવા અને તે વારંવાર વર્ગમાં ખૂઠ લેવરાવવાથી જલદી તૈયાર થશે.

જૂગોળમાં દિશાઓનું તથા બીજું સાદી વ્યાખ્યાઓનું જ્ઞાન કરાવવું. અને કંમ્પાઉન્ડની રેતીમાં પહેલાં તો સ્કુલના મકાનનો નકશો દોરાવવો અને તેથી આગળ વધીને આજુબાજુના મકાનોથી શી રીતે આવેલાં છે, તે પણ બરાબર દિશામાં કે રેખારૂપ નકશામાં

જણાવવી. આ ઉપરાંત પોતાના ગામના નજીકના ગામો ક્યાં છે, નદી કઈ છે, પર્વત ક્યાં છે, પોતાના રાજ કોણ કોણ છે, એવી સાદી માહિતી આપવી

ગુજરાત કાઠીઆવાડની ઐતિહાસિક વાર્તાઓ છોકરાઓને મોટે કહેવી અને તેને લગતાં ચિત્રો બતાવવા, જેથી કહેલી હકીકત ખરી છે, એવો તેમને ખ્યાલ આવે.

બાળ વર્ગમાં વાર્તાઓ કરવાની જેમ છોકરાઓને ટેવ પાડી હતી તેમ આ વર્ગમાં પણ ચાલુ રાખવી. અને વધારામાં નાની નાની વાર્તાઓ પોતાની પાટીમાં લખતાં શિખવવું. તે સિવાય થોડી રસમય કવિતાઓ પણ મોટે કરાવવી.

બાળવર્ગ અને પહેલાં ધોરણના વિદ્યાર્થીઓનો વર્ગમાં ખેસવાનો વખત ત્રણ કલાકથી વધારે ન જોઈએ. બાકીનો સમય સ્કૂલના કંમ્પાઉન્ડમાં, આંક બોલાવવામાં ગીતો ગવરાવવામાં, તથા ‘ડ્રીલ’ વિગેરે શારીરિક વ્યાયામમાં ગાળવો જોઈએ. દરેક વિષય પણ ત્રીશ મિનીટથી વધારે લેવાવો ન જોઈએ અને ગોઠવણ એવી રાખવી જોઈએ કે વાંચન, પછી ગણિત, પછી ભૂગોળ, પછી વાર્તા, લેખન અને ચિત્ર—આ મૂખ્ય વિષયોની નીચે જુદા જુદા પેટા વિષયો અમુક અમુક દિવસે લઈ શકાય. પાઠ ચાલતાં છોકરાઓમાં સુસ્તી કે બેદરકારી જેવું જણાય તો તરતજ તેમને ‘ડ્રીલ’ યાતો સંગીત એવા કંઈક મનને શાંતિ આપનારા કામમાં લગાડવા જોઈએ.

સમૂહમાં બોલવાની કવિતા (chorus song) અને આંકના પાઠ અને લેખાં (મોટે પૂછવાના) એ ત્રણે વિષયો બહુ તો પોણો કલાક ચાલવાં જોઈએ. અને પછી ‘ડ્રીલ’ વિગેરે કરાવીને છોકરાઓને છોડી દેવા જોઈએ. ઘરેથી કંઈ લખવાનું આપવાની જરૂર જણાય તો માત્ર એક બે લીટી કોપીજ લખવાની આપવી. એ સિવાય ઘરેથી કંઈ લેસન કરવાનું હોવું ન જોઈએ. આ રીતે વાંચનનો, ભૂગોળનો ઇતિહાસનો તથા ડ્રોઈંગ વિગેરેનો પાથો નાખ્યા પછી આપણે ત્રીજા વર્ષમાં એટલે બીજા ધોરણમાં પ્રવેશ કરીશું.

ડ્રોઈંગ વિષય જેને હું ખાસ અગત્યનો માનું છું અને જે અવલોકન શક્તિ, કલ્પના-શક્તિ, યાદશક્તિ અને સૌંદર્ય જાણવાની શક્તિનો ખરો પોષક ગણું છું તેના પર પહેલાં બે વર્ષો કરતાં પણ આમાં વધારે ધ્યાન અપાવું જોઈએ.

હવે નિયમસરનું ચિત્રકામ દાખલ કરવામાં આવે તો પણ અડચણ જેવું નથી. છોકરાંઓ વર્તુલ (Curve) સીધી લાઇન (Foliage) વિગેરે યથાશક્તિ ચિતરવા માંડે તે તરફ લક્ષ અપાવું જોઈએ. તેમ ‘મેમરી ડ્રોઈંગ’ પણ કરતાં આવડવું જોઈએ. જુદા જુદા પદાર્થોના ચિત્રોમાં સાદા કુદરતી રંગ પૂરતાં શિખવવાથી રંગ અને તેની (Shades) ઊંચાની વ્યવહારિક સમજણ પડશે.

વાંચન માટે તો જે ઐતિહાસિક વાતો પહેલા ધોરણમાં મોટેથી શિખવવામાં આવી હતી, તે રસિક ભાષામાં અને સાદી શૈલીમાં તેમની પાસે વંચાવવી જોઈએ અને વાંચન માળાના બે ભાગ પાડવા જોઈએ. એક ભાગમાં રામચંદ્ર, પાંડવો, નળ આદિ મહાત્માઓના ચરિત્રોના પાઠ સમાવવા જોઈએ, અને કવિતાઓ પણ સામળ ભટ્ટ, અખા, દલપરામ વિગેરેની સાદી અને બોધમય મૂકવી જોઈએ. બીજા ભાગમાં સામાન્ય જ્ઞાનના થોડા પાઠ રાખવા, જેવા કે—ઝાડના જુદા જુદા અંગો બી શી રીતે વાળ્યા પછી અંકુરિત થઈ

વૃક્ષરૂપે બને છે, આપણા શરીરની ઇંદ્રિઓ ખોરાક હવા, પાણી વિગેરે ચોખ્ખા રાખવાની જરૂર, કસરત લેવાના ફાયદા.

ઇતિહાસમાં ઉપર જણાવેલ ગુજરાત કાઠીઆવાડની ઐતિહાસિક વાતો શિવાય પોતાનાંજ પ્રાંતના ઇતિહાસનું વધારે તફતીલવાર શિક્ષણ આપવું, પણ તે માત્ર નામોનું લીસ્ટ અને સાલોની ટીપ ન હોવી જોઈએ. માત્ર પ્રભાવશાળી રાજ્યો, તેમણે કરેલાં મહાન કામો, અને તેમનો વખત એટલુંજ જાણે તો બસ છે.

ભૂગોળમાં મુંબાઈ ઇલાકાની સામાન્ય ભૂગોળ અને પોતાના પ્રાંતની સંવિસ્તર ભૂગોળ જાણવી જોઈએ. નકશો દોરાવવાનું થણે ભાગે છોડીજ દેવામાં આવે છે પણ તેમ નહિ કરતાં ભૂગોળમાં આવતાં જાણવા યોગ્ય સ્થળો પોતે નકશો દેરી બતાવી શકે એવી રીતે ગોળ શિખવવી જોઈએ, જેથી ભૂગોળનું વ્યવહાર ને પાકું જ્ઞાન થાય.

ગણિતમાં મોટી રકમોના સરવાળા, બાદબાકી, ગુણાકાર, ભાગાકાર, તથા ચઢતી ઉતરતી ભાંજણી, એટલું થવું જોઈએ. ગુણાકાર અને ભાગાકાર એનું ખરૂં સ્વરૂપ શું છે તથા ભાંજણીનો ઉપયોગ શું છે, તે છોકરાઓના મનપર પૂરી રીતે દસવું જોઈએ. એમ ન થાય તો મેળવેલું જ્ઞાન નકામું થઈ પડે છે. આ ઉપરાંત લેખાં ઉપર હમણા અપાય છે તેથી ધણુંજ વધારે લક્ષ આપવું જોઈએ. દુનિયાના બધા વ્યવહારમાં આયંદા લેખાં છોકરાએ બધી રીતે ઉપયોગી થવાના અને સામાન્ય લોકોમાં આપણી ફળવણીની કસોટી પણ ઘણી ખરી એ વિષયની માહિતીથીજ થાય છે તેથીજ, વર્ગને સમુહમાં આંક ગોખાવવા છોકરાઓ એક બીજાને આંકના પ્રશ્નો પુછે તથા જલદી હિસાબની ટુંકી કુંચીઓ યાદ કરીને લેખાં કરવામાં વાપરે એ તરફ શિક્ષકે બહુજ કાળજી રાખવી જોઈએ.

વાર્તાઓ લખવી, ડિક્ટેશન લખવું અને કોપી લખવી—અક્ષર મુધારવાનો પૂરતો ખ્યાલ નહોતો જોઈએ. નાની નાની ચીઠ્ઠીઓ લખવાની શરૂઆત પણ આ ધોરણથી કરી શકાય. મંગીત, વ્યાયામ, આંકના પાઠ, વિગેરેનો ક્રમ તો નીચેના ધોરણો પ્રમાણેજ રાખવો. વાંચનમાળામાં આવતા વનસ્પતિ વિગેરે શાસ્ત્રના પાઠના ઉદાહરણ તરીકે સ્કૂલનાજ કંમ્પા ઉન્ડમાં બી રોપાવી તેમનાથી ચતા છોડવા બનાવી તેમાં ખાતર પૂરવાથી તે કેવી રીતે જલદીથી ઉગી નીકળે છે તે છોકરાઓને બતાવવું અને બને ત્યાં સુધી વાવવાનું પાણી પાવાનું અને ખાતર નાખવાનું કામ છોકરાઓને હાથેથીજ કરાવવું. બગીચામાં ખોદવાનું પથ્થર કાંકરાં કાઢી નાખવાનું, પાણી લાવવાનું ક્યારા કરવાનું, ધોરીઆ કરવાનું અને સાદું ખાતર લાવવાનું કામ છોકરાઓ હાંશિ હાંશિ કરશે. તેની સાથે સ્કૂલને ટાઢે છાંયડે બેસી રહી કોઈપણ ચીજને હાથ ન લગાડવાની ટેવ હમણાના ધોરણે શીખતા વિદ્યાર્થીઓને પડી જાય છે તેમાંથી તે મુક્ત રહેશે.

હવે આપણે ત્રીજા ધોરણમાં પ્રવેશ કરીશું.

વાંચનમાળામાં વાંચન માટે નવાજ પાઠો તૈયાર કરાવવા કરતાં સર્વમાન્ય ગ્રંથ કર્તાઓ, જેવા કે, નર્મદાશંકર નંદશંકર, નવલરામ, મહીપતરામ વિગેરેના ગદ્યમાંથી તથા દલપતરામ, સામળ, પ્રેમાનંદ, દયારામ, નૃસિંહરાવ, ખમ્બરદાર, વિગેરેના પદ્યમાંથી બહુજ સાદા ઉતારા જોઈએ—જે ઉતારામાં એક મુદ્દો યા તો વિષય આદિથી તે અંત સુધી હોવો જોઈએ. ઉપર જણાવેલ સાક્ષરોની ભાષા સરળ છે અને જે ક્યાંઈ કલિષ્ટતા હોય તો

વાંચનમાળામાં આવતા ક્લિષ્ટ અને નીરસ કાવ્યો તો તદ્દન ખાતલ થવાં જોઈએ. એમાંથી પણ જે સાફ હોય તે મદ્ય કરવામાં વાંધો નથી. એટલે પુસ્તકોનો પહેલો ભાગ સાહિત્યાત્મક (Literary) થયો અને બીજા ભાગમાં વિજ્ઞાન અને ખેતીવાડી સંબંધી થોડા પાઠ આપવા જોઈએ. પણ તેનું દળ પહેલા દરતાં માત્ર અર્ધું હોવું જોઈએ. આમાં દેશમાં થતા સામાન્ય છોડ, કપાસ, જીવાર બાજરી, ઘઉં, કડોળ, અને તેનાં વાવેતર સંબંધી ખેડુતોનાં જોગજોઈ સંબંધી જ્ઞાન મળવું જોઈએ.

દરેક સ્કૂલમાં એક નાનું સરખું સંગ્રહસ્થાન જોઈએ જ જેમાં જુદા જુદા બીયાં, ખેડુતના જોગજોઈ નાના નાના નમુનાઓ વિગેરે રાખવામાં આવે અને જુદા જુદા પાઠમાં જણાવેલ છોડ શી રીતે વચાવ છે, તે સ્કૂલ કમ્પાઉન્ડના બગીચામાં નાના નાના ક્યારામાં વાવેતર કરી ઉગાડી બતાવવા જોઈએ.

ઇતિહાસ અને ભૂગોળ એ બન્ને એક બીજા જોડે નિકટનો સંબંધ ધરાવનારા વિષયો છે. એટલે હવે હિન્દુસ્તાનના ઇતિહાસનો તો વાર્તા રૂપે ખ્યાલ આપી તેજ દેશની ભૂગોળ પાકી સમજાવવી જોઈએ, અને અરબસ્તાન, ધરાન, અફઘાનીસ્તાન વગેરે પડોશના દેશોનો આપણુ ઇતિહાસ જોડે નિકટ સંબંધ છે એટલે તે દેશની સામાન્ય ભૂગોળનો ખ્યાલ પણ છોકરાઓને આપવો જોઈએ. અફઘાનીસ્તાનમાંથી અહીં આવવાના માર્ગ, શાહાજુદ્દિન તથા પૃથ્વીરાજની વાત, જ્યયંદ્રની પુત્રીનો સ્વયંવર, મહમદની સોમનાથ પરની ચડાઇ તથા રણમાં તેના લશ્કરની હલાકાત, અલાઉદ્દીનની ગુજરાતપરની ચડાઇ, તથા દક્ષિણ સુધીની તેની સ્વારીઓ, મલેક કાફરની તવારીખ, રજયાબેગમનું રાજ્ય, મહમદ તખલખના હવાઇ તરંગો, બાબર અને સંઘનું યુદ્ધ, અકબર અને તેના રતો, અકબર અને પ્રતાપ, નૂરજહાંનો અમલ, શાહજહાંની ભવ્ય ઇમારતો, અને તેના પુત્ર વચ્ચેનો કલહ એ અને એવાજ બીજા રસમય વિષયો, છોકરાઓને ઘણા બોધદાયક બનાવી શકાય અને ઇતિહાસનો ખરો પાયો પણ આજ છે. તે વખતની મુસલમાન અને હિન્દુ ઇતિહાસકારોએ લખેલી તવારીખોમાંથી લીધેલા ઉતારાઓનો સરળ ભાષામાં તરજુમો કરાવવાથી પણ એક અમૂલ્ય પુસ્તક બની શકે કે જેની કીમત હમણાના ઇતિહાસના ઉપહાસ રૂપી ગ્રંથો કરતાં સેંકડો ગણી વધારે ગણાય.

ભૂગોળમાં નકશા દોરવા ઉપર અને અક્ષાંસ અને રેખાંશ દોરી શહેરો, નદીઓ, અખાતો, બૂશીરો, વિગેરેનાં નકી સ્થળ આપવા તરફ પૂરતું લક્ષ અપાવું જોઈએ.

ગણિતનું પુનરાવર્તન લેખાં નીચેના ધોરણમાં શીખેલ લેખાં ઉપરાંત બહુજ સાદુ દેશીનામું પણ આ ધોરણમાં દાખલ કરવું જોઈએ. જમે ઉધાર એટલે શું અને સાદી રકમો શી રીતે જમે ઉધાર થઇ શકે અને ખાતાવહી કેમ લખાય, એનાં મૂળતત્વોનો ખ્યાલ આવે એટલે બસ. છોકરાઓને બરાબર નાના નાના ચોપડાઓ બધારી અને વ્યવહારિક રીતે હિસાબ લખતાં શિખવવું જોઈએ. ગુજરાતીમાં સામાન્ય વ્યવહારમાં કાગળ પત્ર લખવાની શી પદ્ધતિ છે અને વ્યાપારીઓ હુંડીઓ તથા કામકાજના કાગળ દ્વારા લખે છે તેનો પણ ખ્યાલ આપવો જોઈએ. આ બધામાં લેખનશુદ્ધિપર પૂરતું લક્ષ આ-

પવું. ડિક્ટેશન પણ લખાવતાં રહેવું. તેમ પત્ર રૂપે અને નિબંધ રૂપે જુદા જુદા વિષયો પર લખાવવું. એ વિષયો રમત ગમતના, તહેવારોના વર્ણન સંબંધી, રીત રિવાજ સંબંધી, મુસાફરી સંબંધી, અને નાના નીતિવાક્યો સંબંધી હશે તો છોકરાઓને અધરા નહિં પડે.

વાંચન પોથીમાં આવતી કવિતાઓ છોકરાઓ સુસ્વરે અને તાલબંધ ગાઇ શકે છે એ શિક્ષકે ખાસ જોવાનું છે, અને તેમાંની અર્ધાં તો મુખ પાઠે કરાવવી. કલાસમાં માત્ર દશ મિનીટન જુદી જુદી કવિતાઓ પહેલાં પાંચ છોકરાઓ બોલે અને બીજા છોકરાઓ તે ચરણ ફરીથી ગાય એવું ધોરણ રાખવાથી કવિતાઓ બધાંને તરતજ પાઠે થઈ જશે.

ડ્રોઈંગ આગલા વર્ષ કરતાં હવે હવે વધારે સાફ થઈ શકશે, એટલે એ વિષયમાં આગળ વધવા બનતો પ્રયાસ થવો જોઈએ.

આ સ્થળે મારી સૂચના અંગ્રેજી બીજા વિષય તરીકે દાખલ કરવાની છે પણ જેમ બાળવર્ગમાં ચોપડી વિનાજ શિખવવાનું છે તેમ આ વર્ગમાં પણ અંગ્રેજી વસ્તુઓના નામદ્વારા નાના નાના વાક્યો વાપરી બોલતાં શિખવી છોકરાઓને ગમત સાથે જ્ઞાન આપવાનું છે. ન્હાના ન્હાના છોકરાઓને આપણે ઘણી વખત અંગ્રેજી બોલવાનું અનુકરણ કરતા સાંભળ્યા છે. અને આપણો આશય માત્ર તે અનુકરણ શક્તિને વ્યવહાર રૂપ આપવાનો છે. સાધારણ પ્રાણીના નામો, ચાલુ જોવામાં આવતી ચીજો, સર્વનામ, ચાલુ વપરાતાં વિશેષણો અને સામાન્ય થતી ક્રિયા દર્શાવનારા શબ્દો શિખવ્યાથી છોકરાઓ પોતાના સાદા વિચારો અંગ્રેજીમાં દર્શાવતા થશે. વસ્તુઓના નામો પરથી અને તેના ચિત્રો પરથી અંગ્રેજી મૂળાક્ષરો ગુજરાતી બારાખડી પેઠે સહેલાઈથી શિખવી શકાશે. અને તે અક્ષરો ઓળખતાં આવડ્યા પછી તેને લખવા અને પાકા કરવા એ સર્વ ડ્રોઈંગ વર્ગેના શિક્ષણથી દઢ થયેલ આંખ અને હાથને મુશ્કેલ નહિં પડે. સાદા સાદા સ્પેલીંગ પણ શિખવી શકાશે અને નાના નાના વાક્યો પાટીયાંપર લખવાથી લખવાનો મ્હાવરો પડશે, પણ આ સ્થળે અંગ્રેજી બોલવા પર વધારે લક્ષ આપવાની જરૂર છે.

ગુજરાતીમાં વ્યાકરણના બેદ પણ આજ ધોરણમાં શિખવવા જોઈએ. અને પદ્મજે-દનો કેટલેક અંશે ખ્યાલ આવે તેમ કરવું જોઈએ.

ચોથું ધોરણ.

ચોથા ધોરણમાં ગુજરાતી વાંચન માટે તો નીચેના ધોરણ માટે સુચવેલ સાહિત્યના સારા લખનારાઓના વિવિધ વિષયોપરના સારા લેખોનો સંગ્રહ કરી પુસ્તક તૈયાર કરાવવું જોઈએ. મૂળ આશય વિદ્યાર્થીઓની રસશક્તિ (Aesthetic Faculty) કેળવી તેમનો ભાષા પરનો કાણુ વધારવાનો છે અને તે ઉદ્દેશ સાહિત્ય, ઇતિહાસ, જૂગોળના શિક્ષણથી ખાસ પાર પડે છે. કેમકે ત્રણ વિષયોમાં મનુષ્યહૃદયપર કુદરતી સંયોગાથી થતાં પરિણામોનો ખ્યાલ આપેલ હોય છે.

આ ધોરણમાં સારા નિબંધ લખવા તથા જુદા જુદા સંયોગોમાં લખવાના પત્રોની

દેવ રખાવવી નોંધ્યો. કવિતાઓ પ્રાચીન તથા આધુનિક લખનારાઓની કંઈક કહણુ પ-
સંદ કરવામાં આવશે તો પણ ચાલશે. આ શિવાય પુસ્તકનો એક તૃતીયાંશ ભાગ જે
સામાન્ય રીતે વિજ્ઞાન તથા વિવિધ માહિતીના વિષયો માટે લીધેના ધોરણમાં રાખવામાં
આવેલ છે તે પ્રમાણે આ પુસ્તકમાં પણ રહેવું નોંધ્યો.

આમાં મુસાફરીનાં વર્ણન, હાલની યાંત્રિક શોધો, મોટા શહેરોનો વ્યાપાર અને
ઉદ્યમ તથા આરોગ્યવિદ્યાના પાઠ તેમજ કોલેરા પ્લેગ, શીતળા વગેરેની ઉત્પત્તિના કારણો
તથા તેથી બચવાના ઉપાયો અને શરીર તથા ઘર શી રીતે સાફસુક રાખવું એ વિષેની
વ્યવહાર માહિતી આપવી નોંધ્યો. પ્રાણીના જડરની, ફેફસાની, હૃદયની અંદરની રચના
અન ઇધિર શરીરમાં શી રીતે પેદા થઈ શરીરમાં કેમ ફેરે છે તેનો ખ્યાલ આવે એવા
પાઠ લખવા નોંધ્યો.

વ્યાકરણ અને પદ્યછેદ ઉપર લક્ષ આપીને તેનું જરૂરજેથું જ્ઞાન અપાવું નોંધ્યો
એટલે વાક્ય શી રીતે રચાય છે તેના મુખ્ય અંગ કયા છે એકેક મુદ્દા ઉપર જુદા જુદા
વાક્યનો એક ફકરો શી રીતે લખવો, એ બધા ફકરા નિબંધ રૂપે સંકલનામાં શી રીતે
ગોઠવાય છે તેનું પૃથક્કરણ અને એકીકરણની રીતે જ્ઞાન અપાવું નોંધ્યો.

મુસાફરીના પાઠ અને વિજ્ઞાનના પાઠ સારી રીતે સમજાય તે માટે ચિત્રમય પુસ્તકો,
પોસ્ટકાર્ડો, નકશાઓ વિગેરે સાહિત્યનો છુટથી ઉપયોગ કરવો નોંધ્યો અને તેમાં બતા-
વેલાં સાદા ચિત્રો તો છોકરાઓ પોતે ચિત્રી તેમાં રંગ ભરી બતાવે તેમ થવું નોંધ્યો.
નહિં તો આ શિક્ષણ માત્ર ગોખણાનું જ થઈ પડશે. ચૂંટી કાઢેલ કવિતાઓ સુસ્વરે તાલ
ઠેકા સહિત વર્ગને ગવરાવતી અને તેમાંની ઓછામાં ઓછી અર્ધી તો છોકરાઓને કંઈ
કરાવતી.

ઇતિહાસ. હિન્દુસ્તાનનો મોગલવંશ મુઘીનો ઇતિહાસ, છોકરાઓ વાર્તા રૂપે નીચેના
ધોરણમાં શીખી ગયા હશે. આ ધોરણમાં તે સંબંધી વધારે માહિતી તેમજ, મરાઠા શીખ,
શરૂઆતથી યુરોપીયન પ્રજાના પ્રતિનિધિઓના ચરિત્રો અને તેમણે હિન્દુસ્તાનના ઇતિહાસમાં
લીધેલ ભાગ તે બધા સંબંધે સામાન્ય ખ્યાલ આપવો નોંધ્યો. આ માટે શિવાજી, શંભાજી,
શાહુ બાલાજી, બાજીરાવ વિગેરે પેશ્વાઓ નાદીરશાહની ચઢાઈ, અહમદશાહની ચઢાઈ, નીઝમ
ઉલ્મુલુકની કારકિર્દી, નાનકનો ધર્મ, વાસ્કોડી ગામા, આલ્ફુકર્ક, સર થોમસ રો, વિગેરેનું
હિન્દમાં આવવું તથા કલાઈવ દુપ્લે, વૉરન હેસ્ટીંગ, વગેરેના હિન્દના જુદા જુદા ભાગોમાં
કીધેલાં કામો સંબંધી નકશા સાથે આપેલા વર્ણનો ધણી રસમય થઈ પડશે. છોકરાઓના
મગજપર ઝીણી માહિતી ડાસાવવાને બદલે ઐતિહાસિક બનાવોના મુખ્ય અંગો અને તેની
પ્રબળકીય જીવનપર થયેલી અસરનો પૂરતો ખ્યાલ આપવા તરફ વધારે લક્ષ રહેવું નોંધ્યો.
આ દૃષ્ટિથી નવીન પુસ્તકો લખાવવાં પડે તો તે લખાવવાં. પણ હમણાના લુખાં કંડાળા-
ભર્યા પુસ્તકોનો તો ઉપયોગ નજ કરવો. છોકરાઓની જુદી ચોડી માહિતી અહિંની, ચોડી
માહિતી ત્યાંની એમ લેતાં અહિંથી તહિં ફેરવાથી થાકી જઈ ઇતિહાસને તિલાંજલિજ
આપી દેશે.

ભૂગોળ. ભૂગોળમાં હવે ઇતિહાસને લીધે હિન્દુસ્તાનનું અને એશીયાનું તો પૂરેપૂરું પુનરાવર્તન થઈ ગયું હશે. તે ઉપરાંત યુરોપ, આફ્રિકા, અમેરિકાના અમુક ભાગ વિષે વાંચનમાળામાંથી તથા ઇતિહાસમાંથી કંઈક માહિતી મેળવી હશે એટલે એશિયા અને યુરોપની પૂરી માહિતી આપી નકશા દોરાવી પાઠ કરાવવા તેમ હિન્દુસ્તાનમાં શું શું માલ કયે કયે સ્થળે પેદા થાય છે અને બનાવવામાં આવે છે અને તે કયે રસ્તે બહાર દેશાવરમાં ક્યાં જાય છે, તે પણ નકશાપરથી સમજાવવું જોઈએ, તથા યુરોપના મુલકમાં તથા શહેરોમાં શું શું હુન્નર ઉદ્યોગ ચાલે છે અને બનાવેલી વસ્તુઓ કયે રસ્તેથી બીજા દેશમાં જાય છે તેનું વર્ણન આપવું. હિન્દુસ્તાન તથા એશીયા, યુરોપમાં વસતી જુદી જુદી પ્રજાઓના દેખાવ, પોશાક વિગેરે માટે ચિત્રકાર્ડ અને બીજાં ચિત્રો બતાવી છોકરાઓને વિષય રસમય કરવો કે જેથી છોકરાઓ એ બાબતમાં વધારે માહિતી મેળવવા લલચાય. અને તે જાણસા તૃપ્ત કરવા માટે આ વર્ગ અને ઉપરના બીજા વર્ગોમાં છોકરાઓને વાંચન માટે લાયબ્રેરી રાખવી જોઈએ. જેમાં પ્રવાસના રસિક ચિત્રમય પુસ્તકો, ઐતિહાસિક નવલકથાઓ મહાપુરુષના જીવનવૃત્તાંતો વિગેરેના નાનકડા પુસ્તકો સંગ્રહ કરવો જોઈએ.

ગણિત. ત્રિરાશી, પંચરાશી અને સાદું બાજ અને અપૂર્ણાકનું પુનરાવર્તન એટલું પાકું થશે તો બસ છે.

લેખાં અને દેશીનામું. રોજમેળ ખાતાવહી વિગેરે લખવાનો પૂરતો મહાવરો રખાવવો. મોટેથી ગણવાના હિસાબ વારંવાર પૂછી કુંચીઓ પાકી કરાવવી. અને છોકરાઓ કલાસમાં એક બીજાને પ્રશ્ન પૂછી હરીફાઈમાં ઉતરે એ બહુ ઇચ્છવા જેવું છે. આ વિષયો જેમ પાઠ થાય તેમ છોકરાઓને લવિષ્યમાં ઉપયોગી છે. અને તેટલાજ પ્રમાણમાં આપણા શિક્ષણપર સામાન્ય લોકોનો ભાવ અને વિશ્વાસ બંધાશે.

નીચેના ધોરણની પેઠે આ ધોરણમાં પણ અંગ્રેજી બોલાવવાનો મહાવરો કરાવવા તરફ વધારે લક્ષ આપવું. તોપણ Rama and Sita (Longman & Co.) અથવા સંવાદ રૂપે ચોળએલી ઇસપ નીતિની વાર્તાઓમાંથી છોકરાઓને વંચાવવાથી અને તેમાં આવતા વાક્યોનો વપરાશ સમજાવી સંવાદ રૂપે આપેલા વાક્યો છોકરાઓ એક બીજાને સમજીને કહે એમ કરવાથી અંગ્રેજી શિક્ષણમાં રસ પડવા માંડશે અને તે કોઈ પણ રીતે શુદ્ધ બનવા નહિ પામે.

ડ્રોઈંગ. મોડલ ડ્રોઈંગ તથા સહેલાં ડીઝાઇન તથા સાદા રંગ પૂરી શકે એ માટે ખાસ પ્રયત્ન આ ધોરણમાં થવો જોઈએ. જે સુગમતા હોય અને સાધન મળી શકે તો અઠવા-ડીયામાં એક બે કલાક ખાસ સંગીત માટે ખાસ જુદા રાખવામાં આવે તો ખોટું નહિં.

દરેક છોકરાને અકેદ ટુકડો બગીચામાં જમીનનો ન મળે તો પછી એકેક કલાસને બે ત્રણ ત્રણ ટુકડા આપવા જોઈએ. એટલે તે કલાસના છોકરાઓ ટુકડીઓ પાડી તે ટુકડીઓ મોનીટરના હાથ નીચે વારાફરતી પોતાનો પ્લોટને સુધારે તેમાં ખાતર પૂરે, તેને પાણી પાય, અને સુખ્યવસ્થિત રાખે, આવી રીતે કરવાથી જુદા જુદા વર્ગ પોતાના ટુકડા વધારે સુંદર કરવા ઉત્સાહથી હરીફાઈમાં ઉતરવાથી અને વિદ્યાર્થીઓમાં સુંદર વસ્તુ તરફ પ્રેમ

અને કામ કરવાની પ્રેરણા થશે. ફીલ વિગેરે બ્યાયામનો વર્ગ આલતાં અને તે ખલાસ થયા પછી પણ હમેશાં નિયમિત રીતે કરાવવાંજ.

પાંચમું ધોરણ.

પાંચમી માટે. કરણધેલા જેવું પુસ્તક દાખલ થશે તો કંઈ અડચણ જેવું નથી. તેનો પહેલો અર્ધ ભાગ કસાય તોપણ ખસ છે. અથવા તો તેના રસિક ફકરાઓ અને સુંદર વર્ણનો લઈ વાર્તા શૃંખલાબંધ ગોઠવી એક ખાસ પુસ્તક તૈયાર કરાવવામાં આવે તો પણ તે ઉપયોગી થશે. સાહિત્યનો અર્ધો ભાગ નીચેના ધોરણ પ્રમાણે સામાન્ય વર્ણનો અને વિજ્ઞાનના પાઠોનો બનેલો હોવો જોઈએ. આમાં બ્રિટિશ સલતનતના બધારણ વિષે, હિન્દના રાજ્ય વહીવટના વર્ણનો તથા બ્રિટિશ રાજ્યથી હિન્દુસ્તાનનો થયેલ ઉત્કર્ષનો ઓકરાઓને પૂરતો ખ્યાલ આપવો જોઈએ. મહારાણી વિક્ટોરીયા, સપ્તમ એડવર્ડ અને રાજા જ્યોર્જના રાજ્યના મુખ્ય બનાવોનું આલેખન કરવું ઉપયોગી થશે.

ક્ષય જેવા ચેપી રોગ, તેના કારણો અને તેનો અટકાવ. ફર્સ્ટ એઈડના થોડા ઘણા પાઠ આપવાની જરૂર હું ધારું છું. ચિત્રોનો ઉપયોગ આવશ્યક છે.

ઇતિહાસ. મરાઠા, શીખ, અને ઇંગ્રેજ અમલની શરૂઆતનો ઇતિહાસ રેખાંશી શિખઓ હતા તે હવે રેખાઓ પૂરી વિસ્તારથી સમજાવવો અને બળવા સુધીના ગર્વનર-જનરલોના વખતમાં, અંગ્રેજ રાજ્ય જે રીતે દૃઢ થયું અને દેશમાં શાંતિ અને ઉન્નતિનાં બીજ રોપાયાં તેનો ખ્યાલ ઓકરાઓને પૂરી રીતે આપવો.

ભૂગોળ. યુરોપ એશીયાના પુનરાવર્તન ઉપરાંત અમેરિકા, ઑસ્ટ્રેલીયા વિગેરેની ભૂગોળ હવે પૂરી થવી જોઈએ. નવીન શોધાયેલા દેશો ક્યારે કોણે શોધ્યા તેના અસલના વતનીઓ કેવા હતા અને હમણા ત્યાં કોણ વસે છે અને ત્યાં શું શું પેદા થાય છે અને તેની શી વ્યવસ્થા થાય છે તેનો ખ્યાલ આપવો આવશ્યક છે. પર્વતો, નદીઓ, મેદાનો, રણો, ગરમ અને ઠંડી હવા વિગેરે કુદરતી સંયોગોથી ત્યાં ત્યાં વસતી પ્રજાઓના ચરિત્રમાં શા શા ફેરફારો થાય છે તે પણ વિવેચનથી સમજાવવું જોઈએ. નકશા ખતથી દોરાવવા વ્યાપારના માર્ગ બતાવવા અને ચિત્રોનો ઉપયોગ કરવો.

ગણિત. વ્યાજ, અપૂર્ણાકને દશાંશ, નફા ટોટાના સહેલા દાખલા શીખવવા. લેખાં તથા દેશી નામાના શિક્ષણનો સમય ધડાવો ઇષ્ટ જણાય તો ઘટાડવો પણ મ્હાવરો તો ચાલુજ રાખવો જોઈએ. અને અઠવાડિયામાં એકાદ દિવસ આંકતું પુનરાવર્તન પણ થઈ જવું જોઈએ.

અંગ્રેજીમાં હવે હિતોપદેશમાંથી ચુંટી કાઢેલી વાર્તાઓ શિખવી હોય તો ઇષ્ટ થઈ પડશે. તે ઉપરાંત વાક્ય કેમ થાય છે તેનું શિક્ષણ જે નીચેના ધોરણોમાં અપાયેલું છે તેમાં વધારો થવો જોઈએ. આ સ્થળે પાઠમાળાનો ઉપયોગ કરવા માંડીએ તો ખોટું નથી. ઓકરાઓને અંગ્રેજી વાક્યો રચવાનો પહેલેથીજ મ્હાવરો હશે એટલે પાઠમાળા તેઓ સહેલાઈથી સમજી શકશે. અને તેના પાઠો બુદ્ધિપૂર્વક મૂલ્ય કરી શકશે. હવે સાંભળેલી વાતો સાદા શબ્દોમાં લખવાનું અને બોલવાનું શરૂ કરાવીએ તો ખોટું નથી. અંગ્રેજી

અક્ષરો ફેરવીને લખાય તે તરફ ખાસ લક્ષ આપવું. અધરા સ્પેલીંગો પણ વારંવાર પાડી-
યાપર લખવા. અંગ્રેજી કવિતાઓ કલાસને બોલાવવી અને પોઠે કરાવી છોકરાઓ એક
બીજાને વર્ગમાં અંગ્રેજી વાક્યમાં સવાલ પૂછે એવી ટેવ પાડવી અને ઉત્તેજન આપવાથી
એક બીજા નેડે હરીફાઈ કરશે. નાના નાના સંવાદો અડવાડીયામાં એકાદવાર થાય તો
નવીનજ રસ પડશે, રવિવારે વિવાદ મંડળી મળે અને ગુજરાતીમાં ભુદા ભુદા વિષયો
ચર્ચે તે ઇચ્છવા જેવું છે.

ડ્રૌઈંગ. મૉડલ ડ્રૌઈંગ, ડીઝાઈન, મેમરી ડ્રૌઈંગ અને કલરીંગ એ સર્વેમાં આગળ
વધવું. વ્યાયામ સંગીત અને બગીચાનું કામ ચાલુ રાખવું.

છઠું ધોરણ.

ગુજરાતી ભાષા માટે. અસ્તોદય, શુદ્ધર્શનગદ્યાવળી તથા નર્મગદ્ય અને સરસ્વતી
ચંદ્ર જેવાં પુસ્તકોમાંથી લાંબા ઉતારા લઈ લગભગ દોઢસેં પાના તૈયાર કરવાં નોંધએ;
અને બીજા ભાગમાં, ખેડ ખાતર, રસાયણ, ઉચ્ચાલન શક્તિઓ વિગેરે સામાન્ય અને
વિજ્ઞાન શાસ્ત્રના વિષયો માટે પંચોતેરથી સો પાનાં પુસ્તકના રાખવાં નોંધએ.

નિબંધ, વર્ગ માટે યોજાયેલા પુસ્તકમાં આવેલા ગદ્ય અને પદ્ય શિવાયના બીજા સામાન્ય
સાહિત્યના અધરા ફકરાઓવું ‘પારાફ્રેઝ’ અને વ્યાકરણ એ વિષયો બહુજ અગત્યના છે.
અને ભાષાપર કાણુ મેળવવાનાં તથા શૈલી સુધારવાનાં એ સાધનો જેમ પરિપક્વ થાય
થાય તેમ પ્રયત્ન થવો નોંધએ.

એડ્ડો વર્નાક્યુલરનું આ છેલ્લું વર્ષ છે એટલે ગુજરાતીનો અભ્યાસ હવે પછી ગૌણ
થશે અને બહુ લક્ષ અંગ્રેજી પરજ આપવું પડશે માટે ગુજરાતી જ્ઞાનનો પાયો જેમ સુદૃઢ
થાય તેમ કરવું.

ઇતિહાસ. છેક દિલ્લી દરબાર સુધીનો હિન્દુસ્તાનનો ઇતિહાસ હવે વિદ્યાર્થીઓએ
જાણવો નોંધએ. ઇતિહાસના મુખ્ય સાધનો જેવાં કે, લેખો, તામ્રપટો, દસ્તાવેજો, કાગળો,
જુની નોંધ પોથીના ઉતારાઓ વિગેરેના મૂળ શબ્દોજ છોકરાંઓની સમક્ષ ધરવા નોંધએ.
જેમકે આશોકના સમયમાં તેના લેખની અસલ લીપી બની શકે તો તે અને તેનો સંસ્કૃત,
પ્રાકૃત શબ્દાર્થ અને તેનો ગુજરાતી અર્થ (ઉપયોગી ઉતારા હશે તો પણ ચાલશે)
તથા કોઈ કોઈ વલખી રાજ્યના, ગુપ્ત રાજ્યના તામ્રપટ કે લેખ સડીક આપ્યા હોય
તો તે ઇચ્છવા યોગ્ય છે.

આ શિવાય મુસલમાની બાદશાહોની નિત્ય નોંધમાંથી ફકરાઓ, ઔરંગઝેબના કાગળ-
માંથી ફકરાઓ, મરાઠાઓની તવારીખના ફકરાઓ, તેમજ ઇસ્ટ ઇન્ડીયા કંપનીના વખ-
તના પત્રવ્યવહારના ઉપયોગી કાગળો, મહારાણી વિક્ટોરીયાનો ઢંઢેરો, તથા આપણું
શહેનશાહનો ઢંઢેરો એવા પ્રમાણરૂપ દસ્તાવેજો અને લેખો આપવાથી ઇતિહાસનો અભ્યાસ
શોધખોળના ખજાના રૂપ થઈ પડશે અને ઇતિહાસ ક્યે ધોરણે રચાય છે તેનો પણ વિદ્યાર્થી-
ઓને કંઈક ખ્યાલ આવશે.

ભૂગોળ. દુનિયાની ભૂગોળનું પુનરાવર્તન કરવું અને ઔદ્યોગિક તથા સામાજિક પ્રવૃત્તિઓ તરફ લક્ષ્યનારનું લક્ષ્ય બરાબર ખેંચી તે હકિકતો તેમના મનમાં દઢ કરાવવી અને નિવૃત્તિઓ છોડરાઓ પોતાની લાયબેરીમાં રહેતાં પ્રવાસના, ઐતિહાસિક તથા સાહિત્યનાં પુસ્તકો વાંચે એવી વૃત્તિ તેમનામાં પોષવી. નકશા દોરવાનું તો ચાલુજ રહેવું જોઈએ.

ગણિત. ચક્રવૃદ્ધિ વ્યાજ, નફો ટોટો, મેનસ્યુરેશન સ્કેવરર૩ટ, ક્યુબફૂટ, એ નવા કરાવવા અને દશાંશ અને અપૂર્ણાકનું પુનરાવર્તન જારી રાખવું. અઠવાડીયામાં બે કલાક દેશી નામા માટે અને એક કલાક લેખાં માટે અવશ્ય રાખવો.

અંગ્રેજી. આ વર્ગમાં ગદ્ય માટે 'Romantic Tales from Hindoo Sources' અને પદ્યમાં 'Lotus Book' માંના દશેક સાદાં કાવ્યો કરાવવાં. કવિતાઓ બધી મોટે થવી જોઈએ અને છોકરાઓ તે સારી રીતે બોલે તે ખાસ અગત્યનું છે. થયેલ કવિતાનો ભાવાર્થ અંગ્રેજીમાં લખવો તથા ગદ્યના વાંચેલ ફકરાઓનો સાર મોટેથી કહી સંભળાવવો અને તે લખી જણાવવાની ટેવ છોકરાઓને પાડવી જોઈએ. બોલવા ઉપર વધારે લક્ષ આપવું. પાઠમાંના બીજા ભાગ પૂરો કરવો અંગ્રેજી ડિક્શનેશન લખાવવું, તેમાં અક્ષરની મરોડપર અને સફાઈપર ખાસ લક્ષ આપવું.

ડ્રોઈંગ. રંગવાનું કામ હવે સાફ થવું જોઈએ; અને મોડલ ડ્રોઈંગ અને મેમરી ડ્રોઈંગ તો ઇન્ટરમીડીએટ ગ્રેડડના ક્રમ સુધી આવડવાજ જોઈએ. ડીઝાઇનનો મહાવરો ચાલુ રાખવો. વખત બચી શકે તો અઠવાડીયામાં એકાદ કલાક સંગીત, આરોગ્ય વિદ્યા જેના મળતરવો તો નીચે વર્ગના છોકરાંઓ જુદે જુદે વખતે શિખી ગયા છે તે વિષયોનું ચોક્કસ જ્ઞાન આપવું. જે તેમ ન બને તો સમય પત્રકમાં ખીચડો કરવાની જરૂર નથી; કેમકે સંગીતનો શોખ નાનપણથીજ આ ધોરણે ચાલવાથી પેદા થયો હશે એટલે એની તાલીમ તો છોકરાઓ પોતાના નવરાશના વખતમાં લેશે. ડ્રીલ બગીચા કામ અને કલાસ રેસીટેશન એ વર્ગ ચાલતો હોય તે વખતે અને નિવૃત્તિના વખતે પણ કરવા. આ રીતે એંગ્લો વર્નાક્યુલર શિક્ષણ સાત વર્ષમાં પૂર્ણ કરી શકાય.

ઉપરના ધોરણની સવિસ્તર હકીકત આપવાનું કારણ માત્ર એટલુંજ કે હાલના ચાલતા ધોરણથી એમાં ઘણો ફેરફાર સૂચવેલો છે એટલે વાંચનારને પૂરતો ખ્યાલ આવે તે માટે વિગતવાર નવા અભ્યાસનો ક્રમ દર્શાવ્યો છે.

હાલમાં ચાલતા ગુજરાતી ધોરણો અને ત્રીજા ધોરણ સુધીના અંગ્રેજી અભ્યાસનો એકજ સ્કુલના અભ્યાસક્રમમાં સમાવેશ કર્યો છે તેનું કારણ જણાવવું જરૂરનું ધારૂં છું.

હમણા માતૃભાષાનું શિક્ષણ ચોથી ચોપડીથી લગભગ બંધજ થઈ ગય છે. અંગ્રેજી સ્કૂલોમાં આવતાં ગુજરાતી વિષયમાત્ર બીજા દરજ્જાનાજ ગણાય છે તેથી પોતાની માતૃભાષાદ્વારા થવો જોઈતો વિદ્યાર્થીઓનો બુદ્ધિવિકાસ થઈ શકતો નથી. તેમજ છોકરાઓ ગુજરાતી સાહિત્યથી ઘણું અંશે અજાતજ રહે છે. કાવ્યની ખુબીઓના કંઈ કંઈ ખ્યાલ પણ નથી હોતો, તેમ કવિતાના, રાગ, ટપ્પ, પણ ઘણાખરાને તો આવડતાંજ નથી. આવા સંયોગોમાં ગુજરાતી શિક્ષણ પરિપક્વ થાય તે માટેની આ એકજ યોજના મને

બંધબેસ્તી લાગે છે. તેમ અંગ્રેજીનું પણ શિક્ષણ ત્રણ વર્ષને બદલે ચાર વર્ષમાં વહેંચી નાખવાથી વવારે પાકું થશે અને અંગ્રેજી શીખવવાનું શરૂ કર્યા પછીનું પહેલું અને બીજું વર્ષ ધણે ભાગે સ્વાભાવિક રીતે ભાષા શીખવવાની રીત પ્રમાણે અંગ્રેજી શીખવવામાં જશે એટલે છોકરાઓને ગમતદાયક થઈ પડશે અને Rama and Sita જેવી બીજા વર્ષમાં શીખવાની ચોપડી એમને બહુજ સહેલી થશે કેમકે વપરાએલા શબ્દો બહુ સાદા અને સરળ છે અને વાર્તાની વસ્તુથી તેઓ પરિચિત હશે. તેમાં આવેલાં વાક્યોના નમુનાપર બીજા વાક્યો બનાવવાથી, તેમાં આવેલ શબ્દો જુદી જુદી રીતે જુદા જુદા સંબંધમાં વાપરવાથી અંગ્રેજી જ્ઞાનનો પાયો સુદૃઢ થતો જશે તેમજ ગુજરાતીદ્વારા અને આવાં ન્હાનાં ન્હાનાં પુસ્તકોદ્વારા શીખવનાર ઉપર નીતિની છાપ પડ્યા વગર રહેશે નહિ. આજ ઉદ્દેશથી ઉપરના ધોરણ માટે હિતોપદેશની, તેમજ હિન્દુશાસ્ત્રમાંથી પસંદ કરેલી અંગ્રેજી વાર્તાઓ યોગ્યેલી છે.

હમણાની ગુજરાતી વાંચનમાળામાંથી જુની વાંચનમાળાની સાદી સાદી કવિતાઓ અને ન્હાની ન્હાની વાર્તાઓ કાઢી નાખવાથી એ પુસ્તકો શીખનારને નીરસ અને બોજા રૂપ થઈ પડે છે. તેથી જુના અને નવાનું જેટલું ગ્રાજ્ય હોય તે લઈ અને બીજું નવીન તત્વ શિષ્ટ સાહિત્યમાંથી ઉમેરી નવા પુસ્તકો અભ્યાસક્રમ માટે તૈયાર થવા જોઈએ. અને તે કામ સરકારી ફળવણી ખાતાએ, ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટીએ અને આવી પરિષદના મંડળોએ ઉપાડી લેવા યોજના ધરી કાઢવી જોઈએ.

સૂચવેલ ધોરણોમાં ડ્રૉઈંગ, સંગીત, લેખાં અને દેશીનામાને અગ્રસ્થાન આપવામાં આવ્યું છે. તેની ઉપયોગિતા આવા ફળવાયેલા સમાજ સમક્ષ સિદ્ધ કરવા પ્રયત્ન કરવો એ હું જોહુદુ, સમજું છું. એતો સર્વમાન્ય વાત છે કે ડ્રૉઈંગના પાકા જ્ઞાનથી અવલોકન શક્તિ, તુલના કરવાની શક્તિ ધણીજ ફળવાય છે તેમ હાથ દૃઢ થાય છે. અને કુદરતી સૌંદર્ય તરફ અને તેની ખુબીઓ તરફ નૈસર્ગિક વલણ થાય છે.

સંગીત વિના કળાની અર્ધી ખુબી તો ચાલીજ જાય છે. અને જે હૃદયની ઉર્મિઓ પ્રોપક તત્વો અને શબ્દલાલિત્ય કાવ્યમાં સમાયેલું હોય છે, તે સુસ્વરે ગાવાથી ઘણું ખર્ચ નષ્ટ થાય છે. આપણા મહાન કવિઓ બધા સંગીતના ઉપાસકોજ હતા અને તેમની પ્રસાદીના આપણે ભોક્તા થવું હોય તો તેમને પગલે ચાલવાનીજ તે થવાશે. વર્ગમાં જુદા જુદા પાંચ છોકરાનો સમૂહ પહેલા બોલે અને બીજાઓ તેમના ગાગે પદો ઝીલે એમ કરવાથી છોકરાઓમાં આનંદ ઓર વધશે અને ઘણી કવિતાઓ સહેજે સહેજે મોટે થઈ જશે; જે એમને જીંદગીભર સ્મરણમાં રહી આનંદ આહલાદ અને બોધનું કારણ થઈ પડશે.

દેશીનામું અને લેખાં. ઘણા છોકરાઓ બહુ તો ચાર તેર વર્ષની વય સુધીજ પોતાનો અભ્યાસ જરૂરી રાખી શકે છે અને પછી તેમને દ્રવ્ય મેળવવા માટે ગુમાસ્તાગિરી અથવા બીજા ધંધા રોજગાર કરવો પડે છે. તો તેવે વખતે આ બે વિષયોનીજ એમને ખરી જરૂર પડે છે. આપણા નફા ટોટાના હિસાબ કે ક્ષેત્રફળની ગણતરી પર એમના થનારા શેઠા બ્યાન નથી આપતા પણ આટલા મણુ અને આટલા શેરનું આ ભાવે શું

થયું એવો હિસાબ જલદી કરનાર ઉમેદવાર ઉપર તેઓ પ્રસન્ન થાય છે. તેમ ધરકામમાં પણ જોડાવવા માટે તે વધારે ઉપયોગી થાય છે. અને દેશીનામું જાણવાથી પોતાની મેળે ધરકામના કારોબારથી જાણીતો થતાં શિખરે અને કરકસરીઓ સ્વભાવે પણ થશે.

આ શિવાય ખેતીને લગતા, આરોગ્યને લગતા અને વિજ્ઞાનને લગતા પાઠ શિખવવાથી છોકરાઓને ઘણું ઉપયોગી જ્ઞાન મળશે અને પુસ્તકમાંથી વાંચેલું કંઈક અંશે સ્ફૂલ્ન કંમ્પાઉન્ડના બગીચામાં જે ઉપયોગમાં મૂકી શકશે. જ્યારે વિજ્ઞાનના પાઠ માટે સસ્તા પ્રયોગના સાધનો પણ દરેક નિશાળમાં પૂરાં પાડવાં જોઈશે.

શાળામાં સંગ્રહસ્થાન, વિદ્યાર્થીઓની લાયબ્રેરી અને પ્રયોગ કરવાના થોડા સાધનો અને ચિત્રકામ વિગેરેના નમુનાઓ તો અવશ્ય જોઈએ, તે શિવાય નકશાઓ અને જુદા જુદા દેશના રહેવાશીઓના ચિત્રો તથા જુદા જુદા પ્રદેશોના દેખાવોનો અને ચિત્રોનો પણ સંગ્રહ જોઈએ.

ઇતિહાસનું શિક્ષણ અને ભૂગોળનું જ્ઞાન એ એક બીજાને મદદ રૂપ છે અને બન્નેના સારા શિક્ષણથી જીવિકા ખીલે છે અને તર્કશક્તિ ઢળવાય છે. તેમ અમુક અમુક કારણોનું અમુકજ પરિણામ આવે એવું તેમને તાદરશ પૂરવાર થઈ શકે છે—પણ ઇતિહાસ અને ભૂગોળ ને એવા ઉદ્દેશથી શિખવાય તો.

હમણાંતો માત્ર રાજની વંશાવળી, નદીઓ સરોવરો, અખાત, શહેરો, વિગેરેના નામોની ટીપ ગોખાવવી ઉપરાંત બીજું કંઈ થતું નથી. ધણીવાર તો ભૂગોળ શિખવતાં પણ શિક્ષકો નકશાનો ઉપયોગ કરતા નથી તો પછી ઇતિહાસના શિક્ષણમાં તો કરેજ શાનું ? વર્ષની આખરે જ્યારે પરીક્ષા પાસે આવે ત્યારે નકશામાં બધા સ્થળો બતાવી દીધા એટલે ભૂગોળ શિખવી દીધી એવી પ્રત્યક્ષ માન્યતા છે.

ગુજરાતીના અભ્યાસક્રમમાં ઠેઠ અંગ્રેજી ત્રીજા ધોરણનો અભ્યાસ સમાવવામાં બીજો આશય પણ રહેલો છે. આમ કરવાથી આવી સ્ફૂલ્નો એક અનુભવી ગ્રેન્ટુએટના હાથ નીચે મૂકી શકાશે. શિક્ષણપદ્ધતિનો ખાસ અભ્યાસ કર્યો હોય તે છતાં જે માણસે બેથી પાંચ વર્ષ સુધી હાઈસ્કૂલમાં આસિસ્ટન્ટ તરીકે કામ કર્યું હોય એવા માણસોને આ કામ માટે પસંદ કરવા જોઈએ.

આ ઉપરાંત તેને મૅટ્રીક સુધીના જ્ઞાનવાળા જે એક મદદનીશની જરૂર પડશે. તે શિવાય ગુજરાતી ટ્રેઈન્ડ આસિસ્ટન્ટો જોઈશે. દરેક સ્કૂલમાં એક ડ્રૉઇંગ મોડેલીંગ અને કીન્ડર ગાર્ટન સંબંધી જ્ઞાન ધરાવતો શિક્ષક અવશ્ય જોઈએ. પહેલી નજરે આ યોજના ખરચાણ જણાય પણ જ્યારે આપણે ખ્યાલ કરી કે અંગ્રેજી ત્રણ ધોરણ સુધી રાખવા પડતા સારા પગારદાર આસિસ્ટન્ટોની જરૂર નહિં રહેવાથી જે બચાવ થઈ શકશે તેટલા પુરતું આ નવીન ખર્ચ થશે અને ખર્ચમાં થોડો ઘણો વધારો થાય તો પણ તે ક્યાં શિવાય છુટકોજ નથી.

અંગ્રેજીનો આગળનો અભ્યાસક્રમ જે હું હવે પછી આલેખીશ તેમાં ખાસ શિક્ષણના

વિષયની પણ એક શાખા રાખવી એમ મારો અભિપ્રાય છે. એ શાખાનું શિક્ષણ લેનારાઓ હમણા મેટ્રીકને આપવા પડતા પછરેનું ટ્રેઇનિંગ શિક્ષકો તરીકે, ડ્રૉઇંગ શિક્ષકો તરીકે, અને વળી અંગ્રેજી જ્ઞાન ધરાવતા હોવાથી માત્ર ગુજરાતી ટ્રેઇનિંગ માણસ કરતાં વધારે ઉપયોગી થઇ પડશે, અને તેમનાથી મોંઘા પણ નહિ પડે. આવી રીતે પૂરેપૂરાં ધોરણ સુધી શિખવતી એંગ્લો વર્નાક્યુલર પ્રાથમિક શાળાઓ દરેક શહેરમાં અને બેથી પાંચ હજાર સુધીની વસ્તીવાળા ગામમાં પણ બેઠાં. તેથી નાના ગામોમાં ચોથા ધોરણનો અભ્યાસ કરાવતી ગામ્ય શાળાઓ હશે તો ખસ છે. શિશુવર્ગ સહિત આ પાંચ વર્ગ શિખવવા માટે સાધારણ રીતે ત્રણ અને ઓછામાં ઓછા બે માસ્તરોની જરૂર રહેશે. તેમ મહેતાજી તરીકે જેણે ડ્રૉઇંગ કીન્ડર ગાર્ટન વિગેરેનો શિક્ષકના ધંધાને લાયક થવા સુધીનો અભ્યાસ કર્યો હશે તેને ૧૫ થી ૨૦ ના પગારે નીમવાથી આવશે. તેના હાથ નીચે ૧૦ અને ૮ રૂપીઆના બે અથવા નાની સ્કૂલમાં ૮ રૂપીઆનો એક, એવી રીતે એંગ્લો વર્નાક્યુલર પૂરો અભ્યાસ કરેલ માણસને રોકી શકાશે. એવા માણસોને એક વર્ષ ઉમેદવાર તરીકે રાખી નાની નાની સ્કોલરશીપો આપી શિક્ષણ અને કીન્ડર ગાર્ટન વિગેરેનો ખાસ અભ્યાસ ટ્રેઇનીંગ વર્ગો કાઢી કરાવવામાં આવે તો થોડાજ વધારે ખર્ચમાં, હમણાના કરતાં ઘણાજ સારા પાયા ઉપર શિક્ષણ મૂકી શકાશે.

માતૃભાષાના અધુરા જ્ઞાનથી છોકરાઓના વિચાર પરિપક્વ થતા નથી, બુદ્ધિ કેળવાતી નથી અને સ્વતંત્ર વિચાર કરવાની શક્તિ આવતી નથી. અને એજ કળવણીની ખામી અંગ્રેજી જ્ઞાન મેળવવામાં પણ હમેશાં એમને નડે છે. આમ ન થાય અને લણનાર માતૃભાષાપર સારો કાબુ મેળવે એ ઉદ્દેશથીજ આ માર્ગ સુચવેલ છે. એના ગુણ દોષનો નિર્ણય શિક્ષણ શાસ્ત્રીઓને સોંપું છું. ચિત્રરેખા રૂપ છે. રંગ પૂરવો બાકી છે. ખામીઓ પણ ઘણી હશે. પણ કુશળ ચિત્રકારો સમક્ષ ધરવાથી એ ખામીઓ ટળી જઇ કંઇક ખરેખર આકર્ષક અને મોહક ઉત્પન્ન થાય એજ ખરી પ્રાર્થના છે અને પ્રભુ તે સફળ કરે.

એંગ્લો વર્નાક્યુલર શિક્ષણ વિદ્યાર્થી લગભગ આરથી ચૌદ વર્ષની વય સુધીમાં પૂરું કરશે. અત્યારના સંયોગોમાં ગરીબ છોકરાઓને સ્કૂલ મુકી દેવી પડે અને અમુક વર્ષ વિના રોજગાર રખડી પછીથી ક્યાંઈક પાંચ આઠ રૂપીઆની વાંછોતરી કે બીજી કોઈ હલકી નોકરી લેવી પડે છે; કારણ કે અંગ્રેજી ત્રીજું ધોરણ શિખ્યા પછી સ્કૂલ છોડી દેવાથી તેમને નથી આવડતું નામું કે નથી આવડતો હિસાબ. તેમ હાથ પણ કામ કરવાને ટેવાયેલા નથી હોતા. સ્વભાષા ભાંગી ટુટીજ નાણે છે અને બુદ્ધિ પણ ખીલેલી નથી હોતી એટલે દુનિયાની બજારમાં તેમનું કંઈ મુલ્ય નથી હોતું, પણ સુચવેલ કમ મઠાણે શિક્ષણ લીધાથી, નામાં, તથા લેખાં હિસાબ, આંક વિગેરે વેપારી માહિતીનું સાધારણ જ્ઞાન એવા વિદ્યાર્થીઓને મળી ગયું હશે. તેમ ડ્રૉઇંગ વિગેરેના શિક્ષણથી હાથ અને આંખ પણ ખેતાનો ધર્મ બજાવવા દૃઢ થયાં હશે. સ્વભાષાના પાંચ અભ્યાસથી વિચાર કરવાની ટેવ પડી હશે અને બુદ્ધિ પોષાયેલી હશે, તેથી કામ કરવાના કેટલાંક ક્ષેત્ર તેને માટે ઉઘાડાં થશે. આપણા લોકોને હાથે કામ કરવા તરફનો તિરસ્કાર પણ કેટલે દરજ્જે ઓછો થવાથી તેને કારીગર કે કૃષિના ધંધામાં જોડાવું હશે તોપણ મજલ શિક્ષણથી સુખમતા થશે, અને તે કામ ત્વરાથી

અને હુંશીઆરીથી શિખી શકશે. ખાસ કામ શિખતાં માત્ર તેને એક કે બે વર્ષની તે ધંધાનીજ કેળવણીની જરૂર રહેશે. સ્કૂલકોર્સ પછી તે ગમે તે ધંધાની તાલિમ બે વર્ષ લેવાથી મારી માન્યતા પ્રમાણે નીચેના ધંધાઓ માટે Paid Apprentice તરીકે રહેવા માટે લાયક થશે, અને પોતાના ગુજરાનનું સાંધન સહેજેજ મેળવી શકશે. નિશાળોમાં મદદનીશ-તરીકે, ઓપીસમાં કારકુન તરીકે, સર્વે ઓપીસ, ઇન્જનેરી ઓપીસ વિગેરેમાં ડ્રાફ્ટસમેન તરીકે, વેપારીઓને ત્યાં ગુમાસ્તા તરીકે, સુતાર કડીઆ, ચીતારા કે એવીજ બીજી કારીગરીમાં કે ખેતીમાં જોડાઈ તે પોતાની રોજી મેળવી શકશે.

આવા તદ્દન ગરીબ વિદ્યાર્થીઓ શિવાય આકાના વિદ્યાર્થીઓ બે લાગમાં વહેંચી શકાય. (૧) જે વિદ્યાર્થીઓ હજી ચારેક વર્ષ સુધી સ્કૂલ શિક્ષણ લઈ શકે, અને તે પછી એક બે વર્ષ માટે અનુભવ લેવા જેટલી જેમને નેગવાઈ હોય તે, પણ એટલું કર્યા પછી તો એમને પોતાની મેળે પોતાનો રોજગાર શોધીજ લેવો પડે; અને (૨) જે વિદ્યાર્થીઓ હાઈસ્કૂલના શિક્ષણમાં ચારેક વર્ષ ગાળ્યા બાદ કોલેજનું ઉચ્ચ શિક્ષણ મેળવવાની નેગવાઈ ધરાવતા હોય તેવા. પહેલા વર્ગના વિદ્યાર્થીઓ માટે અત્યારે સ્કૂલકોર્સના કે મેટ્રીક થયા શિવાય બીજે રસ્તો નથી રહેતો. ન્યારે તેમાંના થોડાએક પાંચમા, છઠ્ઠા ધોરણમાંથીજ કામરશીઅલ ક્લાસ વિગેરેમાં દાખલ થાય છે, પણ જેમ હમણાનું પ્રાથમિક શિક્ષણ કારકુન થવાના કામ સિવાય બીજા ધંધાના ઉપયોગમાં આવી શકે તેમ નથી તેમ માધ્યમિક કેળવણી, પણ કાંતો કોલેજ માટે લાયક બનાવવા યાતો વચ્ચે અધર લટકતા રાખવા માટે યોજાયેલી છે.

આ ખામી ટાળવા માટે માધ્યમિક કેળવણીના બે પ્રકાર હોવા જોઈએ. એકંતો હાઈ-સ્કૂલમાં ધંધાદારી શિક્ષણ (Vocational training), બીજું હાઈસ્કૂલમાં સાહિત્ય વિગેરેનું શિક્ષણ-વિશ્વવિદ્યાલય માટે યોગ્ય બનાવનારું શિક્ષણ (Literary Education).

આ બંને શિક્ષણ માટે અંગ્રેજી, ગણિત, વિદ્યાજ્ઞાન વિગેરે વિષયો સામાન્ય રહી શકશે. એટલે ખાસ ગોઠવણ તો અમુકજ વિષયો માટે કરવી જોઈએ. દરેક હાઈસ્કૂલમાં નીચેના ધંધાઓ માટે શિક્ષણ આપવાની ગોઠવણ સહેલાઈથી થઈ શકે. શિક્ષક તરીકે, Short Hand Type writing, Book Keeping and Commercial Geography વિગેરે શિખી વેપારીની પેઢીના ક્લાક તરીકે, ન્યાં વર્કશોપ ફેક્ટરી વિગેરેના સાધનો હોય ભાં, અંગ્રેજી ગણિત અને વિજ્ઞાનના ખાસ ક્લાસોમાં વિદ્યાર્થી હાજર રહી, બીજે વખત Mechanical કામ શિખવામાં પણ ગાળી શકે. આ ઉપરાંત સુતાર કે દરજીનું કામ શિખવવાનું સગવડવાળું જણાય તો તે ગોઠવણ પણ કરી શકાય.

આવા કારીગરીના અને ધંધા રોજગારના કામમાં ચાર વર્ષનો અનુભવ વિદ્યાર્થી મેળવી શકે અને તેની સાથે અંગ્રેજી ગણિત અને વિજ્ઞાન જે તેને પોતાના કામમાં જરૂર ઉપયોગી થઈ પડે, તેનું શિક્ષણ પણ તે લઈ શકે.

હાઇસ્કૂલનો અભ્યાસક્રમ.

પ્રથમ વર્ષ.

અંગ્રેજીમાં. Evenings At Home, Sandford and Merton, Robinson Crusoe કે એવી બીજી કાંઈ સરળ લખામાં લખાયેલી ચોપડીના ઓછામાં ઓછા સવાસેં થી દોઢસેં પાના, કવિતામાં Lotus Books માં આપેલા નીચેના ધોરણોમાં ન થયાં હોય એવા ૧૫ થી ૨૦ કાવ્યો ચલાવવાં. એમાંના અર્ધો મોઢે કરાવવાં. આ સિવાય “Paraphrase” માં વાર્તાઓ લખવી, કાગળો લખવા, અને મોઢેથી અને લિખિત નાના નાના નિબંધો લખવાની ટેવ પાડવી નોંધએ.

છોકરાઓ પોતપોતામાં પણ અંગ્રેજીમાં વાત કરે, વખતે વખતે સંવાદો તૈયાર કરે અને અંગ્રેજીનો જેમ બને તેમ બહોળો ઉપયોગ કરે તે લક્ષમાં રહેવું નોંધએ. અંગ્રેજીનું શિક્ષણ ઉચ્ચ કળવણી લેનાર અને ધંધાદારી શાખા બન્નેને સામાન્યજ રાખવું.

ગણિત. ચક્રવર્તિ વ્યાજ, નફો ટોટો, સ્કેરફ્ટ, અને કયુબફ્ટ, અને ક્ષેત્રફળ કાઢવાની રીત. અંગ્રગણિતનો વિષય બન્ને શાખા માટે જરૂરનો છે.

અક્ષર ગણિત. હાલનો ચોથા ધોરણનો અભ્યાસક્રમ અને સાદા ઇકવેશન.

ભૂમિતિ. Practical Geometry ના થોડા સિદ્ધાંતો છોકરાઓને માત્ર પ્રવેશરૂપ શિખવવાં.

ગણિતને લગતા માપ કાઢવાના, ગોળ કાઢવાના વિગેરે સાધનોનો ઉપયોગ છોકરાઓ ભરાબર કરે એ જરૂરનું છે. આકૃતિઓ વિગેરે બહુ સફાઈદાર થવી નોંધએ. દાખલા વિગેરેની રકમો અંગ્રેજીમાં લખાવવી અને સમજ ન પડે તોજ તરબુમો કરવો. અને ત્યાં સુધી શિક્ષણ અંગ્રેજી દ્વારાજ આપવું.

વિજ્ઞાન. હાઇસ્કૂલના પાંચમા ધોરણમાં સાયન્સનો જે અભ્યાસક્રમ દાખલ કર્યો છે તે શિખવવા અઠવાડીયામાં બેથી ત્રણ કલાક રાખવા. પણ તે જેટલો વ્યવહારુ થઈ શકે તેટલોજ કરવો. એટલે માપવા તોલવાનું કામ, છોકરાઓ પોતેજ કરે અને જે સિદ્ધાંતો આપેલા હોય તે શી રીતે પ્રતિપાદન થાય છે તે શિખનારાજ શોધી કાઢે તેમ કરવું.

આ અભ્યાસ પણ બન્ને શાખાઓને સામાન્ય હોવો નોંધએ.

ઈતિહાસ. નીચેના ધોરણોમાં શિખેલું કટાઈ ન જાય માટે અઠવાડીયામાં એકથી બે કલાક રાખવા અને જેને ખાસ શોખ હોય તેને માટે વિશેષ સગવડ કરી આપવી. પણ ધંધાદારી વર્ગવાળાને તો વધારે કલાકોની જરૂર પડશે; તે માટે ગોઠવણ કરવી.

ઇતિહાસ. હિન્દુસ્તાનના ઇતિહાસની પૂર્ણ હકીકત વિદ્યાર્થીઓ સારી રીતે શિખી ગયા હશે. હવે તો અંગ્રેજી જ્ઞાન વધારવા માટેજ એક સાધનરૂપ ઇતિહાસ છે એટલે હિન્દુસ્તાનનો ઇતિહાસ સાદી સાદી વાર્તાઓના રૂપમાં તેમને અંગ્રેજીમાં શિખવવો નોંધએ.

ભૂગોળ. ભૂગોળમાં સરળ અંગ્રેજીમાં પ્રવાસ વર્ણન વંચાવવા અને જુનું જ્ઞાન તાજું રાખવા માટે થઇ ગયેલ વિષયનું અંગ્રેજી ભાષામાં પુનરાવર્તન કરાવવું અને તે માટે હિન્દુસ્તાન, એશીઆ, અને યુરોપ આ ધોરણમાં રાખવા.

નકશાઓ પહેલાની જેમ દોગવવાનું ગમવું. જુદા જુદા દેશના વતનીઓની રીત-ભાતનું વર્ણન આપવું. અંગ્રેજી ભાષામાંજ કહી જાય તેમ ટેવ પાડવી. અભ્યાસ, ઉપજ, નીપજ, વેપાર અને તેના માર્ગ વિગેરેનો ખાસ કરાવવો. ભૂગોળનો વિષય વેપારી શિક્ષણ મેળવનારા અને ઉચ્ચ કેળવણી લેનાર બંનેને સામાન્ય રાખી શકાશે.

બીજી ભાષા. હમણાના નિયમ પ્રમાણે ચોથા ધોરણનો અભ્યાસક્રમ દાખલ કરવો. આ માત્ર ઉચ્ચ કેળવણીની શાખા માટેજ છે,

અઠવાડીયામાં એકવાર યુજરાતી નિબંધ લખાવવો.

બીજું વર્ષ.

અંગ્રેજી. Longman's Reader, Vicar of Wakefield, Merry Children of the New Forest, Kingsley's Heroes, Gulliver's Travels કે એજ જાતના બીજાં પુસ્તકોમાંથી લગભગ દોઢસો પાના કરાવવા. કવિતામાં Lady of the Lakeનો એકાદ અધ્યાય અથવા તો ૨૦ થી ૨૫ સારાં કાવ્યો કરાવવાં. અર્ધા કાવ્યો મોટે પણ થવા જોઈએ.

આ ઉપરાંત 'Paraphrase' નિબંધ, વાર્તા લખવી, સાર લખવો એ બધું અંગ્રેજીમાં કરાવવું.

તેમ પદચ્છેદ, પ્રથકરણ, સમીકરણ વિગેરે વ્યાકરણના અંગો શિખવવા.

ગણિત. અંગ્રેજીમાં નફોટોટો (અથવા દાખલા) ક્ષેત્રફળ અને માપણી, Time work and speed અને હુંડીઆમણુ વિગેરેના (Present Worth and Discount)ના દાખલા કરાવવા. આ ધોરણમાં નવીન મનોચત્રો તો હેઠ્ઠા બેજ છે બાકી આગળ શિખેલાનું પુનરાવર્તન છે.

આ શિક્ષણ બંને શાખાને માટે સામાન્ય છે.

અક્ષર ગણિત. સાદા ઇકવેશન, ફેક્ટર્સ H C F, L C M. અને પ્રોબેબ્સ તૈયાર કરાવવા.

ભૂમિતિ. હમણા પાંચમા ધોરણમાં ચાલતો અભ્યાસ અને તે ઉપરાંત જેટલું ચોચ લાગે તે.

વિજ્ઞાન. હજી ધોરણમાં હમણા ચાલતો અભ્યાસ પ્રેક્ટીકલ સહિત.

પ્રૃથ્વી. અઠવાડીયામાં બે કલાક.

ઇતિહાસ ભૂગોળ. હિન્દુસ્તાનના નવીન યુગનો ઇતિહાસ (અંગ્રેજી રાખ્યો)

ઈંગ્લાંડનો ઇતિહાસ જોડેલો પાંચમા ધોરણમાં હોય તેટલોજ. પણ તેમાં લક્ષ્યઓની વિગત કરતાં પ્રશ્નનું ઐક્ય શી રીતે થયું, તથા તે પોતાના હકે શી રીતે મેળવવા પામી એનો ખ્યાલ વધારે આપવો એટલે પ્રશ્નકીય જીવનના તત્ત્વો પોષાય.

ભૂગોળમાં અમેરિકા, આફ્રિકા અને યાકીના ભાગ કુદરતી અદ્ભુત રચનાઓ તથા માણસોએ સાનુકુળ સંયોગોનો શી રીતે લાભ મેળવ્યો અને પ્રતિકુળ સંયોગોપર પોતાની જીવિતી કેમ વિજય મેળવ્યો છે એ બધું ચિત્રો દ્વારા અને પ્રવાસના પુસ્તકો દ્વારા સમજાવવું. અંગ્રેજી જ્ઞાન અને તેમ દૃઢ કરતાં જવું.

બીજી ભાષા. પાંચમા ધોરણનો હમણાનો ક્રમ છે તેજ.

આ ઉપરાંત સંગીત બગીચા કામ અને Sloyd ના શિક્ષણ માટે સાધન પ્રમાણે ગોઠવણ કરવી. ડ્રીલ અને રમતો આવશ્યક છે.

ત્રીજું વર્ષ.

અંગ્રેજી. Book of Golden deeds Lambs' Tales King's Lake Travels' Jane Austen's Pride & Prejudice ' કે એવાં કોઈ પુસ્તકના પોણા બસોંથી બસોં પાના કરવાં. આ ઉપરાંત કવિતાની ૫૦૦ થી ૭૫૦ લીટી થવી જોઈએ. તેમાંએ, કાઉપર, બાયરન, વર્ડસ્વર્થ, બોલ્ડસ્મિથ અને પોપ જેવાના કાવ્યોનો સમાવેશ કરવો જોઈએ. અને અઢીસેંક લાઇન પાઠે કરાવવી. હવે નિબંધ સારી ઢબે લખતાં શિખવવા જોઈએ. તેમ ઐતિહાસિક, ભૂગોળ સંબંધી અને બીજી રીતે જે માહિતી મળી હોય તે માહિતીઓ વર્ણનરૂપે લખી શકવાની શક્તિ વિદ્યાર્થીઓ મેળવે એમ પ્રયત્ન થવો જોઈએ.

બાકરણના પ્રધાન અંગો ઉપર ખાસ ધ્યાન આપવું અને રૂઢીપ્રયોગો વિગેરેની વપરાશ લક્ષ્યપૂર્વક શિખવવી.

અઠવાડીએ પહેલા વર્ષથીજ થોડો સમય અંગ્રેજી ડિક્ટેશન શિખવવામાં ગાળવામાં આવશે તો તો શ્રેયઃસ્કર થઈ પડશે.

‘Paraphrase’ ઉપરાંત ગુજરાતીમાંથી અંગ્રેજી કરવાની ટેવ જે નીચેના ધોરણોમાં પાઠમાળા દ્વારા પાડવામાં આવી હતી તે લાંબરૂલના પહેલાં વર્ષથી યોગ્ય ફકરાઓ લખાવી તેનો તરજીમો કરાવી તે ઉદ્દેશ સાધવો. પણ કેટલેક સ્થળે Paraphrase કરવું અંગ્રેજીમાં ભાવાર્થ આપવો અને એવા બીજા અંગ્રેજીમાં વિચાર કરવાની ટેવ પાડનારાં સાધનોને ભોગે માત્ર આ વિષય તરફજ લક્ષ આપવામાં આવે છે, તેવું થવું ન જોઈએ. કારણ કે પરભાષા શિખવાનું મુખ્ય સૂત્ર તો એજ છે કે શિખનારે એજ ભાષામાં પોતાની વિચાર શ્રેણી ચલાવવી એટલે એ ભાષાના વપરાશના શબ્દો મનમાં પોતાની મેજ સ્ફુરી આવે.

ગણિત. આમાં ગણિતમાં પાંચમા ધોરણના વિષયોનું પુનરાવર્તન, ઉપરાંત, સ્ટોક એન્ડ શેર્સ, મલ્ટીપ્લીકેશન બાય કાન્ડ્રેક્ટેડ મેથડ અને સામાન્ય રીતે બધા અંગ્રેજીનું પુનરાવર્તન કરાવવું.

અક્ષર ગણિત. આ વિષયમાં હમણાનો છઠ્ઠા ધોરણનો કોર્સ ચલાવવો.

ભૂમિતિ. આમાં હમણાના છઠ્ઠા ધોરણના કોર્સ ઉપરાંત જેટલું ચોગ્ય જણાય તેટલું દાખલ કરવું.

વિજ્ઞાન. Heat અને matter ને લગતા સામાન્ય સહેલા મિયમો સમજાવવા તેમજ રસાયણના મુખ્ય "Elements" સંબંધના પ્રયોગો છે તે ચલાવવા.

અંગ્રેજી, અંગ્રણિત, વિજ્ઞાન અને ડ્રોઇંગ એ બન્ને શાળાઓને સામાન્ય રાખી શકાય.

ડ્રોઇંગ અને ગુજરાતી. અડવાડીયામાં એ કલાક ડ્રોઇંગ આટે અને ૧ કલાક ગુજરાતી નિબંધ માટે રાખવો.

ઇતિહાસ. ઇતિહાસમાં, મોગલ મરાઠા અને યુરોપીય પ્રજાઓની સત્તા મેળવવા માટેની હિન્દુસ્તાનમાંની હરીફાઇનો વિગતવાર અભ્યાસ કરાવવો.

ટયુડર (પુનરાવર્તન) સ્ટુડન્ટ અને જ્યોર્જ બીજા સુધીના હેનોવેરીઅન સમય ઇંગ્લાંડના ઇતિહાસમાં કરાવવો.

ભૂગોળ. પૃથ્વીની ભૂગોળનું પુનરાવર્તન કરાવવું તેની સાથે ખગોળ અને ભૂતળ વિદ્યાના મૂળતત્વો શીખવવાં. નકશાઓ દોરવા આકૃતિઓ પઢાવવી, અને વરસાદ, નદીઓ, વિગેરે કંદરતી શક્તિઓના કાર્યથી પૃથ્વીની સપાટીપર શું શું ફેરફાર થાય છે તે ચિત્રો વડે તેમજ આજુ બાજુ જઈ બતાવવા.

ખીજ ભાષા. છઠ્ઠા ધોરણના હમણાનો ક્રમ ચલાવવો પણ જે ભાષાઓ છોકરાઓ શિખે તે ભાષાઓ બોલવામાં અને લખવામાં ઉપયોગ કરી શકે તે માટે લક્ષ આપવું.

ચોથું વર્ષ.

અંગ્રેજી. પુસ્તકો જે યુનિવર્સિટી મુકરર કરે છે તે અને સાફ અંગ્રેજી લખવાના સાધનો, જેવા કે Paraphrase નિબંધ, ભાવાર્થ, તરજુમો વિગેરે ખૂબ કેળવવા. આ ધોરણ અત્યાર સુધીમાં શિખેલ અંગ્રેજીના અભ્યાસને સુવ્યવસ્થિત કરી તેમાં રહેલી ખામીઓ સુધારવા અને વિચાર અને લેખનશક્તિ ખીલવવા માટે છે. અને તે ઉદ્દેશ બરાબર પાર પડે માટે વિષયોનો પૂરતો મ્હાવરો રહેવો જોઈએ. મોટે ભાગે ભાષાવીને, લખાવીને, સંવાદો વડે અને વિવાદો વડે, અંગ્રેજી જ્ઞાન હઠ કરવું જોઈએ,

અંક ગણિત. આમાં પણ બધું પુનરાવર્તનજ છે.

અક્ષર ગણિત. નીચેના કોર્સનું પુનરાવર્તન અને મેટ્રીક્યુલેશન કોર્સ પૂરો.

ભૂમિતિ. નીચેના ધોરણોનો અભ્યાસ અને મેટ્રીક્યુલેશન કોર્સ પૂરો કરવો.

વિજ્ઞાન. નીચેના ધોરણમાં થયેલ વિષયનું પુનરાવર્તન અને 'સ્ટર્ટએપ્સ' તે ઉપરાંત એપી રોગો સંબંધી કાંઈક જ્ઞાન.

ડ્રોઇંગ. અડવાડીયામાં એક કલાક રાખવો.

ઇતિહાસ. હિન્દુસ્તાનનો બ્રિટિશ અમલ દીક્ષી દરબાર સુધી અને પહેલાંના ઇતિહાસનું પુનરાવર્તન.

અંગ્રેજ ઇતિહાસ ન્યૂઝ્પેપરથી માંડી, સપ્તમ ઍડવર્ડના સમય સુધી અને આગળ આલેક્ઝાન્ડર ઇતિહાસ પાકા કરવો.

ભૂગોળ. વેપારી દષ્ટિએ આપેલું ભૂગોળનું જ્ઞાન, અને પ્રવાસોનું વર્ણન એટલું બસ છે.

બીજી ભાષા. હાલનો મેટ્રીક્યુલેશન ક્રમ રાખવો. માત્ર એટલું જોવું કે સાદા શબ્દોમાં એ ભાષામાં છોકરાઓ વાત કરી શકે.

અંગ્રેજ, અંગ્રેજી, ડ્રોઇંગ અને ભૂગોળ, અને વિજ્ઞાન, ધંધો શિખનારને પણ ઉપયોગી થઈ.

આવી રીતે યુનિવર્સિટીમાં પ્રવેશ કરવા ઇચ્છતા વિદ્યાર્થીઓ માટે મેટ્રીક્યુલેશનનો અભ્યાસક્રમ યોગ્ય તો કોલેજના સત્તાવાળાઓ તરફથી ઉચ્ચ શિક્ષણ લેવા ઇચ્છનારા વિદ્યાર્થીઓનો અંગ્રેજી પરનો તથા બીજા વિષયો પરનો કાશુ ઓછો છે એવી ફરીવાદ થવાનું કંઈ કારણ નહિં રહે. અને ઉંચી ક્લેસવર્ણીનો ખરો ઉદ્દેશ સારી રીતે ફળીભૂત થશે. તેમ હમણા જે મેટ્રીક્યુલેશન તરફ બધા વિદ્યાર્થીઓને વળવું પડે છે તે ન થતાં પોત પોતાને લાયકના ધંધા ખોળી લેવા ગરીબ, સાધારણ બુદ્ધિના વિદ્યાર્થીઓ અને ખાસ હુન્નર તરફ નૈસર્ગિક વલણ છે તે તે દિશાઓમાં તેઓ વળશે.

આવી જાતની હાઇસ્કૂલોમાં એક સારો ડ્રોઇંગ ટીચર જેને પેઇન્ટીંગ અને ડ્રાફ્ટસ-મેનશીપનો અનુભવ હોય તેવો માણસ રાખવાથી સ્કૂલ મેટ્રીક્યુલેશન શાખા અને ધંધાદારી શાખા બન્નેને ઉપયોગી થશે. તેમજ સ્કૂલમાં વેપારી શિક્ષણ લેવા ઇચ્છતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યાના પ્રમાણમાં વેપારી શિક્ષણ લીધેલો ગ્રેજ્યુએટ રાખવાથી વેપારી તાલીમ પણ ખરાખર શિખશે.

સ્કૂલના સમયના લગભગ અઢી કલાક ધંધો શિખનારા વિદ્યાર્થીઓ ખાસ પોતાના વિષયપર ગાળી શકશે. અને અભ્યાસક્રમ ચાર વર્ષનો હોવાથી પોતાના વિષયનું પૂરતું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકશે. શિક્ષક થવા ઇચ્છતા વિદ્યાર્થીઓ માટે અંગ્રેજી અંગ્રેજી ઇતિહાસ ભૂગોળ તથા વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ આવશ્યક છે. તે ઉપરાંત ધંધાદારીઓ પેઠે એમણે પણ ડ્રોઇંગનું ખાસ જ્ઞાન મેળવવું. અને બીજા વખત શિક્ષણના સિદ્ધાંત, માનસશાસ્ત્ર અને ક્રીન્ડર ગાર્ટન વિગેરે જુદી જુદી શિક્ષણ પદ્ધતિઓનો અભ્યાસ કરવામાં ગાળવો જોઈએ.

જો શિક્ષણ માટે ખાસ ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં અભ્યાસ કરાવવો ઠરે તો પછી હાઇ-સ્કૂલોમાં એ વિષય માટે જુદી ગોઠવણ કરવાની જરૂર નહિં. પણ મારા મત પ્રમાણે આવા વિદ્યાર્થીઓની હાઇસ્કૂલમાં સંખ્યા નાની રહેશે તેથી શિક્ષાપદ્ધતિનો શિક્ષક દરેક જણપર ખાસ ધ્યાન આપી શકશે. અને તેમની કચાશ ટળવાનો વધારે સંભવ છે.

સુતાર અને દરજી કામ માટે પણ ગોઠવણ કરવી હોય તો થઈ શકે અને તેમનો બનાવેલો માલ સ્કૂલોના ફર્નીચર તરીકે ઉપયોગમાં આવી શકે અને વિદ્યાર્થીઓના કપડાં.

વિગેરે શીવવાના ઓર્ડરે પણ મળી શકે, એટલે કામનો વ્યવહારિક અનુભવ પણ પૂરતી રીતે મળે. જે ફળવણીના નવીન ધોરણની આ યોજના પ્રાપ્ત થાય તો એક ખાસ કમીટી નીમી આ વિગતો વિષે પુખ્ત વિચાર કરી તે શી રીતે અમલમાં મુકાય તેવી યોજના તૈયારી શકાય.

માતૃભાષાદ્વારા શિક્ષણ.

વર્તમાન સંયોગોમાં, માતૃભાષા દ્વારા વધારે પ્રમાણમાં હાઇસ્કૂલનું શિક્ષણ આપવું એ દુરસ્ત છે ?

અંગ્રેજી ત્રીજા ધોરણ સુધી તો બધું શિક્ષણ ગુજરાતીદ્વારાજ અપાય છે, અને ચોથા, પાંચમા, છઠ્ઠા ધોરણમાં પણ ગુજરાતીનો બહુ છુટથી ઉપયોગ થાય છે; માત્ર અંગ્રેજી વિષયોમાં ચોથા ધોરણમાં અંગ્રેજી અર્થ, અને પાંચમા અને છઠ્ઠામાં વાક્યનો ભાવાર્થ પણ અંગ્રેજીમાં સમજાવવાની છોકરાઓને ટેવ પાડવામાં આવે છે.

મારા અનુભવ પ્રમાણે પરભાષાનું જ્ઞાન મેળવવામાં તેજ ભાષાનું વાતાવરણ હમેશાં વધારે શ્રેયસ્કર નીવડે છે. એટલે નીચેના ધોરણોમાંથી પણ અંગ્રેજી શિખવવામાં આવે તો જેમ અંગ્રેજી વધારે વપરાય તેમ વધારે સાફ. તેથી છોકરાંઓને એ ભાષા માસ્તરને જુદા જુદા સંયોગોમાં વારંવાર વાપરતા સાંભળીને તેનું અનુકરણ કરવાનું મન થશે તેમ કરતાં તે શિખશે એટલે અંગ્રેજી શિક્ષણ માટે ગુજરાતીના વધારે વપરાશને સ્થાનજ નથી. ઉલટું દમણ કરતાં શિક્ષણમાં અંગ્રેજી વધારે વપરાવું જોઈએ, એવી મારી માન્યતા છે. ગણિતમાં ઉપરના ધોરણમાં દાખલાઓની રકમ અંગ્રેજીમાં લખવામાં આવે છે પણ તે છોકરાંથી સમજી શકાય નહિં તો શિક્ષક તેનો તરજીબો કરી બતાવે છે. એટલે માત્ર અર્થ સમજવાની ખામીને લીધે છોકરાઓનો સંગીન અભ્યાસ નથી થતો એ માનવું બ્યાજખી નથી. કેમકે જે છોકરાઓ હાઇસ્કૂલના ઉંચા ધોરણોમાં આવી ને સાદા દાખલાઓની રકમ અંગ્રેજીમાં ન સમજી શકે તેમના અંગ્રેજી જ્ઞાન માટે આપણે શું મત બાંધવો તે વિચારવાનું હું પાંચકોને સોપું છું.

ઇતિહાસ જૂગોળના શિક્ષણમાં ચોથા ધોરણથી અંગ્રેજી જે સ્થાન ભાગવે છે તે ગાંઝજ છે. કેમકે અંગ્રેજી ભાષાના પડેલ સંસ્કાર આ શિક્ષણથી વધારે દૃઢ થાય છે. ચોથા પાંચમા ધોરણના ઇતિહાસનાં પાઠ્ય પુસ્તકો એવાં સરળ અંગ્રેજીમાં લખેલાં હોય છે કે સાધારણ છોકરાને થોડા શબ્દોનો અર્થ શિખવ્યાથીજ પોતાની મેળે તે સમજી શકાય; તો પછી બન્ને આશય એકજ સાધનથી સરતા હોય તો એમ કરવું શું ખોટું છે ?

જૂગોળના શિક્ષણમાં તો નામની ગોખણ પટ્ટી સિવાય કંઈ નથી એટલે કે અંગ્રેજીમાં શિખે કે ગુજરાતીમાં ગોખે એ બધું એકજ છે.

પરભાષા.

એના શિક્ષણમાં ગુજરાતીનો કંઈક વધારે ઉપયોગ કરી શકાય અને તે પણ અંગ્રેજીમાં મદદમાર રૂપેજ વાપરવી જોઈએ. એટલે કે અમુક વાક્યોનો અર્થ અંગ્રેજીમાં એકલો

ક્યાંથી તે ખરો ઠસી શકતો નથી એમ શિક્ષકને લાગે તો ગુજરાતીમાં એ બરાબર સમજાવી અંગ્રેજી અર્થ પણ પાઠ કરાવવો; અને આમ કરવા ખરો શિક્ષક હમેશાં કોશીશ કરેજી છે. એમાં અને પાંચમાં ધોરણમાં વિજ્ઞાન ને ગુજરાતીમાંજ શિખવાય તો છાપ વધારે મજબૂત પડી શકે પણ શિક્ષક એ વર્ષોમાં પણ પારિભાષિક શબ્દોનો અંગ્રેજીમાં પૂરો મહાવરો કરાવવો જોઈએ. એટલે ઉપરનાં ધોરણોમાં અંગ્રેજી દ્વારા શિખવવું અશક્ય ન થઈ પડે. એકંદરે જોતાં અંગ્રેજી વિષયનું જ્ઞાન ખરેખરે દૃઢ કરવાનું આવશ્યક છે. તેમ બીજા વિષયો અંગ્રેજી દ્વારા શિખવાય છે તેથી કંઈ કાચા નથી રહેતા એટલે હાલનો જ ક્રમ, જો વર્તમાન સંયોગો કાચમ રાખવા એમ હોય તો, ચાલુ રહેવો જોઈએ.

મુંબઈની નિશાળો અને જીલ્લાઓની નિશાળોના વિદ્યાર્થીઓનો જેમણે મુકાબલો કર્યો છે તેમને સહેલાઈથી જણાઈ રહ્યું હશે કે મુંબઈમાં લણેલા વિદ્યાર્થીઓ વધારે સાફ લખી બોલી શકે છે. તેના કારણ માત્ર બે છે.

એક તો ત્યાંની સ્કૂલોમાં ધણું ખરું અંગ્રેજી ભાષાદ્વારાજ શિખવાય છે, તેમ ઉંચા ધોરણમાં છોકરાઓ અંગ્રેજીમાંજ બોલે છે. અને વળી સમાજમાં પણ અંગ્રેજીની વપરાશ વધારે છે.

સ્વભાવિક પ્રશ્ન એ ઉદ્ભવશે કે વારંવાર વિષયોનું જુદા જુદા ધોરણમાં પુનરાવર્તન થયાં છતાં તે વિષયો પાકા નથી થઈ શકતા એનું કારણ શું ?

એનું કારણ એકજ અને તે એ કે પ્રાથમિક નિશાળોની કાચી કેળવણી ટુંકા પગારદાર, એાછું લણેલાં માસ્તરો બીચારા ગુજરો પણ ન કરી શકે તેઓ પોતાનો ધર્મ સમજી ઉત્સાહ પૂર્વક શું કામ કરે ? તેમ મુખ્ય શિક્ષકોનો વર્ગ પણ જોઈએ તેટલો સારો નથી એટલે મદદનીશ શિક્ષકોને ઉપયોગી સૂચનાઓ મળવી જોઈએ તે મળતી નથી.

દરેક વિષય વર્ષની શરૂઆતથીજ પાકે પાચે શિખવવાને બદલે માત્ર પરીક્ષાને વખતેજ પરિણામ સાફ આવે તેટલા માટે છોકરાઓના મગજમાં અબ્યાસને લગતી તૈયાર કરેલી કેટલીક માહિતી રેડવામાં આવે છે. અને તાજું તાજું હોવાથી પરીક્ષક બીચારો શુષ્ક મગજનો ફળદ્રુપ અને દ્રવિત થયેલું માને છે. વિદ્યાર્થીઓ શાહુકારીથી જે ન્યાંથી લીધું હોય તે ત્યાંજ પાછું મૂકતા જાય અને ઉપરના ધોરણમાં ફરીથી શિક્ષકોને નવે નામે માંડવું પડે છે, અને જે ગોખી કાઢવાની ટેવ નાનપણથીજ પડી ગઈ હોય છે તેના પરજ વિદ્યાર્થીઓ વિશ્વાસ રાખે છે, અને સમજવાની માથાકુટ કરવી એ નિરર્થક માની પોતાની શુદ્ધિને ખીલાવી શકતા નથી.

પહેલાં બીજા ધોરણમાં આવેલ છોકરાઓને નામ, સર્વનામ, કર્તા વિગેરે ધણી વાર માલુમ નથી હોતું. કેમકે પરીક્ષા માટેજ થોડા દિવસમાં એમણે એ સૌ નીચેના ધોરણમાં તૈયાર કર્યું હતું અને મૂળ ઉદ્દેશ પ્રમાણે તે થોડો વખતજ મગજમાં ટકયું હતું. અંગ્રેજી પહેલાં બીજા ધોરણના છોકરાઓને એક સાધારણ ગુજરાતી કાગળ કેમ લખાય તે નથી આવડતું, તો કાઈ જગ્યાનું વણ ન કરવું અથવા પોતાને થયેલ અનુભવ સાદા શબ્દોમાં લખવો કે સહેલા નિબંધો લખવા એવી તો શક્તિ ક્યાંથીજ હોય ?

આવા સંયોગમાં હાઇસ્કૂલના શિક્ષણનો નબળા છોકરાઓને લાભ ખીલકુલ મળી શકતો નથી અને તેને લીધે આખા વર્ગનું શિક્ષણ પણ નબળું રહે છે. તેથી ઠેક મેટ્રીક લગી અર્ધદબ્ધ વિદ્યાર્થીઓ આવવાથી યુનીવર્સિટીની પરીક્ષા માટે તડામાર તૈયારીઓ તે ધોરણમાં કરવી પડે છે. ઘણીવાર નબળા વિદ્યાર્થીઓની વિશેષ સંખ્યાને લીધે કેટલીક નિશાળોમાં મેટ્રીક વર્ગમાંના વિદ્યાર્થીઓની કુલ સંખ્યામાંથી માત્ર આવીશ ટકા જેટલાજ વિદ્યાર્થીઓને ફોર્મ આપવામાં આવે છે. આવી સ્થિતિ ન ઇચ્છવોયોગ્ય છે આમ કરતાં સ્કૂલો અટકે એટલા માટે યુનીવર્સિટીએ મેટ્રીક વર્ગમાં સરેરાશ સંખ્યા કેટલી હતી એના આંકડા મગાવવા જોઈએ. અને તે મુકાબલા ખાતર યુનીવર્સિટી તરફથી પ્રસિદ્ધ થતાં જુદી જુદી પરીક્ષાઓના પરિણામના અહેવાલમાં બહાર પડવા જોઈએ.

મેટ્રીકનો હમણાનો અભ્યાસક્રમ કાગળ પરતો સારો દેખાય તેમ યોજાયેલ છે પણ વિષયો બધા પાકા થવાને બદલે ઉપરમોટીયુંજ જ્ઞાન થાય છે, અને તે માટે તો જમીન ચોખી કરી નવીન વૃક્ષ રોપવું એજ ઉપાય છે.

હાલનું સુંકું કુંકું અંકુરિત થઇ મીઠા મેવા ચખાડે એમ મને લાગતું નથી.

આ વિષય ચર્ચવા માટે શિક્ષણનો અનુભવ ધરનાર માણસોની ખાસ કમીટી નિમવી જોઈએ અને તે એક નાના મંડળમાં ચર્ચાઇ જેવો સારો તોડ થશે તેવો મોટી પરિષદમાં માત્ર નિર્ણયો વાંચે નહિ થાય. કમીટીનું બંધારણ એવું હોવું જોઈએ કે જેમાં પ્રતિનિધિ તત્વે બધાં આવી જાય. એકદેશીયતા ઇચ્છવા યોગ્ય નથી.

વિદ્યાર્થીઓની તંદુરસ્તી, તે બગડવાનાં કારણ અને બગડતી

અટકાવવાના ઉપાય.

બાળલમનની બદીથી છોકરાંઓનાં શરીર, મૂળે તો નબળાં હોયજ છે, તેમાં વળી માતાઓના અજ્ઞાનને લીધે બાળાગોળો અગ્રીણ વિગેરે માદક પદાર્થો બચપણમાં ખવડાવીને એ શરીરને નિર્માલ્ય બનાવી દીધું હોય છે.

નિશાળમાં પણ શરૂઆતથીજ ગમત અને રસુજને બદલે સખ્ત મજુરીની કેદ જેવી સ્થિતિ હોય છે, અને ઘેર પાછાં જતાં સ્કૂલના તૈયાર કરવાના પાકના ડરથી રમત ગમતમાં મન ચોટતું નથી.

શરીરમાં કંઇ રોગના અંકુર વારસામાં ઉતરી આવ્યા હોય તે, અથવા તો આજુ-બાજુના વાતાવરણમાં ફેલાયેલાં હોય તે નબળા શરીરને વધારે નબળું બનાવે છે,

વળી કીકેટ, હાંકી, ફુટબોલ, ફૂત્તી, ગેડીદડા જેવી રમતો તરફ બાળકોનું મન પોતાની મેજે વળે છે; આ વલણ પણ માઆપો, એવી રમતો બહુ જોખમકારી છે એમ કહી, દાબી દે છે. એટલે કુમળી વયે છોકરાઓનું શરીર ખીલવાને બદલે ઉલટું બગડવા માંડે છે. અને કુદરતની એટલી પણ કૃપા છે કે, મનુષ્ય દેહ આટલી આટલી કસુરો છતાં પણ કંઈક ખીલી નીકળે છે.

અમુક કોમનાં છોકરાઓમાં તો સુધડતાનું પણ જ્ઞાન નથી હોતું; અને હિન્દુસ્તાનને આપેલ બહોળા પાણીની અમુલ્ય ઇશ્વરી બક્ષીસનો ઉપયોગ જેમ થોડો થાય તેમ કરવો. એટલે કે ઇશ્વરના પણ જેમ અને તેટલા ઓછા ઋણી થવું અને કર્મબંધનમાં ન આવવું એમ માનતા હોયની !

કેટલાક ખરાબ આદતોના ભોગ નાનપણથી થઇ અને પોતાના શરીરનો નાશ કરે છે અને પોતાના સોબતીઓને પણ છાંટા ઉડાડે છે.

જે નિશાળો સતત પાંચથી છ કલાક કામ કરે છે તેમાં ધણા વિદ્યાર્થીઓને બપોરની રજા વખતે કંઈ ખાવાનું નથી હોતું તેથી પણ, શરીર ઉપર ખરાબ અસર થાય છે, બાળકોની બદી તો મદ્દલાગ્યે ધીમે ધીમે ઓછી થતી જાય છે. અને તેથી આયંદા થનારી પ્રજાના શરીર કાર્બિક સુધરશે. અને તેજ ખરાબ ચાલનો જલ્દીથી અંત આવે તેટલા માટે શિક્ષકોએ તેની વિરૂદ્ધ સખ્ત લાગણી વિદ્યાર્થીઓમાં પ્રેરવી જોઈએ. શિક્ષકોએ નીતિ શિખવવામાં અને જીવનના કાયદાઓનું જ્ઞાન આપવામાં બહુ શરમાળ ન થવું જોઈએ. કલાસમાં જે છોકરાઓ નબળા માલુમ પડે તે શા માટે નબળા છે તે જાણવા પ્રયત્ન કરી અને જે તબીબી સલાહની જરૂર પડે તો તેમ કરવા માખાપને સૂચવવું જોઈએ.

શહેરો અને કસબાઓની નિશાળો જ્યાં ડાક્ટરો હોય ત્યાં તો વિદ્યાર્થીઓના શરીરની તપાસ ત્રણ ચાતો છ છ મહીને એકવાર થાય એવો બંદોબસ્ત થવો જરૂરનો છે. અને આ તપાસના પરિણામની નોંધ રહેતી હોય તો સારું. સ્વચ્છ રહેવું અને સાફ કપડા પહેરવાની ટેવ બબ્બાસની શરૂઆતથીજ પાડવી જોઈએ, નિશાળના શિક્ષણમાં છોકરાઓનું જન આનંદ પામે એવા વિષયોનો ઉમેરો થવો જોઈએ. અને તે સંગીત, ડ્રોઇંગ, બગીચા-કામ અને ડ્રીલ જેવાં ગમતના સાધનો દાખલ કર્યાથીજ થઇ શકે. રમત ગમત અને કસરત માટે દરેક સ્કૂલમાં પૂરતાં સાધન જોઈએ. ક્રીકેટ વિગેરે પરદેશી રમતો નાની સ્કૂલોમાં ખરચાળ માલુમ પડે તો આપણી દેશી રમતો જેવી કે ગેડીદડા, દડામાર, આટાપાટા, હડતત, કુસ્તી અને દેશી કસરત તો અવસ્ય કરવાં જોઈએ. તે ઉપરાંત ડ્રીલ દરેક નિશાળમાં કરાવવીજ જોઈએ. અને તે વિષય સ્કૂલ અને ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં દાખલ કરવાથી દરેક શિક્ષક પોતાના કલાસને તે કરાવી શકશે.

છોકરાઓની વયના પ્રમાણમાં Bar Bellની કસરત કરાવવાથી સુધારો થશે. બાળ-વર્ગથી તે હાઇસ્કૂલના ઉંચામાં ઉંચા ધોરણ સુધી દરેક વિદ્યાર્થીએ ડ્રીલ કરવીજ જોઈએ.

છોકરાઓને બપોરનો નાસ્તો.

બપોરની છૂટી વેળાએ છોકરાઓ કંઈક નાસ્તો કરે તો બહુ સારું. એમના ખીલતા શરીરને મોટી ઉમરના માણસો કરતાં પોષણની બહુ જરૂર છે. પણ આ વ્યવસ્થા સ્કૂલ તરફથી તો નજ થઈ શકે, એટલે માખાપોએ ઘેરથીજ, પુરી, સુખડી, કે ચણા જેવું ખાવાનું સાથે આપવું જોઈએ, પોતાના છોકરાઓના ભરણ પોષણ કરવાની માખાપની દુરબાઈ આ દુરબાઈ પણ સમાયેલી છે અને આમાંથી રાજ્ય તેમને મુક્ત કરી શકે પણ નહિ અને મુક્ત કરવા ઇચ્છે તો પણ તે અશકિત છે. રાજ્ય આવો પ્રબંધ પોતાને ખર્ચે

કરે એ અશક્ય છે, તોપણ દલીલ ખાતર માનો કે તે પોતા તરફથી ખાવાનું આપવાની રીતી દાખલ કરે તોપણ એ ઇચ્છવા જેવું નથી કારણકે રાજ્યને વિદ્યાર્થીઓને લાભ મળે તેના કરતાં ખર્ચ વધારે થાય અને તેમનામાં બીજાની ઉદારતાથી ખાવું એવો ખોટો ભાવ થવા દેવો એ પણ એક માનસિક અને નૈતિક નિર્બળતા પેદા કરવા જેવું છે. પણ જો માખાપો શિક્ષકોની સાથે વધારે સમાગમમાં આવે અને રમત સંબંધી, પોષણ સંબંધી, છોકરાઓના શરીર સંબંધી પ્રશ્નોની વાતચીત થાય તો ઘણી મુશ્કેલીઓ દૂર થઈ શકે.

કેળવણીની ખીલવણી માટે શિક્ષકો અને માખાપોનો સહકાર ઘણો અગત્યનો છે.

મેટ્રીકયુલેશન.

હું પ્રાથમિક તથા માધ્યમિક કેળવણી શી રીતે સુધારી શકાય તે વિષય ચર્ચામાં આ સંબંધે કંઈક સૂચન કરી ગયો છું, પણ સ્વતંત્ર રીતે આ પરીક્ષા સંબંધીજ થોડા વિચારો દર્શાવવા ચોગ્ય ધારું છું.

પ્રથમ દૃષ્ટિએ યોગ્યેલો અભ્યાસક્રમ કાંઈ રીતે ઓછો નહિ લાગે. પણ નીચેના ધોરણમાંથી આવતા વિદ્યાર્થીઓના ખામીભર્યા અભ્યાસને લીધે એક વર્ષમાં પાંડય વિષયોનું સંગીન જ્ઞાન આપી શકાતું નથી એટલે શિક્ષણ માત્ર પરીક્ષા મંડપની જરૂરીઆતોનો ખ્યાલ રાખીનેજ આપવામાં આવે છે અને તેટલે અંશે શિક્ષણ ઉપરચોટીયું થાય છે. આમ ન થાય તેટલા માટે પ્રાથમિક શિક્ષણની સ્થિતિ સુધારવી એ આવશ્યક છે.

તેમ હમણાની પરીક્ષામાં કેટલાક વિષયો એવા છે જે અભ્યાસક્રમમાંથી કાઢી નાખવામાં આવે તો બીજા વિષયો પર વધારે લક્ષ આપી શકાય.

ખગોળ અને ભૂગોળનો જે ભાગ આ ધોરણમાં રાખેલ છે તે જો છઠ્ઠા ધોરણમાં રખાય તો કાંઈ અડચણ જેવું નથી. અને તે ધોરણમાંથી વિષયોનો બોલને ઓછો કરવા માટે દેશી ભાષાનો વિષય નિબંધ સિવાય કાઢી નંખાશે તો ઠીક પડશે.

છોકરાઓનો ગુજરાતી ભાષા પર કેટલો કાણુ છે, તે નિબંધદ્વારા સારી રીતે જણાઈ રહેશે, અને વર્ગમાં પણ વારંવાર ગુજરાતી નિબંધ લખાવવાથી આપેલ વિચારો શી રીતે ગોડવવા તેના મ્હાવરો પડશે અને આ ટેવ અંગ્રેજી લખવામાં પણ ઉપયોગી થશે.

ઐત્ત્રિક વિષય તરીકે માતૃભાષા ચાલે અંગ્રેજી રાખેલ છે. અને તે યુનીવર્સિટી પરીક્ષામાંથી ખાતલ કરેલ છે. જો માતૃભાષાનું જ્ઞાન કેળવવું એવોજ ઉદ્દેશ હોય તો અંગ્રેજી ઐત્ત્રિક તરીકે રાખવું આવશ્યક નથી. અને મારી માન્યતા પ્રમાણે ઐત્ત્રિક વિષય પડતો મૂકવામાં આવે તો અભ્યાસક્રમ વધારે બંધ બેસતો થશે, કેમકે હમણાના ધોરણે વિદ્યાર્થીઓને પ્રાસ્તાવિક અંગ્રેજી પેપર માટે બહારનું ધણું વાંચવાનું તેમજ લખવાનું હોય છે. અંગ્રેજી સામાન્ય જ્ઞાન વધારે પરિપક્વ થાય તેમ કેળવણી લેનારાઓને આગળ પર વધારે સુગમતા થશે, અને કોલેજોમાં કાચા વિદ્યાર્થીઓ પહેલા વર્ષમાં દાખલ થવા ખામે છે તે સંબંધી ફરીયાદ કેટલેક દરજ્જે ટળી જશે.

હમણાના અભ્યાસક્રમમાં વિષયનો એટલો બધો ખીચરો છે કે તેથી સામાન્ય જેવા ઉપયોગી વિષય પર પૂરતું ધ્યાન આપી શકાયું નથી. સાયન્સનું વ્યાવહારિક અને ભાવનાત્મક શિક્ષણ આપવા માટે દરરોજ સ્કૂલમાં એકાદી ચાલીસથી પચાસ મિનીટ એમાં ગાળવી જાય છે, તેને બદલે ઝડપાડીમાં 'ફર્સ્ટ એઇડ' અને સાયન્સ મળીને બાજેબાજ પીરીઅડ આપી શકાય છે. તેમાં તો વળી ફર્સ્ટ એઇડ માટે નિલાબની બહારનો વખત લેવો પડે છે કેમકે તે વિષયના શિક્ષણ માટે બહારના ડોક્ટરો વિગેરેની સમવડ ઉપર આધાર રહે છે. જો છઠ્ઠા ધોરણમાંથી દેશી ભાષા કાઢી નાંખી 'ફર્સ્ટ એઇડ' નો અર્ધા ભાગ અને ખગોળ તેમાં નાખવામાં આવે અને સાતમા ધોરણમાં 'ફર્સ્ટ એઇડ' ની બાકી રહેલી બાબતો રાખીએ અને ઐત્તિહ્યક વિષય મુકી દઇએ છીએ તો હમણાના કરતાં છોકરાઓ ઉપરથી ધણો બોલે એવો થઇ શકશે અને બીજા વિષયોનું જ્ઞાન પરિપક્વ થશે.

આ બધા સવાલો યુનિવર્સિટી સેનેટમાં જ માત્ર ચર્ચે અને સ્કૂલના હેડ માસ્તરો વિગેરેને તો માત્ર તેનો અમલજ કરવો પડે એવું હમણાનું ધોરણ કોઈ પણ રીતે પસંદ કરવા જેવું નથી.

જેમને હમેશાં વિદ્યાર્થીઓને બધા વિષયો શિખવવાના છે, જેમના પર સારા ખરાબ પરિણામનો જુઓ રહેલો છે, જેમને વિદ્યાર્થીઓનું માનસિક બળ ખીલવી તેનું ભવિષ્ય સુધારવાનું સોંપવામાં આવેલ છે, તેમનો આવા પ્રશ્નોના નિર્ણયમાં કંઈ અવાજ નહિ એ ખરેખર શોચનીય છે.

સેનેટમાં સભાસદો તરીકે, થોડાએક ધારાશાસ્ત્રીઓ અમુક કોલેજના પ્રોફેસર ને પ્રિન્સીપાલો અને સરકારી કેળવણી ખાતાના અમુક યુરોપીયન અમલદારો શિવાય સ્કૂલના પ્રતિનિધિઓ તો મૂઢલજ નથી હોતા. તેમ પરીક્ષકો તરીકે પણ કોલેજના લેકચરો પણ લાયક ગણાય છે જ્યારે ખાસ હાઇસ્કૂલના શિક્ષણનો અનુભવ ધરાવના માણસોને પસંદ નથી કરવામાં આવતા. એટલે ધોરણ બાંધનાર અને તેનો અમલ કરનાર એ બે વર્ગ વચ્ચે સહકાર થઇ શકતો નથી.

જે છોકરાઓને કોલેજના પ્રોફેસરો ભણાવે છે તેજ છોકરાઓની પરીક્ષા લેવા માટે જો તેઓ લાયક ગણાય છે તો પછી જે શિક્ષકો મેટ્રીક્યુલેશનના વિદ્યાર્થીઓને શિખવતા હોય તેઓ એમની પરીક્ષા માટે શા માટે ન યોગ્ય ?

આ દૃષ્ટીથી વિચિત્રતા ટાળવા મેટ્રીક્યુલેશનની પરીક્ષાની વ્યવસ્થા જેવી કે અભ્યાસક્રમ યોજવો, પાઠ્ય પુસ્તકો મુકરર કરવાં, પરીક્ષકો નીમવા, એ સહુ સત્તા એક મંડળને સોંપાવી જાય છે. અને તે મંડળમાં અર્ધી સંખ્યા યુનિવર્સિટીના પ્રતિનિધિઓની અને અર્ધી સંખ્યા હેડ માસ્તરોના પ્રતિનિધિઓની જાય છે.

આવું મંડળ યોજવાના જાત અનુભવથી ખરેખર ખામીઓ શી છે તે તરત શોધી કાઢશે અને તેને ટાળવાના ઉપાયો પણ જાણી શકશે.

સ્કૂલ ડાયરેક્ટર અને મેટ્રીક્યુલેશન એકત્ર કરવા બાબત.

સ્કૂલ ડાયરેક્ટરનું હમણાનું ધોરણ ધણુંખૂં મેટ્રીક્યુલેશનના બંધારણ પર જ રચાયેલું

છે. એટલે જે છોકરાઓ અભ્યાસમાં નબળા માલુમ પડે તેજ ઘણું કરીને આ પરીક્ષામાં જાય છે, અને ઉમેદવારોમાંથી આટલા ટકા પાસ થવા જોઈએ એવું પરીક્ષકોનું જણીતું વલણ હોવાથી ઓછી તૈયારીઓ છતાં પણ આપણે પાસ થઈ શકીશું એવી વિદ્યાર્થીઓમાં માન્યતા છે. અંગ્રેજીમાં જે કુશળતા મેટ્રીક થવા ઇચ્છતા વિદ્યાર્થીઓને જરૂરી છે તેવી આ પરીક્ષા માટે જરૂરી મનાતી નથી.

બૂઝોળના જ્ઞાન સિવાય બીજા બધા વિષયોમાં સામાન્ય જ્ઞાનમાં એક મેટ્રીક સ્કૂલ-ફાઇનલ પસાર થયેલા વિદ્યાર્થી કરતાં વધારે સારો હોય છે. એટલે અભ્યાસને ધોરણે સ્કૂલ-ફાઇનલ પરીક્ષાથી તમામ મેટ્રીક થયેલ કારકુન કરતાં હલકી પ્રતિભા કારકુન આપણે તૈયાર કરીએ છીએ. જે બાણુવવાનો એજ ઉદ્દેશ હોય તો પછી એકલી મેટ્રીકયુલેશન પરીક્ષાજ આ કામ માટે બસ છે.

આવી રીતે બે લગભગ સરખી પરીક્ષા રાખવાથી સ્કૂલફાઇનલના બૂઝોળ જેવા ઉપ-યોગી વિષય પર જોઈએ તેટલું લક્ષ આપી શકાતું નથી. તેમ જ પરીક્ષા માટે નિમિત્ત થયેલ અંગ્રેજીનો અભ્યાસ પણ ઘણી જગ્યાએ ખાસ કરવામાં આવતો નથી. કેમકે જુદા જુદા વિષયોના ખીચડથી હાઈસ્કૂલમાં માસ્તરો બધે પહોંચી વળે એવું હોતું નથી એટલે આ બંને પરીક્ષાઓ એક કરી નાંખવામાં આવે તો નિશ્ચયનું શિક્ષણ વધારે સરળ થાય.

અભ્યાસ માત્ર નબળા છોકરાઓ અને થોડાકજ સારા વિદ્યાર્થીઓ જોઈએ નીચેના ધોરણમાં નજીવ કારણસર બીજી ભાષામાં કાચા રહ્યા હોય, તેઓજ આ પરીક્ષા સહેલી છે એમ સમજી ભવિષ્યનો વિચાર કર્યા શિવાય તે કંમ લઈ લે છે. પણ ખરી રીતે જોતાં સ્કૂલફાઇનલનું ખરું સ્વરૂપ કેવું હોવું જોઈએ, તે મેં નવા ધોરણ ચોળવા સંબંધી જે સવિસ્તર દરખાસ્ત રજૂ કરી છે તેમાંના Vocational Training સંબંધી કરેલ સુચનાઓ ઉપરથી સમજી શકશો.

ખાસ વર્ગોની કેળવણી.

રાજકુમારો, તાલુકદારો અને ગરાસીઆઓની કેળવણી સંબંધી—

આ ખાસ વર્ગો માટે જે પદ્ધતિ હાલ પ્રચલિત છે, તે ખરચાણું છે એટલુંજ નહિ પણ તેમના માટે ખાસ ઇલાકિદિ સંસ્થાઓ રાખવાથી સામાન્ય પ્રજાવર્ગને અનેક ગેરફાયદા છે. રાજકુમારો, તાલુકદારો અને ગરાસીઆઓ—એ સર્વેને માટે કેળવણીની એક સંસ્થા હોય તો તો કંઈક ચોચ છે. પરંતુ તેમ નહિં કરતાં, તે વર્ગમાં પણ બે ભાગ પાડવામાં આવ્યા છે અને રાજકુમારો જેવા માટે રાજકુમાર કોલેજ સ્થાપવામાં આવી છે અને બીજા વર્ગ માટેની સંસ્થાનું નામ ગરાસીઆ સ્કૂલ એમ રાખવામાં આવ્યું છે. એટલે રાજકુમારો જોઈએ ભવિષ્યના રાજકર્તાઓ થવાના છે તેઓ તો સામાન્ય પ્રજાવર્ગના સંબંધ-માંતો ક્યાંથીજ આવે પણ તાલુકદારો અને ગરાસીઆઓ જોઈએ તેમના ભાયાતો છે અને જોઈએ રાજકર્તા કામનીજ ઓલાદ છે તેમના સંબંધમાં પણ આ રાજકુમારોને આવવાની તક આ ઝોલવણથી મળતી નથી.

રાજકુમાર કોલેજનું વાર્ષિક ખર્ચ ૬૦,૦૦૦ સાચક હજાર રૂપીઆ ઉપરનું થવા જાય છે, જ્યારે આ ખરચાળ ફેળવણીનો લાભ લેનારની સંખ્યા ભાગ્યેજ પચીસથી ત્રીસ સુધી થવા જાય છે.

રાજકુમારો બચપણમાં ઝંનાનામાંજ ગોંધાઇ રહે છે. અને અજાણ્ય ખવાસણો અને ખવાસોની ઇચ્છા મુજબ તેમને ઉછેરવામાં આવે છે અને તેનાજ સંસ્કાર તેમના કામળ મગજમાં પડે છે. પોતે રાજકુમાર છે, અને ભવિષ્યમાં પોતે રાજા થવાનો છે એવી સમજણ આવે અને પોતાની ભાવિ પ્રજ્ઞના સંબંધમાં આવવાની ઇચ્છા ઉત્પન્ન થાય તે પહેલાંતો તેને રાજકુમાર કોલેજમાં મોકલવામાં આવે છે જ્યાં તેને પોતાના જેવા રાજકુમારો યુરોપીયન અને દેશી માસ્તરો અને પોતાના હલકા નોકરો શિવાય બીજા કોઇના પરિચયમાં આવવાનો તેમને પ્રસંગ મળતો નથી.

અમુક વર્ષ આ પ્રમાણે ગાળ્યા પછી તેમને રાજ્યાસનપર આરોહણ થવાનો સમય પ્રાપ્ત થાય છે. જ્યારે તે માત્ર રાજ્યના મોટા અમલદારો અને યુરોપીયન મિજમાનો શિવાય બીજાના સહવાસમાં આવતા નથી અને બીજા સામાન્ય પ્રજાજન સાથે વાતચિતના પરિચયમાં પણ આવવાનો તેમને અણગમો પેદા થાય છે.

સામાન્ય પ્રજાની અભિલાષાઓ શું છે, તેઓને ફેળવણી તથા બીજા સામાજિક સુધારા કરવામાં શી શી અડચણો નડે છે, તેઓને જીંદગીમાં કેવી હાડમારીઓ વેડવી પડે છે, રાજ્યના અમલદારો પ્રજાજન સાથે કેવી રીતે વતન ચલાવે છે, તેઓ કરવેરા વિભેરેના બીજા સંબંધી કેવા વિચાર જણાવે છે, તેઓ માંહેનો ફેળવાયેલો વર્ગ રાજ્યતંત્ર માટે સંતોષ જાહેર કરે છે કે કેમ-પ્રજાના હક જળવાય છે કે કેમ અને ટુંકામાં પ્રજા સર્વ રીતે સુખી છે. તથા ગુજરાનના સાધન સહેલાઇથી પેદા કરી શકે છે કે નહિં વિગેરે માહિતી સામાન્ય પ્રજાના બાળકો સાથે સંબંધમાં આવે તો આવા રાજકુમારોને મળી શકે.

આ પ્રમાણે સંબંધમાં નહિં આવવાથી હાલના રાજ્યો રાજ્યકર્તા તરીકે પોતાનો ધર્મ યથાર્થ બજાવી શકતા નથી. અને પ્રજાપતિ પિતૃસ્નેહ દાખવી તેમની ચાલના મેળવી શકતા નથી.

રાજકુમારો માટે એલાહિદિ રાજકુમાર કોલેજની સ્થાપનાથી અતિશય ખર્ચ ઉપરાંત ઉપર પ્રમાણે અનેક ગેરલાભો થાય છે. આવી એક રાજકુમાર કોલેજ પાછળ થતા ખર્ચ-માંથી બીજા દશ હાઇસ્કૂલ નભી શકે.

આ પ્રમાણે રિથિતિ છે તોપણ રાજકુમારોએ સામાન્ય વર્ગ સાથે પ્રાથમિક સ્કૂલ અને હાઇસ્કૂલમાં રહીનેજ અભ્યાસ કરવો એવો મત અમારો નથી. તેઓને માટે જુદી સ્કૂલ જોઇએ. પરંતુ હાલ જેમ રાજકુમાર કોલેજ છે અને તેમાં રાજકુમારોની તમામ જીજ્ઞાસંખ્યા છે, તેવી અલાહિદિ સંસ્થા નહિં પરંતુ મુસ્લામમાં જેમ બોર્ડિંગ સ્કૂલો હોય છે, તેવા ધોરણપર રચાયેલ એક બોર્ડિંગ સ્કૂલ ઉઘાડવી. અને તેમાં રાજકુમારો ઉપરાંત, બીજા ગરાસીયા, ભાયાતો, તાલુકદારો, અને શ્રીમંત વર્ગના વિદ્યાર્થીઓને દાખલ કરવા એટલુંજ નહિં પણ સામાન્ય વર્ગમાં પણ કોઇ પ્રભાવશાળી, તેજશુદ્ધિવાળા વિદ્યાર્થીઓ હોય અને

જેઓ આ સ્કૂલનું બોર્ડિંગ વિગેરેનું ખર્ચ ઉપાડી શકે તે તમામ માટે આ બોર્ડિંગ સ્કૂલ ખુલી હોવી જોઈએ.

આ સ્કૂલમાં સ્તાફ વગેરે કેળવાયેલા ઍન્યુએટોનોજ હોવા જોઈએ. અને બીજી હાઇ-સ્કૂલ કરતાં વધારે ઉત્તમ રીતે નમુનેદાર શિક્ષણ મળે તે માટે ઍન્યુએટોને સારા પગાર ઉપરાંત નિશાળમાં દરેક વિષય સમજાવવા માટે પુસ્તકો, નકશા, ચિત્રો, મોડેલો અને યંત્રો, તથા એપેરેટસ વગેરેની સંપૂર્ણ સામગ્રી હોવી જોઈએ. રાજકુમારાના ધણા સોબતીઓ થશે અને તેઓના સહવાસને લઈ તેઓ લોકોની સ્થિતિથી વધારે માહિતગાર થશે, અને પોતાથી ઉતરતા દરજ્જાના માણસો સાથે હરવા ફરવામાં તથા વાતચિત કરી વિચારની આપ લે કરવામાં કોઈ રીતે તેઓ સંકોચ નહિં ધરે.

રાજકુમારો સાથે એક બે હલકા નોકરો રાખવા દેવા પણ તે ઉપરાંત બીજા ખવાસો કે મુસાસિબ નહિ એવા વધારાના નોકર કે જે નોકરોના ક્ષુદ્ર તથા સંકુચિત વિચારોની અસર રાજકુમારોના મગજ પર થાય તેવાને બોર્ડિંગમાં બીલકુલ ન રાખવા દેવા જોઈએ.

આ નિશાળના અંબ્યાસક્રમમાં, રમત, ગમત, રાઇડીંગ વગેરેને વિશેષ અગત્યતા આપવી જોઈએ. જે બને તો રજપુત વર્ગને લશ્કરી તાલીમ પણ કંઈક અંશે આપવાની ગોઠવણ થવી જોઈએ.

આવું ધોરણ રાખવાથી તેઓ સ્વધર્મપરાયણ થતાં શિખશે અને સામ્રાજ્યને પણ ખરા સ્તંભ રૂપ થઈ પડશે.

કુપારાંકર દલપતરામ આચાર્ય.



ગુજરાતમાં માધ્યમિક કેળવણી.

પ્રવેશિકા.

આ ગુજરાત કેળવણી પરિષદે ખાસ કરીને બે બાબતો પર પોતાનું લક્ષ આપવું જોઈએ.

૧. મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓ માટે શિક્ષણવ્યવસ્થા.

૨. માધ્યમિક કેળવણીની સ્થિતિ અને તેમાં થઈ શકે તેવો સુધારો.

આ બે બાબત પર ખાસ લક્ષ આપવાનું કારણ એટલું જ કે એમાં પરિષદ જો ધારે તો થોડા સમયમાં ઘણું કાર્ય કરી શકે. ન્યારે પ્રાથમિક કેળવણી અને ઉંચી કેળવણીના પ્રશ્નો ઘણા વિશાળ, પૈસાના સાધન પર આધાર રાખનારા અને સરકારની મદદથી જ આગળ વધી શકે એવા છે ત્યારે આ બે બાબતોમાં લોકો ધારે તે કરી શકે.

મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓ—સધવા તેમજ વિધવાની કેળવણીનો સંવાલ સૌથી વધારે અગત્યનો છે. પણ એ બાબતમાં મારો અનુભવ ન હોવાને લીધે એ ક્ષેત્ર બીજાઓને માટે રાખી અત્રે માત્ર માધ્યમિક કેળવણીના પ્રશ્નોનું જ વિવેચન કરવામાં આવશે.

જેટલું લોકો કરી શકે તેટલું તેઓ કરતા નથી, અને ઘણી વખત સરકારને ઠપકો આપે છે. ત્યારે સરકાર તેમની વાતો શી રીતે સાંભળે ? જે લોકો કાર્ય કરતા નથી અને માત્ર માંગણીઓ અને બીકણી માફક ધૂપો બડબડાટ કરે તેમના અવાજની અસર કેટલી હોઈ શકે ? જે અમુક બાબતમાં આપણને સત્તા જોઈતી હોય તો તે મેળવવા પહેલાં જે બાબતમાં સત્તા સ્વતંત્ર રીતે ભોગવી શકાતી હોય તે બાબતમાં ભાગવવી જોઈએ અને તે સત્યના યોગ્ય ઉપયોગથી આપણે બતાવવું જોઈએ કે આપણે વધારે સત્તા મેળવવાને લાયક છીએ. કેળવણી અને લોક આરોગ્ય એવી બાબતોમાં લોકો પોતાની મેળે મંડળો સ્થાપી સરકારની મદદ વિના ઘણું કરી શકે એમ છે. પણ ગુજરાતની સ્થિતિ આપણે તપાસીએ ત્યારે એમજ માલૂમ પડે છે કે લોકોને કાંઈ પણ પોતાનું ક્રિય કરવાની ઇચ્છાજન્ય રૂઢી નથી. અને જે અંગ્રેજ શાળાઓ હાલ મોટા શહેરોમાં અસ્તિત્વમાં છે તેમાંની ઘણી-ખરી વિદ્યાના પ્રચાર માટે કાઢવામાં આવી ન હોતી, પણ પૈસા કમાવાના એક સાધન તરીકે જ. ન્યાં ખાનગી ગૃહસ્થો પૈસા કમાવાના સાધન તરીકે નિશાળો કાઢતા હોય ત્યાં એ એક સર્વને ઉપયોગી, સર્વેએ ઉપાડી લેવી જોઈતી બાબત છે. નિશાળો અમુક એક વ્યક્તિની સત્તામાં હોવા કરતાં તેમની વ્યવસ્થા લોકોના યોગ્ય નેતાઓના હાથમાં હોવી જોઈએ એ વિચારોથી કાર્ય ન થતું હોય ત્યાં સુધી તો સારાં પરિણામ આવવાને બદલે અનિષ્ટ પરિણામજ આવવાનાં. સારા દેશજનો ઉત્પન્ન કરવા એવા હેતુથી કામ કરનાર આખા ગુજરાતમાં કેટલી નિશાળો છે ? એનો જવાબદારેક ગૃહસ્થ પોતાની મેળેજ શોધી કાઢશે.

ઉપાય માત્ર એકજ છે. આવી સધળી નિશાળોને બદલે ચરોતર કેળવણી મંડળ અને સાર્વજનિક કેળવણી મંડળ જેવાં મંડળો સ્થળે સ્થળે સ્થપાવાં જોઈએ. અને ખાનગી

વ્યક્તિઓને શિર ને ખોળે છે તે તેમણે ઉપાડી લેવો જોઈએ. આખા ગુજરાતને માર્ગ-દર્શક એક “ ગુજરાત ફેશનબ્લો મંડળ ” પણ સ્થપાવું જોઈએ.

અભ્યાસક્રમ વિગેરે.

હવે હાલ ચાલતી નિશાળો તથા તેમના અભ્યાસક્રમની કેટલીક ખામીઓ વિષે વિવેચન થશે.

૧. હાલ કેટલીક નિશાળોમાં વર્ગમાં હદ કરતાં વધારે છોકરાઓને રાખવામાં આવે છે. એક વર્ગમાં ૫૦-૬૦-૭૦ અથવા ૧૦૦ ની સંખ્યા પણ કેટલેક સ્થળે જોવામાં આવે છે.

૨. શિક્ષકો કામમ રહેતા નથી. થોડે થોડે વખતે બદલાય છે. શિક્ષકોની સ્થિતિ ગુલામ જેવી હોય છે. શિક્ષકો પોતાના વિચારોનો સ્વતંત્રતાથી ઉપયોગ કરી શકતા નથી. ન્યાં મુશ્કેલીઓ ગુલામ જેવા ખુશામતીઆ, અને વેપારી વતિથી વિદ્યાર્થીઓને પુસ્તકો વિગેરે બેચી પૈસા કમાનાર પોય ત્યાં શિષ્યો આદર્શ દેશજનો ક્યાંથી બની શકે ?

૩. શિક્ષકોની સ્થિતિ આવી હોવાને લીધે સારા શિક્ષકોને શીખવવાને ઉત્સાહ રહેતો નથી. માત્ર મેટ્રીક અથવા સ્કલફાઇનલમાં સારી સંખ્યા પાસ કરાવવી અથવા માંટ મેળવવાને ઇન્સ્પેક્શન વખતે સારો દેખાવ કરવો એ ઉપરાંત નિશાળોનો બીજો કામ પણ હેતુ હોતો નથી.

૪. જેટલા વિદ્યાર્થીઓ નિશાળમાં જાય છે તેનો ૬ ભાગ પણ મેટ્રીકમાં પાસ થઈ શકતો નથી. જેઓ પાસ થાય છે તેઓ આગળ બણી નોકરી લઈ શકે છે પણ બાકીના ઘણી મુશીબતથી પોતાનો ધંધો શોધી કાઢે છે. આવા વિદ્યાર્થીઓને આગળથી ધંધાનું શિક્ષણ મળતું રહે તો તેઓ ભવિષ્યમાં સારી રીતે પોતાનો નિર્વાહ કરી શકે. માટે દરેક નિશાળમાં ધંધાના ઐત્ત્રિક વિષયો દાખલ કરવા જોઈએ અને દરેક વિદ્યાર્થીને માટે ૧ ઐત્ત્રિક વિષય શીખવાનું ફરજિયાત રાખવું જોઈએ. શહેરોમાં ધંધાના શિક્ષણને માટે સારી અનુકૂળતા મળી શકે; કારણ ત્યાં વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઘણા મોટા પ્રમાણમાં હોય છે, અને દરેક ધોરણના ઘણા વર્ગો હોય છે. તેથી એકજ ધોરણના ઘણા વર્ગો પાડવાને બદલે જુદા જુદા ધંધા શિખનારના પણ વર્ગ પાડી શકાય. દરેક વિદ્યાર્થીને માટે અમુક વિષયો ફરજિયાત રાખી બીજા ઐત્ત્રિક વિષયોનું શિક્ષણ આપી શકાય. અને તે ઐત્ત્રિક વિષયો વાર દરેક ધોરણના વર્ગ પાડી શકાય. અને બીજું શહેરોમાં દરેક ધંધાનું શિક્ષણ આપતાં જે સ્કીમે તૈયાર થાય તેમના ગ્રાહકો પણ જલ્દીથી મળી શકે અને દરેક તૈયાર થયેલી સ્કીમનું વેચાણ પણ થઈ શકે, જેથી શહેરોમાં ધંધાનું શિક્ષણ દાખલ કરવું સહેલું થઈ પડે. અને ગામડામાં ખેતીનું શિક્ષણ, ચોકું સુતારી કામનું શિક્ષણ તથા દરજીનું શિક્ષણ આપી શકાય, શહેરોમાં ઘણા ધંધાઓ શીખવી શકાય અને દરેક ધંધો શીખનારા વિદ્યાર્થીઓ પણ મળી શકે.

૫. જે શિક્ષકોને પોતાના કાર્યમાં ખૂબ સ્વતંત્રતા મળે તો તેમનો ઉત્સાહ વધે. સારા શિક્ષકો મળી શકે અને શિક્ષણની પદ્ધતિમાં શોધકૃતિ પણ ખીસતી રહે.

૬. હાલ વિદ્યાર્થીઓ સ્કુલોમાં સાત વર્ષ ગાળે છે પણ તેમણે મેળવેલાં જ્ઞાનનો સરવાળો કરીએ તો એમજ માલુમ પડે છે કે ખરી જાણવા જેવી ચીજો તેમને શીખવવામાં આવી નથી. નકામી ચીજો તેમણે ઘણા પ્રમાણમાં ગોખેલી હોય છે, અને તેમાંની ઘણીખરી બૂલી જાય છે. તેનું કારણ એટલુંજ કે તે ખરેખર નકામીજ હોય છે અને તેમને જીવનમાં ઉપયોગી થતી નથી. ઇતિહાસ, ભૂગોળના વિષયોમાં ખાસ કરીને આવું બને છે જેથી એ વિષયોમાં થોડું શીખવવું, જીવનમાં ઉપયોગી થાય એવું શીખવવું અને બૂલી ન જાય એવી રીતે શીખવવું એ ત્રણ બાબત પર ખાસ ધ્યાન અપાવું જોઈએ.

૭. મહર્ષિ ટાગોરનાં શાંતિનિકેતનમાં જે વિષયવાર વર્ગની યોજના રાખવામાં આવી છે તે ઉત્તમ છે. અને શિક્ષકો તેમજ શિષ્યોની ઘણી અડચણો તેથી દૂર થઈ શકે એમ છે. તે યોજનાનો સ્વીકાર કરવાથી ખર્ચ પણ વધતો નથી. માત્ર હાજરીનાં રજીસ્ટર વધારે રાખવાથીજ તેમ થઈ શકે છે. હાલની પદ્ધતિ પ્રમાણે વિદ્યાર્થી અંગ્રેજીમાં સાતમા ધોરણને લાયક હોય અને સંસ્કૃતમાં ચોથા ધોરણને લાયક હોય તો તે અંગ્રેજી જ્ઞાન મેળવતો અટકે છે. અથવા જો તેને કોઈ પણ પ્રકારે સાતમા ધોરણમાં લઈ લેવામાં આવે તો તે સંસ્કૃત જ્ઞાન મેળવતો અટકે છે. બીજું, કોઈ વિદ્યાર્થી ત્રણ વિષયમાં લાયક હોય અને એકમાં બહુજ કાચો હોય તો તેને કાચા વિષયમાં કયા આધારે પ્રોમોશન આપવામાં આવે છે એ સમજવું બહુજ મુશ્કેલ છે. અને વિદ્યાર્થી ત્રણ વિષયમાં કાચો હોય અને એક વિષયમાં બહુજ સારો હોય તો તેને પ્રોમોશન ન આપી તે સારા વિષયમાં જ્ઞાન વધારવામાંથી શામાટે અટકાવવો જોઈએ? આમ હાલ ચાલતી પદ્ધતિ ઘણીજ અડચણકર્તા છે, તે તરત દૂર થવી જોઈએ અને ધોરણવાર નહિ પણ વિષયવાર મર્ટિફિકેટો આપવાની પદ્ધતિનો સ્વીકાર થવો જોઈએ.

૮. મકાનોમાં હદ ઉપરાંત પૈસા ખર્ચવામાં આવે છે. હવા, અજવાળું, સ્વચ્છતા અને સાદાઈમાં વસતી શોભા એ તરફજ ખાસ ધ્યાન અપાવું જોઈએ. અને સ્કુલોના મકાનો ઔષ્ધનાં ચિન્હો તરીકે નહિ પણ સાધુતાનાં ચિન્હો હોવાં જોઈએ. આ બાબતમાં થતો ઘણો ખર્ચ બીજી જરૂરની બાબતમાં લઈ શકાય.

નિબંધો માટેના વિષયોની યાદીમાં પૂછાયેલા પ્રશ્નોની ચર્ચા.

(ખ) પુસ્તકો પસંદ કરવાની સંપૂર્ણ દૃષ્ટિ હંડાસ્તરોને આપવી જોઈએ અથવા હાલ જે પુસ્તકોમાંથી પસંદ કરવાનું હોય છે તે ક્ષેત્ર ધાણું નાનું છે તે મોટું થવું જોઈએ. - સારાં પુસ્તકો પણ તૈયાર થયાં નથી. આપણા કેળવણી વર્ગોએ આપણને ઉપયોગી થાય તેવાં પુસ્તકો તૈયાર કરવાની જરૂર છે. ખાસ કરીને ઇતિહાસ ભૂગોળનાં પુસ્તકો ઘણાં સારાં થવાની જરૂર છે.

(૩-ચ-છ) અંગ્રેજી નિશ્ણોમાં ગુજરાતી ભાષાનું શિક્ષણ નહિ. જેવુંજ આપવામાં આવે છે, જે હાઈસ્કુલોના વિદ્યાર્થીઓના નિબંધો વાંચવાથી જણાઈ આવશે. તેમજ ગુજરાતી ભાષામાં સારાં વિદ્યાર્થીઓને વાંચવા લાયક પુસ્તકોની પણ ખોટ છે. તેમને માટે વાંચવા લાયક પુસ્તકો તૈયાર થવાં જોઈએ. સઘળા વિષયો માતૃભાષાદ્વારા શીખવવામાં આવે અને તેની પરીક્ષા માતૃભાષામાંજ લેવામાં આવે તોજ માતૃભાષા સારી રીતે શીખવાશે.

ગુજરાતી ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાથી વિદ્યાર્થીની શુદ્ધિ ખીલે છે, અને તેમ કરવાથી થોડા સમયમાં તેઓ વધારે જ્ઞાન મેળવી શકે.

વિદ્યાર્થીઓ મોટી ઉમ્મરના (૧૨-૧૩ વર્ષના) થાય ત્યારે અંગ્રેજી શિક્ષણ શરૂ કરવામાં આવે તો Direct method થી તેમને દરરોજ બે કલાક અંગ્રેજી શીખવવામાં આવે અને શિક્ષક Direct method નજીક હોય તો ચાર પાંચ વર્ષમાં હાલના જેટલું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકે, અને ઇતિહાસ, ભૂગોળ, સંસ્કૃત જેવા વિષયો અંગ્રેજી ભાષાદ્વારા શીખવી અંગ્રેજીનું જ્ઞાન વધારવા કરતાં અંગ્રેજીનું જ્ઞાન વધારવાનો ખીન્ને રસ્તો છે. અંગ્રેજીનું જ્ઞાન વધારવાને દરરોજ એકને બદલે બે કલાક તે શીખવવામાં ગાળવા, અને તેટલો વખત બીજા વિષયોમાંથી ઓછો કરી, તે વિષયો ગુજરાતી દ્વારા શીખવવા. મારા સાંભળવા પ્રમાણે આ પદ્ધતિનો સ્વીકાર પુનાની ન્યુ ઈન્સ્ટીટ્યુશન સ્કુલે કર્યો છે.

(જ.) આ બાબતમાં પ્રવેશિકામાં ધણું કહેવામાં આવ્યું છે. અને ફરીથી ટૂંકમાં એટલું જ કહીશ કે નીતિ, દેશજનતા વિગેરે બાબતો પુસ્તકોદ્વારા નહિ પણ ગુરૂના જીવનનું અનુકરણ કરવાથી જ વિદ્યાર્થીઓ શીખી શકે. જેવી રીતે શિક્ષકોને શિક્ષણની કળા શીખવવા માટે મુંબઈની અથવા મદ્રાસની ટ્રેનીંગ કોલેજમાં મોકલવામાં આવે છે તેવી રીતે તેમને મહર્ષિ ટાગોરની શાન્તિનિકેતન જેવી સંસ્થામાં એક વર્ષ રહેવાને મોકલવામાં આવે તો તેઓ શિક્ષકના જીવનને ઉપયોગી થાય તેવો સારો અનુભવ મેળવી શકે. આવો સંસ્કાર પામેલા શિક્ષકો વિદ્યાર્થીઓ ઉપર સારી છાપ પાડી શકે. બે હાલનું વાતાવરણ સુધારવું હોય તો આદર્શ શિક્ષકોએ શિક્ષણનું કામ ઉપાડી લઈ સ્થળે સ્થળે મંડળો સ્થાપી સઘળી નિશાળો પોતાના હાથમાં લેવી જોઈએ. આ બાબતમાં ચળવળ કરવાનું કામ ગુજરાતી કેળવણી મંડળે ઉપાડી લેવું જોઈએ. એ ગુજરાત કેળવણી મંડળને અસ્તિત્વનામાં લાવવાનું તથા તેની યોજના ઘડી કાઢવાનું કામ નીચે દર્શાવેલા ગૃહસ્થો તથા બહેનોને સોંપવું એ મારી નમ્ર સૂચના છે.

૧. મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધી
૨. યુનીલાલ ઘેલાભાઈ શાહ
૩. ઈંદુલાલ કનૈયાલાલ યાજ્ઞિક
૪. અમૃતલાલ વિઠ્ઠલદાસ દાકર
૫. અ. સૌ. શારદા સુમન્ત મહેતા
૬. ગં. સ્વ. નાની બહેન ગળજર

} સેક્રેટરીઓ

આ ગૃહસ્થો અને બહેનો આપણને દોરવાને લાયક છે. અને તેઓ આપણને યોગ્ય માર્ગ બતાવશે. તથા સર્વ બાઈઓ અને બહેનો ખંત અને ઉત્સાહથી આપણું કૃત્ય કરવાના કાર્યમાં જોડાઈ તેમને મદદ કરશે એવી આશાથી આ નિબંધની સમાપ્તિ કરું છું.

અખેલાલ મણિલાલ.

સેક્રેટરી-મામીય કેળવણી મંડળ.

અબામા-(સુરત જિલ્લો)

આધુનિક માધ્યમિક કેળવણીની પદ્ધતિ

અને

તે સંબંધમાં થોડીક સૂચનાઓ.

હાલમાં કેલવણીનો વિષય ઘણો ચર્ચાય છે અને તેમ થવું જ નોંધ્યે. કેળવણી લઈ બહાર પડતા હાલના યુવાનો બહુ કાચા નીવડે છે એવી ફર્યાદ ઘણી બાબતો કરવામાં આવે છે. એ વિષય ઉપર મનન કરનારા ગૃહસ્થો હાલની કેળવણીની આ સ્થિતિ માટે વિવિધ કારણો દર્શાવે છે. કેટલાકો હાલના અભ્યાસક્રમની ભૂલ કહાડે છે, કેટલાકો હાલની પદ્ધતિની ભૂલ કહાડે છે, કેટલાકો હાલના શિક્ષકોની ભૂલ કહાડે છે, કેટલાકો ખાતા તરફથી મુકાતા અંકુશની ભૂલ કહાડે છે. એ મુજબ જુદા જુદા ગૃહસ્થો જુદી જુદી દૃષ્ટિથી નોંધને વિવિધ પ્રકારના દોષો કહાડે છે. આ બધા દોષોમાં વધારે કે ઓછા પ્રમાણમાં સંસ્વાદ છે. કેળવણી પરિષદે આ મહત્વનું કાર્ય ઉપાડી લીધું છે તેને માટે તેના કાર્યવાહકોને ધન્યવાદ ઘટે છે. પણ આ વિષય ઉપર એટલો બધો મતભેદ ચાલે છે કે એ દિવસોના બા-ષણોથી એનું નિરાકરણ થવાનું નથી. કેલવણીના કામમાં અનુભવ તથા ઉત્સાહ ધરાવનારા વખતો વખત મળીને કેળવણીને લગતા જુદા જુદા સવાલો ઉપર ચર્ચા ચલાવશે ત્યારે જ ધીમે ધીમે સંતોષકારક પરિણામ આવશે. પરિષદ જે નિર્ણય પર આવે તેનો અમલ કરવાને સતત પ્રયાસ થવા નોંધ્યે અને જ્યારે એવા સતત પ્રયાસ ખંતથી થશે ત્યારે જ આ મહત્વનું કાર્ય પાર ઉતરશે.

પરિષદને ટુંક વખતમાં ઘણાં કાર્યો કરવાનાં છે એટલે આવી પરિષદમાં લાંબા નિ-અંધો વાંચવાનું બની શકે નહિ એમ હું માનું છું તેથી મારો વિષય લાંબો નહિ કરતાં હાલની કેળવણી ખામી ભરેલી શી બાબતમાં છે, તેના કારણો શું છે અને તે ખામીઓ દૂર કરવાને શું ઉપાયો ચોજવા નોંધ્યે, તે વિષે હું ટુંક વિવેચન કરીશ.

અત્યાર સુધી મારો અનુભવ માધ્યમિક કેળવણીના સંબંધમાં હોવાથી તે સંબંધમાં જ હું મારા વિચારો દર્શાવીશ.

કેળવણી લઈને નિશાળોમાંથી અને કોલેજોમાંથી બહાર પડતા હાલના યુવાનો પહેલાના કરતાં ઘણા ઉતરતાં છે એમ કહેવામાં આવે છે. અંગ્રેજી ભાષા ઉપર તેમનો કાબુ અગાઉના પ્રમાણમાં ઘણો ઓછો છે, માતૃભાષાનું તેમનું જ્ઞાનતો બહુજ અપૂર્ણ છે, બીજા વિષયોનું તેમનું જ્ઞાન ઉપલબ્ધિયા હોય છે, હાલની કેળવણીથી તેઓ વ્યવહારમાં ઉપયોગી થાય એવું જ્ઞાન ધરાવતા નથી, અંગ્રેજીમાં વાતચિત કરવામાં તેમજ લખવામાં તેઓ ઘણી ભૂલ કરે છે, અક્ષર ઘણા ખરાબ લખે છે વગેરે વગેરે હાલના યુવાનોના સંબંધમાં દોષ કહવામાં આવે છે. આ આક્ષેપોમાં કાંઈ સત્યતા નથી એમ કહેવું નથી. આનાં ઘણાં કારણો છે. પણ એ કારણો દર્શાવતાં પહેલાં એક વાત અત્રે જણાવવાની અને ધ્યાનમાં રાખવાની જરૂર છે.

નિશાળોમાંથી બહાર પડતા અગાઉના યુવાનો હાલના વખતના યુવાનો કરતાં બહુ અધ્યાતા હતા એ કહેવું સર્વાંશે ખરું નહિ કહેવાય. ખરું જોતાં એ સરખામણી બરાબર અને ન્યાયપૂર્વક થઈ શકેજ નહિ. એ સરખામણીજ બૂલભરેલી અને બૂલ અવડાવનારી છે. અગાઉના વખતમાં ફળવણીની શરૂઆત હતી તે વખતે ગણત્રીનાં મેટ્રિક્યુલેટો સ્કૂલ-માંથી બહાર પડતા હતા, તે સમયમાં અંગ્રેજી ફળવણીનો પ્રસાર બહુજ થોડો થયેલો હોવાથી જે થોડા યુવાનો અંગ્રેજી ફળવણી લેતા હતા, તેમની કીમત વધારે અંકાતી હતી. વળી તે સમયમાં ભણનારની સંખ્યા બહુ થોડી હોવાથી શિક્ષક દરેક વિદ્યાર્થી ઉપર અંગત લક્ષ આપી શકતા હતા અને સમજાવી શકતા હતા. શિક્ષક અને શિષ્ય વધારે સમાગમમાં આવતા હતા અને તેથી તેમનો સંબંધ વધારે ગાઢ થતો હતો અને તે કારણથી તેઓ પરસ્પર પ્રેમની લાગણીથી જોડાતા હતા. તે સમયનું જીવન હાલના જેટલું ખર્ચાળ નહિ હોવાથી શિક્ષકો સંતોષી હતા અને પોતાની દ્રજા ખરા દીક્ષથી બળવતા હતા. હાલનો સમય બદલાઈ ગયો છે. ભણનારની સંખ્યા ઘણી વધી ગઈ છે. દરેક વિદ્યાર્થી ઉપર અંગત લક્ષ આપવાનું કેટલેક દરજ્જે અશક્ય થઈ પડ્યું છે.

આ પ્રમાણે તે સમય અને હાલના સમયમાં ફેરફાર થઈ ગયો છે એ વાત ખરી છે. પણ અગાઉના સમયના યુવાનો નિશાળમાંથી બહાર પડતા હતા ત્યારે તેઓ સઘળા બહુ સંગીન જ્ઞાન ધરાવતા હતા અને હાલ જે બહાર પડે છે તે સઘળાજ ઉપલક્ષીયા જ્ઞાનવાળા છે એમ હું માનતો નથી. અગાઉ અંગ્રેજી ફળવણીનો થોડો પ્રસાર થયેલો હોવાથી જે થોડા યુવાનો થોડી ધણી ફળવણી લઈને બહાર પડતા હતા તેમને પોતાના જ્ઞાનનો ઉપયોગ કરવાના પ્રસંગો એકદમ મળતા હતા અને એવા પ્રસંગ મળવાથી તેઓ પોતાની જીવિતો વિકાસ અને જ્ઞાનની વૃદ્ધિનો વિકાસ અને જ્ઞાનની વૃદ્ધિ કરી શકતા હતા અને આથી તેઓ દીપ્તિ નીકળતા હતા. હાલમાં ફળવણીનો પ્રચાર થયો છે તેના પ્રમાણમાં સારી ઝળકતી કારકીર્દીવાળા યુવાનોનું પ્રમાણ જો કે બહુ ઓછું છે તો પણ એટલું તો કહેવું જોઈએ કે હાલની ફળવણીમાં જે થોડાક યુવાનો પોતાની સારી કારકીર્દી દીપ્તિ નીકળે છે તે અગાઉના સારામાં ગણાતા યુવાનો કરતાં ઘણું પણ દરજ્જે ઉતરતા નથી બલકે તેમાંના કેટલાક તો કેટલેક દરજ્જે અધ્યાતા હોય છે.

હાલના યુવાનો પર જે સામાન્ય આલેષ મુકવામાં આવે છે તે વિષે આટલું વિવેચન કર્યા બાદ હાલની ફળવણીની ખામીઓના કારણો મને જે લાગે છે તે જણાવીશ.

(૧) ગુજરાતી યોગ્ય ધોરણમાં પાસ થનારા વિદ્યાર્થીઓને અંગ્રેજી સ્કૂલમાં દાખલ થવાને લાયક ગણવામાં આવે છે. વળી અંગ્રેજી સ્કૂલમાં દાખલ થવા માટે ગુજરાતી યોગ્ય ધોરણના સઘળા વિષયોમાં પાસ થવાની જરૂરીયાત પણ સ્વીકારવામાં આવતી નથી. આ વિદ્યાર્થીઓ ગણિત અને ગુજરાતી વ્યાકરણમાં ઘણાજ નબળા માલમ પડે છે.

(૨) કેટલાક છોકરાઓ ગુજરાતી યોગ્ય ધોરણ તો કેટલાક પાંચમું, વળી કેટલાક છઠ્ઠું ધોરણ અને કેટલાક તો વર્નાક્યુલર ફાઇનલની પરીક્ષા પાસ કરીને અંગ્રેજી નિશાળોમાં દાખલ થાય છે. આનું પરિણામ એ આવે છે કે એક વર્ગમાં એક સરખા જ્ઞાનવાળા

છોકરા એકઠા થતા નથી. કેટલાક ધણા આગળ હોય છે ત્યારે કેટલાક પાછળ હોય છે. આથી બધા વિદ્યાર્થીઓના લાયકતું જ્ઞાન આપવું એ શિક્ષકને મુશ્કેલ થઈ પડે છે.

(૩) શીખવવાના વિષયો બહુ વધી પડવાથી બધા વિષયો માટે અને ખાસ કરીને અંગ્રેજી માટે પુરતો વખત મળતો નથી. જે વિષયો હાલ સ્કૂલોમાં શીખવાય છે તે બધા નકામા છે એમ માઈ કહેવું નથી. પણ જેટલા વિષયો દાખલ કરવામાં આવ્યા છે તેવું પુરતું જ્ઞાન આપવાને સ્કૂલોમાં પુરતો વખત મળતો નથી. અને તેને પરિણામે એક પણ વિષયનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન આપી શકાતું નથી. ધણા વિષયોનું અધુરું જ્ઞાન આપવું તેના કરતાં થોડા વિષયોનું સંગીત જ્ઞાન આપવું સાઈ છે એવો રો મત છે. હાલમાં વિષયો એટલા બધા વધી પડ્યા છે કે ટાઇમ ટેબલ કેમ ગોઠવવા તેની મુશ્કેલી તો જેઓને તે સંબંધમાં અનુભવ થતો હોય તેઓજ જાણે. અગાઉના સમયમાં સ્કૂલના કામ કરવાના એક અઠવાડિયાના વખતને ૨૮ વિભાગમાં બહેંચી નાંખવામાં આવતો હતો અને દરેક વિભાગ એક આખા કલાકનો રાખવામાં આવતો હતો. હવે શીખવવાના વિષયો વધ્યા, પણ કામ કરવાનો વખતતો તેટલોજ રહ્યા તેથી તે વખતને દરેક ૪૫ કે ૫૦ મીનીટના એવા ઓછામાં ઓછા ૩૪ વિભાગમાં બહેંચવામાં આવે છે. તેટલું છતાં પણ દરેક વિષય માટે અઠવાડિયામાં બે વિભાગ (periods) થી વધારે વખત મળી શકતો નથી. વળી જ્યાં શિક્ષકો અમુક વિષયોજ પ્રત્યેક વર્ગમાં શીખવે છે ત્યાં શિક્ષકોને એક વર્ગમાંથી બીજા વર્ગમાં જતાં વખતનો કેટલોક વ્યય થાય છે એટલે તે પાઠ માટે નિર્મિત કરેલો ૪૫ કે ૫૦ મીનીટનો વખત પણ તેને પુરેપુરો મળી શકતો નથી.

(૪) ખાતા તરફથી અગાઉ પરીક્ષા લેવાતી હતી અને તેને આધારે વિદ્યાર્થીઓને ઉપર ચઢાવવામાં આવતા હતા તે પદ્ધતિ અંધ થઈ ગઈ છે અને દરેક સ્કૂલવાળા પરીક્ષા માટે પોતાપોતાની જુદી ગોઠવણ કરી લે છે. આનું પરિણામ એ આવ્યું કે દરેક સ્કૂલના સચાલ પત્રકનું ધોરણ, જવાબ તપાસવાનું ધોરણ તથા ઉપલા વર્ગમાં ચઢાવવાનું ધોરણ એ સર્વમાં ધણો ફેર પડે છે. કોઈ સ્કૂલનું ધોરણ સખ્ત હોય છે, તો કોઈ સ્કૂલનું ધોરણ ધાતું હલકું હોય છે. આથી જુદી જુદી સ્કૂલોના એકજ ધોરણના છોકરાઓ એક સરખા જ્ઞાનવાળા હોતા નથી. કોઈ કારણસર એક સ્કૂલના વિદ્યાર્થીને બીજા સ્કૂલમાં દાખલ થવાનો પ્રસંગ આવે છે તો તેને પોતાની નવી સ્કૂલના વિદ્યાર્થીઓ પોતાથી બહુ ચઢિયાતા અથવા બહુ ઉતરતા માલમ પડે છે.

(૫) ખાતા તરફથી સ્કૂલોની પરીક્ષા લેવાતો રિવાજ અંધ પડ્યો છે અને તેને બદલે તપાસણી (Inspection) દાખલ થઈ છે તેની પદ્ધતિ ખામી ભરેલી છે. એક સ્કૂલ સારી છે કે નબળી છે, તેના શિક્ષકો પોતાના કામ માટે લાયક છે કે નહિ તેનો વિચાર વર્ષમાં એક વખત સ્કૂલની તપાસણી થાય છે તે ઉપરથી કરવામાં આવે છે. આથી શિક્ષકો તથા સ્કૂલોના લાગતા વળગતા બેદરકાર રહે છે. કેટલીક વખતે શિક્ષકો પોતાના આખા વર્ષના કામની કદર નહિ થવાથી ના ઉમેદ થાય છે.

(૬) છોકરાઓ ઉપલા વર્ગમાં જવાને લાયક હોય કે નહિ તોપણ માઆપો તેમને દર વર્ષે ઉપર ચઢાવવાની હોંસ ધરાવે છે. તેમને ઉપર ચઢાવવાને માઆપો તરફથી કોઈ

કાંઈ ભલામણો લાવવામાં આવે છે અને સ્કૂલોના વડાઓ કેટલીક વખત પોતાની નબળાઈને લીધે, કેટલીક વખત હાલના હરીફાઈના વખતમાં માથાપોને નારાજ કરવાના ભયથી અથવા બીજા કારણોથી એવી લાગવગને તાબે થાય છે. આવી રીતે ઉપર ચઢેલા છોકરાઓનું સંત્રસ્થાન છેવટે મેટ્રિક્યુલેશન ક્લાસમાં થાય છે. આવા વિદ્યાર્થીઓ તરફથી સારા પરિણામની આશા કેવી રીતે રાખી શકાય? મેટ્રિક્યુલેશનના વર્ગમાં આવા છોકરાઓની સાથે થોડાક સારા વિદ્યાર્થીઓ પણ હોય છે પણ વગમાં સારા છોકરાઓનું પ્રમાણ ઓછું હોવાથી તેમને લાયકનું શિક્ષણ આપવામાં આવે છે તો નબળા છોકરાઓ તે પ્રહણ કરી શકતા નથી અને તેમને સમજવવામાં શિક્ષકનો ધણો વખત જાય છે તેથી શિક્ષકોને પોતાના શિક્ષણનું ધોરણ ઉતારી પાડવું પડે છે. શિક્ષણનું ધોરણ આ રીતે ઉતારી પાડવાથી નબળા છોકરાઓને તો બહુ લાભ થતો નથી પણ સારા છોકરાઓને તેથી ધણો જ ગેરલાભ થાય છે. નબળા છોકરાઓના સમાગમમાં આવવાથી તેઓ પોતાને બહુ ચઢિયાતા ગણે છે અને તેથી તેમને પોતાને વિશે ધણો ઉંચો અભિપ્રાય રહે છે અને વધારે ચઢિયાતા થવાનો તેમને ઉત્સાહ થતો નથી, તેઓ બેદરકાર રહે છે. શિક્ષકને પોતાના શિક્ષણનું ધોરણ ઉતારી પાડવું પડે છે તેથી પણ સારા વિદ્યાર્થીઓને નુકશાન થાય છે. તેમને શિક્ષકના સારા શિક્ષણનો લાભ મળતો નથી. મેટ્રિક્યુલેશન પરીક્ષામાં ~~અસર~~ થતા વિદ્યાર્થીઓનો મોટો ભાગ બહુ ઉતરતો નીવડે છે તેનું આ એક મુખ્ય કારણ છે.

(૭) હાલના શિક્ષકો પોતાની જોખમદારી પુરેપુરી સમજતા નથી અથવા સમજે છે તો પોતાની ફરજ અદા કરવાનો ખ્યાલ તેઓ રાખતા નથી. હાલના શિક્ષકો પોતાની સ્થિતિથી સંતોષ પામતા નથી. તેઓ હંમેશાં અસંતોષી રહે છે. શિક્ષકના ધંધામાં તેઓ કેટલોક વખત ટકી રહેશે તે નક્કીપણે કહી શકાતું નથી. કાંઈ વધારે લાભની જગ્યા મેળવવાને તેઓ ચાલુ પ્રયાસ કરે છે; અને તેવો પ્રસંગ આવેથી તેઓ એક સ્કૂલમાંથી બીજી સ્કૂલમાં અથવા શિક્ષકના ધંધામાંથી બીજા ધંધામાં ચાલી જાય છે. આવા સંજોગોમાં શિક્ષક તરીકેના પોતાના કામમાં તેઓ પોતાનું ચિત્ત ચોંટાડી શકતા નથી. અને શિક્ષક તરીકે ફતેહમંદ નીવડવાને પોતે જે અભ્યાસ ચાલુ રાખવો જોઈએ તે કરવા તરફ તેઓ પોતાનું લક્ષ્ય ચોંટાડી શકતા નથી.

(૮) હાલના શિક્ષકો અને શિષ્યો વચ્ચેનો સંબંધ ભાડુતી છે. તેઓને અરસપરસ પ્રેમ હોતો નથી. કેટલાક શિક્ષકો પોતાના વર્ગના સઘળા શિષ્યોને બરાબર ઓળખતા પણ નથી.

કેળવણીની ખામીના કારણો ઉપર મુજબ કલા પછી હાલની સ્થિતિમાં સુધારો કરવાને શું ઉપાય ચોજવા જોઈએ તેનો વિચાર કરીએ અને તે ઉપાયો હું હુંકમાં નીચે મુજબ જણાવીશ.

(૧) હાલની ગુજરાતી સ્કૂલોમાં સાત ધોરણ સુધીનો અભ્યાસ કરાવવામાં આવે છે. તેને બદલે પાંચ ધોરણ સુધીનો જ અભ્યાસ દરેક સ્કૂલમાં કરાવવો.

(૨) ગુજરાતી સ્કૂલમાં પાંચ ધોરણ થીખ્યા વગર કોઈ છોકરાને અંગ્રેજી સ્કૂલમાં દાખલ કરવો નહિ.

(૩) માતૃભાષાના સંગીન જ્ઞાનની જરૂર છે, માટે ગુજરાતી સ્કૂલોમાંથી ઉપલા બે ધોરણો કમી કરવામાં આવે તેનો અભ્યાસ અંગ્રેજી મિડલસ્કૂલોમાં કરવો. ગુજરાતીના શિક્ષણ માટે મિડલ સ્કૂલોમાં ટ્રેનીંગ કોલેજના ગુજરાતી ટ્રેનડ શિક્ષકોની નીમણૂક કરવી. આમ કરવાથી પ્રાથમિક ક્ષેત્રવર્ણીના ખર્ચમાં કેટલોક બચાવ થશે અને એવી રીતે બચેલી રકમ પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષકોના પગારમાં વધારો કરવામાં વાપરી શકાશે.

(૪) હાલમાં અંગ્રેજી ચોથા ધોરણમાં બીજી ભાષા, ભૂમિતિ, ઇંગ્લાંડનો ઇતિહાસ શીખવવામાં આવે છે તે કમી કરવા અને જે વખત બચે તેનો ઉપયોગ અંગ્રેજી, ગુજરાતી તથા ગણિતનો અભ્યાસ સંગીન કરાવવામાં કરવો.

(૫) પાંચમાં ધોરણથી કેટલાક વિષયો ફરજિયાત તથા કેટલાક ઐચ્છિક રાખવા. જેઓને મેટ્રિકથી આગળ અભ્યાસ કરવો હોય તેમને અનુકુળ પડે તથા લવિષ્યમાં ઉપયોગી થઈ પડે એવા વિષયો ઐચ્છિક વિષયો માટે દાખલ કરવા.

(૬) મેટ્રિકની પરીક્ષા પસાર કર્યા પછી જે પ્રકારનો અભ્યાસ વિદ્યાર્થીઓ અગાડી કરવા માગતા હોય તે મુજબ મેટ્રિકની પરીક્ષા માટે પણ ઐચ્છિક વિષયો રાખવા.

(૭) મેટ્રિક વર્ગમાં દાખલ થતાં પહેલાંની પરીક્ષા ખાતાના ઇન્સ્પેક્ટર મારફત અથવા દરેક જીલ્લાની સ્કૂલોના હેડમાસ્તરની કમીટી મારફત લેવાવી જોઈએ અને એ પરીક્ષાના પરિણામે ઇન્સ્પેક્ટર અથવા કમીટી ઠરાવે તેમનેજ મેટ્રિક વર્ગમાં દાખલ કરવા. આથી મેટ્રિક વર્ગનું તત્વ બહુ સુધરી જશે. શિક્ષકોને સારા છોકરાઓ સાથે કામ કરવાનું મળશે એટલે તેમને પોતાના કામમાં ઉત્સાહ થશે. વિદ્યાર્થીઓને સારા છોકરાઓ નોંડે હરીફાઈમાં ઉતરવું પડશે. એટલે તેઓ પણ સ્પર્ધામાં વધારે સાફ કામ કરશે અને તેમને પણ કામ કરવાનો ઉત્સાહ થશે. આથી મેટ્રિકમાં પસાર થનાર છોકરાઓનું પ્રમાણ જે હાલ ૪૦ ટકા કરતાં વધારે આવતું નથી, તે વધી જશે એટલુંજ નહિ પણ હાલમાં સ્કૂલોમાંથી જે મેટ્રિક બહાર પડે છે તેનાં કરતાં બહુ વધુઆતા મેટ્રિક બહાર પડશે અને હાલના મેટ્રિકોના કાંચા જ્ઞાન માટે જે ફર્યાદ કરવામાં આવે છે તે મોટે ભાગે દૂર થશે એમ માફ માનવું છે.

(૮) અંગ્રેજી સ્કૂલોમાં અંગ્રેજી સિવાય બીજા વિષયોનું શિક્ષણ માતૃભાષા દ્વારા આપવાની હિમાયત હાલ કરવામાં આવે છે તેની સદંતર તરફેણમાં હું નથી. પરદેશી ભાષાનું સાફ જ્ઞાન મેળવવાને તે ભાષામાં વાતચિત કરવાનો તથા લખવાનો મહાવરો પાડવાની ઘણી આવશ્યકતા છે અને તે માટે ઉપલા વર્ગોમાં તો અંગ્રેજી મારફત શિક્ષણ આપવાની જરૂર છે. પણ પહેલાં ચાર ધોરણ સુધી ગુજરાતી દ્વારા શિક્ષણ આપવું જોઈએ અને પરીક્ષામાં અંગ્રેજી સિવાયના સઘળા વિષયો ગુજરાતી ભાષાદ્વારાજ તપાસવા. અને ઉપલા વર્ગોમાં ગુજરાતીનો વિષય ફરજિયાત વિષય તરીકે રાખવો. આથી માતૃભાષાનું જ્ઞાન હાલના કરતાં વધારે સંગીન થશે એમ હું ધારું છું.

(૯) વર્ગ ચલાવવામાં સ્કૂલોના વડાઓએ હાલના કરતાં વધારે સખત થવું જોઈએ.

(૧૦) ટુંકામાં ગુજરાતી સ્કૂલોમાં પાંચમું ધોરણ પુરું કર્યા પછી અંગ્રેજી સ્કૂલોમાં નીચે મુજબના વિષયો રાખવાની ભલામણ કરીશ.

(અ) મિડલ સ્કૂલના ત્રણ ધોરણ માટે.

- | | |
|---------------------------------------|--|
| (૧) અંગ્રેજી. | (૪) હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ. |
| (૨) ગુજરાતી. | (૫) હિંદુસ્થાનની ભૂગોળ તથા પૃથ્વીની સામાન્ય ભૂગોળ. |
| (૩) અંગ્રેજી (મહોંડેના ગણિત સુદ્ધાં.) | (૬) ડ્રોઇંગ. |

નોંધ—હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ પહેલા એ ધોરણમાં નહિ લેતાં ત્રીજા ધોરણથી શરૂ કરવો. આથી અંગ્રેજી તથા ગુજરાતી ઉપર વધારે લક્ષ આપવાને વખત મળશે જે હાલની સ્થિતિ નેતાં બહુ અવશ્યનું છે.

વળી ત્રીજા ધોરણમાં અંગ્રેજી છોકરાઓ પાસે મૂળ વાક્યો લખાવીને નિબંધની ટેવ પાડવી જોઈએ.

(આ) અંગ્રેજી સ્કૂલના ચોથા ધોરણ માટે.

- | | |
|--|--|
| (૧) અંગ્રેજી. | (૫) હિંદુસ્થાનની ભૂગોળ તથા ખ્રીષ્ટીય આર્થિક્સની ભૂગોળ. |
| (૨) ગુજરાતી. | (૬) આરોગ્ય વિદ્યા (Hygiene and phy-
siology) |
| (૩) અંગ્રેજી (મહોંડેના ગણિત (૭) સાથે) તથા બીજા ગણિત. | (૭) ડ્રોઇંગ. |
| (૪) હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ (ગુજરાતીમાં) | |

(ઈ) અંગ્રેજી સ્કૂલના પાંચમા તથા છઠ્ઠા ધોરણ માટે.

- | | | |
|----------|---|--|
| પરખ્યાત. | { | (૧) અંગ્રેજી. |
| | | (૨) ગુજરાતી. |
| | | (૩) અંગ્રેજી. |
| | | (૪) હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ. |
| | | (૫) ઇંગ્લાંડનો ઇતિહાસ. |
| | | (૬) બીજા ગણિત. |
| | | (૭) ભૂગોળ. |
| | | (૮) આરોગ્યવિદ્યા (Hygiene and physiology.) |

- | | | |
|--|---|--------------------------|
| ઐત્તિક-આ ત્રણમાંથી
ગમે તે એક વિષય લેવો. | { | (૯) બીજા ભાષા. |
| | | (૧૦) ભૂમિતિ તથા physics. |
| | | (૧૧) વેપારીજ્ઞાન. |

(૩) હાઈસ્કૂલના સાતમા ધોરણ માટે એટલે યુનિવર્સિટીની મેટ્રિક્યુલેશન અથવા ખાતાની સ્કૂલ ફાઇનલની પરીક્ષા માટે.

ફરજિયાત.

- | | | |
|---|-------|----------------------|
| { | (૧) | અંગ્રેજી. |
| | (૨) | ગુજરાતી. |
| | (૩) | અંગ્રેજી. |
| | (૪) | હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ. |
| | (૫) | ભૂગોળ. |

ઐચ્છિક—ખેમાંથી ગમે

તે એક ભાવ.

- | | | |
|---|-------|---|
| { | (૬) | ખીજી ભાષા તથા ઈંગ્લાંડનો ઇતિહાસ
અથવા |
| | (૭) | ખીજી ગણિત, ભૂમિતિ (સાયન્સ) |

ઉપર મુજબનો અભ્યાસક્રમ ગોઠવવાથી વિદ્યાર્થીઓ ઉપર ઘણા વિષયોનો બોજો હાલ છે તે ઓછો થશે અને સધળા વિદ્યાર્થીઓ પોતાના સંજોગો પ્રમાણે ભવિષ્યમાં જે રીતે જીવન ગાળવા ઇચ્છા રાખતા હોય તે મુજબ તેમને વ્યવહારોપયોગી જીવવણી મળશે.

મેટ્રિક્યુલેશન વર્ગમાં ગુજરાતી, વિજ્ઞાન તથા ભૂગોળ એ ત્રણ વિષયોની પરીક્ષા લેવાનું યુનિવર્સિટી તરફથી સ્કૂલોને સોંપવામાં આવ્યું છે તે પદ્ધતિ ખીલકલ નાપસંદ કરવા જેવી છે. એ વિષયો ઉપયોગી ગણવામાં આવતા હોય તો તેની પરીક્ષા યુનિવર્સિટી તરફથીજ લેવાવી જોઈએ.

વિદ્યાર્થીઓના અક્ષર હાલ ખુબ નબળા આવે છે માટે અક્ષરનો એક જૂદો વિષય ગણવો જોઈએ.

જે વિદ્યાર્થીઓ મેટ્રિક્યુલેશન કે સ્કૂલફાઇનલથી અગાડી અભ્યાસ કરવા માંગતા નહિ હોય તેમને ભૂમિતિ, ખીજી ભાષા વગેરે વિષયો વ્યવહારમાં ઉપયોગી નીવડ્યા નથી અને તેમના ઉપર નિરર્થક બોજો પડે છે, એટલુંજ નહિ પણ અંગ્રેજીના વાંચનમાંથી તેમનો એટલો વખત ઓછો થાય છે, અને તેથી તે વિષયમાં વિદ્યાર્થીઓ કાચા નીવડે છે. વળી જે વિદ્યાર્થીઓ કોલેજમાં આગળ અભ્યાસ કરવા માંગતા હોય તેમને પણ ખધા વિષયો ઉપયોગી નીવડતા નથી. જેઓ વૈદક કે ઇનજીનીરી કે સાયન્સ કોલેજમાં દાખલ થવા માંગતા હોય તેમને ખીજી ભાષા અને ઈંગ્લાંડનો ઇતિહાસ ખપમાં આવતા નથી અને જેઓ આર્ટ્સ કોલેજમાં જવા માંગતા હોય તેને ભૂમિતિ વગેરે વિષયો ખુબ ઉપયોગી નીવડતા નથી. માટે એ વિષયો ઐચ્છિક વિષયો તરીકે દાખલ કરેલા છે. જો આ મુજબ સ્કૂલોના અભ્યાસક્રમમાં ફેરફાર કરવામાં આવે તો યુનિવર્સિટીના હાલના અભ્યાસક્રમમાં પણ તેને અનુસરતો ફેરફાર કરવો કે જેથી વૈદક અને ઇનજીનીરી કોલેજમાં જતાં વિદ્યાર્થીઓને હાલ પ્રીવીયસ ક્લાસમાં એક વર્ષ કહાડવું પડે છે તે ખચી જાય. વળી જે લોકોને કોલેજની જીવવણી લેવાની ઇચ્છા નહિ હોય અથવા સગવડ નહિ હોય તેમને માટે વેપારી જીવવણીનો પણ સમાસ કરેલો છે.

યુનીલાલ વેલ્લાભાઈ શાહ.

વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ.

ગુજરાતની પ્રજામાં કેળવણીનો પ્રચાર કરવા માટે જ્યારે મી. હોપ સાહેબ શરૂઆતના પ્રયાસો કરતા હતા અને જૂની વાચનમાળા માટે પાઠો તૈયાર કરાવતા હતા ત્યારે વિજ્ઞાનના જે પાઠો એમણે પસંદ કરી ગુજરાતી ભાષામાં ઉતારાવ્યા હતા, તે પાઠો તેના તે સ્વરૂપમાં ગુજરાતમાં રહેશે એવું તેમણે ખીલકુલ ધાર્યું હતું નહિ. કદાચ ગુજરાતમાં લાંબો વખત વસીને જનસ્વભાવના જ્ઞાનથી તેમણે ગુજરાતની પ્રગતિવેગ ઓછો કહી લીધો હોય તો કહેવાય નહિ. ગુજરાતમાં વિજ્ઞાનના શિક્ષણનું ખીજ જૂની વાચનમાળાના વિજ્ઞાનિક પાઠોએ રોપ્યું હતું. તે ખીજ હજી ફૂટ્યું ફાટ્યું નથી તે તો અનુભવથી સ્પષ્ટ છે. નવી વાચનમાળા તૈયાર થયા પછી કેટલીક બાબતમાં લોકોને સંતોષ મેળવવાના કારણો મળ્યાં છે તો કેટલીક બાબતમાં નિરાશ થવાના યોગ પ્રાપ્ત થયા છે. વિજ્ઞાનના પાઠો નવી વાચનમાળામાં કદાચ વધારે સુખદ હશે પણ તે ગોઠવવામાં બહુ સારો ક્રમ રહ્યો નથી; તે લખવામાં બહુ સારી ભાષાનો આશ્રય લેવામાં આવ્યો નથી. ગંભીર શાસ્ત્રીય સત્યો ટુંકામાં વાંચકની નજર ન ખેંચે તેવા રૂપમાં ગોઠવી દેવામાં આવી છે. સરળ શાસ્ત્રીય ખીનાપર લાંબા પેરેગ્રાફ લખાયેલા છે. ચિત્રો કાઢી ઇંગ્રેજી પુસ્તકમાંથી ઉઠીના લેવામાં આવેલાં હોય તેવાં જણાય છે. પાઠમાં જે રીત મુજબ સિદ્ધાન્ત સમજાવ્યો હોય છે તે રીત સમજાવનાર ચિત્રો હોવાને બદલે જુદીજ પ્રણાલિકાના ચિત્રો હોય છે. કાંઈ પણ પાઠમાં તેમાં ચર્ચતા વિષય સંબંધી આગળપર વિદ્યાર્થીઓ શું શીખ્યા છે તેનું સિંહાવલોકન કરવામાં આવ્યું નથી એટલે કે બધા પાઠો બહુજ ત્રુટક થઈ પડ્યા છે. વાચનમાળાના વિજ્ઞાનના પાઠો બધા વાંચી ગયા પછી વિદ્યાર્થીને એવો સાક્ષાત્કાર થતો નથી કે પુસ્તકમાંથી તે વનસ્પતિશાસ્ત્ર ઇન્દ્રિયવિજ્ઞાન, પદાર્થવિજ્ઞાન, રસાયણશાસ્ત્ર, કે પ્રાણીશાસ્ત્ર સંબંધી સિદ્ધાન્તો શીખ્યો હોય. પાઠની શૈલી તથા પાઠની ગોઠવણી એવી શીથીલ અને ત્રુટક છે કે કલ્પનાશક્તિવાળો વિદ્યાર્થી પણ પાઠોને જુદા જુદા શાસ્ત્રના વિભાગમાં મૂકી શકે નહિ. આ સ્થાને વાચન-માળાના પાઠોની ટીકા કરવાનો ઉદ્દેશ નથી પણ ગુજરાતમાં વિજ્ઞાનના શિક્ષણનું જે કંઈ સાહિત્ય છે તે કેવા સ્વરૂપનું છે તે બતાવવાનો ઉદ્દેશ છે.

૪. સ. ૧૯૧૩ થી મુંબઈ ઇલાકામાં માધ્યમિક શાળામાં વિજ્ઞાનને સ્થાન આપવામાં આવ્યું છે તે બહુજ સ્તુત્ય હીલચાલ થઈ છે. માધ્યમિક શાળાનો જે અભ્યાસક્રમ મુંબઈ સરકારે ચોળ્યો છે તેમાં ઇંગ્રેજી શાળાના ચોથા ધોરણ સુધીનો અભ્યાસક્રમ ધણેજ યોગ્ય અને સુવ્યવસ્થિત છે. ઇંગ્રેજી શાળાના ધોરણ ૫, ૬, અને ૭ માટે યોજવામાં આવેલો અભ્યાસક્રમ ઉપરથી બહુ સારો અને તદ્દન બ્યવહાર જણાય છે; પણ જરા ઉંડા ગયા પછી, અગર એકાદ વર્ષ એ અભ્યાસક્રમ પ્રમાણે શીખેલા વિદ્યાર્થીઓની જ્ઞાન સમૃદ્ધિની તપાસ કર્યા પછી માલુમ પડી આવે છે કે તે અભ્યાસક્રમ જેટલો બ્યવહાર દેખાય છે તેટલો બ્યવહાર નથી. પદાર્થ વિજ્ઞાનની જે પ્રયોગમાળા વિદ્યાર્થીઓને હાથે સાદાં રમકડાંની મદદથી કરવામાં આવે છે તે પ્રયોગોની અગત્ય, તે પ્રયોગોમાં સમાયેલું શાસ્ત્રીય સત્ય, વિદ્યાર્થીઓના મગજપર સ્થાયી છાપ પાડી શકતાં નથી. વિજ્ઞાન શીખવવા માટે પ્રયોગોની

સહાય લેવી નોંધએ, કેવળ સૂક્ષ્મ સત્યો અર્થવાચી વિજ્ઞાન શીખવી શકાતું નથી—વગેરે જાણે પડવા લાગી એટલે તેના ઉત્તરમાં શિક્ષણક્રમમાં એક બે પ્રયોગમાળાઓ મૂકી દેવામાં આવી. પાંચમાં ધોરણ, છઠ્ઠા ધોરણ અને સાતમા ધોરણના વિદ્યાર્થીઓ એટલાં બધાં બાળક હોતાં નથી કે તેમને તેમની ચોપડીના પાનાની લંબાઈ પહોળાઈ, અગર પેનસીલની બડાઈ, અગર લાકડાના કકડાનું ક્ષેત્રફળ માપવામાં આપું વર્ષ રસ પડે. તેઓ એટલા બધા અણુસમજી હોતા નથી કે કચરાવાળું પાણી કેમ ગાળવું, પાણીની વરાળ કેમ બનાવવી, સીસું ગરમ કેમ કરવું, વગેરે બાબતમાં આખા વર્ષ સુધી મજા માની શકે. યંત્રવિજ્ઞાના પાઠો શીખતી વેળા વિદ્યાર્થી સમજતા હોય છે કે તેમને પ્રયોગ કરવા માટે આપવામાં આવેલા ઉપકરણો માત્ર નાના નમૂના છે, તેને વાપરવાથી યંત્ર વાપરતાં કંઈ આવડતું નથી, તો પછી તે રમકડાં સાથે રમત કરવામાં બધો વખત ગાળવાની ધીરજ તેમનામાં કેમ રહી શકે ? આવી રીતે પદાર્થ વિજ્ઞાન અને રસાયન સંબંધી અપૂર્ણ ખ્યાલ ને વિદ્યાર્થીના મગજમાં ભરાઈ બેસે તો તે બહુજ હાનિકારક નીવડે છે. વિદ્યાર્થીઓની સ્લેટ, પેન, તથા કાગળનાં કે લાકડાના ત્રિકાણોનું માપ લેવાનું તેમને શીખડાવવાનું રાખ્યું હોય તેની સાથે ને ઈમારતી લાકડાંનું માપ, કાંઈ ખેતરના કકડાંનું માપ, કાંઈ ઉંચા શિખરનું માપ લેવડાવતાં વિદ્યાર્થીઓને શીખવવામાં આવે તો ખરી રીતે વ્યવહાર શિક્ષણ આપ્યું કહેવાય. ખ્યાલનું પાણી ગાળતાં શીખવ્યા પછી ને નળમાં આવતું પાણી તળાવમાંથી શી રીતે ગાળી લેવામાં આવે છે તે બતાવવામાં આવે તો વધારે વ્યવહાર શિક્ષણ આપ્યું કહેવાય. આપણા દેશમાં વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ બહુ લોકપ્રિય નથી બનતું તેનું કારણ એજ છે કે વિજ્ઞાનનું જે શિક્ષણ અપાય છે તેથી શીખનારને એવો સચોટ સાક્ષાત્કાર થતો નથી કે જેથી તેને પોતાને વિજ્ઞાન માટે માન ઉત્પન્ન થાય, કે વિજ્ઞાનના શિક્ષણની અગત્ય સંપૂર્ણ રીતે સમજાય કે ભવિષ્યમાં તે શિક્ષણનો બહોળો પ્રચાર કરવા માટે ઔત્સુક્ય તેમનામાં જાગૃત થાય. વિજ્ઞાનના વિષયને ઐહિક વિષય રાખી યુનિવર્સિટીની પદવી મેળવનારને એક જણ બોલતાં સાંભળે કે “ જોસબેર વરસતા વરસાદના પૂરથી દ્રામના પાટા ઢંકાઈ ગયા છે એટલે દ્રામ ગાડી હાંકનાર બીચારો શી રીતે ગાડી હાંકી શકે ? ” તો પંખી તે ગૃહસ્થનો આ વિષયનો સાક્ષાત્કાર કેવો હોવો નોંધએ ? ગુજરાતમાં વ્યાપાર-કૌશલ્ય ધણી ઉંચી પ્રતિનું છે તેમ કેટલાક માને છે; ને તેવું હોય વ્યાપારની સાથે જાદ સંબંધ ધરાવનાર વિજ્ઞાન ગુજરાતના વિદ્યાર્થીઓને હજી સુધી આકર્ષી નથી શક્યું તેનું કારણ શું હોવું નોંધએ ? બંગાળામાં ડૉક્ટર જગદીશચંદ્ર બોઝ અને ડૉ. રોય જળકે તો ગુજરાતમાં એકલા ગજગરને એકલે હાથે કામ કરવાની જવાબદારી ઉપાડવાનો યોગ કેમ રહેવા પામે ? વિજ્ઞાનના શિક્ષણનો વ્યવહાર ઉપયોગ ગુજરાતજ કરી બતાવશે, ગુજરાતીઓ તે તરફ વધારે લક્ષ આપશે તો જરૂર એ વિષય ગુજરાતને ધણોજ અનુકૂળ અને પરિચિત જણાશે. ગુજરાતમાં વિજ્ઞાનના તત્વો લોકોથી બહુ અભણ્યા નથી. કપડાવણુજનો કાચ, અને સાણુ, જામનગરનો સુરમો, અત્તર, કંકુ, સુરત વગેરે સ્થળનું કસબ કામ, ઠેકાણા ઠેકાણાનું વણાટ કામ અને રેશમ કામ—વગેરે બાબતો એવી છે કે તેને વિજ્ઞાનનો સ્પર્શ થતાં સર્વોગે વિકસેલી સુંદર કળાઓનું રૂપ તે ધારણ કરી લેશે.

વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ માત્ર હુન્નરઉદ્યોગની ખીલવણીની દૃષ્ટિથીજ આવશ્યક છે તેમ નથી;

મનુષ્યનો મનોવિકાસ સાંગોપાંગ થાય, મનુષ્યની વિચારશૈલી અને કામ કરવાની શૈલી ત્રુટક ન રહેતાં સુખદ અને પૂર્વાપરના સંબંધવાળી રહે, મનુષ્યની સત્યની અન્વેષણા સર્વ પ્રકારની ખામી વિનાની અને મોટે ભાગે ખરે માર્ગે વહેતી થાય—એવા હેતુથી વિજ્ઞાનના શિક્ષણનો સત્કાર થવાની આવશ્યકતા છે. આ દૃષ્ટિબિંદુથી જોતાં વિજ્ઞાનના શિક્ષણની જેટલી અગત્ય એક ડોક્ટરને તેટલીજ અગત્ય એક વકીલને છે, જેટલી અગત્ય એક કારીગરને છે તેટલીજ અગત્ય એક લેખકને છે, જેટલી અગત્ય ગૃહિણીને છે તેટલીજ અગત્ય ગૃહપતિને છે. વિજ્ઞાન એ શીખવાની જે વસ્તુ પૂરી પાડે છે તેના કરતાં જે પદ્ધતિ તે વિષયના પરિશીલનથી મનુષ્ય હસ્તગત કરે છે તે બહુજ નરની અને આવકારને પાત્ર છે. વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિ એ સંસારમાં ઘણા પ્રકારની સવડ દાખલ કરી દીધી છે. વિચાર-શોધનના વિષયની આરિક તપાસ અર્વાચીન કાળમાં જેઓએ કરી હશે તેઓને આ પદ્ધતિથી પ્રાપ્ત થયેલી સવલતોનો સંપૂર્ણ ખ્યાલ આવ્યોજ હશે. અલગત આ વૈજ્ઞાનિક પ્રદ્ધતિ વિજ્ઞાન શીખ્યા સિવાય પણ મનોવિકાસના અમુક પગથીએ પહોંચ્યા પછી કેટલાક સજ્જનોને પ્રાપ્ત થાય છે પણ તેથી તે વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિ બધાને સહેલાઈથી પ્રાપ્ત કરી આપનાર વિજ્ઞાનના શિક્ષણની વકીલાત જરા પણ નબળી પડતી નથી.

વિજ્ઞાનના શિક્ષણની અગત્ય સ્થાપિત કરવાને દલીલોની પરંપરાની જરૂર પડે એવા આ યુગ નથી. તેથી અત્રે માત્ર એટલુંજ સૂચન કરવાની જરૂર પડે છે કે “ ગુજરાત કેળવણી પરિષદ ” તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલી ચર્ચાના વિષયોની યાદિમાં એક જગ્યાએ એવું સૂચન થયું છે કે પ્રાથમિક શાળામાં વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ બોનરૂપ હોવાથી કમી કરવાનું સલાહભરેલું છે—તે વિચાર કેવળ બાળકો તરફ દયા બતાવવાની દૃષ્ટિથી ફેલાયો છે. બાળકોના શિરપર અભ્યાસક્રમનો બોળે વધતો જાય તેના જેવું બીજું અનિષ્ટ કંઈપણ હોઈ શકે નહિ. પણ વિજ્ઞાનના પાઠો બાળકોના શિરપરનો બોળે કમી કરવા માટે યોજવામાં આવ્યા છે નહિ કે બાળકોના મગજપર દબાણ વધારવા. વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ પુસ્તકદ્વારા અપાવું જોઈતું નથી; ફક્ત મુખથી, અવલોકનથી, પ્રયોગથી, અને રસિક વાર્તાલાપથી તે શિક્ષણ આપવું જોઈએ. પ્રાથમિક શાળાના અભ્યાસક્રમમાં જે પાઠો વિજ્ઞાનના શિક્ષણ માટે યોજવામાં આવ્યા હોય છે તે બાળકોના વાંચન માટે નથી પણ શિક્ષકોને શિખવવાનો માર્ગ દર્શાવવા મૂકવામાં આવે છે. વિજ્ઞાનના શિક્ષણ માટે જે જમો પ્રાથમિક શાળા તરફથી પડે છે તે જમો કાંતો વિજ્ઞાન શિખવવા કરવી જોઈતી મહેનત ઉઠાવવા જે તત્પર નથી હોતા તેવા શિક્ષકો તરફથી અગર તો જૂના વખતના શિક્ષણની ધરેડમાંથી બહાર નીકળવા અસમર્થ હોય તેવા શિક્ષકો અને કેળવણી ખાતના અધિકારી તરફથી પાડવામાં આવે છે. જે વખતે ઇંગ્લાંડ જેવી આગળ વધેલી પ્રજા વિજ્ઞાનના શિક્ષણની ઉણપ કાઢી નાંખવા ખાસ ફેરફારો શાળાના અભ્યાસક્રમમાં દાખલ કરવાના વિચાર ચલાવે છે તે અરસામાં વિજ્ઞાનના શિક્ષણને છેલ્લે પગથીએ એટલી ગુજરાતી આલમ પ્રાથમિક શાળામાંથી વિજ્ઞાનના શિક્ષણનો બોળે કમી કરવાનો વિચાર જો ચલાવશે તો સમાજશાસ્ત્રના ઇતિહાસમાં એક ધરખમ ભૂલ તરીકે તે પ્રયાસની નોંધ રહી જશે. પ્રાથમિક શાળા માટે જે કરવાનું છે તે એટલુંજ છે કે સરકાર તરફથી થયેલા પ્રયાસોની પૂર્તિ કરવા માટે ખાનગી ગૃહસ્થા અને સાર્વજનિક સંસ્થાઓ તરફથી ખાસ પ્રોત્સાહન રચાવા જોઈએ છીએ, અને આવા પ્રોત્સાહનો પાર પાડનાર આવેશની

અયા નીચે રહી એકાદો પ્રથમ પ્રયાસ કરી પછીથી શાંત બેસી રહેનાર વ્યક્તિઓ હોવી જોઈએ નહિ, પણ એ કાર્ય માટે ખાસ દીક્ષિત થયેલી સતત પ્રયાસશીલ વ્યક્તિઓ હોય તોજ લાભ છે.

વિજ્ઞાનના શિક્ષણના વિઘાતક તત્વો.

પ્રાથમિક શાળામાં કામ કરનાર શિક્ષકોના જ્ઞાનની સમૃદ્ધિ એટલી બધી અધુરી હોય છે કે તેઓને વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ આપવા માટે જરાપણ ઉમળકો આવતો નથી. કેવળ ફરજ તરીકે તેણું શિક્ષણ તેમના તરફથી આપવામાં આવે છે ત્યારે તે તદ્દન નિરસ બની જાય છે. કંઈક અંશે જમાનાની સાથે તેવા શિક્ષકો રહી શક્યા ન હોવાથી વિજ્ઞાન તરફ નવી દૃષ્ટિથી તેમનો પક્ષપાત થવાનો સંભવ રહેતો નથી. તેવા શિક્ષકોના કામ ઉપરથી પરીક્ષક અધિકારીઓ પણ અનુમાન બાંધી લે છે કે પ્રાથમિક કેળવણીમાં વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ બોળ રૂપ છે.

માધ્યમિક કેળવણીના કામમાં હેડ માસ્તરો લાલમાં તો વયોવૃદ્ધ હોવાથી તેઓએ નવા જમાનાનો દોર બરોબર જોયો હોતો નથી. પોતે વિજ્ઞાન શીખ્યા વગર હેડ માસ્તર જેવડી પદવીએ પહોંચ્યા છે, જ્ઞાની માણસો સાથે સંગીનતાથી વાતો કરવાનો રસ પોતે લઈ શકે છે તો વિના કારણ વિજ્ઞાનના શિક્ષણનો બોળે શા માટે ઉચકવો ? આની સમજ વાળા હેડ માસ્તરો ન્યાં સુધી નિવૃત્ત થઈને ઘેર બેસશે નહિં ત્યાં સુધી વિજ્ઞાનના શિક્ષણનો કાર્યક્રમ સારી રીતે પાર પડી શકશે નહિ. લાલમાં જે વિજ્ઞાનનો વિષય મેટ્રીકની પરીક્ષામાં ફરજિયાત કરવામાં આવે તો તેજ હેડ માસ્તરો વિજ્ઞાનના વિષયને તરછોડી શકે નહિં. પણ પરીક્ષાના ધોરણ પરજ વિજ્ઞાનના શિક્ષણના પ્રસારનો આધાર રહે તે બીલકુલ ઇચ્છવા જેવું નથી.

હાઈસ્કુલમાં વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ આપનારા શિક્ષકો જે જરા ઉત્સાહપૂર્વક કામ કરે, જે તેમને કામ કરવાની વિશેષ સ્વતંત્રતા મળતી રહે, તો જરૂર વિજ્ઞાનના શિક્ષણ માટે ઘડાયેલો દોષયુક્ત અભ્યાસક્રમ પણ બહુ ઉપયોગી નીવડ્યા વગર રહે નહિં, હાઈસ્કુલમાં વિજ્ઞાન શીખવવાનું કામ બી. એસ. સી.ની કે એમ. એ.ની પદવી મેળવનારાજ કરી શકે તેવી સમજ રહેવી જોઈતી નથી. વિજ્ઞાનના વિષય માટે જેમને પક્ષપાત હોય, જેમને હાલની કેવળ સાહિત્યવિષયક કેળવણી પ્રતિ સકારણુ અણગમો થયો હોય તેવા ઉમંગી શિક્ષકો વિજ્ઞાન શીખવવાનું કામ ઘણુંજ સાફ કરી શકે.

વિજ્ઞાનના શિક્ષણને લોકપ્રિય બનાવવાનો માર્ગ.

આજકાલ લાયબ્રેરીની લોકપ્રિયતા સારી રીતે થયેલી છે. ઠેકાણે ઠેકાણે લાયબ્રેરી ઉઘાડવાના પ્રયાસો થાય છે. જેમ લાયબ્રેરી માટે ખાસ પ્રયાસો થાય છે તેમ, મોટાં મોટાં શહેરોમાં વૈજ્ઞાનિક સત્યોની સાદી સમજ આપનારાં યંત્રો અને ઉપકરણોના પ્રદર્શન કાયમને માટે મ્યુઝીઅમના રૂપમાં હોવાં જોઈએ. આ ઉપકરણો કેવળ શૃંગાર તરીકે દર્શન વાસ્તે ગોઠવી મૂકવાં જોઈએ નહિં, પદંતુ દર અઠવાડીએ એક બે વાર તે ઉપકરણોનો ઉપયોગ લોકોને ખતાવવાની યોજના પણ થવી જોઈએ. ન્યાં ન્યાં સારી શાળાઓ,

હાઇસ્કુલો, કે કોલેજો હોય ત્યાં ત્યાં સામાન્ય લોકોના મેળાવડા કરી શાળાની, હાઇસ્કુલની કે કોલેજની પ્રયોગ શાળામાં લોકોને આવતા જતા કરવા નોંધ્યો; દરેક ગામમાં એવા ધણા માણસો હોય છે કે જેઓ કેવળ પોતાની કલ્પનાથી દોરવાઇને કોઇ અત્તરની બનાવટ, સાણુની બનાવટ, અગર રંગની કે શાહીની બનાવટ સંબંધી અખતરા કરતા હોય છે. આવા માણસોને જો બહુલા શિષ્ટ પુરુષોની સલાહ મળી શકવાની સવડ હોય તો જરૂર તેઓ કોઇ ઉપયોગી ધંધો ઉપજવી શકે ખરા. વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ રસિક કરવા માટે જેમ બંને તેમ માતૃભાષામાં અપાય તો વધારે સારું. હાઇસ્કુલમાં અને કોલેજમાં બહુતા વિદ્યાર્થીઓમાં એવા ધણા હોય છે કે જેમને ઇંગ્રેજી ભાષામાં વર્ણવેલું ઉપકરણ, અગર ઇંગ્રેજી ભાષામાં સમજાવેલું એકાદું પૈઝાનિક સત્ય કેવળ શીઘ્રુષી જેવો ગહન વિષય લાગે છે. કેવળ ભાષા જ્ઞાનના અભાવે તેવા વિદ્યાર્થીઓ વિજ્ઞાનના કામમાં રસ લેવાની ઉમંગ હોવા છતાં રસ લઈ શકતાં નથી. આવું ન બનવા પામે તેટલા વાસ્તે ખરો માર્ગ એજ છે કે વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ જેમ બંને તેમ માતૃભાષા દ્વારા અપાય તો વધારે સારું.

વિજ્ઞાનને લોકપ્રિય બનાવવા માટે ગુજરાતી ભાષામાં સારાં રસિક શૈલીમાં લખાયેલાં પુસ્તકોનો ફેલાવો થવો નોંધ્યો છીએ. ગુ. વ. સોસાયટી તરફથી શરૂઆતમાં વિજ્ઞાનનાં પુસ્તકો પ્રકટ થયાં હતાં પણ તેવાં પુસ્તકો નિશાળમાં અભ્યાસ કરતા વિદ્યાર્થીઓને ઉપયોગી થઈ પડે છે. સામાન્ય જનવર્ગને એવાં પુસ્તકો વાંચવાની હોંશ રહેતી નથી. ગુ. વ. સોસાયટી તરફથી અગર ઇન્ટર સંસ્થા તરફથી નવી શૈલીથી લખાયેલાં વિજ્ઞાન સંબંધી પુસ્તકો બહાર પડવાની ધણીજ જરૂર છે.

વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ ફેલાવવા માટે પૈસાની જરૂર વધારે રહે છે તે વાત ખરી છે. પૈસાના કારણથીજ ઘણું ઠેકાણું વિજ્ઞાનના શિક્ષણના પ્રસારને ધણીવાર સહન કરવું પડે છે: પરંતુ વિજ્ઞાનનાં સાધનો અને ઉપકરણો ખરીદવા વાસ્તે જે ખર્ચ થાય છે તેમાં જેટલી કરકસર કરવામાં આવે છે તેટલી શિક્ષણની સચોટતાની ખામી રહી જાય છે. માટે વિજ્ઞાન પાછળ થતો ખર્ચ વેડી લેવાને તો ખાસ તૈયાર રહેવું નોંધ્યો છીએ. આવા કારણથી સરકારી અને સંસ્થાનોની શાળામાં વિજ્ઞાનને નોંધ્યો તેટલું ઉત્તેજન મળતું નહિ હોય, પણ જો ખાનગી શાળાઓ અને સંસ્થાઓ પોતાના પૈસાથી અગર ધનાઢય લોકોના ઉદાર આશ્રયથી સારી પ્રયોગશાળાઓ તૈયાર કરશે તો જુજ અખતમાં વિજ્ઞાન લોકપ્રિય બન્યા વગર રહેશે નહિ.

કલ્યાણરાય નથુભાઈ બેરી બી. એ.

રાજમહેલરોડ—વડોદરા.

માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ.

“The mother tongue must be the medium of instruction in all subjects and through all stages.”—Prof. Benoy Kumar Sircar.

“The suggestion...has the sanction of principle, practice and authority”—The Honble Mr. Rama Rayaningar.

શ્રીયુત્ પ્રમુખ અને અન્ય વિદ્યાવિલાસી સભ્યજનો !

આપણી ‘ગરવી’ ગુજરાતના પાટનગર અમદાવાદમાં કેળવણીના સમ્બન્ધમાં ચર્ચા કરવાને આપ સર્વને અહિં એકત્ર થયેલા જોઈ મહને આનન્દ થાય છે. આવા પ્રકારનું સંમેલન ગુજરાતમાં અપૂર્વ છે. પરંતુ એ અપૂર્વતાને અંગે ઉત્પન્ન થતો ઉત્સાહ અલ્પાયુઃ ન થતાં ચિરકાલ એમનો એમ ટકી રહે એવી મ્હારી નમ્ર શુભેચ્છા છે. તેમજ આ પરિષદ પ્રતિવર્ષ માત્ર બે ત્રણ દિવસનું આયુષ્ય ભોગવી, કેળવણીના સમ્બન્ધમાં માત્ર ચર્ચા અને ફારવો કરી બેસી ન રહેતાં, એ નિરાકરણોના વ્યવહાર કરનાર ચિરસ્થાયી અને સુદૃઢ મંડલ બનો એવી મ્હારી સર્વશક્તિમાન પાસે પ્રાર્થના છે.

માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવાનો પ્રશ્ન જોટલો ગંભીર છે તેટલોજ પરિચિત છે. એ પ્રશ્ન ઉપર એક સામાન્ય મનુષ્ય કંઈ પણ નવીન પ્રકાશ પાડી શકે નહિં એ પણ નિર્વિવાદ છે. તેમજ માસિકામાં અને વર્તમાન પત્રોમાં પ્રસંગોપાત્ત કહેવાનું કહેવાયાં જાય છે. છતાંએ આજે એનો એ જૂનો અને જાણીતો વિષય આપની સમક્ષ મૂકવાનું સાહસ કરવાનું કારણ માત્ર એટલુંજ કે એ વિષયની ગંભીરતા અને તેનાં સત્વર નિરાકરણની આવશ્યકતા આપનાં સ્મરણમાં પુનઃ જગૃત થાય. ગંભીર તલસ્પર્શી ઉદ્ધાપોહ આ સ્થલ અને કાલની મર્યાદાનો ભંગ કરે એમ માની માત્ર એક સાધારણ તટસ્થ શુદ્ધિને આ વિષયમાં ઉપરથી જોતાં શું લાગે છે તેજ અહિં લખવું યોગ્ય ધાર્યું છે. અને એટલા માટે આ લેખની પરીક્ષા માટે આપ અનુકૂળ દ્રષ્ટિબિન્દુ રાખશે એવી મ્હારી નમ્ર વિનંતિ છે.

આપણી આધુનિક સ્થિતિ વિચિત્ર છે. આપણે પરસ્પર વ્યવહાર એક ભાષામાં થાય છે અને આપણને શિક્ષણ અન્ય ભાષા દ્વારા મળે છે. આ પ્રમાણે પરભાષા દ્વારા શિક્ષણ મળવું હોવાથી સ્વાભાવિક રીતે સ્વભાષા તરફની આપણી ઉપેક્ષા શુદ્ધિ વૃદ્ધિ પામતી જાય છે. એટલે એક સામાન્ય મનુષ્યને પણ સુવિદિત હશે કે કેટલાંને આપણી ભાષામાં પોતાના વિચારો દર્શાવવાનું કાર્ય પણ કઠીન લાગે છે. અને કેટલાકના સંબંધમાં તો એવું બન્યું છે કે ગુજરાતી અને અંગ્રેજી બંને ભાષાઓનું જ્ઞાન અપૂર્ણ રહેવાથી તેઓ અર્ધદૃઢ સ્થિતિમાં રહ્યા છે. માતૃભાષા પ્રત્યે આપણે પ્રેમ હોવો જોઈએ, જે માતૃભાષા માટે આપણને અભિમાન હોવું જોઈએ, જે માતૃભાષાની સેવા કરવાનું મહાવ્રત આપણે પ્રત્યેક સ્વીકારવું જોઈએ, તે જ માતૃભાષા પ્રત્યે આપણે તિરસ્કાર અને અનાદરની દ્રષ્ટિએ જોઈએ

છીએ. શું આ સ્થિતિ ખેદપ્રદ નથી ? શું ગુર્જરીનો પ્રત્યેક સુપુત્ર આ તિરસ્કારથી જોનારા ઉન્માર્ગગામીઓને સન્માર્ગગામી કરવા પ્રયત્ન નહિં કરે ?

આવી ઉપેક્ષાશુદ્ધિ થવાનાં કારણોમાં મુખ્ય કારણ આપણી ઉપર્યુક્ત વિચિત્ર સ્થિતિ છે. પરભાષામાં શિક્ષણ મળવાને દેશી ભાષામાંજ મળવું જોઈએ. આથી સારા અભ્યાસી અને વિદ્વાન લેખકોની સંખ્યા વધશે; આથી વિદ્યાર્થીનું જ્ઞાન સુધરિત અને સુદૃઢ થશે. સારાંશ કે સર્વ લાભ પ્રાપ્ત કરાવનાર અને અનર્થ નિવારનાર 'ટેલીસ્મેન' દેશી ભાષા દ્વારા શિક્ષણજ છે.

જગતના સુધરેલા દેશો પ્રત્યે દ્રષ્ટિ કરતાં જણાશે કે પ્રત્યેક પ્રગતિમાન પ્રજા જેવી કે ઈંગ્લીશ, ફ્રેન્ચ, જાપાનીસ, જર્મન આદિ પોતાની ભાષાદ્વારાજ વિદ્યા સંપાદન કરે છે. માત્ર ભારતવર્ષજ પોતાની ભાષા તજી અન્ય ભાષાદ્વારા શિક્ષણ લે છે અને એ વિચિત્ર સ્થિતિનાં વિચિત્ર પરિણામો ભોગવે છે.

આ સ્થળે મ્હારે આપને સવિનય નિવેદન કરવાનું કે અંગ્રેજી ભાષાદ્વારા શિક્ષણ લેવાની પદ્ધતિ સ્હામેના વિરોધમાં અંગ્રેજી ભાષાનું શિક્ષણ લેવાની સ્હામે વિરોધ આવી જતો નથી. આપણી આધુનિક પરિસ્થિતિમાં આપણે એ ભાષાનું જ્ઞાન સંપાદન કરવાની ઘણી આવશ્યકતા છે, એટલુંજ નહિં પરંતુ માત્ર ભાષા તરીકે પણ ત્હેના જ્ઞાનનું ફલ અમૂલ્ય છે. ઉપકાર છે એ અંગ્રેજી ભાષાનો કે ત્હેના પરિચયથી આપણે એક વિશાલ અને માનવજીવનની ઉચ્ચ ભાવનાઓથી પરિપૂર્ણ સાહિત્યને જોઈ શક્યા છીએ, અને એ સાહિત્યદ્વારા પ્રતીત થતી એ પ્રજાની સ્વાતંત્ર્યપ્રિયતાના સંસ્કાર પણ આપણામાં ઉતારી શક્યા છીએ. એ ભાષાના જ્ઞાનથી વચિત રહેવાનું આપણને પાલવે તેમ નથી. માત્ર આલ્પવયમાં અપરિચિત અને સામ્યરહીત ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાની રીતિ કૃત્રિમ છે એજ ઉદ્દિષ્ટ છે.

સ્વભાષાદ્વારા શા માટે શિક્ષણ સંપાદન કરવું ? પ્રચલિત પદ્ધતિ શા માટે અનિષ્ટ છે ? આ પ્રશ્નો આ સ્થળે સહજ ઉપસ્થિત થાય છે. આ પ્રશ્નનું નિરાકરણ કરવાનું હવે પ્રાપ્ત થાય છે.

પ્રથમ તો આપણે સ્વભાષાદ્વારા વિદ્યા મેળવવાનાં કારણોની ઉપર ટપકે સમાલોચના કરીએ.

૧. પરભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાની રીત કોઈપણ સુધરેલા દેશમાં ન હોય તો આર્યાવર્તમાં શા માટે જોઈએ ? કદાચ માત્ર પ્રયોગઅર્થે આમ કરવામાં આવ્યું હોય તો પણ હવે એતો સ્પષ્ટ વિદિત થયું છે કે આ પ્રયોગ બિલકુલ નિષ્ફલ છે એટલુંજ નહિં પરંતુ પ્રજાસમૂહના લાભ માટે એ વધારે વખત ચાલુ રાખવા યોગ્ય નથી.

૨. આધુનિક પદ્ધતિ કૃત્રિમ છે. વિદ્યાર્થીના ગૃહજીવનમાં, સામાજિક જીવનમાં અને પરસ્પર વ્યવહારમાં સર્વત્ર સ્વભાષા-શ્રુજરાતી તો પરભાષા કરતાં વધારે પ્રચાર છે. વળી, વિદ્યાર્થી પોતે વિચાર પણ સ્વભાષામાંજ કરે છે. આથી સ્વાભાવિક રીતે સ્વભાષાનું જ્ઞાન અન્ય ભાષા કરતાં વધારે હોય છે. તેમજ સ્વભાષાનો નિત્યજીવનમાં વધારે ઉપયોગ થવાથી

એ ભાષાદ્વારા વ્યક્ત થયેલી ભાવનાઓ સ્હમજવામાં બહુ કાળક્ષેપ થતો નથી. આથી સ્વભાષામાં શિક્ષણ આપવાથી બાલકને વધારે રસ અને આનન્દ પડે છે. શિક્ષણશાસ્ત્ર સમ્બન્ધે અનુભવ ધરાવનારાઓનું એમ માનવું છે કે જ્યારે બાલકો એક વિષયમાં રસ અને આનન્દ લેતા થાય, અને તેહનું હાર્દ સ્હમજતા થાય ત્યારેજ શિક્ષણનું સાફલ્ય છે. શિક્ષણના સાફલ્યનો આધાર શિક્ષકની શિક્ષણશક્તિ તેમજ પદ્ધતિ ઉપર અને બાલકોની ગ્રાહકશક્તિ પર રહેલો છે. અને એટો સ્પષ્ટ છે કે સ્વભાષામાં બાલકોની ગ્રાહકશક્તિ વધારે તીવ્ર હોય છે. એટલે સ્વભાષામાં શિક્ષણ આપવાથી શિક્ષણ સ્વાભાવિક અને સાફ થશે. પરભાષા દ્વારા વિદ્યા આપવાથી બાલકની શક્તિ પર વૃથા ભાર પડે છે, કારણ કે પોતે જે ભાષામાં વિચાર કરે છે તેજ ભાષામાં ઉત્તરો ન આપતાં પરભાષામાં આપવા પડે છે. સંસ્કૃત જેવી સ્વભાષાનું જ્ઞાન પણ અંગ્રેજ દ્વારા આપવામાં તો કૃત્રિમતાની પરાકાષ્ઠા થાય છે એમ પ્રત્યેક વિચારશીલ મનુષ્યને લાગવું નેપાએ. અને આ પ્રમાણે કરવાથી વિદ્યાર્થીને કેટલો વૃથા ભાર લાગતો હશે તે કલ્પી શકાશે. મનુષ્યમાં યુગ્મ રહેલી શક્તિઓનો વિકાસ એમ ને કેળવણીનો અર્થ થતો હોય અને માત્ર એક એ પુસ્તકોનું અધ્યયન એ ન થતો હોય તો શુદ્ધિ અને શક્તિનો વિકાસ કરવાની અને પોષવાની અત્યન્ત આવશ્યકતા છે. અતીવ અને વ્યર્થ ભારથી શક્તિઓને કચરી નાંખવાથી તેઓના વિકાસને બદલે વિનાશ થાય છે. આધુનિક પદ્ધતિ અનુસાર વિદ્યા પ્રાપ્ત કરનારાઓમાં કદાચ ઘણાઓની શુદ્ધિ વિકાસ પામી હશે. પરન્તુ એક એ છટા છવાયાં અપવાદ જેવાં દ્રષ્ટાંતો આપવાથી સત્ય સિદ્ધાન્તનું ખંડન થતું નથી.

૩. સ્વભાષા દ્વારા વિદ્યા આપવાની આવશ્યકતાનું એક બીજા અગત્યના કારણથી પણ પ્રતિપાદન થઈ શકે છે.

મનુષ્યનું જીવન પરિચય છે. તેની શક્તિઓ પણ પરિમિત છે. અમુક હદની બહાર કાર્ય કરવાથી મનુષ્યને શ્રમ વધારે પડે છે, અને એ પ્રમાણે શ્રમ વધારે પડવાથી જીવનનો પ્રમાણમાં ક્ષય થતો જાય છે. સ્વભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવામાં સમય અને શક્તિનો વ્યર્થ વ્યય થતો બન્ધ થશે. અને એ સમય અને શક્તિ અન્ય સદ્પ્રયત્નોમાં ઉપયુક્ત થશે. અંગ્રેજ ભાષામાં કહેલી વાત સ્હમજવા પહેલાં વિદ્યાર્થીને ભાષા સ્હમજવામાં પ્રયાસ કરવો પડશે; અને આથી મનને એટલો આયાસ વધારે પડશે. કદાચ ભાષામાં જરા સ્હમજણ ન પડી અથવા એકાદો શબ્દ ન આવડ્યો તો સરલમાં સરલ વાત પણ સ્હમજવામાં પ્રતિબન્ધ આવી પડે છે. વર્ગમાં એક વખત સ્હમજણ ન પડવાથી વિદ્યાર્થીઓ પ્રમાદી અને બેદરકાર બની જાય છે એ વાત સુવિદિત છે. આર્યાવર્તમાં આપણી પદ્ધતિના પરિણામે આ પ્રમાણે કેટલા વિદ્યાર્થીઓ આજસુ બની જાય છે, તેનું એક પત્રક તૈયાર કર્યું હોય તો સ્હારી ખાત્રી છે કે આંકડાઓ ન્હાના નહિ આવે. એની એ સરલ વાત સ્વભાષા દ્વારા કહેવામાં આવી હોત તો કેટલો ઓછો સમય થાત? અને એ વાત સ્હમજવામાં વિદ્યાર્થીના મનને કેટલો ઓછો શ્રમ લાગત? આ પ્રમાણે આપણા વિદ્યાર્થીઓને ભાષા સ્હમજવાનો અને ભાષા દ્વારા કેટલી વાત સ્હમજવાનો એમ દ્વિગુણિત શ્રમ પડે છે; અને એથી તેઓનું મન અકાલે શ્રાન્ત થાય છે. પરિણામે માનસિક શ્રમ અને શક્તિના વ્યર્થ

વ્યયને લીધે બુદ્ધિનો ઉચિત વિકાસ થતો નથી. આ સમ્બન્ધમાં એકજ ઉદાહરણ પૂરતું થશે.

નવા અભ્યાસક્રમ પ્રમાણે અંગ્રેજી એથા ધોરણમાં ‘શીઝીઓલોજી’ નો વિષય દાખલ કરવામાં આવ્યો છે. વિષય ધણો રસિક છે. અને પ્રત્યેક બાલકને શરીરચંત્રની રચના સમ્બન્ધે થોડું ધણું જ્ઞાન હોવું જોઈએ એવો એ વિષય દાખલ કરનારનો શુભ આશય પણ સ્પષ્ટ છે. છતાં પણ ધણા વિદ્યાર્થીઓ એવા હશે કે જેઓને આ વિષયમાં રસ પડતો નહિં હોય. કારણ સ્પષ્ટજ છે. એનો એ વિષય માતૃભાષા દ્વારા શિખવવામાં આવ્યો હોત તો સર્વ વિદ્યાર્થીને વધારે સુગમતા પડત; શિક્ષકનો વ્યર્થ સમયવ્યય થતો અટકી જત; અને વિદ્યાર્થીઓમાં એટલો શક્તિસંગ્રહ થાત કે જે અન્ય ઉચિત દિશામાં ઉપયુક્ત થઈ શકત.

૪. આવી રીતે કૃત્રિમ પદ્ધતિએ પરભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવામાં બીજો પણ એક અનર્થ થાય છે. તે એ છે કે શિક્ષણનો પ્રધાન ઉદ્દેશ આથી ફલિત થતો નથી. શિક્ષકે કહેલી અમુક વાન યાદ રાખવાને માટે વિદ્યાર્થીઓને પહેલાંના વર્ષમાં તો આખા અંગ્રેજી વાક્યો મુખપાઠે કરવાં પડે છે. પરિણામે અજ્ઞાતતાં વિદ્યાર્થીઓમાં ગોખણ પદ્ધતિનો પ્રચાર થઈ જાય છે. શિક્ષણશાસ્ત્રના જ્ઞાણનાર પ્રત્યેક વિચારશીલ પુરૂષો સ્વીકારે છે કે ફળવણીનો મુખ્ય આશય ગુપ્ત માનુષિક શક્તિઓનો વિકાસ કરવાનો છે, અને નહિં કે અમુક પુસ્તક વા પાઠ તૈયાર કરવાનો અથવા ગોખી રાખવાનો અને એ તો સ્વતંત્રસિદ્ધ સિદ્ધાન્ત છે કે ફળવણીનો આવો અર્થ છે એમ સ્વીકારીયે તો એમ પણ સ્વીકારવું પડે કે ગોખણપદ્ધતિ એ કાંઈપણ રીતે અનુકૂલ નથી. જરાક જોતાં સ્પષ્ટ જણાઈ આવશે કે આપણા વિદ્યાર્થીઓમાં આ અનર્થકારક પદ્ધતિનો અતિશય પ્રચાર થઈ ગયો છે, અને પ્રત્યેક વિચારશીલ મનુષ્ય એ પદ્ધતિનો બહિષ્કાર કરવા યથામતિ પ્રયત્નો સૂચવે છે અને યથાશક્તિ આદરે છે. આવી રીતે પ્રચાર પામેલી આ ગોખણ પદ્ધતિનો વિનાશ કરવાનું મુખ્ય સાધન દેસી ભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવાથી પ્રાપ્ત થશે.

૫. પ્રચલિત કૃત્રિમ પદ્ધતિનો બહિષ્કાર કરવાનું એક એ પણ કારણ છે કે પરભાષા દ્વારા શિક્ષકે આપેલું જ્ઞાન વિદ્યાર્થીના મન પર બરાબર ડસતું નથી, અને પરિણામે જ્ઞાનના સંસ્કારો ધણાજ આછા પડે છે, અને બુદ્ધિનો સુચોચ વિકાસ થતો નથી. આનું પરિણામ એ આવે છે કે ફળવણીના ખરા અર્થમાં ફળવણી આપણા વિદ્યાર્થીઓ મેળવી શકતા નથી. અને એથી અન્ય પ્રજાઓની દ્રષ્ટિમાં આપણે અજ્ઞાન અને અપકવ બુદ્ધિના મનુષ્યો લાગીએ છીએ. આ પ્રમાણે ખરી ફળવણી પ્રાપ્ત કરવાને અને કંઈક ચૈતન્યવાળા થવાને માટે ઉપાય એકજ છે કે આપણા વિદ્યાર્થીઓને સ્વભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવું.

૬. વિદ્યાર્થીજીવન સાથે નિકટ સમ્બન્ધ ધરાવનારને સુવિદિત છે કે ઉપરનાં ધોરણોમાં સર્વ શિક્ષણ અંગ્રેજી ભાષાદ્વારાજ આપવામાં આવે છે, છતાંએ પ્રસંગોપાત્ત સ્વભાષા દ્વારા અમુક સ્પષ્ટીકરણની આવશ્યકતા રહે છે અને તે પ્રમાણે શિક્ષક સ્વભાષાદ્વારા કડીન બામતી વાતને સરલ અને સ્પષ્ટ કરે છે. આ પ્રમાણે સ્વભાષાદ્વારા આપેલું શિક્ષણ વધારે સ્થાયી અને દૃઢ રહે છે એ સિદ્ધાન્તનો સ્વીકાર કરવામાં આવે છે ત્યારે સર્વ શિક્ષણ સ્વભાષામાંજ શામાટે ન આપવું? અને સ્પષ્ટીકરણ અર્થે સ્વભાષાની આવશ્યકતા પૂરેપૂરી કેમ ન સ્વીકારવી ?

સંજ્ઞાનો ! આ ઉપરથી આપને પ્રતીત થયું હશે કે આધુનિક પદ્ધતિથી આપણી સ્થિતિ વિચિત્ર થઇ ગઇ છે; આપણો યોગ્ય બુદ્ધિવિકાસ કુંઠિત થઇ ગયો છે; ગોખલપદ્ધતિનો પ્રચાર થઇ ગયો છે; અને ખરી કેળવણી અને તહેના અતુલ લાભોથી આપણે વંચિત રહ્યા છીએ, અને—

“.....The foreign language thus imposes a crushing weight upon the whole educational system of India, and to a very large extent is responsible for the lack of initiative and want of originality that is supposed to be the characteristic of the Indian mind.”

—Lord Bishop of Madras.

પરંતુ આવા વિવાદરહીત અને સ્વતઃસિદ્ધ વિષયમાં પણ કેટલુંક મતાંતર છે. સ્વભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવાની રીતિ સ્થાભે પોતાના શા વિરોધો દર્શાવે છે અને એ વિરોધોનો પ્રતિકાર થઇ શકે છે કે કેમ એ જોવાનું અવશિષ્ટ રહે છે.

૧. પ્રથમ તો એવું કહેવામાં આવે છે કે દેશી ભાષામાં શિક્ષણ આપવાની પદ્ધતિનો સ્વીકાર કરતા પહેલાં કયા દેશી ભાષામાં શિક્ષણ આપવું એ નિર્ણયિત થવાની જરૂર છે. આર્યોવર્ત એક દેશ કરતાં ખંડના નામને વધારે યોગ્ય છે; તહેમાં એક ભાષા ન હોય એ પણ સ્વાભાવિક છે. પ્રત્યેક પ્રાન્તિક ભાષામાં શિક્ષણ આપવાથી એ ભાષાઓનું મહત્વ વૃદ્ધિ પામશે; અને એક રાષ્ટ્રિય ભાષાની ન્યૂનતા અંગ્રેજ ભાષાથી જે કંઇક અંશે પૂર્ણ થતી હતી તે હવે નહિં થાય; અને તેથી રાષ્ટ્રિયતાના ભાનની વૃદ્ધિ અત્યારે આવશ્યક છે છતાં પણ તદ્દન બંધ પડી જશે.

આ દલીલ ઉપરથી ઘણી સમજ લાગે છે પરંતુ વસ્તુતઃ નિર્માલ્ય છે. દેશી ભાષામાં શિક્ષણ આપવાનું કહેવામાં એવું નથી કહેવાનું કે અંગ્રેજ ભાષાનું શિક્ષણ ન આપવું. પ્રત્યુત અંગ્રેજ ભાષાના વધારે સારા વિશાલ જ્ઞાન માટે દેશી ભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવાની આવશ્યકતાનું પ્રતિપાદન કરવાનું છે. આથી અંગ્રેજ ભાષા દ્વારા રાષ્ટ્રિયતાનું ભાન થવા લાગ્યું હતું તહેને કશો પણ અવરોધ થવાનું કારણ નથી. વળી, પ્રત્યેક પ્રાન્તની ભાષાદ્વારા શિખવવાથી પ્રાન્તિક ભાષાનું મહત્વ વધે એ વાત પણ કંઇક અંશે ખરી છે. પરંતુ ભરતખંડ એટલો મોટો છે કે તહેમાં એક ભાષા હોય તો તે વાત અદ્વિતીય ગણાય. છતાં પણ માની લઇએ કે એક ભાષા થઇ શકે તેવું છે, તોપણ હાલ તુરતમાં તો તે અશક્ય લાગે છે. તો પછી જ્યાં સુધી એક ભાષા ન થાય ત્યાં સુધી આપણે પ્રચલિત પદ્ધતિ ચાલવા દેવી ? ભાવિ લાભની આશામાં વર્તમાન લાભો તજી દેવા એ યુક્ત છે?

૨. દેશી ભાષામાં શિક્ષણ આપવાથી અંગ્રેજનું જ્ઞાન અપૂર્ણ રહેશે તેથી ઉચ્ચ અભ્યાસક્રમમાં અન્તરગમ આવશે.

આ દલીલમાં કંઇક વજન છે ખરું; છતાં પણ એ વિરોધ એવો નથી કે તહેનો પ્રતિકાર થઇ શકે. આપણે અંગ્રેજ ભાષા શિખવાની જરૂર છે. અંગ્રેજ ભાષામાં અપૂર્ણ જ્ઞાનને લીધે ઉચ્ચ અભ્યાસમાં વિદ્યાર્થીને વિદ્ય આપે તો આપણને યોજાએ ગેરલાભજ થાય. પરંતુ

જરા વિચાર કરતાં આમણુને સત્વર માલુમ પડે છે કે આખા અભ્યાસક્રમમાં અમુક વિષયનું પુનરાવર્તન કરવામાં આવે છે. ઇતિહાસ, ભૂગોળ, અને અણ્ણિતનાં ક્ષમ્ભગ ખે અથવા ત્રણ પુનરાવર્તન કરવામાં આવે છે, તો આવા વ્યર્થ કાલક્ષેપ કરનારાં પુનરાવર્તનો દૂર કરી તેથી મથાએસો સમય અંગ્રેજી ભાષાનાં જ્ઞાનને સુદૃઢ કરવામાં ઉપયોગમાં લેવામાં આવે તો ઉપરનો વિરોધ જરા પણ ટકી શકતો નથી, અને સાંપ્રત પદ્ધતિદ્વારા થયેલો અનર્થ દૂર થાય છે.

૩. દેશી ભાષામાં પુસ્તકો નથી. વળી, દેશી ભાષાઓનું સાહિત્ય ઘણું વિશાલ ન હોવાથી સંસ્કૃતનો ઉપયોગ કરવો પડશે. અને પરિણામ એ થશે કે દેશી ભાષા વધારે કઠિન બની જશે.

પુસ્તકો ન હોવાનું કારણ ઘણુંજ સ્પષ્ટ છે; અને તેથી તરતાં આવડે તો પાણીમાં પડવાનું કહેનારના જેવીજ આ દલીલ લાગે છે. દેશી ભાષામાં શિક્ષણ આપવાનું ચાલુ કર્યું કે એમનાં એમ પુસ્તકો લખાશે અને ઘણાજ થોડા સમયમાં એ ન્યૂનતા દૂરજ થઈ જશે. વળી, દેશી ભાષાનું સાહિત્ય વિપુલ નેધએ એમ માનનારને એ પણ જણાવવાની જરૂર છે કે દેશીભાષાના આવા સતત ઉપયોગથી દેશીભાષાનું સાહિત્ય વિપુલ બનશે. સંસ્કૃત શબ્દોથી દેશી ભાષા કઠિન બનશે અને એ કારણથી અંગ્રેજીદ્વારા શિક્ષણ આપવાનું કહેનારે જાણવું જાઈએ કે ગુજરાતી, દેશીભાષા, અને સંસ્કૃતને નિકટ સંબંધ છે, પરન્તુ અંગ્રેજી અને ગુજરાતીને સામ્યજ છે નહિં. આથી ગમે તેવો કઠિન સંસ્કૃત શબ્દ પણ વિદ્યાર્થીને કંઈક પરિચિત લાગશે અને તે શબ્દ દ્વારા વ્યક્ત થયેલી વસ્તુ અથવા ભાવના સત્વર સમજી શકશે.

સજ્જનો ! આપે આ પ્રમાણે પૂવ અને ઉત્તર બંને પક્ષ જોયા. વિશેષમાં ઉત્તર પક્ષના કેટલાક વિરોધો કેવા નિર્મૂલ છે તે પણ આપે જોયું. આ ઉપરથી આપને સ્પષ્ટ પ્રતીત થયું હશે કે આપણી પ્રચલિત શિક્ષણપદ્ધતિથી આપણને અનેકધા ગેરલાલ થયા છે; અને હજી પણ એ પ્રદ્ધતિ વધારે પ્રચારમાં રહેશે તો વધારે અનર્થ થશે. આપણી શક્તિઓ વિકાસ પામતી નથી; સ્મરણશક્તિ અતીવ ભારથી કચરાઈ ગઈ છે; આપણું ભાષાનું જ્ઞાન ઘણુંજ અપૂર્ણ રહે છે; આપણાં બાળકોને અભ્યાસનો ભાર ઘણો લાગે છે; આપણી અપૂર્વતા (originality) નો લોપ થતો જાય છે; આપણે ખરી કેળવણી પ્રાપ્ત કરી શક્યા નથી; અને અન્ય સભ્ય પ્રજાઓ આપણી પદ્ધતિને અપૂર્વ, વિચિત્ર અને કૃત્રિમ માને છે. પરન્તુ આપણને જે સ્વભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવામાં આવે તો આપણને અતુલ લાલ થશે. શિક્ષણમાં રસ પડવાથી બાલકો વધારે કેળવાશે અને તેઓની વિચાર શક્તિ પણ ઉચિત વિકાસ પામશે. સારમાં, પ્રચલિત પદ્ધતિથી જે અનર્થો થયા છે તે સર્વ માતૃભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાથી દૂર થશે. પ્રથમ દર્શને આપણને વિદ્યો પ્રતિબન્ધ કરશે; પરન્તુ આપણો ધર્મ છે કે વિદ્યો દૂર કરી હિતાવહ પદ્ધતિનો અંગીકાર કરવો. નામદાર સરકાર પણ આ વિષયનું મહત્ત્વ સ્વીકારી મથાશક્તિ સહાય કરે છે; પરન્તુ જ્યાં સુધી યુનિવર્સિટી આ વિષયમાં ખાસ નિર્ણયપર આવે નહિં ત્યાં સુધી સર્વ વ્યર્થ છે.

વિદ્યામિત્ર ગૃહસ્થો ! આ વિષયમાં બધું કહેવાનું છે અને કહી શકાય તેવું છે; પરંતુ સ્થલ અને કાળની મર્યાદાનો ભંગ ન થાય એટલા માટે આ ગંભીર વિષયનું ધણીજ ઉપલક્ષ રીતે આપની પાસે નિવેદન કર્યું છે. આ વિષયમાં આપણી પરિષદ એક ચિત્તે અને દ્રઢાગ્રહે યોગ્ય દિશામાં પ્રયત્નો કરશે અને ઇષ્ટપ્રાપ્તિ કરવાનાં સુપ્રયત્નો આરંભશે તો પણ આ લઘુ લેખનું સાદૃશ્ય છે.

અન્તમાં આપને સ્મરણ કરાવવાનું કે:—

“ This is a simple self-evident proposition...In no part of the civilised world is a foreign tongue made the medium of instruction ” ૧

इति शम्.

તા. ૩૦-૮-૧૯૧૬.

નડીઆદ.

}

મહારાજકર પોપટલાલ આચાર્ય.

ખી. એ.



૧ પુનાના શિક્ષાવિચારમંડલનાં પ્રસિદ્ધ યથેલાં ન્હાનાં શાળાનામાંથી કેટલાંક અવતરણો કર્યા છે. અને આ વિષયપર લખવાની પ્રેરણા પણ તે વાંચીને થયેલી છે, માટે તહેનું નમ્ર સ્વીકારવાની રજા લઉં છું.

કૌલેજમાં દાખલ ન થનાર વિદ્યાર્થીઓ માટે માધ્યમિક શિક્ષણ કેવું હોવું જોઈએ ?

“ શુદ્ધિતૈભ્યાંકરણં ન મુજ્યતે

પિતાસતૈઃ કાવ્યરસો ન પીયતે । ” સુમાણિતમ્ ।

“ ભુખ્યાથી વ્યાકરણ ખવાતું નથી. તરસ્યાથી કાવ્યરસ પીવાતો નથી. ”

અમુક દેશ સંસ્કૃતિની કટલી કળાએ પહોંચેલો છે તેનું માપ કાઢવાની એક યુક્તિ એ છે કે તે દેશમાં કેળવણીનો વિકાસ કેટલો થયેલો છે, કેળવણી સંબંધમાં કેવી ફેરી ચળવળ ચાલી રહી છે અને કેળવણીના ઉત્કર્ષ માટે શાં શાં પગલાં ભરવામાં આવે છે તેની ખારીક તપાસ કરવી. દુનિયાના મોટા દેશોમાં ઇંગ્લેન્ડ, ફ્રાન્સ, જર્મની, અમેરિકા અને જાપાન એ પાંચ દેશો માનનીય પદવી ભોગવે છે, અને એ દેશોની કેળવણીનો વિકાસ-ક્રમ તથા આધુનિક સ્થિતિ અનેક અંશે આપણને બોધક છે. આપણો હિંદ દેશ, જે વસ્તિપરત્વે એ પાંચે દેશ કરતાં ચઢી જાય છે, તે કેળવણીની બાબતમાં એ પાંચમાંના પ્રત્યેક કરતાં અતિશય પછાત છે એ બોધું શોચનીય નથી. એ શોચનીયતા દૂર કરવા અર્થે નામદાર સરકાર ધીરે ધીરે પ્રયાસ કરે છે. એ શોચનીયતા દૂર કરવાના ઉપાયોનાં મીઠાં સ્વપ્ન લોકમાન્ય ગાંધીજીને એમના ટુંકા પણ કાર્તિકમય જીવનના ખાસ કરીને ઉત્તર ભાગમાં નિરંતર આવતાં. જે દિવસે એ શોચનીયતા દૂર થયેલી જોવામાં આવશે તે દિવસ ખરેખરે મંગળ દિવસ થઈ પડશે એમ પ્રત્યેક હિંદુપુત્ર સમજે છે, અને એ શોચનીયતા દૂર કરવા તરફ પોતાનો અલ્પ ફાળો આપવો એ આ પરિપક્વો મુખ્ય ઉદ્દેશ સમજાય છે.

ઉપર કહેલા પાંચ દેશોમાં પ્રાથમિક કેળવણી ફરજિયાત છે અને તે મફત મળે છે. પ્રાથમિક કેળવણી પામેલા એ દેશના વિદ્યાર્થીઓનો અમુક ભાગ માધ્યમિક કેળવણી તરફ વળે છે. માધ્યમિક કેળવણી તરફ ન વળનાર વિદ્યાર્થીઓને પોતાપોતાના ધંધાની સંગીન તાલીમ આપવાનું ફરજિયાત અને બાપક ધોરણ કેટલાંક વર્ષથી જર્મનીમાં દાખલ કરવામાં આવ્યું છે, જે તરફ લૉર્ડ હાલ્ડેને ગંભીર ભાષામાં ઇંગ્લેન્ડની પ્રજાનું ધ્યાન ખેંચ્યું છે. અમેરિકાની બહિષ્કારી એ છે કે ત્યાં માધ્યમિક કેળવણી પણ મફત મળે છે. આ કારણથી અમેરિકામાં વસ્તિનો જેટલો ભાગ યુનિવર્સિટીનું શિક્ષણ પામે છે તેટલો ભાગ દુનિયાના બીજા કોઈ પણ દેશમાં પામતો નથી. પ્રોફેસર હર્સ્ટલ કહે છે કે કેળવણીની નિસરણી એવી હોવી જોઈએ કે બાળકને ગટરમાંથી તે ઉપાડે અને યુનિવર્સિટી સુધી ચઢાવે. આવી નિસરણીની પ્રતિષ્ઠા આજે આખી દુનિયામાં એકલી અમેરિકામાં જ થયેલી જોવામાં આવે છે. કેળવણીના સંબંધમાં અમેરિકાને અમેરિકા બોળવું નથી. લક્ષ્યાધિપતિ પિતાનો પુત્ર અને અધિયન બીખારીનો પુત્ર અમેરિકામાં કેળવણીપરત્વે એકસરખા છે.

એટલુંજ નહિ પણ બીખારીના પુત્રમાં સાચું દૈવત હોય તો તે જાતી ઠાકીને કહી શકે કે કાંઈ દિવસ હું અમેરિકાનો પ્રેસિડન્ટ થઈશ.

આપણા દેશમાં પ્રાથમિક કેળવણીને પોતાના રાજ્યમાં ફરજિયાત અને મફત કરવાનું મહામાન નામદાર ગાયકવાડ સરકારને ઘટે છે. એ સમર્થ અને યશસ્વી નરેન્દ્રના દાખલાનું અનુકરણ બીજાં કેટલાંક દેશી રાજ્યો કરવા લાગ્યાં છે, એ ઉપરથી સ્પષ્ટ સમજાય છે કે કેળવણી તરફ રાજ્યપ્રજનનું લક્ષ પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામતું જાય છે. માધ્યમિક કેળવણીપરતેવે તો પ્રજાની પ્રવૃત્તિ એકદમ વિશાળ રૂપમાં દર્શન દે છે. હિંદુસ્તાનમાં સરકાર ન્યારે માધ્યમિક કેળવણીની ૨૭૧ શાળા* ચલાવે છે અને તેમાં ૭૪,૬૮૯ વિદ્યાર્થીઓ અભ્યાસ કરે છે ત્યારે પ્રજા તરફથી (અને મોટે ભાગે સરકારના આશ્રયથી) ચલાવાતી એવી શાળાઓની સંખ્યા ૨,૭૭૦ જેટલી છે અને ૪,૯૬,૩૦૬ જેટલા વિદ્યાર્થીઓ તેનો લાભ લે છે. મુંબઈ ઇલાકામાં એકંદર ૪૪૯ જેટલી માધ્યમિક શાળાઓમાંથી સરકારી સંસ્થા ૨૯ અને તેમાં ભણનાર વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ૯,૨૬૭ છે, લોકલબોર્ડ અને મ્યુનિસિપાલિટીના તાબાની માધ્યમિક શાળાઓ ૬૪ અને તેમાં અભ્યાસ કરનાર વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ૬,૨૯૬ છે, તો ખાનગી સંસ્થાઓ ૩૫૬ અને તેનો લાભ લેનાર વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ૫૧,૧૮૪ છે. ઉપરાંત મુંબઈ સરકારને લગતાં દેશી રાજ્યોમાં આશરે ૧૩૦ માધ્યમિક શાળાઓ છે અને આશરે ૧૫,૦૦૦ વિદ્યાર્થીઓ તેમાં શિક્ષણ પામે છે. વડી સરકારના તાબાના પરંતુ મુંબઈ ઇલાકામાં અંતર્ગત વડોદરા રાજ્યની ૬૪ માધ્યમિક શાળાઓ તથા ૮,૪૦૦ વિદ્યાર્થીઓ બે આમાં ઉમેરવામાં આવે તો એકંદર શાખાની સંખ્યા આશરે ૬૪૦ અને વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ૯૦,૦૦૦ થવા જાય છે.

વિદ્યાર્થીઓની આવી જંનવર સંખ્યાની કેળવણી સંબંધી સવાલ કંઈ નાનો સૂતો હોઈ શકે નહિ. એ જમરા જૂથનાં અંતઃકરણ આપણે બારીકાથી તપાસીયું તો કાલેજની ભાવના ત્યાં સજડ મુદ્રિત થયલી આપણને જણાશે. કાલેજમાં પ્રવેશ કરાવનાર મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષા હોવાથી મુંબઈમાં એ પરીક્ષાની અજળ મોહિની છે. મેજ અને ખુરસીના અરણ્યરૂપ પરીક્ષાનો મંડપ, વિવિધ પરીક્ષકરૂપ કર્મફલપ્રદાતા દેવો, નિરીક્ષક (Superintendent) રૂપ એ દેવોના ગણો, રજિસ્ટ્રારરૂપ દેવદૂત, પરીક્ષા પરિણામરૂપ ફલવિપાક ને દિવસે આશાની ગરમી અને નિરાશાનો ડંડો પરસેવો તારના ભણુકારા અને હૃદયના ધમકારા—આ સર્વ વ્યતિકરોને લીધે મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષા ખરેખર ભવાટવીના એક નાના સરખા ચિત્ર સમાન થઈ પડી છે, અને એ અનુભવો વિદ્યાર્થીને ત્રેની જીંદગીમાં પ્રથમ જ થવા હોવાથી એ પરીક્ષા અભ્યાસક વર્ગ ઉપર કોઈ અદ્ભુત કામચુટમણથી સજ્જ થયલી અંગેનાની ના ભૂસાય એવી જાપ પાડે છે. એ કામચુટમણથી વિદ્યાર્થીઓને બચાવવાના અનેક પ્રયાસો કરવામાં આવેલા છે, પરંતુ તે અદ્યપિ નિષ્ફળ ગયા છે અથવા નેપ્રત્યે એટલા અશમાં સફળ થયા નથી, એમ કહેવામાં અતિશયોક્તિ નથી. ૧૮૮૯ ની સાલમાં આપણી યુનિવર્સિટીએ પોતાની અંગત જાપવાળી સ્કૅલફાઈનલની પરીક્ષા દાખલ કરી. પરંતુ એ નવી પરીક્ષાની આંખ થોડાં વર્ષમાં જ મીચાઈ ગઈ. ત્યાર પછી ૧૯૦૪ ની

* વડોદરા વગેરે મુખ્ય રાજ્યોની સંસ્થાઓનો સમાવેશ આમાં નથી.

સાલથી સરકારી કેળવણી ખાતું એ જ સ્કૂલફાઇનલ પરીક્ષાની સ્વતંત્ર યોજના કરી રહ્યું છે. મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષામાં ઉત્તીર્ણ થયેલા વિદ્યાર્થીઓ સરકારી નોકરી માટે યોગ્ય ગણાશે નહિ, પરંતુ એવી લાયકી સરકારી સ્કૂલફાઇનલની પરીક્ષામાં પસાર થયેલાની જ લેખાશે એવું આકર્ષણવાળું સરકારી ધોરણ હોવા છતાં વસ્તુસ્થિતિ એવી જોવામાં આવે છે કે જ્યારે મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષામાં ૪૦૦૦ થી ૫૦૦૦ વિદ્યાર્થીઓ બેસતા હોય છે ત્યારે તેનો ત્રીજો ભાગ સરકારી સ્કૂલફાઇનલ પરીક્ષા માટે રજુ થાય છે. એ વિદ્યાર્થીઓમાં પણ કેટલા વિદ્યાર્થી બંને પરીક્ષા સાથે પસાર કરી આખરે કોલેજમાં જ દાખલ થાય છે, અને એકલી સ્કૂલફાઇનલ પરીક્ષા પસાર કરનાર વિદ્યાર્થીઓમાંના કેટલા કેવી જાતની, કેટલા પગારની નોકરી કેટલી મુદતે મેળવવા શક્તિમાન થાય છે એ વિગતોના આંકડા ઉપલબ્ધ ન હોવાથી એ વિષે વિશેષ કહેવાને અવકાશ નથી.

ઈંગ્લેન્ડ પહેલા ધોરણની પરીક્ષામાં ૧૦૦ વિદ્યાર્થીઓ બેઠા હોય તો તેમાંથી સરેરાશ ૧૦-૧૫ વિદ્યાર્થીઓ નિષ્ફળ નિવડે છે. માધ્યમિક શિક્ષણનો આ એક છેડો છે. બીજે છેડે મેટ્રિક્યુલેશન વર્ગમાં જો ૧૦૦ અભ્યાસક્રમ હોય તો તેમાંથી આશરે ૭૫ ને યુનિવર્સિટીની પરીક્ષામાં બેસાડવામાં આવે, જેમાંથી ૪૦-૫૦ જેટલા અભ્યાસક્રમ પોતાના પ્રયાસમાં સફળ થાય. અર્થાત્ મેટ્રિક્યુલેશન ધોરણમાં ૧૦૦ માંથી આશરે ૫૦-૬૦ વિદ્યાર્થીઓ દર વર્ષે પડ્યા રહે છે. એ વિશાલ સમુદાયનું શું કરવું એ ગંભીર પ્રશ્ન અહિં ઉપસ્થિત થાય છે.

એવા વિદ્યાર્થીઓ પોતપોતાના સંબંધમાં એ સવાલનો નિર્ણય પોતપોતાની પરિસ્થિતિને અનુસરીને કરે છે જ. કેટલાક સ્કૂલફાઇનલ પસાર કરી કારકુનગીરી અથવા તેને મળતી નોકરી સ્વીકારે છે; કેટલાક ટપાલ તથા તાર ઓફિસમાં દાખલ થાય છે; કેટલાક રેલ્વેમાં, કેટલાક કળાભુવનમાં, કેટલાક વેપારીઓની પેઢીમાં, કેટલાક મિલમાં એમ જુદી જુદી દિશાઓમાં ઉદ્દરનિર્વાહરૂપ પ્રયત્ન વાયુથી પ્રેરાયેલો એ કમનસીબ સંઘ કુદરતી રીતે પોલ દેખી પેસી જાય છે. આ સ્થળે ખાસ વિચારવા જેવો મુદ્દો એ ઉભો થાય છે—એવા વિદ્યાર્થીઓનું ભાવિ સુધારવા માટે માધ્યમિક શાળાઓ શું કરી શકે એમ છે ?

હિંદના સમાજ બંધારણ અને હિંદની હાજતો ઉપર પૂરતું લક્ષ આપ્યા વિના જો એ સવાલનો નિર્ણય કરવામાં આવે તો તે કોઈ રીતે શાસ્ત્રીય કહી શકાય નહિ. હવે હિંદના સમાજ બંધારણ પરત્વે સહિયી અગત્યની બાબત એ છે કે આપણી વસતિના ૩૧ કરોડ મનુષ્યમાંથી આસરે ૨૪ કરોડનો નિર્વાહ ખેતીને લધને છે. આપણા સમાજના સંગીન પાયા ૩૫ ખેડુતવર્ગનું શ્રેય વિચાર્યા વિના આપણે કેળવણીની યોજનાઓમાં અંપલાવીશું તો મૂમાગના આચકા ભરવાનો આપણો પ્રયત્ન સુધરેલી દુનિયાની નજરમાં છેવટે આપણને હાસ્યપાત્ર જ ઠેરવશે. પ્રતિવર્ષ આપણા દેશમાં સેંકડો પ્રાથમિક શાળાઓ ઉઘાડવામાં આવે છે અને ખેડુતવર્ગનું તે તરફ વધારે ને વધારે વલણ થતું જોવામાં આવે છે. રાજ સત્તા અને પ્રજાસત્તાના સહકારથી પ્રાથમિક કેળવણી પવનવેગી સાહસથી એટલે સુધી વધે કે જાપાનની પેઠે હિંદમાં પણ નિશાળ વિનાનું ગામડું રહે નહિ અને અભણ નરનારી વાળું કુટુંબ રહે નહિ એ આપણી અંતઃકરણની ઇચ્છા સિદ્ધ થાય છતાં તેથી સર્વસ્વની

પ્રાપ્તિ થયેલી આપણે સમજવાની નથી. ઇંગ્લેંડમાં પ્રાથમિક ફળવણી મફત અને ફરજિયાત છે છતાં પરિસ્થિતિને પરખ્યા વિના પગલાં ભરવાથી તે દેશને જેવું બારે નુકસાન સહન કરવું પડ્યું છે તેવું વર્ણન કરતાં સર જૉન ગૉર્ડે ૧૯૧૧ ની સાલમાં કહ્યું હતું કે-“ ફળવણીના નામથી ઝોળખાતી વસ્તુ પાછળ આપણે લાખો પાઉંડનો ખર્ચ કરીએ છીએ. પ્રગ્નહિતની સંભાળ રાખનારાઓના અને ફળવણીના કાવિદાના મોટા ભાગનો તો એ અભિપ્રાય છે કે એ દ્રવ્યનો ધણોખરો ભાગ ખર્ચાદ જાય છે અને ફળવણીપરત્વે તો એ દ્રવ્યને ખારા દરિયામાં પધરાવ્યું હોય તો તેથી વધારે હાનિ થવાનો સંભવ નથી.” એજ દેશના દારિદ્ર્યખંધના અધિકારીઓ પણ કહે છે “ આપણી ખર્ચાળ પ્રાથમિક ફળવણીની પ્રજાની દરિદ્રતા ઉપર કશી અસર થતી નથી વસ્તુતઃ તેવું વલણ વિદ્યાર્થીઓને કારીગર કરવા કરતાં કારકુન કરવા તરફ વિશેષ છે.”

ઇંગ્લેંડના આ અનુભવથી આપણે પણ અવશ્ય ચેતવું જોઈએ. માધ્યમિક ફળવણીનાં મૂળ પ્રાથમિક ફળવણીમાં હોવાં જોઈએ, અને પ્રાથમિક ફળવણીનો વિકાસ માધ્યમિક ફળવણીએ કરવો જોઈએ એ ધોરી સિદ્ધાંતને અનુસરી આપણે જે નિર્ણય ઉપર આવીશું તે શ્રેયસ્કર નિવડવાનો સંભવ છે. ખેડુતવર્ગ ફળવણી તરફ ધીરે ધીરે વળતો જાય છે પરંતુ તે પ્રખળ વેગથી વળે એવી જો આપણી ઇચ્છા હોય તો ૨૪ કરોડ જેટલી એ વસતિને સંગીન શિક્ષણરૂપ પૌષ્ટિક ખોરાક આપણે પ્રથમથીજ આપવો જોઈએ. ખેડુત કારકુન થાય એમાં દેશનું કલ્યાણ નથી. ખેડુત મહેતાજી અને એમાં દેશનું કલ્યાણ નથી. પરંતુ ઉતરતા પ્રકારના ખેડુતને ઉંચા પ્રકારનો ખેડુત બનાવનાર ફળવણી સાચી ફળવણી છે અને તેજ દેશનું દળદર ફિટાડશે. ખેડુતના બાળકને વાંચતાં લખતાં અને હિસાબ ગણતાં તો અવશ્ય આવડવું જોઈએ. તેથી તેની શુદ્ધિનો વિકાસ થશે, તે જીવનના અનેક આનંદો ભોગવી શકશે અને ધૂતારાઓની અટ પટી જળથી પોતાનો ખચાવ કરી શકશે. પરંતુ વાંચવા લખવાથી અને હિસાબ ગણવાથી એક ઘઉંના દાણાને ઠેકાણે બે ઘઉંના દાણા તે ઉપજવી શકશે નહિ. જમીન પાસે વધારે પાક લેવા માટે તો તેણે પોતાનો ખેતીનો ઇલમ નાનપણથી જ આધુનિક શાસ્ત્રીય પદ્ધતિથી શિખવાનો આરંભ કરવો જોઈએ. આવું વિજ્ઞાનપદ્ધતિને અનુસરતું સમયોગ ખેતીનું શિક્ષણ પામેલા વિદ્યાર્થીને માધ્યમિક ફળવણીએ ઉપાડી લેવો જોઈએ, અર્થાત્ માધ્યમિક ફળવણીની સંસ્થાએ એવા ખેડુતોને તેમની પોતાની કળામાં વિશેષ પ્રવીણ કરવા જોઈએ. મુખ્યમાં આપણે જોઈશું તો યુનિવર્સિટી ખેતીવાડીની પદવી આપે છે ખરી, પરંતુ ખેતીનું શાસ્ત્રીય શિક્ષણ આપનાર કોઈ પણ પ્રાથમિક ફળવણીની અથવા માધ્યમિક ફળવણીની સંસ્થા હોય એવું જાણ્યામાં નથી. જેના ધોતિયાનું તથા ડગલાનું કશું ઠેકાણું નથી. એવો માણસ મોટી પાઘડી પહેરવાથી જેટલો શોભે છે તેવી શોભા ખેતીની બાબતમાં આપણા અભ્યાસક્રમની છે. ટુંકામાં ખેડુતવર્ગને પ્રાથમિક શાળાઓમાં વિશેષ પ્રમાણમાં ખંચવો જોઈએ; તે વર્ગને અનુકૂળ શિક્ષણ શરૂઆતથી જ અપાવું જોઈએ; તે પછી માધ્યમિક શાળા તરફ તેનું આકર્ષણ કરવા માટે તે શાળાના અભ્યાસક્રમમાં પણ ખેતીના વિષયને દાખલ કરવો જોઈએ. એવો ખેડુત વિદ્યાર્થી કોલેજમાં દાખલ ન થાય તોપણ પોતાની વિદ્યાના અને મજબૂતશક્તિના પ્રતાપથી પોતાના ધંધાને પાંચ ટકા જેટલો પણ વિશેષ ખીલવી શકશે અને દેશની સંપત્તિમાં તેટલા પૂરતો વધારો કરી શકશે.

ખેતી પછી સ્વાભાવિક રીતે જુદા જુદા ઉદ્યોગો અને ધંધા આવે છે. એ આખતમાં પણ આપણા દેશનું દળદર ઝટ નજરે તરી આવે છે. હિંદુસ્તાનને કેટલેક અંશે મળતા આવતા જાપાનની સ્થિતિ આપણે અવલોકીશું તો આપણને જણાશે કે તે દેશમાં જ્યારે વિદ્યાર્થીની કુલ ૧૦૦૦ સંખ્યામાંથી સાહિત્યના ઉચ્ચ શિક્ષણ તરફ ૨૬ વિદ્યાર્થીઓ વળેલા જોવામાં આવે છે અને ઉદ્યોગ ધંધાની કેળવણી તરફ ૫૦ વિદ્યાર્થીઓ વળેલા હોય છે ત્યારે હિંદમાં તેટલીજ સંખ્યામાંથી સાહિત્યની દિશામાં ૧૨૪ વિદ્યાર્થીઓનો અને ઉદ્યોગ ધંધાની દિશામાં માત્ર ૫ વિદ્યાર્થીઓનો પ્રવાહ જોવામાં આવે છે. જાપાનમાં પ્રાથમિક કેળવણી ફરજિયાત હોવાથી સમાજના ઉતરતા વર્ગો પણ લાણેલા હોય છે એટલે પ્રમાણમાં સાહિત્ય તરફ વલણ ઓછું નજરે પડે, અને હિંદમાં પ્રાથમિક કેળવણી પછાત હોવાથી સમાજના તરતા વર્ગો એટલે જુદા પ્રધાન વર્ગો મુખ્યત્વે કરીને લાણુતા હોવાથી સાહિત્ય તરફ વલણ પ્રમાણમાં વિશેષ નજરે પડે એ વાસ્તવિક છે, પરંતુ ૧૦૦૦ માંથી સાહિત્ય તરફ વળેલા આપણા ૧૨૪ વિદ્યાર્થીઓ અને ઉદ્યોગધંધા તરફ વળેલા આપણા માત્ર ૫ વિદ્યાર્થીઓના ગંભીર અંતર સંબંધી આપણે ક્ષણ પણ વિચાર કરીશું તો આપણને સમજાશે કે ઉદ્યોગ ધંધા સંબંધી આપણી ન્યૂનતા હિંદના પ્રત્યેક હતિચિંતકની આંખમાંથી ધોધમાર આંસુ ખેરવે એવી છે. આપણા કુલ વિદ્યાર્થીઓનો ક્ષુદ્ર ભાગજ ઉદ્યોગની કેળવણી પામતો હોવાથી આપણે ખેસુમાર નુકસાન વેઠ્યું છે અને હજી પણ વેડીશું. આપણા ઉદ્યોગને ખીલવવાની તક, આપણા દેશને સમૃદ્ધિથી છલોછલ ભરી દેવાની તક-મીઠામાં મીઠા સ્વપ્નમાં પણ ન સાંપડે એવી સોનેરી તક આપણને કાકતાલીયન્યોયે યૂરોપના મહાભારત વિગ્રહે સાક્ષાત્ આપી, પરંતુ લક્ષ્મી ચાંદલો કરવા આવે ત્યારે કુંભકર્ણના આરામને યાદ કરાવે એવી રીતે નસકારાના નાદથી પથારીમાં ઘોરનાર હતભાગી મનુષ્ય જેવા આપણે એ તકને વધાવી લેવાની સ્થિતિમાં નથી ? એ સોનેરી તક આપણા બી. એ. તથા એમ. એ. માટે નથી, આપણા વહીવે તથા ડાકટરો માટે નથી, પરંતુ આપણા કારખાનાવાળા માટે છે. આપણા દેશમાં કાગળનાં કારખાનાં નથી તેથી લગ્નને લીધે જમણા ત્રમણા ભાવ આપી પરદેશી કાગળ આપણે વાપરીએ છીએ; રંગનાં કારખાનાં નથી તેથી મોં માગ્યા ભાવ આપી આપણે પરદેશી રંગ વાપરીએ છીએ. આપણાજ દેશમાં ઉત્પન્ન થતા લાખોની કિંમતના સોંધા કાચા માલને ચોગ્ય રૂપાંતરથી કિંમતી અને વ્યવહારોપયોગી બનાવવાની કળા આપણમાં ન હોવાથી આપણે મોં વકાસી આકાશની ઉપાસના કરતા ખેડા છીએ, આવી ભયંકર આપત્તિ ટાળવામાં માધ્યમિક કેળવણીએ અવસ્ય પોતાનો અદ્યપ ફાળો પણ આપવો જોઈએ. જે વિદ્યાર્થીઓ કોલેજમાં દાખલ થવા ન માગતા હોય તેમને ઉદ્યોગ ધંધાની ચોગ્ય તાલીમ આપવાની વ્યવસ્થા માધ્યમિક કેળવણીની સંસ્થાઓએ કરવી જોઈએ. સુધાર લુહાર, ધાંચી મોચી એ સર્વ વર્ણોનું વલણ આજ કાલ ઈંગ્રેજ શિખવા તરફ જોવામાં આવે છે. ખેતીની આખતમાં જે મુદ્દો આપણે વિચાર્યો હતો તે અહિં પણ વિચારવા યોગ્ય છે. સુધારનો ડાકરો પોતાના બાપથી અદિયાતો સુધાર થાય એથી સમાજને વિશેષ લાભ થવાનો સંભવ છે કે કારકૂનગીરી કરે એથી ? આ આખતમાં મતભેદને અવકાશ નથી. અર્થાત્ જાને તેટલા જુદા જુદા ધંધાઓનું શિક્ષણ પણ માધ્યમિક કેળવણીના અંગ

રૂપે અપાવું' નોંધએ. શાળામાં પુસ્તકદ્વારા શિક્ષણ આપવાની તેમજ અને એટલું સમયોગ શિક્ષણ આપવાની ગોઠવણ થવી નોંધએ. ઉંચા વ્યવહારોપયોગી શિક્ષણ માટે શહેરનાં જુદાં જુદાં કારખાનાંઓની અને નામીયા કારીગરોની જે મદદ લેવામાં આવે તો પરિણામ ભવ્ય રીતે સંતોષકારક આવવાનો સંભવ રહે છે. આ પ્રકારની વ્યવસ્થા થવાથી જુના અને નવાની ઝપાઝપીમાં આપણા કારીગર વર્ગની અસ્તવ્યસ્તતા થતી અટકશે, માધ્યમિક કેળવણીપર તે વર્ગને પાકા વિશ્વાસ બેસવાથી તે તરફ તેનું વિશેષ આકર્ષણ થશે, અને દેશ સંપત્તિનો બીજો પાયો સુદૃઢ થશે.

ખેતી અને ઉદ્યોગ ધંધા તરફ ન વળનાર વર્ગ કોઈ પણ સરકારી ખાતામાં કે ખાનગી પેઢીમાં કારકુનગીરી માટે લાયક છે એમ સામાન્ય રીતે કહી શકાય. માટે કોલેજમાં ન જવા ઇચ્છનાર માટે કારકુનગીરી એ ત્રીજી દિશા છે. એ દિશા સંબંધી ઉદા-પોહ આપણા લોકમાં નોંધએ એ કરતાં ઓછો નહિ પણ વધારે થયેલો છે એમ કહેવું એ અતિ કથન નથી.

આ ત્રણ મુખ્ય દિશાઓ સૂચવ્યા પછી કેટલીક સામાન્ય બાબતો તથા અભ્યાસ-ક્રમની વિગત સંબંધી વિચાર કરવાનો બાકી રહે છે.

૧. કોલેજમાં પોતાને દાખલ થવું નથી એનો નિર્ણય વિદ્યાર્થી ક્યારે કરે, અર્થાત્ કોલેજ જવા માટેનો અને કોલેજ ન જવા માટે નો અભ્યાસક્રમ ક્યાં ફટાવો નોંધએ ? અભ્યાસક્રમની ફતેહનો આધાર ધણે અંશે આ સવાલના ફડચા ઉપર છે. ઘણી વખતે એવું બને છે કે જે ત્રણ વાર મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષામાં નિષ્ફળ ગયા પછી વિદ્યાર્થી સ્કૂલકાર્પનલની પરીક્ષામાં બેસવાનો વિચાર કરે છે. આવી રીતનો એક વર્ષનો અભ્યાસ ઉપર કહેલી ત્રણ દિશાઓમાંથી કોઈ પણ દિશામાં વિદ્યાર્થીને સારી રીતે પ્રવીણ બનાવી શકે એમ નથી. પોતાના પુત્રનો અથવા શિષ્યનો અભ્યાસ કોલેજના બરનો છે કે નહિ એનો નિર્ણય કુશળ માતૃપિતા અથવા કુશળ શિક્ષક, વિદ્યાર્થી ઇંગ્રેજ ચોથા ધોરણમાં પસાર થયા પછી, અર્થાત્ ઇંગ્રેજ પાંચમા ધોરણના આરંભમાં કરી શકે એમ છે. એથી એ બંને અભ્યાસક્રમ જે પાંચમા ધોરણથી ફટાય તો ખેતી, ઉદ્યોગ ધંધા અને કારકુન-ગીરીના અભ્યાસ માટે સંજીન ત્રણ ગર્ષ મળે. આવી રીતે ત્રણ વર્ષની તાલીમ પામેલો વિદ્યાર્થીસંઘ પોતાપોતાના ધંધામાં દીપી નિકળવાનો સંભવ રહે છે. ત્રણ વર્ષનો ક્રમ અવશ્ય ગોઠવવો નોંધએ. એનાથી ઓછો અભ્યાસક્રમ રાખવો એ તો કેળવણીની ફજેતી છે, કેળવણીને નામે ફારસ ભજવવા જેવું છે.

૨. પાઠ્ય પુસ્તકો અને ત્યાં સુધી દેશી ભાષામાં હોવાં નોંધએ. આથી સરલતા પૂર્વક વિદ્યાર્થી થોડા વખતમાં વધારે અભ્યાસ કરી શકશે.

૩. જે વિદ્યાર્થીઓને પોતાનું ભવિષ્ય જીવન જ્ઞાનપ્રધાન ગાળવાનું છે તેને જ્યારે શરીરારોગ્ય અને શરીર સામર્થ્યની જરૂર છે તો ક્રિયાપ્રધાન જીવન ગાળવાનું જેને માટે નિર્ણિત છે એવા વિદ્યાર્થીઓને સુદૃઢ શરીરની પૂર્ણ આવશ્યકતા હોય એમાં આશ્ચર્ય સરખું નથી. આ કારણથી શરીર આરોગ્યની બાબત અભ્યાસક્રમમાં અવશ્ય દાખલ કરવી

જોઈએ અને વિદ્યાર્થીઓ પાસે યોગ્ય પ્રમાણમાં ફરજિયાત કસરત કરાવવી જોઈએ.

૪. પ્રત્યેક ધંધારોજગાર સ્વતંત્ર નથી પરંતુ સુઘટિત સમાજમાં જુદા જુદા ધંધારોજગારો પરસ્પર સુંદર હીરની દોરીથી ગુંથાયલા હોય છે. ધંધારોજગારની સર્વદેશીય ઉત્પત્તિથી જ સમાજને વાસ્તવિક લાભ થાય છે, અને પોતપોતાના ક્ષેત્રમાં અલગ ગોંધાઈ રહેલા ધંધારોજગાર તો પરિણામે દેશને અનર્થ કરનાર થઈ પડે છે. ખરે નાગરિક પશુ તે જ છે કે જે સમષ્ટિમાં વ્યષ્ટિનું, અંગીઆં અંગનું, અનેકમાં એકનું, ખીનઓમાં પોતાનું ગૌણપણું સમજે છે અને અણીના સમયમાં તે સમજને અનુસરીને સરલતાથી વર્તન કરે છે. વિદ્યાર્થીઓની બુદ્ધિશક્તિનો યોગ્ય વિકાસ કરવા અર્થે આવી મહત્વવાળી નાગરિક વિદ્યાને અભ્યાસક્રમમાં ખાસ કરીને સમેલ રાખવી.

૫. ઇંગ્રેજ અભ્યાસક્રમ ખાસ કરીને સમેલ રાખવી જોઈએ, અને એ ભાષાનાં વ્યાવહારિક ઉપયોગનાં તત્વો ઉપર વિશેષ ધ્યાન આપવું જોઈએ.

૬. માતૃભાષાનું જ્ઞાન સંગીન અને વ્યાપક થાય એવો ક્રમ ગોઠવવો જોઈએ.

૭. યુરોપમાં ફ્રેન્ચ વગેરે અર્વાચીન ભાષાઓની જે પદવી છે તેને કેટલેક અંશે મળતી આપણા દેશમાં હિંદી ભાષાની પદવી છે. એ ભાષાનો ઐત્થિક વિષયોમાં સમાવેશ કરવો જોઈએ.

૮. સામાન્ય વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ ફરજિયાત હોવું જોઈએ. વિજ્ઞાનના વિષયમાં આપણી દરિદ્રતા જગજગત હોવાથી તેના શિક્ષણની આવશ્યકતા રૂપ છે.

ઉપર કરેલા વિચારને આધારે કોલેજમાં દાખલ ન થતા ઇચ્છનાર વિદ્યાર્થીઓ માટે અભ્યાસક્રમ નીચે પ્રમાણે ગોઠવી શકાય છે:—

આવશ્યક વિષયો.

ઇંગ્રેજ...મૅટ્રિક્યુલેશનથી ઉતરતો ક્રમ.
દેશીભાષા,, ચઢતો ક્રમ.
સામાન્ય વિજ્ઞાન...સપ્રયોગ.
નાગરિક વિદ્યાહિંદના રાજ્યતંત્રની રૂપરેખા સહિત.
આરોગ્ય વિદ્યાકસરત સહિત,

ઐત્થિક વિષયો. (ત્રણમાંથી એક)

૧. ખેતીવાડી:—

કૃષિ વિદ્યા...સપ્રયોગ
વનસ્પતિ વિજ્ઞાન			
હાથની તાલીમસુચારીક્રમ, લુહારીક્રમ વગેરે
મણિત...ખાસ કરીને સામાન્ય નાણું
સામાન્ય બૂજોળ			

૨. ઉદ્યોગ ધંધા:—

હાથની તાલીમ
 કારખાનાંની તાલીમ
 ગણિત... ખાસ કરીને યંત્રવિજ્ઞાન
 ચિત્ર કામ
 સામાન્ય ઇતિહાસ અને ભૂગોળ
 હિંદી ભાષા

૩. કારકૂનગીરી વગેરે:—

તુમારી કામ...
 પત્રવ્યવહાર
 અલ્પાક્ષરી વિદ્યા
 “ ટાઇપરાઇટિંગ ”
 ગણિત... ખાસ કરીને હિસાબ
 સામાન્ય ઇતિહાસ અને ભૂગોળ... ...ખાસ કરીને વ્યાપારી ભૂગોળ
 હિંદી ભાષા,

કૌશિકરામ વિમ્લહરરામ મહેતા.



ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓનું મહાજન.

(Federation of Private Secondary Schools.)

ઈંગ્લેન્ડ લોકો આ દેશમાં આવ્યા ત્યારથી તેમના રાજ્યનું એક મુખ્ય કામ પ્રજાની કેળવણી દેખાય છે.

કંઈક સોંપા સરકારી નોકરો અને દેશી અમલદારો તૈયાર કરવા આ કામ તેમને સાર કરવું પડ્યું અને હજી પણ કેળવણી ખાતાનું એક કામ એવા નોકરો પુરા પાડવા એ છે. કાળ જતે કેળવણી ખાતાનો પગ પેસારો બહોળો થતો ગયો, અને સરકારે પોતેજ શાળાઓ અને કોલેજો સ્થાપી. છેવટે યુનીવર્સિટીઓ પણ ઉભી થઈ ને તેમાં પ્રજાકીય તત્વ પણ દાખલ થયું.

છેવટના થોડા વરસ થયાં હિન્દુસ્તાનમાં કેળવણી શબ્દ કેટલોક ઠંકાણે કડવા થઈ પડ્યો છે. ન્યારે આવા લોકો કેળવણીને ખાતે ધણો વહેમ ખાય છે, ત્યારે વળી બીજાઓ કેળવણી એજ હિન્દુસ્તાનના તમામ દુઃખની રામબાણુ દવા છે એમ માને છે. અને સરકાર આ બે વિચારની વચમાં ધડીમાં આમ ને ધડીમાં આમ એમ ઝોળાં ખાય છે.

ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓનું મહાજન નીમવાનો મુખ્ય હેતુ આ બે દેખીતા સામ-સામા પક્ષને ભેગા કરવા તેમજ પ્રજાકેળવણીની બાબતમાં સરકારી અને પ્રજામત એક બીજાની સાથે વગર સંકોચે છૂટથી મસલત અને વિચારની આપ લે કરી શકે તથા તે કેળવણીને સંગીન પાયાપર મુકી શકે એજ છે.

આ ખાતે માધ્યમિક શાળાઓના બે ભાગ પાડીશું:—૧ સરકારી શાળાઓ, (૨) ખાનગી મદદ લેનારી અને મદદ ન લેનારી શાળાઓ.

સરકારી શાળાઓની તમામ વ્યવસ્થા ઇલાકાના ડીરેક્ટર સાહેબ તથા તેમના હાથ નિચેના અમલદારો કરે છે પણ છેલ્લાં કેટલાંક વરસ થયાં સરકારનીજ નીતિને અનુસરીને અને સરકારનીજ હમજાનુસાર સંખ્યાબંધ ખાનગી શાળાઓ નીકળી છે. આ શાળાઓ-માંની કેટલીક સરકારી મદદ લે છે અને કેટલીક તે મદદ લેતી નથી. આ તમામ શાળાઓની વ્યવસ્થા તેમના માલીકો અથવા વ્યવસ્થાપક મંડળો અથવા તો વ્યવસ્થાપકો અને માસ્તરો ચલાવે છે.

આવા જુદા જુદા ધોરણોપર રચાયેલાં મંડળો પોતપોતાનું કામ પોતાની શુદ્ધિ અને સમયાનુસાર ચલાવે છે. પણ આમાં મુખ્ય ખામી એક્યની માલમ પડે છે, આથી આવી શાળાઓ સંખ્યાબંધ હોવા છતાં તેમનો સમગ્ર મત જાણવો સહેલો નથી. આ સઘળી શાળાઓ એકજ ધોરણપર એક્યતાથી કામ કરે એ બનવું સહેલું નથી. આથીજ કેળવણીખાતાની મુખ્ય નેમ-ખાનગી રૂંકે દારા એવી પ્રજાકીય તત્વવાળી ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓ ઉભી કરવી કે જે સરકારને કેળવણીના કામમાં સંગીન મદદ કરે-તે નેમ હજી સુધી સારી રીતે સરી છેવ એમ મને લાગતું નથી.

આ જુદી જુદી શાળાઓ સંગીન કેળવણીના પહેલા પગથીઆથી માંડી એક છેવટના શિખર સુધી પોતપોતાની હોંશ, ધન સંપત્તિ શિક્ષકોની અનુકુળતા અને એવા બીજા હજારો કારણોને લઈને આ માર્ગમાં કોઇને કોઈ ઠેકાણે ગોઠવણ ગઈ છે, પણ તેમનું સમગ્ર જીવ કેળવણીના શિખરપર શી રીતે સહેલાઈથી ચડે, તેઓ સમગ્રપણે શી રીતે પોતપોતાના સવાલોનો ખુલાસો કરે તથા સમગ્ર શાળાઓની કેળવણીરૂપી સંપત્તિ દેશમાં શી રીતે ઝળકી ઉઠે, એ યોજના કરવી એ આ મહાજનનું એક મુખ્ય કામ છે.

આ ઉપરાંત તેનું બીજું મુખ્ય કામ આ માધ્યમિક શાળાઓનું મહાજન એક એવું મિત્ર મંડળ ઉભું કરે કે જે શાળાઓનો સમગ્ર મત શું છે તે સરકારને જણાવે, તથા સરકારની સાથે હળી મળી કેળવણીના મહાન પ્રશ્નો અનુકુળ નીવેડો લાવે. આ રીતે આ મહાજન એવી એક સામાન્ય બૂમી ઉભી કરશે કે ન્યાં કેળવણી ખાતાના સરકારી નોકરો અને પ્રજાકીય તત્વ બન્ને કેળવણીને ખરા અને સંગીન પાયાપર શી રીતે મુકવી તે બાબતના પોત પોતાના વિચારો એક બીજા આગળ દર્શાવી શકશે. વળી જે ખોટા ખોટા વહેમો અને ખઠીકા દેશની ખરી કેળવણીના કામમાં હાલમાં હજારો હરકતો ઉભી કરે છે તે તમામનો સંતોષકારક નીવેડો લાવી, સરકાર તથા પ્રજામત સાથે સમજુત કરી, એક એકની સહાયથી, સમગ્ર કેળવણીની ઉન્નતિ સહેલાઈથી સાધી શકશે.

આ પ્રયાસનો અર્થ આજે આપણે મળ્યા છીએ એવી જાતની કોન્ફીડન્સ અથવા કોમિસો ઉભી કરવાનો નથી. પણ ખાનગી શાળાઓનું એક એવું ચિરસ્થાયી મંડળ ઉભું કરવું કે જે સમગ્ર ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓની આત્મોન્નતિના કાર્યો શાળા માત્રને આ મંડળમાં એકમય કરી દઈ એક બીજાની મદદથી સાધી શકે. આ રીતે શાળાઓના કામમાં સામાન્ય નીતિ, સામાન્ય પદ્ધતિ શી રીતે દાખલ કરવી તથા શાળામાત્રને હર હમેશા કેમ ઉન્નતિમાં લાવવી એ કામ આ મંડળ યોગ્ય શકે.

આ અંગે, ખાનગી માધ્યમિકશાળાઓનું નીચેના ધોરણસર, અને નીચે દર્શાવેલા કામ માટે મહાજન ઉભું કરવું.

મહાજન અને શાળાઓનો સંબંધ.

આ અંગે દરેક શાળા એ એક વ્યક્તિ ગણાશે; આવી દરેક વ્યક્તિ પોતાની આંતર વ્યવસ્થા, પોતે હાલ કરે છે તે પ્રમાણે પોતાને હાથેજ કરી લેશે. એમાં મહાજન વચમાં પડી શકશે નહીં. આ મહાજન, તેમને સોંપવામાં આવે તે સત્તાથી અને તેમને માટે લઘ્ય તે નિયમોને તાબે રહી પોતાનું કામ કરશે. આ રીતે શાળાઓ પોતાના ખાનગી કામમાં તદ્દન સ્વતંત્ર રહેશે. અને મહાજન કેળવણીના સામાન્ય સવાલોનો વિચાર કરશે, તથા સમગ્ર શાળાઓને તથા શાળા માત્રને સંગીન કેળવણીના સર્વોપરિ શિખર પર શી રીતે લઈ જવી, તેની સઘળી ઘટના પોતાને મળેલી સત્તાને આધારે પોતાના નિયમો દ્વારા જાતે અથવા સરકારની મદદ દ્વારા કરશે.

શાળાઓ આ પ્રમાણે પોતાની શી, મકાનો, માર્ગરો, શિક્ષણ વગેરેનો પોતે વચાર કરી લેશે. આ સઘળી મીલકત તેમની ખાનગીજ રહેશે, અને તેઓ હાલ ભોગવે છે તે પ્રમાણે ઉપરની સઘળી બાબતોમાં તેમનું સ્વતંત્ર સ્વામિત્વ ભોગવશે.

મહાજનને અંગે બે મંડળ ઉભા કરવામાં આવશે.

૧. પ્રતિનિધિ મંડળ Board of Representatives. ૨. વ્યવસ્થાપક મંડળ Senate.

૧. પ્રતિનિધિ મંડળમાં પસંદગીનું તત્વ દાખલ કરવામાં આવશે. એમાં આ મહાજનની શાળાઓના તમામ શિક્ષકને જવાનો હક મળશે. આ અંગે દરેક શાળાના શિક્ષક પોતાના ૧૦ અને તે અંદરની સંખ્યાના શિક્ષકને માટે ૧ પ્રતિનિધિ પસંદ કરશે. ૧૧ થી ૨૦ ને માટે ૨, ૨૧ થી ૩૦ ને માટે ૩ એ પ્રમાણે શાળાઓમાં શિક્ષકની સંખ્યા પ્રમાણે પસંદગી કરવાનો હક મળશે. આ હક હેડ માસ્તર સિવાયના શિક્ષકોના છે.

આ ઉપરાંત આ મંડળમાં દરેક શાળામાંથી તે શાળાના હેડ માસ્તરને પ્રતિનિધિ તરીકે દાખલ કરવામાં આવશે. અને આ હેડ માસ્તરોમાંના એકને હેડ માસ્તરો માંથી માંથી ચુંટણી કરી ચેરમેન, સેક્રેટરી, ટ્રેઝરર વગેરે હોદ્દાઓ નીમશે.

આ પ્રતિનિધિ મંડળ કેળવણીના સામાન્ય સવાલોનો વિચાર કરશે. આની અંદર કેળવણી હરહમેશ શી રીતે સુધરે એ માટે, અભ્યાસક્રમ, અભ્યાસનાં પુસ્તકો, શિક્ષણની પદ્ધતિ, તેની જાત, તેના વિષયો, તેનાં સાધનો વગેરે કેળવણીને લગતા તમામ સામાન્ય સવાલોનો વિચાર કરવામાં આવશે:—આ મંડળને જે જે વિચારો બહુ મતે અનુકુળ જણાશે, તે તમામ વ્યવસ્થા મંડળમાં વિચારને માટે મોકલવામાં આવશે. આમાંના જે જે વિચારો વ્યવસ્થા મંડળ બહુ મતે અંગીકાર કરશે તે સર્વે શાળાઓને માટે માન્ય કરેલા નિયમો ગણાશે, અને મહાજનની દરેક શાળા તે નિયમોને તાબે રહી પોતાની ઉન્નતિ કરશે.

૨. વ્યવસ્થાપક મંડળમાં દરેક શાળાના બે પ્રતિનિધિ આવશે. ૧. હેડ માસ્તર. ૨. શાળાના મેનેજર અથવા વ્યવસ્થાપક મંડળે પસંદ કરેલા તે શાળાના વ્યવસ્થાપક મંડળમાંનાં એક સદ્ગૃહસ્થ.

આ રીતે પ્રતિનિધિ મંડળ અને વ્યવસ્થાપક મંડળના મેમ્બરો શાળાઓ સાથેના સંબંધ ધરાવનારા ગૃહસ્થોજ હોઈ શકશે. અને તેમની નીમણુંક તે સંબંધ હોય ત્યાં સુધીને માટેજ થશે.

વ્યવસ્થાપક મંડળનું મુખ્ય કામ તેના હસ્તકના નાણાં અને ફંડો જે વિષે હવે પછી કહેવામાં આવશે તેની વ્યવસ્થા કરવાનું તથા કેળવણીને અંગે કરવાના તમામ કામોનો અમલ કરવાનું રાખ્યું છે. આ અંગે પોતાના તાબાની તમામ શાળાઓને પોતાની મુખત્યારીથી કેળવણીની બાબતમાં જ્ઞા અને કેવા સુધારા કરી તે શાળાને શા સારા પાયાપર લાવવી તેની વખતો વખત સૂચના કરી શકશે. આ ઉપરાંત પછાત પડી ગયેલી નબળી અથવા મુશ્કેલીમાં આવી પડેલી શાળાઓને તે મંડળને યોગ્ય અને અનુકુળ લાગશે એવી, વખતો વખત મદદ કરી તેને સારા સંગીન પાયાપર મુકવા બનતો પ્રયત્ન કરશે. પણ આ સંબંધ કામ શાળાના પોતાના વ્યવસ્થાપકોની સ્વતંત્રતામાં કોઈ પણ રીતે આડે આવ્યા વગર અથવા તેના હક્કપર ભાવ આપ્યા વગર માત્ર ચિત્ર તરીકે મહાજનને મળેલા હકની રૂઝમે કેળવણીનાં કામને અંગેજ અને સહાય ખાતરજ કરશે.

આ વિચારથી વ્યવસ્થાપકમંડળની સત્તા નીચે પ્રમાણે રાખવામાં આવશે.

આ કામને અંગે હવે પછી નક્કી થાય એ ધોરણે વ્યવસ્થાપક મંડળ દરેક શાળા પાસેથી અમુક શી લેશે. આ પ્રમાણે જમા થયેલી રકમ મહાજનની મતા-ફંડ અથવા ભંડોળ ગણાશે. આ ઉપરાંત જુદા જુદા કેળવણીના કામોને માટે તે જુદા જુદા ફંડો પોતાના હસ્તકમાં લેશે અથવા ઉભાં કરી શકશે. અને તે તમામની વ્યવસ્થા ફંડ સોંપનારે નક્કી કરેલા નિયમાનુસાર અથવા તો મહાજનની પોતાની મતા હોય તો જે મીટીંગમાં પત્રકપર નોંધાયેલા મેમ્બરોના કુ મેમ્બરો હાજર હશે તેવી મીટીંગના બહુ મતે થયેલા ઠરાવોની રૂઢિએ ખરચ કરશે.

આ અંગે મહાજનના મુખ્ય કામ નીચે ગણાવ્યાં છે.

૧. પોતાના તાબાની તમામ શાળાઓની વાર્ષિક તપાસણી પોતાના મંડળના કેળવણી ખાતાના માણસોદ્વારા કરાવવી, ને તેમનું મુસાફરી ખર્ચ-મહાજને આપવું.

૨. આ હલાકાના મોટા શહેરોમાં કંઈક ગીચ વસ્તીને લીધે અને કંઈક કારખાનાઓને લીધે રમવાની જમીનની તાણુ છે. વળી નિશાળોમાં કસરતશાળા હોતીજ નથી અથવા નામનીજ હોય છે. આથી ગણી ગાંડી શાળાઓમાંજ સંગીન પાયાપર કામ ચાલે છે એમ કહી શકાય. સવારથી સાંજ સુધી શાળાઓમાં ગોંધાયેલા બાળકોને નિશાળના વખત પછી મળતી કસરતશાળાની કસરતો અનુકુળ પડતી નથી. આ છતાં પણ વિદ્યાર્થી માત્રને કસરત શાળાની નિયમસર, રૂચિકારક કસરતો લેવાની ધણીજ જરૂર છે. તથા રમત ગમતને માટે ઠેર ઠેર તે વિદ્યાર્થીઓ સહેલધથી રમવાની જગ્યા મેળવી શકે એવી અનુકુળતા કરવાની ખાસ જરૂર છે. આ મંડળ આવી કસરતો મળે એવા અખાડા શહેરના તમામ ભાગમાં ઉભા કરવા, તથા રમતોને માટે દરેક શાળા માત્ર તેનો લાભ લઈ શકે એવા સામાન્ય યોગાનો સરકાર, મ્યુનીસીપાલીટી, અને ખાનગી ગૃહસ્થો પાસેથી મફત, ભાડે અથવા વેચાણ લેવા પોતાથી બનતું કરશે. વળી તેમાં શારીરિક કેળવણી આપનારા એવા સંગીન શિક્ષકો આપવામાં આવશે કે જેઓ અમુક અમુક રોગોને અમુક અમુક જાતની કસરતથી મટાડશે અથવા થતાજ શકશે. આ રીતે આ મંડળ સમસ્ત પ્રજાને શરીરે નીરોગી અને સુખી કરવા અને એ રીતે ઉદ્યોગી અને ઉપયોગી શહેરીઓ બનવવા બનતો યત્ન કરશે.

આ અખાડા તથા રમતોના યોગાનનો લાભ અનુકુળ લાગશે ત્યારથી આ મંડળ શાળાઓના શિક્ષકો તથા વિદ્યાર્થીઓ ઉપરાંત જનસમાજના તમામ સ્પર્શોને પણ આપશે.

૩. હાલના શિક્ષણક્રમમાં મ્યુઝીઅમની ખાસ જરૂર જણાય છે. દરેક શાળા પોતાનું મ્યુઝીઅમ કરે તો લહે કરે પણ તે નાના પાયાપર અને દમ વગરનું થશે તેમાં સર્વે સામગ્રી અને સાધનો પૂરેપૂરે અંશે હોય એવું બનવું અશક્ય છે. આથી આ મંડળ દરેક મોટા શહેરમાં એવું સારા પાયાપર સંગીન મ્યુઝીઅમ ઉભું કરશે કે તે શાળાઓના નાના મ્યુઝીઅમને સહાયબૂત થશે એટલુંજ નહીં પણ કેળવણીના ખરા કામમાં ખરેખરી અને સંગીન મદદ આપી શકશે. શાળાઓના ટુંકા ફંડોને લીધે જે જે નમુના દરેક શાળા ભેગા ન કરી શકે તે તમામ અહીં મળી શકશે. અને તેવી જાનનો અહીંનો એકજ નમુનો સમગ્ર શાળાને માટે બસ થશે. આ રીતે નાણાની બચત થશે. દરેક જાતના નમુના અને જાનના

સાધનો એકજ જગ્યાએ સર્વેને મળી શકશે. આવા મોટા પાયાપરતું મ્યુઝીઅમ શાળાઓ ઉપરાંત વેપારીઓ અને કારખાનાવાળાઓને પણ ઉપયોગી થઈ પડશે. અને એવા લોકો આ મ્યુઝીઅમમાં પોતાનું ક્ષિત છે એમ સમજશે એટલે આ મ્યુઝીઅમનો નભાવ શાળાઓને બદલે એવા ધનાઢ્ય કારખાનાઓજ કરી લેશે.

૪. વળી આ મંડળ દરેક મોટા શહેરમાં પોતાની સ્વતંત્ર લાઇબ્રેરી ઉભી કરશે. આ લાઇબ્રેરીના બે ભાગ કરવામાં આવશે. (૧) શિક્ષકોની લાઇબ્રેરી, (૨) સામાન્ય લાઇબ્રેરી.

(૧) શિક્ષકોની લાઇબ્રેરીમાં અત્યાર સુધી છપાયેલાં શિક્ષણના સમ્બંધના તમામ પુસ્તકોની બેવડી નકલ રાખવામાં આવશે. આમાંની એક એક નકલ ભેગી કરી, વારંવાર પુસ્તકની એક પેટી, એમ પુસ્તકનું કદ બનાવી તે શહેરની તમામ શાળાઓમાં ફરતુ કરવામાં આવશે આથી થોડા વખતમાં એવા એક પણ શિક્ષક નહીં રહે કે જેને વાંચવાને માટે શિક્ષણ તથા કેળવણીને લગતા તમામ વિચારો જાણવાને માટે આ મંડળે યત્ન કર્યો ન હોય. આ રીતે ટુંકા પગારને લીધે તથા પુસ્તકો મેળવવાની અનુકુળતા ન હોવાને લીધે જે શિક્ષક પોતાના ધંધામાં નીપુણ નીવડતા નથી તેમને પોતાના ધંધામાં સારા કાબેલ થવાના દરેક પ્રસંગ આવશે. વળી આ ઉપરાંત જ્યાં શિક્ષકો પોતાના દરરોજના કામને લગતા વિચારો કરી શકે એવી સવડવાળી જગ્યા, આ મંડળ પોતાના હોલ તેમના લાપશ્ચે, મસલતો, વગેરે કરવાને માટે તેમને હસ્તક સોંપશે.

આ લાઇબ્રેરીની બીજી નકલ ત્યાંજ રહેશે. જે જે શિક્ષકને લાઇબ્રેરીમાંજ વાંચવાને અનુકુળતા હશે તેઓને જોઇતાં પુસ્તકો કપાટોમાંથી કાઢી ત્યાંજ વાંચશે. વળી જેમને એ પુસ્તકોમાંથી ઉતારા કરવા હશે. અથવા તે વિષેના પોતાના વિચારો જાહેરમાં લાવવા નિબંધો વગેરે લખવા હશે તેમને અહીંજ આ મંડલ કાગળ, પેન, સહી વગેરેની તમામ સગવડ પુરી પાડશે. આ નિબંધો વગેરે ઉપર “ફલાણી લાઇબ્રેરીની મદદથી લખાયેલા” એવા શબ્દો મથાળે લખવા પડશે. પણ તે નિબંધો લખનારની સ્વતંત્ર માલકી ગણાશે અને તેનો તે શિક્ષક ફાવશે તે ઉપયોગ કરી શકશે.

આ ઉપરાંત આ લાઇબ્રેરીમાં તમામ-કેળવણી અને સામાન્ય જ્ઞાનને લગતા છાપાં, અને ન્યુસપેપર નકશા, ચિત્રો, વગેરે તમામ અન્ય સાધનો રાખવામાં આવશે. આ સાધનો સાધારણ રીતે લાઇબ્રેરીમાંજ રાખવામાં આવશે અને ત્યાંજ તે જોઇ, વાંચી શકાશે. આ છતાં જ્યાં જ્યારે લાઇબ્રેરી બંધ રહેતો હોય તે તે વખતે, અથવા લાઇબ્રેરીમાં જે શિક્ષકને માટે તે સાધનો સામાન્ય રીતે મંગાવવામાં આપતા હોય તે શિક્ષકો શાળાઓમાં કામ કરતા હોય તેવે વખતે-લાઇબ્રેરીઅનની રમથી શાળાઓના ખાસ કામને માટે શાળાઓમાં લઈ જઈ શકશે. અને તે લાઇબ્રેરી ઉઘડવાના વખતે પાછાં મોકલવામાં આવશે.

આ ઉપરાંત સખી ગૃહસ્થો, મ્યુનિસિપાલિટીઓ, અને સરકારની મદદથી આ લાઇબ્રેરીઓમાં સામાન્ય પુસ્તકોનું પણ એક ખાનુ રાખવામાં આવશે. આથી જતે દિવસે દરેક શહેરમાં એક એવી પુસ્તકશાળા ઉભી થઈ શકશે કે જેમાં વાંચવાના તમામ સાધનો દરેક માણસ મેળવી શકશે-લાઇબ્રેરીઓનું આ ખાનું વખત આવ્યે સમસ્ત જનમંડળને માટે ખુલ્લું મુકવામાં આવશે.

૪. વળી આ મંડલ દરેક મોટા શહેરમાં એક લેબોરેટરી રાખશે; અહીં એ શહેરની તમામ શાળાઓ સાયન્સ-વિજ્ઞાનના વિષયનું સઘળું શિક્ષણ ક્રમવાર લઈ શકશે. આ રીતે કરવામાં એપેરેટસનો એકજ સેટ, વારા ફરતી સઘળી શાળાઓ વાપરી શકશે. વળી ફરનીચર, હોલ, શિક્ષક, વગેરે તમામ પણ દરેક શાળાને માટે એકજ બસ થશે. આ શિક્ષકની નીમણૂક આ મંડળજ કરશે. અને અહીંના તમામ સામાનને માટે તે જોખમદાર ગણાશે. પણ શિક્ષણક્રમની ખામતમાં તેણે શાળાના હેડ માસ્તરોની સુચનાને અનુસરીને કામ કરવું પડશે, આથી એકજ શહેરની તમામ શાળાઓમાં એકજ ધોરણ પર કામ ચાલશે, ખરચમાં ખચાવ થશે, ભાગ તુટ થોડી આવશે, શિક્ષણ એકજ હાથે મલવાનું હોવાથી શિક્ષકની નિપુણતા સારી થશે અને વિદ્યાર્થીઓનું કામ વધારે સંગીન નીવડશે વળી કાળક્રમે આ પ્રયોગશાળા શહેરની શોભારૂપ સારા પાયાપરની પ્રયોગશાળાનું પહેલું પગથીયું થઈ પડશે, વળી આ મંડળને યોગ્ય લાગશે ત્યારે તેમાં જોઈતા સુધારા વધારા કરી આપણા મોટા શહેરના વેપારીઓ અને કારખાના વાળાઓ પ્રથમ સામાન્ય કામને માટે અને ધીમે ધીમે ઉંચા પ્રકારના લાભ આ પ્રયોગશાળામાંથી મેળવે એવી અનુકુળતા તેમાં કરી આપશે. આ રીતે દેશના હુન્નર ઉદ્યોગના સવાલોનું પહેલું પગથીયું ચણવાનું કામ આ મંડળ ઉપાડી શકે એવો આ પ્રયોગશાળામાં સંભવ દેખાય છે.

આ ઉપરાંત આ મહાજન સરકારી શાળાઓમાં હાલમાં જોવામાં આવતાં મેથુક-લેન્ટર્સ અને સ્ટીરીઓસ્કોપનો તેમજ સ્લાઇડનો દરેક મોટા શહેરને માટે એવો સટ રાખશ કે વારા ફરતી તે શહેરની તમામ સ્કુલોને તેનો લાભ મળે જાય. પણ તે એટલેજ અટકશે નહીં. આ ઉપરાંત તેઓ દરેક મોટા શહેરને માટે સીનેમેટોગ્રાફસ, ફોટો સ્કોપ, મોનો સ્કોપ, ટેલી સ્કોપ, માર્ફફોસકોપ વગેરે જ્ઞાન મેળવવાના તમામ સાધનોનો એક એક સેટ રાખશે અને શાળાઓ તેનો વારા ફરતી ઉપયોગ કરે એવી યોજના કરશે. આ રીતે જે કેળવણીના સાધનો દરેક સ્કુલ પોતાના ધનસંક્રાચને લીધે કદી ન મેળવી શકે એવાં સાધનો પ્રમાણમાં જુજ ખર્ચે આ મહાજન તેમને ઘેર રજુ કરશે. અને કેળવણીને સંગીન કરવાને ખરી દિશામાં ઘટતો પ્રયત્ન કરશે.

આ ઉપરાંત વનસ્પતિશાસ્ત્ર, પ્રાણીશાસ્ત્ર, જીવનશાસ્ત્ર વગેરે જ્ઞાન માત્રના શિક્ષણને માટે મ્યુનીસીપાલીટીઓની સાથે મસલત ચલાવી તેમના ઝાહેર બાગોમાં, જુદી જુદી જાતનાં પ્રાણીઓ, પક્ષીઓ, માંછલાં, વનસ્પતિ વગેરે રાખવાની સુચના કરી દરેક મોટા શહેરની સ્કુલ માત્રને એવાં સાધન કરી આવશ્યક સંગીન કેળવણી આપવાને માટે શિક્ષકોનેજ જાતે શિખવાને માટે જે સાધનોનો હાલમાં અભાવ દેખાય છે તે દૂર થાય, એટલુંજ નહીં પણ દરેક વિદ્યાર્થીને વિજ્ઞાનના સઘળા વિષયમાં આંખ, નાક, વગેરે તમામ ઈન્દ્રિયોને કેળવી observation કરવાની ટેવ ખાડવાનો તથા ઈશ્વરની અપાર લીલાનું પ્રત્યક્ષ ભાન કરી સમસ્ત જગના સર્જન દારની હયાતી વિષે તેની અપાર શક્તિ વિષે, તથા તેના સર્વવ્યાપીપણા વિષે આપો આપજ જ્ઞાન થાય.

વળી વ્યવસ્થાપક મંડળ, ઇન્સ્પેક્ટરોના રીપોર્ટોમાં જે જે શાળાઓના શિક્ષકોનું કામ ભાગલાગટ બે વર્ષ ધાનુંજ સાઈ નોંધાયું હશે તેવા શિક્ષકોના વામ અને તેમના ખાસ

શિક્ષણના વિષયની માહિતી દર શાળાને પુરી પાડશે. આમ કરવામાં આ મંડળનો એક ઉદ્દેશ જે શાળાઓ એ વિષયોમાં વિશેષ નીપુણતા મેળવવા માંગતી હોય તેવી શાળાઓ-ને આ શિક્ષકાની શાળાઓમાં જઈ એ વિષયો કેમ શિખવાય છે તે જોવાનો લાભ આપશે. વળી જે ગામોની શાળાઓમાં એ વિષય સાથે શિખવાતો નહીં હોય તેવા ગામોમાં એવા નમુનેદાર શિક્ષકોને એક એકવાર પંદર દિવસ રહી કાંઈ પણ શાળાના અમુક ધોરણના વિદ્યાર્થીઓને તે ગામના તમામ શિક્ષકની રૂબરૂમાં પાઠ આપવાની ગોઠવણ કરશે. આ શિક્ષકોનું મુસાફરી ખર્ચ મહાજન આપશે. વળી આની બીજી પણ ઘણી સારી અસરો થશે. આ રીતે પછાત પડેલી શાળાઓનું શિક્ષણ સુધરશે, એટલે સમગ્ર શાળાઓની કેળવણી એક એકની મદદથી વધારે ઉચ્ચતર સ્થિતિએ પહોંચશે. જે શાળાના એ શિક્ષક હશે, તે શાળાની પ્રતિષ્ઠા વધશે, એવી પ્રતિષ્ઠા પોતાની શાળાને મળે એમ બીજી શાળાઓ પ્રયાસ કરી પોતપોતાની ઉન્નતિના માર્ગ સોધશે, આ રીતે ખરી હરીકાંઈ વધશે, અને સંગીન કેળવણીના ઉંચા શિખર પર સમગ્ર શાળાઓને લઈ જવાને માટે સરલ માર્ગ જડશે. વળી આ આટલેથી જ અટકશે નહીં. ન્યારે ખાનગી શાળાઓ હોંશયથી હરીકાંઈમાં ઉતરશે ત્યારે તેઓમાંની ઘણી ધીમે ધીમે આપો આપજ નમુનેદાર શાળાઓ બનશે, આવું થશે એટલે એમની અને સરકારી શાળાઓ વચ્ચે ફાલ જે નહીં જેવી હરીકાંઈ દેખાય છે તે ખરી હરીકાંઈ થશે. આ મંડળ આ રીતે ખાનગી શાળાઓમાં નવું તેજ રેડી સરકારને સીધી અને આડકતરી રીતે ઘણી સહાય કરી શકશે.

ઇન્સ્પેક્ટરોનો રીપોર્ટ શાળાઓનો દોષ દેખાડશે. પણ તે તેને વખોડી કાઢવાનું વલણ કદી પણ દેખાડશે નહીં. એતો માત્ર જેમ દાકતર દરદીને દરદમાંથી કેમ મુક્ત થવું તેનાજ રસ્તા સૂચવે છે, અને તેના પર જરાપણ તિરસ્કાર દેખાડ્યા વગર, પ્રેમથી તેને કેમ જલદી તંદુસ્ત બનાવવો એનાજ ઉપાય યોજે છે તેમ આ ઇન્સ્પેક્ટરો પણ કરશે. દેશની સમસ્ત શાળાઓને સંગીન કેળવણીના ઉંચામાં શિખરપર લઈ જવાના કાર્ય કરનારાઓ નખળી પછાત પડેલી નિશાળો આપણું અંગ છે. જે શાળાઓનો નાનો ભાગ ઉન્નતિમાં આગળ દોડે અને ધીમે ચાલતા મોટા ભાગને ઘણો પાછળ પડી જવા દે છે, તો તેઓ દેશના ઉત્કર્ષમાં, દેશની ખરી કેળવણીને સંગીન બનાવવાની પોતાની ધારેલી નેમ ચુકી જાય છે, એમ આ મહાજન તેમને વખતો વખત સૂચવશે, અને આવી આગળ વધેલી શાળાઓ પોતાના પાછળ પડી ગયેલા અને પડતા ભાઈને સારી ઠરેલ પુખ્ત વિચારવાળી સલાહ વખતો વખત આવી તેમને હાથ પકડી ઉન્નતિ માર્ગમાં ઉચે ચડવા મદદ કરશે.

વળી આ મહાજનનું ત્રીજું અને છેલ્લું કામ સરકારની કેળવણીની નીતિ ઉપર હર-હમેશ દેખરેખ રાખવાનું રહેશે. આ અંગે એ નીતિ શી છે તે સમજવાને યત્ન કરશે. વળી એ નીતિને અનુસરીને પોતાના સંબંધની તમામ રૂઢીચોળ ચાલે છે એપર તે ધ્યાન આપશે. આ ઉપરાંત એ નીતિમાં વખતો વખત શા શા સુધારા અને ફેરફાર ફેરવાના છે તે બાબતમાં સરકાર સાથે મસલત ચલાવશે. અને તે બાબતમાં સરકાર સાથે મસલત ચલાવશે. અને તે બાબતમાં નીચેના ધોરણપર સૂચનાઓ કરશે.

૧. સરકારની કેળવણીનો રાજ્યનીતિ કયા ધોરણપર રચાય છે ? તે ધોરણમાં દેશ-કાળ પ્રમાણે ફેરફાર કરવાની જરૂર છે ?

૨. એ અભ્યાસક્રમ શા ધોરણપર રચાય છે ? એ ધોરણ હાલના સંજોગોને રચ્યું છે ? હાલના અભ્યાસક્રમમાં સુધારા વધારા કે ફેરફાર કરવાથી દેશની કેળવણીમાં કંઈ ફાયદો થાય એમ છે ?

૩. ટેકસ્ટ બુકો કયા ધોરણપર રચાવવી ? તેને કોણ પસંદ કરે ? તેમાં નિશાળોના હેડ માસ્તરોનો કેટલો અવાજ જોઈએ ?

૪. શાળાઓમાં ગ્રાન્ટ આપવાનાં ધોરણ બરાબર છે ? તે ન હોય તો ગ્રાન્ટ શા ધોરણપર આપવી ? નવી થતી નબળી પછાત પડી ગયેલી શાળાઓને, નાનાં ગ્રામ્યોમાં ને માંદા માણસોની માફક કેમ ગણવા નહીં ? તેમને ખાસ વધારે ગ્રાન્ટ આપીને કેમ સારી સંગીન શાળાઓ થાય એમ કેમ યત્ન કરવો નહીં.

૫. અંગ કસરત, ખુલ્લી હવા, આગ, મ્યુઝીઅમ વગેરે કેળવણીના સાધનો સરકારે અને મ્યુનીસીપાલિટીઓએ કેમ ઉભાં ન કરવાં તથા તેમનો તમામ વહીવટ તેઓ કેળવણીના મુખ્યસ્થાનો થઈ પડે એમ કેમ ન કરવો ?

૬. શાળાઓના બાળકોને સંગીન શિક્ષણ આપવું હોય તો બ્રૂગોળનું ખરું લાન કરાવવા તેમને પહોંચ પર્વતો, જંગલો જેવા લઈ જવા કે કેમ ? વળી માણસનો કુદરત સાથેનો તથા એક બીજા સાથેનો સંબંધ શી રીતે ઉભો થાય છે અને શી રીતે ગાદો થાય છે, ગામડાંમાંથી ગામો, શહેર અને રાજનગર ઉભા થવાનાં અને તેમને પાયમાલ થવાનાં શા કારણો છે આ સઘળું સમજાવવું કે કેમ ? આ સઘળું કરવું હોય તો બાળકોને શાળાઓમાંજ ગોંધી રાખવાને બદલે તેમને ગામના જુદા જુદા લક્ષ્યાંમાં, આસપાસના ગામડાઓમાં તથા શહેરોમાં અને દેશ પરદેશ લઈ જવાને સરકારે તજવીજ કરવી જોઈએ કે નહીં ? હાલ જે સવડો આવી સંસ્થાઓ આપે છે તે બસ છે કે તેમાં વધારે છૂટ મુકવાની જરૂર છે ?

આ અને આવા અસંખ્ય સવાલો ઉભા કરવા તથા તેનો નીકાલ કરવા વગેરેના કામમાં આ મહાજન એક સમર્થ સાધન થઈ પડશે. સરકાર અને પ્રજામત હાલમાં તેના તરફ ગમે તે નજરથી જુઓ, પણ જો તે એકવાર હસ્તીમાં આવશે તો કાલક્રમે તે ધણુંજ આશિર્વાદ નીવડશે.

આ વિષય પૂરો કરતાં પહેલાં તેની બાબતમાં જે મુખ્ય વાંધા ઉઠવાનો લય લાગે છે તે મારે જુલ્લી જવા જોઈતા નથી.

૧ તમારે મેદાનો લાઇબ્રેરીઓ, મ્યુઝીઅમ, લેબોરેટરીઓ વગેરે જોઈએ છે. આ ખરચાણ ચોજના છે. એમાં નાણાની શી જોગવઈ છે ?

૨ સર જોન મોર, અને ડૉ. જોન્સનની યુરોપીઆની આ એક નવી આવૃત્તિ છે. મિત્રો હું ધ્રાંફું છું કે જો લન્ડન જેવું મોટામાં મોટું શહેર દરરોજ રાતમાંજ ધોષ સાફ સુધ કરી શકાય, ગોલ્ડસ્મિથે અતિ દુર્ધટ માનેલા અમેરિકામાં છૂટથી વસવાટ થાય એટલુંજ નહીં પણ લાખો માણસની વસ્તીવાળા શહેરો જોત જોતામાં ઉભા થાય, ત્યાં ૩૦ અને ૪૦ માલના ઘરો સામાન્ય ગણાય, અને જો અડચણ આવે તો આમ તેમ ખસેડી પણ શકાય, અને પૂરાણોનાં ગપાઘટક મનાતાં વિમાનોને બદલે ખરા વિમાનો આ મદીમાં આણી શકાય તો કાળા માથાનો માનવી શું ન કરી શકે એ કહેવાય નહિ.

વળી ઉતાવળે વિચાર કરનારને આ યોજનાઓ ખરચાળ અને તેથી ન બની શકે એવી લાગશે. પણુ ધીરજ રાખી વિચાર કરનારને સમજશે કે આતો ખરચના કાપકુપની ખગાડ રોકવાની, ભાગતુટ ઓછી કરવાની, ન ખરચની પણુ બચતની, ન બીખ માંગવાની પણુ સંગીન કેળવણી આપી દેશને તવંગર કરવાની સ્વદેશ પ્રેમીઓને ખરા સ્વદેશી બનાવવાની તથા પરદેશમાં જે કંઈ સાફ હોય તે સમગ્ર પ્રજા આગળ ઘણીજ સોંઘી સરળ અને સહેલી રીતે મુકવાની, તેમને અત્યાર સુધી ન મળેલા, અને હજી ઘણા વર્ષો લગણુ મળવાનો સભવ નથી એવા લાભો ઘેર ખેઠા આપવાની યોજના છે.

આતો કાલ્પનિક સ્વર્ગ છે એવું માનનારાઓને યુરોપ અથવા અમેરિકાની મુસાફરીએ મોકલવાની જરૂર નથી. પ્રભુકૃપાથી આપણા પડોશીનું નાતું દેશી રાજ્ય આ બાબતમાં આપણી આગળ તેનું કેળવણી ખાતું રજુ કરે છે તેજ જુઓ. એની લાઇબ્રેરીઓની યોજનાએ શો ફાયદો કર્યો છે તે તપાસો. એમને ત્યાં પ્રાથમિક કેળવણી ફરજિયાત કરી તેની યોજના શું તમે ખાનગી-સ્વતંત્ર સાહસથી ન કરી શકો. ? સરકારને સર્વે રીતે સર્વે કામમાં સહાય થવામાં અનુકૂળતા હોય એ બનવું મુશ્કેલ છે. પણુ સરકાર ઉપરજ હાથ ધોઇ ખેસનાર મિત્રો, એકવાર ખાનગી સ્વતંત્ર ચત્ન કરો, અને આ કાલ્પનિક સ્વર્ગને બદલે તમને ખરેખર સ્વર્ગ મળશે એ યાદ રાખો.

ઉઠો, જાગો, તમારી પંડપરજ ભરોંસો રાખો, અને યાદ રાખો કે ત્યારેજ મિત્રો, સરકાર, અને પ્રજા સર્વે તમને સહાય થશે.

હરિપ્રસાદ ડાહ્યાલાલ

છત્રપતિ.

ઉચ્ચ પ્રકારની કેળવણી સંબંધી થોડાંક ટિપ્પણો.

(નીચેનાં ટિપ્પણો મૂળ અંગ્રેજીમાં લખેલા લેખના અનુવાદરૂપ છે, તેથી વાક્યોની અસંખ્યતા અને વિચારક્ષતિ, મૂળમાં હશે તેથી વધારે, તેમાં હોવાનો સંભવ છે. વાચકવર્ગને, આ દોષો ન ગણકારતાં, માત્ર કરેલી સૂચનાઓનું મનન કરવા વિનંતિ છે. આ સર્વબાબત ઉપર સવિસ્તર વિવેચન થયું થઈ શકે તેમ છે, પણ તે કાર્ય સમર્થ પિદ્ધાનોની વિદ્વત્તા ઉપર છોડી, મને જે સૂચ્યું તે દુઃકમાં દર્શાવવાનો મેં યતન કર્યો છે. આ અનુવાદ કરવામાં મારા મિત્ર રા. રા. રેવાચંકર સદાશંકર જોશી બી.એ.એ કેટલીક ક્ષયોગી સહાય આપી છે, તેથી એમનો હું ઉપકૃત થયો છું.)

૧

મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષા.

૧ મેટ્રિક્યુલેશન અને સ્કૂલફાઇનલ.

મેટ્રિક્યુલેશન અને સ્કૂલફાઇનલની પરીક્ષાઓને એકત્ર કરવાના કઠિન પ્રયત્ન, સર્વ પક્ષને અનુકૂળ થઈ પડે તેવી રીતે, નિરાકરણ થાય તે માટે ઉપાયોની સૂચના કરવી, તે કાંઈ સહેલી બાબત નથી. યુનિવર્સિટીએ થોડા સમય ઉપર સર આલ્ફ્રેડ હૉપકીન્સન નામના વિદ્વાનને સલાહકાર તરીકે ઈંગ્લંડથી ખાસ આમંત્રણ કર્યું હતું; એમણે સરકારના, યુનિવર્સિટીના અને હાઇસ્કૂલોના પ્રતિનિધિઓના બનેલા એક સંયુક્ત બોર્ડને આ બંને પરીક્ષાઓનો સર્વ વહીવટ સોંપવો તેવી સૂચના કરી હતી. આ સૂચના ઉત્તમ દેખાય છે, પરંતુ, અણિના પ્રસંગે પોતાના સ્વતંત્ર વિચાર દર્શાવી શકે તેવા યોગ્ય સલાસદો આ બોર્ડને સારૂ મેળવવામાં આપણા દેશમાં કેટલીક વ્યવહારુ મુશ્કેલીઓ નડે છે; અને હિંદુસ્થાનની પરિસ્થિતિની સર હૉપકીન્સનને સંપૂર્ણ માહિતી હોત તો, તેઓ પણ કદાચ આ પ્રકારની સૂચના કરત નહિ. આ બોર્ડમાં સરકાર તરફથી પ્રતિનિધિ તરીકે કેળવણી ખાતાના ઇન્સ્પેક્ટરો નીમાશે એ નિઃસંશય છે; અને બોર્ડના ધારા પ્રમાણે માધ્યમિક શાળાઓના જે હેડમાસ્તરોને સલાસદ તરીકે સ્થાન મળશે તેમાંના કેટલાક, પોતાનો સ્વતંત્ર વિચાર નહિ દર્શાવતાં, કેવળ ઇન્સ્પેક્ટરોના હાથમાં રમકડારૂપ બની રહેશે તેવી ભીતિ હોવાથી, મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષા ઉપર હાલ યુનિવર્સિટીની જે સત્તા છે, તે એથી લેવી કાંઈ પણ રીતે ઈષ્ટ નથી. અને તેનું વિશેષ કારણ એ પણ છે કે, યુનિવર્સિટી તરફથી લેવાતી પરીક્ષાઓ, તેમનામાં રહેલા દોષો છતાં, લોકોના વિશ્વાસને પાત્ર બનેલી છે. વળી આપણી યુનિવર્સિટીઓ લગભગ સરકારી સંસ્થાઓ જેવી (officialised) બની ગઈ છે, તેવી લોકોની વ્યાજબી માન્યતા થએલી હોવાથી, હવે સરકાર તરફથી કાંઈ પણ પ્રકારનો વધારે અંકુશ યુનિવર્સિટી ઉપર મૂકાય તે જોવાને લોકો ખિલકુલ રાજી નથી. જે સરકારી અમલદારોને મેટ્રિક્યુલેશનનો આધુનિક અભ્યાસક્રમ અસંતોષકારક અથવા અયોગ્ય જણાતો હોય, અથવા જે તેમને મેટ્રિક્યુલેશન અને સ્કૂલફાઇનલને એકત્ર કરવાની કાંઈ પણ પ્રકારની યોજના નોંધતી હોય, તો, મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષા ઉપર યુનિવર્સિટીની હાલ જે સત્તા છે તે લઈ

લેવા કરતાં વધારે સારો ઉપાય તો એ છે કે—તેમણે આ પ્રકારની સર્વ દરખાસ્ત યુનિવર્સિટીની સેનેટમાં લાવવી, અને અભ્યાસક્રમમાં થોડા ફેરફાર કરાવવા પત્ન કરવો. યુનિવર્સિટી જેવું પ્રસિદ્ધિ પામેલું મંડળ આવા આવશ્યક સુધારાઓ કરવાને, અને ક્યાં પછી તેમને અમલમાં મૂકવાને, સમર્થ છે એમ આપણે સહજ ધારી શકીએ. આ કાર્યમાં નોકરીથી નિવૃત્ત થએલા કેટલાક હેડમાસ્તરોની અનુભવજન્ય સૂચનાઓનો યુનિવર્સિટીએ લાભ લેવો જોઈએ એમ આવશ્યક માનવામાં આવતું હોય તો, માત્ર મેટ્રિક્યુલેશન અને સ્ટુડન્ટાઇનલના સવાલોને લગતી ચર્ચામાં ભાગ લઈ શકે તેવી સરતે, કેટલાક હેડમાસ્તરોને સિંડિકેટના વધારાના મેમ્બર તરીકે નીમવાથી આ હેતુ પણ સચવાશે.

૨ સવાલોના જવાબ દેશી ભાષામાં આપવાની છૂટ.

મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષામાં ઇતિહાસ અને અન્યભાષાના જે પક્ષપત્રો અપાય છે તેમના જવાબ વિદ્યાર્થીઓ સ્વભાષામાં પણ આપી શકે તેવા પ્રકારની છૂટ મૂકવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે. હિંદુસ્થાન સિવાય દુનિયાના કોઈ પણ દેશના વિદ્યાર્થીઓ, પરભાષાદ્વારા, તેમના અભ્યાસના વિષયો શીખતા નથી. કમનસીબે આ સવાલનો નિર્ણય કરતાં આપણા દેશમાં કેટલીક અસાધારણ મુશ્કેલીઓ નડે છે. આપણી કોલેજોમાં જે શિક્ષણ અપાય છે તે હજી પણ ઘણા વર્ષ પર્વત અંગ્રેજી ભાષાદ્વારા જ રહેવાનું; અને તેથી પ્રચલિત પ્રથાના પક્ષકારો એમ માને છે કે, ઉપરોક્ત ફેરફાર ક્યાંથી શિક્ષણ આપવાની રીતિમાં જે એક પ્રકારનું સાતત્ય (Continuity) રહેવું જોઈએ, તે જળવી શકાશે નહિ. તે ગમે તેમ હો પરંતુ અત્યારની વસ્તુસ્થિતિ ઘણી વિલક્ષણ છે; કારણ, ઇતિહાસનો વિષય ઇતિહાસ તરીકે નહિ, પણ અંગ્રેજી ભાષા તરીકે, વિદ્યાર્થીઓને હાલ શિખવો પડે છે. વળી શિષ્ટ ભાષા (Classical language) અને દેશની પ્રચલિત ભાષાઓમાં વિચાર તેમજ શબ્દોનું ધણું સામ્ય હોવાથી, અન્યભાષાનું શિક્ષણ વિદ્યાર્થીઓને સ્વભાષાદ્વારા જ અપાવું જોઈએ. પરંતુ, ગણિતના શિક્ષણમાં આ પ્રકારનો ફેરફાર હાલ કરવાની આવશ્યકતા જણાતી નથી; કેમકે ગમે તે ભાષામાં આ વિષય શિખવાય તો પણ તેના શિક્ષણમાં પારિભાષિક ચિહ્નોનો ખડો ઉપયોગ થાય છે. અને જ્યાં સુધી 'કોલેજનું' શિક્ષણ અંગ્રેજીમાં રહેશે ત્યાં સુધી આ સર્વ આખત પુનઃ અંગ્રેજીમાં પણ વિદ્યાર્થીઓને શિખવી પડશે, અને શિક્ષણની આવી દ્વિતીય પદ્ધતિથી વિદ્યાર્થીઓના મનમાં વિચારવૈકલ્ય (Confusion of ideas) થવાની ભીતિ રહે છે. વળી પરીક્ષામાં સર્વ વિદ્યાર્થીઓને તપાસવાનું ધોરણ જેમ અને તેમ એકજ રહે તે વધારે ઇષ્ટ છે, અને તેથી પ્રારંભમાં જેમ અને તેમ ઓછા વિષયોમાં આપણે ઉપર જણાવેલો ફેરફાર કરવો જોઈએ.

૩ પરીક્ષા વરસમાં બે વાર લેવી જોઈએ:

આ પરીક્ષાના સંબંધમાં એક અગત્યની આખત એ છે કે, તે એક વર્ષમાં ઓછામાં ઓછી બે વખત લેવાવી જોઈએ. ઈંગ્લંડમાં લંડન યુનિવર્સિટી અને બીજી કેટલીક યુનિવર્સિટીઓની મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષા એક વર્ષમાં ત્રણ વાર લેવામાં આવે છે. તદુપરાંત ત્યાંની યુનિવર્સિટીઓ બીજી ઘણી પરીક્ષાઓ અને પ્રમાણપત્રોને તેમના મેટ્રિક્યુલેશનના પ્રમાણપત્ર:

તુલ્ય ગણે છે, તેથી પણ યુનિવરસીટીમાં અભ્યાસ કરવાની ઇચ્છા ધરાવનારા વિદ્યાર્થીઓને ત્યાં ધણી સરળતા મળે છે. આપણા દેશમાં ધણા વિદ્યાર્થીઓ માત્ર થોડા માર્ક માટે પરીક્ષામાં નિષ્ફળ થાય છે અને એકજ વિષયો તેમને ફરીથી શિખવાની દરજ્જા પાડી તેમનું આખું વર્ષ ગુમાવવું એ પદ્ધતિ કેવળ ઉપહસનીય છે.

૨

મુંબાઈ યુનિવરસીટીનું કેળવણીનું અંધારણ.

આપણી યુનિવરસીટીના કાર્યની આધુનિક વ્યવસ્થા સૌ ફેલોઝની બનેલી સેનેટને હસ્તક છે. આ સૌ ફેલોઝમાંથી દસની ચુંટણી રજીસ્ટર થયેલા ગ્રેજ્યુએટ કરે છે, બીજા દસની ચુંટણી ફેકલ્ટીઓ કરે છે, અને બાકીના સર્વની નિમણુંક, ઇ. સ. ૧૯૦૪ નાં યુનિવરસીટી એક્ટની જૂઠી કલમ પ્રમાણે સરકાર કરે છે. સામાન્યતઃ સરકાર જે માણુ-સોની ફેલોઝ તરીકે નિમણુંક કરે છે તેમાંનાં ધણા ઉચ્ચ પ્રકારની શક્તિ અને વિદ્વતા ધરાવનારા હોય છે, તોપણ આ પ્રકારની નિમણુંકમાં અંતર્ગત રહેલું તત્ત્વ અતિ દુષિત છે. સાઠવર્ષ પર્યંત યુનિવરસીટી કેળવણી પ્રાપ્ત કર્યા પછી પણ યુનિવરસીટીના કાયની વ્યવસ્થા કરવાને માટે આપણે એટલે દરજ્જે નાલાયક ગણાઈએ કે, સેનેટના જે ભાગના સભાસદોની નિમણુંક સરકારને કરવી પડે, તે આપણું કેવળ દુર્ભાગ્ય છે; અને આ પદ્ધતિને લીધે કેટલીક કમનસીબ કાલેજોના, અને તેમાં પણ વિશેષતઃ ઓફિસીલ કાલેજોના, એકાદ પ્રોફેસરને પણ સેનેટની ભવ્ય સભામાં સ્થાન મળતું નથી, તેથી આ કાલેજોના પ્રોફેસરોને એવી પ્રતીતિ થાય છે કે, તેમના ઉપર કોઈ ગૂઢ સત્તાનું સામ્રાજ્ય વ્યાપી રહેલું છે, અને તેમના હિતને લગતા અંગત પ્રશ્નોનો પણ જે નિર્ણય આ સત્તાદ્વારા થાય છે, તે નિર્ણયને માત્ર વૈરાગ્યવૃત્તિથી સ્વીકારવા સિવાય તેમને માટે કોઈ અન્ય માર્ગ રહેતો નથી. આવી વસ્તુસ્થિતિને લઈને યુનિવરસીટીના અંધારણમાં નીચે દર્શાવેલા ફેરફાર થવા બેઠાએ તેવી સૂચના કરવાની હું હ્રદ લઉં છું.

જે સેનેટમાં ૧૦૦ સભાસદો હોય તો:—

- (અ) ૫૦ સરકાર તરફથી નિયુક્ત કરવામાં આવે
- (બ) ૧૦ ની ચુંટણી ફેકલ્ટીઓ કરે
- (ક) ૨૦ ની ચુંટણી અથવા નિમણુંક યુનિવરસીટી સાથે સંબંધ ધરાવતી કાલેજો-દ્વારા થાય (દરેક કાલેજ ઓછામાં ઓછા એક પ્રતિનિધિ મોકલી આપે).
- (ડ) ૨૦ બાકીનાની ચુંટણી રજીસ્ટર થયેલા ગ્રેજ્યુએટો કરે.

ઉપરોક્ત સૂચનામાં પણ ફેલોઝની નિમણુંક સંબંધી વિશેષ સત્તા સરકારને હસ્તક રહે તે સૂત્ર સ્વીકારવામાં આવ્યું છે.

હાલની પદ્ધતિ પ્રમાણે રજીસ્ટર થયેલા ગ્રેજ્યુએટોને ફેલોઝની ચુંટણી સંબંધી ધણી બુદ્ધિ સત્તા છે, તેથી ધણા ગ્રેજ્યુએટ તેમનાં નામ રજીસ્ટર કરાવવાનું યોગ્ય ધારતા નથી.

યુનિવરસીટી તરફથી અપાતાં ભાષણો.

છેલ્લાં બે વર્ષથી, ખાસ કરીને એમ. એ. ના વિદ્યાર્થીઓના લાભાર્થે, ફેટલાક વિષયોમાં ભાષણમાળાની યોજના યુનિવરસીટી તરફથી કરવામાં આવી છે. તે સંબંધી હાલની વ્યવસ્થા પ્રમાણે, જે વિષય સારૂ ભાષણ કર્તાને નીમવામાં આવે છે તે વિષય ઉપર, ઓછામાં ઓછાં ૨૪ ભાષણો તેને આપવાં પડે છે, પરંતુ, એક અડવાડિયામાં બેથી વધારે ભાષણો આપી શકતાં નથી. જો કે આ ભાષણો આપવા સારૂ યુનિવર્સિટીએ, બનતાં સુધી, વિદ્વાન પુરૂષોની નિમણૂક કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે, અને હમણાંજ બહાર પડેલા યુનિવરસીટી ફેલોન્ડરમાં જણાવવામાં આવ્યું છે કે—આ ભાષણો ઘણાં ફત્તેહમંદ નીવડ્યાં છે, (“ proved a considerable success ”) તેમ છતાં કહેવાની જરૂર છે કે, વિદ્યાર્થીઓની સારી સંખ્યાએ આ ભાષણોના લાભ લીધો હોય, અથવા ભાષણ કર્તાઓએ તેમના ભાષણોમાં ઉચ્ચ પ્રકારની વિદ્વતા દર્શાવી હોય, એવું જાણવામાં આવ્યું નથી. વળી બહારની કોલેજોના પ્રોફેસરો યુનિવર્સિટીની આ પ્રકારની પ્રવૃત્તિમાં લાગ લઈ શકતા ન હોવાથી, ઇલાકાની જૂદી જૂદી કોલેજો વચ્ચે, પરસ્પર સંબંધના અભાવને લીધે, જે એક પ્રકારની અલગતા (isolation) અત્યારે દૃષ્ટિગોચર થાય છે તેમાં ઓર વૃદ્ધિ થઈ છે. મુંબાઈની બહાર વસનારા ઘણા થોડા વિદ્યાર્થીઓએ આ ભાષણોમાં હાજરી આપી છે; કારણ કે—માત્ર આ ભાષણો સાંભળવા માટે મુંબાઈમાં ત્રણ મહિના રહી દ્રબ્યનો અને સમયનો તેમને જે ભોગ આપવો પડે, તેના પ્રમાણમાં તેમની ઉપયોગિતા ઘણી ઓછી છે એવું તેઓ માનતા હોય એમ જણાય છે. અને ફેટલાક પ્રોફેસરોના કોલેજના ભાષણોમાં જેટલા વિદ્યાર્થીઓ હાજર રહેતા હતા તેથી પણ ઓછા વિદ્યાર્થીઓ, તેજ પ્રોફેસરોના યુનિવર્સિટીનાં ભાષણોમાં હાજર રહેતા હતા, એમ પણ બન્યું છે. આવી વસ્તુસ્થિતિનું કારણ માત્ર એટલુંજ કહી શકાય કે, કોલેજમાં અને યુનિવર્સિટીમાં અપાતાં એકજ પ્રોફેસરનાં ભાષણોમાં કોઈ પણ પ્રકારનો વિદ્વતા સંબંધી મોટો ફરક હોય, તેવું વિદ્યાર્થીઓને લાગ્યું નથી. ભાષણ આપવાની આ પ્રથા શરૂ રહેશે ત્યાં સુધી આ ભાષણો ઉચ્ચ પ્રકારના થાય તેવી અપેક્ષા વ્યર્થ છે. એમ. એ. ના વિદ્યાર્થીઓનું સવિસ્તર શિક્ષણ કોલેજોને હસ્તક રહે તેજ વધારે યોગ્ય છે, અને યુનિવર્સિટી તરફથી, આ અભ્યાસની માત્ર સામાન્ય રૂપરેખાને અવલંબીને, (on general lines) ભાષણો અપાવાં જોઈએ. આવા ભાષણોની સંખ્યા અલ્પ હોય તો ચાલે પણ તે ઘણાંજ ઉચ્ચ પ્રકારનાં હોવાં જોઈએ. આ સંબંધમાં નીચેના ફેરફાર થવા જોઈએ એવી મારી નમ્ર માન્યતા છે.

(૧) જે વિષય માટે ભાષણકર્તાની નિમણૂક થએલી હોય, તે વિષયની માત્ર સામાન્ય આવૃત્તો ઉપર તેને, ખારથી વધારે ભાષણો આપવાની કોઈ પણ અગત્ય નથી. પ્રતિ દિવસ એક, એમ એક અડવાડિયામાં છ ભાષણ આપી આ ભાષણો બે હફતામાં, જૂદે જૂદે સમયે, પૂરાં કરવાં,* અગર ભાષણકર્તાની ઇચ્છા હોય તો, સર્વ ભાષણો માત્ર બે અડવાડિયામાં તે પૂરાં કરી શકે.

* બનતાં સુધી એક ઈર્ષમાં છ ભાષણ આપી, આખા વર્ષમાં સર્વ પૂરાં કરવા, એ વધારે ઠીક છે.

(૨) આ સર્વ ભાષણોને, અને ત્યાં સુધી, છપાવવાની અને સરતે મૂલ્યે વેચવાની ગોઠવણ યુનિવર્સિટીએ કરવી, જેથી તેમનો લાભ, હાજર ન થઇ શક્યા હોય તેવા વિદ્યાર્થીઓને તેમજ ભવિષ્યના વિદ્યાર્થીઓને પણ મળી શકે. જો, આ ભાષણોમાં માત્ર સામાન્ય આખતોનો સમાવેશ કરવામાં આવે તો ખીજી યુનિવર્સિટીઓના વિદ્યાર્થીઓ, તેમજ તે વિષયમાં રસ લેનારા અન્ય માણસો, આવાં પુસ્તકો ખરીદશે અને તેથી યુનિવર્સિટીને દ્રવ્યની હાની થવાનો સંભવ રહેશે નહિ.

ઉપરની સૂચનાઓ અમલ કરવામાં આવે તો, અત્યારે યુનિવર્સિટીને ભાષણકર્તાઓની પસંદગી, માત્ર મુંબાઇ અને પુનામાં વસનારાં વિદ્વાનોમાંથી, કરવી પડે છે, તેમ ન કરતાં, હિન્દુસ્થાનમાંથી સારામાં સારા માણસોની નિમણૂક કરવાનું બની શકશે. કારણ, આવા માણસો કોઈ પણ આતામાં નોકરી કરતા હશે તો પણ, દસ દિવસની રજા લઇ તેમનાથી આ ભાષણો આપવા સારૂ, મુંબાઈ આવવાનું બની શકશે. વળી ભાષણો ઉચ્ચ પ્રકારનાં હશે અને તેમને માટે બાહોશ વિદ્વાનોને નીમવામાં આવશે તો, મુંબઇ બહારના વિદ્યાર્થીઓ પણ તે સાંભળવાને જરૂર આવશે, કેમકે મુંબાઈમાં થોડા દિવસ રહેવામાં તેમને કાંઇ પણ અગવડ જણાશે નહિ, એટલુંજ નહિ પણ, તેમાંના કેટલાકને તો આ પ્રકારનો સ્થળ ફેરફાર અત્યુક્ત થઇ પડશે. વિશેષમાં, ભાષણોની સંખ્યા અદ્ય હશે તો ભાષણ કર્તાઓ તેમને જેમ અને તેમ ઉચ્ચ પ્રકારનાં બનાવવાનો પ્રયાસ કરશે, અને જો તેમને છપાવવામાં આવશે તો તેઓ તેમની ઉપયોગિતા સંબંધી પૂરતી સંભાળ રાખશે.

૪

યુનિવર્સિટીના અભ્યાસક્રમમાં માતૃભાષાનું સ્થાન.

યુનિવર્સિટીનો આધુનિક અભ્યાસક્રમ ઉપયોગી અને ત્યાગ ન થઇ શકે તેવા વિષયોથી એટલો તો ભરચક છે કે, માતૃભાષાના અતિ ઉત્સુક પક્ષકારો પણ, તેને ફરજિયાત વિષયોની યાદીમાં સ્થાન આપવાને વિનયવંત નીવડે તેવી અપેક્ષા વ્યર્થ છે. પણ સાથે સાથે કહેવું આવશ્યક છે કે, બની શકે તેટલા ઉપયોગી વિષયોના શિક્ષણને ઉત્તેજન મળે તે પ્રકારની યુનિવર્સિટી અભ્યાસક્રમની યોજના હોવી જોઈએ, અને માતૃભાષા જેવા અગત્યના વિષયની અવગણના આપણાથી થઇ શકે નહિ. ખરૂં જોતાં, યુનિવર્સિટીના અભ્યાસક્રમની કોઇ પણ વિચારવંત યોજનામાં માતૃભાષાનો અભાવ, એ બચાવ ન થઈ શકે તેવું અને શાશ્વત્વીય દ્રષ્ટિ ગણાવું જોઈએ.

હાલના મંજેગોમાં આ વિકટ પ્રશ્નના સમાધાનનો એક માર્ગ એ છે કે, આધુનિક ઇન્ટર આર્ટ્સ પરીક્ષાના અભ્યાસક્રમમાં “કોઇપણ સામાન્ય વિષય ઉપર નિબંધ” એ પ્રકારના એક વિષયનો ઉમેરો કરવો, અને તે નિબંધ સ્વભાષામાં લખવાનું વિદ્યાર્થીઓને માટે આવશ્યક ઠરાવવું. આનું પરિણામ એ આવશે કે, માતૃભાષામાં લખાયેલાં કેટલાંક ઉપયોગી પુસ્તકોનો અગાઉ અભ્યાસ અને દ્વંદ્વ કરતા વિદ્યાર્થીઓ શીખશે, એટલુંજ નહિ પણ, ભવિષ્યમાં ભાષાના વિશેષ અભ્યાસ સારૂ તેમની મહત્ત્વ વૃત્તિનો વિકાસ થશે.

ઉપર દર્શાવેલી સૂચનાનો સ્વીકાર થાય કે ન થાય, પણ બી. એની પરીક્ષા માટે ભાષાના ઐત્ત્રિક વિષયમાં, યુનિવર્સિટી કોલેન્ડરમાં જે ભાષાનાં નોંડકાં દર્શાવ્યાં છે તેમાં “ અંગ્રેજી અને એક દેશી ભાષા, ” એ પ્રકારના એકનો વધારો કરવાની ખાસ આવશ્યકતા છે. જે આ સૂચના મંજૂર રહે તો એવા ઘણા વિદ્યાર્થીઓ મળી આવશે કે, જે માત્ર પોતાની સ્વભાષાના પ્રેમને લીધે આ ઐત્ત્રિક વિષય લેવાને તૈયાર થશે, અને એમ થતાં કેટલીક કોલેજો દેશી ભાષાના પ્રોફેસરોની જગ્યા મંજૂર કરશે અને તે જગ્યા ઉપર આહ્વાન વિદ્વાનોની નિમણૂક કરશે. આ પ્રોફેસરો સ્વભાવિક રીતે દેશી ભાષાના અભ્યાસમાં તેમનું જીવન સમર્પશે, અને તેથી આ યોજનાને લીધે, આ ભાષાઓનો પણ ક્રમે ક્રમે અનાયાસે વિકાસ થશે.

આપણી યુનિવર્સિટીએ કેટલીક દેશી ભાષાઓને, એમ. એ. ની પરીક્ષાના અભ્યાસક્રમમાં, ક્યારનું એ સ્થાન આપ્યું છે, તો આ અભ્યાસક્રમિક (graded) બની શકે તેવા હેતુને લક્ષમાં લઈને તેમને બી. એ. ના અભ્યાસક્રમમાં પણ સ્થાન આપવું એ યોગ્ય જ ગણી શકાય. વળી, એમ. એ. ની પરીક્ષા માટે હાલ અભ્યાસ કરતા વિદ્યાર્થીઓને, માત્ર તેમની ભત મહેનત અને પુરૂષાર્થ ઉપર, છોડી દેવામાં આવ્યા છે, કારણ કે, એવી એક પણ કોલેજ આપણી જાણમાં નથી કે જ્યાં દેશી ભાષાઓના વિષયમાં નિયમિત ભાષણ આપવાનો પ્રયત્ન પણ કરવામાં આવ્યો હોય. આવી વસ્તુસ્થિતિને લીધે પણ જે દેશી ભાષાનું શિક્ષણ બી. એ. ના અભ્યાસક્રમમાં દાખલ કરવામાં આવે, તો વિદ્યાર્થીઓ આહ્વાન પ્રોફેસરોની દેખરેખ હેઠળ અભ્યાસ કરી શકે, અને તેથી બી. એ. માં પાસ થયા પછી, કદાચ જીવનવ્યવસાયને લીધે તેમાંના કેટલાક કોલેજમાં દાખલ ન થઈ શકે તોપણ, તેઓ બહારની કોઈ પ્રકારની મદદ સિવાય, એમ. એ. નો અભ્યાસ કરવાને વધારે યોગ્ય બનશે. તદુપરાંત એમ. એ. ની પરીક્ષાનો હાલનો કેટલોક અભ્યાસક્રમ બી. એ. ના અભ્યાસક્રમમાં દાખલ કરી શકાશે, અને એ રીતે એમ. એ. ના હાલના ધોરણમાં ઘણો વધારો થઈ શકશે.

યુરોપ કે અમેરિકાની કોઈ પણ યુનિવર્સિટીએ તેમના વિદ્યાર્થીઓની માતૃભાષાના શિક્ષણ વગર ચલાવી લીધું નથી, એટલુંજ નહિ પણ, ત્યાંની ઘણી યુનિવર્સિટીઓએ, તેથી આગળ વધીને, સમગ્ર યુરોપની બીજી કેટલીક ઉપયોગી ભાષાના શિક્ષણની વ્યવસ્થા કરી છે. આ પ્રમાણે, આપણી યુનિવર્સિટીઓએ માત્ર પોતાના ધલાઝની ભાષામાં અભ્યાસક્રમ દાખલ કરી ન અટકતાં, ક્રમે ક્રમે સમગ્ર ભારતવર્ષની ઉપયોગી ભાષાઓના શિક્ષણ માટે વ્યવસ્થા કરવી જોઈએ.

દેશી ભાષાઓને યુનિવર્સિટીના અભ્યાસ માટે આટલી બધી અયોગ્ય કેમ ગણી કહાડવામાં આવી છે, તે આપણે લેશ માત્ર સમજી શકતા નથી. તેમનું સાહિત્ય, ગંભીર વિચાર રહિત, નિર્માત્ર અને વિસ્તારમાં અલ્પ છે, તેથી તેમને સ્થાન ન મળવું જોઈએ, એ પ્રકારની દલીલ ચાલી શકે તેમ નથી: કેમકે—પ્રથમ તો આપણા ધલાઝની મરાઠી, કોનેરીઝ અને ગુજરાતી ભાષામાં ઉચ્ચ પ્રકારનું પુષ્કળ સાહિત્ય છે એ નિર્વિવાદ છે; અને વળી બીજું એ છે કે, ક્ષણભર આ દલીલ માન્ય રાખીએ તો પણ, જ્યાં સુધી માતૃભાષાના સાહિત્યનો વિકાસ કરવામાં પ્રવૃત્ત રહે, એવો વિદ્વાન વર્ગ ઉત્પન્ન કરી આપણી યુનિવર્સિટી

આ ભાષાઓનો ઉદ્ધાર કરે નહિ ત્યાં સુધી, એકાએક આ ભાષાઓની આપોઆપ ઉન્નતિ થઈ જશે એવી અપેક્ષા આપણે રાખી શકીએ નહિ. અંગ્રેજ અને બીજા યુરોપીય ભાષાઓની હાલની સ્થિતિ એકાએક થઈ નથી, પણ તે માત્ર ઉત્ક્રાન્તિના નિયમાનુસાર તેમાં ક્રમે ક્રમે થએલા વિકાસનુંજ પરિણામ છે, અને આવા વિકાસમાં ત્યાંની યુનિવર્સિટીઓ પણ ઘણું અંશે સાધનભૂત થએલી છે.

છેવટમાં, દેશની પ્રચલિત ભાષાનો અભ્યાસક્રમ માત્ર દાખલ કરી સંતોષ ન માનતાં, આ ભાષાઓમાં સંશોધન (research) કરી શકે એવા સમર્થ વિદ્વાનોને યુનિવર્સિટી પ્રોફેસર તરીકે નીમવાનું કાર્ય પણ આપણી યુનિવર્સિટીએ ત્વરાથી ઉપાડી લેવું જોઈએ. ભાષામાં વિદ્વતા પૂર્ણ અને ટીકા રૂપ (scholarly and critical) સાહિત્યની અભિવૃદ્ધિ થાય એવા હેતુથી સંશોધન કરવું, એ આ પ્રોફેસરોની મુખ્ય ફરજ હોવી જોઈએ. આ પદ્ધતિનો સ્વીકાર થયેથી, આવા વિદ્વાનોના હાથ નીચે શિક્ષણ પામેલા વિદ્યાર્થીઓ, માતૃ-ભાષાના સાહિત્યની અભિવૃદ્ધિ કરી, દેશની ખરી સેવા બજાવી શકશે. પ્રોફેસરોના આવા દરેક હોદ્દા માટે યુનિવર્સિટી તરફથી ૫૦૦ થી ૭૦૦ રૂપિયાનો માસિક પગાર મુકરર કરવામાં આવશે, તોપણ યુનિવર્સિટી પ્રોફેસરોનું જનસમાજમાં જે સન્માન થાય છે, તે સન્માનથીજ માત્ર પ્રેરાઈ, દેશના ઉત્તમમાં ઉત્તમ વિદ્વાન પણ, આ પદ સ્વીકારવા તત્પર થશે.

ત્રિભોવન પીતાંબરદાસ ત્રિવેદી.



સ્ત્રી કેળવણી—એક કૂટ પ્રશ્ન.

સ્ત્રી કેળવણીનો પ્રશ્ન એટલો બધો સામાન્ય છે, તે એટલો બધો પરિચિત છે, અને તે એટલો બધો ચર્ચાયેલો છે, કે સૌ કોઈ એમ સમજે છે કે, તે પર પોતે અભિપ્રાય આપી શકે તેમ છે અને તે અભિપ્રાય વળનદાર અને ચોગ્ય છે. આ પ્રશ્ન દેખીતા જેટલો સરલ અને વ્યવહારુ જણાય છે, તેટલોજ તે ગુચ્ચવણુ બરેલો અને મુશ્કેલ છે, અને તે વિશે અત્યંત મતભેદ છે. મતભેદ છે એટલુંજ નહિ પણ કેટલાકને પોતાના વિચાર અને અભિપ્રાય માટે આગ્રહ અને પક્ષપાત છે. દરેક જણ એ પક્ષને પોતાના દૃષ્ટિબિન્દુથી અવલોકે છે, તેથી તેનો નિર્ણય કરવામાં ગુચ્ચવણુ વધે છે અને જેમને માટે આ ચર્ચા કરવામાં આવે છે, તેમનો તે ચર્ચામાં અવાજ ન હોવાથી કંઈક જૂદીજ સ્થિતિ ઉદ્ભવે છે. ટુંકાણુમાં તે પ્રશ્ન બહુ ગંભીર અને ચર્ચારૂપદ બન્યો છે. પ્રસ્તુત ચર્ચામાં એવી મુશ્કેલી નડે નહિ તે માટે સ્ત્રી કેળવણી, એ શબ્દની આખ્યા અને મર્યાદા નક્કી કરવાની પ્રથમ ખાસ જરૂર છે.

પ્રથમ કેળવણી શબ્દ વિચારીએ. શરીર અને મનની શક્તિઓ વિકાસ પામે અને ખીલે અને તે દ્વારા મનુષ્યજીવન સુખી અને ઉચ્ચત થઈ શકે, એવી રીતે જે પ્રકારનું શિક્ષણ આપવામાં આવે, તેનું નામ કેળવણી છે. કેળવણીનો હેતુ મનુષ્ય બંધારણમાં રહેલી અવિકસિત શક્તિઓનો વિકાસ થઈ, તે વૃદ્ધિ પામે તે છે. તે ખીલે અને દીપી નીકળે તેમાંજ એની સાર્થકતા રહેલી છે.

બળથી મગજમાં ઉતારી શકાય એવી તે કોઈ વસ્તુ વિશેષ નથી. કેળવણીનો અર્થ એટલોજ કે મનુષ્ય બંધારણમાં જે શક્તિઓ અવિકસિત અને અપરિપક્વ રહેલી છે, તેનો વિકાસ અને વૃદ્ધિ થાય એવા ઉપાયો યોજવા. ગમે તેટલી માહિતી પૂરી પાડે અને જ્ઞાન આપે પણ જ્યાં સુધી બુદ્ધિનો વિકાસ થયો નથી અને માનસિક શક્તિઓ ખીલી નથી ત્યાં સુધી તે બધું જ્ઞાન ઉપર ચોટીયું અને મગજને ભાર રૂપ છે. એ શક્તિઓ ખીલે અને દીપી નીકળે તેમાંજ કેળવણીની સાર્થકતા રહેલી છે. મનુષ્ય બંધારણમાં રહેલી શક્તિઓને તેમનો વિકાસ અને વૃદ્ધિ થાય, એવી રીતે કેળવવી, તેનું નામજ ખરી કેળવણી છે. ખાસ ધ્યાનમાં લેવાની વસ્તુ એ છે કે કેળવણી એ સાધ્ય વસ્તુ નથી પણ સાધન છે. સાધ્ય વસ્તુ માનસિક શક્તિઓનો વિકાસ અને વૃદ્ધિ એ છે; તેનું સાધન કેળવણી છે.

કેળવણી વિશે જનસમૂહમાં બીજા એક ભ્રમ પ્રચલિત છે અને તે એ કે કેળવણી લેવી એ પૈસા કમાવા માટે છે. તેથી સ્ત્રી કેળવણીના વિરોધીઓ ઘણી વાર એમ કહે છે કે, સ્ત્રીઓને ક્યાં કમાવા જવું છે કે તેમને કેળવણીની જરૂર હોય ? પુરૂષો ભણે, કેમકે તેમને કમાવા જવું છે અને નોકરી કરવાની ફરજ પડે છે. સ્ત્રીઓને કમાવા કે નોકરી કરવા જવાનું નથી, માટે તેમને કેળવણીની પણ જરૂર નથી. આ દલીલમાં ભૂલ, એ થાય છે કે આજીવિકા મેળવવી એ કેળવણીનો અંતિમ હેતુ તેમણે માન્યો છે. મનુષ્ય વસ્તુ ઓછા પ્રેમાણુમાં આજીવિકાનાં સાધનો પ્રાપ્ત કરે છે, તે તેનામાં વિકાસ પામેલી

શક્તિઓનું પરિણામ છે; તેના શુદ્ધિ અને અનુભવનું ફળ છે. જે પૂરી સહી પણ કરી ન શકે એવા અનેક મનુષ્યો વેપાર રાજગારમાં લાખો રૂપિયા કમાય છે. તેઓ કમાય છે, તેનું ખર્ચ કારણ એજ છે કે તેમની શુદ્ધિ અને શક્તિઓ વિકાસ પામેલાં છે. એ કમાઇ. એમની તેજ શુદ્ધિ અને ધડાએલી શક્તિઓને આભારી છે. અને શુદ્ધિ અને માનસિક શક્તિઓ ખીલવવી એજ કેળવણીનો આશય છે. સર્વ મનુષ્યમાં એ પ્રમાણે શક્તિઓ ખીલેલી હોતી નથી. માટે કેળવણી અત્યંત જરૂરી વસ્તુ છે. કેળવણી લેવાની છે તે પૈસા કમાવા માટે નહિ પરંતુ માનસિક શક્તિઓના વિકાસ અને વૃદ્ધિ અર્થે. સ્ત્રી અને પુરૂષ બન્નેને પોતાનું સ્વતંત્ર વ્યક્તિત્વ છે. પોતાનો આત્મવિકાસ અને ઉન્નતિ સાધવાને બન્નેને એક સરખી જરૂર છે. તેટલા માટે સ્ત્રી પુરૂષ બન્નેને કેળવણી મળવી જોઈએ અને તે જરૂરી છે.

કેળવણી—સ્ત્રી પુરૂષ—બન્નેને સમાન જરૂરની છે, ત્યારે શા માટે તેમાં ભિન્નતા દખાવવા આગ્રહ કરવામાં આવે છે અને તેનો જૂદો અભ્યાસ ક્રમ રાખવા ભાર મૂકવામાં આવે છે ? તેનો ખુલાસો મેળવવા આપણે સમાજનો પ્રાચીન ઇતિહાસ જોવો પડશે.

જૂના કાળથી સમાજમાં સ્ત્રીની પદવી અને ગૌરવમાં ફેરફાર થતા જોવામાં આવે છે. એકવાર તે સમાન અને બહોળી સત્તા ભોગવતી તો અન્ય વખતે તેની સ્થિતિ અધમ અને દયાજનક નજરે પડે છે. તે આખો ઇતિહાસ મનન કરવા યોગ્ય છે. તે અધા પરથી એક વાત સ્પષ્ટ એ સમજાય છે કે જે જે સમયે સ્ત્રીની પદવી સમાન અને ઉન્નત સ્થિતિએ પહોંચ્યાં હતાં, તે તે સમયે સમાજની સ્થિતિ પણ આખાદ અને સુખી હતી. મનુષ્ય વચન છે કે ન્યાં સ્ત્રીઓ પૂજાય છે, ત્યાં દેવતાઓ વસે છે. તાત્પર્ય એ કે સમાજની વૃદ્ધિ અને ઉન્નતિ માટે સ્ત્રીનાં માન અને ગૌરવ વધવાં જોઈએ. અને તેમની સ્થિતિ સમાન અને સ્વતંત્ર થવી જોઈએ. પણ તે કેવી રીતે તે આપણે હવે વિચારીએ.

કુદરતે સ્ત્રીપુરૂષના બંધારણમાં ભિન્નતા રાખેલી છે અને કર્તવ્યો પણ કેટલીક રીતે જૂદાં નિર્ણિત કર્યાં છે. તે સિવાય લાંબા કાળના શિક્ષણ, કેળવણી અને ધંધાને લઇને બંનેના કર્તવ્ય પ્રદેશ જૂદા પ્રકારના બંધાઇ ચૂક્યા છે. વિશેષમાં બંનેની શરીર રચનામાં, લોહીના બંધારણમાં, નાડીની ગતિમાં અને શરીરના વિકાસમાં ભિન્નતા દૃષ્ટિગોચર થાય છે. સ્ત્રીના શરીરની વૃદ્ધિ કાંઇક જલદી પ્રાપ્ત થાય છે; સ્ત્રી કરતાં પુરૂષમાં વધારે બળ હોય છે; તે વધારે ચાલાક છે. સ્ત્રી લાંબું આયુષ્ય ભોગવે છે અને તેની સહનશક્તિ જાદે છે. આ રીતે બંનેમાં સ્વાભાવિક રીતે ભિન્નતા રહેલી છે અને તે પરંપરાથી ઉતરી આવેલી છે. તે આકસ્મિક નથી કે જે દૂર કરી શકાય. જાતિ (sex) પર જેણે ઉંડો અને મનન પૂર્વક અભ્યાસ કર્યો છે, અને જેનું વચન પ્રમાણરૂપ મનાય છે, તે હેવલાક એલિસ કહે છે કે, “A man is a man to his very thumbs and a woman is a woman down to her little toes.”

વાસ્તવિક રીતે બંનેમાં અસમાનતા રહેલી છે. બંનેનાં કર્તવ્ય પ્રદેશ ભિન્ન છે. ઇતિહાસ અને વિજ્ઞાનના પુરાવા ઉપરથી હકીકતને અનુમોદન આપે છે. સરખાતના કાળથી

પુરૂષ જ્યારે શિકાર કરવા અને લડવા જતો ત્યારે સ્ત્રી ધરની વ્યવસ્થા રાખતી. પુરૂષ ધવાધને આવતો ત્યારે તે તેની બરદાસ કરતી. પુરૂષ સફરે જતો ત્યારે તે ધરનો ઉદ્ધમ સંભાળતી. સામાન્ય રીતે સ્ત્રીનું સ્થાન ઘર છે એમ આપણે વારંવાર સાંભળીએ છીએ, તે સાથે એક વાત લક્ષ બહાર જવી ન જોઈએ કે સ્ત્રીઓમાં વિશિષ્ટ શક્તિ રહેલી છે અને તે ઉત્પાદક શક્તિ છે. સ્ત્રીની મહત્તાનું કારણ તે છે. તે પર ભવિષ્યની પ્રજાનો આધાર રહેલો છે.

આ વસ્તુ પર આટલો ખાસ ભાર મૂકવાની જરૂર એટલા માટે છે કે સમાજમાં સ્ત્રી પુરૂષની હરીફ નથી પણ એક સ્નેહી સહાયક છે એ ભાવના દૃઢ થવી જોઈએ. સ્ત્રી અને પુરૂષ બંનેમાં અમુક અમુક ખાસ અંશો રહેલા છે અને તે એક બીજાના પૂરક છે. તે એક બીજાના સહાય છે. દરેક પોતાને યોગ્ય સ્થાને છે અને તેમાં ફેરફાર કરવો એ ઇચ્છવા યોગ્ય નથી. પુરૂષની અપૂર્ણતા સ્ત્રી પુરી પાડે છે; સ્ત્રી પુરૂષ પર અવલંબી રહે છે. સ્વ. ઝોવર્ધનરામભાઈના શબ્દોમાં કહીએ તો, ' તે એક રથનાં બે ચક્ર છે. ' તેમની ગતિ એક સરખી થવી જરૂરની છે. એક રાજા છે; અન્ય પ્રધાન છે. પુરૂષ બુદ્ધિ પ્રદેશમાં ઉંચો છે જ્યારે હૃદય પર સ્ત્રીનું સામ્રાજ્ય પ્રવર્તે છે. તેઓ હરીફ નથી; પણ એક બીજાના પરિપૂરક (complimentary) ઘટકાવયવો છે. સ્ત્રી પુરૂષનું સ્થાન લેવાને પ્રયત્ન કરે પણ કવિ સ્વીન્ડનાથ ચિત્રાંગદાને મુખે કહેવડાવે છે તેમ, પુરૂષ વેષમાં તે ફાવતી નથી; તે પછાત પડે છે અને આખરે તેને પોતાનું સ્ત્રીત્વ સ્વીકારવું પડે છે.

આ પ્રમાણે બંનેની સ્થિતિ એક સરખી નથી પણ એક બીજાને સહાય છે; બંનેના કર્તવ્યક્ષેત્ર જૂદાં છે. તેટલા માટે બંનેની કૃણવણી જૂદા પ્રકારની આપવાને અને તેમનો અભ્યાસક્રમ અલાહિદો રાખવાને માગણી થાય છે. ઉપર દર્શાવેલી હકીકત જોતાં તે અમુક હદે જૂદી રીતે ગોઠવાય તે ઇચ્છવા યોગ્ય અને આવકારદાયક ગણાય એમ માફ માનવું છે.

એક વાત અમે સ્પષ્ટ કરીશું. સ્ત્રી પુરૂષ વચ્ચે અસમાનતા છે, તેથી એમ નથી માનવાનું કે પુરૂષ સ્ત્રી કરતાં ચઢિયાતો હોઈ સ્ત્રી ઉતરતી પંક્તિની છે. એક રીતે બંને સમાન છે; એક રીતે નથી. બંનેના કર્તવ્યની યોગ્ય વહેંચણી થયેલી છે અને તે દરેકના અંધારણને અનુકૂળ છે. તેમાં હરીફાઈનો કે ચઢતા ઉતરતાપણાનો પ્રશ્ન જ નથી. તે સાથે એ પણ ધ્યાનમાં લેવું જોઈએ કે સ્ત્રીને પોતાનું બ્યક્તિત્વ છે; એક મનુષ્ય તરીકે તેને પુરૂષની સમાન હક અને જવાબદારી મળેલાં છે. જીવન સંગ્રામમાં તેણે પણ પોતાનો વિકાસ અને ઉન્નતિ પ્રાપ્ત કરવાનાં છે. તે ઉપરાંત તેણે એક અતિ મહત્વનું અને પવિત્ર કર્તવ્ય બજાવવાનું છે અને તે બહુ ઉંચી જવાબદારીનું છે. તેટલા માટે સ્ત્રી કૃણવણીનો પ્રશ્ન બહુ ગંભીર રીતે અને વિચારપૂર્વક ચર્ચાવાની ખાસ જરૂર છે.

આટલી સામાન્ય જૂમિકા તૈયાર કર્યા પછી આપણે સ્ત્રી કૃણવણીનો પ્રશ્ન તેના વ્યવહાર સ્વરૂપમાં વિચારીએ અને તેમ કરતાં વડી સરકાર તરફથી સ્ત્રી કૃણવણી સંબંધી, જે સરકારી પત્ર પ્રસિદ્ધ થયો છે, તેમાંના મુખ્ય મુદ્દાઓ વિશે, કંઈક વિસ્તારપૂર્વક વિવેચન કરીએ.

સ્ત્રી કૃણવણીની સ્થિતિ થોડાં વર્ષો પૂર્વે એવી હતી કે છોકરીઓને નિશાબે એકલબંધ

માટે માઆપને તેના કાયદાઓ સમજાવવાની જરૂર પડતી હતી. તે સ્થિતિ હવે બદલાઈ ગઈ છે અને હાલમાં તે વધુ પ્રમાણમાં મળવાને જનસમાજ તરફથી ચાલુ માગણી થયા કરે છે. અત્યારે જે મુશ્કેલી નડે છે તે જૂના પ્રકારની છે. તે મુશ્કેલી સ્ત્રીઓના ઉંચા પ્રકારના શિક્ષણ અને અભ્યાસક્રમને લગતી છે. છોકરીઓને કેવા પ્રકારનું શિક્ષણ આપવું ઉપયોગી અને જરૂરનું છે એ પ્રશ્ન હાલ ખાસ ધ્યાન ખેંચી રહ્યા છે. પૂર્વે છોકરીઓને કેળવણી લેવાને આગ્રહ કરવો પડતો હતો. અત્યારે તે માટે સામી માગણી થાય છે.

આ નવીન પરિસ્થિતિ અનેક સંજોગોને આભારી છે:-પ્રથમ તો સામાન્ય રીતે લક્ષ્મી વય વધી છે અને ઉંચી કોમોમાં તે ૧૮ થી ૨૦ વર્ષ સુધી પહોંચી છે. તેના પરિણામે નિશાળ છોડ્યા પછી, ચાર પાંચ વર્ષનો જે અવકાશ મળે છે તે દરમ્યાન ઉંચા પ્રકારના અને અમુક જાતના અભ્યાસક્રમ અને શિક્ષણ આપવાને માટે કંઈક યોજના કરવા અળગણ ચાલી રહી છે અને સ્ત્રી કેળવણીના પ્રશ્નને કંઈક વધુ વેગ પ્રાપ્ત થયો છે.

વળી પાશ્ચાત્ય સુધારા અને કેળવણીના સંસર્ગથી સ્ત્રીનાં માન અને ગૌરવ વધ્યાં છે. તેનું વ્યક્તિત્વ સ્વીકારાયું છે અને તે પુરૂષની સમાન અને સ્વતંત્ર છે એ વિચારને કંઈક પોષણ અને બળ મળ્યાં છે; જેના પરિણામે સ્ત્રી કેળવણી પ્રતિ રૂચિ વધી છે.

વિશેષમાં પુરૂષ વર્ગમાં વ્યક્તિ સ્વાતંત્ર્યનું જોર વધતું જાય છે જેથી જૂની સંયુક્ત કુટુંબની સંસ્થા દિનપ્રતિદિન વધારે દોષળી થતી જાય છે અને તેને બદલે નવીન કુટુંબ ઘટના-Single family-મુજબ થવા માંડી છે. આથી ૧૬ થી ૧૮ વર્ષની બિનઅનુભવી બાળા પર નવા સંસારનો આખો ભાર એકલે હાથે વહેવાની જવાબદારી આવી પડી છે. પૂર્વે વડિલો અને ઘરડાઓ તરફથી જે પ્રકારની સહાયતા, સલાહ અને સહાનુભૂતિ મળતાં હતાં, તે તો હવે ઓછાં થયાં છે; તદ્દન નાશ પામતાં જાય છે. વખતે તેથીજ સ્ત્રી કેળવણીનો પ્રશ્ન અત્યારે ઝાઝો ચર્ચાય છે અને વડી સરકારના પત્રમાં આ મુદ્દા પર ખાસ ભાર મૂકાયો છે.

આ સિવાય દુકાળ, મરડી અને બાળલક્ષ વગેરે કારણોને લઈને આપણા સમાજમાં વિધવાની સંખ્યા મોટા પ્રમાણમાં મળે છે. જુની સંયુક્ત કુટુંબની સંસ્થા નાશ પામતી જાય છે અને નવીન સંજોગોમાં વિધવાઓને પોતાના નિર્વાહનો પ્રશ્ન વિષમ થઈ પડે છે. તેટલા માટે તેમને યોગ્ય કેળવણી આપીને તેમની સેવા સમાજના ઉપયોગમાં 'લઈ શકાય તેવી વ્યવસ્થા તાકીદે થવાની જરૂર છે. તેમજ પૂર્વે સ્ત્રીઓ જે કામો કરતી હતી તે હાલમાં જતાં રહ્યાં છે અને તેને બદલે નવા કામોમાં-વ્યવસાયમાં-તેઓ શકાય તે ખાસ ઈચ્છવા યોગ્ય છે. તે માટે સ્ત્રી કેળવણી ખાસ ઉપયોગી અને જરૂરની છે.

તે ઉપરાંત પુરૂષ વર્ગ કેળવણીમાં આગળ વધતો જતો હોવાથી તેમના તરફથી લક્ષમાં કેળવાયેલી સ્ત્રીની માગણી થાય છે, જેથી સ્ત્રી કેળવણીનો વેગ કંઈક વધવાની આશા રહે છે.

છેવટે, સ્ત્રી આપણા જીવન પર તેમજ સમાજ પર પ્રબલ અસર કરે છે. તે કેળવાયેલી હોય તે પરજ સમાજની પ્રગતિ અને હિતનિતો આધાર રહેલો છે. મીસીસ

સરોજની નૈડુના શબ્દોમાં બોલીએ તો સ્ત્રીઓ આત્મન્યોત્તિઓ છે પણ ફળવણી વિના તે અપ્રકટ રહેલી છે. ફળવણી રૂપી અમિતી ન્યારે તે પ્રકટ થશે અને પ્રકાશ આપશે ત્યારે સમાજનું ચિત્ર કંઈક અલૌકિક અને દિવ્ય બનશે.

સ્ત્રી ફળવણી અને સ્ત્રી હક્કના પ્રશ્નોએ હાલમાં એટલું મહત્વનું સ્થાન મેળવ્યું છે, અને તે વિશે એટલી ચર્ચા થાય છે કે વીસમી સદીના પ્રથમ ભાગને ‘સ્ત્રી યુગ’ એવું નામ આપીશું તો તે અયોગ્ય નહિ કહેવાય.

ઉપર સ્ત્રી ફળવણીની સામાન્ય સ્થિતિ અને પ્રગતિનું સહેજ અવલોકન કર્યા બાદ હવે આપણે તે પ્રશ્નના વડી સરકારના સરકુલર મુજબ વિભાગો પાડી, તે દરેક વિભાગો પર ચર્ચા કરીશું. તે વિભાગો નીચે મુજબ છે:-

(૧) પ્રાથમિક. (૨) માધ્યમિક અને ઉચ્ચ પ્રકારનું શિક્ષણ, એ સાહિત્ય વિષયક. કે ધંધાને લગતું. કે જુદા અભ્યાસક્રમની યોજના. કે માતૃભાષાદ્વારા શિક્ષણ. (૩) સ્ત્રી શિક્ષિકા. (૪) કન્યાશાળાઓનું ઇન્સ્પેક્શન. (૫) કાષ્ટ. (control)

પ્રાથમિક ફળવણીનો આપણે પ્રથમ વિચાર કરીએ. સ્ત્રી ફળવણીનો પ્રચાર એટલો બધો ઓછો છે અને તેની ગતિ એટલી તો મંદ છે કે વિવાદના તમામ પ્રશ્નો બાબતે મૂકી, આપણું બધું લક્ષ્ય તેની સંખ્યા અને વિસ્તાર વધારવા તરફ દોરાવું જોઈએ. ખાસ કરીને સ્ત્રી પુરૂષના ફળવણીના પ્રમાણમાં જે મોટું અંતર અત્યારે રહેલું છે તે દૂર થવું જોઈએ.

તેને પહોંચી વળવાને બે મુશ્કેલીઓ નડે છે. (૧) સ્ત્રી શિક્ષિકા અને ટ્રેન્ડ શિક્ષિકાની અછત અને (૨) મકાનોની ખામી. અત્યારે જ ટ્રેન્ડ શિક્ષિકા અને સ્ત્રી શિક્ષિકા પુરતી સંખ્યામાં મળતાં નથી, તો વધુ શાળાઓ માટે તે મળવાની આશા જ શી? વળી હાલના સમયમાં મકાનો માટે નાણાં મળવાને આશા રાખવી એ બ્યર્થ છે. વળી સ્ત્રી ફળવણી અમુક પ્રમાણ સુધી હજી પહોંચે નહિ તે પહેલાં ફળવણી માટે જે કાંઈ નાણાંની મદદ મળે તે મકાનો પાછળ ખર્ચી નાંખવી એ પણ મને ઈષ્ટ જણાતું નથી આ મુશ્કેલી દૂર કરવાને મને હાલના સંજોગોમાં એક વ્યવહારુ ઉપાય જણાય છે કે જેમ અને તેમ, ન્યાં છોકરાઓની શાળામાં સગવડ કે અવકાશ હોય ત્યાં સુધી અમુક પ્રમાણમાં છોકરા અને છોકરીઓને એકત્ર શિક્ષણ આપવાની વ્યવસ્થા કરવી. આવી રીતે છોકરા અને છોકરીઓને અમુક વર્ષ સુધી એકઠું શિક્ષણ આપવાથી (co-educationના) લાભ મળશે એટલું જ નહિ પણ તે સાથે સ્ત્રી ફળવણીનો પ્રચાર વિસ્તારવાને કાંઈક સુગમતા અને અનુકૂળતા પ્રાપ્ત થશે.

તેથી પ્રાથમિક ફળવણી માટે આપણી ખાસ માગણી તો તેનો વિસ્તાર અને સંખ્યા વધારવાને છે. પ્રતિ વર્ષે તેનું પ્રમાણ અમુક હદ સુધી આગળ વધવું જોઈએ અને તે પર ખાસ ભાર મૂકવો જોઈએ.

અત્યારે ફેટલેક સ્થળે છોકરા અને છોકરીઓને એકઠાં શિખવવામાં આવે છે અને પાંચ બેરણ સુધીનું પ્રાથમિક શિક્ષણ બન્નેને એકઠું અપાય, તેમાં હરકત જણાતી નથી. ન્યારથી તેમનામાં જાતિની ભાવના જાગ્રત થાય અને તે વિશે તેઓ વિચાર કરતાં શિખે,

તે પછી બંનેને સાથે શિક્ષણ આપવા સામે વાંધો લેવાય તે કાંઈ વાસ્તવિક લેખાય. પણ તે પહેલાં જ્યારે બંને તે વિશે કેવળ અજ્ઞાન છે અને જાતિનું કાંઈ જ્ઞાન નથી, ત્યારે બંનેને ખાસ જૂદાં રાખવાં એ પસંદ કરવા યોગ્ય જણાતું નથી. બંનેમાં ધણા સામાન્ય અંશો રહેલા છે અને આ મુદત દરમ્યાન તે એક સાથે રહી વિકાસ પામે તે માટે આ રીતે સગવડ મળી શકે છે અને તેનો લાભ લેવાવો જોઈએ. સાથે રહેવાના જે લાભો છે તે આમ મળશે; તે ઉપરાંત વધુ પ્રમાણમાં શિક્ષણ આપવાને, મકાન અને શિક્ષકની જે મુશ્કેલી નડે છે તે પણ કંઈક અંશે ઓછી થશે.

ખીજું અભ્યાસક્રમ પણ બંને માટે એક સરખો રહેવાનો. કારણ કે પ્રાથમિક કેળવણીનો હેતુ મુખ્યત્વે સામાન્ય અને વ્યવહાર જ્ઞાન આપવાનો અને માનસિક શક્તિઓનો કાંઈક વિકાસ કરવાનો છે. તે બંનેને માટે એક સરખાં જરૂરનાં છે અને તેમાં ફરક રાખવો એ નિરર્થક છે.

એટલે કે છોકરા અને છોકરીઓને એકત્ર શિક્ષણ આપવાથી કેટલાક ખાસ લાભ પ્રાપ્ત થાય છે અને તે સ્ત્રી કેળવણીના પ્રશ્નને કંઈક સરળ કરે છે.

ત્યારે જ સ્ત્રી કેળવણી કંઈક પગલર થશે અને તે આગળ ગતિ કરી શકશે.

તે સાથે લોકમત હજી વધુ પ્રમાણમાં કેળવવાની જરૂર છે તે સૌ કોઈ સ્વીકારશે.

તે પછી માધ્યમિક અને ઉચ્ચ શિક્ષણ આપણું ધ્યાન ખેંચે છે. અત્યાર સુધી કન્યાઓ માટે પ્રાથમિક શાળાનો અભ્યાસક્રમ પુરતો મનાતો હતો અને જેમને અવકાશ અને અનુકૂળતા હતાં, તેઓ ઉચ્ચ શિક્ષણ લેતાં હતાં. તે સ્થિતિ નવા સંજોગોને લઈને બદલાઈ ગઈ છે અને હાલમાં સમાજ તરફથી કન્યા કેળવણીનો અભ્યાસક્રમ આગળ વધારવાને અને તેમને ઉચ્ચ શિક્ષણ આપવાને માગણી થાય છે. પણ આ માગણી એકજ પ્રકારની અને એક સરખી નથી. તે અનેક પેટા વિભાગમાં વહેંચાઈ ગયેલી છે:—(૧) જૂદો અભ્યાસક્રમ. (૨) ઈંગ્રેજીનું શિક્ષણ; તેમાં બે પ્રકાર છે:—(અ) સામાન્ય. (બ) પરીક્ષાના ધોરણપર. (૩) માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ. (૪) ધંધાનું-આર્થિક નિર્વાહ થાય એવું શિક્ષણ. (૫) સંસ્કૃત, નીતિ અને સંગીત વગેરેનું વ્યવહાર જ્ઞાન.

જૂદો અભ્યાસક્રમ—પ્રાથમિક અભ્યાસક્રમ પૂરો કર્યા પછીથી તે લગ્ન થતાં સુધી પાંચ વર્ષની મુદત મળે છે એમ માનીને તે દરમ્યાન જરૂરી પણ ઉંચા પ્રકારનું શિક્ષણ છોકરીઓને અપાય એવી વ્યવસ્થા કરવી, એવી ધણાની ઈચ્છા છે અને તે પુરતો જૂદો અને સ્વતંત્ર અભ્યાસક્રમ યોજવા તેઓ કહે છે. તેમની વિરુદ્ધ એક પક્ષની એવી દલીલ લાવે છે કે જૂદો અભ્યાસક્રમ નહિ ધડતા, છોકરાના સાલુ ધોરણપર તેમને માધ્યમિક શિક્ષણ આપવું લાલચાયી થશે. નવીન અભ્યાસક્રમ રચ્યાથી તેઓ ઉચ્ચ શિક્ષણ લેતી અટકશે અને તેમનો જોઈએ તેવો માનસિક વિકાસ થશે નહિ. ખાસ ભેદ પાડી, જૂદાં ધોરણ રાખવાનું કશું પ્રયોજન નથી. કેમકે સંસ્કૃતિ—(culture) બંનેને સમાન ઉપયોગી અને જરૂરનાં છે.

જૂદા અભ્યાસક્રમ વિશે, આ પ્રમાણે જાણ મતભેદ છે અને તેનો નિર્ણય કરતા પૂર્વે કેટલાક ખાસ મુદ્દાઓ લક્ષમાં લેવા જોવા છે.

પ્રથમ તો પાંચ વર્ષથી વધુ વખત શાળામાં છોકરીઓ, ઘણે ભોટે ભાગે, અભ્યાસ કરી શકે તેવા સંજોગો હાલમાં જણાતા નથી. વળી તે દરમ્યાન શાળાનો ચાલુ અભ્યાસક્રમ પૂરો થઈ શકે કે કેમ અને એથી લાભ થાય કે કેમ એ પણ સંદેહ પડતું અને બહુ વિચારવા જેવું છે.

સામાન્ય જનસમૂહની દૃષ્ટિએ આ પ્રશ્નનો વિચાર થવો જોઈએ; જેમને અવકાશ અને અનુકૂળતા છે, તેઓ ઉચ્ચ શિક્ષણ લેવાના અને તેમાં તેમને કોઈનો અંતરાય નથી. વચલા વર્ગની કન્યાઓ પર કુટુંબની જવાબદારી અને ગૃહવ્યવસ્થા અને કારોબારનાં કર્તવ્યો બહુધા જલદી માથે આવી પડે છે અને તેઓ સારી રીતે અને પોતાની સ્થિતિ પ્રમાણે કુળવાય અને લાયક બને, એ પ્રથમ જોવાનું જોઈએ. ઉચ્ચ શિક્ષણ અપાવાની વિરુદ્ધ કોઈનો વાંધો નથી. પણ સામાન્ય રીતે ધણીખરી કન્યાઓને જીવનમાં જે કાર્ય મુખ્યત્વે કરવાનાં હોય છે, તે પ્રતિ દુર્લભ હોવું ન જોઈએ. સમાજમાં સ્ત્રીએ અમુક કર્તવ્યો કરવાનાં છે એ પણ વિસરાવું ન જોઈએ.

ત્રીજું, સ્ત્રી પુરૂષ વચ્ચે સ્વાભાવિક ભિન્નતા રહેલી છે અને તે ભિન્નતા જળવાઈ રહેવી ઈષ્ટ છે. વળી તેને અનુસરતું દરેકને શિક્ષણ મળે એ વધુ ઇચ્છવા યોગ્ય છે. સ્ત્રી વર્ગનો એક પ્રસિદ્ધ અને સાચો હિમાયતી જણાવે છે તેમ, the real task of the feminist is to devise an education for girls so that they shall be capable of earning their living and sharing in the world's work and yet remain fit for the future wifehood and motherhood."

તેથી બંનેની યોગ્યતા અને જીવન-કર્તવ્ય વિચારીને આ પ્રશ્નનો નિર્ણય થવો જોઈએ. પ્રો. ગેડીસ કહે છે તે પ્રમાણે બંનેને કેટલાક કારણસર સાથે શિક્ષણ અપાવું જોઈએ અને કેટલાક ખાસ કારણસર અલાદિંદુ શિક્ષણ અપાવું જોઈએ. બંનેમાં વિશિષ્ટ અંશો અને ગુણો રહેલાં છે તે સારી રીતે વિકસાવવા અને ખીસવવા હોય તો તેમને ભોટે જૂદા અભ્યાસક્રમની અને તે જૂદી રીતે અપાવાની વ્યવસ્થા થવાની જરૂર છે.

ચોથું, સ્ત્રીઓને કેટલાક ખાસ કર્તવ્યો કરવાનાં છે અને તે ભોટે યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવાને, ગૃહવ્યવસ્થાનું અને સ્ત્રી ઉપયોગી શિક્ષણ આપવાને સર્વ દેશોમાં જે યત્ન થાય છે તે પણ જુદા અભ્યાસક્રમના પક્ષને વિશેષ અનુમોદન આપે છે.

આ રીતે જાતિના ભેદ રહેલા છે અને જીવનમાં સ્ત્રીને ખાસ કર્તવ્યો અદા કરવાના છે એ દૃષ્ટિબિન્દુ લક્ષમાં લઈને સ્ત્રીઓ ભોટે જૂદા અભ્યાસક્રમ રાખવો કે કેમ એ પ્રશ્નનો નિર્ણય થવો જોઈએ. અમારું તો દૃઢ માનવું છે કે તે અભ્યાસક્રમ જૂદોજ હોવો જોઈએ. આમાં સ્ત્રીના વ્યક્તિત્વની અવગણના થતી નથી; તેના વિકાસ અને ઉન્નતિ ભોટે પુરતો અવકાશ છે.

(૨) ઈંગ્રેજીનું શિક્ષણ—ઈંગ્રેજી આપણી રાજભાષા હોવાથી કન્યાઓને ઈંગ્રેજી ભાષાનું શિક્ષણ આપવાને ઘણા મનુષ્યો આતુર છે અને તે પ્રમાણે વ્યવસ્થા થવા તેઓ આગ્રહ બતાવે છે. અમુક વર્ગ એવો છે કે જે ઈંગ્રેજી શિક્ષણ આપવાની વિરુદ્ધ છે; તેમનું

એમ કહેવું છે કે તેની :તેમને કાંઈ જરૂર નથી; સંસ્કૃતિ માટે જરૂર હોય તો તેવું શિક્ષણ ગુજરાતીદ્વારા આપો; આ દલીલમાં કેટલાંક વજુદ કારણો રહેલાં છે. પણ લોકમત ઈંગ્રેજની એટલો બધો તરફેણમાં છે કે એક યા અન્ય રીતે ઈંગ્રેજ માટે માગણી ચાલુ રહેવાની; વળી, ઈંગ્રેજની માગણી કરનારાઓમાં પણ બે પક્ષ છે. એક પક્ષ તે શિક્ષણ શાળાના પરીક્ષાના ધોરણ પર આપવાને ઇચ્છા દર્શાવે છે; જ્યારે બીજો :પક્ષ એમ કહે છે કે :પણ મુદતમાં બહુ શિક્ષણ આપવાનું હોવાથી અને કામ પુરતા સામાન્ય ઈંગ્રેજ જ્ઞાનની જરૂર છે; માટે વ્યવહારમાં ઉપયોગી થાય એટલું ઈંગ્રેજ જ્ઞાન કન્યાઓને આપવાની વ્યવસ્થા થવી જોઈએ. આ મુદત દરમ્યાન સામાન્ય :માહિતી મળી હશે તો આગળ જતાં તે અભ્યાસ વધારી, ઈંગ્રેજ સાહિત્યનો જે અમૂલ્ય લાભ છે, તે લાભ તેઓ મેળવી શકે એમ આશા રાખી શકાય.

મુંબાઇના સ્ત્રી મંડળ તરફથી વડી સરકારને સ્ત્રી કળવણી વિશે એક મેમોરિયલ સૌ. જ્ઞેન શારદાગવરીની સહીથી ગયા ડિસેમ્બર માસમાં મોકલવામાં આવ્યું હતું તેમાં પણ છોકરા અને છોકરીઓને માટે જુદો અભ્યાસક્રમ રાખવાને ખાસ ભાર મૂકાયો હતો. છોકરાઓને યોગ્ય અપાતી કળવણીની નકલ નહિ કરવી એટલુંજ નહિ પણ છોકરીઓ જીવનમાં જે સ્થાન લેવાની છે, તે દૃષ્ટિથી-વ્યવહાર દૃષ્ટિથી-નિર્ણય કરવાને અને તેમાં પરીક્ષાને નહિ જેવું સ્થાન આપવાને જણાવ્યું હતું.

સામાન્ય વર્ગ માટે ઈંગ્રેજનું વ્યવહાર જ્ઞાન ખસ છે; જેમને ઉંચું શિક્ષણ :લેવું છે તેમને માટે હાલ પણ અવકાશ છે.

(૩) માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ—આ બીજો એક અતિ વિવાદનો પ્રશ્ન છે. અન્ય કાંઈ સ્થળે નથી એવી પદ્ધતિ આપણે અહિં પ્રચલિત છે. અહિં માતૃભાષાદ્વારા શિક્ષણ અપાતું નથી પણ ઈંગ્રેજ દ્વારા અપાય છે. આનું પરિણામ એ આવે છે કે માધ્યમિક અને ઉંચા પ્રકારનું શિક્ષણ જે ગુજરાતી દ્વારા સહેલાઈથી અને ટુંક સમયમાં આપી શકાય તે ઈંગ્રેજ દ્વારા શિખતા અને સમજતા વિદ્યાર્થીઓને લાંબો વખત જોઈએ છીએ અને તેમના મગજ પર નાહક બોળે વધે છે; કેમકે જે વસ્તુ તેમને શીખવવામાં આવે છે, તે તેઓ સહેલથી સમજી શકતા નથી; માટે તે ગોખે છે. આ રીતે ગોખણપટ્ટીથી શિક્ષણ આપવું તે ખરેખર ઇચ્છવા યોગ્ય નથી અને કળવણીના દૃષ્ટિબિન્દુથી તે ભારરૂપ અને નકારાત્મક છે.

ઉપલી પદ્ધતિના પક્ષકારોનો એવો અભિપ્રાય છે કે ઈંગ્રેજ દ્વારા શિક્ષણ આપવાથી તેના પર સારો કાણુ આવે છે અને તેનું બહોળું જ્ઞાન મળે છે; જે જીવનમાં ઉપયોગી થાય; તેમજ ઈંગ્રેજ સાહિત્યમાં સંસ્કૃતિના સુંદર અને ઉત્તમ અંશો રહેલાં છે, તે સહેલથી પ્રાપ્ત થઈ શકે. બીજું રાષ્ટ્રિય ઐક્ય માટે તેનું શિક્ષણ જરૂરનું છે. અત્યારની આપણી સ્થિતિ ઈંગ્રેજ શિક્ષણને આભારી છે; ઈંગ્રેજ જ્ઞાનનાં સુંદર અને મીઠાં ફળો આપણને મળ્યાં છે અને તે લાભ પ્રગળાને મળવો જરૂરનો છે.

આગળ જણાવી ગયા તે પ્રમાણે સામાન્ય અભિપ્રાય ઈંગ્રેજનું શિક્ષણ આપવાની તરફેણમાં છે અને ઈંગ્રેજનું સામાન્ય જ્ઞાન વિદ્યાર્થીઓ પ્રાપ્ત કરે તો દેશનું એક સંપાદન

કરવાને અને તે બંધન દૃઢ કરવાને તે પુરતું છે. તેટલા માટે બહુ શિક્ષણ માતૃભાષાને બદલે ઇંગ્રેજી દ્વારા આપવું એ ધોરણ ખરેખર નાપસંદ કરવા યોગ્ય છે. ઇંગ્રેજી સંસ્કૃતિ સર્વને માન્ય છે અને તેના લાભ લેવો જરૂરનો અને ઉપયોગી છે પણ તે સંસ્કૃતિનો લાભ પ્રળને ગુજરાતીમાં અનુવાદ કરીને આપવો વધુ લાભદાયી છે. અન્ય દેશોમાં એમજ થાય છે. ઇંગ્રેજીમાં જેટલું સાફ અને ઇચ્છવા યોગ્ય હોય તે ગુજરાતીમાં આણી શકાય છે; જોકે અમારે એટલું કબૂલ કરવું જોઈએ કે મૂળની ખૂબીઓ અને સુંદરતા કંઈ ઓર જ હોય છે. સંસ્કૃત જેવી કઠિન ભાષાના પુસ્તકોના સુંદર અનુવાદો ગુજરાતીમાં થયા છે, તો ઇંગ્રેજી કે અન્ય ભાષાના ગ્રંથોના અનુવાદ કરવાને ઝાઝી મુશ્કેલી નડશે નહિ. આવો કંઈક પ્રયાસ ઇંગ્રેજી કેળવણીની શરૂઆત વખતે થયો હતો અને તે વખતે કેટલુંક સાફ સાહિત્ય ગુજરાતીમાં ઉતારવામાં આવ્યું હતું.

ચાલુ ધોરણથી ઇંગ્રેજી સંસ્કૃતિનો લાભ માત્ર ૨૫ ટકા મેળવી શકશે, વધારે નહિ. પણ જો તેજ સંસ્કૃતિને ગુજરાતીમાં ઉતારવામાં આવે તો ગુજરાતી ભાષા અને સાહિત્ય સમૃદ્ધ થાય એટલુંજ નહિ પણ એ લાભ બહુ મોટો ભાગ લઈ શકે અને તેજ આવશ્યક છે. ઇંગ્રેજી કેળવણીનું સાધ્ય ફળ, સંસ્કૃતિ તે પર ખાસ ધ્યાન અપાવું જોઈએ; નહિ કે તેના સાધનરૂપ ભાષા પર; જો કે તેના સામાન્ય જ્ઞાનની ઉપયોગિતા પ્રથમ જ સ્વીકારવામાં આવી છે. સાધ્ય વસ્તુ સંસ્કૃતિ તે જરૂરની છે. નહિ કે તેનું સાધન.

ત્યાં સામાન્ય પ્રાથમિક કેળવણીનું પ્રમાણ જ અલ્પ છે ત્યાં પ્રળનો મોટો ભાગ ઇંગ્રેજી જ્ઞાન લઈ શકે અને ઇંગ્રેજી કેળવણીનાં ફળ પ્રાપ્ત કરે એ અત્યારની સ્થિતિ જોતાં સંભવિત જણાતું નથી. સાચો અને વાસ્તવિક માર્ગ તો એજ છે કે જેમ અને તેમ પ્રાથમિક શિક્ષણનો વિસ્તાર વધારવો; વધુ શિક્ષણ બનતાં સુધી ગુજરાતી દ્વારા આપવું; અને ઇંગ્રેજી તેમજ અન્ય ભાષાના સાહિત્ય અને સંસ્કૃતિ, ગુજરાતીમાં દાખલ કરી, તેના લાભ જનસમૂહને આપવો. એમાંજ આપણું કૃત્ય રહેલું છે. વળી સ્વદેશની અને માતૃભાષાની દૃષ્ટિએ પણ ગુજરાતીનું ગૌરવ અને માન વધારવાં એ આપણું પરમ કર્તવ્ય અને ભૂષણ છે.

(૪) ધંધાઓને લગતું શિક્ષણ—સામાન્ય રીતે શિક્ષણના બે વિભાગો પાડી શકાય છે. (૧) સાહિત્ય વિષયક અને (૨) ધંધાઓને લગતું. સામાન્ય કેળવણી બહુધા સાહિત્ય વિષયક છે અને તે યોગ્ય છે. પણ તે સાથે જીવનમાં ઉપયોગી થાય અને આજીવિકા મળે તે માટે એવા પ્રકારનું ધંધાઓને લગતું શિક્ષણ તેટલું જ જરૂરનું છે. સ્ત્રી સ્વભાવને અનુકૂળ થાય અને એમના યોગ્ય કેટલાક ખાસ વિષયો છે અને તે વિષયોનું જ્ઞાન તેમને અપાય તે વધુ ઉપયોગી અને લાભદાયી થાય એમ છે. પ્રથમ તો કેટલાક વિષયો માટે તેમને ખાસ *indefinite* અને *lay* જ્ઞાન હોય છે અને તે કેળવાય અને વિકાસ પામે એ જરૂરનું છે. આર્થિક નિર્વાહ માટે તે શિક્ષણ ઉપયોગી છે અને તે અવશ્ય મળવું જોઈએ. વિધવાઓને માટે તે બંડોળ સમાન છે. વળી લલિત કળા એ સ્ત્રીઓનો ખાસ પ્રેરણ છે.

તે સાથે છોકરીઓને ગૃહ વ્યવસ્થા, સ્વચ્છતા અને બાળક ઉછેરનું શિક્ષણ જરૂરનું છે અને સામાન્ય વર્ગની સ્ત્રીઓને તે બેશક આશિષ રૂપ (boon) છે.

આ રીતે ધંધાઓનું શિક્ષણ સ્ત્રીઓને ઉપયોગી છે એટલુંજ નહિ પણ તેમના સ્વાર્થ

તંત્ર અને ઉન્નતિ માટે આવશ્યક છે. સ્ત્રી શિક્ષકો, સ્ત્રી ડોક્ટરો, કૃષિવિજ્ઞાની નર્સો, મીડિયમ, સોશિયલ વર્કર મળવાને હાલમાં જે મુશ્કેલીઓ અનુભવવી પડે છે, તે આથી ઘણી ઓછી થશે.

ઉપર એક અગત્યની વસ્તુની નોંધ લેવી રહી ગઈ છે. સ્ત્રીનું મહાન અને પવિત્ર કર્તવ્ય પ્રજોત્પતિનું છે. ભવિષ્યની પ્રજાની આશા તેમના પર રહેલી છે; પોતાની જવાબદારીના ખ્યાલ આવે અને તે કાર્ય કેટલું મહત્વનું છે તે કંઈક સમજે તેટલા માટે તે સંબંધી સ્ત્રીઓને યોગ્ય કૃષિવણી અને શિક્ષણ અપાય તે ખાસ લક્ષમાં લેવા યોગ્ય છે. અત્યારે સર્વ સુધરેલા દેશોમાં આ પ્રશ્નને અતિ અગત્યનું સ્થાન અપાએલું છે અને વડી સરકારે એક અગત્યના અને ગંભીર રાષ્ટ્રિય પ્રશ્ન રૂપે તે પ્રતિ સરકારમાં બધાનું ધ્યાન ખેંચ્યું છે તે યોગ્ય થયું છે.

(૫) સંસ્કૃત, નીતિ અને સંગીતનું શિક્ષણ—આ વિષય પરત્વે ઝાઝો મતભેદ નથી. મી. દેવધર જણાવે છે કે ગુજરાતી સ્ત્રીને સંસ્કૃત શિખવાને ખાસ શોખ હોય છે. સંગીતનું શિક્ષણ, ગરબાદારા કન્યાશાળાઓમાં અપાય છે પણ તેથી સાફ અને ઉચ્ચ પ્રકારના સંગીતનું જ્ઞાન બાળાઓને અપાય તે ખરેખર આવકારદાયક છે. પ્રો. કુવના ‘ધર્મ વર્ણન’ અને ‘નીતિ શિક્ષણ’નાં પુસ્તકો શાળામાં દાખલ કર્યાથી ઘણો લાભ થશે. ધર્મ અને નીતિનું શિક્ષણ અપાવું જોઈએ; જીવનનું બંધારણ તે પર રચાયું છે.

(૬) સ્ત્રી શિક્ષકો—સ્ત્રી-શિક્ષકો વધુ સંખ્યામાં મળવાને અત્યારે સખત દયાણ થાય છે અને સ્ત્રી કૃષિવણીના બહેણા પ્રચાર સાથે, તે માટે વધુ માગણી થશે. તે માગણીને પહોંચી વળવાને અને પુરતી સંખ્યામાં સ્ત્રી શિક્ષકો મળે તે માટે જલ્દલાવાર સ્ત્રીઓની ટ્રેનિંગ કોલેજો કાઢવાને અને ચાલુ કોલેજમાં વધુ સંખ્યામાં સ્ત્રી સ્ટાલરો દાખલ કરવાની વ્યવસ્થા કરવાની જરૂર છે. તે માટે પૂણામાં મી. દેવધરે નોર્મલ ક્લાસો ખોલી જે પ્રકારની વ્યવસ્થા કરી છે, તેવી વ્યવસ્થા જૂદા જૂદા સ્થળોએ દાખલ કરવાની જરૂર છે. આથી આપણને પુરતી સંખ્યામાં સ્ત્રી શિક્ષકો મળી શકશે.

વળી આ દિશામાં તેઓ આકર્ષાય તે માટે સ્ટાલરશીપો વધુ અને મોટા પ્રમાણમાં અપાવી જોઈએ.

(૭) કન્યાશાળાઓનું ઇન્સ્પેક્શન—મને જે સહેજ અનુભવ થયેલો છે, તે પરથી માફ માનવું છે કે હાલ જે પ્રમાણે ઇન્સ્પેક્શન કરવામાં આવે છે, તેથી કોઈ ખાસ લાભ થતો હોય એમ જણાતું નથી. નિયમ તરીકે તે થવું જોઈએ; રૂઢીને વળગીને થવું જોઈએ; તેમાં કેટલીક ખામીઓ અને દોષો બતાવવા જ જોઈએ; અને સુધારો થયો હોય છતાં ચોક્કસ ધોરણ મુજબ રીપોર્ટ લખાય એ પ્રકારની ઇન્સ્પેક્શન પદ્ધતિ કૃષિવણીના પ્રચાર અને પ્રગતિ માટે કેવળ નકામી છે. ચાલુ અભ્યાસક્રમમાં કેવા સુધારા કરી શકાય, ક્યાં મુશ્કેલીઓ નડે છે, શા સુધારાઓની અગત્ય છે; તેનો પ્રચાર કેમ વધે; તે માટે નવીન સૂચનાઓ થવી જોઈએ; તેને બદલે માત્ર અમલદારી થતી અનુભવવામાં આવે છે. કૃષિવણીની પ્રગતિ માટે સહકાર્ય અને સહાનુભૂતિની જરૂર છે; નહિ કે જડપંત્ર રૂપ ઇન્સ્પેક્શન અને અમલદારીની. તેમાં જીવન જોઈએ છીએ.

ગ્રાન્ટ ધન કોડ પ્રમાણે શાળાએ નિયમો પાળ્યા છે કે નહિ, નાણાંનો હિસાબ બરાબર રખાય છે કે કેમ, રજીસ્ટર પત્રકો રીતસર છે કે કેમ, તે વગેરેની તપાસ, ડેપ્યુટી સ્ટાફ ઓફીસમાં રેકર્ડ મંગાવી લેલે કરે; પણ શિક્ષણનું ઇન્સ્પેક્શન સ્ત્રી ઇન્સ્પેક્ટરો માફરન થાય તે ઇચ્છવા યોગ્ય છે. વળી સ્ત્રી ઇન્સ્પેક્ટરો ગ્રેન્યુએટ હોય તે વધુ પસંદ કરવા યોગ્ય છે. અને તે બનતાં સુધી હિન્દુ જોઈએ. વિદેશી માટે ખાસ વાંધો નથી પણ જ્યાં તેઓ હોય તે સ્થળની દેશી ભાષાનું જ્ઞાન તેમને ફરજિયાત લેવું જોઈએ.

(૮) કાપુ. સમાજની સ્થિતિ બધે સ્થળે એકમરખી હોતી નથી અને તેમાં મોટા તફાવત માલુમ પડે છે. તેથી દરેક સ્થળે ફળવણીનું એક સરખું (uniform) અને અમુક મુકરર ધોરણ દાખલ કરવું એ મુશ્કેલી વધારવા જેવું છે. સ્થાનિક અગવડો અને જરૂરીયાત વિચારીને ફળવણીના પ્રચાર અને વિસ્તાર માટે યોજના થાય તે ઇચ્છવા યોગ્ય છે. તે માટે સ્થાનિક કમિટીઓ નીમાવી જોઈએ. કેટલાં ધોરણ દાખલ કરવા; તે કમી બરની કરવા કે કેમ, નવી નિશાળો ખોલવી કે નહિ, સ્થાનિક જરૂરીયાત પ્રમાણે અભ્યાસક્રમમાં ફેરફાર કરવા કે ખાસ શિક્ષણ માટે વ્યવસ્થા કરવી, વગેરે પ્રશ્નો, સ્થાનિક મંડળો વિચારી શકે અને નિર્ણય કરી શકે તે પ્રમાણે અન્ય કોઈથી બની શકે નહિ. પ્રાથમિક ફળવણીના બહોળા પ્રચાર માટે અને ખાસ કરી સ્ત્રી ફળવણી વધુ લોકપ્રિય થાય તે માટે સ્થાનિક મંડળો સ્થપાય તે ઇષ્ટ અને જરૂરનું છે. તે લોક લાગણી અને વિચાર અને જરૂરીયાત જેવી સારી રીતે જાણી શકે તે પ્રમાણે બહારના અને દૂરના મંડળથી બની શકે નહિ. તે માટે સ્થાનિક જ્ઞાન ધરાવનાર મંડળની જરૂર સૌ કોઈ સ્વીકારશે.

આવી વ્યવસ્થા દાખલ કર્યાથી જૂદા જૂદા સ્થાનિક મંડળો વચ્ચે ધોરણ અને અભ્યાસક્રમનો મોટો અંતર પડી જવા ભીતિ રહે છે. તે દૂર કરવાને ઇલાકા કે પ્રાંતવાર એક મધ્યસ્થ કમિટી સલાહ અને સૂચના આપવાને નીમવામાં આવે તે આવકારદાયક અને પસંદ કરવા યોગ્ય છે. તેમનું કાર્ય માત્ર સલાહ અને સૂચના કરવા પુરતું હોવું જોઈએ. ધોરણ અને અભ્યાસક્રમ મુકરર કરી આપવાનું અને તે સચવાય છે કે કેમ તે માટે દેખરેખ રાખવાનું, કામ તેમનું છે; તે સલાહકારક મંડળનું કાર્ય કરે; કારોબારી મંડળનું નહિ. સ્થાનિક વહિવટ અને વ્યવસ્થા માટે કારોબારી સત્તા સ્થાનિક મંડળને મળવી જરૂરની છે. તે સિવાય તેમનું કાર્ય સારી રીતે થઈ શકે નહિ.

હાલમાં ફળવણી ખાતા તરફથી ધોરણ અને અભ્યાસક્રમ નક્કી કરવામાં આવે છે, તેમ, તે કાર્ય નવું નીમાય તે મધ્યસ્થ મંડળ કરે; જે સરકારી અને પ્રજાકીય સલાસદોનું બનેલું હોવું જોઈએ. વળી ફળવણીની વ્યવસ્થા માટે મ્યુનિસિપાલેટી અને લોકલ બોર્ડ હાલમાં જવાબદાર છે તેને સ્થાને મ્યુનિસિપાલેટી અને લોકલબોર્ડ દ્વારા યા સ્વતંત્ર રીતે નવીન સ્થાનિક સ્કુલ કમિટીઓ નીમાય, તે જે તે સ્થળની ફળવણીના પ્રચાર અને વિસ્તાર જેવી રીતે વધારી શકાય, તે માટે સ્થાનિક અગવડો અને અનુકૂળતા વિચારીને તેના નિર્ણય કરે અને અમલ કરે.

નવી મધ્યસ્થ કમિટીને કારોબારી સત્તા ન આપવી; જે હાલ ફળવણી ખાતા પાસે છે. તે માત્ર સલાહકારક મંડળનું કામ કરે. પણ તેના તરફથી ધોરણ અને અભ્યાસક્રમ મુકરર થયાં હોય તે, સ્થાનિક મંડળો બરાબર અમલમાં મુકે છે કે નહિ તે પર તે દેખરેખ રાખી શકે અને તે પ્રમાણે તે અમલમાં મુકાવી શકે. બીજી ખાસ સત્તા નહિ.

અત્યારે લોકલ બોર્ડની વ્યવસ્થા નિષ્ફળ નિવડી છે તેમ આ શાળા કમિટી—સ્થાનિક મંડળો—નું કામ નિષ્ફળ ન થાય તેટલા માટે તેનું બંધારણુ પ્રબળકીય અને પ્રતિનિધિત્વના ધોરણુ પર ઘડાવું જોઈએ; તેમાં પ્રબળકીય સભાસદોની બહુમતિ હોવી જોઈએ. તે મંડળોને ફળવણી માટે મળતી તમામ નાણાંની મદદ તે કાર્ય પાછળ ખર્ચાવી જોઈએ અને તે મંડળો પોતાનું સંતોષકારક રીતે કરી શકે તે સાફ તેમને પુરતો અવકાશ અને અનુકૂળતા મળવાં જોઈએ. ત્યારેજ તે કમિટીઓનું કાર્ય ફતેહમંદ થશે.

ન્યાં જરૂર માલુમ પડે ત્યાં કામવાર કમિટી નીમાય તે પણ કેટલીક વખત ઈચ્છવા યોગ્ય છે. એથી કામના એકત્ર બળ અને લાગણીના પરિણામે ફળવણીનો વેગ વધુ ગતિમાન થવા સંભવ છે.

વિશેષમાં, તે મંડળોમાં અમલદારોનો ઝાઝો અંકુશ કે ડખલ હોવા ન જોઈએ. તે મંડળોને સ્વતંત્ર અને પુરતો અધિકાર મળવો જોઈએ. તે ઉપરાંત પ્રાંતિક સરકાર તરફથી મ્યુનિસિપાલેટી અને લોકલ બોર્ડને ફળવણી માટે વધુ અને મોટા પ્રમાણમાં નાણાંની મદદ નિયમિત રીતે અને કાયમની મળતી રહેવી જોઈએ. તે બદલ મંડળો પર એવી દરજ્જા નંખાવી જોઈએ કે પ્રતિ વર્ષે તેમને અમુક સંખ્યામાં નવી નિશાળો કાઢવી. તે પ્રમાણે કંઈક વ્યવસ્થા થશે તોજ ફળવણીનો પ્રચાર અને વિસ્તાર વધશે.

છેવટે ઉપસંહાર કરતાં, કહેવાની કાંઈ જરૂર નથી કે આ પ્રશ્ન અતિ મહત્વનો છે. અને તે પર ચાલુ ચર્ચા થયા કરે તે ઉપયોગી છે. સ્ત્રી ફળવણીનો વેગ કેમ આગળ વધતો નથી; છોકરીઓ માધ્યમિક અને ઉચ્ચ શિક્ષણ કેમ લઈ શકતી નથી; સ્ત્રીઓના ઉચ્ચ શિક્ષણ માટે; જૂદા અભ્યાસક્રમ માટે; સ્ત્રી કોલેજ અને સ્ત્રી શિક્ષકો માટે; વગેરે અનેક અગત્યના પ્રશ્નો પર વિસ્તારપૂર્વક વિવેચન અને તપાસની જરૂર છે. આખા દેશને સમગ્ર પ્રબળ—લગતો આ પ્રશ્ન છે. તેટલા માટે વડી સરકારને સ્ત્રી ફળવણીના પ્રશ્નની, તેના વિવિધ સ્વરૂપમાં અને અનેક દૃષ્ટિ બિન્દુથી તપાસ કરવાને એક કમિશન નીમવા વિનંતિ કરીશું. તે માટે લોક લાગણી તીવ્ર છે. આવું એક કમિશન નીમવાને લંડનમાં સેક્રેટરી ઓફ સ્ટેટ સમક્ષ, મીસીસ ફોસેટના પ્રમુખપદ હેઠળ રજુ થએલા ઉપદેશને પ્રથમ માગણી કરી હતી. ત્યાર બાદ વડી સરકાર તરફથી સરકયુલર દ્વારા સ્ત્રી ફળવણીના કેટલાક પ્રશ્નો વિશે અભિપ્રાય મેળવવાને પ્રયત્ન થયો છે; પણ તે પુરતો નથી. આવી રીતની તપાસમાં અનેક ખામીઓ રહી જવા અને તે પ્રશ્ન અપૂર્ણ રીતે તપાસવા ભય રહે છે. આ પ્રશ્ન અતિ ગંભીર અને રાષ્ટ્રીય છે. તેની વિચારપૂર્વક અને વિસ્તારથી ઝીણી વિગતોમાં ઉતરીને અને બધે સ્થળે ફરીને, તપાસ થવાની અત્યંત જરૂર છે.

ચાલુ લડાઈના હંઝામઝાજ કોઓપરેટીવ અને ઔદ્યોગિક કમિશનો સરકાર તરફથી નીમવામાં આવ્યાં છે. તેમના કરતાં આ પ્રશ્ન કાંઈ પણ રીતે ઉતરતો અને ઓછા મહત્વનો નથી; ઉલટું તેની મહત્તા મોટી અને વિશેષ છે. સ્ત્રી ફળવણીના પ્રશ્ન વિશે કમિશન નીમી યોગ્ય તપાસ થવાને પ્રબળ એકમતે માગણી કરે છે. આશા છે કે લોર્ડ ચેમ્સફર્ડ સાહેબની સરકાર આ પ્રબળકીય માગણીનો સ્વીકાર કરી સમસ્ત હિંદી પ્રબળ પર મોટો ઉપકાર કરશે. અસ્તુ.

હીરાલાલ ત્રીલોકવનદાસ પારેખ.

કન્યાઓના માધ્યમિક શિક્ષણ માટે ખાનગી વિદ્યાલયોની અગત્ય.

પ્રાસ્તાવિક.

આપણા આખા દેશની કેળવણી સંબંધી સ્થિતિ અત્યારે કેવી છે, તે વિચારતાં દરેક જણનું હૃદય કંપી ઉઠે તેમ છે. તેમાંયે વળી સ્ત્રી કેળવણીના આંકડા તપાસીએ, તો તો હૃદય ચીરાઈ જ ન્નય છે. દસ પુરૂષે એક જણ લખી વાંચી શકે તેવો છે; પણ સો સ્ત્રીઓમાંથી તો નવાણું સ્ત્રીઓ તદ્દન નિરક્ષર છે. પ્રાથમિક કેળવણીની આ સ્થિતિથી આપણે તો શરમાવાનું છે જ, પરંતુ તેથીએ વધારે શરમાવાનું તો, સો વર્ષથી આપણા ઉપર રાજ કરનાર, સંસ્કૃતિમાં આગળ વધેલી, કેળવણીની ખાસ હિમાયતી, સ્ત્રી પ્રત્યે અહુમાન ધરાવતી, બ્રિટિશ પ્રબળ છે.

માધ્યમિક કેળવણીની અગત્ય કેવી છે ?

આ તો પ્રાથમિક કેળવણીની વાત કરી. 'પરંતુ સ્ત્રીઓમાં પ્રસરેલી માધ્યમિક કેળવણીની સ્થિતિ તો આથી ઘણી જ ખરાબ છે. અને ખરેખરી ઉપયોગી કેળવણી, શુભ સંસ્કારો પાડનારી કેળવણી, ફળદાયી કેળવણી, તે તો માધ્યમિક કેળવણી જ છે. પ્રાથમિક કેળવણીમાં તો લખતાં, વાંચતા, અને થોડુંક ખપબેગું ગણિતનું જ્ઞાન મળેલું હોય. આ કેળવણી લીધેલી બાળા, પોતે જાતે કદાચ સુખી થઈ શકે કે વ્યવહારમાં તેને થોડો ઘણો લાભ મળી શકે, પરંતુ તે કેળવાયેલી-ખરા અર્થમાં કેળવાયેલી-કે જ્ઞાની કહી શકાશે નહિ. સ્ત્રીઓને જ્ઞાની બનાવવી હોય, તેમના જ્ઞાનની છાપ તેમની સંતતિ ઉપર પડે તેવી ઇચ્છા હોય, સમાજમાં તેમનાં વ્યક્તિત્વની અસર દાખવવી હોય, તો તો માધ્યમિક શિક્ષણની જ અગત્ય છે. તે વિના આ સર્વ અસંભવિત જ છે.

પ્રાથમિક કેળવણી-એકંદર સંખ્યા.

આપણી સ્ત્રીઓમાં જો કે દેશની વસ્તિના પ્રમાણમાં પ્રાથમિક કેળવણી ફક્ત એક જ ટકા છે, તો પણ આપણો દેશ ઘણો જ મોટો હોવાથી, આ જુજ ટકાની પણ પ્રાથમિક શિક્ષણ લીધેલી અને લેતી, સ્ત્રી અને કન્યાઓની સંખ્યા, એકંદરે, પ્રમાણમાં નહિ, પણ સરવાળે, મોટી છે. ગુજરાતના આપણા પાંચ જિલ્લા તપાસીશું તો આ વાત આપણે સહજ જોઈ શકીશું. કાઠિયાવાડ, અને એજન્સીઓ, આપણા ગુજરાતમાં જ સમાઈ ન્નય, તો પણ અત્યારે તો, આપણે ફક્ત ઉત્તર વિભાગના ચાણા શિવાયના પાંચ ગુજરાતી જિલ્લાઓના જ આંકડા તપાસીશું.

	જિલ્લો.	પ્રા. કન્યાશાળાની સંખ્યા.	તેમાં વિદ્યાર્થીની સંખ્યા.
૧.	અમદાવાદ	૭૭	૭૧૦૦
૨.	એડા	૬૬	૫૬૫૦

૩.	ભરૂચ	૩૯	૨૮૦૦
૪.	સુરત	૬૬	૫૩૫૦
૫.	પાંચમહાલ	૧૫	૧૧૦૦
		૨૬૬	૨૨૦૦૦

આ ઉપરથી જોઇ શકાશે કે આ પાંચે જીલ્લાના જુદા જુદા ગામોમાં થઇને સરવાળે ૨૬૬ પ્રાથમિક કન્યાશાળાઓ છે, અને તેમાં ૨૨૦૦૦ કન્યાઓ અત્યારે શિક્ષણ લે છે.

માધ્યમિક કેળવણીના આંકડા.

પરંતુ આ કન્યાઓને આગળ વધીને માધ્યમિક કેળવણી લેવી હોય તો કેટલી સંસ્થાઓ છે, તેનો વિચાર કરીએ છીએ ત્યારે હૃદય નિરાશાથી ભરાઈ જાય છે. ઉપર જણાવેલા જ પાંચ જીલ્લાના બધાં જ શહેરોમાં થઇને ૧૯૧૪-૧૫ ના કેળવણી ખાતાના રિપોર્ટમાં જણાવ્યા પ્રમાણે ફક્ત ગણતરી પાંચ જ સંસ્થાઓ, કન્યાઓને માધ્યમિક કેળવણી આપે છે. એક ફક્ત અંગ્રેજીમાં શીખવતી રેલ્વે મિડલ સ્કૂલ અમદાવાદમાં આ ઉપરાંત છે ખરી, પણ તેમાં મૂંઝવે એવો છે કે ઇન્ડિયનો જ ભણતા હોવાથી, તથા તે રેલ્વેના જ માણસો માટે હોવાથી, તેની ગણતરી કરી નથી. ઉપરની પાંચ શાળાઓમાંથી બે અમદાવાદમાં છે, બે સુરતમાં છે, અને એક ભરૂચમાં છે. તેની વિગત નીચે મુજબ છે.

વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.

૧. અમદાવાદ સરકારી (ટ્રેનિંગ કોલેજ સાથે)	૧૭૩
૨. " કોલેજ	૯૮
૩. ભરૂચ ખાનગી હાઈસ્કૂલ	૮૬
૪. સુરત " "	૬૮
૫. " વનિતા વિશ્રામ	૩૭

૪૬૨

માધ્યમિક શિક્ષણ માટેની સંસ્થાઓની તાણ.

આ પ્રમાણે જે વિભાગમાં બાવીસ હજાર કન્યાઓ પ્રાથમિક શિક્ષણ લે છે, તે જ લાગેમાં ફક્ત ૪૬૨ કન્યાઓ જ માધ્યમિક શિક્ષણ લેતી માલુમ પડે છે. આ સંખ્યા જૂન હોવાનું મૂખ્ય કારણ દેખીતું જ છે. આ પાંચ જીલ્લાઓમાં મ્યુનિસિપાલિટી મેળવેલા સગભગ બાવીસ ગામ છે, અને તે ઉપરાંત પણ બીજાં મોટાં ગામ છે, તો પણ માધ્યમિક કેળવણી આપનારી સંસ્થાઓ તો ફક્ત ત્રણ જ શહેરોમાં છે. બાકીના બધાં ગામોમાં પ્રાથમિક શિક્ષણ પૂરું કરીને બેસી રહેલી સેંકડો બાળાઓ હશે, તેમને ભણવાનો અવકાશ હશે, ભણવાની ઇચ્છા હશે, તો પણ ભણાવનારને અભાવે તે સખળી સરોજની નાઇડુના કહેવા મુજબ Unlighted Lamps અપ્રકાશિત જ્યોતો જ રહેવાને સરજાયેલી

છે. આ પાંચ જીલ્લાઓમાં વસ્તિપત્રક પ્રમાણે ૧૩,૪૯,૦૦૦ સ્ત્રીઓની સંખ્યા છે, તેમાંથી માધ્યમિક શિક્ષણ સેનાર ફક્ત ૪૬૨ બાળાઓ છે. માતાની અસર બાળક ઉપર કેવી થાય છે, તેના સંસ્કારની છાપ તેના સંતાન ઉપર કેવી પડે છે, સંસાર સુધારામાં સ્ત્રી વિનાના પ્રયત્નો કેવા નિષ્ફળ જાય છે, તે સઘળું જાણ્યા પછી, શું આપણે સંચળા આધાર ફક્ત આ ૪૬૨ બાળાઓ ઉપરજ રાખીને ખેંચી રહીશું ? શું ફક્ત ત્રણજ ગામની બાળાઓ માધ્યમિક શિક્ષણ લેશે તેથી પાંચે જીલ્લામાં પ્રગતિ, નવજીવન, નવા વિચારો, આવી શકશે ? દર વર્ષે ગુજરાત ટ્રેનિંગ એટની વધતી જતી સંખ્યા માટે સહધર્મ ચારિત્રીઓ થવાને શું આ સંખ્યા પૂરતી છે ? આ સ્થિતિમાં શહેર અને ગામ વચ્ચેનો સંબંધ અતડો થઈ જવાનો શું સંભવ નથી ? આ સ્થિતિમાં તો ગુજરાતની પ્રગતિની વાત કરવીજ જાણે મિથ્યા લાગે છે.

કરવું શું ?

ત્યારે હવે કરવું શું ? સરકારને તો આપણે ઓળખી છે. તેના સો વર્ષના ગુજરાતની સ્ત્રી કેળવણીના કાર્યનું સરવૈયું આપણે ઉપર જોયું છે. તે ઉપરાંત વળી માધ્યમિક કેળવણી તે સરકારને માથે નથી, તેની જાહેર કરેલી રાજનીતિ આપણી ધ્યાનમાં છે. બહુ તો જીલ્લા દીઠ જેમ પુરોણી છે તેમ, સ્ત્રીઓની પણ એક એક હાઇસ્કૂલ સરકાર કાઢશે. પણ તેથી આપણી તાણ મટશે નહિ આપણે ધાર્યું ફળ મેળવી શકીશું નહિ અને ધણાઓના મત મુજબ આ કામમાં સરકારની મદદ—અથવા ખર્ચ કહેતા સરકારની ડખલ—આપણને જોઈતી નથી. હવે બાણેલા દેશીઓની સંખ્યા ઓછી નથી. તેમની વ્યવસ્થા શક્તિ પણ કાંઈ કમ નથી અને સરકાર જે આર્થિક મદદ આપે છે તે કાંઈ દરિયાપારના પૈસાથી આપતી નથી, તે વાત બધા સમજે છે. આપણાજ પૈસા છે, મૂખ્યત્વે દેશીજ અમલદારો છે, અને દેશીઓની ઘડેલી જ યોજનાઓ છે, સરકારની તો ફક્ત આડત જ છે અને એ આડત ધણીજ ખર્ચાળ છે. વધારે વેરા વગર વધુ મદદ કેળવણીને—સ્ત્રી કેળવણીને મળનાર નથી. તો આ વેરો ઉધરાવવામાં અને તે પાછો આપવામાં સરકારને આડતમાં જ ધણું ખર્ચ થવા સંભવ છે. માટે તેને બદલે આપણેજ તે કેળવણી કર તરીકે અથવા ફંડ તરીકે ઉધરાવીએ તો વધારે લાભ થવા સંભવ છે. વળી સરકારને લોકોની—ખાસ કરીને સ્ત્રી કેળવણીની બાબતમાં લોકોની—ખરી પરિસ્થિતિનો ખ્યાલ નથી. તે માટે ખ્યાલ આવતા ધણે વખત લાગશે અને ખ્યાલ આવ્યા પછી પણ તે પરિસ્થિતિને અનુકૂળ સ્ત્રી કેળવણી માટેની સંસ્થાઓ શરૂ કરતાં તેથી પણ વધારે વખત લાગશે અને ત્યાં સુધી એસી રહેવાય નહિ જ.

ખાનગી પ્રયત્નોની જરૂર.

માટે હવે તો આ કામ સારૂ ખાનગી પ્રયત્નોની ખાસ જરૂર છે. તેમ ક્યાં શિવાય સ્ત્રીઓમાં માધ્યમિક શિક્ષણનો પ્રચાર બરોબર ફેલાવાનો બિલકૂલ સંભવ નથી. જે જે ગામોમાં પ્રાથમિક શિક્ષણ લેતી કન્યાઓની સંખ્યા વિશેષ હોય, તે ગામોમાં માધ્યમિક શિક્ષણ સારૂ પ્રબળીય કન્યાવિદ્યાલયો સ્થાપવાની ખાસ જરૂર છે. હું તો ત્યાં સુધી કહું છું કે જે ગામમાં ત્રણ કન્યાશાળાઓ પ્રાથમિક શિક્ષણ માટે હોય ત્યાં એક વિદ્યાલય

હોતું જ નોંધ્યે. જે આવાં વિદ્યાલયો સ્થાપાશે તો ભણનાર તો અવશ્ય મળી આવશે જ. અમદાવાદ અને સુરતના વિદ્યાલયોમાં, તે ચાલુ થતાં વાર જ ૧૫૦ ઉપરાંત કન્યાઓ થઈ ગઈ તે જ વાત આના પુરાવા રૂપ છે. વલસાડ, ગોધરા, અંકલેશ્વર, નડિયાદ, ભરૂચ, ખોરસદ, કપડવંજ, વીરમગામ, ઉમરેડ, વગેરે ગામોમાં આવા વિદ્યાલય જરૂર ભરાઈ જાય.

ખાનગી સંસ્થાની વિશેષતા.

અત્યારની કન્યા હાઇસ્કૂલો કરતાં આ કન્યા વિદ્યાલયોમાં ઘણી વિશેષતા રહેશે. પ્રથમ તો છોકરાઓ, કે જેમને ઉદરપોષણ અર્થે કેળવણી લેવાની છે, અને જેમને આગળ વધી કોલેજમાં જવાનો ઘણો સંભવ છે, તેમને માટે પણ અયોગ્ય ધરાતું, વિષયોની અતિષયતાવાળું, મેટ્રીકનું ધોરણ તેમાં રાખવાની જરૂર કે દરજ રહેશે નહિ. ત્યારબાદ માતૃ-ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાનું આ સંસ્થામાં શક્ય થઈ જશે. વળી ગુજરાતી સાહિત્યનું તથા ભાષાનું પદ્ધતિસર શિક્ષણ એમાં આપી શકાશે. આરોગ્યશાસ્ત્ર કે ગૃહવ્યવસ્થા અને ભરતશીવણ વગેરે સ્ત્રી ઉપયોગી વિષયોનો આ વિદ્યાલયના ક્રમમાં સમાવેશ કરી શકાશે. સૌથી લાભદાયક વાત તો એ બની શકશે કે ભવિષ્યની આર્યગૃહિણીઓની દેખરેખ, દેશની ભાવનાઓથી અજાણ દેશીઓના રીતરીવાજથી અજાણ અને વિચિત્ર વિચારોવાળી પરદેશી સ્ત્રીઓના હાથમાં નહિ રહેતાં, કન્યાઓની અડચણોથી માહિતગાર, તેમની તરફ અનુકંપાથી જોનાર, અને દેશના ઉજવળ ભવિષ્યમાં શ્રદ્ધા રાખનાર આર્ય સ્ત્રીઓ આ સંસ્થાઓની નિયામક રહી શકશે. વળી તે તદ્દન લોકનિયંત્રિત હોવાથી, આપણી રાષ્ટ્રીય ભાવનાની યોષક થશે.

વ્યવસ્થા માટે મંડળ.

આ વિદ્યાલયોની સ્થાપના માટે, આપણા પાંચે જિલ્લાનું એકત્ર કન્યાકેળવણી મંડળ હોતું નોંધ્યે અને તે મંડળે અનેક ઉપાયે-મેમ્બરોની શીમાંથી-અથવા ઉધરાણાથી ફંડ કરવું નોંધ્યે અને ત્યાર બાદ જિલ્લા શાખાઓ અને તાલુકા શાખાઓ કાઢવી નોંધ્યે. ત્યાર પછી જુદે જુદે ગામ ફરી આવાં વિદ્યાલયોની અગત્ય તરફ લોકોનું ધ્યાન ખેંચવું નોંધ્યે અને જે પ્રદેશના લોકો અમુક રકમ ઉભી કરે, તેને મુખ્ય ફંડમાંથી બીજી અમુક મદદ મળે તેવી યોજના કરવી નોંધ્યે.

મંડળે કરવાનાં કામ.

વળી મુખ્ય મંડળ તરફથી આવાં વિદ્યાલયો માટે અભ્યાસક્રમ વગેરેના મુખ્ય સિદ્ધાંતો મુકરર કરવા નોંધ્યે અને તેમાં સ્થાનિક સંજોગોને અનુસરતા ગૌણ ફેરફાર કરવાની જિલ્લા કે તાલુકા મંડળોને સત્તા હોવી નોંધ્યે. તે ઉપરાંત આ મંડળે વિદ્યાલયની આંતર વ્યવસ્થા ઉપર દેખરેખ રાખવા માટે ઇન્સ્પેક્ટરોની યોજના પણ કરવી નોંધ્યે. તથા ફંડ આપવામાં આવે તેટલે હિસ્સે ખર્ચની તપસીલ પણ તપાસવી નોંધ્યે અને જે જરૂર લાગે તો ખાસ વિષયોના ફરતા શિક્ષકો પણ રાખીને સઘળે મોકલવા નોંધ્યે.

વળી આ મુખ્ય મંડળને સામાન્ય, યા તો દરેક વિદ્યાલય દીઠ-ખાસ કરીને શરૂઆતમાં-કાંઈક ગ્રાંટ આપવાની પણ સરકાર તરફથી વ્યવસ્થા થવી નોંધ્યે. પરંતુ આ

માંટ કાંઈ પણ બંધનો રહિત જ નોંધએ. ક્રમ શિક્ષિકાની લાયકાત, શાળાનાં મકાન, કે તેવી બીજી કોઈ પણ જાતની શરતો સરકારેં કરવી નોંધએ નહિ. દુકંમાં ઍન્યુ. ઇન્સ્પેક્ટર સાહેબની સ્વારી આ ખાતામાં પધારવી નોંધએ નહિ, સરકારનો સંબંધ વિદ્યાલયો સાથે નહિ પણ મંડળો સાથે હોવો નોંધએ અને બાકીની વ્યવસ્થા તો મંડળોના હાથમાં જ હોવી નોંધએ. આ ઉપરાંત જે જે સ્થળોમાં મહિલાવિદ્યાલયો નિકળે ત્યાંની યુનિસિપાલીટી કે લોકલ બોર્ડ તરફથી પણ બિનશરતે ફાળો મળવો નોંધએ. આ ખાતાંઓ પુરૂષોની ઉચ્ચ કેળવણીમાં તો ફાળો આપે છે તો સ્ત્રી કેળવણીનો પણ તેમના ઉપર હક છે જ.

અંતના ધોરણ માટે જુદા જુદા મહિલાવિદ્યાલયો માટે પરીક્ષાની કાંઈક એકસરખી વ્યવસ્થા હોવી નોંધએ કે જેથી કરીને ધોરણોનું સરખાપણું સચવાય, એક વિદ્યાલયમાંથી બીજામાં કન્યાઓ જઈ શકે. આ માટે કાં તો પૂતાની સ્ત્રીઓની યુનિવર્સિટીનો લાભ લેવો; અથવા તો ગુજરાતની જુદી યુનિવર્સિટીની વ્યવસ્થા કરવી. અગર તો મુખ્ય મંડળ જ યુનિવર્સિટીનું સ્વરૂપ લઈ લે, અને પરીક્ષકો નિમિત્તે પાસ થનારને સર્ટીફિકેટો આપે.

મેટ્રિક સંબંધી વિચાર.

હવે પ્રશ્ન જે ખાસ ઉભો થાય છે તે એ છે કે આ વિદ્યાલયોમાં ક્રમ કેવો રાખવો. હાલનો છોકરાઓનો ક્રમ, તેમને મેટ્રિકને માટે તૈયાર કરે છે. આ ક્રમ છોકરાઓને માટે પણ યોગ્ય નથી એમ ખૂબ છે, તો બ્યારે સઘળી વ્યવસ્થા આપણા જ હાથમાં હોય ત્યારે આંધળીઆં કરીને તેમ ક્રમ આપણે સ્વીકારી લેવાની કાંઈ જરૂર નથી. છોકરાઓ કરતાં છોકરીઓની બુદ્ધિ કોઈ પણ રીતે ક્રમ નથી એવું માનનારો હું છું. પરંતુ આપણે વ્યવહાર પણ થવું નોંધએ. સ્ત્રીઓના કર્તવ્યક્ષેત્રનો પણ વિચાર કરવો નોંધએ તથા આપણી સામાજિક પરિસ્થિતિ પણ ધ્યાનમાં રાખવી નોંધએ. આ બધું જોતા આ મહિલાવિદ્યાલયોનો ક્રમ, પ્રાથમિક શિક્ષણ પૂરું કર્યા બાદ, પાંચ વર્ષનો હોવો નોંધએ એમ હું ધારું છું. પ્રમાણમાં ઓછા ઉપયોગી વિષયોને બદલે વ્યવહાર અને ઉપયોગી વિષયો દાખલ કરવાથી ઘણો લાભ થઈ શકે, માતૃભાષાદ્વારા કેળવણી આપવાનો સિદ્ધાંત સ્વીકાર્યાથી આ પાંચ વર્ષમાં છોકરાઓને મળે છે તેટલું માધ્યમિક શિક્ષણ છોકરીઓને સહેલાઈથી આપી શકાશે. તેટલું એટલે તેવું નહિ. ફેરફાર તો રહેશે જ.

કોઈ એમ દલીલ કરશે કે મેટ્રિક તો ઉચ્ચ શિક્ષણનું દ્વાર છે અને જે સ્ત્રીઓને હાલનું ઉચ્ચ શિક્ષણ લેવું હશે તેમને મેટ્રિક થવું જરૂરનું છે. માટે મેટ્રિકનું જ ધોરણ રાખવું. પરંતુ એક વાત ધ્યાનમાં રાખવાની છે કે ઉચ્ચ શિક્ષણ લેનારની સંખ્યા જુજ રહેવાની. છોકરાઓ પણ મેટ્રિકમાં બેઠેલામાંથી લગભગ સાઠ ટકા તો નપાસ થાય છે જ. અને પાસ થએલામાંથી કોલેજમાં ઓછા જાય છે. તો પછી કોલેજમાં જનાર સ્ત્રીઓની સંખ્યા એથીયે ઓછી હોય તેમાં કાંઈ જ નવાઈ નથી અને નાની સંખ્યાને માટે સરકારી ખાતાંઓ રહેશે જ અને તે ઉપરાંત ખાસ અગત્ય જણાય, અને ઘણી માંગણી થાય તે માંગણીવાળી જગોપરના વિદ્યાલયમાં પાંચ વર્ષનો ક્રમ પૂરો થયા બાદ, બાકીના જે

વર્ષમાં મેટ્રિકનો અભ્યાસ પૂરો કરાવી શકાશે. આ રીતે જે ગામમાં હાલ નિશ્ચાળ નથી તે ગામોમાં પણ આ વિદ્યાલયો દ્વારા મેટ્રિકના દ્વાર ખુલશે.

ક્રમ વગરે બાબતો.

ઉપર જણાવ્યું તેમ આ વિદ્યાલયોમાં હાલ કરતાં વર્ષ અને ક્રમમાં તો અવશ્ય ફેરફાર કરવો જ પડશે. ધીમે ધીમે લોકો કેળવણીની કીમત સમજતા થયા છે, અને પંદર વર્ષ સુધી કન્યાઓને લણાવે તેવો વખત કાંઈક આવ્યો છે, અને કાંઈક ટુંક સમયમાં આવી પહોંચશે અને જે આ સમયમાં લોકોની સગવડ ધ્યાનમાં રાખીને તથા સામાજિક સ્થિતિ સમજીને કામ લેવામાં આવશે, તો જરૂર કન્યાઓને પંદર વર્ષ સુધીમાં નિયમિત અભ્યાસ કરવાનો વખત મળી શકશે. ખાસ કરીને આવાં વિદ્યાલયોમાં કામ બાર વાગતાથી વહેલું શરૂ કરવું જોઈએ નહિ તથા હિંદુ પર્વોએ છુટથી રજા પાળવી જોઈએ. વળી વિષયોનો ધણો ગુંચવાડો ન કરતાં, બુદ્ધિ ખીલે તેવી તથા વ્યવહાર ઉપયોગી બાબતો શીખવવાનો જ હેતુ રાખવો. દેશભાવના જગૃત થાય તેવું ઇતિહાસનું જ્ઞાન તેમાં મદદ રૂપ થાય તેટલી ભૂગોળ, અંગ્રેજીનું સંગીન જ્ઞાન બુદ્ધિની શક્તિઓ ખીલે તે માટે વિજ્ઞાન, ખાસ કરીને સાહિત્યરસિક થાય, અને શાળા છોડ્યા પછી પણ વાંચન ચાલુ રહે, તે માટે ગુજરાતી ભાષાનું પદ્ધતિસર શિક્ષણ, કામ જેટલા હિસાબ, શિક્ષણ ઉપયોગી થાય તે માટે ભરત શીવણ અને ડ્રૉઈંગ, તથા લલિત કળાઓના વિકાસ માટે સંગીત-આ સાથે ચાલુ બનાવોથી માહિતગાર રહે તે માટે ચોપાનીઆનું વાંચન અને વિવેચન આ બાબતો જે ખાસ લક્ષમાં લેવાય તો જ્ઞાન સંગીન મળે. વળી માધ્યમિક શિક્ષણ પૂરું થયા બાદ પણ કોઈ કોઈ સ્થળે કન્યાઓને વિશેષ સમય મળે તેમ હોય, તો ભાંગે આગળ ઉચ્ચ શિક્ષણ માટે ત્રણ વર્ષના ક્રમવાળી અંગ્રેજીનું વધારે સાફ અને સંગીન જ્ઞાન આપતી, અને બીજા વિષયો માતૃભાષાદ્વારા શીખવતી કોલેજો પણ કાઢી શકાશે. જ્યાં આખી કોલેજમાં લણણા જેટલો અવકાશ નહિ હોય ત્યાં બપોરે એકથી ચાર વાગતા સુધીના બે વર્ષ માટેના (continuation) વર્ગ પણ કાઢી શકાશે; પરંતુ આ બધું આજના વિષયમાં ચર્ચાય તેમ નથી.

કેવડ.

માફ કહેવાનું હાલ તરત તો પૂરું થયું છે. સ્ત્રીઓ માટે માધ્યમિક શિક્ષણ કેટલું બધું અગત્યનું છે, અને તે વિના સ્ત્રી કેળવણીની કાંઈજ અસર નથી, તે વાત તરફ મેં ધ્યાન ખેંચ્યું છે. ત્યાર બાદ અત્યારની અધિક દશાએ પડી રહેલી પ્રાથમિક કન્યા કેળવણી કરતાંયે, તેમની માધ્યમિક કેળવણી કેટલી વધારે અધિક દશામાં છે, તે જણાવ્યું છે. અને અત્યારે પણ કેટલી બધી કન્યાઓએ તો, માધ્યમિક શિક્ષણ આપનારી સંસ્થાઓને અલાવે જ, અપ્રકાશિત રહે છે તે નિવેદન કર્યું છે. આ સ્થિતિ સુધારવા માટે સંજોગોનુસાર અભ્યાસક્રમવાળા, અનેક કન્યાવિદ્યાલયોની અગત્ય છે, તે બતાવ્યું છે. આટલે સુધી તો મને ખાતરી છે કે સર્વ મારી સાથે એકમત થશે; પરંતુ ત્યાર પછીની બાબતો, જેવી કે કન્યા વિદ્યાલયો કોણે સ્થાપે, ક્રમ કોણે ગોઠવે, પરીક્ષા કોણે લે, વગેરે સંબંધી એકમત નહિ થાય.

આમહ.

આ બાબતોમાં એકમત થાય નહિ તો શીકર નહિ તે માટે ગમે તે યોજના કરો, ગમે તે રીતે કે ગમે તેની મારફતે, કન્યાવિદ્યાલયો કાઢો, કઢાવો કે કઢાવડાવો. અંદર ગમે તેવો ક્રમ ઝાઢવો, જોઈએ તો તેમાં તેમને “ધરરખુ ગૃહિણીયો” બનાવો. ફાવે તો Conscience clause વિના પણ તેમને ધર્મનું શિક્ષણ આપો. ગમે તો અંગ્રેજી તરફ ખાસ લક્ષ્ય અથવા અંગ્રેજી બીજી ત્રીજી કે ચોથી ભાષા તરીકે શીખવો; જોઈએ તો પ્રો. કર્વેવાળી સ્ત્રીઓની યુનિવર્સિટી પાસે પરીક્ષા લેવડાવો, કે તમે પોતે લ્યો, ખાનગી સાહસથી સંસ્થા ઉઢાડો, સરકારી ગ્રાંટ લ્યો કે ન લ્યો ગમે તે કરો. પણ ટુંક અરસામાં, ખતતી ઝડપે, સેવાશુદ્ધિથી, કર્તવ્યનિષ્ઠાથી, માધ્યમિક શિક્ષણ આપતાં કન્યાવિદ્યાલયો ઠેર ઠેર ઉઢાડો. જુજ મતમતાંતર માટે લાંબી લઢવાડો ન કરતાં, મહિલાવિદ્યાલયો રથાપો. સ્ત્રીઓના વિકાસ માટે, તેમની સંતતિના લાભ માટે, સમાજની પ્રગતિ માટે આવાં વિદ્યાલયો ચાલુ કરો.

અજ્ઞાન સમો અધકાર નથી,
જ્ઞાન સમો પ્રકાશ નથી.

કેશવપ્રસાદ બેટાણાલ દેશપાઠ.



સંસ્કૃત શિક્ષણ.

માનનીય પ્રમુખમહોદય, સત્રારીઓ અને સદ્ગૃહસ્થો !

સંસ્કૃત શિક્ષણનો વિષય ખાસ વિચારવા જેવો છે. મુસલમાનો અરબીને માટે માન ધરાવે છે. અંગ્રેજોનું સાહિત્ય લેટિન અને ગ્રીક વિચારોદ્ધારા પરિપકવ થયેલું છે. પ્રાકૃતથી માંડીને હિન્દી, ગુજરાતી, અંગાળી, મરાઠી વિગેરે ભારતવર્ષની ભાષાઓ સંસ્કૃત સાથે નિકટ સંબંધ ધરાવે છે. વસ્તુતઃ સંસ્કૃતની ઉપયોગિતા આ દેશમાં ધષ્ટ છે.

સરકારી માધ્યમિક શાળાઓ તેમજ કોલેજોમાં ચાલતી શિક્ષા પ્રણાલિ વિષે કાંઈપણ કહેવાને મને અવકાશ નથી. ગુજરાતમાં ચાલતી સંસ્કૃત પાઠશાળાઓ વિષે એ બોલ કહેવા રજા લઈશ.

પાટણ, ચાણોદ, કાંઈક અંશે સુરત, લૂણાવાડા, ભૃગુક્ષેત્ર (ભરૂચ) વડોદરા, વિગેરે સ્થળોમાં સંસ્કૃત પાઠશાળાઓ છે. વડોદરામાં ચાર પાંચ સંસ્કૃતના પ્રખર વિદ્વાનો પણ છે. સમગ્ર ગુજરાતની મેં મુસાફરી કરી નથી, એટલે પ્રત્યેક નગરની સંસ્કૃત પાઠશાળાની ચર્ચા કરવાને મને હક નથી. અમદાવાદ ગુજરાતનું મુખ્ય શહેર છે. અહીંયાં સંસ્કૃતની ચાર મુખ્ય પાઠશાળાઓ છે. અમદાવાદના જનસમાજ તરફથી એક સંસ્કૃત પાઠશાળા ચાલે છે જેના મુખ્ય ગુરૂ વ્યાકરણાચાર્ય પંડિત પ્રસિદ્ધનારાયણ મિશ્ર છે. સરદાર સર ચિત્રભાઈની મદદથી એક પાઠશાળા ચાલે છે જેના મુખ્ય ગુરૂ રામકૃષ્ણ શાસ્ત્રી છે. સ્વામીનારાયણના આચાર્ય તરફથી એક પાઠશાળા ચાલે છે જેના મુખ્ય અધ્યાપક ગિરજશંકર શાસ્ત્રી છે. શેઠ બેચરદાસ અંબઈદાસ લશ્કરી તરફથી પણ એક સાધારણ પાઠશાળા ચાલે છે.

આધુનિક સમયમાં સંપ્રદાયોના વાડા વધવાથી આચાર્યો કેવળ દ્રવ્ય એકઠું કરે છે. વેદ, વેદાંગાદિ શાસ્ત્રોનું અવલોકન કરતા નથી તેમજ મતાનુસંસ્કૃત પાઠશાળાઓને યાચિઓમાં ધાર્મિક જાગૃતિ પણ કરતા નથી. પરસ્પર કલહ મદદ મળે છે ? કરવામાં જીવન વ્યતીત કરે છે. સંસ્કૃત વિદ્યા તરફ કેટલાંક આચાર્યોની પણ અપ્રીતિ હોય એમ લાગે છે. આચાર્યોનો ધર્મ કેવળ વ્યવહાર થઈ ગયો છે. સંસ્કૃત પાઠશાળાઓને આચાર્યો તરફથી મદદ મળતીજ નથી.

નાતો તરફથી કેટલેક અંશે મદદ મળે છે. લોકો શ્રદ્ધાળુ છે. ધર્મનિષ્ઠ છે. કેટલેક અંશે ધર્માદ્ધ છે એમ કહીએ તોપણ ચાલે. લોકોની હું ભૂલ જોતોજ નથી. અમદાવાદના લોકો આચાર્યોને જોઈએ તે કરતાં અધિક દ્રવ્ય આપે છે તેથી સંસ્કૃત પાઠશાળાઓને પૂરતી મદદ મળતી નથી. મારી માન્યતા છે કે વલ્લભ સંપ્રદાયના આચાર્યો શાળાઓ નભાવવામાં કાંઈપણ વિશેષ પગલું ભરતા નથી. ધીમે ધીમે સમજી લોકોની શ્રદ્ધાભક્તિ તેમના તરફ ઓછી થતી જાય છે. સ્વામીનારાયણના આચાર્ય તરફથી પૂર્વે કહેલી એક પાઠશાળા છે, પણ ગાંધીજી મહારાજે સંસ્કૃત વિદ્યાને અધ્યાપિપર્યંત મદદ કરી હોય એમ માનતો નથી.

ગુજરાત દેશની સંસ્કૃત શિક્ષણ પદ્ધતિ કાશી, નવદ્વીપ, શ્રીકરાંચી, અમૃતસર, લાહોર, શાળાઓનો આહુ કલકત્તા વિગેરેથી ધણીજ ભુદી તરહની છે. તુલના કરવાનો અભ્યાસક્રમ અને આજે મને અવકાશ નથી.
સુધારણાની જરૂર.

શબ્દરૂપાવલી, ધાતુરૂપાવલી, સમાસચક્ર, સિધ્ધાન્ત કૌમુદી, પંચકાવ્યો, કાંઇક અંશ કાદંબરી, જે ત્રણ નાટકો, એક આઘ અંથ અલંકાર, કાંઇક અંશ ધર્મશાસ્ત્ર વિગેરે વિગેરે અંથો અભ્યાસક્રમમાં છે. વિગતવાર ચાલતો અભ્યાસક્રમ રજુ કરવાની ખાસ ઉપયોગિતા નથી.

અમદાવાદની સંસ્કૃત પાઠશાળાઓમાં સાહિત્ય અને વ્યાકરણને યોગ્ય સ્થાન મળ્યું છે. પરંતુ ન્યાયદર્શન જે હેતુવિદ્યાના નામથી ઓળખાય છે તેની કાંઇક અંશે અવગણના કરવામાં આવી છે. પૂર્વમીમાંસા અને ઉત્તર મીમાંસાનું અધ્યયન આ પાઠશાળાઓમાં થતું હોય એમ મને લાગતું નથી. પ્રાચીન આર્યગ્રંથોનું પઠન પાઠશુ કાંઇક અંશે મંદ પડ્યું છે. પરંતુ મધ્યમકાલીન પંડિતોનાં ગ્રંથો તરફ પ્રીતિ વધી છે. પદ્મપુરાણ પ્રમાણે વિદ્યાના અનુદર્શ (ચૌદ) સ્થાન છે. જુઓ પદ્મપુરાણ Muir's Sanskrit text Vol iii P. 27.

अङ्गनि चतुरो वेदान् तराणन्यायविस्तरान् ।

मीमांसा धर्मशास्त्रं च गृह्यसूत्रम् साम्प्रतम् ॥

मत्स्यरूपेण च पुनः कल्पादावुदकान्तरे ।

વાસ્ત્મીકિ રામાયણ, અને મહાભારત જેવા પવિત્ર ધર્મગ્રંથોનું પઠન પાઠન આ પાઠ-શાળાઓમાં નથી, મહાભારત હિંદુઓનું Encyclopaedia કહીએ તો અયુક્ત નજ ગણાય. પ્રાચીન ભારતવર્ષની રહેણી કહેણી, રાજનીતિ, સમાજ બંધારણ. વીરપૂજા, સત્યવ્રત વિગેરે મનુષ્યત્વ લાવનારી વસ્તુઓની સંકલનો પવિત્રાત્મા વ્યાસ ભગવાનની કસાયલી કલમથી વ્યર્થ રીતે જોડવામાં આવી છે. સમગ્ર રામાયણ તેમજ મહાભારતનું અધ્યયન પૂરતી રીતે થઈ શકે તેમ તો માફ કહેવું નથીજ, પરંતુ આ પવિત્ર ગ્રંથોનો કાંઇક ભાગતો આ પાઠ-શાળાઓના અભ્યાસક્રમમાં હોવોજ જોઈએ. વ્યાકરણ શાસ્ત્રનું અધ્યયન પૂરતી રીતે સંસ્કૃત પાઠશાળાઓમાં હોય તો તે અનુકૂળ નથી. પરંતુ ષડ્દર્શનો, રામાયણ, મહાભારતાદિ ઇતિ-હાસ ગ્રંથો, જૂગોળ, ખગોળ વિગેરેને પણ કાંઇક સ્થાન મળે તો શાસ્ત્રીઓનાં હૃદયમાં પ્રાચીન આર્યત્વની ભાવના ઓતપ્રોત થાય.

હિન્દુઓ વેદને પવિત્ર માને છે. ઋગ્વેદનો કેટલોક ભાગ યુનિવર્સિટીની પરિક્ષામાં છે. પણ આપણી શાળાઓમાં નિઋત્ય તેમજ ઋગ્વેદની કીમત નથી. વૈદિક શોધો ઋગ્વેદ દ્વારા કેવી રીતે થઈ છે અને થઈ શકે છે તેનું જ્ઞાન આપણા શાસ્ત્રીઓને નથી.

આપણે વીસમી સદીમાં જન્મ્યા છીએ. આપણો જમાનો મર્યાદા પુરૂષોત્તમ ભગવાન રમચંદ્રનો નથી. રામ એ આપણા આદર્શ છે, પણ વિવેકાનંદ અને રામતીર્થ વિગેરે આ જમાનાના મહાપુરૂષો છે. આવા મહાપુરૂષોની વિચાર શૈલીનો કાંઇક અનુભવ આપણા શાસ્ત્રીઓને મળવો જોઈએ.

રાજભાષા અંગ્રેજી દ્વિતીય ભાષા તરીકે આપણી પાઠશાળાઓમાં દાખલ કરવામાં આવે તો આપણા પંડિતોની બુદ્ધિનો વિકાસ કાંઇક વધે. હિંદુસ્તાન અને ઇંગ્લેન્ડનો ઇતિ-

હાસ, યુરોપની રાજનીતિ અને પશ્ચાત્યદર્શનો પાઠશાળાઓના અભ્યાસક્રમમાં હોવા નોંધએ. સરકારી માધ્યમિક શાળાઓ તેમજ કોલેજોનું અનુકરણ કરવાની જરૂર નથી.

અર્થાતો પ્રથમ એટલોજ છે કે ઇતિહાસ, યુરોપની રાજનીતિ અને તત્વજ્ઞાનનું શિક્ષણ અંગ્રેજી ભાષાદ્વારા હોવું નોંધએ અથવા સંસ્કૃતની મારફતે, અથવા દેશભાષા ગુજરાતીની મારફતે ? મતભેદ હોઈ શકે, પરંતુ માર્ગ તો દૃઢ માનવું છે કે અંગ્રેજી દ્વારા શિક્ષણ નજ હોવું નોંધએ.

પંડિતો તેમજ શાસ્ત્રીઓને પૂરતો અવકાશ નથી. અંગ્રેજી તરફ વધારે વાળવાથી સંસ્કૃતનો આદર્શ માર્ગો જશે, અને વસ્તુસ્થિતિ માધ્યમિક શાળાઓ અને કોલેજો જેવી થઈ પડશે. ઉપર કહેલા વિષયોનું જ્ઞાન ગુજરાતી મારફતે અથવા સંસ્કૃત મારફતે આપવામાં આવે તો હુંક સમયમાં આપણા પંડિતો વિષયને ગ્રહણ કરે, અને દીર્ઘ દૃષ્ટિવાળા થાય. આપણા પંડિતો તેમજ શાસ્ત્રીઓને પૂર્ણ અનુભવ થાય કે આપણો ધર્મ સંકુચિત નથી પણ વિશાળ છે. વિશાળતાની ભાવના ઉપનિષદોમાં સર્વત્ર વ્યાપી રહેલી છે, ક્રિષ્ણઅનો આપણા ધર્મ માટે શા શા વિચારો ખાંધે છે ! જર્મનો આપણા તત્વજ્ઞાન વિષે શું કહે છે. પોલ ડ્યુસનની વેદાંત કથન શૈલી કેવી છે ? મેક્સમૂલ્લર અને થોમો આપણાથી ક્યાં જુદા પડે છે, એ પંડિતોએ જાણવુંજ નોંધએ.

પંડિતો અને શાસ્ત્રીઓ હિન્દુધર્મના પથપ્રદર્શકો છે. વિરોધિઓનો વિતંડાવાદ તોડવા માટે પાઠશાળાઓએ કમર કસવી નોંધએ.

હવે ઐતિહાસિક શોધો માટે કાંઈ પણ કાંઈક કહેવુંજ પડશે. શોધકો ચાલતા સુધી આપણી યુનિવર્સિટીના વિદ્વાન ગ્રેજ્યુએટો હોય છે. એટલું તો નિર્વિવાદ સિદ્ધ છે કે સંસ્કૃત પાઠશાળામાં લેણેલા પંડિતો વ્યાકરણાદિક શાસ્ત્રોમાં, સાહિત્યમાં, પદ્ધર્શન વિગેરે ગ્રંથોમાં પરાક્રાષ્ટાએ પહોંચેલા હોય છે. એમનું અજ્ઞાન કેવળ ઇતિહાસની અજ્ઞાનતાનો છે. માટે નવીન રીતિથી એમને કંઈક શિક્ષણ મળે તો પુરાતન શોધોમાં આપણને ઘણીજ મદદ મળે.

બંગદેશમાં તેમજ સંયુક્ત પ્રાંતોમાં આગળ વધવા લાગ્યા છે. અને સંસ્કૃત માસિકોમાં ઐતિહાસિક શોધોના લેખો પણ લખે છે. પ્રયાગથી નીકળતું “ શારદા ” નામનું માસિક મારા વિચારને અનુમોદન આપે છે.

સમગ્ર ગુજરાત દેશમાં નાના મોટા પાયાપર ચાલતી પચીશ ત્રીશ સંસ્કૃત શાળા પાઠશાળાઓ હશે, અને ભવિષ્યમાં વધે એવી ઉમેદ છે. આ ગુજરાતની સમગ્ર પાઠ-સંસ્થાઓનો પરસ્પર સંબંધ વધે તો ભવિષ્યમાં સંસ્કૃત સાહિત્ય શાળાઓનો સાંકળવા માટે, ધર્મ માટે, અને દેશ માટે સંપૂર્ણ ફાયદો છે. પુનરૂક્તિ એક મધ્યસ્થ સં-દોષને બાદ કરતાં એકવાર શરીરથી મારે કહેવુંજ પડશે કે આચાર્ય સ્થાની જરૂર. શ્રી શંકરાચાર્ય રામાનુજાચાર્ય, વલ્લભાચાર્ય, નિખારકાચાર્ય,

ઉદ્ધવસંપ્રદાયના આચાર્ય સ્વામીનારાયણ વિગેરે ધર્મના રક્ષકો ગુજરાત દેશમાં સંસ્કૃત પ્રચાર માટે સતત પ્રયત્ન કરે તો અમદાવાદમાં એક મહાન સંસ્કૃત પાઠશાળા એટલે (કોલેજ) સ્થરી રીતે ચાલી શકે.

ગુજરાત સંસ્કૃત પ્રચારકંડ નામની નિયમિત સંસ્થાનો જન્મ થવાની ધાર્મિક જરૂર છે. એ સંસ્થાદ્વારા સ્થળે સ્થળે શાળાઓ ઉઘડવાથી, આપણા પુરોહિતો ગુજરાતીનાં જીત ગમને કર્મકાંડ નહીં કરાવે.

આપણા આચાર્યોની આવક કટલી છે, તેના આંકડા તપાસવાની મને તક મળી નથી. આચાર્યોએ પોતાનું આચાર્યત્વ જાળવી રાખવું એ મને ઇષ્ટ લાગે છે.

સમજ્યા પ્રમાણે આચાર્યોની આવક એટલી બધી છે કે એઓ ધારે તો કેવળ પોતાની જ આવકમાંથી એક બીજી ગુજરાત હિન્દુ યુનિવર્સિટી (હિન્દુ વિશ્વ વિદ્યાલય) નભાવી શકે.

સંસ્કૃતનું શિક્ષણ ધાર્મિક છે, એટલે તે શિક્ષણ લેનારા વિદ્યાર્થીઓને મદદ મળવી વિદ્યાર્થીઓને મદદ અને લાભ્યા યોગ્ય છે. અહીંયાં તેવી મદદ કટલેક અંશે મળે છે. પછી ઉપયોગી જીવન ગાળી શકે ચાલતા સુધી આચાર્યોનાં જ ખીસાં તર ચાય છે. પણ એવી વ્યવસ્થાનાં જરૂર. ગરીબ વિદ્યાર્થીઓને જોઇતા પ્રમાણમાં મદદ મળતી નથી. જ્યોતિષ, વૈદક, સંગીત, સંસ્કારોની વિધિઓ વિગેરેનું શિક્ષણ વિદ્યાર્થીની ઇચ્છાનુસાર આપવાની જરૂર છે.

સંસ્કૃતનું ક્ષેત્ર અંગ્રેજ દાખલ કરવાથી પણ વિશાળ થશે, એટલું જ નહીં પણ સંસ્કૃતના સારા પંડિતો ઉત્તમ લેખકો થશે.

આર્યવૈદકનો ઉદ્ધાર કરવાની જરૂર છે તેનાં પ્રમાણ ગ્રંથો સંસ્કૃતમાં છે. સર્વવૈદ્ય ગુજરાતમાં નથી એમ કહીએ તો ચાલે. દેશી ઔષધિઓની ગણતરી થશે, સ્વદેશી હિલ-ચાલને આપણે મદદ કરીએ છીએ એમ પણ લેખારો સંસ્કૃતમાં પંડિતોને આજીવિકા પણ મળશે.

આપણા ગ્રેજ્યુએટો માટે વકીલાત અથવા ડોક્ટરીના ધંધા ઉઘાડા છે ત્યારે આપણા વિદ્વાન સંસ્કૃતના પંડિતો માટે વૈદકનો ધંધો ઉઘાડો છે. કોર્ટમાં વકીલાત કરવાની સનંદ પંડિતોને કદાચ ન મળે તેથી ગુજરાતની પ્રજાને કાંઈ ગભરાવાનું કારણ નથી.

આધુનિક પદાર્થ વિજ્ઞાન (સાયન્સ)ને બાદ કરતાં, તત્ત્વજ્ઞાનમાં, સાહિત્ય વિગેરે કલાકૌશલમાં સંસ્કૃતનું સાહિત્ય ધણું જ ઉચ્ચ છે. સંસ્કૃત સાયન્સના પારિભાષિક શબ્દો શોધવાનું એક વિશાળ ક્ષેત્ર છે. ભુદ્ધિના વૈભવનું અપૂર્વ દ્રષ્ટાંત છે. પ્રાકૃત ભાષાઓમાં લાવણ્યતા અને રસમયતા ઉતારવાને ધણું જ સહાયમૂત છે. વસ્તુતઃ એટલું જ કહેવું યોગ્ય છે કે ગુજરાતી, હિન્દી, અંગાળી અને મરાઠીના સાહિત્યો સંસ્કૃત વિદ્વાનોદ્વારા પ્રકાશમાં આવ્યા છે.

સરસ્વતી સંપાદક પં. મહાવીરપ્રસાદ દ્વિવેદીની પ્રભાવશાળી સંસ્કૃતમય ગદ્ય રચના કોને પસંદ નથી ?

ગુજરાતનાં સુપ્રસિદ્ધ સાક્ષરો જેવાં કે મણીભાઈ નણુભાઈ દ્વિવેદી, રા. કેશવલાલ ધ્રુવ તેમજ પ્રોફેસર આનંદશંકર ધ્રુવ વિગેરેની સંસ્કૃત વિશિષ્ટ શૈલી કોને પસંદ નથી ?

હારસી ભણેલા નાનાલાલ કવિએ પાછળથી સંસ્કૃતનો અભ્યાસ કર્યો છે એ સુપ્રસિદ્ધ છે. અંગાળીઓ કહે છે કે ધન્ય છે તે દિવસને કે જ્યારે અંકિમયદે સંસ્કૃતનો અભ્યાસ

શરૂ કર્યો. સંસ્કૃતમય એમનું વંદેમાતરમનું રાષ્ટ્રીય ગીત આજે સર્વ માન્ય થઈ પડ્યું છે. વસ્તુતઃ આ લેખનો એટલોજ આશય છે કે સત્યાસત્યનો વિચાર કરી આ પરિષદ સંસ્કૃત શાળાઓ તરફ સુદૃષ્ટિથી નજર કરશે તો સંસ્કૃત સાહિત્ય હિન્દુસ્તાનને સંસ્કારિત કરશે, અને ચંદ્રગુપ્ત, અશોક, શંકરાચાર્ય મહાત્મા, બુદ્ધ દેવના સમયનાં વિચારો આપણને કાંઈક નવીન શિખવાડશે. આપણા આદર્શો પાશ્ચાત્ય આદર્શોથી ભિન્ન રહેશે જ.

દુકામાં આ શાળાઓ માટે નીચે પ્રમાણે અભ્યાસક્રમ હોવો જોઈએ એમ મારી આગ્રહપૂર્વક બલામણુ છે.

૧ ગુજરાતી પાંચ ચોપડીઓ પૂરી કર્યા શિવાય વિદ્યાર્થીઓને શાળાઓમાં દાખલ કરવા જોઈએ નહીં.

૨ ગુજરાતી છઠ્ઠી ને સાતમી ચોપડીઓ શાળામાં શિખવાડવી જોઈએ.

૩ સાયન્સ, ઇતિહાસ, ભૂગોળ, બ્રિટીશ રાજ્ય વ્યવસ્થા અને વર્તમાનપત્રોના ચાલુ વિષયની ચર્ચા-એટલા વિષયો ગુજરાતીની મારફતે શિખવાડવા જોઈએ.

૪ અંગ્રેજી દ્વિતીય ભાષા તરીકે ફરજિયાત કરવી જોઈએ.

૫ સંસ્કૃતમાં:—

બ્યાકરણ, ન્યાય, પૂર્વમીમાંસા ઉત્તર મીમાંસા સાહિત્ય રામાયણનો કાંઈક ભાગ, મહાભારતનો કાંઈક ભાગ, નિરૂક્ત, ઋગ્વેદ. ઇત્યાદિ વિષયોનો ક્રમવાર અભ્યાસક્રમ ગોઠવવો અશક્ય નથી.

૬ ઉચ્ચકક્ષામાં સંસ્કૃત સાહિત્યનો ઇતિહાસ:—

મેક્સમૂલર-બુલર અને થીઓ આદિના સંસ્કૃત સાહિત્યને લગતા વિચારો તથા જુદા જુદા ધર્મોનો તુલનાત્મક અભ્યાસ હોવો જોઈએ.

૭ આજીવિકા નિમિત્ત ન્યોતિષ, વૈદક, અથવા અન્ય કોઈ વિષયનું શિક્ષણ ફરજિયાત દાખલ કરવું જોઈએ.

પાંડિત શંકરપ્રસાદ.

આપણી કેળવણીમાં હસ્ત-શિક્ષણ (manual training)

ના જરૂર.

કેળવણીનો જેમ અને તેમ બહોળો પ્રચાર કરવાનો સવાલ અત્યારે ધણો અગત્યનો થઈ પડ્યો છે. પણ હાલ આપણને જે કેળવણી આપવામાં આવે છે તેવીજ જાતની કેળવણીનો બહોળો પ્રચાર થાય તો તેથી આપણને હાલ થવાનો સંભવ છે કે નહિ એ બહુ વિચારવા જેવો પ્રશ્ન છે. આપણી હાલની કેળવણી એવા પ્રકારની છે કે તે સાધારણ લોકને ઉપયોગી થઈ પડતી નથી, તેમ તે એટલી ખર્ચાળ છે કે તે લોકને લેવી પાલવતી પણ નથી. અત્યારે વસ્તીનો બહુ જીજ્ઞાસુ ભાગ કેળવણી લઈ શકે છે અને તે જીજ્ઞાસુ કેળવણીની પશુ એવી સ્થિતિ થાય છે કે તેમનામાંના કેટલાકની સ્થિતિ જોઈને બીજાને કેળવણી લેવાની હોંશ થાય નહિ. હાલ જે કેળવણી મળે છે તે જેમને વફાલ, દાકતર અથવા શિક્ષક થવું હોય તેમનેજ માત્ર આગળ ઉપર કામ લાગે તેવી હોય છે અને બંને છે પણ એવું કે કેળવણી લઈને મોટા ભાગે માણસ વફાલ, દાકતર અથવા શિક્ષક થાય છે. જો કે વસ્તીના પ્રમાણમાં આ લોકની સંખ્યા અતિ અલ્પ-નહિ જેવીજ-છે છતાં તેમના ધંધાઓમાં તો પૂરતી ભરતી થઈ ગઈ છે અને તેમાં પડેલા ધણાને આજીવિકા માટે પણ અત્યારે વિટંબના પડે છે. તેમના કરતાં પણ વધારે દયાજનક સ્થિતિ તો જેમને પૈસાની મુશ્કેલીને લીધે અથવા બીજાં કારણોથી વિદ્યાભ્યાસ અધુરો મૂકવો પડે છે, તેમની થાય છે. કારણ હાલની કેળવણીની એક મોટી ખામી એ છે કે તે માણસનામાં અંગ મહેનત તરફ અણગમો ઉત્પન્ન કરાવે છે અને તેથી આવા માણસો હાથકસબના અથવા તેવા બીજા ઉદ્યોગોમાં, જેમાં અંગમહેનત ખાસ જરૂરની હોય છે, તેમાં નહિ પડતાં નહાના પગારની કારકુનીની નોકરી માટે ફાંફાં મારે છે. અને કારકુનોનો સંખ્યા પણ જોઈએ તે કરતાં વધી ગઈ છે. અત્યારની કેળવણી વેપારમાં જેમને પડવું હોય તેમને પણ અનુકૂળ આવતી નથી. કારણ, જે શિક્ષણ આપવામાં આવે છે, તેમાંના ધણો ભાગ વેપારીઓને તથા બીજા ધંધાવાળાઓને તદ્દન નકામો હોય છે. તેથી સારી કેળવણી લીધા પછી જે વેપારમાં પડે છે તેને તો એમ લાગે છે કે આટલો વખત વિદ્યાભ્યાસમાં ગાળ્યો તેના કરતાં પહેલેથી વેપારમાં પડ્યા હોત તો વધારે લાભ થાત. અંગ્રેજીમાં કાગળપત્ર લખવામાં કામ આવે તથા અંગ્રેજ વેપારીઓ સાથે વાતચીત કરવામાં કામ લાગે તેટલા અંગ્રેજી ભાષાના જ્ઞાન શિવાય બીજું તેનું કોઈપણ જ્ઞાન વેપાર કરવામાં આવતું કામ નથી. વળી, સંસ્કારિત, શિષ્ટ તથા ઉપયોગી નાગરિક થઈ શકવા જેટલું જ્ઞાન જે દરેક જાતની કેળવણીનો એક મુખ્ય ઉદ્દેશ હોવો જોઈએ તે પણ, હાલની કેળવણીથી બરાબર મળતું નથી. બી. એ. તથા એમ. એ. થયેલાની વાત બાજુએ મૂકીએ તો આઠ આઠ અને દશ દશ વર્ષના વિદ્યાભ્યાસ પછી એટલે મેટ્રીક્યુલેશન કે પ્રીવીયસ સુધી અભ્યાસ કરીને જે વેપારમાં, મીઠાની ચાકરીમાં અથવા બીજા ધંધામાં પડ્યા હોય છે તેમનામાં સંસ્કાર તથા શિષ્ટાચારવાળા તથા ઉપયોગી નાગરિક થઈ શકે તેવા થોડા જોવામાં આવે છે. ગ્રેજ્યુએટ થઈને તો વફાલ,

દાકતર અને શિક્ષકના ધંધા સિવાય બાએજ કાંઈ બીજા ધંધામાં પડી શકે છે; કારણ વીશ વર્ષની ઉંમર પહેલાં એન્યુએટ થઈ શકાય નહિ અને આપણી આર્થિક સ્થિતિ એવી છે કે તેટલી ઉંમરે બહુ જૂજ અપવાદો સિવાય બધાનેજ કમાવાનું શરૂ કરવું પડે. કાંઈ પણ ધંધામાં પડવું હોય તો તેમાં શરૂઆતમાં ત્રણ ચાર વર્ષ તો ગાળવાંજ પડે અને તેટલો વખત આપણા એન્યુએટોને મળવો અશક્ય છે.

પણ આ વાત તો જે લોકો કેળવણી લઈ શકે તેમ હોય અને જે કેળવણી લે છે તેમની થઈ. આવા માણસોની સંખ્યા તો દેશની વસ્તીના પ્રમાણમાં ઘણીજ ન્હાની છે. વસ્તીનો લગભગ ૯૦ ટકા ભાગ ખેતી, હુન્નર ઉદ્યોગ તથા મજૂરી કરનારો છે અને તે લોકોમાં કેળવણીનો તદ્દન અભાવ હોવાથી હાલ આપણો દેશ બધી રીતે પછાત પડી ગયો છે તે માટે પ્રાથમિક કેળવણી મફત અને ફરજિયાત કરવાનો સવાલ અત્યારે બહુ જરૂરનો ગણાય છે; પણ કેળવણીની આ પદ્ધતિ ચાલુ રહે તો પ્રાથમિક કેળવણી મફત અને ફરજિયાત થયે પણ આપણા ખેડુત અને મજૂર વર્ગને લાભ થશે કે કેમ તે શક્ય પડતી વાત છે. તે લોકની સ્થિતિ અત્યારે એવી છે કે છોકરું આઠ દશ વર્ષનું થાય એટલે દિવસનો થોડો વ્રણો વખત પણ તેની મદદ લીધા સિવાય તેનું ગુજરાન તેઓ કરી શકે નહિ. અને આપણી નિશાળોના વખત આ લોક માટે એવા અગવડ ભરેલા છે કે તે માખાપોને પોતાનાં છોકરાંને નિશાળે મોકલવું કડવું ઝેર જેવું લાગે છે. જે દેશી રાજ્યોમાં પ્રાથમિક કેળવણી મફત અને ફરજિયાત થઈ છે ત્યાંના ખેડુતો તથા મજૂર વર્ગ આ બાબતમાં પુકાર કરી રહ્યા છે. વળી હાલની કેળવણી વિદ્યાર્થીનું મન અંગમહેનત તરફથી વાળી લે છે તે તેની એક મોટી ખામી છે. કાંઈ ખેડુતનો, મજૂરનો કે કારીગરનો છોકરો કેળવણી લે છે તેના વિચાર એવા બદલાઈ જાય છે કે તેને પોતાના આપીકા ધંધા ઉપર કંટાળો આવે છે. અંગમહેનત કરવાને બદલે તેને વકીલ, દાકતર કે શિક્ષક થઈને અથવા નોકરી કરીને પોતાનું ગુજરાન ચલાવવાનું મન થાય છે. ગામડું ત્યજી શહેરમાં જવાની તેને ઇચ્છા થાય છે, અને શહેરનાં મોજશોખ, રમતગમત અને લલકાં તેના મન આગળ રમી રહે છે. આ પ્રમાણે આવા માણસોને પણ હાલની કેળવણી નુકશાનકર્તા થાય છે. વસ્તુસ્થિતિ આવી હોવાનું મુખ્ય કારણ એ છે કે અત્યારની કેળવણીમાં અમુક દિશામાં માત્ર વિચારશક્તિ જેથી ખીલે તેવા અભ્યાસને ધ્યાન અગત્યનું સ્થાન અપાય છે અને વ્યવહારિક તથા ઉપયોગી વસ્તુઓનું શિક્ષણ ઓછું અગત્યનું ગણાય છે અને તેની અવગણના થાય છે. કેળવણીનો એક મુખ્ય ઉદ્દેશ એ હોવો જોઈએ કે જે માણસોને તે કેળવણી આપવાની હોય તેમની ખાસ અગત્યની જરૂરીયાતો મેળવવામાં તેમને તે સાધનરૂપ થઈ પડે અને દુનિયાના જીવનકલહમાં તેમને ફતેહ અપાવે તથા તેમનું જીવન શુદ્ધ, નેક અને પરાંપકારી બનાવે. અને કેળવણી આપવાની ઉત્તમ પદ્ધતિ તો એ છે કે જે પદ્ધતિથી આપણી આબુબાબુ જે વસ્તુઓ હોય તે સંબંધીનું જ્ઞાન સાધારણ લોકસમુદાયને પણ સહજ મળી શકે. બુદ્ધિ વિકસાવે અને સંસ્કાર જાગૃત કરે તેવું શિક્ષણ આપવાનો કેળવણીનો ઉદ્દેશ હોવો જોઈએ પણ માત્ર તે એકજ ઉદ્દેશ બસ નથી. સાથે સાથે બીજા ઉદ્દેશ પણ રાખવાની જરૂર છે. કારણ સાહિત્યમાં જે ઉચ્ચ અને સંસ્કારી આદર્શ આપણી સમક્ષ મૂક્યા હોય છે તે માણસને ધંધો ચલાવવામાં તથા હાથનો ઉપયોગ કરવામાં કામ લાગતા નથી. માટે લોકસમુદાયને કઈ કેળવણી લાભદાયક થઈ પડશે તે

ઉપર અત્યારે ખાસ ધ્યાન આપવાની જરૂર છે. આપણા સામાજિક તથા આર્થિક જીવનમાં જે અનિષ્ટો છે તે અમુક વ્યક્તિઓ સુધરે તેથી કદી દૂર થવાનાં નથી, ત્યાં સુધી લોકોનો મ્હોટો સમુદાય-આપણો ખેડૂત તથા મજૂર વર્ગ—નિરૂપયોગી, અકુશળ અને બીનકેળવાયલો છે, ત્યાં સુધી સંસાર સુધારકોના, રાજકીય સુધારકોના તેમજ મ્હોટાં ધર્માદા કામ કરનારાઓના દેશને સુધારવાના ભગીરથ પ્રયત્નો પણ બરાબર ફળીભૂત થવાનો સંભવ નથી.

માટે હાલ જે એકજ પ્રકારનું શિક્ષણ અપાય છે તેને બદલે શિક્ષણ એવા પ્રકારનું અપાવું જોઈએ કે જે માણસ જેને માટે લાયક હોય તથા જે વસ્તુ તેને જરૂરની હોય તે આપનું જ્ઞાન તેને અવસ્ય મળે. દુનિયાના મ્હોટા નાટકમાં પોતાને જે ભાગ ભજવવાનો હોય તેજ ભજવવાને તે પ્રયાસ કર્યો કરે અને બીજાનો ભાગ ભજવવા લલચાય નહિ. દાખલા તરીકે, જે માણસ કુશળ યાંત્રિક (Mechanic) થવાને લાયક હોય તેને વકીલ અથવા શિક્ષકને લાયકની કેળવણી આપ્યાથી શો લાભ ? પણ હાલ તો દરેકને એકજ જાતની અને તે પણ મુખ્યત્વે જેને વકીલ અથવા શિક્ષક થવું હોય તેનેજ કામ લાગે તેવી કેળવણી મળે છે અને તેથી કરીને જેને માટે પોતે લાયક ન હોય અથવા સંજોગો તે માટે અનુકૂળ ન હોય તે થવાને વિદ્યાર્થી લલચાય છે. માટે ભવિષ્યની નિશાળામાં શિક્ષણનું મુખ્ય લક્ષણ એ હોવું જોઈએ કે તેથી વિદ્યાર્થી જે કામ માટે લાયક હોય તથા જે સ્થિતિમાં રહી શકે તેમ હોય તે તરફજ દોરાય. બધાજ વકીલો, ડાકતરો, કે શિક્ષકો થવાની જરૂર નથી. તે ધંધાઓમાં ક્યારનીયે પૂરતી ભરતી થઈ ગઈ છે, અને હજી તેમની સંખ્યા વધ્યે જાય છે. ત્યારે બીજી તરફથી અમુક હુન્નર ઉદ્યોગો જે આ દેશમાં હતા અને હાલ પણ સસ્તા તથા સહેલાઈથી થઈ શકે તેવા છે તે સંબંધી જ્ઞાનનો અભાવ હોવાને લીધે તે ખગડતા જાય છે અથવા સમયના પ્રમાણમાં તેમાં ફેરફાર કે સુધારો કરવામાં આવતો નથી અને બીન કેળવાયલાઓના હાથમાં તે તદ્દન અપકવ સ્થિતિમાં રહે છે. વસ્તુ સ્થિતિ આવી હોવાથી દેશમાં ગરીબાઈ અને અસંતોષ વ્યાપી રહ્યાં છે અને કેળવણીના વધુ અને વધુ પ્રચારથી તે ઘટવાને બદલે વધે જાય છે. માટે અભ્યાસની કેળવણીની પદ્ધતિમાં તથા અભ્યાસક્રમમાં હેક મૂળમાંથી ફેરફાર કરવાની જરૂર છે. આપણા દેશમાં ઘણા વિદ્યાર્થીઓને ન્હાની ઉંમરે વિદ્યાભ્યાસ છોડી દેવો પડે છે તેવાને તથા જેમને ગુજરાનનું બરાબર સાધન નથી હોતું તેવાને પણ કેળવણી લેવાની સગવડ મળે તેવી રીતે આપણા હેતુ, પદ્ધતિ તથા આદર્શ આપણે બદલવાં જોઈએ. કેળવણીનો અર્થ સાધારણ રીતે ભાષા સાહિત્ય, ઇતિહાસ વગેરે આપતોનું સામાન્ય જ્ઞાન એવો જે કરવામાં આવે છે તેને બદલે તેમાં હુન્નર, ઉદ્યોગ તથા ધંધાના શિક્ષણનો પણ સમાવેશ, સાધારણ રીતે થવો જોઈએ. અને તે માટે કેળવણીનો પ્રદેશ લેખન, વાચન, ગણિત, ભૂગોળ, ઇતિહાસ, ભાષા, સાહિત્ય અને તત્ત્વજ્ઞાનના શિક્ષણ કરતાં વધુ વિસ્તૃત કરવાની જરૂર છે. અત્યારે જે કેળવણી અપાય છે તે ઉપરાંત અત્યારના ઔદ્યોગિક જમાનાને અનુસરતી તથા આપણા ઔદ્યોગિક, સામાજિક તેમજ ઉપયોગી નાગરિક તરિક્કના જીવનમાં લાભદાયક થઈ પડે તેવી કેળવણી શરૂ આપતીજ અપાવાની જરૂર છે.

અહીં એક આખતનો ખુલાસો કરવાની જરૂર છે. કેટલાકને શંકા થશે કે હાલ દેશમાં ઔદ્યોગિક શાળાઓ (technical schools) આલે છે તથા કૃષિકામ માટે મ્હોટી પાઠશાળાઓ (agricultural colleges) છે અને જેમને હુન્નર ઉદ્યોગનું કે ખેતીનું જ્ઞાન મેળવવું હોય તેમને માટે પૂરતાં સાધનો તો છે. આનો ઉત્તર એટલોજ છે કે આ સાધનો જોઈએ તેવાં નથી. હુન્નર ઉદ્યોગનું કે ખેતીવાડીનું યથાર્થ શિક્ષણ તેમાં અપાતુંજ નથી, પણ તે જ્ઞાને પૈસાનો વ્યર્થ વ્યય કરવામાં આવે છે. શિક્ષણની પદ્ધતિમાં એટલી ખામીઓ છે કે જે હેતુને અર્થે આ સંસ્થાઓ સ્થપાયલી છે તે હેતુ ખીલકુલ ફળીભૂત થતો નથી અને મ્હોટે ભાગે તો આ સંસ્થાઓમાં અભ્યાસ કરી તેની પરીક્ષા પસાર કરીને તેનાં પ્રમાણપત્ર અથવા ડીગ્રીઓ ધારણ કરનારા નોકરી કરતાજ જોવામાં આવે છે. કોઈ પણ શિલ્પશાળા અથવા કળાભવનમાં અભ્યાસ કરીને સારા એન્જનીયર, વીવીંગ માસ્તર કે સ્પીનીંગ માસ્તર થયાનો ભાગ્યેજ કોઈ દાખલો હશે. તેમજ કૃષિકાર્યની પાઠશાળામાં અભ્યાસ કરીને ખેતીમાં ફતેહમંદ થયાનો દાખલો પણ ભાગ્યેજ મળી આવશે. આનું મુખ્ય કારણ એ છે કે આ સંસ્થાઓમાં પણ માત્ર મનની કેળવણી ઉપરજ લક્ષ આપવામાં આવે છે. લગભગ બધાજ વિષયો કાલ્પનિક રીતે (theoretically) શીખવવામાં આવે છે અને હુન્નર ઉદ્યોગ કે ખેતીમાં ફતેહમંદ થવા માટે હસ્તશિક્ષણ (manual training) ની ખાસ જરૂર છે તે ઉપર લક્ષ આપવામાં આવતું નથી. આ ઉપરાંત આ સંસ્થાઓ એટલી બધી ખર્ચાળ છે કે સાધારણ લોક તેનો લાભ લઈ શકતા નથી એટલે જેમને આ સંસ્થા લાભ કરી શકે તેવા તો તેમાં જઈજ શકતા નથી.

હાલની કેળવણીનાં અનિષ્ટ પરિણામો તથા તેની ખામીઓ દૂર કરવાનો મુખ્ય ઉપાય એ છે કે કામની બહેચણી (division of labour) ને જ્ઞાને હાલ આપણામાં મગજ શક્તિનો ઉપયોગ કરનારા (brain workers) અને અંગ મહેનત કરનારા (manual workers) એવા જે બે વિભાગ પાડી નાંખવામાં આવ્યા છે તે નાશુદ્ધ કરવા. અને પ્રજનો મ્હોટો ભાગ ખેડૂત તથા મજૂરી કરનારો હોવાથી તેમને ખાસ ઉપયોગી હસ્ત શિક્ષણ દરેક નિશાળમાં શરૂઆતથીજ દાખલ કરવું. આપણી સાધારણ નિશાળોમાં હસ્ત શિક્ષણનો વિષયજ હોતો નથી અને શિલ્પશાળાઓ તથા કૃષિકાર્યની શાળાઓમાં પણ હસ્તશિક્ષણ તરફ ઘણું ઓછું લક્ષ આપવામાં આવે છે. તેને લીધે કેળવાયલા વર્ગમાં અંગ મહેનત પ્રત્યે ઘણો અભાવ હોય છે. કેળવાયલા વર્ગમાં ઘણાખરાનું વળણ અંગમહેનત તથા અંગમહેનત કરનારને શુદ્ધ ગણવા તરફ હોય છે. જેમને વેપાર કરવો હોય અથવા વડીલ કે દાકતર થવું હોય તેમને કદાચ આવો વિચાર રાખવો પાલવે પણ અંગમહેનત તરફનો આ અભાવ વૈજ્ઞાનિકોમાં તથા શિલ્પકારો (mechanics) માં જેવા કે એન્જનીયર, વીવીંગ માસ્તર, સ્પીનીંગ માસ્તર વગેરેમાં પણ હોય છે અને તેથી કેટલાક મ્હોટા ગણાતા વૈજ્ઞાનિકોને તેમનાં યંત્રોની ઝીણી ઝીણી બનાવટની સમજ હોતી નથી તથા મ્હોટા હોશીયાર ગણાતા વીવીંગ માસ્તરો તથા સ્પીનીંગ માસ્તરો સાંચા ઉપર બરાબર કામ કરી શકતા નથી. તેને લીધે એક મ્હોટો ગેરફાયદો એ થાય છે કે હાલ આપણે જે હુધીઆરો તથા યંત્રો વાપરીએ છીએ તેમાં સુધારો થવાનો કે નવી શોધ ખોળ થવાનો સંભવ

ધણા ઓછો રહે છે. સાંચા ઉપર તદ્દન અભણ કે અણુધડ મજુર કામ કરતો હોય તેને સાંચામાં શો ફેરફાર કર્યો હોય તો કામ સરળતાથી થાય અથવા તેમાં કંઈ ખામી દૂર કરવા જેવી છે તેની સમજ લાગ્યેજ પડે, તેને તેવો વિચાર પણ સૂઝે નહિ. બીજી તરફથી જે માણસો આ આખતના શાસ્ત્રીય જ્ઞાનવાળા ગણાય છે તેઓ માત્ર આખા ખાતા ઉપર દેખરેખ રાખવાનું કામ કરે છે અને સાંચા ઉપર તેઓ લાગ્યેજ કામ કરતા હોવાથી તેમના તરફથી પણ ખામી દૂર થવાનો અથવા નવો સુધારો થવાનો સંભવ ઘણો ઓછો રહે છે. આવું એકલા આપણા દેશમાંજ છે એમ નથી. આપણા દેશમાં તો થોડા અપવાદરૂપ માણસો બાદ કરતાં ખરા વૈજ્ઞાનિક અથવા શિલ્પકાર બહુ થોડા છે. પણ પાશ્ચાત્ય દેશોમાંજે જે મોટી શોધો થયેલી છે તે ઘણે ભાગે તો જે વૈજ્ઞાનિકો તથા શિલ્પકારો અંગમહેનત કરનારા હતા તેમણેજ કરેલી છે. ગેલીલીઓએ પોતાનું દૂરદર્શક યંત્ર પોતાનેજ હાથે બનાવ્યું હતું. ન્યુટન છેક ન્હાનપણથીજ હથીઆરો સારી રીતે વાપરી જાણતો. લાઇનીયસ નામનો મોટો વનસ્પતિશાસ્ત્રી (Botanist) પોતાના આપને તેના માળીના ધંધામાં રોજ મદદ કરતાંજ વનસ્પતિ શાસ્ત્રના સિદ્ધાંતો શીખેલો. જો કે અંગ મહેનત તરફનો અભાવ કાંઈ નવો નથી. તે ઘણા લાંબા સમયનો અને ઉંડો છે. યુરોપમાં ગુલામગીરી પ્રચલિત થઈ ત્યારથી અંગ મહેનતને ત્યાં હલકી ગણવામાં આવી છે અને હિંદુસ્તાનમાં ગુલામનો ખાસ વર્ગ હતો છતાં અંગમહેનત કરનાર શૂદ્રોને ઘણી બાબતોના અનધિકારી ગણવામાં આવ્યા છે તથા છેક હલકી પંક્તિએ મૂકવામાં આવ્યા છે. મનુસ્મૃતિમાં કારીગર વર્ગને શૂદ્રની પંક્તિમાં ગણ્યો છે અને કેટલાક કારીગરને તો અસ્પૃશ્ય પણ ગણ્યા છે. આજ-વિકા માટે માનસિક શક્તિઓનો ઉપયોગ કરી બીજાની અંગમહેનત ઉપર મોજશોખમાં જીવન ગાળનારાઓ ઘણા જૂના વખતથી માનનીય (onourable) ગણાતા આવ્યા છે. પ્રાચીન સમયમાં એરીસ્ટોટલ જેવાએ અને સાંપ્રત કાળમાં બર્ક જેવાએ અંગમહેનતને છેક ધિકારી કહાડી છે. તેઓ કહે છે કે નવરાશને લીધે વિદ્વાનોને તેમની બુદ્ધિ વિકસાવવાની તક મળે છે. જેમ માણસને ઓછું કામ કરવાનું હોય તેમ તે વિશેષ હલાપણવાળો થઈ શકે. જે હળ ખેડે, બળદ હાંકે, પરાણી વાપરે અને મજુરી કરે તથા વાતચીત પણ બળદોની અને કામકાજની કાર્યો કરે તેમનામાં જ્ઞાન અને હલાપણ ક્યાંથી આવે? પણ ઇતિહાસ આ મતને ટેકો આપતો નથી. દરેક જાતના ધંધામાં ઘણા નામાંકિત માણસો ગરીબ અને મજુર વર્ગમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા છે. તેમના ધંધાને લીધે તેમની વિદ્વાનતા, શોધખોળને કે બીજા બુદ્ધિવિષયક કાર્યોને કાંઈ બાધ આવ્યો નથી. ગમે તે ધંધો, હુન્નર કે ઉદ્યોગ હોય પણ તેનું અભ્યાસિક (practical) જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યા સિવાય તે ધંધો, હુન્નર કે ઉદ્યોગમાં પૂરા પ્રવીણ થઈ શકાતું નથી. અને યથાર્થ અભ્યાસિક જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા માટે અંગમહેનત કર્યા સિવાય છુટકોજ નથી. યંત્ર ગતિમાં હોય તે સમયે તેનું પુષ્કળ અને ખારીક નિરીક્ષણ જે માણસે ન કર્યું હોય તે માણસને તે યંત્રનું યથાર્થ જ્ઞાન હોઈ શકેજ નહિ. તેને તેના સિદ્ધાંતોનું ગમે તેવું સારું કાલ્પનિક (theoretical) જ્ઞાન હોય છતાં તે માણસ યંત્રમાં કોઈ પણ જાતનો સુધારો કરી શકે નહિ. આ આખતની એક રમુજ વાત છે. સ્મીટન અને ન્યુકોમેન ઘણા હોંશીઆર એન્જનીયરો હતા પણ તેમના વખતમાં એ-

નજીનો 'વાલ્વ' તેમની મેળે ઉઘડે એ શોધ થયેલી ન હતી 'અને તેમના એનજીન પાસે એક છોકરો ઉભો રાખવો પડતો જે 'પીસ્ટ'નના દરેક આંચકાની સાથે 'વાલ્વ' ઉઘાડે. એક વખત આવી રીતે વાલ્વ ઉઘાડવા ઉભો રાખેલો છોકરો તે વાલ્વને તેની મેળે ઉઘડે એવી રીતે સાંચાના બીજા ભાગની સાથે જોડી દઈ રમવા નાસી ગયો અને આમ વાલ્વ તેની મેળે ઉઘડે તે શોધ થઈ. અલખત હવે તો યંત્રો એવાં અટપટાં થઈ ગયાં છે કે તેમાં આવી જાતના અણુધાર્યાં સુધારાનો અવકાશ રહ્યો નથી; પણ આ બાબતનું શાસ્ત્રીય પદ્ધતિએ અને અભ્યાસિક જ્ઞાન આપવામાં આવ્યું હોય તો હજી ઘણા સુધારા થઈ શકે તેમ છે. માટે આપણા મનની કેળવણી સાથે વિજ્ઞાનની તથા હુન્નર ઉદ્યોગની શાસ્ત્રીય પદ્ધતિએ તેમજ અભ્યાસિક કેળવણી આપવાની ખાસ જરૂર છે. આપણો મજુર વર્ગ જેના ઉપર દેશનો મુખ્ય આધાર છે તેને આવી જાતની કેળવણી આપવા તરફ આપણે લક્ષ નહિ આપીએ ત્યાં સુધી દુઃખ અને અસંતોષ વધવાનાંજ. અત્યારનો જમાનો હુન્નર ઉદ્યોગનો છે અને જ્યાં સુધી આપણી રોજની જરૂરીયાતો માટે આપણે બીજા દેશો ઉપર આધાર રાખવો પડશે ત્યાં સુધી આપણું ખરું સ્વરાજ્ય થવાનું નથી.

માટે અત્યાર સુધી આપણા મનની કેળવણી ઉપર આપણે જેટલું લક્ષ આપ્યું છે તેટલુંજ લક્ષ આપણા તનની-હાથ, આંખ વગેરેની કેળવણી ઉપર આપવાની જરૂર છે. માણસ જાતને આ બન્ને જાતની કેળવણી બહુજ જરૂરની છે. એકલી મનની કેળવણીથી અથવા એકલી શરીરની કેળવણીથી માણસનો બરાબર વિકાસ થતો નથી. અમુક માણસ માનસિક શક્તિનો જેમાં ઉપયોગ કરવાનો હોય તેવાં કામ બહુ સારી રીતે કરી શકે તેવો હોય પણ જો તે તેના હાથ, સ્નાયુ તથા આંખનો અધરા અને ચતુરાઈવાળા અંગમહેનતના કામમાં ઉપયોગ ન કરે તો અનુભવનું એક વિશાળ ક્ષેત્ર તેને માટે બંધ રહેશે. તેમ કોઈ માણસ એકલું આનંદ રહિત અંગમહેનતનુંજ કામ કરતો હોય અને તેનું મન બીલકુલ કેળવાયલું ન હોય તો તેનું જીવન એક પશુ અથવા યંત્ર સમાન થઈ રહેશે. માટે કોઈ પણ જાતના કૃત્રિમ ભેદ પાડ્યા સિવાય માણસના યથાર્થ અને સર્વદેશીય વિકાસને માટે દરેકને માનસિક તેમજ શારીરિક કેળવણી આપવાની જરૂર છે.

વળી, નિશાળોમાં શરૂઆતથીજ હસ્તશિક્ષણ દાખલ કરવાથી તથા તેનું યથાર્થ શિક્ષણ આપવા માટે જુદા જુદા હુન્નરોની ઉદ્યોગશાળાઓ (workshops) રાખવાથી અમુક વિષયો તો શીખવાના ઘણા રહેલા થઈ જશે. જર્મનીમાં ન્હાનાં છોકરાંને તેમની રમતોમાંજ શિક્ષકો ભૂમિતિ તથા ગણિતના સિદ્ધાન્તો સમજાવી દે છે. વિદ્યાર્થીઓ ભૂમિતિના સિદ્ધાન્તો (theorems) એ ચોરસ વગેરે આકૃતિઓ કાર્ડબોર્ડમાંથી કાપીને બનાવે અને તે એક બીજા ઉપર ગોઠવે તો પછી તેમને ચોપડીમાં આકૃતિ જોવાની જરૂર પડે નહિ. અને ત્યાર પછી પણ સુતાર લોકોને ભૂમિતિ જે ઉપયોગમાં આવે છે તે ઉદ્યોગશાળામાં શીખે તો તો ચોપડીમાં જોયા વિના તેના સિદ્ધાન્ત એવા આવડી જાય કે તે કદી ભૂલાય નહિ. અંગ-ગણિતના 'ટાઈમ, વર્ક એન્ડ સ્પીડ' ના મુંચવારા ભરેલા દાખલા જે ન્હાનાં છોકરાંને સમજવા પણ મુશ્કેલ પડે છે તે વિદ્યાર્થીઓને અમુક કામ કરવાનું સોંપ્યું હોય તેને અંગે ગણાવવામાં આવે તો ઘણા રહેલા થઈ જાય. આ ઉપરાંત બીજી ઘણી બાબતો એવી છે કે

તે અજમાવી જોયા સિવાય કંઈપણ ન શકાય કે ન્હાનાં છોકરાંને આમ વ્યવહારિક રીતે શિક્ષણ આપવાથી, કેટલી સહેલાઈથી કુદરતનું યથાર્થ જ્ઞાન તેમને આપી શકાય, તેમની વર્ગીકરણની શક્તિ ખીલાવી શકાય અને વિજ્ઞાન પ્રત્યે શોખ ઉપજાવી શકાય. કેટલાક અનુભવી શિક્ષકો તો એટલે સુધી કહે છે કે ન્હાના બાળકોની યુદ્ધિ તથા સમજશક્તિને અનુકૂળ થઈ રહે તેવી રીતે જો બધી જાતના વિષયોનો અભ્યાસક્રમ ગોઠવ્યો હોય તો સામાજિક વિષયો સિવાયના બધા વિષયોના મૂળતત્વોનું જ્ઞાન દશ કે બાર વર્ષની ઉંમર પહેલાં બધા વિદ્યાર્થીઓને આપી શકાય એટલે કે તેટલી ઉંમરે દરેક વિદ્યાર્થીને આ વિશ્વનો, પૃથ્વી તથા તેના ઉપર વસનારાઓનો, તથા પદાર્થ વિજ્ઞાન (physics), રસાયણ શાસ્ત્ર (chemistry), પ્રાણિ વિદ્યા (zoology) અને વનસ્પતિ શાસ્ત્ર (botany) ના મુખ્ય મુખ્ય આવિર્ભાવો (phenomena) નો ખ્યાલ આવી શકે અને અને આ આવિર્ભાવો શાથી થાય છે તેના નિયમો શોધી કહાડવામાં તેનું મન કામે લાગે. વળી ન્હાનાં છોકરાંઓમાં રમકડાં બનાવવાની શક્તિ સારી હોય છે તથા મ્હોટા માણસો જે કામ કરતા હોય તેનું અનુકરણ પણ તેઓ સારી રીતે કરી શકે છે તે શક્તિ જો શરૂઆતથીજ હસ્તશિક્ષણ દાખલ કર્યું હોય તો તેમનામાં ઘણી ખીલવી શકાય. પણ અત્યારે તો પોતાનાં છોકરાં તેમના ગળાપાસે પણ કોઈ જાતની અંગમહેનતનું કામ કરે તે માખાપોને પસંદ હોતું નથી, અને નિશાળમાં છોકરાંઓનો ઘણો વખત નકામો જાય છે. ફરી આપણે ભૂમિતિનો દાખલો લઈએ. તેના સિદ્ધાન્તો પાઠીઆ ઉપર આકૃતિવડે સમજાવીને તે ગોખાવવાનો રિવાજ હાલ નિશાળોમાં ચાલે છે. તેમાં વખત તદ્દન નકામોજ જાય છે. સિદ્ધાન્ત માત્ર પરીક્ષા માટેજ ગોખીને તૈયાર કરેલો હોવાથી બે વર્ષ પછી પૂછશો તો જે વિદ્યાર્થીનો ખાસ વિષય ગણિત નહિ હોય તે વિદ્યાર્થી તે ભૂલી ગયેલો માલમ પડે છે અને પછી તેને આ સિદ્ધાન્તો જ્યારે પદાર્થ વિજ્ઞાનમાં લગાડવાના આવે ત્યારે તે સમજતાં તેને ઘણીજ મુશ્કેલી પડે છે.

આ પદ્ધતિને બદલે (theorem) નો (problem) તરિક્કે મૂક્યું હોય અને તેનું (solution) પહેલેથી આપવાને બદલે વિદ્યાર્થીને પોતાને ઓળી કહાડવાનું સોંપ્યું હોય તો કુટપટી અને કોમ્પાસ વતી થોડા મનોમત્તનો કર્યા પછી ઘણું ખર્ચ દરેક વિદ્યાર્થીને એક આપેલા કાટખૂણાના સરખો બીજો કાટખૂણો શી રીતે કરવો તે આવડશે અને પછી શિક્ષકની થોડી ઘણી સૂચનારૂપી મદદવડે બન્ને કાટખૂણા સરખા છે તે સિદ્ધ કરતાં પણ તેને આવડશે. આમ કાગળ ઉપર (problem) સિદ્ધ કર્યા પછી બહાર રમવાની જગાએ થોડી લાકડીઓ તથા દોરીવતી તે સિદ્ધ કરાવી શકાય અને પછી હસ્તશિક્ષણ માટે નિશાળમાં ઉદ્યોગશાળા રાખી હોય ત્યાં તેનો ઉપયોગ કરવાનું પણ વિદ્યાર્થીને બતાવી શકાય. ભૂમિતિ આ પદ્ધતિસર શીખવાડાય ત્યારેજ તેની શી ઉપયોગિતા છે તેનો દરેક વિદ્યાર્થી ખ્યાલ આવી શકે. આખો અને હાથ દ્વારા મગજમાં ઉતારવાની રીત તેજ શિક્ષણમાં વખતની કરકસર કરવાની ખરી રીત છે. ખરી વસ્તુઓ વિદ્યાર્થીઓને બતાવવાને બદલે તેનું આકૃતિ દ્વારા શિક્ષણ આપવાથી વિદ્યાર્થીઓનો અમૂલ્ય સમય આપણે ગુમાવડાવીએ છીએ. તેમના મગજને નકામો કંટાઓ આપીએ છીએ અને સ્વતંત્ર રીતે વિચાર કરવાની શક્તિ તેમ-

નામાં ઉગ્રવા પામે તેટલામાં તો તેને આપણે કચડી નાંખીએ છીએ. આ પ્રમાણે અંગ-
ણિત પણુ તદ્દન કાલ્પનિક રીતેજ શીખવવામાં આવે છે. તેના નિયમો કૂમળાં મગજમાં
સમજાવ્યા વિના ભરવામાં આવે છે. વળી તેજ રીતે બીજગણિતની પણુ શી ઉપયોગિતા
છે તે વિદ્યાર્થીઓને ધણા વખત સુધી અને કેટલાકને તો છેવટ સુધી અગમ્યજ રહે છે.
અને પાંચ કે છ વર્ષ સુધી બીજગણિતનો અભ્યાસ કરીને એક વર્ષ કરતાં પણુ થોડી
મુદતમાં તે ભૂલી શકાય છે. આને બદલે અંગગણિત તથા બીજગણિત બંને સાથે સાથે
શીખવવામાં આવે અને તેમનો પરસ્પર સંબંધ યથાર્થ સમજાવવામાં આવે તો ધણો સમય
બચી શકે. પદાર્થ વિજ્ઞાન શીખવાડવામાં પણુ વખતનો ધણો ગેરઉપયોગ થાય છે. સાદી
ગ્રોકવણુથી વિદ્યાર્થીઓને સારી રીતે સમજાવી શકાય તેવા કુદરતના નિયમો ભારે કિંમતનાં
અને અટપટાં યંત્રો (apparatus) વડે સમજાવવામાં આવે છે. અને તેથી એવું બને છે
કે સિદ્ધાન્ત સમજવાની બાબત ગૌણ રહી જાય છે અને વિદ્યાર્થીનો ધણો વખત યંત્ર
(apparatus) ની રચના સમજવામાં જ જાય છે. વિજ્ઞાનની લગભગ દરેક શાખામાં આમ
વખત નકામોજ ગાળવામાંજ આવે છે. અને છતાં તેનું ખરૂં જ્ઞાન વિદ્યાર્થીઓને થતું નથી.
આમ જે પ્રમાણે વિજ્ઞાનના શિક્ષણમાં વખત નકામો જાય છે તેજ પ્રમાણે શિલ્પશાળા-
ઓમાં હુન્નર ઉદ્યોગ અને હાથકસબનાં કામ શીખવાડવામાં પણુ વખત જોષ્ટએ તે કરતાં વધારેજ જાય
છે. શરૂઆતથી પદ્ધતિસર હસ્તશિક્ષણ આપ્યા સિવાય એકદમ અમુક હુન્નર કે ઉદ્યોગનું જ્ઞાન આપ
વાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવતો હોવાથી તે સમજતાં તથા તે હાથે ચડતાં વિદ્યાર્થીને ધણો વખત
લાગે છે. જેવી રીતે વિજ્ઞાનના પ્રદેશમાં કેટલાક વિષયો દરેક વિજ્ઞાનને સામાન્ય અને દરેક
જાતના વૈજ્ઞાનિકે જાણવા જરૂરના હોય છે તેજ પ્રમાણે શિલ્પકળા તથા ઉદ્યોગોમાં હોય છે.
અમુક યંત્રગમે તેટલું ગુંથવારા ભરેલું હોય પણુ તેના અમુક ભાગ, જેવાકે 'પ્લેટ', 'સીલીન્ડર',
'ક્રાન', ચક્કર વગેરે બીજાં યંત્રોની માફકજ હોય છે, અને હથીઆરોમાં પણુ બધી જાતના
ધંધામાંઅમુકજ જેવાં કે ફરસી, હથોડી, પાનાં વગેરે સામાન્યજ હોય છે. આમ યંત્રના અમુક
અમુક ભાગોની તથા જુદી જુદી જાતનાં હથીઆર વાપરવાની સમજ દરેક જાતના કામમાં
ઉપયોગી થઈ પડે છે. અને જેને સાફ હસ્ત શિક્ષણ મળ્યું હોય તેને દરેક હુન્નર તથા
ઉદ્યોગના મૂળ તત્ત્વોનું જ્ઞાન એટલે કે તે ધંધાનું લગભગ અર્ધું જ્ઞાન તો મળીજ ગયેલું
હોય છે. જ્યાં સુધી દરેક હુન્નર કે ઉદ્યોગને લગતું સામાન્ય જ્ઞાન અમુક માણસને હોય
નહિ ત્યાં સુધી કોઈ પણુ ધંધામાં તે પૂરો પ્રવીણ કારીગર થઈ શકે નહિ. કોઈ પણુ
ધંધામાં વિદ્યાર્થીને નિપુણ બનાવવો હોય તો તે એકજ ધંધાનું જ્ઞાન તેને પહેલેથી
આપવું જોઈએ નહિ, પણુ વિદ્યાર્થીને કામ કરવાની પદ્ધતિનાં તેમજ બીજા ધંધાઓને
સામાન્ય હોય તેવા જ્ઞાનનાં મૂળતત્ત્વોનું શિક્ષણ આપવું જોઈએ. એક જાતના શિલ્પકામના
બીજા જાતના શિલ્પકામ સાથે કેવા પ્રકારનો સંબંધ છે તે સમજાવ્યા સિવાય અત્યારે
માત્ર એકજ શિલ્પકામનું શિક્ષણ શિલ્પશાળામાં અપાતું હોવાથી વિદ્યાર્થીને તે કંટાળા ભરેલું
લાગે છે તે જો શિક્ષણની પદ્ધતિ પ્રથમ સામાન્ય જ્ઞાન આપવાની હોય તો ન બને. વળી
હસ્તશિક્ષણના વર્ગમાં વિદ્યાર્થીને કામ કરવાનું સોંપ્યું હોય તે માત્ર મનોચત્ન (exercise)
તરિકે નહિ સોંપતાં, ઉપયોગી થઈ પડે તેવી જાતનું સોંપ્યું હોય અને વિદ્યાર્થીએ બના-
વેલી વસ્તુઓ બંને તેટલી ઉપયોગમાં પણુ લેવામાં આવે તો તેથી વિદ્યાર્થીને ધણું પ્રોત્સા-

હન મળે છે અને પોતે કાંઈ ઉપયોગી કામ કરી શકે તેમ છે એવી તેનામાં ન્હાનપણથીજ આત્મશ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય છે. માટે મનની કેળવણી તથા હસ્તશિક્ષણ શરૂઆતથીજ સાથે સાથે આપવામાં આવે તો આપણી કેળવણીના ધણા પ્રશ્નોનું નિરાકરણ થઈ જાય અને વખતમાં પણ કરકસર થાય. કેટલાકને એમ લાગશે કે હસ્તશિક્ષણનો વિષય દાખલ કરવાથી વિદ્યાર્થીઓ ઉપર બોજ વધી જશે. તેનો ઉત્તર એટલોજ છે કે આપણા હાલના અભ્યાસક્રમમાં કેટલાક વિષયો તો એવા છે કે જે બહુ જરૂરના નથી. તથા કેટલાક વિષયો શિખવવાની પદ્ધતિ એવી છે કે જેથી વિદ્યાર્થીનો વખત નકામો જાય છે અને મન ઉપર ભાર વધે છે. કેટલાક વિષયો તો હસ્તશિક્ષણની સાથે અભ્યાસિક રીતે શીખવાડવાથી ધણાજ રહેલા થઈ જશે. માટે આ બાબતોનો વિચાર કરી જે વિષયો નકામો હોય તે કઢાડી નાંખી તથા બીજા જે વિષયોમાં શિક્ષણની પદ્ધતિ ખામી વાળી હોય તે સુધારી હસ્તશિક્ષણનો વિષય જુદા જુદા હુન્નર તથા ઉદ્યોગ દ્વારા શીખવાડવાનું દાખલ કરી શકાય. માટે અત્યારનો અભ્યાસક્રમ કઢાડી નાંખી દાલના સંબંધે જોતાં નવો અભ્યાસક્રમ એવા ઉદ્દેશથી ગોઠવવો જોઈએ કે ૧૮ કે ૨૦ વર્ષની ઉંમરે જ્યારે વિદ્યાર્થી વિદ્યાભ્યાસ મૂકી દે ત્યારે તે દરેકને સંસ્કારી, જીવન ગાળી શકે અને ઉપયોગ નાગરિક થઈ શકે તેટલા પૂરતું સામાન્ય જ્ઞાન મળેલું હોય, વિજ્ઞાનનું એટલું જ્ઞાન મળ્યું હોય કે આગળ ઉપર તેમાં પડતું હોય તો તે પ્રદેશમાં ઉપયોગી કામ કરી શકે, શિલ્પકળાના સામાન્ય મૂળતત્વોનું જ્ઞાન મળેલું હોય તથા અમુક એક હુન્નર, ઉદ્યોગ કે ધંધાનું એવું ખાસ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું હોય કે જેમાંથી તે આજીવિકા મેળવી શકે. આટલું જ્ઞાન તો દરેક વિદ્યાર્થીને અવશ્ય મળવું જોઈએ. તેમ કરવા માટે ૧૪ થી ૧૬ વર્ષ સુધી અથવા વિદ્યાર્થીઓ માટે એકજ અભ્યાસક્રમ—જેમાં સામાન્ય શિક્ષણ વિજ્ઞાનનાં મૂળતત્વોનું શિક્ષણ તથા સાદું હસ્તશિક્ષણ એટલું મળે—તેમ રાખવો જોઈએ, અને પછી જુદા જુદા વિષયોની પાઠશાળાં રાખવી જેથી જે વિદ્યાર્થીને જે ધંધામાં પડવું હોય તે વિષયની પાઠશાળામાં તે અભ્યાસ કરે, આમાં ખેતીનું તથા સુતર કાંતવાનું અને કાપડ વણવાનું શિક્ષણ તો દરેક વિદ્યાર્થીને ખાસ અપાવું જોઈએ, કારણ આપણી વસતિનો ૯૦ ટકા ઉપરાંત ભાગ તે ધંધાઓ ઉપર જીવનારો છે અને તેથી તેમાં જેટલો સુધારો વધારો થઈ શકે તથા તે ધંધાવાળા ઓની માનસિક તેમજ આર્થિક સ્થિતિ સુધરે તેમાંજ દેશને લાભ છે, આ હેતુ પાર ઉતારવામાં ધણા પૈસા જોઈએ અને કેળવાયલા શિક્ષકો પણ ધણા જોઈએ. અને શરૂઆતમાં તો હુન્નર ઉદ્યોગ સારી રીતે શિખવાડી શકે તેવા અને વળી બીજી રીતે સારા કેળવાયલા શિક્ષકો આપણને લાગ્યેજ મળી શકશે, અને તેથી આખી યોજના પૂરેપૂરી એકદમ અમલમાં મૂકી શકાય નહિ, પણ તે દિશામાં બહુ ખંતથી પ્રયાસ કરવાની ધણીજ જરૂર છે. આવા ઉદ્દેશથી કામ કરનારી સંસ્થાઓ જર્મની તથા અમેરિકામાં ધણી છે અને રશીઆમાં પણ એક બે છે. અમેરિકામાં શરૂઆત પ્રથમ ત્રિશાળાઓ દ્વારા તથા અર્ધ વખતની નિશાળા દ્વારા કરવામાં આવી હતી. વિદ્યાર્થીને ઉદ્યોગશાળામાં અથવા ખેતરમાં અમુક કામ કરવાનું સોંપવામાં આવે અને અર્ધો દિવસ તે કામ કરે જેથી પોતાના ખર્ચ જોગ રકમ તેમાંથી મળી રહે અને બાકીનો અર્ધો વખત તે વિદ્યાભ્યાસમાં ગાળે. ત્યાં કેટલીક નિશાળા એવી છે કે જેમાં વિદ્યાર્થીને છ મહિના અભ્યાસ કરવાનો હોય. બાકીના

છ મહિના વિદ્યાર્થી કાંઈ કામ ધંધો કરે અને તેમાંથી પોતાના ખોરાકી ખર્ચ તથા વિદ્યાભ્યાસના ખર્ચ જેટલું અચાવી રાખે અને ફરી પાછો વિદ્યાભ્યાસ શરૂ કરે. કેટલીક નિશાળો તથા કોલેજોમાં ગરીબ વિદ્યાર્થીઓને નિશાળના અંગત કાંઈ કામ કરવાનું સોંપવામાં આવે છે અને તે કામ બદલ પૈસા આપવામાં આવે છે. આમાં ખાસ ધ્યાન આપવાનું છે કે આવી રીતનું કામ કરનાર વિદ્યાર્થી બીજા વિદ્યાર્થી કરતાં ઉતરતો ગણાતો નથી. આ પ્રમાણે આડકતરી રીતે કેટલાક વિદ્યાર્થીઓને હસ્તશિક્ષણ મળે છે અને ન્હાનપણથી તેઓ સ્વાત્રયી બને છે. ત્યાં કેટલીક નિશાળો તો એવી છે કે તેમાં વિદ્યાર્થીઓને ભાષા સાહિત્ય વગેરે વિષયોનું જ્ઞાન આપવામાં આવે અને તેની સાથે સાથે જોડુનર કે ઉઘોગ તેને શીખવો હોય તેનું પણ શિક્ષણ આપવામાં આવે. આવી રીતની નિશાળો આપણા દેશમાં સ્થાપવા માટે પૈસાનો તથા કેળવણી શિક્ષકોનો પ્રશ્ન આપણને ઘણો વિકટ લાગે છે પણ ખંતથી કામ કરનાર માણસ હોય તો તે સવાલ બહુ ભારે નથી. અમેરિકામાં જુકર વોશીંગ્ટને સ્થાપેલો ટસ્કેશ ઇન્સ્ટીટ્યુટ નામની સંસ્થા છે તે આવી જાતની શાળાઓમાં અત્યારે દુનિયામાં ઉત્તમમાં ઉત્તમ અને મહોદયમાં મહોદય છે. તે સંસ્થા કેવા સંગોમાં સ્થપાઈ તેનો ઇતિહાસ જોતાં એમ લાગે છે કે ખંતથી કામ કરનાર માણસ ગમે તે વસ્તુ સાધી શકે છે. અમેરિકામાં સરકાર તરફથી ગુલામગીરી અંત કરવામાં આવી અને બધા ગુલામોને સ્વતંત્રતા આપવામાં આવી ત્યારે તે સ્વતંત્ર થયેલા ગુલામોના સંબંધમાં ઘણો ગંભીર પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થયો. ગુલામો મુખત્વે સીધી જાતિના હતા અને તે લોકોમાં કેળવણી ન હતી તેમ તેઓ મજુર તરિકે પણ કુશળ ન હતા એટલે તેમને પોતાના ગુજરાનનો સવાલ બહુ ભારે થઈ પડ્યો. જુકર ટી. વોશીંગ્ટનની માને વિદ્યા તરફ પ્રેમ હતો અને જો કે તે વોશીંગ્ટનને ભણાવી શકી નહિ છતાં તેણે તેનામાં વિદ્યા ઉપર પ્રીતિ ઉત્પન્ન કરાવી હતી. તેને પરિણામે જુકર ટી. વોશીંગ્ટને લગભગ ૧૮ વર્ષની ઉંમરે વિદ્યાભ્યાસ શરૂ કરવાનો વિચાર કર્યો અને એક હેમ્પ્ટન ઇન્સ્ટીટ્યુટ નામની સંસ્થા જ્યાં એવી જોડવણ હતી કે ગરીબ સ્થિતિનો વિદ્યાર્થી તે સંસ્થામાં કામ કરીને પોતાનું આધ્યાત્મિક તથા નિશાળની ફીનું ખર્ચ કઢાડી શકે તેમાં મહા મુશ્કેલી દાખલ થયો. અને ત્રણ વર્ષમાં ત્યાંનો એન્જ્યુએટ થયો. આ ઉપરથી તે સંસ્થા નીજ પદ્ધતિ ઉપર નીચો લોકને માટે એક સંસ્થા સ્થાપવાનો તેણે વિચાર કર્યો. પોતાની પાસે પૈસાનું બીલકુલ સાધન ન હતું અને શિક્ષકમાં પોતે એકલો હતો છતાં ગુલામોની કેળવણી માટે અલબામા સ્ટેટ તરફથી ૨૦૦૦ ડોલરની વાર્ષિક ગ્રાન્ટ કઢાડવામાં આવી હતી તે પોતાની સંસ્થાને મળે તેવી જોડવણ કરી તેણે નિશાળની શરૂઆત એક દેવળની લાંગી તુટી ઝુંપડીમાં સને ૧૮૮૧ માં કરી. શરૂઆતમાં ત્રીસ વિદ્યાર્થીઓ દાખલ થયા પણ તેમને રહેવાની તથા ખેસવાની પણ સવડ ન હતી અને ઝુંપડીની સ્થિતિ તો એવી ખરાબ હતી કે વર્ષાદ વર્ષે તો હોય ત્યારે જમી ઉઘાડવા સિવાય તેમાં ઉભા રહેવાય નહિ. તેવામાં એક ૧૦૦ એકર જમીન ૫૦૦ ડોલર માટે મળતી હતી તે તેણે દેવું કરીને વેચાણ લીધી. સને ૧૮૮૩ માં સ્ટેટ ગ્રાન્ટ ૩૦૦૦ ડોલર કરવામાં આવી અને હાલ તે વધારીને ૪૫૦૦ ડોલર કરવામાં આવી છે. હાલ સંસ્થાના કમ્પનમાં ૨૫૦૦ એકર જમીન અને લગભગ ૫૦ મકાનો છે. તેમાં ૭૫ કરતાં વધારે શિક્ષક છે અને ૧૦૦૦ સ્ત્રી તથા પુરૂષો ત્યાં કેળવણી લે છે. સંસ્થાનું વાર્ષિક ખર્ચ અત્યારે ૧,૫૦,૦૦૦ ડોલર છે. તે રકમ સસ્

કારની મદદ, જુદી જુદી જાતનાં 'એન્ડાઉમેન્ટ ફંડ,' બક્ષિસો તથા વિદ્યાર્થીઓની શી-
માંથી પૂરી થઇ રહે છે. વિદ્યાર્થીઓ પાસેથી દાખલ શી ૧૧૧ ડૉલર લેવામાં આવે છે અને
ખાધાખર્ચના દર માસે ૮ ડૉલર લેવામાં આવે છે. શરૂઆતમાં એવી પદ્ધતિ રાખવામાં
આવી હતી કે સંસ્થાને જે જે વસ્તુની જરૂરીયાતો હોય તે એકદમ ખરીદ ન કરતાં વિ-
દ્યાર્થીઓએ પોતે બનાવી લેવી. પ્રથમ તેમણે બેસવા માટે પાટલીઓ તથા ટેબલ બનાવ્યાં
પછી મકાન બાંધવા માટે ઇંટો ખાડી અને ચુનો પકવ્યો, આમ ધીમે ધીમે વિદ્યાર્થીઓ
કામ શીખતા ગયા અને અત્યારે સંસ્થામાં બહુજ ફર્નીચર વિદ્યાર્થીઓના હાથનું બનાવેલું
તથા સંસ્થાનાં બધાં મકાનોમાં ઇંટાનું, ચણતરનું તથા પ્લાસ્ટરીંગનું કામ વિદ્યાર્થીઓના
હાથનું કરેલું છે. ગરીબ વિદ્યાર્થીઓને મદદ રૂપ થઇ પડે તથા કામ કરવાની ઉલટ રહે
તેટલા માટે એવી પદ્ધતિ રાખવામાં આવી છે કે વિદ્યાર્થી જે કામ કરે તેની મહેનતના
પૈસા તેને ખાતે જમે કરવામાં આવે અને તેટલી રકમ તેની શી તથા ખોરાકી ખર્ચમાં
ઓછી લેવામાં આવે. જે વિદ્યાર્થીઓ તદ્દન ગરીબ હોય અને સ્કુલની ફી તથા ખાધા
ખર્ચમાં ખીલકુલ રકમ આપી શકે તેમ ન હોય તેમને માટે રાત્રિશાળાની ગોઠવણ રાખ-
વામાં આવી છે. તેવા વિદ્યાર્થીઓ દિવસે સંસ્થામાં કામ કરે છે અને રાત્રિશાળામાં અ-
ભ્યાસ કરે છે. અને જ્યારે તેમની શી તથા ખોરાકી ખર્ચ આપતાં કાંઇક રકમ બચાવે
ત્યારે તેઓ દિવસની શાળામાં દાખલ થાય છે. દિવસની શાળામાં અભ્યાસ કરનારાઓને
અડવાડીઆમાં બે દિવસ કામ કરવાનું હોય છે અને બાકીના દિવસો તેઓ વિદ્યાભ્યાસમાં
ગાળે છે. અભ્યાસક્રમ ચાર વર્ષનો રાખ્યો છે અને વિદ્યાર્થીને કયા ધંધાનું શિક્ષણ આ-
પવું તેમાં તેની ભુદ્ધિ, નૈસર્ગિક શક્તિ, શારીરિક બળ વિગેરેનો બહુ વિચાર કરવામાં આવે
છે. અને તેમાં દરેક વિદ્યાર્થીને સામાન્ય કળવણી આપવામાં આવે છે તથા અમુક ધં-
ધાનું એવું જ્ઞાન આપવામાં આવે છે કે જેમાંથી તે પોતાની આજીવિકા ચલાવી શકે.

આ સ્થળે આપણા ઇલાકામાં જુદા જુદા ઉદ્દેશોથી તથા જુદાં જુદાં ખાતાં તરફથી
આ દિશામાં કેટલી પ્રવૃત્તિ થયેલી છે તેનો ટૂંક સાર અસ્થાને નહિ ગણાય. સને ૧૯૧૪-
૧૫ ના ડાયરેક્ટર ઑફ પબ્લીક ઇન્સ્ટ્રક્શનના રીપોર્ટ પ્રમાણે આપણા ઇલાકામાં બ્રીટીશ
હદમાં ન્હાની મ્હોટી થઇને ૫૭ ઔદ્યોગિક તથા શિલ્પશાળાઓ છે અને તેમાં અભ્યાસ
કરતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા કુલ ૪૩૪૭ છે. તેમાં ૨૩ સંસ્થાઓ તદ્દન ખાનગી છે અને
તેમાં અભ્યાસ કરતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ૧૬૬૮ છે. બધી મળીને ૧૮ શાળાઓ શિલ્પ
શિક્ષણ માટેની કમીટીની દેખરેખ નીચે ચાલે છે અને તેમને દર વર્ષે લગભગ રૂ. ૧૦૦૦૦
ની સરકાર તરફથી ગ્રાન્ટ આપવામાં આવે છે. આ સંસ્થાઓમાં મુખ્ય નીચે પ્રમાણે છે:-

૧ વિકટોરીઆ જ્યુબીલી ટેકનીકલ ઇન્સ્ટીટ્યુટ,	મુંબાઇ.
૨ રણછોડલાલ છોટલાલ ટેકનીકલ ઇન્સ્ટીટ્યુટ,	અમદાવાદ.
૩ સર ડી. એમ. પીટીટ સ્કુલ ઑફ ઇન્ડસ્ટ્રીઝ,	અહમદનગર.
૪ ટેકનીકલ સ્કુલ,	ધૂળીઆ.
૫ મીશન ઇન્ડસ્ટ્રીયલ સ્કુલ,	બોરસદ.
૬ મીશન ઇન્ડસ્ટ્રીયલ સ્કુલ,	નડીઆદ

- ૭ એમ. વી. ઇ. સોસાયટીઝ સ્કુલ,
 ૮ સર ડી. એમ. પીટીટ ઇન્ડસ્ટ્રીયલ સ્કુલ,
 ૯ સ્કુલ ઓફ ઇન્ડસ્ટ્રી,
 ૧૦ રૉબર્ટસન સ્કુલ ઓફ ઇન્ડસ્ટ્રી,
 ૧૧ વી. જે. ટેકનીકલ ઇન્સ્ટીટ્યુટ,
 ૧૨ પારેખ ટેકનીકલ ઇન્સ્ટીટ્યુટ,

આરામતિ.
 સીર.ર.
 સાતારા.
 પંદરપુર.
 સકર.
 સુરત.

આ સંસ્થાઓમાં કેટલીક સંસ્થાઓનો ઉદ્દેશ હુન્નર ઉદ્યોગની કેળવણીની સાથે સાથે સામાન્ય કેળવણી આપવાનો પણ છે અને અમુક હુન્નર કેટલાક સંસ્થાઓમાં સારી રીતે શીખવાડવામાં આવે છે, પણ કાલ્પનિક તેમજ અભ્યાસિક શિક્ષણ બંને સંતોષકારક રીતે આપવાનો ઉદ્દેશ પાર પાડી કોઈ સંસ્થા પ્રખ્યાતિમાં આવી હોય તેવું બન્યું નથી. વડોદરા રાજ્યમાં નામદાર ગાયકવાડે આવાજ ઉદ્દેશથી કલાલવનની સ્થાપના કરી હતી અને શરૂઆતમાં વિદ્યાર્થીઓ માટે ત્યાં સારું આકર્ષણ હતું પણ હાલમાં તે સંસ્થાનું કામ જરા મંદ પડી ગયેલું જણાય છે. અમદાવાદ તથા મુંબઈમાં કેટલીક રાત્રિશાળાઓ ચાલે છે તે કેટલેક અંશે કારીગર વર્ગમાં સામાન્ય કેળવણીનો પ્રચાર કરવામાં મદદ રૂપ થઈ પડે છે પણ તેમની મદદનો ફાળો જે કામ કરવાનું છે તેના પ્રમાણમાં ઘણો જુજ ગણાય. આપણાં અનાથઆશ્રમોમાં શિલ્પશિક્ષણ તથા ઔદ્યોગિક શિક્ષણ આપવાનું દાખલ કર્યું હોય તો ઘણા અનાથોનાં જીવન સુધરે અને અનાથ આશ્રમો તેમાંથી પોતાનું કેટલુંક ખર્ચ પણ કહાડી શકે. પણ આપણા ઇલાકામાં એક પણ અનાથઆશ્રમમાં આવી બતના શિક્ષણની પદ્ધતિ નથી.

કેટલોક સમય થયાં રા. જીવણલાલ વૃજરામ દેશાઈ ખેરીસ્ઠર-એટ-લો તસ્કથી શ્રી ગુજરાત શારદા અને ઉદ્યોગ લવન નામની સંસ્થા કારીગર વર્ગમાં સામાન્ય કેળવણીનો પ્રચાર કરવાના હેતુથી તથા કેળવાયલા વર્ગમાં હસ્તશિક્ષણનો પ્રચાર કરવાના હેતુથી, સ્થાપવાની હીલચાલ ચાલે છે. તેમની યોજના એવી છે કે લગભગ ૫૦ વીધાં જમીન રાખવી અને તેમાં સામાન્ય શિક્ષણ માટે એક નિશાળ, વિદ્યાર્થીઓને રહેવા માટે એક મકાન તથા જુદા જુદા હુન્નર, ઉદ્યોગો શીખવવા માટે ઉદ્યોગ શાળાઓ રાખવી અને બાકીની જમીન ખેતીના શિક્ષણ માટે રાખવી. તેમાં ૧૪ વર્ષની ઉંમર ઉપરના વિદ્યાર્થીઓ લેવા અને દરેક વિદ્યાર્થીએ ચાર કલાક વિદ્યાભ્યાસમાં અને પાંચ કલાક અંગ મહેનતમાં ગાળવા. વિદ્યાર્થીઓ પાસેથી ભોજન તથા રહેવાના ખર્ચ માટે માસિક રૂ. ૯), નિશાળની શીના રૂ. ૧), અને ઉદ્યોગ શાળાની શીના વધુમાં વધુ રૂ. ૫), એ પ્રમાણે બધા મળી વધુમાં વધુ રૂ. ૧૫) લેવાનું દરાવવું, પણ તે રકમ વિદ્યાર્થીઓ પાસેથી પૂરી ન લેતાં, તેઓ ઉદ્યોગ શાળાઓમાં તથા ખેતરમાં કામ કરે તેવું જે ઉત્પન્ન આવે તે તેમને કાપી આપી બાકી જે રહે તે તેમની પાસેથી લેવું, જેથી વિદ્યાર્થીઓને પોતાના ખર્ચનો બોજો ઘણો ઓછો પડે અને જેમ જેમ પોતે કામ કરવામાં હોંશીયાર થતા જાય તેમ પોતાનું બધું ખર્ચ પણ કહાડી શકે. આ સંસ્થામાં બધું શિક્ષણ સ્વભાષા એટલે કે ગુજરાતી

દ્વારા આપવાનો વિચાર છે જેથી સમયનો ઘણો ખર્ચ થશે એમ માનવામાં આવે છે. સંસ્થા માટે જમીનની ગોઠવણુ થઈ ગઈ છે અને એક જીવન પર્યંત કામ કરનાર શિક્ષક મળે એટલે તેની શરૂઆત કરવાનો રા. જીવણલાલ ભાઈનો વિચાર છે.

આ દિશામાં મહાત્મા ગાંધીજીનો પ્રયાસ પણ ઘણો સ્તુત્ય છે. તેમનો મત એવો છે કે દરેક માણસે પોતાની આજીવિકા માટે અંગમહેનતજ કરવી જોઈએ અને પોતાની માનસિક શક્તિ-ઓનો ઉપયોગ પરોપકારી તથા જાહેર કાર્યો કરવામાં અને ઇશ્વરને ઝોળખવામાં કરવો ઘટે છે. આ વિચાર તેમણે પોતાના સત્યાગ્રહાશ્રમમાં અમલમાં મૂક્યો છે અને ત્યાં દરેક વિદ્યાર્થી તથા ગાંધીજી પોતે પોતપોતાનું કામ હાથેજ કરી લે છે તે ઉપરાંત સાત હાથની શાળા ત્યાં ગોઠવી છે અને આશ્રમવાસીઓને પહેરવાનાં કપડાં ઉપરાંત પણ કાપડ ત્યાં વણાય છે અને તે જગતમાં વેચાય છે. ગાંધીજી એવી ઉમેદ રાખે છે કે જુનરમાં બધા આશ્રમવાસીઓ લગભગ એક વર્ષમાં પ્રવીણ થઈ જશે અને તેમના આશ્રમનું ખર્ચ તેમાંથી પોતે કઢાડી શકશે. તેઓ એમ માને છે કે દરેક હિંદવાસીને વણાટ કામનું અને ખેતીનું જ્ઞાન તો અવશ્ય હોવું જોઈએ અને તેનું શિક્ષણ વિદ્યાર્થીને છેક ન્હાનપણથીજ અપાવું જોઈએ. દરેક વિદ્યાર્થીને સામાન્ય શિક્ષણ તેમજ હસ્તશિક્ષણ સાથે સાથે મળે એવીજ પદ્ધતિ ઉપર તેમના આશ્રમમાં કેળવણી અપાય છે. તેમની એક માન્યતા એવી છે કે દરેક માણસ જો દરરોજ ચાર કલાક અંગમહેનત કરે તો તેટલામાંથી તે પોતાની બધી જરૂરીયાતો મેળવી શકે. કેટલાક પાશ્ચાત્ય અર્થશાસ્ત્રીઓનો પણ આવો મત છે. તેઓનું એમ માનવું છે કે દુનિયામાં દિવસે દિવસે અસંતોષ વધે છે અને જીવન કલહ (struggle for existence) વધારે અને વધારે તીવ્ર થતો જાય છે તેનું મુખ્ય કારણ એ છે કે કામની જોડેથી જીવનને ન્હાને આપણે અમુક માણસો પાસે દિવસનો ઘણો વખત મજૂરીનું કામ કરાવીએ છીએ અને અમુક માણસો મજૂરનું કામ કરી તેમના કામની કીમત ઘણી બારે આંકી બીજાની અંગમહેનત ઉપર જીવે છે. એક અર્થશાસ્ત્રી લખે છે કે કોઈ પણ સુધરેલી પ્રજામાં બધાજ અંગમહેનત કરે અને માણસની જરૂરીયાતો ઉત્પન્ન કરવામાં ભાગ લે તો ચાર કે પાંચ કલાકની મહેનતથી અત્યારે જે સગવડો બહુ થોડાને મળી શકે છે તે દરેકને પ્રાપ્ત થાય. અને બાકીનો વખત કલા, સાહિત્ય વિજ્ઞાન વગેરે શુદ્ધિના વ્યાપારમાં પોતાની મરજી પ્રમાણે દરેક માણસ ગાળી શકે. વળી બધાજ માણસો ઉત્પાદન (production) માં ભાગ લેનારા હોય તેવા સિદ્ધાન્ત ઉપર જો સમાજનું બંધારણ હોય તો તેની એવી ગણતરી છે કે તેથી પ્રજા એટલી સુખી થાય અને તેની જરૂરીયાતો એટલી બધી સહેલાઈથી મળી શકે કે દરેક પુરૂષ અથવા સ્ત્રી લગભગ ૪૦ વર્ષની ઉંમરે કોઈ પણ જાતની અંગમહેનત કરવાની ફરજમાંથી મુક્ત થઈ શકે. તે ઉંમર પછી તેમનો બધો વખત તેઓ સાહિત્ય, કળા વિજ્ઞાન, ધર્મચિન્તન વગેરેમાં મળી શકે. આવી જાતના સમાજમાં ગરીબાઈ તો સંભવેજ નહિ. અને અત્યારે આપણા વિચાર તથા વર્તનમાં જે મોટો ભેદ રહે છે તે નીકળી જાય અને સર્વે મનુષ્યજાતિને લબ્ધ ઉંમરમાં ઉંમર ઉત્તરિતના પંથે વળી શકે.

નરહરિ દ્વારકાદાસ પરીખ.

અમદાવાદ.

વિદ્યાર્થીઓની શારિરિક કેળવણી.

હાલના વિદ્યાર્થીઓનાં શરીર જેવાં મુજબુત હોવાં નોંધએ તેવાં નથી એ નિર્વિવાદ છે. કારણ અસંખ્ય છે—કેટલાંક તરત દુર થઈ શકે એવાં છે, બીજાં ઘણાં વખત જતે ધીમે ધીમે મુઘરી શકશે. દરેક કારણ અને તેને અટકાવવાના અથવા સુધારવાના ઉપાયો આ સ્થળે દર્શાવવાની જરૂર નથી, માત્ર હાલ તુર્ત કેટલીક યોજના દાખલ કરવાથી સુધારો થઈ શકશે, અને તેવા માર્ગજ અતાવ્યા છે.

નિશાળના મકાનમાં હવા અને અજવાળાની પૂરતી સગવડ છે કે નહીં તેની તપાસ દાકતરની પાસે સહેલાઈથી કરાવી શકાય. મકાન મોટાં, સંગીન અને સુશોભીત હોવાં નોંધએ એમ કહેવાનું નથી, પણ આરોગ્ય શાસ્ત્રના નિયમ પ્રમાણે બધી સગવડ હોવી નોંધએ. એક વખત દાકતરની તપાસ થઈ રહ્યા બાદ કોઈ પણ હેડમાસ્તર સારી રીતે નજર રાખી શકે.

મકાનની સગવડતાની જોડે તેની સ્વચ્છતા વિષે પણ દેખરેખ પીવાનું પાણી અને રાખવાની છે, તેમાં ખાસ કરીને પાણી પીવાની ગોઠવણ અને મુત્રી. પીશાબખાના અને જનરૂની ચોખ્ખાઈ.

મકાનની આસપાસ ખુલ્લી જગ્યા ન હોય તો મ્યુનીસીપાલિટી અથવા તાલુકા બોર્ડ સાથે અટપટ કરીને થોડી ઘણી જગ્યા મળે તો સારું, અને આ બાબત પ્રગ્ન મત કેળવવાની ખાસ જરૂર છે. અને જન ગુજરાત કેળવણી મંડળ હયાતીમાં આવે તો આ સવાલ ખાસ ઉપાડી લેશે એવી આશા રાખું છું. સાધારણ રીતે ઘણાંખરાં છોકરાં સ્હવારના સાડા દસથી તે સાડા ચાર કે પાંચ વાગતાં સુધી નિશાળમાં રહે છે. જે દેશમાં કેળવણી પ્રસ્થાપન છે ત્યાં છોકરાંને નિશાળમાં મોકલ્યા વગર છુટકા નથી. ત્યારે કેળવણી ખાતાએ તેમજ નિશાળના અધિકારીઓએ નિશાળના મકાન તથા આસપાસની સ્વચ્છતા વિષે ખાસ ધ્યાન આપવું નોંધએ.

નિશાળમાં ૧૦૦ થી ૧૫૦૦ છોકરાં એકઠાં થતાં હોય ત્યાં કોઈ ચેપી રોગ. પણ ચેપી રોગવાળાં આવે તો ચેપ કેવી રીતે ફેલાય તેનો ખ્યાલ સ્હેજ આવી શકે.

ચેપી રોગવાળાં છોકરાંઓને શરૂઆતથીજ ઘેર મોકલી દેવામાં આવે તો તેમની માવજત પણ સારી થાય અને બીજાં છોકરાંમાં ચેપ ફેલાય નહીં. રોગની પારખ. કેટલાક સાખ્ય રોગો જેવા કે ગળસુણીયાં (Mumps) શહેરમાં ફાટી નીકળે છે ત્યારે નિશાળ મારફતે ઘણા ફેલાય છે. આવા કેટલાક ચેપી રોગોને પારખવાનું કામ મૂકેલ નથી અને જો માસ્તરો પારખી શકે તો

સારું. આંખ આવી હોય એવાં અને ખસ વાળાં છોકરાંને પણ સાધારણ રીતે દુર કરવામાં આવતાં નથી.

છોકરાં દાખલ થાય ત્યારે, અને ત્યાર પછી અમુક વખતને અંતરે છોકરાંની શારિ-
રિક તપાસ થવી જોઈએ. જો તેને વાસ્તે દાકતરો નિમવામાં આવે
શારીરિક તપાસ. તો ઘણો ભારે ખર્ચ થાય, પણ વખતે ખાનગી રીતે અથવા
સામાજિક સેવા કરનારાં મંડળ તરફથી કરી શકાય. ઘણેખરે
ઠેકાણે દાકતરો મફત કામ કરવાને તૈયાર થઈ શકે પણ નિશાળના અધિકારીઓએ આ
ખાખત ઉપર ધ્યાન આપ્યું નથી.

દુખળાં શરીર તથા મનવાળાં બાળકો. શારિરિક તપાસ કરાવીને છોકરાં કસરત કરવા લાયક છે કે
નહીં તેનો નિર્ણય કરવો જોઈએ અને માનસિક નબળાઈવાળાંને
વાસ્તે ખાસ ધોરણ ફેર થવો જોઈએ.

દરેક છોકરાંને વાસ્તે કસરત ફરજિયાત હોવી જોઈએ, પણ દાકતરના સરટીફિકેટથી
માફી મળી શકે. કસરતમાં, ચાલવાનો સમાવેશ કરવામાં આવે
કસરત. છે અથવા આવતો હતો તે વ્યાજબી નથી.

ડ્રીલથી ફાયદો થઈ શકે પણ તે કસરતની જગ્યાએ નહીં. ડ્રીલમાં ખાસ સંભા-
ળવાનું કે નિશાળના ટાઇમ ટેબલની સગવડ ખાતર મરજીમાં આવે
Drill. તે વખતે શીખવવાથી નુકશાન થવા સંભવ છે. મેં પોતે એક
વખત બપોરના અઢી વાગે છોકરાંને ખુલ્લા મેદાનમાં કસરત કરતાં
નંચ્યા છે, અને તે દીવસે તેજ કલાકે ગરમી ૧૧૦ ડીગ્રી હતી. ટીકાની જરૂર નથી.

કસરતનો ખરો વખત સ્થવારનો છે તે વખતે કસરત કરાવાય તો વધારે સારું,
નહીં તો સાંજે થોડો આરામ લીધા પછી.

કસરતશાળાઓ ધીમે ધીમે વધારવી અને લોકોમાં એ ખાખતનો શોખ ઉત્પન્ન કરવો
કસરતશાળા. જોઈએ. કસરતશાળામાં શરૂઆતનો ખર્ચ ઘણો નથી.

ખાસ કરીને કુસ્તી, મલખંલ, પેરેલલ બાર, દંડ અને ઉગ્રેસ રાખવાં.

છોકરીઓને વાસ્તે ઘરમાં કરી શકાય એવી કસરત શીખવવી, છોકરીઓને ઘરકામમાં
જોઈતી કસરતો થાય છે એવો અભિપ્રાય માનવા જેવો નથી.

કસરત થઈ રહ્યા બાદ જો દુધ પીવડાવવાની સગવડ થાય તો ઘણું સારું, ખાસ
કરીને ગરીબ છોકરાંને વાસ્તે.

અંગ્રેજી તથા સ્વદેશી રમતોને ઉત્તેજન આપવું. ઘણાં ખરાં છોકરાં ક્રિકેટ, ટેનિસ,
અને હૉકી જેવી રમતો પૈસાની મુશ્કેલીને લીધે રમી શકતાં નથી,
રમત. તો તેમને વાસ્તે આટાપાટા અને ખોલીલુ જેવી રમતો રખા-
વવી જોઈએ. રમતને વાસ્તે ડીરેક્ટરની ખાસ જરૂર છે અને દરેક
રમતના નિયમો નક્કી કરીને રાખવા જોઈએ.

નિશાળનો વખત બદલવો કે નહીં તે બાબત અનેક અભિપ્રાય છે. દરેક સંસ્થાને એકજ નિયમ લાગુ કરવાની જરૂર હું નોંધી શકતો નથી. ખરૂં જોતાં આપણું દેશમાં સ્થવારનો વખત વધારે અનુકૂળ પડે છે, અને ન્યાં બની શકે ત્યાં બપોરનો વખત કહાડી નાખ્યો હોય તો સાફ.

પણ જો ૧૦ા કે ૧૧ થી ૪ા કે પાંચનો વખત રાખવામાં આવે તો બપોરની રજના વખતમાં છોકરાંને ખાવાનું મળે તો સાફ. તે માતાપને ખર્ચે, કે મ્યુનીસીપાલિટીની કે તાલુકા બોર્ડની મદદથી.

ચણા મમરાવાળા. જો સગવડ નજ થાય તો જે ખાવાનું નિશાળની પાસે વેચાતું હોય તેની સ્વચ્છતા વિષે દેખરેખ રખાવવી જોઈએ.

મારા મત પ્રમાણે દરેક છોકરાંને (છોકરાંઓને ૧૪ વર્ષ પછી અને છોકરીઓને ૧૨ વર્ષ પછી) શારીર શાસ્ત્ર (physiology) નું સાધારણ જ્ઞાન આપવું જોઈએ અને તેમાં ખાસ કરીને ઇંદ્રીય વ્યાપાર શાસ્ત્ર વિષે માહિતી સાવચેતીથી દાખલ કરવી. પ્રો. ગુલ્ડનું પુસ્તક ઘણું સાફ છે. અને અમેરીકાની નિશાળોમાં જુદી રીતે શીખવાય છે. છોકરાઓને ખાસ કરીને બ્રહ્મચર્ય, હસ્તક્રિયા અને ચેપી રોગો વિષે જ્ઞાન મળવું જોઈએ કારણ કે કુદરતી ક્રીયા વિષે એમના બિનઅનુભવી મગજમાં ખોટા વહેમો ઉત્પન્ન થાય છે અને ખરાબ સોજતથી તેમને ખરાબ માર્ગે દોરાવાનો સંભવ રહે છે.

કેટલાક લોકોનો મત એવો છે કે આ બાબત જ્ઞાન આપવાની જરૂર નથી, અને આપવાથી નાહક જીજ્ઞાસા વધવાની બીક રહે છે. પણ આપણે જાણીએ છીએ કે હાઇ-સ્કૂલના વિદ્યાર્થીઓ આ બાબતમાં તદ્દન બિનચાકર હોતા નથી, ઘણું સાંભળે છે, તો પછી તેમને ખરૂં જ્ઞાન આપવાની જરૂર મને જણાય છે.

કેટલાક લોકોનો મત એવો છે કે આ બાબત જ્ઞાન આપવાની જરૂર નથી, અને આપવાથી નાહક જીજ્ઞાસા વધવાની બીક રહે છે. પણ આપણે જાણીએ છીએ કે હાઇ-સ્કૂલના વિદ્યાર્થીઓ આ બાબતમાં તદ્દન બિનચાકર હોતા નથી, ઘણું સાંભળે છે, તો પછી તેમને ખરૂં જ્ઞાન આપવાની જરૂર મને જણાય છે.

શરીર સુધારવાના થોડા માર્ગો બતાવ્યા છે—ખાસ કહેવાનું એટલું જ કે આ વિષય ઉપર ધ્યાન નહીં અપાય ત્યાં સુધી આપણી પ્રજાની શરીર શક્તિ ઘટતી જશે.

અમદાવાદ
તા. ૮-૧૦-૧૯૧૬.

{

સુમન્ત બ. મહેતા.

જુના નવા આંકની સરખામણી.

૧. ચાલુ આંકમાં, અને નવા આંકમાં, ત્રણ ઉભી હારો હોય છે. તેઓમાંની પહેલી એ હારોમાં કાંઈ ભૂલ પડતી નથી.

૨. ચાલુ આંકની ત્રીજી ઉભી હારમાં, ૧૧ ના આંક સુધી, થોડીજ ભૂલો પડે છે. પણ પછીના આંકમાં ભૂલો વધવા લાગે છે.

૩. ચાલુ આંકમાં ૧૨ ના આંકથી એ ત્રીજી હારોને મોંઢે કરવાનું અઘરું લાગવા માંડે છે. વળી મોંઢે કર્યા પછી તે ભૂલાઈ જાય છે. અને બહુ બહુ વાર મોંઢે કર્યા પછી પણ તે ભૂલાયાજ કરે છે.

૪. નીચલી નિશાળ છોડ્યા પછી તેઓને ભૂલી જનારાઓની સંખ્યા તેઓને યાદ રાખી શકનારાઓની સંખ્યા કરતાં ઘણી વધારે હોય છે. તેથી વ્યવહારમાં ઘણાં થોડાં લોકો તેઓનો ઉપયોગ કરી શકે છે.

૫. કોઈ આંકની ત્રીજી ઉભી હારમાંની કોઈ રકમ ભૂલી જવાય; તો આગલી આવડતી રકમમાં તે આંકની રકમ ઉમેરવાથી ભૂલાઈ ગયેલી રકમ આવડી જાય.

દાખલો:-

જો	૩૯	૮	૩૧૨	આવડે,
પણ	૩૯	૯		નહીં આવડે;
				તો ૩૧૨માં ૩૯ ઉમેરવાથી,
	૩૯	૯	૩૫૧,	એમ આવડી જાય.

પણ બાળક વિદ્યાર્થીઓ ૧ થી ૧૦ સુધીની રકમોજ મોંઢે ઉમેરી શકે છે. ૧૧ થી ૪૦ સુધીની રકમો પગલે પગલે તત્કાળ તેઓ મોંઢે ઉમેરી શકતા નથી; અને મહેતાજીઓ શીખવતા પણ નથી. તેથી એ યુક્તી તેઓ કામે લગાડી શકતા નથી.



૬. હવે નવા આંકો એવા સેહેલા છે કે તેઓમાંના કોઈ પણ આંકની ત્રીજી ઉભી હારમાંની કોઈ રકમ ભૂલી જવાય; તો આગલી આવડતી રકમમાં ઉમેરવાની રકમ માત્ર ૧ થી ૧૦ સુધીનીજ હોય.

દાખલો.

૩૬ નંબરનો નવો આંક જુઓ.

ત્યાં	૩૯	૯	૩૪૨	આવડે,
પણ	૩૯	૯		નહીં આવડે;
	૩૯	૯	૩૫૧,	તો ૩૪૨માં ૯ ઉમેરવાથી,
				એમ આવડી જાય.

૭. ચાલુ આંક એવા અધરા છે, કે ૩૯ ઉમેરવા પડે. નવા આંક એવા સહેલા છે, કે માત્ર ૯ જ ઉમેરવા પડે.

૮. ચાલુ આંક એવા અધરા છે, કે ભૂલ પછી ભૂલ પડ્યાજ કરે. અને ભૂલ તત્કાળ સુધારી લેવાનો ઇલાજ, વિદ્યાર્થીના હાથમાં નહીં.

પણ નવા આંક એવા સહેલા છે,

કે આગલી આવડતી રકમ,

પાછલી ભુલાઇ ગયલી રકમને,

યાદ દેવડાવતી જાય છે.

૯. નવા આંકોમાં, પહેલા ચાર અને પાછલા ચાર, એટલા સહેલા છે; કે તેઓમાં કાંઈ ભૂલ પડેજ નહીં.

“પાઠ્ય પુસ્તક સુધારા કમીટી”ના સર્વે સાહેબોની આગળ આ નવા આંકો, હું નમ્રતા પૂર્વક રજુ કરું છું.

“દેશી હોસાળ”ની ચોપડીમાંથી ૪૦ સુધીના ચાલુ આંકો કઢાવી નાંખી આ નવા આંક ફળવણી ખતાંના ડાયરેક્ટર સાહેબ સુકાવે; એવી અરજ તેઓ સાહેબને કરવાને “ફળવણી પરિપદ” ને આગ્રહ પૂર્વક ભલામણ કરશો.

આપના ઉત્સાહ, આગ્રહ, અને જળવાન પ્રયત્ન વિના એ સુધારો થઈ શકશે નહીં એમ હું માનું છું. તેથી વિશેષ વિનંતી કરું છું.

કામળ જાળકોની મુશ્કેલી થોડી ઓછી કરવાને માટે પરમેશ્વર આપ સર્વની સાથે સદા રહેજો; એવી મારી તેમના પ્રત્યે પ્રાર્થના છે.

જુના આંક ચાલુ રહે, અને નવા આંક પણ દાખલ કરવામાં આવે-એવું આપ કદી પણ થવા દેશો નહીં. જાળકોનો જોગો, ઓછો થવાને બદલે, તેથી વધી જાય.

રૂસ્તમજી મનચેરજી માબેદજી.

નંબર ૭, વાડીયા ચેહેલી,

ચીરા જબર,

મુંબઈ.

૪૦ સુધીના નવા આંક.

આંક સર્વજન અધરા છે; પણ ૪૦ સુધીના આંક નીચે પ્રમાણે સેહેલા કરી શકાય:—

ચાલુ આંક. આંક ૧.			નવા આંક. આંક ૧.			ચાલુ આંક. આંક ૪.			નવા આંક. આંક ૪.		
૧	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૪	૪	૩૧	૧	૩૧
૨	૧	૨	૨	૧	૨	૨	૪	૮	૩૨	૧	૩૨
૩	૧	૩	૩	૧	૩	૩	૪	૧૨	૩૩	૧	૩૩
૪	૧	૪	૪	૧	૪	૪	૪	૧૬	૩૪	૧	૩૪
૫	૧	૫	૫	૧	૫	૫	૪	૨૦	૩૫	૧	૩૫
૬	૧	૬	૬	૧	૬	૬	૪	૨૪	૩૬	૧	૩૬
૭	૧	૭	૭	૧	૭	૭	૪	૨૮	૩૭	૧	૩૭
૮	૧	૮	૮	૧	૮	૮	૪	૩૨	૩૮	૧	૩૮
૯	૧	૯	૯	૧	૯	૯	૪	૩૬	૩૯	૧	૩૯
૧૦	૧	૧૦	૧૦	૧	૧૦	૧૦	૪	૪૦	૪૦	૧	૪૦
આંક ૨.			આંક ૨.			આંક ૫.			આંક ૫.		
૧	૨	૨	૧૧	૧	૧૧	૧	૫	૫	૧	૨	૨
૨	૨	૪	૧૨	૧	૧૨	૨	૫	૧૦	૨	૨	૪
૩	૨	૬	૧૩	૧	૧૩	૩	૫	૧૫	૩	૨	૬
૪	૨	૮	૧૪	૧	૧૪	૪	૫	૨૦	૪	૨	૮
૫	૨	૧૦	૧૫	૧	૧૫	૫	૫	૨૫	૫	૨	૧૦
૬	૨	૧૨	૧૬	૧	૧૬	૬	૫	૩૦	૬	૨	૧૨
૭	૨	૧૪	૧૭	૧	૧૭	૭	૫	૩૫	૭	૨	૧૪
૮	૨	૧૬	૧૮	૧	૧૮	૮	૫	૪૦	૮	૨	૧૬
૯	૨	૧૮	૧૯	૧	૧૯	૯	૫	૪૫	૯	૨	૧૮
૧૦	૨	૨૦	૨૦	૧	૨૦	૧૦	૫	૫૦	૧૦	૨	૨૦
આંક ૩.			આંક ૩.			આંક ૬.			આંક ૬.		
૧	૩	૩	૨૧	૧	૨૧	૧	૬	૬	૧૧	૨	૨૨
૨	૩	૬	૨૨	૧	૨૨	૨	૬	૧૨	૧૨	૨	૨૪
૩	૩	૯	૨૩	૧	૨૩	૩	૬	૧૮	૧૩	૨	૨૬
૪	૩	૧૨	૨૪	૧	૨૪	૪	૬	૨૪	૧૪	૨	૨૮
૫	૩	૧૫	૨૫	૧	૨૫	૫	૬	૩૦	૧૫	૨	૩૦
૬	૩	૧૮	૨૬	૧	૨૬	૬	૬	૩૬	૧૬	૨	૩૨
૭	૩	૨૧	૨૭	૧	૨૭	૭	૬	૪૨	૧૭	૨	૩૪
૮	૩	૨૪	૨૮	૧	૨૮	૮	૬	૪૮	૧૮	૨	૩૬
૯	૩	૨૭	૨૯	૧	૨૯	૯	૬	૫૪	૧૯	૨	૩૮
૧૦	૩	૩૦	૩૦	૧	૩૦	૧૦	૬	૬૦	૨૦	૨	૪૦

ચાલુ આંક.
આંક ૭.

નવા આંક.
આંક ૭.

૧	૭	૭	૨૧	૨	૪૨
૨	૭	૧૪	૨૨	૨	૪૪
૩	૭	૨૧	૨૩	૨	૪૬
૪	૭	૨૮	૨૪	૨	૪૮
૫	૭	૩૫	૨૫	૨	૫૦
૬	૭	૪૨	૨૬	૨	૫૨
૭	૭	૪૯	૨૭	૨	૫૪
૮	૭	૫૬	૨૮	૨	૫૬
૯	૭	૬૩	૨૯	૨	૫૮
૧૦	૭	૭૦	૩૦	૨	૬૦

ચાલુ આંક.
આંક ૧૦.

૧	૧૦	૧૦
૨	૧૦	૨૦
૩	૧૦	૩૦
૪	૧૦	૪૦
૫	૧૦	૫૦
૬	૧૦	૬૦
૭	૧૦	૭૦
૮	૧૦	૮૦
૯	૧૦	૯૦
૧૦	૧૦	૧૦૦

નવા આંક.
આંક ૧૦.

૧૧	૩	૩૩
૧૨	૩	૩૬
૧૩	૩	૩૯
૧૪	૩	૪૨
૧૫	૩	૪૫
૧૬	૩	૪૮
૧૭	૩	૫૧
૧૮	૩	૫૪
૧૯	૩	૫૭
૨૦	૩	૬૦

આંક ૮.

આંક ૮.

૧	૮	૮	૩૧	૨	૬૨
૨	૮	૧૬	૩૨	૨	૬૪
૩	૮	૨૪	૩૩	૨	૬૬
૪	૮	૩૨	૩૪	૨	૬૮
૫	૮	૪૦	૩૫	૨	૭૦
૬	૮	૪૮	૩૬	૨	૭૨
૭	૮	૫૬	૩૭	૨	૭૪
૮	૮	૬૪	૩૮	૨	૭૬
૯	૮	૭૨	૩૯	૨	૭૮
૧૦	૮	૮૦	૪૦	૨	૮૦

આંક ૧૧.

૧૧	૧	૧૧
૧૧	૨	૨૨
૧૧	૩	૩૩
૧૧	૪	૪૪
૧૧	૫	૫૫
૧૧	૬	૬૬
૧૧	૭	૭૭
૧૧	૮	૮૮
૧૧	૯	૯૯
૧૧	૧૦	૧૧૦

આંક ૧૧.

૨૧	૩	૬૩
૨૨	૩	૬૬
૨૩	૩	૬૯
૨૪	૩	૭૨
૨૫	૩	૭૫
૨૬	૩	૭૮
૨૭	૩	૮૧
૨૮	૩	૮૪
૨૯	૩	૮૭
૩૦	૩	૯૦

આંક ૯.

આંક ૯.

૧	૯	૯	૧	૩	૩
૨	૯	૧૮	૨	૩	૬
૩	૯	૨૭	૩	૩	૯
૪	૯	૩૬	૪	૩	૧૨
૫	૯	૪૫	૫	૩	૧૫
૬	૯	૫૪	૬	૩	૧૮
૭	૯	૬૩	૭	૩	૨૧
૮	૯	૭૨	૮	૩	૨૪
૯	૯	૮૧	૯	૩	૨૭
૧૦	૯	૯૦	૧૦	૩	૩૦

આંક ૧૨.

૧૨	૧	૧૨
૧૨	૨	૨૪
૧૨	૩	૩૬
૧૨	૪	૪૮
૧૨	૫	૬૦
૧૨	૬	૭૨
૧૨	૭	૮૪
૧૨	૮	૯૬
૧૨	૯	૧૦૮
૧૨	૧૦	૧૨૦

આંક ૧૨.

૩૧	૩	૯૩
૩૨	૩	૯૬
૩૩	૩	૯૯
૩૪	૩	૧૦૨
૩૫	૩	૧૦૫
૩૬	૩	૧૦૮
૩૭	૩	૧૧૧
૩૮	૩	૧૧૪
૩૯	૩	૧૧૭
૪૦	૩	૧૨૦

ચાલુ આંક. આંક ૧૩.			નવા આંક. આંક ૧૩.			ચાલુ આંક. આંક ૧૬.			નવા આંક. આંક ૧૬.		
૧૩	૧	૧૩	૧	૪	૪	૧૬	૧	૧૬	૩૧	૪	૧૨૪
૧૩	૨	૨૬	૨	૪	૮	૧૬	૨	૩૨	૩૨	૪	૧૨૮
૧૩	૩	૩૯	૩	૪	૧૨	૧૬	૩	૪૮	૩૩	૪	૧૩૨
૧૩	૪	૫૨	૪	૪	૧૬	૧૬	૪	૬૪	૩૪	૪	૧૩૬
૧૩	૫	૬૫	૫	૪	૨૦	૧૬	૫	૮૦	૩૫	૪	૧૪૦
૧૩	૬	૭૮	૬	૪	૨૪	૧૬	૬	૯૬	૩૬	૪	૧૪૪
૧૩	૭	૯૧	૭	૪	૨૮	૧૬	૭	૧૧૨	૩૭	૪	૧૪૮
૧૩	૮	૧૦૪	૮	૪	૩૨	૧૬	૮	૧૨૮	૩૮	૪	૧૫૨
૧૩	૯	૧૧૭	૯	૪	૩૬	૧૬	૯	૧૪૪	૩૯	૪	૧૫૬
૧૩	૧૦	૧૩૦	૧૦	૪	૪૦	૧૬	૧૦	૧૬૦	૪૦	૪	૧૬૦
આંક ૧૪.			આંક ૧૪.			આંક ૧૭.			આંક ૧૭.		
૧૪	૧	૧૪	૧૧	૪	૪૪	૧૭	૧	૧૭	૧	૫	૫
૧૪	૨	૨૮	૧૨	૪	૪૮	૧૭	૨	૩૪	૨	૫	૧૦
૧૪	૩	૪૨	૧૩	૪	૫૨	૧૭	૩	૫૧	૩	૫	૧૫
૧૪	૪	૫૬	૧૪	૪	૫૬	૧૭	૪	૬૮	૪	૫	૨૦
૧૪	૫	૭૦	૧૫	૪	૬૦	૧૭	૫	૮૫	૫	૫	૨૫
૧૪	૬	૮૪	૧૬	૪	૬૪	૧૭	૬	૧૦૨	૬	૫	૩૦
૧૪	૭	૯૮	૧૭	૪	૬૮	૧૭	૭	૧૧૯	૭	૫	૩૫
૧૪	૮	૧૧૨	૧૮	૪	૭૨	૧૭	૮	૧૩૬	૮	૫	૪૦
૧૪	૯	૧૨૬	૧૯	૪	૭૬	૧૭	૯	૧૫૩	૯	૫	૪૫
૧૪	૧૦	૧૪૦	૨૦	૪	૮૦	૧૭	૧૦	૧૭૦	૧૦	૫	૫૦
આંક ૧૫.			આંક ૧૫.			આંક ૧૮.			આંક ૧૮.		
૧૫	૧	૧૫	૨૧	૪	૮૪	૧૮	૧	૧૮	૧૧	૫	૫૫
૧૫	૨	૩૦	૨૨	૪	૮૮	૧૮	૨	૩૬	૧૨	૫	૬૦
૧૫	૩	૪૫	૨૩	૪	૯૨	૧૮	૩	૫૪	૧૩	૫	૬૫
૧૫	૪	૬૦	૨૪	૪	૯૬	૧૮	૪	૭૨	૧૪	૫	૭૦
૧૫	૫	૭૫	૨૫	૪	૧૦૦	૧૮	૫	૯૦	૧૫	૫	૭૫
૧૫	૬	૯૦	૨૬	૪	૧૦૪	૧૮	૬	૧૦૮	૧૬	૫	૮૦
૧૫	૭	૧૦૫	૨૭	૪	૧૦૮	૧૮	૭	૧૨૬	૧૭	૫	૮૫
૧૫	૮	૧૨૦	૨૮	૪	૧૧૨	૧૮	૮	૧૪૪	૧૮	૫	૯૦
૧૫	૯	૧૩૫	૨૯	૪	૧૧૬	૧૮	૯	૧૬૨	૧૯	૫	૯૫
૧૫	૧૦	૧૫૦	૩૦	૪	૧૨૦	૧૮	૧૦	૧૮૦	૨૦	૫	૧૦૦

ચાલુ આંક.			નવા આંક.			ચાલુ આંક.			નવા આંક.		
આંક ૧૯.			આંક ૧૯.			આંક ૨૨.			આંક ૨૨.		
૧૯	૧	૧૯	૨૧	૫	૧૦૫	૨૨	૧	૨૨	૧૧	૬	૬૬
૧૯	૨	૩૮	૨૨	૫	૧૧૦	૨૨	૨	૪૪	૧૨	૬	૭૨
૧૯	૩	૫૭	૨૩	૫	૧૧૫	૨૨	૩	૬૬	૧૩	૬	૭૮
૧૯	૪	૭૬	૨૪	૫	૧૨૦	૨૨	૪	૮૮	૧૪	૬	૮૪
૧૯	૫	૯૫	૨૫	૫	૧૨૫	૨૨	૫	૧૧૦	૧૫	૬	૯૦
૧૯	૬	૧૧૪	૨૬	૫	૧૩૦	૨૨	૬	૧૩૨	૧૬	૬	૯૬
૧૯	૭	૧૩૩	૨૭	૫	૧૩૫	૨૨	૭	૧૫૪	૧૭	૬	૧૦૨
૧૯	૮	૧૫૨	૨૮	૫	૧૪૦	૨૨	૮	૧૭૬	૧૮	૬	૧૦૮
૧૯	૯	૧૭૧	૨૯	૫	૧૪૫	૨૨	૯	૧૯૮	૧૯	૬	૧૧૪
૧૯	૧૦	૧૯૦	૩૦	૪	૧૫૦	૨૨	૧૦	૨૨૦	૨૦	૬	૧૨૦
આંક ૨૦.			આંક ૨૦.			આંક ૨૩.			આંક ૨૩.		
૨૦	૧	૨૦	૩૧	૫	૧૫૫	૨૩	૧	૨૩	૨૧	૬	૧૨૬
૨૦	૨	૪૦	૩૨	૫	૧૬૦	૨૩	૨	૪૬	૨૨	૬	૧૩૨
૨૦	૩	૬૦	૩૩	૫	૧૬૫	૨૩	૩	૬૯	૨૩	૬	૧૩૮
૨૦	૪	૮૦	૩૪	૫	૧૭૦	૨૩	૪	૯૨	૨૪	૬	૧૪૪
૨૦	૫	૧૦૦	૩૫	૫	૧૭૫	૨૩	૫	૧૧૫	૨૫	૬	૧૫૦
૨૦	૬	૧૨૦	૩૬	૫	૧૮૦	૨૩	૬	૧૩૮	૨૬	૬	૧૫૬
૨૦	૭	૧૪૦	૩૭	૫	૧૮૫	૨૩	૭	૧૬૧	૨૭	૬	૧૬૨
૨૦	૮	૧૬૦	૩૮	૫	૧૯૦	૨૩	૮	૧૮૪	૨૮	૬	૧૬૮
૨૦	૯	૧૮૦	૩૯	૫	૧૯૫	૨૩	૯	૨૦૭	૨૯	૬	૧૭૪
૨૦	૧૦	૨૦૦	૪૦	૫	૨૦૦	૨૩	૧૦	૨૩૦	૩૦	૬	૧૮૦
આંક ૨૧.			આંક ૨૧.			આંક ૨૪.			આંક ૨૪.		
૨૧	૧	૨૧	૧	૬	૬	૨૪	૧	૨૪	૩૧	૬	૧૮૬
૨૧	૨	૪૨	૨	૬	૧૨	૨૪	૨	૪૮	૩૨	૬	૧૯૨
૨૧	૩	૬૩	૩	૬	૧૮	૨૪	૩	૭૨	૩૩	૬	૧૯૮
૨૧	૪	૮૪	૪	૬	૨૪	૨૪	૪	૯૬	૩૪	૬	૨૦૪
૨૧	૫	૧૦૫	૫	૬	૩૦	૨૪	૫	૧૨૦	૩૫	૬	૨૧૦
૨૧	૬	૧૨૬	૬	૬	૩૬	૨૪	૬	૧૪૪	૩૬	૬	૨૧૬
૨૧	૭	૧૪૭	૭	૬	૪૨	૨૪	૭	૧૬૮	૩૭	૬	૨૨૨
૨૧	૮	૧૬૮	૮	૬	૪૮	૨૪	૮	૧૯૨	૩૮	૬	૨૨૮
૨૧	૯	૧૮૯	૯	૬	૫૪	૨૪	૯	૨૧૬	૩૯	૬	૨૩૪
૨૧	૧૦	૨૧૦	૧૦	૬	૬૦	૨૪	૧૦	૨૪૦	૪૦	૬	૨૪૦

ચાલુ આંક.	નવા આંક.	ચાલુ આંક.	નવા આંક.
આંક ૨૫.	આંક ૨૫.	આંક ૨૮.	આંક ૨૯.
૨૫ ૧ ૨૫	૧ ૭ ૭	૨૮ ૧ ૨૮	૩૧ ૭ ૨૧૭
૨ ૫૦	૨ ૭ ૧૪	૨૮ ૨ ૫૬	૩૨ ૭ ૨૨૪
૨૫ ૩ ૭૫	૩ ૭ ૨૧	૨૮ ૩ ૮૪	૩૩ ૭ ૨૩૧
૨૫ ૪ ૧૦૦	૪ ૭ ૨૮	૨૮ ૪ ૧૧૨	૩૪ ૭ ૨૩૮
૨૫ ૫ ૧૨૫	૫ ૭ ૩૫	૨૮ ૫ ૧૪૦	૩૫ ૭ ૨૪૫
૨૫ ૬ ૧૫૦	૬ ૭ ૪૨	૨૮ ૬ ૧૬૮	૩૬ ૭ ૨૫૨
૨૫ ૭ ૧૭૫	૭ ૭ ૪૯	૨૮ ૭ ૧૯૬	૩૭ ૭ ૨૫૯
૨૫ ૮ ૨૦૦	૮ ૭ ૫૬	૨૮ ૮ ૨૨૪	૩૮ ૭ ૨૬૬
૨૫ ૯ ૨૨૫	૯ ૭ ૬૩	૨૮ ૯ ૨૫૨	૩૯ ૭ ૨૭૩
૨૫ ૧૦ ૨૫૦	૧૦ ૭ ૭૦	૨૮ ૧૦ ૨૮૦	૪૦ ૭ ૨૮૦
આંક ૨૬.	આંક ૨૬.	આંક ૨૯.	આંક ૨૯.
૨૬ ૧ ૨૬	૧૧ ૭ ૭૭	૨૯ ૧ ૨૯	૧ ૮ ૮
૨૬ ૨ ૫૨	૧૨ ૭ ૮૪	૨૯ ૨ ૫૮	૨ ૮ ૧૬
૨૬ ૩ ૭૮	૧૩ ૭ ૯૧	૨૯ ૩ ૮૭	૩ ૮ ૨૪
૨૬ ૪ ૧૦૪	૧૪ ૭ ૯૮	૨૯ ૪ ૧૧૬	૪ ૮ ૩૨
૨૬ ૫ ૧૩૦	૧૫ ૭ ૧૦૫	૨૯ ૫ ૧૪૫	૫ ૮ ૪૦
૨૬ ૬ ૧૫૬	૧૬ ૭ ૧૧૨	૨૯ ૬ ૧૭૪	૬ ૮ ૪૮
૨૬ ૭ ૧૮૨	૧૭ ૭ ૧૧૯	૨૯ ૭ ૨૦૩	૭ ૮ ૫૬
૨૬ ૮ ૨૦૮	૧૮ ૭ ૧૨૬	૨૯ ૮ ૨૩૨	૮ ૮ ૬૪
૨૬ ૯ ૨૩૪	૧૯ ૭ ૧૩૩	૨૯ ૯ ૨૬૧	૯ ૮ ૭૨
૨૬ ૧૦ ૨૬૦	૨૦ ૭ ૧૪૦	૨૯ ૧૦ ૨૯૦	૧૦ ૮ ૮૦
આંક ૨૭.	આંક ૨૭.	આંક ૩૦.	આંક ૩૦.
૨૭ ૧ ૨૭	૨૧ ૭ ૧૪૭	૩૦ ૧ ૩૦	૧૧ ૮ ૮૮
૨૭ ૨ ૫૪	૨૨ ૭ ૧૫૪	૩૦ ૨ ૬૦	૧૨ ૮ ૯૬
૨૭ ૩ ૮૧	૨૩ ૭ ૧૬૧	૩૦ ૩ ૯૦	૧૩ ૮ ૧૦૪
૨૭ ૪ ૧૦૮	૨૪ ૭ ૧૬૮	૩૦ ૪ ૧૨૦	૧૪ ૮ ૧૧૨
૨૭ ૫ ૧૩૫	૨૫ ૭ ૧૭૫	૩૦ ૫ ૧૫૦	૧૫ ૮ ૧૨૦
૨૭ ૬ ૧૬૨	૨૬ ૭ ૧૮૨	૩૦ ૬ ૧૮૦	૧૬ ૮ ૧૨૮
૨૭ ૭ ૧૮૯	૨૭ ૭ ૧૮૯	૩૦ ૭ ૨૧૦	૧૭ ૮ ૧૩૬
૨૭ ૮ ૨૧૬	૨૮ ૭ ૧૯૬	૩૦ ૮ ૨૪૦	૧૮ ૮ ૧૪૪
૨૭ ૯ ૨૪૩	૨૯ ૭ ૨૦૩	૩૦ ૯ ૨૭૦	૧૯ ૮ ૧૫૨
૨૭ ૧૦ ૨૭૦	૩૦ ૭ ૨૧૦	૩૦ ૧૦ ૩૦૦	૨૦ ૮ ૧૬૦

ચાલુ આંક.. આંક ૩૧.			નવા આંક. આંક ૩૧.			ચાલુ આંક. આંક ૩૪.			નવા આંક. આંક ૩૪.		
૩૧	૧	૩૧	૨૧	૮	૧૬૮	૩૪	૧	૩૪	૧૧	૯	૯૯
૩૧	૨	૬૨	૨૨	૮	૧૭૬	૩૪	૨	૬૮	૧૨	૯	૧૦૮
૩૧	૩	૯૩	૨૩	૮	૧૮૪	૩૪	૩	૧૦૨	૧૩	૯	૧૧૭
૩૧	૪	૧૨૪	૨૪	૮	૧૯૨	૩૪	૪	૧૩૬	૧૪	૯	૧૨૬
૩૧	૫	૧૫૫	૨૫	૮	૨૦૦	૩૪	૫	૧૭૦	૧૫	૯	૧૩૫
૩૧	૬	૧૮૬	૨૬	૮	૨૦૮	૩૪	૬	૨૦૪	૧૬	૯	૧૪૪
૩૧	૭	૨૧૭	૨૭	૮	૨૧૬	૩૪	૭	૨૩૮	૧૭	૯	૧૫૩
૩૧	૮	૨૪૮	૨૮	૮	૨૨૪	૩૪	૮	૨૭૨	૧૮	૯	૧૬૨
૩૧	૯	૨૭૯	૨૯	૮	૨૩૨	૩૪	૯	૩૦૬	૧૯	૯	૧૭૧
૩૧	૧૦	૩૧૦	૩૦	૮	૨૪૦	૩૪	૧૦	૩૪૦	૨૦	૯	૧૮૦
આંક ૩૨.			આંક ૩૨.			આંક ૩૫.			આંક ૩૫.		
૩૨	૧	૩૨	૩૧	૮	૨૪૮	૩૫	૧	૩૫	૨૧	૯	૧૮૯
૩૨	૨	૬૪	૩૨	૮	૨૫૬	૩૫	૨	૭૦	૨૨	૯	૧૯૮
૩૨	૩	૯૬	૩૩	૮	૨૬૪	૩૫	૩	૧૦૫	૨૩	૯	૨૦૭
૩૨	૪	૧૨૮	૩૪	૮	૨૭૨	૩૫	૪	૧૪૦	૨૪	૯	૨૧૬
૩૨	૫	૧૬૦	૩૫	૮	૨૮૦	૩૫	૫	૧૭૫	૨૫	૯	૨૨૫
૩૨	૬	૧૯૨	૩૬	૮	૨૮૮	૩૫	૬	૨૧૦	૨૬	૯	૨૩૪
૩૨	૭	૨૨૪	૩૭	૮	૨૯૬	૩૫	૭	૨૪૫	૨૭	૯	૨૪૩
૩૨	૮	૨૫૬	૩૮	૮	૩૦૪	૩૫	૮	૨૮૦	૨૮	૯	૨૫૨
૩૨	૯	૨૮૮	૩૯	૮	૩૧૨	૩૫	૯	૩૧૫	૨૯	૯	૨૬૧
૩૨	૧૦	૩૨૦	૪૦	૮	૩૨૦	૩૫	૧૦	૩૫૦	૩૦	૯	૨૭૦
આંક ૩૩.			આંક ૩૩.			આંક ૩૬.			આંક ૩૬.		
૩૩	૧	૩૩	૧	૯	૯	૩૬	૧	૩૬	૩૧	૯	૨૭૯
૩૩	૨	૬૬	૨	૯	૧૮	૩૬	૨	૭૨	૩૨	૯	૨૮૮
૩૩	૩	૯૯	૩	૯	૨૭	૩૬	૩	૧૦૮	૩૩	૯	૨૯૭
૩૩	૪	૧૩૨	૪	૯	૩૬	૩૬	૪	૧૪૪	૩૪	૯	૩૦૬
૩૩	૫	૧૬૫	૫	૯	૪૫	૩૬	૫	૧૮૦	૩૫	૯	૩૧૫
૩૩	૬	૧૯૮	૬	૯	૫૪	૩૬	૬	૨૧૬	૩૬	૯	૩૨૪
૩૩	૭	૨૩૧	૭	૯	૬૩	૩૬	૭	૨૫૨	૩૭	૯	૩૩૩
૩૩	૮	૨૬૪	૮	૯	૭૨	૩૬	૮	૨૮૮	૩૮	૯	૩૪૨
૩૩	૯	૨૯૭	૯	૯	૮૧	૩૬	૯	૩૨૪	૩૯	૯	૩૫૧
૩૩	૧૦	૩૩૦	૧૦	૯	૯૦	૩૬	૧૦	૩૬૦	૪૦	૯	૩૬૦

ચાલુ આંક.			નવા આંક.			ચાલુ આંક.			નવા આંક.		
આંક ૩૭.			આંક ૩૭.			આંક ૩૮			આંક ૩૮		
૩૭	૧	૩૭	૧	૧૦	૧૦	૩૮	૧	૩૮	૨૧	૧૦	૨૧૦
૩૭	૨	૭૪	૨	૧૦	૨૦	૩૮	૨	૭૮	૨૨	૧૦	૨૨૦
૩૭	૩	૧૧૧	૩	૧૦	૩૦	૩૮	૩	૧૧૭	૨૩	૧૦	૨૩૦
૩૭	૪	૧૪૮	૪	૧૦	૪૦	૩૮	૪	૧૫૬	૨૪	૧૦	૨૪૦
૩૭	૫	૧૮૫	૫	૧૦	૫૦	૩૮	૫	૧૯૫	૨૫	૧૦	૨૫૦
૩૭	૬	૨૨૨	૬	૧૦	૬૦	૩૮	૬	૨૩૪	૨૬	૧૦	૨૬૦
૩૭	૭	૨૫૯	૭	૧૦	૭૦	૩૮	૭	૨૭૩	૨૭	૧૦	૨૭૦
૩૭	૮	૨૯૬	૮	૧૦	૮૦	૩૮	૮	૩૧૨	૨૮	૧૦	૨૮૦
૩૭	૯	૩૩૩	૯	૧૦	૯૦	૩૮	૯	૩૫૧	૨૯	૧૦	૨૯૦
૩૭	૧૦	૩૭૦	૧૦	૧૦	૧૦૦	૩૮	૧૦	૩૯૦	૩૦	૧૦	૩૦૦
આંક ૩૮			આંક ૩૮			આંક ૪૦.			આંક ૪૦.		
૩૮	૧	૩૮	૧૧	૧૦	૧૧૦	૪૦	૧	૪૦	૩૧	૧૦	૩૧૦
૩૮	૨	૭૬	૧૨	૧૦	૧૨૦	૪૦	૨	૮૦	૩૨	૧૦	૩૨૦
૩૮	૩	૧૧૪	૧૩	૧૦	૧૩૦	૪૦	૩	૧૨૦	૩૩	૧૦	૩૩૦
૩૮	૪	૧૫૨	૧૪	૧૦	૧૪૦	૪૦	૪	૧૬૦	૩૪	૧૦	૩૪૦
૩૮	૫	૧૯૦	૧૫	૧૦	૧૫૦	૪૦	૫	૨૦૦	૩૫	૧૦	૩૫૦
૩૮	૬	૨૨૮	૧૬	૧૦	૧૬૦	૪૦	૬	૨૪૦	૩૬	૧૦	૩૬૦
૩૮	૭	૨૬૬	૧૭	૧૦	૧૭૦	૪૦	૭	૨૮૦	૩૭	૧૦	૩૭૦
૩૮	૮	૩૦૪	૧૮	૧૦	૧૮૦	૪૦	૮	૩૨૦	૩૮	૧૦	૩૮૦
૩૮	૯	૩૪૨	૧૯	૧૦	૧૯૦	૪૦	૯	૩૬૦	૩૯	૧૦	૩૯૦
૩૮	૧૦	૩૮૦	૨૦	૧૦	૨૦૦	૪૦	૧૦	૪૦૦	૪૦	૧૦	૪૦૦

લખાણોમાંથી ઉતારા.

હેડમાસ્તરોની આસીસ્ટન્ટ તરફ ફરજ.

આ વિષય ઉપર લખતાં રા. નરેન્દ્રભાઈ આપુલાઈ મળમુદાર જણાવે છે કે “ ઉપરી શિક્ષકનું કર્તવ્ય એ છે કે પોતાના તાબા નીચે મુકાયલા અનુદ્રેષ્ટ શિક્ષકોને પોતાના મદદનીશ ગણી તેની ઉપર વય પ્રમાણે પુત્રવત્ કે મિત્રવત્ શુદ્ધ પ્રેમ રાખી તેમના જીવનને ઉન્નત બનાવવા, તેમને ભાવીમાં મહાન શુશિક્ષિત શિક્ષક બનાવવા અત્યંત પરિશ્રમ લઈ, પોતાના દેશની અને દેશ આળોકની દાઝ જાળવી, પોતાની પવિત્ર ફરજ વિચારી તેઓને શિક્ષણ શૈલી બતાવવી, જ્ઞાન વધારવા ઉત્સાહ આપવો અને તેમને સહાય થવું, પોતાનું અનુરૂપ વર્તન રાખી—બતાવી તેમને તેવા થવા શુભ દ્યોતન કરવું પછી જીવો. દ્રેષ્ટનીંગ કોલેજના શિક્ષણ કરતાં અનુભવ સાથે મિત્રભાવે મળતું શિક્ષણ કેટલું અને કેવું ફળપ્રદ નીવડે છે; પણ અફસોસની વાત એ છે કે ઘણા શિક્ષિત શિક્ષકોનું વર્તન અનુરૂપ હોતું નથી, તેઓ પોતાની પોતાના દેશ પ્રત્યેની ફરજ સમજતા નથી, ને એમ સમજે છે કે અમને અમારી જગ્યાનોજ પગાર મળે છે. વિશેષ તસ્દી લઈ મગજમારી કરી આયુષ્ય ઓછું કરવાની જરૂર નથી. તેઓ પોતાને હસ્તગત થયેલા મદદનીશો તે ગુલામ જેવા, તે વૈતરૂ કરવાને નીમાયલા સમજે છે. ઘણા હેડમાસ્તરો ને આસીસ્ટન્ટોને પ્રમાદને, અજ્ઞાનને, લીધે બનતું નથી, ને તેવી સ્થિતિમાં હેડમાસ્તરો ને આસીસ્ટન્ટોનો એક બીજા ઉપર વૈરાગિ વર્ષે છે. અને આવી સ્થિતિમાંથી પસાર થતાં બે ચાર વર્ષમાં આ અનુદ્રેષ્ટ શિક્ષકો જ્ઞાનશૂન્ય, રગશીયા ગાડાની માફક પોતાનું શિક્ષણ કાર્ય ચલાવનારા ઉત્સાહીને પોતાના અજ્ઞાને મહાન ફળવણી ખાતાને બતાવેલા પંતુજ ખાતામાં દસ બાર રૂપિયાની નોકરીમાં નોકરીને ના લાયક પણ ગણાતા લાયક બની જાય છે.

પરિક્ષાઓ અને પરિક્ષકો.

એ સંબંધમાં લખતાં રા. મહડાકર નાગર જણાવે છે કે “ પ્રાથમિક શાળાઓના ધોરણોને અને અમુક વર્ગના અભ્યાસને અનુસરીને પરિક્ષાઓ લેવાવવી જોઈએ. એમ નથી થતું એમ કહેવાનો આશય નથી. પરંતુ પોતાના જ્ઞાન અને અનુભવના સવાલો ઘણી વખત પરિક્ષકથી પુછાઈ જવાય છે. આળોકની શક્તિને અને અભ્યાસક્રમને અનુસરીને પરિક્ષાઓ લેવાવી જોઈએ. છેવટના ભાગની અગરતો જે ભાગમાં નિર્ણય જણાય તેજ આખતના વધારે સવાલો પુછી નાપાસ કરવાની પદ્ધતિ ઘણા પરિક્ષકોએ અખ્યાર કરેલી હોય છે. અને એમ નહીં તો ધોરણનો જે ભાગ વધારે સખ્ત હોય તેમાંથી સવાલો પુછી વિદ્યાર્થીને ઓછી પાસ સંખ્યા બતાવી ઉપર ચલાવવો પડે છે. એટલે વિદ્યાર્થીને વરસ નકામું જતું નથી, પણ શિક્ષકનું પરિણામ નબળું દેખાઈ આવે છે. બિલાડી ઉંદરને પણ થોભે અને પોતાના અગ્ન્યાને પણ પકડે એમાં જેમ તદ્દાવત છે તેમ પરિક્ષાઓમાં પણ તદ્દાવત છે. ઉદાહરણ તરીકે:—ચોથી ચોપડીમાં ૧૪-૧૫ મા પાક પરમેશ્વર વીશેના છે. તેમાં એક ફકરો ઘણો લાંબો અને સખ્ત તથા કુદરતમાં બનતા બનાવોની પરંપરાની

હારમાળાના જોવો છે. તે વંચાવી આખા ધોરણને નાપાસ કર્યાનો દાખલો મહેં જાતે જોયો છે. જાણે તે ચોથા ધોરણની વાચનમાળામાં આ એકજ પાઠ હોય અને બીજા તેવા પાઠોનો અભાવ હોય તેમ આચરવામાં આવે છે, અહીં બિલાડીએ ઉંદરને પકડ્યો એમ સમજાય છે.

તેજ ચોપડીનો ૨૮ મો પાઠ લોભીયા વિશેનો છે. તે બીજે ગામ પરિક્ષામાં વંચાવી સર્વને પાસ કરવામાં આવે છે. અહીં બિલાડીએ પોતાના બચ્ચાને પકડ્યું એમ સમજવાનું છે. એકનું સાઈ અને બીજાનું નકાઈ દર્શાવવાને ઘણાખરા વિષયમાં આમ અગાઉથી પણ ગાઠવી રાખેલું હોય છે. આ ક્ષુદ્રતા, અધમતા, ની વાત નિરૂપાણે આલેખવી પડે છે. વળી પરિક્ષકોને ગાડાની મુસાફરી, ઉતારાની સગવડ, સીધા પાણીનો બદોબસ્ત, પથારીની સારવાર વગેરે મન ગમતું ન થયું હોય તોપણ પરિણામ નબળા આવેલા જણાય છે. ગામડામાં પરિક્ષા વખતે ગામ લોકો એકઠા થઈ જાય છે તેવે વખતે પરિક્ષક સાહેબ પોતાની શક્તિ ખતાવવા કે ચાલાકી જણાવવા પણ ચુકતા નથી. પાછળથી તો લોકો પણ તેની કદર પીછાન સારી રીતે કરી શકે છે.

મકાનો અને સગવડ.

આ સંબંધી લખતાં રા. જનાર્દન ન્હાનાલાલ પ્રભાસ્કર લખે છે કે:—“ગામડાંમાં નિશાળો માટે મકાનો મેળવવાના સંબંધમાં સરકારનું સાધારણ ધોરણ એવું હોય છે કે, ખનતાં સુધી ગામ લોકો તરફથી બાંધવામાં આવેલું તૈયાર મકાન નિશાળ માટે મળે એમ તે શોધે છે. કોઈ પણ ગામ તરફથી નિશાળ માટે અરજી કરવામાં આવે તો પ્રથમ એ સવાલ પૂછવામાં આવે છે કે, તમારી પાસે મકાનનું સાધન શું છે? ન્હાનાં ગામડાંઓમાં લોકોની સાંપત્તિક સ્થિતિ ઘણે ભાગે સંતોષકારક હોતી નથી, તેમજ અજ્ઞાન ખેડુત વર્ગને શિક્ષણ પ્રતિ વિશેષ અભિરૂચી નહોય એ સાહજિક છે. એ કારણને લીધે ઘણી વાર એમ અને છે કે ગામનો કોઈ સુશિક્ષિત ગૃહસ્થ પોતાના ગામમાં નિશાળ લાવવા માગે તો મકાન સંબંધી તમામ વ્યવસ્થા કરવાનું તેને શિર આપી પડે છે, અને એવા પ્રયત્નોને પરિણામે નિશાળનું ખોખું તૈયાર કરવામાં આવે છે. તોપણ ત્હેને સ્થાયીપણું પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી. ત્હેનું કારણ એ છે કે, એવાં મકાનો લોકલ બોર્ડ ખાતું સ્વીકારતું નથી. એકવાર મહા મહેનતે તૈયાર કરેલું મકાન રીપેર થવાને અભાવે પડી જાય છે, અને સરકારને નિશાળ ઉઠાડી મૂકવાનું સખળ કારણ મળી આવે છે. મકાન પસંદ કરવાની બીજી રીત મકાનો ભાડે મેળવવાં એ છે. નિશાળ માટે ભાડે મળનારાં મકાનો વસતાં ઘરો હોતાં નથી, એ સ્પષ્ટ છે. તે ઘરો વિદ્યાર્થીઓનાં આરોગ્ય રક્ષણ માટે બિલકુલ લાયક હોતાં નથી. હવા, ઉજસ અને સ્વચ્છતાનો તેમાં પૂર્ણ અભાવ હોય છે. અને મકાનના માલિકોને ભાડાની એવી કોઈ રકમ મળતી નથી કે તેઓ મકાનની ઉપર દર્શાવેલી હાજતો પુરી પાડવા ઉત્સુક રહે. મકાનોને અભાવે સરકાર ગામડાંને નિશાળો આપવા આનાકાની કરે છે.

પ્રાથમિક કેળવણી—એ વિષે પોતાના નિબંધમાં પુરુષોત્તમ લલ્લુભાઈ પારેખ પ્રાથમિક કેળવણીની પ્રગતીને માટે નીચેની સૂચનાઓ કરે છે.

૧ જ્યાં પાંચસો અને તેથી વધારે માણસની વસ્તી હોય તે ગામડાંઓમાં નિશાળ સ્થાપવી જોઈએ, એવે સ્થળે ઓછામાં ઓછા ત્રીસ છોકરા લાણુનારા હોઈ શકે.

૨ નિશાળની સંખ્યા દરેક સ્થળે રાજ્યની પેદાશના પ્રમાણમાં વધારવી જોઈએ.

૩ નિશાળ ખંધ કરતા પહેલાં ગામની વસ્તી, લાણુનારની સંખ્યા અને નહિ લાણુવા જવાનાં કારણો જોવાં જોઈએ.

૪ સ્વયંસેવકો, ગામડામાં ફરનાર સરકારી અમલદારો, મહેતાજીઓ અને મહેતીજીઓ વીગેરે દ્વારા કેળવણીના લાભ પછાત રહેલા વર્ગોને જણાવવાની જરૂર છે.

૫ મંદિરોના ખર્ચમાંથી કેળવણીની સ્થાપના કે વધારો થવો મુશ્કેલ છે. પરંતુ સદાવૃત્તોમાંથી નિશાળની સ્થાપના થઈ શકે.

૬ ગુજરાતી નિશાળોમાં ચાલતાં પુસ્તકો જ્યારે પસંદ કરવામાં આવે ત્યારે શાળાના જુના અનુભવી શિક્ષકો તે કામ કરનારી કમીટીમાં હોય તો વધારે સારું.

૭ તાલુકા જેવી ઉચ્ચ પ્રાથમિક શાળામાં ઉપરના ત્રણ ધોરણમાં ઇંગ્રેજી શીખવવાનું બની શકે તો ઠીક.

૮ શિક્ષકો કેળવાયલા અને દ્રેષ્ટ હોવા જોઈએ. દ્રેનીંગ કોલેજમાં સંસ્કૃત ભાષાને બદલે રાજભાષા શીખવવી જોઈએ.

ગ્રામ્ય શાળાઓ—એ વિષે લખતાં રા. દલપતરામ નાથજી પુરાણી કેળવણીના ઇતિહાસનું હુંકું દિગ્દર્શન કરીને પંચમહાલ અને રેવાકાંડાની કેળવણી સંબંધી સ્થિતિ વિષે નીચે પ્રમાણે લખે છે:—“ ગુજરાત પ્રાંતમાં કેળવણીમાં સર્વથી પછાત જો કોઈ સ્થાન હોય તો આ પંચમહાલ અને રેવાકાંડા ડીસ્ટ્રીક્ટજ છે. બીજા કોઈ પણ જિલ્લા કે એજન્સીઓ કરતાં આ જિલ્લા અને એજન્સીમાં શાળાઓની સંખ્યા છેક કમી છે. કેટલાંક મોટાં સહેરા અને થોડાંકજ મોટાં ગામડાંમાં માત્ર પુરા ધોરણ શીખવનારી શાળાઓ છે. બાકીના કુલ ગામડાના પ્રમાણમાં સેંકડે ૫ કે ૧૦ ટકા જેટલી છે.....વળી જે જે ગામડામાં શાળાઓનું અસ્તિત્વ છે તેમાં પણ સારા અને જોઈતા પ્રમાણમાં શિક્ષકો અને સાધનોની એટલી અ-પૂર્ણતા છે કે આજ વર્ષો થયાં તે ગામમાં શાળા સ્થાપન થયા છતાં એ કેળવણીનો નહિ જેવો પ્રચાર થયેલો જોવામાં આવે છે. આમ શિક્ષણની મંદ અસર થવાનાં લેખક ત્રણ કારણો આપે છે.

૧ નાણાંનો સંકેત.

૨ બાળકો ઉપર સાચો પ્રેમ રાખનારા શિક્ષક તરીકે પોતાના કર્તવ્ય સમજનારા સ્વદેશભક્ત શિક્ષકોનો અભાવ.

૩ ગામડાની પ્રજાની ગરીબાઈ અને અજ્ઞાન.

ખેડુતો, ખેતી અને હાલની કેળવણી.

એ વિષે ખેતાના નિબંધમાં રા. તલસીલાઇ એલ. પટેલ ખેડુતો તથા ખેતીના ધંધાની અવનતી વિષે કેટલુંક વિવેચન કરીને ગામડાની નિશાળોમાં થવા જોઈતા કેટલાક સુધારા સૂચવે છે. અભ્યાસક્રમમાં ખેતીનું શિક્ષણ દાખલ કરવાની, Superior નિશાળોમાં

ઈંગ્લેન્ડ વર્ગી કક્ષાડવાની, First aid શિખવવાની, ટ્રેઈન્ડ શિક્ષિકા વધારવાની અને ગ્રેન્ડુએટોને હેડમાસ્તર તરીકે રોકવાની ભલામણ તેઓ કરે છે. ઉપરાંત ગાંમડાની શાળાઓને અંગે સારાં પુસ્તકાલયો સ્થાપવાની અને કેળવણી ફરજિયાત કરવાની પણ તેઓ સૂચના કરે છે.

પ્રાથમિક સ્કુલોમાં હસ્તશિક્ષણ અને ગામડી રમતો.

એ વિષે પોતાના લેખમાં રા. રામલાલ શામળલાલ મટેલ લખે છે કે હાલમાં પદાર્થપાઠના ગૌણ ભાગમાં મેન્યુઅલ ટ્રેઈનીંગ તરીકે ખેતીનું ઉપયોગી શિક્ષણ આપીએ તો તેથી છોકરાઓને મોટી ઉમ્મરે ખેતીના ધંધામાં પડતાં શરમાવાનું કારણ મળે નહિ. દાખલા તરીકે દોરડાં બનાવવાં, પાન મુકવી, પાંજરાં ગુંથવાં, શિંકાં, શીકીઓ, કાપડા, પીપર, દામણ, ખેરા વીગેરે બનાવવાં.

તેમજ ગામડામાં વીરણો અને સરખટો ઘણી હોવાથી રમત ગમતની તથા વ્યવહારમાં લેવાય તેવી ચીજો બનાવતાં શિખવી શકાશે. દાખલા તરીકે તોરણો, મોર, ધુધરા, કડીઆ, સાદીઓ, ટટીઓ વીગેરે વગર પૈસે બનાવી શકાશે.

ઉપરાંત, રમતોના સંબંધમાં લેખક લખે છે કે “ક્રુટબોલ ક્રિકેટ વીગેરેમાં આપણને ઘણું ખર્ચ લાગે અને તેમાં થોડા છોકરા લાલ લઈ શકે પરંતુ આપણી જુની રમતો (ખારોપાટ, ખમચીકુંડું, ચકલિલ્લુ, ગેડીદડા) માં ઘણા છોકરા એકી વખતે લાલ લઈ શકે.

પ્રાથમિક શાળામાં બાળકોને દાખલ થવાની ઉમ્મર, અભ્યાસ અને તેનો શિક્ષક.

એ વિષે ‘એક અનુભવી’ લખે છે કે હાલ બાળકોને દાખલ કરવાની ઉમ્મર ઓછામાં ઓછી ચારની છે તે વધારીને છ કે સાત વર્ષની કરવી જોઈએ. પ્રાથમિક ધોરણોના અભ્યાસક્રમમાં લેખક નીચેના વીગતવાર સુધારા સૂચવે છે:—

પ્રાથમિક ધોરણોના ફેરફાર કરવા જેવા વિષયો.

આંક—

બાળવર્ગ—૧૦૦ સુધીની સંખ્યાનું જ્ઞાન.

પહેલું—૧×૧ થી ૨૦×૧૦ સુધી ઉપયોગમાં સહેલા મુખગણિતના દાખલા. પાંચ સુધીની રકમ બાદ કરવી ને ઉમેરવી.

બીજું—એકત્રીસા પૂરા, અર્ધા, દોઢા.

ત્રીજું—પાયા, પોણા, સવાયા, અઢીઆ.

ચોથું—ઉઠા, નાની અગીઆરી, આનાપાણ, બદામ.

પાંચમું—સાડા સાતનો પા, વડો એકો.

દીપ=સઘળે પદાર્થો વડે.—

ગણિત—

પહેલું ધોરણ—૬૦૦ લગીની સંખ્યા માંડતાં.

બીજું—૬૫ લાખ લગીની સંખ્યા માંડતાં, દશહજાર લગીનો સરવાળો આવે એટલી

સરવાળા બાદબાકી, ચાર આંકડાના ગુણ્યને બે આંકડાના ગુણકે ગુણવા, તથા છ આંકડાની રકમને બે આંકડાની રકમે ભાગવા.

ત્રીજું—ચાર આંકડાના ગુણક અને ભાજકવાળા ગુણાકાર ભાગાકાર—ગુણ્ય ભાજ્ય આઠ આંકડા સુધીના, ઉતરતી ચઢતી ભાંજણી, વિવિધ, સરવાળા, બાદબાકી, ગુણાકાર ને ભાગાકાર.

ચોથું—આણપાણના સરવાળા, બાદબાકી, ગુણાકાર ને ભાગાકાર, વ્યવહારિક અપૂર્ણાંકના સરવાળા, બાદબાકી, ગુણાકાર, ભાગાકાર, સહેલી ત્રિરાશી. (વધુતમ સાધારણ અવયવી તથા ગુરૂતમ સાધારણ અવયવ સુદ્ધાં)

પાંચમું—છઠું—સાતમું—હાલ છે તેમ.

ઇતિહાસ.

ધો. ૪ હાલ છે તેમ ગુજરાતનો.

ધો. ૫ બુદ્ધ, શુંકરાચાર્ય ૭૧૨ થી ૧૭૦૭ સુધીના કાળનો હિંદનો ઇતિહાસ.

ધો. ૬ ૧૭૦૭ થી ૧૮૧૮ સુધીનો (જેમાં ફક્ત મોગલ અને મરેઠાના સંબંધ પૂરતો) હિંદુસ્તાનનો ઇતિહાસ.

ધો. ૭ હિંદુસ્તાનનો પૂરો.

ટીપ્પ:—

હાલમાં ઇતિહાસમાં પાંચમાં છઠ્ઠામાં વધારે બોજરૂપ છે તેમ છઠ્ઠામાં તો અનિશ્ચિત છે—જેમકે આજ સુધીના બ્રિટિશ રાજનો—એટલે સાતમા ધોરણ જેટલોજ એવો અર્થ થાય છે અને તેથી તે ઘણો ભારે પડે છે.

વાંચનમાળા.—

આળપોથીમાં ફક્ત પહેલો ભાગ જે ‘વર્ગ’ ને નામે ઓળખાય છે તેટલોજ આળ વર્ગમાં જોઈએ.

પહેલીમાં આળપોથીનો બીજો ભાગ, તથા પહેલીમાંથી ટુંકાવીને હલકા કરેલા ૩૦ પાઠ.

ટીપ્પ:—સામાન્ય રીતે ઉપર ઉપરથી જોતાં પહેલીથી માંડી સાતમી લગી સુંદર રચનાવળી દેખાય છે. પણ પહેલેથી ચાર ધોરણ લગીની આળકાની શક્તિ જોતાં ભારે છે. પાઠ લાંબા લાંબા, અધરા શબ્દોની હારમાળા વાળા છે. તેથી ટુંકાવી સાદું રૂપ આપવાની જરૂર છે. છોકરાંઓની શક્તિ દિવસે દિવસે ઘટતી જાય છે, ત્યારે અભ્યાસનો બોજો વધતો જાય છે. આમ પ્રમાણ વ્યસ્ત છે તે હરેક રીતે નાપસંદ કરવા લાયક છે—હોપ વાંચન-માળાની ચોપડીના પાઠોની લાંબાઈ સાદાઈ તપાસતાં સ્પષ્ટ થઈ જશે.

કેટલીક જગાએ કવિતાઓ બદલવા જેવી છે. તેમાં કન્યાશાળામાં તો ખાસ જેમ કે, સ્વર્ગ ક્યાં હશે ? વગેરે.

વિશેષ=—કસરત, કવાયત, ડ્રીલ (કોઇકોઇ દાખલામાં અપવાદ રાખીને) ફરજિયાત દાખલ કરવા નોંધ્યો.”

બાળવર્ગને માટે જુદો શિક્ષક રાખવો નોંધ્યો, એવો લેખકનો અભિપ્રાય છે.

આધુનિક વિદ્યાર્થીઓની શરીર સંપત્તિ એ વિષે પોતાના લેખમાં રા. મૂળજીભાઈ પટેલ જણાવે છે કે નિશાળમાં ભણતા વિદ્યાર્થીઓનાં શરીર ઘણાં નબળાં છે માટે ગુજરાતના હિતચિંતકોએ તેના કારણો શોધી કાઢવાં નોંધ્યો. શરીરના સુધારા માટે લેખક સૂચવે છે કે નિશાળનો વખત સવાર સાંજનો રાખવો નોંધ્યો, મકાન સુધડ અને હવા અજવાળાંવાળાં રાખવાં નોંધ્યો અને વિદ્યાર્થીઓને પૌષ્ટિક ખોરાક મળે તે માટે મ્યુનીસીપાલિટી વીગેરેએ ચાંપતા ઉપાય લેવા નોંધ્યો.

ચિત્ર વિદ્યા એ વિષે લખતાં રા. કનૈયાલાલ આત્મારાંભ પટેલ જણાવે છે કે હિંદુસ્થાનમાં નિપૂણ ચિત્રકારો ગણ્યાગાંડ્યા છે ને ગુજરાતમાં એકે નથી માટે તે વિદ્યાને સ્કોલરશીપ વીગેરેથી ઉત્તેજન આપવું નોંધ્યો.

કેળવણી સંબંધી કેટલીક દલીલો એ સંબંધી પોતાના લેખમાં રા. હરીદાસ અમીચંદ અંબાણી નીચેના મુખ્ય સુધારા સૂચવે છે.

૧. હાલની શિશુ પદ્ધતિમાં ધંધાવાર કેળવણી આપવાની પદ્ધતિ હાલ તુરત એ હજાર ઉપરાંત વસ્તીવાળા ભાગોમાં દાખલ કરવી.

૨. બાળકોને નિશાળમાં દાખલ કરવાની વય ઓછામાં ઓછી સાત વર્ષની રાખવી.

૩. તાલુકાવાર ખેતીવાડીની શાળા સ્થાપવી.

૪ વેપારી અને વૈદ્યક શિક્ષણની વધારે શાળાઓ સ્થાપવી.

૫ દરેક મહાલવાર કીન્ડરગાર્ટન સ્કૂલો કહાડવી.

૬ શિક્ષકોની સંખ્યામાં વધારો કરવો જેથી નિદાન ત્રીસ બાળકો, માટે એક શિક્ષક મળી શકે.

૭ હુબર ઉદ્યોગની કેળવણી આપવા દરેક પ્રાન્તવાર એક નિશાળ કહાડવી.

૮ સ્ત્રીઓને ઉંચી કેળવણી માત્ર ભાષા દ્વારા આપવી.

૯ ગૃહ વ્યવસ્થા, ધર્મ નીતિ, આરોગ્ય વિદ્યા વીગેરેનું જ્ઞાન ખાસ કરીને સ્ત્રીઓને આપવું નોંધ્યો.

૧૦ મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓ માટે લત્તા વાર ખાસ વર્ગોની યોજના કરવી નોંધ્યો.

વર્તમાન કાળોપયોગી કેળવણી—એ વિષે પોતાના લેખમાં રા. મંજુલાલ જમનારામ દવે કેળવણીનો મુખ્ય હેતુ નીચેના વાક્યમાં સૂચવે છે. “આપણે જે કરવાનું છે તે એટલુંજ છે કે વર્તમાન કાળના હથોડા વડે (સાધનો વડે) ભૂતકાળની એરણ ઉપર (હિંદની પ્રાચીન સંસ્કૃતિ ઉપર) ધડાયલો ભવિષ્ય જીવન પ્રવૃત્તિ માર્ગ કેળવણીની

કક્ષામાં ઉપયોગી થઇ પડવો જોઇએ. જેથી ભૂતકાળની આપણી હિંદુત્વની સ્મૃતિના વસ્તુપર વર્તમાન સાધનનો-શક્તિનો-ઉપયોગ કરી જે સુંદર રૂપ યોજાય તે વડે આદર્શ પ્રજા રૂપે હિંદુત્વ ભાવી અમુક ચોક્કસ હેતુ પુરઃસર ઘડાઈ રહે. ”

પ્રાથમિક કેળવણી સાથે ખેતી અને કુન્નરનું જ્ઞાન આપવાની અને તેનાં છેલ્લાં ત્રણ વર્ષમાં ઈંગ્રેજી દાખલ કરવાની અને હિંદને લગતું અધુનું જ્ઞાન આપવાની તેઓ સૂચના કરે છે.

માધ્યમિક ધોરણમાં ઈંગ્લાંડ અમેરિકા, જાપાન જર્મની વગેરે દેશોનો ઇતિહાસ શિખવવાને અને તે ઉપરાંત ઈંગ્રેજી બીજી ભાષા અને ધંધાનું જ્ઞાન આપવાની તેઓ ભલામણ કરે છે.



પરિશિષ્ટ ૧.

(૧)

દેશી રાજ્યોને પૂછેલા સવાલોના ઉત્તરોનું તારણ.

કાઠીયાવાડ, ગુજરાત અને કચ્છના તમામ દેશી રાજ્યોના અધિકારીઓને ફળવણી સંબંધી ફેટલાક પ્રશ્નો પૂછવામાં આવ્યા હતા તેમાંથી માત્ર ૨૦ રાજ્યો તરફથી ઉત્તર મળ્યા હતા. જુનાગઢ, ચુડા તથા જસદણે પોતાના રાજ્યના રીપોર્ટ માત્ર મોકલી આપ્યા હતા, પણ તેમાંથી પૂછેલી હકીકત મળી શકતી નથી.

સદરહુ વીશ રાજ્યોની મળેલી હકીકતને નીચેના કાઠામાં બની શકે તેટલી આપી છે.

રાજ્યનું નામ.	ગામ-ડાની સંખ્યા	નિશાળ-વાળા ગામ-ડાની સંખ્યા.	નિશાળવાળા ગામ-ડાની સંખ્યા.	કન્યા-શાળા ફેટલા ગામ-માં છે.	કુલ શિક્ષકોમાં રહેલું પ્રમાણ.	શિક્ષકોનો પગાર.	કમીમાં કમી.	વધારે-માં વધારે.	કુલ શિક્ષકોની સંખ્યા	પ્રાથમિક ફળવણીની ખાસ સગવડ.
૧	જામનગર	૬૬૯	૧૮૩	૨૭	૧૩	૧૮	૧૦	૬૦	૧૩	પ્રાથમિક માધ્યમિક. મફત
૨	ભાવનગર	૬૬૬	૧૩૩	૨૦	૨૦	૨૮	૭	૧૨	૭	X
૩	સુથ	૨૬૧	૧૨	૪	૧	૬૯	૭	૩૦	૧	X
૪	ધરમપુર	૨૭૩	૨૭	૧૦	૨	૮	૧૦	૨૫	૧	પ્રાથમિક મફત.
૫	રાજપીપલા	૧૮૬	૮૨	૪૪	૮	૩૯	૦	૦	૧૦	લગભગ મફત.
૬	ગોંડળ	૧૭૪	૮૬	૪૪	૪	૩૦	૯	૭૦	૪	X
૭	રાધણપુર	૧૭૦	૨૨	૩	૨	૧૩	૧૦	૪૫	૧	પ્રાથમિક મફત.
૮	ભોરખી	૧૫૦	૭૬	૫૧	૨	૫	૩	૪૦	૨	X
૯	પોરબંદર	૧૦૨	૫૬	૫૩	૫	૨૬	૮	૬૦	૫	પ્રાથમિક મફત.
૧૦	વાંકાનેર	૧૦૦	૧૩	૧૩	૧	૨૩	૭	૪૦	૧	પ્રાથમિક મફત.
૧૧	પાલીતાણા	૯૬	૨૪	૨૫	૨	૩૧	૭	૭૦	૨	X
૧૨	ખંભાત	૯૦	૩૫	૩૯	૦	૦	૦	૦	૧	પ્રાથમિક મફત.
૧૩	વાંસદા	૮૭	૧૩	૧૫	૧	૩	૯	૪૫	૧	ગા. માં પ્રા. મફત
૧૪	રાજકોટ	૬૩	૧૭	૨૭	૩	૩૮	૬	૬૦	૫	ખેડુતો માટે પ્રાથમિક ફરજિયાત.
૧૫	લીંબડી	૪૮	૧૭	૩૫	૨	૨૬	૬	૬૦	૨	પ્રાથમિક ૭ થી ૧૧ છોક. ફરજ. પ્રાથમિક અને માધ્યમિક મફત.
૧૬	વળા	૪૬	૭	૧૫	૧	૦	૦	૦	૦	પ્રાથમિક મફત.
૧૭	માંગરોળ	૪૩	X	X	૧	૧૫	૦	૦	૧	પ્રાથમિક મફત.
૧૮	સુળી	૨૦	૧૧	૫૫	૧	૬૨	૬	૫૦	૧	સદર.
૧૯	સચીન	૨૦	૧૬	૮૦	૩	૨૩	૯	૪૦	૦	
૨૦	લાઈ	૧૪	૩	૨૧	૧	૦	૦	૦	૧	

શાળાની હાલની સંખ્યામાં વધારો કરવાની બાબતમાં કેટલાંક રાજ્યો કહે છે કે હવે નવી નિશાળો ઉઘાડવાની જરૂર નથી. કેટલાંક કહે છે કે લોકોની માંગણી પ્રમાણે ઉઘાડવામાં આવે છે. માત્ર ભાવનગર, માંગરોળ, સચીન અને મૂળીએ કેટલા ગામોમાં અત્યારેજ નવી નિશાળો ઉઘાડવાની જરૂર છે તે જણાવ્યું છે. મૂળીના ૨૦ ગામોમાંથી ૧૧ માં નિશાળ છે અને ૧ માં જરૂર છે. સચીનમાં ૨૦ માંથી ૧૬ ગામમાં નિશાળ છે અને ૨ માં જરૂર છે. માંગરોળમાં ૬ ગામમાં નિશાળની જરૂર છે. ભાવનગરના ૬૬૬ ગામોમાંથી ૧૩૩ માં નિશાળો છે, હાલ તુરંત ૧૨૧ વધારે ગામોમાં નિશાળની જરૂર છે.

૩. માંગરોળ અને ખલાતે અલાહિદી કન્યાશાળાની સંખ્યા જણાવી નથી. છોકરા-ઓની નિશાળોમાં કેટલી છોકરીઓ ભણે છે તે કાંઈએ જણાવ્યું નથી. પણ જે આંકડા આવ્યા છે તે ઉપરથી કન્યાકેળવણી બહુજ પછાત જણાય છે. એ સંબંધમાં રાજ્યોએ નક્કી કાર્યક્રમ ધડપો ધટે છે.

૫. નવી નિશાળ ઉઘાડતી વખતે ગામનાં લોકોને મદદ કરવાની ફરજ પાડવામાં નથી આવતી. પાલીતાણા રાજ્યમાં મકાન ગામલોકોને આપવું પડે છે અને ત્રીસ વિદ્યાર્થી આપવાની ફરજ પાડવામાં આવે છે. લીંબડી રાજ્યમાં જે મહિનામાં વિદ્યાર્થીની સંખ્યા ૧૫ થી ઓછી હોય છે તે મહિનાનો ખર્ચ ગામલોકોને આપવો પડે છે.

૬. શિક્ષકોના પુગાર સંબંધમાં ટ્રેન્ડ અને અનટ્રેન્ડના જૂદા પગારો દર્શાવવામાં આવ્યા છે. મોરબીમાં શરૂઆતનો પુગાર બહુજ ઓછો છે. ૩. ૩) થી માસ્તરો ગુજરાત શી રીતે ચલાવતા હશે ? બાકી બીજા ૩. ૬, ૭, ૮, ૯, ૧૦, ૧૨, થી શરૂઆત થાય છે, અને વધારેમાં વધારે ૪૦, ૫૦, ૬૦, લગી થાય છે. માત્ર ગોંડલમાં ૭૦, લગી થાય છે. પ્રથમ કેળવણી ખાતું એજન્સીને આધીન હતું તે દિવસનો આ ઉંચામાં ઉંચો 'સ્કેલ' નક્કી થયેલો હજૂ કાયમ રહ્યો છે. કચીમાં કમી પગાર બહુ હલકો છે. દસથી ઓછો રાખવો યોગ્ય લાગતો નથી.

૩. શિક્ષકોની સંખ્યા ભાવનગરમાં સૌથી વધારે છે, ટ્રેન્ડ શિક્ષકોનું પ્રમાણ ભાવનગર, રાજપીપળા, ગોંડળ, પાલીતાણા, મુળી અને સુથમાં ૩૦ ટકાથી વધારે છે. વાંસદા, મોરબી અને ધરમપુરમાં હસવા લાયક પ્રમાણ, ફક્ત ત્રણથી આઠ ટકા આવે છે. વાંસદામાં ૩૩ શિક્ષકોમાંથી એકજ ટ્રેન્ડ છે. મોરબીમાં ૧૪૮ માંથી આઠજ ટ્રેન્ડ છે.

૮. ૯. ઇંગ્લેન્ડ નિશાળો અને મિડલ સ્કુલો વળા અને સચીન શિવાય બધાં રાજ્યોમાં છે તે ઉપરાંત ગુજરાતી સ્કુલોના ઉપલા વર્ગમાં અંગ્રેજી કલાસો ભાવનગર અને ગોંડળમાં કાઢવામાં આવ્યા છે અને બીજા વિચાર ચાલે છે; ન્યારે લીંબડી સ્ટેટ ઇલાયદી નીશાળ કાઢવાની તરફેણમાં છે.

૧૦. ઉંચા અભ્યાસ માટેની શિષ્યવૃત્તિઓ લગભગ દરેક મોટા સ્ટેટમાં રાખવામાં આવી છે; ને ઇન્જનેરી, આર્સિ. ડાક્ટરી, ટેકનિકલ, વગેરે શિક્ષણને માટે હોય છે, વાંકાનેરમાં એલ. એલ. બી. સી. જવા જનાર માટે પણ એક ૩. ૨૫ ની સ્કોલરશીપ રાખવામાં આવી છે.

૧૧. પરદેશ અભ્યાસાર્થે જવા માટે કાંઈ પણ રાજ્યમાં ખાસ શિષ્યવૃત્તિ નથી.

૧૨. ખાસ જાતોમાં અંત્યજો માટે જામનગર, ભાવનગર, પોરબંદર, રાજકોટમાં શાળાઓ છે, મુસલમાનોની મદ્રેસા તથા ઉર્દુ સ્કુલો રાજ્યના ખરચે અથવા ખાનગી ગૃહસ્થોને ખરચે જામનગર, ભાવનગર, રાજકોટ, રાધનપુર અને ખંભાતમાં છે. જ્યારે રાજ-પીપળા અને સુંથમાં મુસલમાનોને મફત શિક્ષણ આપવામાં આવે છે. ગરાસીયા માટે ગોંડલમાં ઇંગ્લેંડની પબ્લિક સ્કુલ્સના ધોરણ પર ગરાસીયા કોલેજ કાઢવામાં આવી છે, જામનગરમાં ગરાસીયાઓ માટે બોર્ડિંગ છે અને મૂળીમાં ગરાસીયાઓને મફત શિક્ષણ આપવામાં આવે છે. પોરબંદરમાં ખારવાઓ માટે ખાસ નિશાળ કાઢવામાં આવી છે. અને સચીન અને સુંથમાં કાળીપરજને શિષ્યવૃત્તિઓ અથવા મફત શિક્ષણ માટે ગોંડલ સ્કુલ કરવામાં આવી છે.

૧૩. જામનગર અને લીંબડીમાં પ્રાથમિક અને માધ્યમિક શિક્ષણ મફત છે; જ્યારે ખંભાત, રાધનપુર, ધરમપુર, વાંકાનેર, સચીન, વળા અને મૂળીમાં પ્રાથમિક શિક્ષણ મફત છે. લીંબડીમાં સાતથી અગીયાર વર્ષના છોકરાઓ માટે પ્રાથમિક કેળવણી ફર-જિયાત પણ છે.

૧૪. સાધારણ નિયમ તરીકે નિશાળોમાં લણુતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા પર અંકુશ મૂકવામાં આવતો નથી. માત્ર ભાવનગર સ્ટેટમાં ખાનગી ઇંગ્રેજ શાળાને ઉત્તેજન આપવાના હેતુથી દરખાસ્તી હાઇસ્કુલ અને મિડલ સ્કુલના વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા મુકરર કરવામાં આવી છે.

(૨)

મ્યુનીસીપલ મંડળોને પૂછેલા પ્રશ્નોના આવેલા ઉત્તરોનું તારણ.

ગુજરાતના પાંચ જિલ્લાઓમાં ધધાં મળીને ૨૭ શહેરોમાં હાલ મ્યુનીસીપલ મંડળો ચાલુ છે. અમદાવાદ જિલ્લામાં ૧૦, ખેડામાં ૯, સુરત તથા ભરૂચ દરેકમાં ત્રણ ત્રણ, અને પંચમહાલમાં બે શહેરોમાં મ્યુનીસીપલ મંડળો છે. શહેરની વસ્તીના પ્રમાણમાં આ મંડળોના (૧) મોટા, (૨) વચલા તથા (૩) નાના એવા વિભાગો પાડી શકાય. ૨૨,૦૦૦ થી વધારે વસ્તીવાળા શહેરની મ્યુનીસીપાલીટી મોટી, ૧૦ થી ૨૨ હજારના વસ્તીની વચલા વર્ગની, અને દસ હજારથી ઓછી વસ્તીની નાની મ્યુનિસીપાલીટી કહેવાય. આ ત્રણે વર્ગના મ્યુનીસીપલ મંડળો કેળવણીમાં, એટલે કે વિશેષ કરીને પ્રાથમિક કેળવણીમાં જે કામ કરે છે તેની જુદી જુદી તપાસ લાઇશું. મોટી મ્યુનીસીપાલીટીઓ ફક્ત પાંચ છે, જિલ્લાવાર એકેક-અમદાવાદ, નડીયાદ, સુરત, ભરૂચ અને ગોધરા. વચલા વર્ગની નવ છે. અમદાવાદ જિલ્લામાં વિરમગામ અને ધોળકા, ખેડા જિલ્લામાં ઉમરેઠ, કપડવણજ, આણંદ અને ખોરસદ, સુરતમાં વલસાડ અને રાદેર, અને ભરૂચમાં અંકલેશ્વર છે. બાકીની ૧૩ સ્ત્રી તે નાની છે.

(૧) મોટી મ્યુનિસિપાલિટીઓ.

પાંચ મોટા શહેરોમાંથી ભરૂચ તરફથી પ્રત્યેકના ઉત્તરે મળ્યા નથી. તે શહેરની સ્કુલકમિટીના ચેરમેન અધિકારી ગૃહસ્થ છે તે કારણથી તેમ થયું હોય. તે શહેરના આંકડા અને શક્યા તેટલા કેળવણી ખાતાના વાર્ષિક રીપોર્ટ પરથી લીધા છે.

કેળવણી સંબંધી ખર્ચ—

અનુક્રમ નંબર.	શહેરનું નામ.	વસ્તી.	મ્યુનિસિપાલિટીનો કુલ ચાલુખર્ચ. ૧૯૧૪-૧૫	કેળવણી પાછળ કુલ ખર્ચ. ૧૯૧૫-૧૬	કુલ ખર્ચના કેટલા ટકા કેળવણી પાછળ.	કેટલા શહેરની વસ્તીના માથાદીઠ ખર્ચ.	કુલ ખાળાના કેટલા ભણે છે. ૧૯૧૪-૧૫	કુલ વસ્તીના કેટલા ટકા ભણે છે.
૧	અમદાવાદ	૨,૨૫,૫૦૦	૧૨,૬૪,૦૦૦	૮૮,૨૬૭	૬.૮	૦-૬-૪	૧૧,૨૧૧	૫.૦
૨	સુરત.	૧,૧૫,૦૦૦	૪,૫૬,૬૦૦	૫૧,૭૧૨	૧૧.૨	૦-૭-૫	૭,૬૮૬	૬.૯
૩	ભરૂચ.	૪૩,૫૦૦	૧,૪૩,૦૦૦	૨૮,૦૬૦	૧૯.૬	૦-૧૦-૪	૩,૩૬૩	૭.૭
૪	નડીયાદ.	૨૭,૦૦૦	૭૮,૦૦૦	૨૨,૮૮૩	૨૯.૩	૦-૧૩-૬	૨,૮૩૨	૧૦.૫
૫	ગોધરા.	૨૨,૦૦૦	૨૭,૬૭૦	૮,૦૧૦	૨૮.૯	૦-૫-૮	૧,૧૭૨	૫.૩

ઉપરના આંકડાઓથી એટલું તો સ્પષ્ટ સાબીત થાય છે કે જેમ જેમ વસ્તીના માથા દીઠ ખર્ચ વધારવામાં આવે તેમ તેમ નિશાળે જતા બાળકોનું પ્રમાણ વધારી શકાય. નડીયાદ માથા દીઠ સાડતેર આના જેટલી સારી રકમ ખર્ચે છે તેથીજ તે વસ્તીના ૧૦ા ટકાને ભણાવી શકે છે, નહીં કે તે શહેરમાં કાંઈ બહુ માથા છે તેથી અથવા ત્યાં સાક્ષરો પાકે છે તેથી. અમદાવાદ જો પોતાનો ખર્ચ ખમણા કરે, એટલે કે સવા છ આનાને બદલે સાડા પાંચ આના ખર્ચે તો હાલ પાંચ ટકા વસ્તીને ભણાવી શકે છે તેને બદલે દસ ટકા વસ્તીને ભણાવી શકે તે બીલકુલ નિઃસંશય છે. વિશેષ ભણતરને માટે નિશાળો અને બીજા સાધનો પુરા પાડવાનીજ ખોટી છે. રાજનગર અમદાવાદ અને આખા પ્રાંતમાં સૌથી પછાત જિલ્લાનું મુખ્ય શહેર ગોધરા એ બંને લગભગ એક સરખાજ આગળ વધેલા છે એ શોચનીય વાત ઉપરના આંકડાથી સ્પષ્ટ થાય છે.

૨. સરકાર અરબી માંડ આપે છે કે ઓછી ?

૨. ગ્રાંટની રકમ સરકાર તરફથી ધારા પ્રમાણે અરબી, એટલે ખર્ચના ૫૦ ટકા, મળવી જોઈએ તે પુરેપુરી કદી મળતી નથી એ સાધારણ ફરિયાદ છે. આ રકમ દર ત્રણ ત્રણ અથવા પાંચ પાંચ વર્ષે નક્કી કરવામાં આવે છે તેને બદલે દરસાલ આગલા વર્ષના ખર્ચના આંકડા ઉપરથી નક્કી થવી જોઈએ. વળી લગાડના વર્ષો દરમ્યાન ગ્રાંટમાં પાછ એકનો વધારો થશે નહીં એમ જણાવવામાં આવ્યું છે, અને લગાડ કેટલા વર્ષ હજી ચાલશે તે કહી શકાતું નથી. મ્યુનિસિપાલિટીઓને તો લગાડ દરમ્યાન પણ પોતાનો ખર્ચ વધારવાનું પડે છે, તો હાલ ૩૪ થી ૪૪ ટકા ગ્રાંટ મળે છે તે લગાડને અંતે પ્રમાણ વધીને ૨૫ થી ૩૩ સુધીનું થાય તો આશ્ચર્ય થઈ શકે નહીં.

૫૦ ટકાની ગ્રાંટને બદલે હાલ અમદાવાદને ફક્ત ૩૪ ટકા, સુરતને ૪૦ ટકા, ભરૂચને ૪૨ ટકા, નડીયાદને ૩૬, અને ગોધરાને ૪૪ ટકા ગ્રાંટ મળે છે.

૩-૪. ફેરડ અને અન્ય વિદ્યાર્થીઓ એક શિક્ષક દીઠ છોકરાની સંખ્યા.

૩-૪. અમદાવાદમાં ૫૬ ટકા શિક્ષકો ફેરડ છે. આ પ્રમાણ સંતોષકારક છે. સુરતમાં આ પ્રમાણ ફક્ત ૪૧ નું આવે છે, ભરૂચના આંકડા નથી, નડીયાદમાં ૫૫ ટકાનું આવે છે, અને પછાત ગોધરામાં ફક્ત ૩૫ ટકાનું આવે છે.

કોઈ ઠેકાણે પચીસ વિદ્યાર્થીઓ દીઠ એક શિક્ષક નથી. ૩૦ અથવા ત્રીસથી વધારે દીઠ એક એ પ્રમાણ બધાને માટે આવે છે. શિક્ષકોની સંખ્યામાં સાધારણ રીતે વધારો કરવો ઇષ્ટ લાગે છે.

૫. મકાનો.

૫. અમદાવાદના પ્રાથમિક શાળાનાં મકાનો પૈકી “ થોડાં સુધડ, સમઘડવાળા અને હવા અંજવાળાંવાળાં છે. ધણું તેવાં નથી. ” સાત લાખ રૂપિયાની રકમ મળે તો મનમાનતાં મકાન બંધાય. સુરત પણ તેજ પ્રમાણે કહે છે, અને ખર્ચની અટકળ દસ લાખ રૂ. આંકે છે. ભરૂચની માહિતી નથી. નડીયાદની ૧૨ નીશાળો પૈકી ત્રણના મકાનો મ્યુનિસિપાલિટીની માલેખીના અને સુધડ છે. બાકીના બાડાના મકાનો છે. પણ હવા અંજવાળાની ખામીની ખાસ ફરીયાદ નથી. ગોધરામાં સાધારણ રીતે સમઘડ ઠીક છે, પણ એક નવું મકાન મોટી નિશાળને માટે બાંધતાં રૂ. ૩૦,૦૦૦ નો ખર્ચ થાય. અમદાવાદ જેવા ગીચ વસ્તીવાળા શહેરની નાના બાળકોની નિશાળો પણ ગીચ હોય તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી.

૬. વધારે નિશાળોની જરૂરીયાત

૬. અમદાવાદને હાલ સુરત આઠ વધારે નિશાળોની જરૂર છે, સુરતને ચારની, અને નડીયાદને બેની છે. ગોધરામાં ધાંચી અને બીજા મુસલમાનો માટે પાંચ કુશન-શાળાઓ છે તેને જોડીને સાધારણ પ્રાથમિક કેળવણી આપવા જોઈએવાની જરૂર છે. દરેક શાળામાં બે શિક્ષક આપતાં વાર્ષિક ખર્ચ રૂ. ૧૫૦૦ નો થાય. લાંબા હાલનો ખર્ચ ફક્ત આઠ હજાર છે, તેમાં એકદમ આટલો ઉમેરો થઈ શકે નહીં. ૪ થા ૫ વર્ષે થઈ શકે.

૭. શિક્ષકોનો પગાર.

૭. અમદાવાદ પોતાના શિક્ષકોને મળતા કમીમાં કમી પગારમાં વધારો કરવાની જરૂર પાડે છે. અન્યેન્ડ શિક્ષકોને સરખાતથી રૂ. ૬ ને બદલે ૧૨, પહેલા વર્ષના ફેરડને ૧૨ ને બદલે ૧૫, બીજા વર્ષનાને ૧૫ ને બદલે ૨૦, અને ત્રીજા વર્ષવાળાને ૨૦ અથવા ૨૫ ને બદલે ૨૫ મળવા જોઈએ એમ વાજબી માને છે. સુરત

શિક્ષકોને હાલ મળતા પગારો સંતોષકારક માને છે, અને સૌથી વધારે પગાર રૂ. ૬૦ નો છે તેને બદલે એક જગ્યાનો રૂ. ૭૫ નો કરવો ઇષ્ટ માને છે. ભરૂચનો મત આપણે જાણતા નથી. નડીયાદ ધારે છે કે હાલ મળતા પગાર સંતોષકારક ન કહેવાય અને ઓછામાં ઓછો પગાર રૂ. ૧૨ આપવો જરૂરનો ધારે છે. ગોધરાએ ૨૫૪ ઉત્તર આપ્યો નથી અને “વધારો આપવાનું નાણાં સંબંધી સ્થિતિ ઉપર આધાર રાખે છે” એમ જણાવ્યું છે.

૮. કન્યાશાળાઓ તથા તેની શિક્ષિકાઓ.

૮. અમદાવાદમાં કુલ નીશાળાની સંખ્યા ૪૧ છે તે પૈકી ૧૧ કન્યાશાળાઓ છે, એટલે ચોથા ભાગની કન્યાઓ માટે છે. આ અગ્રાર પૈકી મુસલમાન લાઇઓની કન્યાઓ માટે તો એકજ છે એ શોચનીય સ્થિતિ છે. સુરતમાં ૨૯ પૈકી ૫ એટલે છઠ્ઠા ભાગની કન્યાશાળાઓ છે અને કેટલીક બીજામાં છોકરાઓ અને કન્યાઓ સાથે લેણે છે. ભરૂચમાં ૧૭ પૈકી ૭, નડીયાદમાં ૧૨ પૈકી ૪ એટલે ત્રીજા ભાગની અને ગોધરામાં પાંચ પૈકી એકજ કન્યાની શાળા છે. અમદાવાદમાં ટ્રેન્ડ શિક્ષિકાઓ ૬૭ ટકા છે, પણ સુરતમાં આ પ્રમાણ ફક્ત ૪૧ જ છે. પુરૂષ તથા સ્ત્રી શિક્ષિકા બન્ને માટે સુરતમાં ટ્રેન્ડ શિક્ષિકાનું પ્રમાણ ફક્ત ૪૧ ટકા, એટલે અસંતોષકારક છે. નડીયાદમાં ૯ માંથી ૭ એટલે ૭૭ ટકા શિક્ષિકાઓ ટ્રેન્ડ છે, અને પછાત ગોધરામાં ૯ માંથી ફક્ત એ, એટલે ફક્ત ૨૩ ટકા છે.

૯. અંત્યજ વર્ગ માટે શાળાઓ.

૯. અંત્યજ વર્ગો માટે અમદાવાદ જેવા સવા એ લાખ વસ્તીના શહેરમાં ફક્ત એ શાળા તથા એક વર્ગ છે. સુરતમાં પણ એ અંત્યજ શાળા છે, ભરૂચની ખબર નથી, નડીયાદમાં એક નથી અને ગોધરામાં એક છે અને તે “ઉર્દુસ્કુલ સાથે જોડેલી છે.” અમદાવાદની સંખ્યા નિર્વિવાદ ઓછી છે અને ઓછો ખર્ચ એ તેનું કારણ દેખાય છે. સુરતની સંખ્યા ઠીક છે, છતાં ત્યાં વધારાની જગ્યા છે, નડીયાદમાં ખ્રિસ્તી મીશનરીની બોર્ડીંગ સાથેની અંત્યજ શાળા હોવાથી ત્યાંની મ્યુનિસીપાલિટીને જરૂર નહીં લાગતી હોય. આપણે કરવાનું કામ બીજાઓ કરે છે, માટે આપણે કરવાની તસ્દી લેવી નહીં એ દલીલ કોઈ પણ પ્રગતીય સંસ્થા નજર કરે એમ આપણે માની લઈએ. કેળવણીની બાબતમાં ગુજરાતમાં પ્રથમ પદ ધરાવતું શહેર આ બાબતમાં કેમ પાછળ પડ્યું હશે તે પ્રશ્ન સહજ પૂછાયા વિના રહેવાતું નથી. ગોધરામાં ઉર્દુ સ્કુલને જોડીને કાલેલી અંત્યજશાળા ઉપર શું પરિણામ આવ્યું છે તે મનન કરવા જેવું હશે.

૧૦-૧૧. શિક્ષણ
પ્રસારનો વિશેષ
ખર્ચ ક્યાંથી
કાઢવો ?

૧૦-૧૧. અમદાવાદના પ્રતિનિધિનો મત છે કે “ સરકારે તથા મ્યુનિસિપાલિટીએ મળી આ સુધારા કરવા જોઈએ. બન્નેએ સરખા હિસ્સા આપી આ સુધારો કરવો. ” સુરતના પ્રતિનિધિ મ્યુનિસિપાલિટીના ખીજ કરો સાથે કેળવણીનો ખાસ કર નાખવો એમ સૂચવે છે તથા સરકાર તેટલીજ ગ્રાંટ આપે તો તેમાંથી વધારાનો ખર્ચ કાઢી શકાય, હાલની ચાલુ આવકમાંથી કાઢી શકાય તેમ નથી એમ જણાવે છે. નડીયાદ કહે છે કે હાલમાંજ અમારી મ્યુનિસિપાલિટી જોઈએ તે કરતાં વધારે (૨૬ ટકા) ખર્ચે છે તેથી ચાલુ મહેસુલ માંથી કાંઈ વિશેષ મળી શકે નહીં, અને સરકાર પુરી ગ્રાંટ આપે તો વધારાનું ખર્ચ થઈ શકે. ગોધરા પણ નડીયાદ પ્રમાણેજ કહે છે.

આ પાંચ શહેર પૈકી ફક્ત એક, અમદાવાદ દસ ટકાથી ઓછું ખર્ચ કરે છે એમ આપણે ઉપરના કોષ્ટક પરથી જોયું છે. તેના પ્રતિનિધિનો મત છે કે આવકના દસ ટકા ઓછામાં ઓછા કેળવણી માટે ખર્ચવા જોઈએ. તે મત પ્રમાણે વર્તવામાં આવે તો હાલ ૮૮ હજાર ખર્ચાય છે તેને બદલે ૧૦૭ હજાર, એટલે ૧૯ હજાર વધારે શિક્ષણ માટે ખર્ચાય. સુરત ૧૦ ટકાથી વધારે ખર્ચે છે, છતાં દસ ટકાના નિયમથી બંધાવા ખુશી નથી. નડીયાદ કહે છે કે દસ ટકા થી વધારે રકમ ખર્ચવી જોઈએ. ભરૂચની માહિતી નથી. ગોધરાએ સ્પષ્ટ ઉત્તર આપ્યો નથી.

૧૨. અંદાજ પત્ર.

૧૨. અંદાજ પત્ર ધડવાની સત્તા ઉપર પૈસાની તંગી શિવાય ખીજો કોઈ પ્રતિબંધ નથી. વિશેષ પૈસા મળે તો સૌએ વાપરવાને તૈયાર છે, અને વાપરવાની જરૂર છે.

૧૩. ફી માફ કરવી?

૧૩. શ્રી હાલના સંજોગોમાં માફ કરવાની વિરૂદ્ધમાં પાંચે શહેર છે. ખીજ કોઈ રીતે (સરકાર તરફથી) તેટલીજ રકમ મળે તે શિવાય કોઈ રીતે શ્રી જતી કરવા તૈયાર નથી. અમદાવાદના પ્રતિનિધિ તો કહે છે કે “ જે લોકો શ્રી આપી શકે એવી સ્થિતિમાં છે તેમની પાસેથી શ્રી બંધ કરવી જરૂર જણાતી નથી, ” પ્રાથમિક શિક્ષણ ફરજિયાત થયાં પહેલા શ્રી માફ કરવી કે નહીં તે પ્રશ્નનો નિકાલ આ ઉત્તરથી થાય છે.

૧૪. શારીરિક તપાસ
અને કેળવણી.

૧૪. શારીરિક તપાસની વ્યવસ્થા એકે શહેરમાં નથી. અમદાવાદના પ્રતિનિધિ લખે છે કે “ સ્કુલબોર્ડની સુચનાથી ત્રણ દાકતર મેમ્બરોએ શારીરિક તપાસનું કામ કરવાની હા કહી છે ” પણ હજી શરૂઆત થઈ લાગતી નથી. બધા શહેરોમાંના નોકરીઆત તથા ધંધાદારી દાકતરો મળી આ કામ સ્વેચ્છાથી વગર પગારે ઉપાડી લેવાની થો-

જના કરે તો આ કામ સુલભ થઈ જાય. તે સિવાય કૃત્રી રીતે અને ક્યારે થશે તે સમજાતું નથી.

શારીરિક કેળવણી હીલ તથા કસરત રૂપે બધે આપવામાં આવે છે. પણ યોગ્ય કસરતશાળા અથવા ખુલી જગ્યાના અભાવે કામ સંતોષકારક થતું નથી. અમદાવાદમાં કન્યાઓને હીલ ઉપરાંત Skipping રિક્પિંગ શીખવાય છે.

૧૫. ધાર્મિક અને નૈતિક શિક્ષણ.

૫. ભુદ્ધ ધાર્મિક શિક્ષણ ક્યાંય આપવામાં આવતું નથી. ફક્ત અમદાવાદમાં કાલુપુર ઉદ્ધુ નિશાળમાં એક ગૃહસ્થની મદદથી કુરાન શિખવામાં આવે છે.

નૈતિક શિક્ષણ વાંચનમાળામાં નીતિના પાઠો છે તેના સિવાય બીજી કોઈ રીતે અપાતું નથી. ફક્ત નડીયાદમાં “ધાર્મિક અને નૈતિક શિક્ષણ નીતિ ધર્મોત્તેજક મંડળ તરફથી અપાય છે.”

૧૬. ધંધા હુન્નર માટે શાળા.

૧૬. ધંધા હુન્નરની શાળા ફક્ત સુરત શહેરમાં એક છે. બીજે ક્યાંય નથી. અમદાવાદની સ્કુલ બોર્ડ પાસે આવી એક શાળાની દરખાસ્ત છે, પણ મંજૂર થશે એવાં કાંઈ ચિન્હ નથી.

૧૭. અપંગો માટે શાળા.

૧૭. અપંગોને માટે ક્યાંયએ નિશાળ નથી. અમદાવાદમાં ખહેરા મુંગાની શાળાને મ્યુનીસીપાલીટી ગ્રાંટ આપે છે.

૧૮. સત્વર પ્રસાર તથા સુધારા માટે સામાન્ય સુચનાઓ.

૧૮. અમદાવાદના પ્રતિનિધિ સત્વર પ્રસાર માટે નીચેના ઉપાયો સૂચવે છે. (ક) પછાત વર્ગો માટે નિશાળો. (ખ) કન્યાશાળાઓ અને ખાસ કરીને મુસલમાન કન્યાઓ માટે. (ગ) મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓ માટે નિશાળો. (ઘ) શહેરોમાં રાત્રિશાળાઓ (ચ) ફરજિયાત કેળવણી. સુધારા માટે તેઓ અનેક ઉપયોગી સુચનાઓ કરે છે તેની સંખ્યા મોટી હોવાથી તેમાંથી થોડી નીચે આપી છે. (ક) બાળ વર્ગો માટે ટ્રેન્ડ સ્ત્રીશિક્ષકો રોકવી. (ખ) દરેક નિશાળને બગીચો અને કસરતશાળા આપવાં. (ગ) કોઈ પણ નિશાળમાં ૩૦૦ કરતાં વધારે છોકરાં ન રાખવા. (ઘ) પાંચમા, છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં ઇંગ્લેશ ઐત્તિહાસિક વિષય તરીકે શીખવવું. (ચ) કન્યાશાળાઓમાં વ્યાકરણ ત્રીજાને બદલે પાંચમા ધોરણથી શરૂ કરવું, તથા હાર્મોનીયમ આપવું (છ) બાળવર્ગના છોકરાંઓને ધણા ભાગે રમત ગમતમાં બહાર ફેરવવા જોઈએ. (જ) નાના બાળકોને વર્ષમાં ચાર વખત એક એક અડવાડીયાની રજા આપવી.

સુરતના પ્રતિનિધિ આ પ્રશ્નનો ઉત્તર આપવાને કાંઈ ખાસ ઉત્સાહ ન બતાવતાં હુંકમાં એટલું લખે છે કે “સત્વર પ્રસારની બાબત પ્રજા કેળવણીની જેવી કદર કરે તેના ઉપર હોડવી જોઈએ.”

નદીયાદના પ્રતિનિધિ “ નાણાંની તંગી ” એ સર્વ દુઃખોનું કારણ બતાવે છે. તે દુર થાય તો બધાં સારાં વાનાં આવે એવો તેમનો લખવાનો આશય છે.

ગોધરાના પ્રતિનિધિ (૧) પછાત વર્ગ માટે મફત ફળવણી તથા (૨) પછાત કોમોમાં ફળવણીના વર્ગ નરફી ફળવણી માટે ઉપદેશ એ બે સાધનો સૂચવે છે.

(૨) વચલા વર્ગની મ્યુનીસીપાલિટીઓ.

(૧) ખર્ચ કેટલો કરે છે.

ઉપર કહ્યા પ્રમાણે નવ શહેરોના મંડળો આ વર્ગમાં આવે છે. તેઓ પ્રાથમિક ફળવણી પાછળ કેટલો ખર્ચ કરે છે, તેના કુલ ખર્ચના પ્રમાણમાં આ ખર્ચ કેટલા ટકા થાય છે વીગેરે હકીકત નીચેના કોષ્ટકમાં આપી છે.

વીરમગામ, કપડવંજ અને આણંદ એ ત્રણે સ્થળેથી ઉત્તરો મળ્યા નથી. તે સ્થળો સંબંધી મળી શકી તેટલી માહિતી ફળવણી ખાતાના રીપોર્ટ ઉપરથી લીધી છે.

શહેરનું નામ	વસ્તી સંખ્યા (૧૯૧૧)	મ્યુનીસીપાલિટીના કુલ ખર્ચ રૂ. (૧૯૧૪-૧૫)	ફળવણી પા- છળ કુલ ખર્ચ (૧૯૧૫-૧૬)	ફળવણી ખર્ચ કેટ- લા ટકા ?	શહેરની વસ્તીના માથા દીઠ ખર્ચ	કુલ કેટલાં બાળકો હશે છે. ૧૯૧૪-૧૫	કુલ વસ્તી ના કેટલા ટકા હશે છે.
૧ વીરમગામ	૨૦,૮૦૦	૪૬,૭૦૦	૧૦,૧૪૭	૨૧.૭	૦-૭-૦	૧,૧૬૯	૫.૬
૨ વલસાડ	૧૩,૭૦૦	૩૩,૧૦૦	૭,૯૧૨	૨૩.૯	૦-૯-૩	૧,૨૧૪	૮.૯
૩ ધોળા	૧૩,૭૦૦	૨૩,૩૦૦	૫,૨૪૪	૨૨.૫	૦-૬-૧	૯૯૧	૭.૨
૪ ઉમરેઠ	૧૩,૭૦૦	૧૭,૦૦૦	૭,૭૦૦	૪૫.૩	૦-૯-૦	૧,૩૪૦	૯.૮
૫ કપડવંજ	૧૩,૧૦૦	૨૨,૯૦૦	૬,૬૩૪	૨૯.૦	૦-૮-૧	૧,૧૬૩	૮.૯
૬ યોરસદ	૧૧,૯૦૦	૧૪,૬૦૦	૭,૦૪૨	૪૮.૨	૦-૯-૬	૧,૩૪૭	૧૧.૩
૭ અંકલેશ્વર	૧૧,૩૦૦	૩૩,૯૦૦	૮,૬૩૯	૨૫.૫	૦-૧૨-૩	૯૫૫	૮.૫
૮ રાંદેર	૧૦,૩૫૦	૩૮,૬૦૦	૫,૬૪૧	૧૪.૬	૦-૮-૯	૭૬૭	૭.૪
૯ આણંદ	૧૦,૧૦૦	૧૨,૯૦૦	૪,૫૩૫	૩૫.૧	૦-૭-૨	૯૫૨	૯.૪

ઉપરના કોષ્ટક ઉપરથી જણાશે કે દરેક શહેર કુલ ખર્ચના ૨૨ થી ૪૮ ટકા ફક્ત પ્રાથમિક ફળવણી પાછળ ખર્ચે છે. માધ્યમિક ફળવણી પાછળ આર શહેર ખર્ચ કરે છે તે તો બહુ જ. ફક્ત રાંદેર ઓછા (૧૪.૬ ટકા) ખર્ચે છે, પણ તે શહેરમાં મ્યુનીસીપાલિ-

દીની પાંચ ઉપરાંત ખ્રિસ્તી મિશનરી, અંગ્લિકન ઇસ્કામની અને બીજી ખાનગી મળી કુલ આઠ શાળાઓ છે. આ કારણથી રાંદેરને ઓછા ખર્ચથી ચાલી શકે છે. વસ્તીના માથા દીઠ ખર્ચ છ આનાથી સવાબાર આના સુધી થાય છે. વસ્તીના ૫.૬ થી ૧૧.૩ ટકા નિશાળે ભણે છે તે પ્રમાણ હાલના સંજોગોમાં સંતોષકારક છે.

૨. સરકારી ગ્રાંટ.

૨. વલસાડને ૫૦ ને બદલે ૪૫, ધોળકાને ૫૦ ને બદલે ૪૭, ઉમરેઠને ૪૦, બોરસદને ૪૩, અંકલેશ્વરને ૪૮, અને રાંદેરને ૪૪ ટકા સરકારી ગ્રાંટ મળે છે. દર વર્ષે ગ્રાંટની રકમમાં ખરચ વધતાં વધારો થવાની જરૂર છે, તથા લડાઇને લીધે ગ્રાંટનો વધારો બંધ કીધો છે તે મળવો જોઈએ એમ સાધારણ માગણી છે.

૩. શિક્ષકોનું છા- કરાઓ ઉપર પ્રમાણ.

૩. દર શિક્ષક સરેરાશ ૨૫ થી ૩૦ છાકરાઓને હાલ ભણાવે છે. આ સ્થિતિમાં વિશેષ ફેરફાર કરવા જેવું નથી.

૪. ટ્રેન્ડ શિક્ષકોનું પ્રમાણ.

૪. વલસાડમાં ૩૯ શિક્ષકમાંથી એથોજ ભાગ ટ્રેન્ડ છે, ધોળકા માં લગભગ અરધો ભાગ ટ્રેન્ડ છે, ઉમરેઠમાં, બોરસદમાં તથા અંકલેશ્વરમાં ૬ થી જરા વધારે ટ્રેન્ડ છે. રાંદેરમાં ૬ ટ્રેન્ડ છે.

૫. નિશાળનાં મ- કાનો.

૫. થોડાં મકાનો માલેકીનાં છે તે બધી રીતે સંતોષકારક છે, બાકીનાં ભાડેનાં છે તે સાધારણ રીતે ઠીક છે, પણ નવા બાંધવાની બધા શહેરો ખાહેશ રાખે છે.

૬. વધારે નિશાળો.

૬. વલસાડ, ધોળકા, તથા રાંદેરને વધારે નિશાળોની જરૂર નથી. ઉમરેઠ ને એક, બોરસદ ને બે (તેમાં એક અંત્યજ શાળા), અને અંકલેશ્વરને બે નિશાળોની હાલ તુરત જરૂર છે.

૭. શિક્ષકોનો પગાર

૭. અનુદેન્ડ શિક્ષકોના પગારની શરૂઆત રૂ. ૧૨ થી થવી જોઈએ એમ મોટો ભાગ કહે છે. ટ્રેન્ડ શિક્ષકોના પગારમાં ૨૫ ટકા વધારે થવા બોરસદની લલામણ છે. બાકીના શહેરો ટ્રેન્ડ શિક્ષકને માટે વધારો સુચવતા નથી.

૮. કન્યાશાળાઓ.

૮. રાંદેર શિવાયના બીજા પાંચ શહેરમાં બંને કન્યાશાળા છે, અને તેમાં ટ્રેન્ડ શિક્ષકોનું પ્રમાણ અરધાથી વધારે છે. રાંદેરમાં એક કન્યાશાળા છે (અને બીજી બે ખાનગી છે.)

૯. અંત્યજ શા- ળાઓ.

૯. વલસાડમાં એક અંત્યજ શાળા છે, ધોળકામાં એક હતી તે મુક્તિકોજવાળાઓની માગણીથી તેમને મ્યુનીસિપાલિટીએ સોંપી દીધી છે, ઉમરેઠમાં ખ્રિસ્તી મિશનરી તરફથી બે, બોરસદમાં એક નહીં, અંકલેશ્વરમાં એક અને રાંદેરમાં એક છે. ધોળકા શિવાય બધે સ્થિતિ સંતોષકારક ગણાય.

૧૦. વધારે ખર્ચ
ક્યાંથી મે-
ળવવો?

૧૦. આ બધા શહેરોમાં મ્યુનીસીપાલ આવક મર્યાદિત અને થોડી હોવાથી તથા ઉપજનો મોટો ભાગ, જે થી જે સુધીનો, ફક્ત કેળવણી માટે ખર્ચાતો હોવાથી વધારે રકમ મ્યુનીસીપાલિટી પોતાની આવકમાંથી ખર્ચી શકે તે શક્ય નથી. સરકાર વધારે રકમ ગ્રાંટ તરીકે આપે તોજ કેળવણીનો પ્રસાર કરી શકાય એમ સર્વેનો મત છે. બોરસદનો મત છે કે સરકારી ગ્રાંટ કુલ ખર્ચના જે ને બદલે જે અને અંકલેશ્વરના મત પ્રમાણે જે હોવી જોઈએ. વળી બોરસદની ભલામણ ફરજિયાત કેળવણી દાખલ કરવાની છે અને જોઈતાં વધારે નાણાં કેળવણી કરે એસાડી મેળવવાં. મ્યુનિસિપાલિટીઓ પોતાના પદરતું વિશેષ ખર્ચ કાંઈ નવીન આવક મળ્યા શિવાય કરી શકે નહીં એ તો નિઃસંદેહ છે અને સત્વર પ્રસાર કરવા માટે સરકારી મદદ અથવા કેળવણીના કરની જરૂર છે.

૧૧. ઉપજના કેટલા
ટકા કેળવણી
માટે ખર્ચવા.

૧૧. બધા શહેરો દસ ટકાથી ઘણું વધારે ખર્ચે છે. રાંદેરનો મત છે કે આ વર્ગની મ્યુનીસીપાલિટીઓ ઓછામાં ઓછા ઉપજના ૧૮ ટકા કેળવણી માટે ખર્ચવા જોઈએ.

૧૨. અંદાજ પત્ર.

૧૨. ખર્ચના અંદાજપત્ર ઘડવામાં કોઈ જાતનો પ્રતિબંધ નથી, જે પ્રતિબંધ છે તે પૈસા ઓછા હોવાને લીધેજ છે.

૧૩. ફી માફ કરવી?

૧૩. રાંદેર શિવાય પાંચ શહેરોનો મત છે કે હાલના સંજોગોમાં ફી માફ કરી શકાય નહીં, જે બીજી કોઈ રીતે તેટલી ઉપજ વધે તોજ તે આખતનો વિચાર કરી શકે. રાંદેરનો મત છે કે ફી તદ્દન માફ નહીં કરવી પણ નામની એટલે જે થી ૧ આના સુધીની રાખવી. પોતાને આ પ્રમાણે કરવા દેવાને કેળવણી ખાતાના ઉપરી પાસે રાંદેરે માગણી પણ ફાંધી હતી, પણ તેઓ સાહેબે તે દરખાસ્ત નામંજુર કરીધી.

૧૪. શારીરિક તપાસ
તથા કેળવણી.

૧૪. શારીરિક તપાસ માટે ક્યાંઈ વ્યવસ્થા નથી. ફક્ત વલસાડમાં “ છોકરાઓની આંખો વખતો વખત તપાસવા ચોખ્ખા દાકતરની ગોઠવણ રાખી છે. ” શારીરિક કેળવણીની ગોઠવણ તેટલીજ અસંતોષકારક છે.

૧૫-૧૬. ધાર્મિક
નૈતિક શિક્ષણ
તથા ધર્મ હુ-
મરની શાળાઓ

૧૫-૧૬. ધાર્મિક અને નૈતિક શિક્ષણ બીલકુલ ક્યાંઈ ખાસ આપવામાં આવતું નથી. ધર્મ હુમરની શાળા તથા અપંખો માટે શાળા ક્યાંઈએ નથી.

૧૭-૧૮. સત્વર પ્ર-
સાર તથા સુ-
ધારા માટે સુચ-
નાઓ.

૧૭-૧૮. નિશાળમાં વિદ્યાર્થીની સંખ્યા ઉપર કોઈ ઠેકાણે અકુશ નથી. સત્વર પ્રસાર માટે ધોળકા તથા અંકલેશ્વર જાલામણુ કરે છે કે માસ્તરોએ ઘેરઘેર ફરી નિશાળે બાળકોને તથા ખાસ કરીને બાળકીઓને મોકલવા ઉપદેશ આપવો જોઈએ. રાંદેર શી બીલકુલ કાઢી નાખવાની હિમાયત કરે છે. મુખ્ય અડચણ, પૈસાની અછત, દુર થાય તો પ્રસાર તથા સુધારો થાય એમ સર્વે માને છે.

(૩) નાની મ્યુનીસીપાલિટીઓ.

	શહેર.	વસ્તી.	કુલ અર્થ.	ફળવણી પા- છળ અર્થ.	ફળવણી માટે કેટલા ટકા.
૧	દોહડ	૯,૩૦૦	૧૫,૨૦૦	૫,૩૫૮	૩૫
* ઈ. ૨	જંજીર	૯,૦૦૦	૨૦,૮૦૦	૭,૦૦૦ (૯૧૧૧)	૩૪ (૪૪)
ઈ. ૩	ધંધુકા	૮,૦૦૦	૧૬,૫૦૦	૫,૩૪૯ (૯૦૬૪)	૩૨ (૫૫)
૪	ડાકોર	૭,૮૦૦	૨૧,૬૫૦	૫,૦૦૦	૨૩
હાઇસ્કુલ ઈ. ૫	ખેડા	૭,૪૦૦	૨૭,૬૦૦	૪,૭૩૪ (૧૨,૦૪૩)	૧૭ (૪૩)
૬	મોડાસા	૭,૦૦૦	૧૦,૦૦૦	૫,૦૬૨	૫૧
૭	મહુધા	૬,૮૦૦	૯,૨૦૦	૪,૨૬૮	૪૬
ઈ. ૮	સાણંદ	૬,૫૦૦	૧૦,૦૦૦	૫,૬૩૪ (૬,૯૯૩)	૫૬ (૭૦)
ઈ. ૯	મેહમદાવાદ	૬,૩૦૦	૧૦,૬૫૦	૪,૫૦૦ (૫,૬૩૧)	૪૨ (૫૩)
ઈ. ૧૦	ધોળેરા	૬,૦૦૦	૧૦,૮૦૦	૪,૨૮૨ (૫,૮૭૫)	૪૦ (૫૪)
૧૧	રાણપુર	૫,૮૦૦	૯,૪૫૦	૪,૫૬૦	૪૮
ઈ. ૧૨	પ્રાંતીજ	૫,૦૦૦	૧૦,૨૦૦	૧,૬૩૦ (૪,૯૪૨)	૩૯ (૪૯)
૧૩	ધોધા	૩,૦૦૦	૬,૭૦૦	૧,૬૫૬	૨૬

ઉપરના આંકડાઓથી દેખાઇ આવે છે કે જે શિવાય બધી નાની મ્યુનીસીપાલિટીઓ પોતાના કુલ અર્થના ૨૯ થી ૫૬ ટકા પ્રાથમિક ફળવણી પાછળ ખર્ચે છે. તેર પૈકી એકમાં (ખેડામાં) તો મ્યુનીસીપાલિટીની હાઇસ્કુલ છે, અને બીજા છમાં મીડલ સ્કુલો છે. માધ્યમિક ફળવણી પાછળ થતો અર્થ ઉમેરીએ તો સાત શહેરોમાં તે કુલ અર્થના ૪૩ થી ૭૦ ટકા ફળવણી માટે જાય છે. હાલ કરે છે તેથી વિશેષ અર્થ તેઓ ઉપજાવ્યા

* ઈ=ઈમેલ મીડલ સ્કુલ. કાંઈકમાં અર્થના આંકડા તથા ટકા બતાવ્યા છે તે ઈમેલ ફળવણી સુદ્ધાંતના છે.

શિવાય કેળવણી પાછળ કરે તો તે છત્ર નથી, કારણ શહેર સુધારાના આરોઅરક્ષણ વિગેરે બીજા કામો કરવામાં પૈસાની મુશ્કેલી આવે.

વધારે નિશ્ચયોની અગત્ય દોહદ, ડોક્ટર અને ખેડ શિવાય બીજા કોઈ શહેરને લાગતી નથી. દોહદને ૪ ધાંચ રકુલોની (તેમાં એક કન્યાઓ માટે) તથા ડોક્ટર અને ખેડને અકેકી કન્યાશાળાની જરૂર લાગે છે. નાના શહેરોને પણ વિશેષ કન્યાશાળાઓની જરૂર લાગે છે.

વિશેષ ખર્ચ કરવાના સાધનના સંબંધમાં હાલ આ નાના શહેરો ખચે છે તેથી વિશેષ રકમ કાઢી રીતે ખર્ચો શકે તેવી સ્થિતિમાં નથી. ધંધુકા તથા ધોલેરાને તો હાલ થાય છે તે ખર્ચમાં પણ કાપકુપ કરવી પડશે એવી દેહેસત રહે છે. દોહદનો મત છે કે સરકારે ૫૦ ટકાને બદલે ૬૭ ટકા ગ્રાંટ આપવી. સરકારી ઉદાર મદદ વગર આ નાની મ્યુનીસીપાલિટીઓ લગારે વધારે ખર્ચ કરી શકે નહીં એવી લાચાર સ્થિતિ બતાવે છે.

અંત્યજ્ઞાણાઓ ૧૨ પૈકી ૬ શહેરમાં છે, બીજા ત્રણ શહેરોમાં ખ્રિસ્તી મિશનરીઓ ચલાવે છે, મોડસા અને મેહેમદાવાદમાં પેહેલાં અકેકી હતી પણ વિદ્યાર્થીની સંખ્યા કમી હોવાથી કાઢી નાખી અને મહુધામાં એક ખાનગી છે.

કેળવણીના સત્વર પ્રસાર અર્થે મફત અને ફરજિયાત કરવાની મોટા ભાગ હિમાયત કરે છે. જંબુસરની લલામણુ સરકારે ૬ ને બદલે ૩ ગ્રાંટ આપવી એવી છે. ડોક્ટરની સુચના પ્રમાણે પછાત વર્ગોને મફત પુસ્તકો વીગેરેની ખાસ ઉત્તેજનની જરૂર છે. દોહદ કન્યા કેળવણીમાં ખાસ વધારો કરવાની જરૂરીયાત જુએ છે.



ખાનગી માધ્યમિક શિક્ષણ—

ગુજરાતમાં ઇંગ્રેજી ખાનગી સાહસથી ચાલતી ૫૧ નિશાળો છે. તેમાં ૧૦ હાઇસ્કુલો અને ૪૧ મીડલ સ્કુલો છે. તે બધી સ્કુલોને કેટલાએક પ્રશ્નો પૂછવામાં આવ્યા હતા તેમાંથી બે હાઇસ્કુલોએ તથા ૧૫ મીડલ સ્કુલોએ ઉત્તરો આપ્યા છે. તેમણે મોકલેલી કેટલીક હકીકત નીચેના કોષ્ટકમાં ખતાવવામાં આવી છે.

સ્કુલનું નામ.	વ્યવસ્થા કરનાર મંડળ અથવા વ્યક્તિનું નામ.	વિદ્યાર્થી.	કુલ વિદ્યાર્થી.	ગ્રાંટ મળે છે કે નહીં.	કુલ ખર્ચ.	ગ્રાંટ મળે છે તે બરાબર કે કે નહીં.	રીમાર્ક.
૧ સાર્વજનિક હાઇ. (સુરત)	સુરત એન્જીકેશન સોસાયટી.	૭	૫૧૪	હા.	૧૮,૫૮૧	૬૨ વર્ષે રીવાઇઝ થવી જોઈએ.	
૨ યુનીયન હાઇ. (ભરૂચ)	મલેકીની.	૭	૬૦૦	હા.	૧૨,૦૦૦	ગ્રાંટ પુરતી નથી.	
૩ માંડળ એ.વી.	એ. વી. સ્કુલ ઓર્ડ.	૪	૧૭	હા.	૧,૧૭૩	વધારો થવો જોઈએ.	
૪ મોડસા એ.વી.	મહાજનની કમિટી.	૪	૫૯	હા.	૧,૫૧૩	પાંચમા લાગથી ઓછી મળે છે.	
૫ ગોધાવી એ.વી.	શેઠ ભોગીલાલ વીરચંદ.	૫	૫૬	ના.	૧,૬૨૫	x	
૬ ડાકોર સંસ્થાન	કમિટી.	૫	૧૨૫	ના.	૨,૪૬૮	x	૩ ધોરણ સુધી બે આના ૪-૫ માં ચાર આના ફી.
૭ ઇંગ્લીશ સુ-ભાવ.	કમિટી.	૪	૮૧	હા.	૧,૫૫૦	પાંચમા લાગથી ઓછી મળે છે.	
૮ ટંકારીયા.	વ્યક્તિ.	૩	૩૮	હા.	૧,૨૦૦	x	
૯ અબરામા.	ગ્રામીય કેળવણી મંડળ.	૫	૧૦૬	હા.	૩,૦૦૦	ગ્રાંટ બહુ થોડી મળે છે.	
૧૦ દેગામ.	કમિટી.	૩	૧૧	ના.	૬૦૦	x	
૧૧ અમલસાડ.	કમિટી.	૩	૨૫	ના.	૭૦૦	x	
૧૨ રોદેર નવી ઇંગ્રેજી.	વ્યક્તિઓ	૪	૫૪	હા.	૧,૮૦૦	ફક્ત ફી મળે છે.	
૧૩ મહેસા અહમ-દીયા રોદેર.	વક્ર ફંડના ટ્રસ્ટીઓ.	૪	૭૫	ના.	૩૦૦૦	x	ખીલકુલ મફત
૧૪ માંડવી ઇંગ્રેજી	માંડવી એન્જી-કેશન સોસાયટી.	૫	૬૭	હા.	૨,૨૫૫	ગ્રાંટ થણી થોડી મળે છે.	
૧૫ ન્યુ ઇંગ્લીશ ગોધરા	વ્યક્તિ.	૩	૧૨૦	હા.	x	થણી ઓછી છે.	ગુજરાતી નિ-શાળ પણ સાથેન છે.
૧૬ યુનૅંડ એ.વી.	કમિટી.	૪	૬૦	ના.	૨,૦૦૦	x	

સરકારી ગ્રાન્ટ

લગભગ દરેક ગ્રાન્ટ લેતી શાળા ગ્રાન્ટ ઓછી મળવાની ફરિયાદ કરે છે. કેટલીક શાળાઓને તો શાળાના ખર્ચના ફૂંથી પણ ઓછી મળે છે. લગાઈ દરમ્યાન ગ્રાન્ટમાં વધારો બીલકુલ થતો નથી તેને લીધે નિશાળાને ઘણી મુશ્કેલી પડે છે.

પાઠ્ય પુસ્તકો

આ સંબંધમાં મોડાસાનો અભિપ્રાય છે કે “ પાઠ્ય પુસ્તકોની પસંદગી ઘણી જ ખરાબ છે. દુનીયામાં જવાને વિદ્યાર્થી નાલાયક બને છે, અને સંગીન કેળવણી મળતી નથી. વિદ્યાર્થીને વ્યવહારપ્રયોગી જ્ઞાન મળુ થોડું મળે છે.” સાર્વજનિક હાઈસ્કુલ લખે છે કે “ પાઠ્ય પુસ્તકોની પસંદગી માટે શાળાઓના વ્યવસ્થાપકોને વધારે છુટની જરૂર છે.” ડોક્ટર સંસ્થાન સ્કુલ લખે છે કે “ હાલ કંઈક અંશે શિક્ષણનો બોલો વધી ગયો છે.” ગોધાવી સ્કુલ લખે છે કે “ ઇતિહાસ અને ભૂગોળનાં નીચલા ધોરણનાં પુસ્તકો અચોક્કસ માલમ પડ્યાં છે.” સુણાવ લખે છે કે “ પાઠ્ય પુસ્તકો વારંવાર બદલાતાં હોવાથી ગરીબ વિદ્યાર્થીઓને પૈસા સંબંધી મુશ્કેલીઓ નડે છે.”

ધાર્મિક અને નૈતિક શિક્ષણ.

સાર્વજનિક હાઈસ્કુલ કહે છે કે “ ત્રણેક વર્ષ પર ધાર્મિક અને નૈતિક શિક્ષણ ફરજિયાત આપવાનો પ્રયોગ અજમાવેલો, પણ માત્ર પુસ્તકોમાંથી જ્ઞાન આપવાથી બાળકોને જ્ઞાન મળતું હોય એમ લાગ્યું નહિ.” ડોક્ટર સંસ્થાન સ્કુલ કહે છે કે “અત્રે નૈતિક અને ધાર્મિક વિષયોનું શિક્ષણ આપવામાં આવે છે, પણ તે ફરજિયાત નથી. ચોપડીઓ તરીકે મૂળ મહાભારતમાંથી અમુક નૈતિક અને ધાર્મિક વિષયો પસંદ કરી તેમાંથી શિક્ષણ અપાય છે. તે ઉપરાંત પ્રાં. આનંદશંકરકૃત નીતિશિક્ષણ અને ધર્મવર્ણન અને નીતિસાર વિગેરે ગ્રંથોનો આધાર લઈ શિક્ષણ આપવામાં આવે છે.” અમલસાડ લખે છે કે “ નૈતિક શિક્ષણને માટે મણીલાલ નલુભાઈ દ્રોવેદીએ લખેલું બાળ વિલાસ ચલાવીએ છીએ.” રાંદેસ્થી મદ્રેસા અહમદીયા લખે છે કે “ કુરાનનું ધાર્મિક શિક્ષણ ફરજિયાત છે.” ગોધરા ન્યુ ઈંગ્લીશ સ્કુલ લખે છે કે “ શિશુ સદ્બોધ માળાના ભાગો આવે છે.” મુંબઈની પના લાલ જૈન હાઈસ્કુલ લખે છે કે “જૈન ધર્મનું ધાર્મિક શિક્ષણ ફરજિયાત છે. આ અભ્યાસ ક્રમ માટે પુસ્તકોની કોઈ સીરીઝ પ્રકટ થયેલી નથી. પણ આ નિશાળાને માટે પોતાનો અભ્યાસક્રમ તૈયાર કરીએ છે.”

વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક સ્થિતિ અને કેળવણી.

લગભગ બધી શાળાઓ વિદ્યાર્થીઓનાં શરીર નબળાં છે એવી ફરિયાદ કરે છે. તેમની શારીરિક કેળવણીને વાસ્તે જોઈએ તેવાં સાધનો નથી. તેના કારણોમાં સુરત સાર્વજનિક હાઈસ્કુલ ગરીબાઈને માટે દરજ્જે જોખમદાર ગણે છે. ભરૂચ યુનિયન હાઈસ્કુલ જણાવે છે કે “તેનું કારણ આ, બીડીનાં ખોટાં વ્યસન તથા મીઠા મોજમજ છે; અને કેટલેક અંશે બાળલગ્ન તથા માથાપોની નિર્ધન અવસ્થા છે.” માંડળ સ્કુલ લખે છે કે “ તેનું કારણ કસરત નહીં અને અભિભાવપૂર્ણ છે.” ડોક્ટર સંસ્થાન સ્કુલ લખે છે કે “ શરીર સારાં ન રહેવામાં ગરીબાઈ અને અભ્યાસ જોડેલે અંશે જોખમદાર હોય તેના

કરતાં ચાલુ જમાનાનાં કેટલાક દુર્વ્યસનો જેવાં કે ચા, બીડી, બજાર તથા હોટેલમાં વેચાતી મીઠાઇઓ અને બીજા પદાર્થો અને નાટકો જેવામાં થતા ઉભંગર વધારે જોખમદાર છે.” રાંદેર મદ્રેસા અહમદીયા લખે છે કે “સામાન્ય ગરીબાઈ અને અભ્યાસના બોળથી પણ તેમનાં શરીર ખરડે છે ખરાં. મુખ્યત્વે કરીને કોઈપણ અંગકસરત તમામ છોકરાઓ માટે ફરજિયાત કરવી જોઈએ.” કાલોલની યુબેંક સ્કુલ લખે છે કે “ક્રિકેટ અને ફુટબોલની રમતો તથા કેટલીક દેશી રમતો રમાડવામાં આવે છે, વિદ્યાર્થીઓ તેનો ઘણી હિંસથી લાલ લે છે.” મુંબઈની પનાલાલ જૈન હાઈસ્કુલ લખે છે કે “અમારે ત્યાં દાકતર શારીરિક તપાસ લે છે.” આ પદ્ધતિથી આંખની ફરિયાદના કેસો નોંધાય છે. શરીર સખળ અને તંદુરસ્ત કરવા અભ્યાસનો બોળે ઘટવો જોઈએ.....બની શકે તો અભ્યાસનો વખત એકી સાથે ૧૦૧ થી ૪૧૧ (એક કલાકની વચગાળે આસાએશ સહીત) છે તે દેશની ઋતુ અને પરંપરા મુજબ સવાર સાંઝનો થવો જોઈએ.”

માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ.

બધી શાળાઓ ઈંગ્લિશ શિવાયના વિષયો માતૃભાષા દ્વારા શિખવાની તરફેણમાં છે. ભરૂચ યુનીયન હાઈસ્કુલ જણાવે છે કે “જન્મ ભાષા દ્વારા શિક્ષણ આપવાથી કોઈપણ વિષય ગૃહણ કરતાં છોકરાઓને વાર લાગતી નથી. પદ્ધતિ ઘણી સારી છે, અને તેનો ચોક્કસ રીતે અમલ થવાની જરૂર છે.”

અભ્યાસક્રમ.

સુરત સાર્વજનિક સ્કુલ લખે છે કે “હાલ જેટલા વિષયો શિખવાય છે તે બધા માટે પુરતો વખત મળતો નથી. તેમાં ઘટાડો કરવાની જરૂર છે. કાંઈ નહીં તો તેમાંના કેટલાક ઔચ્છિક વિષયો તરીકે શિખવવાની જરૂર છે.” ભરૂચ યુનીયન હાઈસ્કુલ ધંધાની કેળવણી દાખલ કરવા લલામણુ કરે છે. દરેક શાળા ઇતિહાસ અને ભૂગોળના પાઠ્યપુસ્તકોના સંબંધી ઘણીજ ફરિયાદ કરે છે. ઘણી સ્કુલો તે પુસ્તકોની જાતજાતની ભૂલો બતાવે છે. મુંબઈની પનાલાલ જૈન હાઈસ્કુલ લખે છે કે “પુસ્તકો મૂળ હોવાં જોઈએ અને નહીં કે અસલ ઉપર કરેલા તારણનાં—વળી રાજ્ય માટે દેશ માટે માન અને પ્રીતિ થાય અને દેશની દરેક પ્રકારની ઉન્નતિ થાય એવી ઇચ્છાથી લખાયેલા ઇતિહાસના પુસ્તકોની ગેર-હાજરી જણાય છે.”

ખર્ચ કમી કરવાના રસ્તાઓ.

સુરત સાર્વજનિક સ્કુલ જણાવે છે કે “ખર્ચ ઓછું કરવાનો સૌથી સારો રસ્તો એ જ છે કે શાળાનો ફરનીયર તથા અન્ય શિક્ષણ સામગ્રીની પસંદગીમાં શાળાના વ્યવસ્થાપકોને વધારે છૂટ મળવી જોઈશે, જેથી કેળવણી શાસ્ત્રના સર્વમાન્ય સિદ્ધાંતોને અનુસરી યોગ્ય સામગ્રી ઓછે ખર્ચે પ્રાપ્ત કરી વ્યવસ્થાપકો શિક્ષણના ખર્ચમાં ઘટાડો કરી શકે.”

કેળવણીના સત્વર પ્રસારાર્થે મુચનાઓ.

સાર્વજનિક હાઈસ્કુલ જણાવે છે કે “કેળવણીના પ્રસાર માટે શિષ્યવૃત્તિયો અને માધી છોકરાઓની સંખ્યાના પ્રમાણમાં વધારો થવાની જરૂર છે. દરેક વર્ગમાં ઓછામાં ઓછી ૩ શિષ્યવૃત્તિયો હોવી જોઈએ અને દરેક વર્ગમાં ૨૫ ટકા જેટલા માધી વિદ્યાર્થી હોવા જોઈએ.”

માડલ એં વીં સ્કુલ લખે છે કે “ ફરજિયાત કેળવણી થવાની ખાસ જરૂર છે. તેની સાથે સરકાર તરફથી દરેક પ્રકારની મળતી મદદમાં વધારો કરવાની સરકારને વિનંતિ કરવાની જરૂર છે. ” વળી તેઓ હુન્નર અને ખેતીવાડીનું શિક્ષણ માધ્યમિક શાળામાં આપવાની ભલામણ કરે છે. શેઠ વીરચંદ દીપચંદ એ. વીં સ્કુલ લખે છે કે “ સરકારી ગ્રાન્ટ ૬ થી ૬ સુધી વધારવાની જરૂર છે. શાળાઓના નિભાવને વાસ્તે જ્યાં ખીજાં સાધનો હોય ત્યાં શી ઓછી કરવાની જરૂર છે. ” સંસ્થાન ઈંગ્લીશ સ્કુલ ગોકાર જણાવે છે કે “ જે વર્ગો કેળવણીમાં પછાત છે તેઓને કેળવણી તરફ આકર્ષવા માટે સાંપ્રત સમયમાં દેશહિત-ચિંતકોનું ચિત્ત પ્રેરાવું જોઈએ. દાનશૂર શ્રીમંતોની મદદથી ગરીબ મજૂર વર્ગના લાભોને માટે ત્રિ શાળાઓ જુદાં જુદાં સ્થાનોમાં સ્થાપન કરવી જોઈએ અને પછાત વર્ગનાં બાળકો માટે ધર્મોદા નિશાળો સ્થાપન થવી જોઈએ. ન્હાનાં ગામોમાં જ્યાં લાઇબ્રેરીઓ ન હોય ત્યાં ત્યાં લાઇબ્રેરીઓ સ્થાપન થવી જોઈએ. માધ્યમિક શિક્ષણ તરફ મ્યુનિસિપાલીટીઓનું ધ્યાન ખેંચાવું જોઈએ. ” અબ્રામા ખર્સાડ યુનાઇટેડ એં વીં સ્કુલ સૂચવે છે કે “ ગુજરાત કેળવણી મંડળની જરૂર છે. ” અમલસાડ એં વીં સ્કુલ જણાવે છે કે “ ઇન્સ્પેક્ટીંગ ઓફીસર શિવાય કેળવાયેલા માણસોનું મંડળ દેખરેખ માટે હોવું જોઈએ. ” રાંદેર ન્યુ ઈંગ્લીશ સ્કુલ જણાવે છે કે “ શીનો રેટ વધતો જાય છે તે ઘટાડવો જોઈએ. ” મદ્રેસા અહમદીયા ઈંગ્લીશ સ્કુલ, રાંદેર લખે છે કે “ શિક્ષણ પ્રવૃત્તિય ધોરણે આપવું જોઈએ. બહારના વિદ્યાર્થીઓ માટે હોસ્ટેલો ખોલવી જોઈએ. ” ન્યુ ઈંગ્લીશ સ્કુલ, ગોધરા જણાવે છે કે “ દરેક ન્હાના ગામમાં પણ ઈંગ્રેજ સ્કુલ અથવા ગુજરાતી સ્કુલમાં એક ઈંગ્રેજ વર્ગ રાખવો જોઈએ. ” યુએન્ડ એં વીં સ્કુલ કાલેલ જણાવે છે કે “ ગુજરાતી શાળાના શિક્ષકો પોતાની નિશાળમાંથી વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઓછી થઇ જાય એવી ખીકથી વિદ્યાર્થીઓને ઈંગ્રેજ ભણવા જવા માટે ઉત્તેજન આપતા નથી, એટલુંજ નહિ પણ ગમે તેમ સમજવી હેરાન કરી, જતા અટકાવે છે. ” વાસણા એં વીં સ્કુલ લખે છે કે “ ફ્રી બોર્ડીંગ તથા બોર્ડીંગને જેવી સંસ્થાઓ દરેક જાતિમાં વિશેષ સંખ્યામાં સ્થાપવાની જરૂર છે. હાલમાં મફત અને ફરજિયાત કેળવણી દાખલ કરવાની પણ જરૂર છે. ”

૪.

તાલુકા અને જિલ્લા બોર્ડના જવાબોનું તારણ.

ગુજરાતમાં આવેલાં પાંચ જિલ્લા અને તેના બધા તાલુકાનાં લોકલબોર્ડના પ્રમુખ તથા બિનઅમલદાર સભાસદોને પ્રાથમિક કેળવણી સંબંધી એક પ્રશ્નાવલી મોકલાવી હતી. આ પ્રશ્નોનાં જે જવાબો મળ્યા છે તેમાં પ્રથમ તો બોર્ડના કોઈ પ્રમુખના જવાબોનેવામાં આવતા નથી અલબત્ત તેઓ બધા અમલદારજ છે. પણ સરકાર અને કેળવણી ખાતાના ઉપરી જેવી રીતે જાહેરમાં માહિતી આપે છે તેવી રીતે આપણા સવાલોના જવાબ આપવાની તેમને પણ સમજ આવે તો પ્રબળે ધણો ફાલ થાય.

૧૨. તાલુકા બોર્ડના ૨૭ સભાસદોએ અને ૩ જીલ્લા બોર્ડના ૩ સભાસદોએ અમને જવાબ વાળ્યા છે. ગુજરાતનાં અધાં તાલુકા બોર્ડમાંથી બાકીનાં બોર્ડનાં કોઈ સભાસદોએ જવાબ વાળ્યા નથી અને બાકીના બોર્ડના સરેરાશ ૨ સભાસદોએ જ જવાબ આપ્યા છે તેમજ આખા પંચમહાલ જીલ્લાના કોઈ તાલુકા બોર્ડના સભાસદોના જવાબ મળ્યા નથી એ ઘણું શોચનીય છે. પણ જીલ્લા બોર્ડના જવાબોની સંખ્યા તો આથી પણ વધારે નિરાશાજનક છે; કારણ કે ૨ જીલ્લાના એકપણ સભાસદે જવાબ આપવાનું યોગ્ય ધાર્યું નથી અને બાકીના જીલ્લાના એકેક જ સભાસદે જવાબ આપ્યા છે. તાલુકા બોર્ડના કરતાં પણ જીલ્લા બોર્ડના સભાસદો પોતાને સોંપાયેલા ફળવણીના કાર્યમાં ઓછો રસ લે છે એવું અનુમાન આ ઉપરથી કરી શકાય.

જીલ્લા બોર્ડ.

પ્રથમ જીલ્લા બોર્ડના જવાબો નોંધશું.

ફળવણી ઉપર વાર્ષિક ખર્ચના આંકડા સરકારી રીપોર્ટમાં આપવામાં આવેલા હોવાથી અહીંયા તે ટાંકીશું નહિ.

અમદાવાદ અને પંચમહાલ જીલ્લાના સભાસદો સૂચવે છે કે દર વર્ષે તહેમના જીલ્લામાં અનુક્રમે ૧૮ અને ૧૦ વધારે શાળાઓ સ્થપાવી નોંધએ. ગુજરાતમાં ફળવણીની દૃષ્ટિથી વધારેમાં વધારે પછાત જીલ્લાના સભાસદો પોતાના પ્રદેશની જરૂરીઆતનો ધણે જ નમ્ર ખ્યાલ રાખતા જણાય છે.

અમદાવાદ જીલ્લામાં કુલ ૭૫૧ પ્રાથમિક શિક્ષકોમાંથી ૩૫૮ ટ્રેન્ડ છે અને પંચમહાલમાં ૧૬૮ અન્ટ્રેન્ડ અને ૧૪૮ ટ્રેન્ડ શિક્ષકો છે એમ ત્યાંના સભાસદો જણાવે છે. આટલાં વર્ષ પછી પણ લગભગ અડધા ભાગના જ શિક્ષકો ટ્રેન્ડ છે એ બીના સર્વેનું ધ્યાન ખેંચશે.

ફળવણીના પ્રસાર અને સુધારા માટે જે વધુ નાણાં નોંધએ તે કેટલેક અંશે સરકારી ગ્રાન્ટમાંથી અને કેટલેક અંશે વધુ કરમાંથી મળવા નોંધએ એવો ત્રણે સભાસદોનો અભિપ્રાય છે. પંચમહાલના સભાસદ સૂચવે છે કે વધુ ખર્ચનો ફૂં ભાગ સરકારે આપવો નોંધએ અને ફૂં ભાગ આબકારી પાસેથી મેળવવો નોંધએ—આ બીજી દરખાસ્તને સુરતના ગૃહસ્થ પણ ટેકા આપે છે.

કર નાંખવાની સત્તા બોર્ડને ન આપવી પણ લગાઈ પછી લોકલસેસ ઉપર ૩ પાઇનો ખાસ કર ફળવણી માટેજ નાંખવો એવો સુરતના સભાસદોનો અભિપ્રાય છે ત્યારે પંચમહાલના ગૃહસ્થ સૂચવે છે કે બિનઅમલદારી સભાસદોના ફૂં ભાગની વધુ મતિથી કર નાંખવાની સત્તા જીલ્લા બોર્ડને આપવી નોંધએ.

જીલ્લા બોર્ડનાં અંદાજ પત્ર વિષે વિચાર કરવાની તક સભાસદોને મળવી નોંધએ અને તે માટે ઓછામાં ઓછા એક માસ અગાઉ તહેની નકલ અથવા સભાસદોને મોકલાવવી નોંધએ એમ પંચમહાલના સભાસદ સૂચવે છે.

સામાન્ય સૂચનાઓ કરતાં અમદાવાદના સભાસદ જણાવે છે કે (૧) બોર્ડનું બંધારણ વધારે પ્રભાવી બનવું જોઈએ, (૨) પોતાના પ્રમુખ નીમવાની સત્તા બોર્ડને મળવી જોઈએ, (૩) કેળવણી ફરજિયાત કરવી જોઈએ અને (૪) ૨૦ છોકરા દીઠ એક શિક્ષક નીમવો જોઈએ. પંચમહાલના સભાસદ સૂચવે છે કે (૧) જીલ્લા બોર્ડની એક સ્કુલ કમીટી નીમવી જોઈએ, (૨) વિદ્યાર્થીઓનું પ્રમેશન એ કમીટીને હસ્તક થવું જોઈએ, (૪) નિશાળો માટે વધારે સારાં મકાનો અને સારા શિક્ષકો હોવા જોઈએ, (૫) મ્યુનિસિપાલિટીની હદમાં કેળવણી ફરજિયાત કરવી જોઈએ અને (૬) પ્રાથમિક શાળાઓમાં ખેતીનું જ્ઞાન આપવું જોઈએ.

તાલુકા બોર્ડ.

તાલુકા બોર્ડના ક્ષેત્રમાં પ્રાથમિક કેળવણીની સ્થિતિના આંકડા વિષે જે પ્રશ્નો પૂછ્યા હતા તેના જવાબનું ટાંચણ આપવાની હવે જરૂર નથી કારણકે સરકારી કેળવણી ખાતા તરફથી ગુજરાતના પાંચે જિલ્લાના જુદા જુદા તાલુકા વિષે માહિતી મળવાનું નક્કી થયું છે અને પંચમહાલ અને ખેડા જિલ્લાના તાલુકાના આંકડા મળ્યા પણ છે. બાકીના ત્રણ જિલ્લાની આવી વિગતવાર માહિતી મળશે ત્યારે અમે તે બધી અમારા રિપોર્ટમાં પ્રકટ કરીશું.

સરકારી કોષ્ટકમાં કન્યાશાળાની સંખ્યાના આંકડા આપવામાં આવ્યા નથી તેથી તાલુકા બોર્ડના સભાસદોના જવાબમાંથી જે આંકડા મળી આવે છે તે નીચે ટાંકીશું:—

અમદાવાદ	ખેડા	ભરૂચ	સુરત
ઉત્તર દસકોષ ૫	મહેમદાવાદ ૩	જમ્મુસર ૪	ચીખલી ૪
વિરમગામ ૫	બોરસદ ૫૩ (૧૩)		ઝોરપાડ ૪
સાઉથ દસકોષ ૧૧			જલાલપુર ૯

અત્યંત વર્ષની શાળાઓની સંખ્યા પણ નીચે પ્રમાણે જવાબોમાંથી મળી આવે છે.

ઉત્તર દસકોષ ૧	મહેમદાવાદ ૧	ચીખલી ૨
સાઉથ દસકોષ ૨		વાગરા ૧
વીરમગામ ૩		જલાલપુર ૨

દર વર્ષે ફેટલી વધારે નિશાળો કાઢવી જોઈએ એ સવાલના જવાબમાં એકથી ૨૦ શાળાઓ સ્થાપવાની જુદી જુદી સૂચના કરવામાં આવી છે. એક લોકલ બોર્ડના સભાસદ દર વર્ષે વધારાની જુદી જુદી સાત લોકલ બોર્ડના સભાસદ બે, ત્રણ લોકલ બોર્ડના સભાસદ ત્રણ, ચાર લોકલ બોર્ડના સભાસદ પાંચ, એક લોકલ બોર્ડના સભાસદ ૧૫, અને બે લોકલ બોર્ડના સભાસદ ૨૦ વધારે શાળાઓ સ્થાપવાની સૂચના કરે છે. કેળવણીના પ્રસારને માટે જે આતુરતા ગામડાઓમાં પણ પ્રસરતી જાય છે તેનો આ સ્પષ્ટ પુરાવો છે. શાળાઓ ઉપર સરકારી કેળવણી ખાતાના અંકુશ વિષે બહુ સ્પષ્ટ અભિપ્રાયો અમને મળ્યા નથી. ફેટલાકે જણાવ્યું છે કે ખાતાની હાલની સત્તા કાયમ રાખવી તો બીજા ફેટલાકે જણાવ્યું છે કે બોર્ડને વધુ સત્તા આપી સરકારી ખાતાનો અંકુશ ઓછો કરવો. વિરમગામના સભાસદ બોર્ડને મ્યુ-

નિસિપાલીટી જેવી સત્તા આપવાની ભલામણ કરે છે, અને મહેમદાવાદના સભાસદ સૂચવે છે કે ગામના લોકોને પૂછ્યા શિવાય નિશાળ અંધ કરવાની સત્તા ખાતાને હોવી જોઈએ નહિ.

કેળવણીના વધારે પ્રસાર અને સુધારા માટે ઘણીજ વિવિધ સૂચનાઓ આ ઉત્તરોમાં નજરે પડે છે. પરંતુ તેમાં વધારેમાં વધારે સ્પષ્ટ રીતે તો બે સૂચનાઓ તરી આવે છે. (૧) ઘણા ખરા તાલુકાના સભાસદો ભલામણ કરે છે કે વધારે નિશાળો સ્થાપવાની અને હાલની શાળામાં વધારે ધોરણ દાખલ કરવાની ઘણી જ જરૂર છે આથી પણ વધારે અગત્યની (૨) બીજી સૂચના કેળવણી મફત અને ફરજિયાત કરવાની છે. જવાબ આપનાર ૨૭ સભાસદો પૈકી ૧૦ મફત અને ૧૨જણાત કેળવણી આપવાની ભલામણ કરે છે. મોટા શહેરોથી દૂર આવેલાં ગામડાના સમજી જનો આ માગણી કરે છે એ ઘણુંજ આશાજનક છે. બીજી મુખ્ય સૂચનાઓ સંક્ષેપમાં ટાંકીશું. (૧) કન્યાઓ માટે વધારે જુદી શાળાઓની જરૂર છે; (૨) વધારે ટ્રેઇનડ શિક્ષકો શાળામાં હોવા જોઈએ; (૩) શિક્ષકોના પગાર વધારવા જોઈએ; (૪) ત્રીસને બદલે ૨૦ છોકરા દીકરા એક શિક્ષક હોવો જોઈએ. (૫) વર્ગદીક એક શિક્ષક હોવો જોઈએ; (૬) શાળાનાં મકાનો સુધારવાં જોઈએ; (૭) પ્રાથમિક શાળાના ઉપરનાં ધોરણમાં ઇંગ્રેજી શિખવવું જોઈએ; (૮) ઉદ્યોગો અને ખાસ કરીને ખેતીનું શિક્ષણ પ્રાથમિક શાળાઓમાં આપવું જોઈએ; (૯) સારી સ્ત્રી શિક્ષકો વધારવી જોઈએ; (૧૦) ધર્મ અને નીતિની કેળવણી આપવી જોઈએ. (૧૧) નિશાળોમાં પુસ્તકશાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ; અને (૧૨) રાત્રીશાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ.



પરિશિષ્ટ ૨.

અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકોની કમીટીનો રીપોર્ટ.

અમદાવાદની ગોખલે સોસાયટીના તા. ૧૨-૮-૧૬ ના ઠરાવથી અમે નીચે સહી કરનારને “ પ્રાથમિક અને માધ્યમિક શાળાના અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકોની યોગ્ય-યોગ્યતાનો વિચાર કરવા અને તેના સુધારા માટે સૂચના કરવાનું કામ ” સોંપવામાં આવ્યું છે. તે અનુસાર અમે નીચેના રીપોર્ટ રજૂ કરીએ છીએ.

જે દૃષ્ટિથી અમે આ રીપોર્ટ ઘડ્યો છે તે અમારે આરંભમાં જ સૂચવવી જોઈએ. શિક્ષણશાસ્ત્રના બારીક સિદ્ધાંતોથી સમગ્ર અભ્યાસક્રમ અને સર્વે પાઠ્યપુસ્તકોનું અવલોકન કરી તે વિષે વિગતવાર સૂચનાઓ કરવાનું કામ અમને સોંપવામાં આવ્યું હોય એમ અમે ધારતા નથી. પરંતુ તે સંબંધમાં શિક્ષકોનું તેમજ પ્રજાનું ધ્યાન ખેંચતી મહત્વની બાબતોનોજ અમારે ઉલ્લેખ કરવાનો છે એમ અમે માનીએ છીએ. પરિપક્વતા બેઠક આગળ આ રીપોર્ટ રજૂ કરવાનો હોવાથી અમને જે થોડો સમય અને અનુકૂળતા આ કામ માટે મળી શક્યા છે તે જોતાં અમારાથી આટલુંજ બની શકે એમ હતું. આ પરિપક્વતા કે તેના કોઈ કાયમ મંડળની કમીટી આ સમગ્ર વિષયની ધણીજ ઝીણવટથી તપાસ લવિષ્યમાં કરશે એવી અમારી આશા છે.

પ્રચલિત અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકો વિષે કંઈ પણ કહેતા પહેલાં તે બંનેને યોજવાની પદ્ધતિનું રેખાદર્શન કરવું જોઈએ. પ્રથમ અભ્યાસક્રમ વિષે. સરકારી તેમજ સરકારે મંજૂર કરેલી પ્રાથમિક તેમજ માધ્યમિક શાળાઓનો અભ્યાસક્રમ સરકારી કેળવણીખાતા તરફથી લગભગ સંપૂર્ણ રીતે નિયત કરવામાં આવે છે એ મુખ્ય મુદ્દાની વાત તો સામાન્ય રીતે જાણીતી છે. તે બંનેની નોંધ ગ્રાન્ટ-ઇન-એઇડ કોડના પરિશિષ્ટ રૂપે પ્રકટ કરવામાં આવે છે અને તેમાં વારંવાર કરવામાં આવતા ફેરફાર તેજ રૂપમાં જણાવવામાં આવે છે. હવે સરકારી શાળાના હેડમાસ્ટરને તો હમેશાં આ ક્રમને શબ્દશઃ અનુસરવાની ફરજ હોય છે પરંતુ મ્યુનીસીપાલિટી અને ખાનગી શાળાઓને એક જાતની સ્વતંત્રતા સરકારી નોંધમાં આપવામાં આવી છે. કોઈ ધોરણ માટે સરકારે નિયત કરેલા ક્રમ જોડેલો અધરો અને ઉંચી ભૂમિકાનો ક્રમ મ્યુનીસીપાલિટીનાં સ્કુલબોર્ડ અથવા ખાનગી શાળાના વ્યવસ્થાપક રચે તો કેળવણી ખાતાની સંમતિથી તેઓ પોતાની શાળામાં તેને દાખલ કરી શકે. આ છૂટનો લાભ લઈ નડીઆદની મ્યુનીસીપાલિટીએ પોતાને હસ્તકની કન્યાશાળાઓ માટે ખાસ જુદો અભ્યાસક્રમ ઘડીને ઘણાં વર્ષથી અમલમાં મુકેલો છે અને તેનાં એકંદર ઘણાંજ આશાજનક પરિણામ આવ્યાં છે એમ અમારા જણવામાં આવ્યું છે. પરંતુ એકંદર આ છૂટનો નહિ જેવોજ લાભ લેવામાં આવ્યો છે એ પણ નિઃશંક છે. આથી એમ કહેવામાં અતિશયોક્તિ નથી કે સરકારી કેળવણી ખાતાએ નિશ્ચિત કરેલો જ અભ્યાસક્રમ સરકારી, ગ્રાન્ટ લેતી અને ગ્રાન્ટ ન લેતી પણ મંજૂર થયેલી લગભગ બધી શાળાઓમાં લાલ પ્રચલિત છે.

પાઠ્ય પુસ્તકો પસંદ કરવાની પદ્ધતિ વિષે ધી ઓ. મી. પ્રાંતપેએ થોડા વખત ઉપર પ્રાન્તિક ધારા સભામાં પોતાનો ઠરાવ રજુ કર્યો અને સરકારે તેની સામે સ્પષ્ટ રીતે વિરોધ જણાવ્યા છતાં વધુ મતે પસાર થયો ત્યારથી આ વિષય જાહેરમાં ઘણો ચર્ચાિયો છે અને પ્રજાએ તેમાં ઘણો રસ લેવા માંડ્યો છે. હાલની પદ્ધતિનો મુખ્ય સિદ્ધાંત એ છે કે સરકારના કેળવણી ખાતાએ પાઠ્ય પુસ્તક તરીકે જે પુસ્તકે મંજૂર કર્યા હોય તે શિવાયનાં કોઈ બહારનાં પુસ્તક—પછી તે ગમે તેવાં સારાં અને યોગ્ય હોય તો પણ—મંજૂર થયેલી કોઈ શાળા ચલાવી શકે નહિ. ધનામ અને પુસ્તકશાળા માટે પણ કેળવણી ખાતું મંજૂર કરેલાં પુસ્તકોની યાદી બહાર પાડે છે તેમજ શાળાઓમાં વાપરવાનાં ચિત્રો અને નકશાઓની યાદી પણ પ્રકટ કરે છે અને આ દરેક બાબતમાં બહારનાં પુસ્તકો અને સાધનો વગેરે ન વાપરવાની સર્વેને ફરજ પાડે છે. આમ સરકારે મંજૂર કરેલી યાદીમાંથી જ સર્વ પાઠ્ય પુસ્તકો પસંદ કરવાનાં હોવાથી મંજૂરીની પદ્ધતિનું અવલોકન કરવું જોઈએ. આ માટે સરકારે જે જાતની વ્યવસ્થા કરી છે:—

(૧) ઈંગ્રેજી પુસ્તકો માટે અને (૨) દેશી ભાષાના પુસ્તકો માટે.

(૧) જે ઈંગ્રેજી પુસ્તકો મંજૂરી માટે સરકારી કેળવણી ખાતાને મોકલવામાં આવે છે તે રીઠાં ડિરેક્ટર ઓફ પબ્લિક ઇન્સ્ટ્રક્શનનેજ મળે છે. તેઓ તે પુસ્તકનું સામાન્ય અવલોકન કરે છે ને અને જો કોઈ પણ ગંભીર કારણથી માધ્યમિક શાળાઓના પાઠ્ય પુસ્તક તરીકે તે કેવળ અયોગ્ય લાગે છે તો તેઓ પોતેજ બીજા કોઈની સલાહ લીધા શિવાય તેને નામંજૂર કરે છે. પરંતુ જો તે પુસ્તક ઉક્ત ઉપયોગ માટે જરા પણ ઠીક લાગે તો તેઓ ઈલાકાના ચાર વિભાગના એજ્યુકેશનલ ઇન્સ્પેક્ટરોને અભિપ્રાય માટે મોકલે છે. તેમના અભિપ્રાય મળતાં ડિરેક્ટર તે ઉપર વિચાર કરીને છેવટનો હુકમ પસાર કરે છે. અહીંયાં આપણે ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ કે આ ઉંચા અમલદારોના અભિપ્રાયો શકત સૂચના રૂપેજ ગણવામાં આવે છે અને તે ડિરેક્ટરને જરા પણ બંધનકર્તા હોતા નથી.

(૨) દેશી ભાષાનાં પુસ્તકો મંજૂર કરવાની પદ્ધતિ આથી જુદી છે. કોઈ ગુજરાતી પુસ્તક મંજૂરી માટે સરકારી ખાતાને મોકલવામાં આવે છે ત્યારે તે પહેલું મેઇલ ટ્રેનીંગ કોલેજના વાઇસ પ્રિન્સીપાલને અવલોકન માટે મોકલવામાં આવે છે. તે વાંચીને તેઓ એક વિગતવાર નોંધ તૈયાર કરે છે અને પુસ્તક એકદમ નામંજૂર કરવાની અથવા તે વિષે શુક કમીટીના સલાસદોના અભિપ્રાયો મેળવવાની લલામણુ કરે છે. કોઈ પણ જાતના ઉપયોગ માટે પુસ્તક નામંજૂર કરતાં અમુક શિરસ્તા મુજબ ચોક્કસ કારણો વાઇસ પ્રિન્સીપાલ આપે છે. પણ આ પ્રશ્ન વિચારવાની જરૂર છે કે કોઈપણ પુસ્તકને રદ કરવાની લગભગ સંપૂર્ણ સત્તા આમ એક અમલદારને સહીસલામતીથી આપી શકાય ખરી? તેમનો રીપોર્ટ મળતાં વિભાગના એજ્યુકેશનલ ઇન્સ્પેક્ટર પોતાનો છેવટનો હુકમ પસાર કરે છે અને તે સામાન્ય રીતે પહેલા અધિકારીની સૂચના મુજબજ હોય છે. વાઇસ પ્રિન્સીપાલની સૂચનાનુસાર જો પુસ્તક નામંજૂર કરવાનું હોય તો પછી કોઈપણ કરવાનું રહેતું નથી—શિવાય કે ખાતાના ઉપરીને ઠીક લાગે તો પોતે તપાસ કરી છેવટના હુકમ પસાર કરે. પણ જો તે વિષે શુક કમીટીનો અભિપ્રાય લેવાનું નક્કી થાય તો ત્હેના સભા

સદોમાં તે ફેરવવામાં આવે છે. શુક કમીટીના સભાસદોની કુલ સંખ્યા હાલ ૧૦ ની છે. અને તહેમાં બે કેળવણી ખાતાના અમલદારો છે, બે વાનપ્રસ્થ થએલા તે ખાતાના અમલદારો છે, ૧ ન્યાય ખાતાના અમલદાર છે, ૨ યુરોપિયન પાદરી છે, અને ૩ ખાનગી ગૃહસ્થો છે. જે પુસ્તકો પુસ્તકશાળાના કે ઇનામી પુસ્તક તરીકે મંજૂરી માટે મોકલવામાં આવે છે તે વિષયવાર શુક કમીટીની નીચેની ત્રણમાંથી એક સભ્યકમીટીને મોકલવામાં આવે છે: (૧) વિજ્ઞાન સભ્ય કમીટી-જેના સભાસદો ૩ છે. (૨) સાહિત્યની સભ્ય કમીટી-જેના સભાસદો ૩ છે અને (૩) સામાન્ય સભ્ય કમીટી જેના સભાસદો ૪ છે. સભ્ય કમીટીના અભિપ્રાય વિભાગના ઇન્સ્પેક્ટરને મોકલવામાં આવે છે, અને તેઓ છેલ્લો હુકમ પસાર કરે છે. પાઠ્ય પુસ્તક તરીકે મંજૂરી માટે જે પુસ્તક મોકલવામાં આવે છે તે શુક કમીટીના બધા સભાસદોમાં ફેરવવામાં આવે છે અને તહેમના અભિપ્રાય પણ એલ્યુકેશનલ ઇન્સ્પેક્ટરને મોકલવામાં આવે છે. પણ તેઓ તે વિષે છેવટનો હુકમ પસાર કરતા નથી પણ તે બધા અભિપ્રાય કેળવણી ખાતાના ઉપરી તરફ મોકલે છે અને તેઓ ખાતાની ભલામણ સાથે તે મુંબાઇ સરકારને મોકલી આપે છે. છેવટે સરકારજ બધાં પાઠ્ય પુસ્તકો વિષે મંજૂરી કે નામંજૂરીના છેવટના હુકમો પસાર કરે છે અને તે સરકારી ગેઝેટમાં પ્રકટ થાય છે. એકંદર મંજૂરી માટે કંઈ એક્સ ધોરણ નિર્ણય કરવામાં આવ્યાં નથી અને ધર્મ અને રાજનીતિની સામાન્ય દૃષ્ટિથીજ પુસ્તકોની પરીક્ષા કરવામાં આવે છે.

આમ યોગ્ય પાઠ્ય પુસ્તકોની યાદી મંજૂર કરીનેજ કેળવણી ખાતાએ સંતોષ માન્યો નથી. પણ છેલ્લાં આશરે પાંચ વર્ષથી દરેક વિષય વાર એક્સ પુસ્તકો વર્ષની શરૂઆતમાં નિયત (Prescribe) કરવાનો ધારો સર થયો છે. અલબત્ત તે પુસ્તકોનો ઉપયોગ સરકારી શાળાઓ માટેજ ફરજિયાત ગણી શકાય. પરંતુ અમને માલૂમ પડ્યું છે કે સરકારી ટ્રાન્ટ લેતી શાળાઓને પણ તેજ પુસ્તકો વાપરવાની લગભગ ફરજ પડે છે. ઉપરાંત ટ્રાન્ટ ન લેતી શાળાઓનો મોટો ભાગ સરકારે નિયત કરેલાંજ પુસ્તકો શિખવે છે ન્યારે બહુજ થોડી નિશાળો મંજૂર કરેલા બીજાં કોઈ પુસ્તકોનો ઉપયોગ કરે છે. આમ જો મંજૂરીની પદ્ધતિથી ધણાં પુસ્તકોનો બહિષ્કાર શાળાઓમાંથી થાય છે તો નિયત કરવાની પદ્ધતિ તો લગભગ બધી શાળાઓને પસંદગીની સહેજ પણ સ્વતંત્રતા રહેવા દેતી નથી.

હવે પ્રાથમિક અને માધ્યમિક શાળાના અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકો વિષેનો અમારો રીપોર્ટ નિચેના ક્રમવાર અમે રજૂ કરીશું.

૧. ગુજરાતી વાંચનમાળા.
૨. હાઇસ્કુલમાં ગુજરાતીનું શિક્ષણ.
૩. ગણિતનું શિક્ષણ.
૪. ઇતિહાસ અને ભૂગોળનું શિક્ષણ.
૫. સંસ્કૃતનું શિક્ષણ.
૬. ઇંગ્લિશનું શિક્ષણ.
૭. વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ.

૧. ગુજરાતી વાંચનમાળા.

વાંચનમાળા પ્રગ્નને ધડનારાં પુસ્તકોમાં અતીવ ઉપયોગી પુસ્તકો છે અને પ્રગ્ન જીવનને ખીલવવામાં વધારેમાં વધારે અસર વાંચનમાળાનાં પુસ્તકોની થાય છે; સર્વ દેશને લાગુ પડતું આ સત્ય ગુજરાતમાં તો કોઈ પણ જાતના અપવાદ સિવાય સંપૂર્ણપણે લાગુ પડે છે; કારણ ખીજા દેશોમાં આપણે ત્યાં છે તેમ વાંચનમાળા તરીકે વપરાતાં એકનાં એક જ પુસ્તકો નથી હોતાં; અનેક વિચારકો અને લેખકો તેવાં પુસ્તકો પ્રગ્ન આગળ રજુ કરે છે અને પ્રગ્ન તે પુસ્તકોમાંથી જે ફાવે તે સ્વીકારી શકે છે. ગુજરાતમાં તેવું નથી. અહિં તો શ્રીમાન સરકારે મંજૂર કર્યા હોય તે જ પુસ્તકો સ્વીકારવામાં આવે છે અને સર્વત્ર તેનાં તે જ પુસ્તકો વાપરવાનાં હોય છે. આવું હોવાથી પ્રગ્નજીવનના વિકાસમાં વાંચનમાળાનો હિસ્સો ઘણો મોટો રહે છે. તે વિકાસ યથાયોગ્ય થાય માટે જરૂરનું છે કે વાંચનમાળા વિષેની યોગ્ય ટીકા આપણા બધાના સમુદ્ધિત બળથી સત્તાધીશો પાસે રજુ થવી જોઈએ. આ ઉદ્દેશ ધ્યાનમાં રાખી અમે આ રીપોર્ટમાં મતભેદવાળી બાબતોનો ઉલ્લેખ કરવા ધારતા નથી. સર્વ સમજી ગૃહસ્થો તરફથી એક મતે સ્વીકારાય તેવી જ બાબતો રજુ કરવા વિચાર રાખીએ છીએ.

તે પ્રમાણે વિચાર કરવા માટે નીચેના વિભાગ કરવાની જરૂર જણાય છે. (૧) કદ, (૨) પાઠોની ગોઠવણ, (૩) પાઠમાં આપેલી હકીકત, (૪) ભાષા અને શૈલી, (૫) કવિતા, (૬) ચિત્રો, (૭) છાપણી, બાંધણી, કાગળ પુકું, (૮) કિંમત.

નં. ૧. કદ વિષે કાંઈ ખાસ કહેવાનું નથી. નં. ૨. પાઠોની ગોઠવણ સંબંધે થોડો ઘણો ગોટાળો ઉત્પન્ન થયો છે. જૂની વાંચનમાળામાં પદાર્થ, ઇતિહાસ, ભૂગોળ વગેરેના પાઠો વચ્ચે આપ્યા હતા અને તેથી શિક્ષકો તે તે પાઠોની ઘટતી કિંમત કરી શકતા નહોતા. શિક્ષકોનું આવું દુર્લક્ષ દૂર કરવા જૂદા જૂદા વિષયના પાઠો જૂદા જૂદા ભાગોમાં ગોઠવ્યા. એવા હેતુથી કે તે વ્યવસ્થાથી શિક્ષકોને તે તે વિષયની સ્વતંત્ર ઉપયોગિતાનું જ્ઞાન થાય. આ પગલું એક રીતે તો ઠીક હતું, પણ તેના અનર્થ એવો થયો કે શિક્ષકો પહેલે પાઠથી શરૂ કરી છેલ્લા પાઠ સુધી એક પછી એક એમ શીખવવા લાગ્યા. આ અનર્થ જાણવામાં આવતાં નવી આવૃત્તિમાં ઉમેરવામાં આવ્યું કે “આ ચોપડીમાંના પાઠો શીખવતાં દરેક ભાગમાંથી એક એક પાઠ વારા ફરતી લઈ શીખવવો.” અમે એથી પણ આગળ વધવાની જરૂર ધારીએ છીએ અને સાંકળીઉં આપ્યા પછી ‘પાઠો શીખવવાનો ક્રમ’ આપવાની ભલામણ કરીએ છીએ.

નં. ૩. પાઠમાં આપેલી હકીકત વિષે ખરેખર બહુ વિસ્તારથી ચર્ચાની જરૂર છે. ત્રણ જાતના પાઠોમાંથી દરેક ભાગ લખીને વિચાર કરવો જોઈએ; પરંતુ તેવો વિસ્તાર આવા રીપોર્ટમાં કરવાનું ન બને એમ લાગવાથી, પાઠની હકીકતમાં અમને જે ગંભીર ભૂલો લાગી છે તેટલી જ બતાવીને સંતોષ માનોશું.

ચોપડી ૧ લીમાં હોડીની રમતનો પાઠ ૧૨ મો. છે. જે જાતની રમતની વાત કરી છે તેવી રમત તે રીતે કોઈ પણ જગાએ રમાતી હોય એમ અમારા જાણવામાં નથી.

રમાઈ શકે કે કેમ એ પણ અમને તો શંકા લાગે છે.

ચોપડી ૩ જામાં પાઠ ૧૮ માં તથા પાઠ ૨૩ માંની યોગ્યતા વિષે પણ અમને શંકા છે. ૨૩ માં પાઠ તો ન સમજવાય તેવો છે. બ્રાહ્મણ બકરાને શા માટે લઈ જતો હશે એ સમજાવવું કોઈપણ હિન્દુ પસંદ કરશે જ નહિં.

ચોપડી ૪ થી પાઠ ૨૬. અકબરશાહની નગરચર્યામાં બાદશાહ તરીકે અકબરનું નામ કોઈપણ રીતે ઘટતું નથી. તેમજ ૩૪ માં પાઠમાં પણ તે જ મહાન રાજા અકબર વગરના મૂરખા જેવો જ દેખાઈ આવે છે.

કન્યા વાંચનમાળા ભાગ ૧ લો પાઠ ૪. વિદ્યાગૌરીના વિવેકમાં પહેલાં પાન અને સોપારી એકથી આપ્યા પછી પાણી આપવામાં આવ્યું છે.

આવી શંકાસ્પી બાબતો માટે આટલા ઉલ્લેખથી સંતોષ માની હવે અવશ્ય સુધારવા જેવી એક બાબતો બતાવીશું.

કન્યા વાંચનમાળા ભાગ ૧ લો પાઠ ૩૮ માં કૌલાદેવીને સદ્ગુણી વિશેષણ લગાડવામાં આવ્યું છે એ કોઈપણ રીતે યોગ્ય નથી.

કન્યા વાંચનમાળા ભા. ૨ જો પાઠ ૮ માં દ્રોણને તીરની શય્યાપર સૂતેલા કહ્યા છે. એ હકીકત મહાભારતમાં ક્યાંય પણ કહેવામાં આવેલી જણાતી નથી.

સાતમી ચોપડી પાઠ ૮૬ માં ગંધક અને લોહાનો જે પ્રયોગ વર્ણવવામાં આવ્યો છે તે સફળ થઈ શકે એમ નથી એવું સાયન્સ ઇન્સ્પેક્ટર સાહેબે જાહેર કરેલું છે, છતાં તે સુધારો તે પાઠમાં કરવામાં આવ્યો નથી.

તે જ ચોપડીમાં પાઠ ૮૮ માં જે ચિત્ર આપેલું છે તે પાઠમાં વર્ણવેલા પ્રયોગનું નથી પણ તદ્દન જૂઠું જ છે.

નં. ૪. ભાષા અને શૈલી વિષે અમને કહેવાની ફરજ પડે છે કે જીણી જીણી પણ આખા સ્વરૂપને બગાડી નાંખનારી કેટલીક ભૂલો અમે ભાષામાં અને શૈલીમાં બતાવી શકીએ તેવું છે. અલખત, નજીવી ભૂલોને અમે જરા પણ ધ્યાનમાં લેવાનું યોગ્ય ધારતા નથી, પરંતુ વાંચનમાળા જેવાં પુસ્તકો શુદ્ધ અને નિર્દોષ ભાષામાં અને સંસ્કારી અને નમુનારૂપ શૈલીમાં લખાવાં જોઈએ. અને જ્યાં જ્યાં આવું ધોરણ રહેલું ન લાગે ત્યાં ત્યાં સુધારાને માટે આગ્રહપૂર્વક ફર્યાદ કર્યાં કરવી એ અમને તો જરૂર લાગે છે. પરંતુ અમે દિલ્હીની છીંચે કે આ બાબતમાં આ સ્થળે સામાન્ય ઉલ્લેખ કે એ ચાર પાંચ અક્ષર તહિના દાખલાઓ આપ્યા ઉપરાંત વધારે અમારાથી કરી શકાશે નહિં. શૈલી એક કળા છે અને તેવી ખામીઓ સિદ્ધ કરવા માટે આખું સ્વરૂપ રજુ કરવું જોઈએ. તેમ કરવા સમય લેણું જોઈએ અને તેવી ચર્ચામાં રસ લેનારા અમુક સંસ્કારવાળા જોઈએ. તેવા બધા સંજોગ હોય તો પણ આ તક એવી છે કે જેમાં વિસ્તાર કરી શકાય નહિં, તેથી સામાન્ય ઉલ્લેખથી જ સંતોષ માનવો પડે.

ભાષામાં એક ધ્યાન ખેંચનારી બીજી બાબત એ છે કે પ્રાન્તિક શબ્દોનો ઉપયોગ બહુ

થયેલો છે. જો જૂદા જૂદા પ્રાન્તમાં વપરાતા સારા શબ્દોનો ઉપયોગ પ્રચલિત કરી ભાષાના જૂના અથવા તો એકદેશી સિક્કાને ચલણી સ્વરૂપ આપવાના વિચારથી આવું ધોરણુ રાખ્યું હોત તો કાંઈ કહેવાની જરૂર નહોતી: પરંતુ અહિં તો માત્ર એકજ સ્થળના પ્રાન્તિક શબ્દોનો પ્રયોગ થયેલો માલમ પડે છે. ચયું, ખાજો કરવો, ચોભીલી, કુંદવાને, વગેરે શબ્દો દાખલ થયા તેનો ખાસ વાંધો નથી; પરંતુ તે સંબંધે બે બાબતની અમને જરૂર લાગે છે. એકતો તેતે શબ્દોના અર્થ આપવા જોઈએ અને બીજું બીજા પ્રાન્તના પણ કોઈ કોઈ શબ્દોને સ્વીકારી ભાષા સમૃદ્ધિમાં મદદ થાય તેવું કરવું જોઈએ.

આવા શબ્દો ઘણા નથી, પણ કોઈ નિશ્ચિત ધોરણથી તેવા પ્રયોગ થયા હોય તો સારું, એટલું જણાવવાની તો ખાસ જરૂર છે.

કોઈ કોઈ જોડણીમાં પણ જરા શંકા જેવું છે. ગ્રીનીજ કે ગ્રીનીચ? એકને એક શબ્દની જોડણી જુદી જુદી રીતે કરાય છે એ હીક નથી.

બીજું થાય કે ન થાય, પણ અમે એટલું તો આગ્રહપૂર્વક કહીએ છીએ કે જે પ્રયોગો દોષરૂપ છે તેતો સુધારવા જ જોઈએ.

‘આપણે છોકરા અને છોકરી હોઈ’ ચોપડી ૪ થી પાઠ ૩૧. ‘અને’ ને બદલે ‘અથવા’ કે ‘કે’ ન કરવાનો આગ્રહ શા માટે હશે એ સમજાતું નથી.

‘ખાઈ, તમે વધારે સુખી થવાની ઇચ્છા રાખો તે સારી વાત છે. એને માટે તમે ખાંત રાખો ને મહેનત કરો તે ચાહવા લાયક છે, (કન્યાવાં ૧ પાઠ ૩૦). આમાં ‘ચાહવા લાયક’ પ્રયોગ યોગ્ય લાગતો નથી.

લાવણ્યતા. કન્યાવાં ૩, પાઠ ૨. દુઃખના કુંગર રેલ્યા છે. ચોપડી ૭ મી પાઠ ૨૫, ‘હે કાળ જેને અનુકૂળ છે એવા.’ ‘અસલ ઉદ્યોગ, (૭-૨૫) ‘સમજણનો અધિકાર’ ચોપડી ૭ મી પાઠ ૯. વગેરે કંઈ કંઈ અસ્વીકાર્ય પ્રયોગો માલમ પડે છે અને તેવા ઘણા પ્રયોગોમાંથી અમે તો થોડાજ બતાવ્યા છે. કેટલાક બીજા ત્રીજા અને ચોથી ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ માટે તૈયાર થયેલા રીપોર્ટમાં આપેલા હોવાથી આંહિં ફરી લખતા નથી. આવું શૈલીની શિથિલતાવાળું અને કોઈ કોઈ જગાએ તો દોષવાળું પણ કહી શકાય તેવું લખાણ છે. તે બધું નજીવું છે એમ ગણી છે તેવુંજ રહેવા દેવાનું અમે કોઈપણ રીતે પસંદ કરતા નથી. વાંચનમાળામાં નજીવી જેવી ભૂલ પણ શા માટે ટકવા દેવી એ કોઈપણ સમજી શકશે નહિં. માટે અમે પરિષદને ભાર દઈને આગ્રહ કરીએ છીએ કે આવી દરેકે દરેક ભૂલ સુધારવામાં ન આવે ત્યાં સુધી ફર્યાદ ચાલુ રાખવાની કાંઈક પણ વ્યવસ્થા કરવી.

નં. ૫. કવિતા વિષે તો આખા ગુજરાતે એકે અવાજે નાપસંદગી જાહેર કરી છે. બધી ચોપડીની બધી કવિતાઓ સંતોષકારક નથી એ મત લગભગ બધી તરફથી સ્વીકારવામાં આવેલો છે.

અમુક કવિતામાં કવિત્વ કેટલું છે તે સંબંધે મતભેદ રહે અને કોઈને કાંઈ અને કોઈને કાંઈ સાફ લાગે એ સમજાય તેવી વાત છે, તેથી ૧ લી ચોપડીની ‘વિસાઈ નહિં

પ્રભુ નામ', બીજીની 'કરોળિયો તથા કુહાડી', ત્રીજીની 'પશુની તકરાર' અને 'સલ', ચોથીની 'ઈશ્વર સ્તુતિ' અને 'રાજગીત'. પાંચમીની 'હિતનાં વચન', કન્યા વાંચનમાળા ૧ લો ભાગ, 'હીચકો', 'વરસાદની ઝડીઓ', 'બાળાઓને બોધ', 'નદીનો પનથટ', ક. વાં. ભા. ૨ જામાં 'માની શિખામણ', 'સ્વર્ગ ક્યાં હશે', 'વડ અને તે પાસની શાલા'ના જેવી કવિતાઓ વિષે જૂદા જૂદા મત હોય તો આપણે તે સંબંધે લોકમત કેળવાય નહિં' ત્યાં સુધી મુંગા રહેવું જોઈએ એમ સ્વીકારીએ. પરંતુ જે કવિતાઓ માટે એકમતે જ વિરોધ દર્શાવાય, જે સુધારવા માટે સર્વ તરફથી ઇચ્છા દર્શાવાય, જેમાં ભૂલો છે એમ જાહેર રીતે ખતાવવામાં આવે તેવી કવિતાઓમાં પણ કાંઈ ફેર ન પડે કે સુધારો ન કરાય એ તો ગળે ન ઉતરે તેવી સ્થિતિ છે.

આ સંબંધે પણ શૈલીને વિષે અમે જે કહ્યું તે જ લાગુ પડે છે, અને તેથી એકાદ બે ગંભીર ભૂલો ખતાવી તે સુધારાવવાનો આગ્રહ કરીને જ અમે સંતોષ માનીશું.

બીજી ચોપડીની કુહાડીની કવિતા બીજી બધી રીતે ગમે તેવી ગણાતી હોય, પણ 'અન્યો ભાયડો હોય આ' દૂર શાણો ' અને 'રડ્યો તે ઘડી ત્યાં બહુ ચીસ પાડી' એવી લીટીઓ તો અમે નથી માનતા કે કોઈપણ ગુજરાતી કવિતા તરીકે સ્વીકારી શકે.

પાંચમી ચોપડીના પાઠ ૫૪ માંની નિર્દોષ પંખીડાના નામથી કલાપીની એક સારી કવિતાને ખંડિત કરી, જૂદા જ અર્થવાળી કલાપીની બીજી કવિતાની સાથે તેને જોડી દેવામાં આવી છે. એક સામાન્ય વાંચનાર પણ એકદમ તે કઢંચું જોડાણ પારખી શકે તેવું છે. લેખકનાં બે જૂદાં કાવ્યોને ખંડિત કરીને નવું કાવ્ય ઉપજાવવાની સત્તા કમીટીને હતી કે નહિં તે પૂછવું તો નકામું છે, પણ તેથી જે અનુચિત પરિણામ આવેલ છે તેની સામે પોકાર કરવો એ તો જરૂરનું થઈ પડે છે.

તેવી જ રીતે કન્યા વાંચનમાળા ભાગ ૩ જના પાઠ ૨૨ માં દયારામનું જાણીતું પદ 'હરિનામ ખરું' એ પણ કાંઈક વૈરૂપ પામ્યું છે. પછી તેમાં સુધારો કરવાના વિચારને લીધે થયું હોય કે કદાચ ખાટ ફેર પણ હોય તો પ્રભુ જાણે. ત્રીજી લીટીમાં 'નાસે' શબ્દ જાપની ભૂલને લીધે ઉડી ગયો જણાતો નથી, કારણ તેમ હોય તો બીજી આવૃત્તિમાં સુધારો થયો હોત, પણ ૧૯૦૭ ને ૧૯૧૦ ખંનેની આવૃત્તિમાં 'નાસે' શબ્દ નથી તેથી એમજ કહેવું પડે છે કે કાંઈક ગંભીર ગેરસમજ કે ભૂલને લીધે જ આ દોષ ટકી રહ્યો છે.

નં. ૬. ચિત્રો માટે ફર્યાદ સલળાઈ છે અને કાંઈ કાંઈ સુધારા માટે પ્રયાસ થતા જોવામાં આવે છે. સૌંદર્યની દ્રષ્ટિએ સારાં કહીએ તેવાં ચિત્રો હજી થયાં નથી, પણ ધીમે ધીમે સુધારા જારી રહે એ ઇચ્છવા જેવું છે એટલુંજ કહી અટકીશું, જો કે દેખીતા વિરોધ દૂર કરવા તરફ લક્ષ રહેવાની જરૂર છે એટલું તો કલ્પા વિના ચાલતું નથી. બીજી ચોપડીના ૨૧ મા પાઠમાં વાત ખમે બેસારવાની છે, અને ચિત્રમાં પીઠે બેસારેલ છે. ચોથી ચોપડીના પાઠ ૨૫ માં રજવાડાના કારભારીનું ચિત્ર કોઈને પણ સાફ લાગે તેવું અમને જણાતું નથી. સાતમી ચોપડી (૧૯૧૩ ની આવૃત્તિ)માં પાઠ ૮૮ મા પાને ૨૬૦ પરનાં ચિત્ર સંબંધે એક શબ્દ સરખો પણ નથી.

ન. ૭. કિમ્મત વિષે ઠીક ચર્ચા થઈ છે અને કાંઈ સુધારો પણ થયો છે. માત્ર એટલું જ જણાવવાનું રહે છે કે આળપોથીમાંનાં રંગીત ચિત્રો કાઢી નાખ્યાથી છોકરાંઓનો ધણો આનંદ ઓછો થઈ ગયો છે; તેવાં ચિત્રો રહેવા દધને પણ શું કિમ્મત એમ કહી ન કરી શકાત એ પ્રશ્ન વેપારી રીતે નહિ, પણ બીજી રીતે વિચારાય તો વધારે સાફ એમ કહ્યા વિના ચાલતું નથી. તેમજ નં. ૮ છાપણી વગેરે વિષે પણ સુધારો થતો જાય છે. જો કે બાંધણી જોઈએ તેવી સારી થતી નથી એ કારણે તો ચાલુ છે. વળી બીજી એક હકીકત જણાવવાની જરૂર લાગે છે. ગમે તે કારણ હો, પણ આપણાં ગુજરાતી પુસ્તકોમાં છાપ ભૂલો ઘણી હોય છે; પણ વાંચનમાળામાં તે ચાલે નહીં; માટે જરા વધારે તસ્દી લઈને પણ તે પુસ્તકો ભૂલ વગરનાં બનાવવા પ્રયત્ન કરવાની ખાતાની ફરજ છે.

૨. હાઈસ્કુલમાં ગુજરાતી શિક્ષણ.

માધ્યમિકશાળામાં ગુજરાતી ભાષાનો તથા તેના સાહિત્યનો આગળ અભ્યાસ વધારવા માટે પહેલા, બીજા, અને ત્રીજા ધોરણમાં વાંચનમાળાનું પાંચમું, છઠ્ઠું અને સાતમું પુસ્તક અનુક્રમે ચલાવવામાં આવે છે.

આથી એમ કહી શકાય કે માધ્યમિકશાળાના ત્રીજા ધોરણમાં પસાર થયેલા વિદ્યાર્થીઓનું ગુજરાતી ભાષાનું તથા તેના સાહિત્યનું જ્ઞાન પ્રાથમિકશાળાના સાતમા ધોરણમાં પસાર થયેલા વિદ્યાર્થીઓના જેવું હોય છે.

પ્રાથમિકશાળાના વિદ્યાર્થીઓને બીયારાઓને ગુજરાતી ભાષાનો તથા તેના સાહિત્યનો અભ્યાસ આગળ વધારવાને પછી સ્થાન જ નથી; પણ માધ્યમિકશાળાના વિદ્યાર્થીઓને તો તેમ કરવાને સારે નસીબે પ્રસંગ મળે છે. કારણ કે તેના ચોથા, પાંચમા, છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં તેમને ગુજરાતી વિષયનો અભ્યાસ કરવાનો હોય છે.

આ અભ્યાસ તેમને કરાવવામાં આવે છે તે અમુક ગદ્યનાં, અમુક પદ્યનાં, અને અમુક વ્યાકરણનાં પુસ્તકો દ્વારા; અને આ પુસ્તકો નક્કી કરવાની બાબતમાં સરકાર તરફથી માત્ર એવી સૂચના કરવામાં આવે છે કે દરેક ધોરણમાં કોઈ માન્ય લેખકનાં ગદ્યના પુસ્તકનાં પાનાં અમુક, પદ્યના પુસ્તકનાં પાનાં કે લીટીઓ અમુક, અને અમુક વ્યાકરણના વિષય શાળાનાં હેડ માસ્તરે ચલાવવા. આથી આ પુસ્તકો નક્કી કરવાનું કામ આવી પડે છે તે શાળાના હેડમાસ્તરને શીર કે તેમના સેંપલાથી ગુજરાતી વિષયના શીક્ષકને શીર.

હવે જે પુસ્તકો આ કામને માટે મંજૂર કરવામાં આવે છે તે તરફ નજર કરતાં એમ તો જણાય છે કે તે ગુજરાતી ભાષાનું તથા તેના સાહિત્યનું કાંઈક સારું જ્ઞાન આપે એવાં હોય છે એમ છતાં પણ વિદ્યાર્થીઓનો આ વિષયનો સારો અભ્યાસ થતો નથી. તેનું એક કારણ તો એ કે ચોથા ધોરણથી તે સાતમા ધોરણ સુધીનો અભ્યાસક્રમ જોઈએ તેવી રીતે ચઢતા ચઢતી ઝાડવાએલો હોતો નથી. અને તેથી કરીને જે પુસ્તકો નક્કી કરવામાં આવે છે તે તેવા ક્રમને અનુસરતાં હોતાં નથી. દાખલા તરીકે કરજીવેલાવી

પુસ્તક કોઇ શાળામાં પાંચમા ધોરણમાં તો કોઇમાં છઠ્ઠામાં તો કોઇમાં વળી સાતમામાં ચાલતું હોય છે. કોઇ શાળામાં સુદામા ચરિત્ર ચોથામાં તો કોઇમાં પાંચમામાં, કોઇમાં છઠ્ઠામાં તો કોઇમાં સાતમામાં ચાલતું હોય છે. કુસુમમાળા જેવું પુસ્તક કોઇમાં પાંચમામાં તો કોઇમાં છઠ્ઠામાં ચાલે છે અને યુનીવર્સિટીવાળા વળી તેને સાતમા ધોરણ માટે નક્કી કરી આપે છે. અને વ્યાકરણને તો સમૂળગું વિસારી દેવામાં જ આવે છે.

બીજું કારણ એ કે માધ્યમિકશાળામાં ગુજરાતી ભાષાની તથા તેના સાહિત્યની અવગણના થાય છે અને તે તરફ ધણી જ બેદરકારી બતાવવામાં છે.

અંગ્રેજી આપણા રાજકર્તાની ભાષા હોવાથી માખાપો અને બાળકો તે તરફ વધારે લક્ષ રાખી માતૃભાષા તરફ દુર્લક્ષ બતાવે છે. શિક્ષકો પણ તેને ઉત્તેજન આપે છે. અને એવી ભલામણ પણ કરવામાં આવે છે કે ખાતાં પીતાં, બેસતાં ઉડતાં, હરતાં ફરતાં, ઇંગ્રેજી ભાષાનો ઉપયોગ કરવો. કેટલીક શાળાઓમાં તો વિદ્યાર્થીઓ તેમ ન કરે તો તેમનો દંડ કરવામાં પણ આવે છે આમ ઇંગ્રેજી ભાષા અગત્યની હોવાથી ગૌરવ પામે છે. અને ગુજરાતી ભાષા પરીક્ષાના ખપની નહિ હોવાથી અવગણના તથા બેદરકારીનું પાત્ર થાય છે.

વળી ઉપલા વર્ગમાં ચઢાવવા માટે યોગ્યતા વિદ્યાર્થીઓમાં છે કે નહિ તે તપાસવા માટે તેમની વાર્ષિક પરીક્ષા થાય છે. તે વાર્ષિક પરીક્ષામાં ગુજરાતી વિષયમાં જે નાપાસ થયેલા હોય છે તેમને બીજા વિષયોમાં પાસ થતા હોય તો ઉપર ચઢાવી દેવામાં કાંઈપણ વાંધો લેવામાં આવતો નથી. એટલે ઉપલા વર્ગમાં ચઢવા માટે ગુજરાતી વિષયમાં પાસ થવાની ખાસ જરૂર વિદ્યાર્થીને લાગતી નથી.

મેટ્રિક્યુલેશનની પરીક્ષામાં પરીક્ષાનો વિષય ગુજરાતી નથી તેથી, કે શીખવવાના વિષયો ધણા હોય છે તેથી ગુજરાતીને ટાઈમ ટેબલપર ધણો જ ઓછો સમય આપવામાં આવે છે. તેથી કરીને એનો અભ્યાસ ચાલુ રહેતો નથી. અને એ રીતે પણ તે અવગણના ને બેદરકારીનો ભોગ થઈ પડે છે.

આમ થાય છે તેથી પરીણામ એ આવે છે કે વિદ્યાર્થીઓને પોતાની માતૃભાષા શુદ્ધ રીતે બોલતાં કે લખતાં પુરી આવડતી પણ નથી. વાક્ય પ્રથકરણ અને વાક્યપ્રયોગ ગિલકુલ જણતા નથી. નાનાં મોટાં વાક્યો શાસ્ત્રીય બ્લસર (પ્રથકરણની રાહ) સમજી કે સમજવી શકતા નથી. એટલે વાક્યોનો સાર ચથાર્થ રીતે ગ્રહણ કરી શકતા નથી તેમજ દર્શાવી શકતા નથી. ખૂદ ભાષાની વાતમાં આમ છે તો સાહિત્યની તો વાતજ શી કરવી.

એટલા માટે ગુજરાતીના અભ્યાસના ઉત્તેજન માટે અમે નીચે પ્રમાણે ભલામણો કરીએ છીએ.

૧. ચોથા ધોરણથી સાતમા ધોરણ સુધી ક્રમસર અભ્યાસ ગોઠવી મેટ્રિક્યુલેશનમાં તેને બીજી ભાષામાં ઉમેરવી.

૨. આ ઉપરાંત એક સૌથી અગત્યની સૂચના એ છે કે ફળવણી માત્ર, પ્રાયમિક માધ્યમિક અને ઉચ્ચ, ગુજરાતી ભાષા દ્વારા આપવામાં આવે અને એ રીતે ગુજરાતી ભાષાની યત્ની અવગણના અને તેને પરીણામે આવતી બેદરકારી દૂર કરવામાં આવે.

૩. ગણિતનું શિક્ષણ.

અમે આ વિષય સંબંધે ચર્ચા કરતાં માત્ર પ્રાથમિક અને માધ્યમિક અને તેમાં પણ વિશેષે કરીને શરૂઆતના મિડલ સ્કુલ સુધીના માધ્યમિક ગણિતના શિક્ષણ અને તે સંબંધિ- નાં પાઠ્ય પુસ્તકો ઉપર ખાસ લક્ષ રાખ્યું છે.

પ્રથમ પ્રાથમિક શાળાઓમાં ગણિતના શિક્ષણ સંબંધે આંક અને મુખ્ય ગણિતની બાબ- તમાં બાળકોના કુમળા મન ઉપર એ વિષયની છાપ કેવળ રમત સાથે પદાર્થદ્વારા (ધડીયા લખાવીને નહીં) જ્ઞાન આપી પાડવી નોંધએ એ ઉપર આ કમીટી ખાસ ભાર મૂકે છે. નંકામા અથવા દાખલા, વિકટ પ્રશ્નોથી જેમ અને તેમ વેગળા રહેવાની પદ્ધતિને આ કમીટી છેક શરૂઆતના વર્ગો સંબંધે તેમ જ ઉપરના વર્ગોમાં પણ ખાસ જરૂરી ગણે છે. પ્રાથમિક શાળાઓમાંના અભ્યાસક્રમ સંબંધે ખાસ વાંધો નથી; પરંતુ બાળકોની ઉમરના પ્રમાણમાં ક્રમવાર જે ધોરણો નક્કી થયાં છે. તેને વળગી રહીને બહુ જ રહેલા દાખલા- ઓથી અને તેને આનંદ મળે એવાં દ્રશ્યોની સહાયથી વિષય બાળકને સરળતાથી સમજાય અને ત્રિરાશી વગેરેનાં પદો જેમ વિદ્યાર્થી પાઠે કરે છે તેમ ન થતાં તેના મુદ્દાઓ તેના મનમાં એળે એળે ઉતરી જાય તેવી રીતે શિક્ષણ આપવાની તો ખાસ જરૂર છે. એ માટે સારા શિક્ષકો મેળવવા ટ્રેનીંગ કોલેજોમાં આ ગણિતના વિષયના શિક્ષણ માટે સારું ધ્યાન આપવાની અને જેમ અને તેમ શાળાઓને સારાં કિંડરગાર્ટન અને ગણિત શિક્ષણ સંબંધે બીજાં દ્રશ્ય સાધનો પૂરાં પાડવાની કેળવણી ખાતાની અને મ્યુનીસીપાલિટીઓ વગેરેની ફરજ સંબંધે આ કમીટી ખાસ લક્ષ ખેંચે છે. વધારામાં પરીક્ષાઓનું ધોરણ તેમાં ખાસ કરી લેખાં જેવા મુખ્ય વિષયની પરીક્ષાઓમાં વિદ્યાર્થીના જ્ઞાનનું માપ તે અમુક દાખલા ખરા કરે છે અથવા અમુક મુખ્ય પરિક્ષાના જવાબો એકદમ ખરા આપી દેછે તે ઉપર રાખવા કરતાં અમુક પદાર્થો વગેરે તેને સોંપી તે ઉપરથી તે પરિણામો મેળવવા કેવા પ્રકારનો યત્ન કરે છે તે સંબંધે ધ્યાન અપાય તો વધારે યોગ્ય થાય. અમને લાગે છે કે સારા શિક્ષકની ડાયરી એ વિદ્યાર્થીની પરીક્ષા માટે પરિક્ષકના ચાર સવાલોના જવાબ કરતાં વધારે આધારભૂત ગણાવી નોંધએ.

સામાન્ય સૂચનાઓ મિડલ સ્કુલ સુધીના ગણિતના શિક્ષણ સંબંધે આજ પ્રકારની છે. ગણિતના શિક્ષણ સંબંધે એ બહુ આશ્ચર્યજનક વસ્તુ છે કે પ્રાથમિક નિશાળોમાં ગણિતનો પાયો નાંખેલો હોય છે અને માધ્યમિક શિક્ષણની માફક સ્કુલોમાં ત્રણ વર્ષ અભ્યાસ કર્યો હોય છે તેમજ હાઇસ્કુલોમાં બીજાં ચાર વર્ષ સુધી ગણિત શીખવવામાં આવે છે છતાં અંગ્રેજી સાતમા ધોરણના ધણા વિદ્યાર્થીઓનું અંક-ગણિત સંબંધી જ્ઞાન ઘણું અધુરું અને નજીવું હોય છે. ધણા દાખલાઓમાં તો વિદ્યાર્થીઓને એ વિષયમાં કાંઈ જ જ્ઞાન હોતું નથી અને એ વિષય છેક છેલ્લે સુધી કાળ જેવો લાગે છે. સાતમા ધોરણમાં આવીને Numeration અને Notation થી અંકગણિત શરૂ કર્યાના અને એ રીતે આખું અંકગણિત નવેસરથી શીખવાનાં દ્રષ્ટાંતો જણાયેલાં છે. વળી પ્રાથમિક ધોરણોમાંના ઉપરના વર્ગોમાં ગણિતનું શિક્ષણ સાધારણ રીતે વિદ્યાર્થીઓની વધતી ઉમ્મરના પ્રમાણમાં ઠીક ગોઠવાએલું હોવાથી પ્રાથમિક શાળાનાં ઉપરનાં ધોરણોના એટલે ગુજરાતી

છટ્ટા અને સાતમા ધોરણમાં અભ્યાસ કરતા વિદ્યાર્થીઓનું જ્ઞાન જેવું અંગ્રંગણિતના વિષયમાં સાધારણ રીતે ઠીક હોય છે તેવું જ્ઞાન પણ અંગ્રેજી મિડલ સ્કુલોમાંથી આગળ અભ્યાસ કરતા વિદ્યાર્થીઓનું તે વિષયમાં હોતું નથી એ અમને લાગે છે કે નિર્વિવાદ બાબત છે.

આમ હોવાથી માધ્યમિક શિક્ષણની મિડલ સ્કુલોમાં અંગ્રંગણિતનો અભ્યાસ ક્રમ નકામો ખેવડાય નહિ એવો, પદ્ધતિસર અને સ્હેલો ગોડવાવો જોઈએ. ટુંકામાં ગણિતનો વિષય નકામો વિદ્યાર્થીઓને બોજાડપ થાય છે તે ન થવા દેતાં અંગ્રેજી પહેલાથી ત્રીજા ધોરણ સુધીમાં ગણિતનું શિક્ષણ અપૂર્ણાંક, ત્રિરાશી, બહુરાશી, દશાંશ, અપૂર્ણાંક, પાંતી, સાદા વ્યાજ સુધી બહુજ સ્હેલાં મનોયત્નો કરી શીખવવામાં વાંધો નથી. પરંતુ નફોટોટો ચક્રવૃદ્ધિ વ્યાજ અને શેરના દાખલા તો ઉપરનાં ધોરણોમાં જ રહેવા દેવા જોઈએ. નફા ટોટાના દાખલા અંગ્રેજી પહેલા ધોરણના અભ્યાસક્રમમાં મૂકાયા છે તે અમારા માનવા પ્રમાણે બીલકુલ યોગ્ય નથી, વિદ્યાર્થીઓ એટલી કુમળી વયે (૧૦-૧૧) એમાંના સિદ્ધાંતો સમજી શકતા નથી અને રીતોને અનુસરી કૃત્રિમ રીતે જવાબો લાવે છે અથવા નથી લાવતા; પણ તેમની શુદ્ધિમાં કાંઈ વધારો થતો નથી.

ગણિતનું ધોરણ આ રીતે સ્હેલું હોતું જોઈએ એટલુંજ બસ નથી. ગણિતનો વિષય શીખવતાં વિદ્યાર્થીઓ પાસેથી ધણાજ અધરા પ્રશ્નોના જવાબ મેળવવાનો યત્ન કરવો એ પણ ધણુંજ અયોગ્ય છે. અંગ્રંગણિતનાં પાંચ પુસ્તકો ગુજરાતી ભાષામાં એકંદરે સારાં નથીજ. તેમાં પણ મિડલ સ્કુલો માટે કેળવણી ખાતા તરફથી જે પુસ્તકો મંજૂર કરવામાં આવ્યાં છે (મી. લાકડા વાળાનું, મેસર્સ નાયક અને દેશાધનું વગેરે) તે ખરી રીતે માત્ર અધરા દાખલા પૂરા પાડવા શિવાય બીજું કાંઈ સાર્થક કરે એવાં નથી. કેળવણી ખાતા તરફથી મિડલ સ્કુલોના ગણિત સંબંધી ધોરણોને ધણાં સ્હેલાં કરવાની જેટલી જરૂર છે તેટલીજ એ વિષયમાં વિદ્યાર્થીઓ અને શિક્ષકો વધારે રસ લે તે સારૂ પાંચ પુસ્તકો પણ સરળ, વધારે સ્હેલા દાખલાઓ વાળાં, સિદ્ધાંતો સરળ રીતે સમજાવનારા જુદી જુદી જાતના સિદ્ધાંતો પ્રમાણેના સરળ પણ મુદ્દાસરના રીત પુરઃસર ગણેલા દાખલાઓની સારી સંખ્યાવાળાં અને શિક્ષકોને તે વિષય શીખવવામાં માર્ગરૂપ થઈ પડે તેવાં હોવાં જોઈએ. મી. ગોખલે, મી. ભરડા વગેરેના મિડલ સ્કુલો માટેના ગણિતના તરજુમાને ધનામના પુસ્તકોમાં મૂકવાનો અને ઉપરનાં છેક નકામાં પુસ્તકોને પાંચ પુસ્તકોમાં મૂકવામાં કેળવણી ખાતાનો શા મુદ્દો હશે તે અગમ્ય છે. આ રીતે મિડલ સ્કુલોમાં અંગ્રંગણિતની સ્હેલી બાબતો સારી રીતે શીખવ્યા બાદ વધારે અધરી બાબતો ચોથા અને પાંચમા ધોરણ સુધી માતૃભાષામાં જ શીખવાય અને સાથે જ બીજગણિત (Algebra) અને ભૂમિતિનો પાયો પણ માતૃભાષામાં જ નાંખાય અને છટ્ટા ધોરણ પછી જ એ બધા વિષયો માતૃભાષા અથવા અંગ્રેજીમાં જેમ સુલભ પડે તેમ શીખવાય તો અમને લાગે છે કે વિદ્યાર્થીઓને ગણિતનો વિષય કેવળ નિરસ લાગે છે તે લાગશે નહિ, હાઈસ્કુલોમાં ઉત્તરોત્તર અધરા વિષયો લેતા રહી પદ્ધતી સર શીખવાય તો વિદ્યાર્થીઓને તે ધણું સરળ થઈ પડશે. ચક્રવૃદ્ધિ વ્યાજ, નફોટોટો, શેરના તેમજ Time, Work અને Speed ના બહુરાશીના

અધરા દાખલા આગળ જેમ બહુ મોડા લેવાતા તેમ થશે તો અમન લાગે છે કે અક ગણિતનો વિષય વિદ્યાર્થીઓને ઘણો સુલભ થશે.

વિષય છેક પ્રાથમિકથી મિડલ સ્કુલ અને હાઈસ્કુલ સુધીનો ક્રમવાર ગોઠવવાની અને નીચેનાં પ્રાથમિક ધોરણોમાં રમત સાથે જ્ઞાન લેવાનાં દ્રશ્ય સાધનોથી વધારે રસમય બનાવવાની જેટલી જરૂર છે તેટલી જ એવા પ્રકારનાં પાઠ્ય પુસ્તકોની અને તેમને શીખવી શકે એવા શિક્ષકોની છે.

૪. ઇતિહાસ અને ભૂગોળનું શિક્ષણ.

ભૂગોળનું શિક્ષણ ગુજરાતી બીજા ધોરણથી અને ઇતિહાસનું શિક્ષણ ગુજરાતી ત્રીજા ધોરણથી શરૂ કરવામાં આવે છે.

ગુજરાતી યોથું ધોરણ પસાર કર્યા પછી જેઓ પ્રાથમિક શાળામાંજ અભ્યાસ કરે છે તેમને સાતમા ધોરણ સુધીમાં હિન્દના ઇતિહાસનું વધારે સંપૂર્ણ જ્ઞાન આપવામાં આવે છે. આમ પ્રાથમિક શાળાના ઇતિહાસનો જે અભ્યાસક્રમ રાખવામાં આવ્યો છે તે વિશે અમારે કંઈ ખાસ કહેવાનું નથી. અમે એટલુંજ સૂચવીશું કે સાતમા ધોરણમાં કે vernacular final ની પરીક્ષામાં ઈંગ્લંડના ઇતિહાસનો ટુંકા ક્રમ રાખવામાં આવે તો પ્રાથમિક શાળામાંથી ઉત્તીર્ણ થતા વિદ્યાર્થીઓનું ઇતિહાસનું જ્ઞાન વધારે સર્વ દેશીય બને.

ઈંગ્રેજ ધોરણોનો ક્રમ આ પ્રમાણે છે. પહેલાં ત્રણ ધોરણમાં હિન્દુસ્થાનના ઇતિહાસમાંથી સહેલી વાર્તાઓ; ચોથા અને પાંચમા ધોરણમાં ઈંગ્લંડ અને હિન્દનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ તથા હિન્દના રાજ બંધારણનું સાદુ જ્ઞાન; અને છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં પહેલાંના ક્રમનું વધારે વિસ્તૃત જ્ઞાન અને બ્રીટીશ સામ્રાજ્યનું સામાન્ય જ્ઞાન. એ ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ કે ગુજરાતી નિશાળમાં પાંચ વર્ષ ગાળ્યા પછી અને તે દરમ્યાન ગુજરાતનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ શીખ્યા પછી વિદ્યાર્થી ઈંગ્રેજ પહેલા ધોરણમાં આવે છે. આવા વિદ્યાર્થીને ત્રણ વર્ષ સુધી હિન્દુસ્થાનના વિશાળ ઇતિહાસમાંથી અસંબંધ્ય સારામાં સારી છુટી જવાઈ વાર્તાઓ શીખવવામાં આવે તો પણ આ અમૂલ્ય સમયનો દુરુપયોગ થયો એમ કહેવાય. માટે અમે એમ સૂચવીએ છીએ કે આ ધોરણમાં પહેલાંની માફક હિન્દનો સાદો ક્રમવાર ઇતિહાસ પૂરો શીખવવો જોઈએ.

ચોથા અને પાંચમા ધોરણમાં હાલ હિન્દ અને ઈંગ્લંડના ઇતિહાસ સાથે શીખવવામાં આવે છે એ પણ યોગ્ય નથી. હાલ ચોથા ધોરણમાં આવતા વિદ્યાર્થીને હિન્દના ઇતિહાસનું કંઈ પણ સંબંધ્ય કે વિગતવાર જ્ઞાન હોતું નથી. તો હિન્દ અને ઈંગ્લંડ જેવા બે મહાન દેશોના ઇતિહાસ એકદમ સાથે શીખવવાથી તેને એકેનું પૂરું જ્ઞાન થતું નથી તેમજ દરેકનું ખરૂં મહત્વ પણ સમજાતું નથી. બે દેશના ઇતિહાસની સાદી પણ રૂપરેખા જુદી જુદી સમજવામાં આવે ત્યાર પછીજ તે સાથે શીખવવાથી વિદ્યાર્થીને લાભ થાય.

અમારી દરખાસ્ત પ્રમાણે પહેલા ત્રણ ધોરણમાં હિન્દનો વધારે સંપૂર્ણ ઇતિહાસ

શીખવાય તો અમે સચવીએ છીએ કે ચોક્કસ અને પાંચમા ધોરણમાં કેવળ ઇંગ્લંડનો આખો ઇતિહાસ સરળ સ્વરૂપમાં શીખવવો.

છઠ્ઠા અને આત્મા ધોરણ માટે હાલ જે ક્રમ નિયત કરવામાં આવ્યો છે તે અમને યોગ્ય લાગે છે. આગળનાં ધોરણોમાં હિન્દ અને ઇંગ્લંડનો ઇતિહાસ જુદો જુદો શીખ્યા પછી તે બન્ને સાથે સાથે અને વધારે વિસ્તૃત સ્વરૂપમાં શીખવાય એ યોગ્ય છે.

ઇંગ્રેજ ધોરણોના ભૂગોળના અભ્યાસક્રમ વિષે અમારે કંઈ ખાસ કહેવાનું નથી. તે વિષયનો આક્રમ ક્રમ ગોઠવવા બેઠાએ એટલુંજ અમે સચવીએ છીએ.

ઇતિહાસનાં પાઠ્ય પુસ્તકો.

ઇતિહાસના વિષય માટે અનેક ગુજરાતી તથા ઇંગ્રેજી પુસ્તકો સરકારી ખાતા તરફથી મંજૂર કરવામાં આવ્યાં છે. પરંતુ તે સર્વેનું અત્ર અવલોકન કરવાનો અમારો ઉદ્દેશ નથી. હોમાના કેટલાકમાં ઇંગ્લેન્ડ અને હિંદુસ્તાનના ઇતિહાસ વિષે ઘણો વિગતવાર વૃત્તાંત આપવામાં આવ્યો છે, તો કેટલાકમાં મુખ્ય બનાવો વધારે સંક્ષેપમાં પણ ઘણીજ અસરકારક શૈલીમાં રજૂ કરવામાં આવ્યા છે. આમ પુસ્તકો ઘણાં વિવિધ પ્રકારનાં હોવા છતાં, અમે જણાવવાને દીલગીર છીએ કે આ દેશના વિદ્યાર્થીઓને અનુકૂળ અને લાભકારી થાય, તેવાં પુસ્તકોની હજી પણ ખોટ છે. અને અમને ધાસ્તી છે, કે જ્યાં સુધી મંજૂર કરેલાં પુસ્તકો ચલાવવાની પદ્ધતિ ચાલુ રહેશે, ત્યાં સુધી ગુજરાતી કે ઇંગ્રેજીમાં બેઠાંતો સારાં પુસ્તકો મળી શકશે નહિ.

હવે, યોડાં ત્રણથી સરકારી શાળાઓ માટે Prescribe કરવામાં આવેલાં પુસ્તકો તરફજ નજર કરીશું. ઇંગ્રેજી શાળા માટે નિયત કરેલાં પુસ્તકો ત્રણ છે:—(૧) હિંદુસ્તાનના ઇતિહાસમાંથી સહેલી વાર્તાઓ (Easy stories from Indian History લે. ઇ. માર્સડેન્ બાબાંતરકાર રા. બા. કમળાશંકર પ્રોજેક્ટર ત્રિવેદી બી. એ.) (૨) First Lessons in the History of India and England (કર્તા. ઇ. માર્સડેન્.) (૩) Short History of the British Empire (કર્તા ઇ. માર્સડેન્ અને જી. એન્ડર્સન) આ પુસ્તકો વિષે અત્યંત અસંતોષ અનેક સ્થળેથી દર્શાવવામાં આવેલા હોવાથી તેમજ ખાસ કરીને અમને હુંમાંના બે અત્યંત અનીષ્ટ લાગતાં હોવાથી તે વિષે અમે વિગતવાર તપાસમાં ઉતરવાનું યોગ્ય ધાર્યું છે.

“ હિંદુસ્તાનના ઇતિહાસમાંથી સહેલી વાર્તાઓ, ”—એ પુસ્તક પહેલાં ત્રણ ધોરણમાં શીખવવામાં આવે છે. વિદ્યાર્થીઓ હિંદના ઇતિહાસનો પરિચય આ પુસ્તકમાંથી પેહેલીજ વાર મેળવે છે, તેથી એ દૃષ્ટિથી લેવું અવલોકન કરવું જોઈએ. પુસ્તકના મથાળા ઉપરથીજ એમ જણાય છે, કે ઇતિહાસનું શિક્ષણ concentric પદ્ધતિથી આપવાને આ પુસ્તક રચવામાં આવ્યું છે. ઇતિહાસ જેવા ગહન વિષયનું શિક્ષણ પહેલાં રસમય ઐતિહાસિક વાર્તાઓથી શરૂ કરવું અને ધીમે ધીમે આગળનાં ધોરણોમાં વધારે વિગતો પુરીને તે સંપૂર્ણ કરવું, એ પદ્ધતિ માનસશાસ્ત્રના નિયમથી જોટલી સંમત છે, તેટલીજ છેડકાંતો આ માટે યોગ્ય અને લાભદાયક પણ છે. આથી આ પુસ્તકને એ પદ્ધતિ ઉપર આધાર આપીને બેઠાંતો લેની ઉપયોગિતા વિષે આપણને ઘણીજ આશ્ચર્ય પડે. પરંતુ અમને જણાવનાં

મણીજ દીલગીરી થાય છે કે પહેલા ત્રણ ધોરણના વિદ્યાર્થીઓ માટે આથી વધારે ખરાબ અને અનીષ્ટ પુસ્તક હમારા જોવામાં આવ્યું નથી.

પ્રથમ તો કેવળ ઐતિહાસિક દૃષ્ટિથી આ પુસ્તક ધણું જ દોષયુક્ત છે. મુખ્ય દોષો અમે નીચે ટાંકીશું:—

(૧) જે પુસ્તક સરલ વાર્તારૂપે ઇતિહાસ શીખવવા માટે લખવામાં આવ્યું છે તેમાં દંતકથાઓ મૂકવામાં આવી છે: જેવી કે વિક્રમ અને ત્હેતું ધર્માસન (પ્ર. ૩) “સુલતાન મહમદને વેપારીની માએ કેવી રીતે કપડો આપ્યો.” (પ્ર. ૧૧) “નસીબનું ફરી જવું અથવા સોમનાથના બે દાખશલીમ” (પ્ર. ૧૨) અને “સુલતાનમહમદને ધુવડે શી રીતે ડહાપણનો બોધ આપ્યો.” (પ્ર. ૧૩). નીતિના શિક્ષણ માટે આ પાઠ ઉપયોગી હોય તો વાંચનમાળામાં તેને સ્થાન આપી શકાય પણ ઇતિહાસ શીખવવા લખાયેલ પુસ્તકમાં તેમને ખિલકુલ સ્થાન ધરતું નથી. વિદ્યાર્થીઓ ઇતિહાસનો અભ્યાસ શરૂ કરે ત્યાં દંતકથાઓથી આરંભ કરવાથી મનમાં ઇતિહાસ માટે ખોટી સમજ ઉત્પન્ન થવાનો સંભવ છે. સત્ય અને અસત્યનું ભિન્ન બનેલું એ કોઈ પણ ઇતિહાસનો મોટામાં મોટો ગંભીર દોષ ગણાય, તો પછી શરૂઆતના પુસ્તકની અંદર અનેક દંતકથાઓનો સમાવેશ, આ પુસ્તકને શિક્ષણ માટે કેવળ અયોગ્ય બનાવે છે.

(૨) કેટલાંક પ્રકરણો એવાં છે, કે જેનો હિંદના ઇતિહાસ સાથે સીધો સંબંધ સમજવો મુશ્કેલ છે. સુલતાન મહમદે હિંદ ઉપર ચઢાઈ કરીને ત્હેના ઇતિહાસમાં ઘણો મોટો ભાગ લખ્યો છે. પરંતુ સુલતાન મહમદે કવિને શી રીતે ઇનામ આપ્યું. (પ્ર. ૧૦) એ વૃતાંત સાથે હિંદના ઇતિહાસને કાંઈ સંબંધ નથી. તેવીજ રીતે સુલતાન મહમદને વેપારીની માએ કેવી રીતે કપડો દીધો. (પ્ર. ૧૧) એ વાતને હિંદના ઇતિહાસમાં કંઈ સંબંધ નથી.

(૩) આવા પ્રાથમિક પુસ્તકમાં સર્વથી મહત્વની બાબતોને બાળકોના મનપર પહેલી હસાવવી જોઈએ અને પછી ગૌણ બાબતો સંબંધી જ્ઞાન તેમાં ક્રમે ક્રમે ઉમેરવું જોઈએ. પણ આથી ઉલટું અહીંયાં ગૌણ બાબતો ઉપર શરૂઆતના પાઠોજ છે જ્યારે મુખ્ય બાબતો ખિલકુલ વિસારી દેવામાં આવી છે. ઉદાહરણ તરીકે “ધારાનગરીનો રાજા જગદેવ પરમાર” (પ્ર. ૪). “કચ્છમાં આલાઓનો સરદાર કેસર” (પ્ર. ૫). “હરપાળે ગુજરાતમાં બે હજાર ગામ કેવી રીતે મેળવ્યાં.” (પ્ર. ૬) એ બાબતોનું સ્થાન ગુજરાતના ઇતિહાસમાં ગૌણ છે તો પછી હિંદુસ્તાનના ઇતિહાસમાં ત્હેતું સ્થાન તેથી પણ વધારે ગૌણ ગણાય. “આર્ગલની બહાદુર રાણી કેવી રીતે નાહી” (પ્ર. ૧૬) અને “અહમદશાહ એક રજપુત સ્ત્રીને પરણવામાં કેવી રીતે નિષ્ફળ થયો.” (પ્ર. ૨૩.) એ બાબતોનું ઐતિહાસિક મહત્વ કંઈજ નથી. વિદ્વાન ઇતિહાસકારે આવા નિરર્થક વિષયોને સા માટે સ્થાન આપ્યું હશે તે સમજી શકાતું નથી.

આટલું સ્પષ્ટ ઐતિહાસિક દોષો વખે કહીને—કે જે કોઈ પણ ઇતિહાસના પુસ્તકમાં અને વિશેષે કરીને બાળકોને શિખવાના પ્રથમ પુસ્તકમાં કદી પણ હોવાં ના જોઈએ—અમે વધારે મહત્વના દોષ તરફ વળીએ. હિંદના ઇતિહાસના વિભાગ સંબંધી ભુદી ભુદી વાર્તાઓની પસંદગી અને પ્રમાણમાં અમને ઘણા ગંભીર દોષ લાગ્યા છે કે જે ઐતિહાસિક દૃષ્ટિથી આ પુસ્તકને તદ્દન અયોગ્ય બનાવે છે. તેમાંના કેટલાક નીચે સૂચવીશું.

(૧) ઇતિહાસના જુદા જુદા સમયને આખા પુસ્તકમાં જે પ્રમાણ આપવામાં આવ્યું છે તે વિષય અને અર્થદીન છે. હિંદના ઇતિહાસના મુખ્ય પાંચ યુગોની વાર્તા અને પાનાની સંખ્યા નીચે પ્રમાણે છે.

સમય.	વાર્તાની સંખ્યા.	પાનાં.
પ્રાચીન.	૩	૨૦
મોગલ પહેલાંના મુસલમાન કાળ	૨૩	૧૦૦
મોગલકાળ.	૭	૨૪
મરાઠા કાળ.	૫	૩૬
અંગ્રેજી કાળ.	૪	૧૮

હિંદના સમગ્ર ઇતિહાસના પ્રમાણમાં મોગલ પહેલાંના મુસલમાન સમયને આઠીના અથવા સમયના જેટલાંજ પાનાં આપવામાં આવ્યાં છે. આમ કરવાથી એવો સંબ્રમ થવાનો સંભવ છે કે હિંદના ઇતિહાસમાં આ કાળ સર્વથી મહત્વનો હોવો જોઈએ. વળી ઇંગ્લેન્ડની માફક મરાઠાઓની ઓછી વાર્તાઓ આપવાનું કારણ કદાચ એમ હોઈ શકે કે તેનો વધારે વિગતવાર વૃત્તાંત ઉપલાં ધોરણની ચોપડીઓમાં આવે છે. પણ ઇંગ્લેન્ડ અને હિંદના ઇતિહાસના એક નાનકડા પુસ્તકમાં મરાઠાઓની એવી ઘણી વાર્તા આપી શકાઈ નથી કે જે આ પુસ્તકમાં યોગ્ય રીતે મૂકી શકાત. અને આ દલીલ પણ મોગલ સમયને લાગુ પડે એમ નથી. વળી આ દલીલ પ્રમાણે પ્રાચીન સમયની વાર્તાઓ પડાણ અને ગીજનીના સમય કરતાં પણ ઘણીજ વધારે હોવી જોઈએ. છતાં જ્યારે પડાણ સમયની ૨૩ વાર્તા મુકવામાં આવી છે ત્યારે પ્રાચીન કાળની ૩ જ વાર્તા જોવામાં આવે છે.

* (૨) આથી પણ વધારે ગંભીર આવૃત્તિ એ લાગે છે કે હિંદના ઇતિહાસનાં કેટલાક

* વ્યક્તિવાર વાર્તાઓની સંખ્યા નીચે પ્રમાણે છે:—

મહમદ ગિઝની	૬
પૃથ્વીરાજ	૧
રઝીયા	૧
નાસિરુદ્દીન	૧
અલ્લાઉદ્દીન	૩
અહમદશાહ (અમદાવાદ વસાવનાર.)	૨
આબર	૨
કુમાયુ	૧
અકબર	૧ (પાણિપતની લડાઈ)
હુદાસિંહ	૧
પ્રતાપ	૦
ઓરંગઝેબ	૦
શિવાજી	૫ (દીલ્લી કેવી રીતે ગયો અને ત્યાંથી કેવી રીતે ન્હાશો ગયો.)
કલાઈવ	૧
હેસ્ટીંગ્સ	૩

ધધારેમાં વધારે પ્રતાપી અને મહાન પુરુષોને વિષે કાં તો કાંઈજ કહેવામાં આવ્યું નથી. અથવા તો ધણીજ છુછલી અને નિઃસત્વ વાતો આપવામાં આવી છે અકબર અને પ્રતાપ ઔરંગઝેબ અને શિવાજી એ નામ સહેલાઈથી ભૂલી જવાય એવાં નથી,—તે હિંદના ઇતિહાસસિંધુની ટોચ ઉપરજ તરે છે અને છતાં પુસ્તકના પહેલા પાનાથી છેલ્લા પાના સુધી આ આખું પુસ્તક ફેરવી જઈએ તો તેમને વિષે કાંઈજ સંગીન ખબર મળી શકે એમ નથી. અકબરને વિષે માત્ર એકજ ૩૦ મી વાર્તા નજરે પડે છે પણ તે પાણિપતની બીજી લડાઈમાં અકબર શી રીતે જીત્યો તે વિશે છે. અર્થાત અકબરના મોં ઉપર મૂછ પણ નહિ આવી હોય તે વખતે તેણે કરેલું પરાક્રમ વર્ણવવામાં આવ્યું છે. પણ તેનો ઉદ્દેશ્ય કેવી રીતે તબ્બો અને સકલ ભારતવર્ષની એકતા સાધવાને તેણે કેવા પ્રયત્નો કર્યા તે વિષે રહેજ પણ સૂચન તેમાં કરવામાં આવ્યું નથી. પ્રતાપસિંહને વિષે તો આવું પણ કાંઈ કહેવામાં આવ્યું નથી. “ મેવાડનો બહાદુર રાજા ઉદેસિંગ ” એ મથાળા નીચે જે વાત આપવામાં આવી છે તેમાં પ્રતાપને વિષે થોડું સામાન્ય લખાણ કરવામાં આવ્યું છે, અને તેણે લીધેલ પ્રતિજ્ઞા જણાવી છે પણ તે પ્રતિજ્ઞા પાળવા જે બહાદુર અને સાહસિક રહેણે જાંઘળી ગાળી અને તેમાં જે અસાધારણ વીરતાના પ્રસંગોથી તેનું નામ ઇતિહાસમાં અમરતા પામ્યું છે તેમાંથી એક પણ પ્રસંગ દૃષ્ટિગોચર થતો નથી. એ પણ સમજાતું નથી કે પ્રતાપસિંહ ઉદેસિંગ કરતાં ઘણોજ વધારે પ્રસિદ્ધ હોવા છતાં પ્રતાપે પોતાના બાપના નામ પરથી ઉદેપુર સ્થાપ્યું એ મહત્ત્વની બાબત ઉપરથી પાઠનું મથાળું ઉદેસિંહનું શા માટે કરવામાં આવ્યું હશે. ઔરંગઝેબ વિશે તો એક પણ વાત આપવામાં આવી નથી. ફક્ત તેનું નામ કવચિત્ બીજા કેટલાક પાડોમાં નજરે પડે છે. શિવાજીની હકિકત આ ત્રણે કરતાં જુદી છે કારણ કે તેને વિશે એ વાતો અનુક્રમણિકામાં નજરે પડે છે. પરંતુ તે બંનેમાં શિવાજી દીલ્હીમાં કેમ પકડાયો અને યુક્તિથી તે કેમ છૂટ્યો એ વિશેજ કહેવામાં આવ્યું છે. જેણે પોતાની કંગાલ અને ગરીબ સ્થિતિમાંથી એક સ્વતંત્ર રાજ્યનો પાયો કેવી રીતે નાંખ્યો એ વિષે કાંઈજ જણાવામાં આવ્યું નથી. આવા જે મહાપુરુષોનાં નામ હિંદના ઇતિહાસનું સ્મરણ કરતાં તરત આપણી જીભ ઉપર ચઢે છે અને જેમની જાંઘળી અનેક અસાધારણ અને ચમત્કારિક બનાવોથી રંગબેરંગી બની છે તેમને આટલો થોડો અને ઉપરચોટીઓ ન્યાય આપવામાં લેખક શા હેતુથી પ્રેરાયા હશે એ સમજવું મુશ્કેલ છે. હિંદના સારા યુગ વિષે થોડીજ વાર્તાઓ આપવી અને તેમાં પણ તેના જ્વલંત રત્નોનું વિસ્મરણ કરવું એ ઇતિહાસની પદ્ધતિનો વિપર્યય છે.

ઉપરાંત, કલાઈવે યુવાવસ્થામાં કાચની બારીઓ કેવી રીતે લાંબી અને આત્મઘાત માટે કેવા પ્રયત્નો કર્યા તેમજ હેસ્ટીંગે પોતાના બાપદાદાની ઝીંકત મેળવવા યુવાવસ્થામાં કેવી પ્રતિજ્ઞા લીધી અને કંપની સરકારની નોકરીમાં દાખલ થવા માટે કેવી રીતે અરજ કરી તે જણાવ્યું છે. પણ તે બંનેએ ખ્રીષ્ટીય રાજ્યનો પાયો કેવી રીતે નાંખ્યો તે સૂચવ્યું નથી.

છેવટે અમારે દિલ્લીરી સાથે જણાવવું પડે છે કે આ ઇતિહાસમાં લખ અને સ્ત્રી હરણની વાતોનું એટલું મ્હોડું પ્રમાણ છે કે જેથી એક પાસે હિંદના ઐતિહાસિક સમય વિષે ઘણોજ ખોટો ખ્યાલ આવે છે તો બીજી પાસે ઉગતા બાળવિદ્યાર્થિઓના મન

મગજ ઉપર ઘણીજ અનીષ્ટ અસર થાય છે. પૃથ્વીરાજ એક કન્યા શી રીતે જીતી લાવ્યો (પ્ર. ૧૪) અલ્લાહીને રજપુત કુમારીકા બેડે કેવી રીતે લગ્ન કર્યું (પ્ર. ૨૦) અમદાવાદ વસાવનાર અહમદશાહ (પ્ર. ૨૨) એક રજપુત સ્ત્રીને પરણવામાં તે કેવી રીતે નિષ્ફળ થયો, (પ્ર. ૨૩) અલ્લાહીને પંચિની રાણીના ચહેરા આસીમાં શી રીતે જંગ્યો. (પ્ર. ૨૫) ભીમસીનું સ્વપ્ન, (પ્ર. ૨૬ જેમાં પંચિનીની વાત આગળ ચલાવવામાં આવી છે)—આ વાતોનાં મથાળાં જ તેની અંદર આવેલી હકીકતને સૂચવવા ખસ છે. અમને એ પણ ઘણું ખરાબ લાગે છે કે આમાંની મ્હોટાં ભાગની વાતો રજપૂત સ્ત્રીઓ સાથે મુસલમાન રાજાઓના લગ્નની કે હરણની જ છે. સર્વ હિંદીઓ અને ખાસ કરીને સર્વ હિંદુઓ રજપૂત જાતિ તરફ અને તેમની બહાદુર સ્ત્રીઓ તરફ માનની વ્રતિથી જ જીવે છે. અમને એમ લાગે છે કે આ પુસ્તકમાં આપવામાં આવેલી વાતો આથી કાંઈક વિપરીત અસર વિદ્યાર્થીઓનાં મન ઉપર કરે. આથી હિંદુઓનું મન દુભાય તેમ મુસલમાનોની જર્મન વિષે ખોટો ખ્યાલ વિદ્યાર્થીઓને આવે છે.

દુકામાં આ પુસ્તક અનેક ઐતિહાસિક ભૂલોથી દૂષિત છે, તેની વાર્તાઓની પસંદગી અત્યંત વિષમ અને અયોગ્ય છે તેમજ અનેક મહાપુરુષો વિષે નહિ જેવીજ કે છુછલ્લી માહિતી આપવામાં આવી છે. આમાંનો એક એક દોષ ઇતિહાસના કોઈ પુસ્તકને રદ કરવાને ખસ થાય, તો પછી આવા જે પુસ્તકમાં તે બધાનો સમૂહ નજરે પડે તેને તો શાળાઓમાં કદી પણ સ્થાન ન મળવું જોઈએ.

(૨) ઈંગ્લેન્ડ અને હિન્દના ઇતિહાસના પહેલાં પાટો (કર્તા ઇ. માર્ટીન)—એ આ પુસ્તક ચોક્કા અને પાંચમા ધોરણ માટે નિયત થયું છે.

આ પુસ્તકનું મથાળું જણાવે છે તે પ્રમાણે એકસોતે અડસઠ પાનાના આ ન્હાના પુસ્તકમાં હિંદ અને ઇંગ્લાંડનો ઇતિહાસ બે જુદા જુદા વિભાગમાં આપવામાં આવ્યો છે અને ત્રીજા વિભાગમાં હિંદના રાજ્યધારણ વિષે સરળ જ્ઞાત આપવાનો હેતુ જણાય છે. આજ વાતમાં અમને આ પુસ્તકનો મ્હોટામાં મ્હોટો દોષ લાગે છે. હિંદ અને ઈંગ્લેન્ડ જેવા બે મ્હોટા દેશના ઇતિહાસ એકજ ધોરણમાં સાથે સાથે શીખવવાની અયોગ્યતા વિષે વિચાર આપણે બાળુએ રાખીએ તોપણ તે બન્ને એક નાનકડા પુસ્તકમાં શીખવવાથી તેમાંના એકના ખરા મહત્વનું ભાન વિદ્યાર્થીને ન થાય એ સ્પષ્ટ છે. આ પદ્ધતિને અંગે ઘણાં ઐતિહાસિક બનાવો છોડી દેવા પડે છે અને ઘણા મ્હોટા બનાવોને દુકામાં જ પતાવવા પડ્યા છે. આમ બન્ને દેશના ઇતિહાસ શુષ્ક અને ઉપર ચોટીઆ બની જાય છે અને તેની સંગીન ક્ષાપ વિદ્યાર્થીના મન ઉપર પડતી નથી.

આપણે આ પુસ્તકના ત્રણે ભાગ જુદા જુદા તપાસીશું. પહેલો ભાગ હિંદના ઇતિહાસ વિશે છે અને તેમાં પણ પહેલા પુસ્તકમાં જોએલા ગંભીર દોષો નજરે પડે છે. તેમાંના મુખ્ય ત્રણે પ્રમાણે છે.

(૧) હિંદના પ્રાચીન ઇતિહાસ વિશે જો પહેલા પુસ્તકમાં ત્રણજ વાતો છે તો આ પુસ્તકમાં તો તે વિષે આ એકજ વાક્ય નજરે પડે છે.—“ In ancient times all India was divided into a great many kingdoms, each ruled by its

own Rajb. ” હિંદના પ્રાચીન ઇતિહાસ વિશે આથી વધારે ગેરસમજ ઉત્પન્ન કરે એવાં વાક્યો ભાષ્યેજ લખી શકાય. કોઇને સ્વાભાવિક રીતે પ્રશ્ન થાય કે જો હિંદુસ્તાનમાં પ્રાચીનકાળથી તે સન ૧૦૦૦ સુધી ધણાં જુદાં રાજ્યો હતાં તો પછી આખા દેશને માટે એક નામ શી રીતે પડ્યું અને તેમાં એક ધર્મ શી રીતે થયો. તેમજ અશોક અને ચંદ્રગુપ્ત, હર્ષ અને સમુદ્રગુપ્ત એ મહાન રાજાઓએ હિંદનો મોટો ભાગ જીતી લઇ સંપ્રદાય એકતામાં પોતાનો હિસ્સો આપ્યો એ બાબતનું પણ કેવળ વિસ્મરણ કરવામાં આવ્યું છે. અને જે બાળકોને પોતાના દેશના વધારેમાં વધારે ઉન્નત અને કીર્તિવંત સમયનો આવો ખરાબ ખ્યાલ આપવામાં આવે તેમના ઉપર ઇતિહાસની બીજી જથ્થાબંધ વિગતોથી શી સારી અસર થઇ શકે ?

(૨) હિંદના પ્રસિદ્ધ મહાપુરૂષો વિષે અહીંયાં પણ ઘણુંજ અપૂર્ણ જ્ઞાન આપવામાં આવ્યું છે. અકબર વિષે એથા પ્રકરણમાં કેટલીક હકીકત આપવામાં આવી છે પરંતુ અકબરની રાજ્યનીતિનું ખરૂં રહસ્ય તેમાં સમજાવવામાં આવ્યું નથી. જે વિશાળ રાજ્યનીતિના સિદ્ધાંતથી અકબરે રજપૂતો સાથે રાજકીય સંબંધ બાંધ્યો અને જે ઉદાર નિયમોથી હિંદના મોટા ભાગનું રાજ્યતંત્ર તહેણે ચલાવ્યું તે વિષે કાંઇજ સમજ આપવામાં આવી નથી, તેમ તેની મહેસુલની રાજ્યનીતી કે પ્રાન્તોની રાજ્યવ્યવસ્થા વિષે પણ કાંઇજ કહેવામાં આવ્યું નથી. પ્રતાપ વિષે તો એક અક્ષર પણ જોવામાં આવતો નથી. શાહજહાનના સમયમાં હિંદમાં જે જાહોજલાલી હતી અને જે સુખ શાન્તિ પ્રવર્તતી હતી તેનો જરા પણ ચિતાર આપવામાં આવ્યો નથી, ફક્ત મહેલ બાંધનારનો ખેતાબ તેને આપી તેનું એકદેશીય જ્ઞાન આપવામાં આવ્યું છે. શિવાજી જાણે એક લૂંટારો હોય તેવી રીતે તેની જીતોનો વૃત્તાંત આપવામાં આવ્યો છે. અને આગળનાં પુસ્તકની માફક અહીંયાં પણ દીલ્હીમાંથી તે છુટયો ત્યાં સુધીનું જ વૃત્તાંત આપવામાં આવ્યું છે. આ પછી થએલા શિવાજીના અનેક રાજકીય વિજય અને રાજ્યનીતિના પ્રમુખ વિકાસ વિષે કાંઇજ જોવામાં આવતું નથી.

હવે આપણુ ઇંગ્લેન્ડના સમયનાં પ્રકરણો જોઇએ. કલાઇવ અને હેસ્ટીંગ્સનો વૃત્તાંત ઘણો એકતરફી છે એ સ્પષ્ટ રીતે જણાય છે; કારણ કે કલાઇવના સંબંધમાં અમીચંદનો પ્રસંગ અને હેસ્ટીંગ્સના સંબંધમાં રોહીલાનું યુદ્ધ, નંદકુમારની ફાંસી, રાજચેત્તસિંગ અને અયોધ્યાની બેગમ-એમના પ્રસંગો વિશે કાંઇજ કહેવામાં આવ્યું નથી. જો લેખક એમ ધારતા હોય કે આવા મોટા બનાવો તરફ દુર્લક્ષ આપવાથી જ બ્રિટિશ સત્તાની પ્રતિષ્ઠા ટકી રહેશે તો તે ગેરસમજ છે. કારણ કે છેવટે સત્ય વસ્તુઓ છાની રહી શકતી નથી અને ન્યાયે વિદ્યાર્થીઓ બીજા પુસ્તકમાંથી તે વિશે જ્ઞાન મેળવે ત્યારે તેમનું લક્ષ તે તરફ વિશેષ કરીને ખેંચાવાનો અને લેખકને વિશે ધણો હલકો. અભિપ્રાય થવાનો સંભવ રહે છે. એકંદરે બ્રિટિશ રાજપુરૂષો અને રાજનીતિનો અતિશય ગુલાબી ચિતાર આપવામાં આવ્યો છે, અને તેથીજ તેના સત્ય વિષે ખાસ શંકા થાય છે. માર્કિવસ વેલેસ્લીની “subsidiary system” અને લોર્ડ ડેલ્હાઉઝીની લેંપ્સની રાજનીતિની આડકતરી રીતે ઘણી પ્રશંસા કરવામાં આવી છે. એટલે તે એકદમ ફેરવવામાં આવી તેના હ્યાપણુ વિષે શંકા ઉત્પન્ન કરે છે. અમે ઇચ્છીએ છીએ કે ખાસ કરીને બ્રિટિશ ઇતિહાસ

સની હકીકત એક પક્ષવાદીની નહિ પણ સામાન્ય સમજની દૃષ્ટિથી લખવામાં આવી હોત અને તેથી આખી બ્રિટિશ રાજ્યનીતિ વિષે વધારે વાસ્તવિક ખ્યાલ ઉત્પન્ન કરવામાં આવ્યો હોત.

બીજા વિભાગમાં ઇંગ્લાંડનો ઇતિહાસ સંક્ષેપમાં આપવામાં આવ્યો છે. અને સ્વાભાવિક રીતે ઉપર વર્ણવેલા દોષોથી તે મુક્ત છે. પરંતુ અહિંયાં પણ એકદેશીય પક્ષપાત પુરેપુરો અદૃશ્ય થતો નથી. જ્યારે “સ્પેનીશ આરમેડા” અને નેલ્સનની જીતો વિષે ઘણી ભરપુર વિગતો આપવામાં આવી છે, ત્યારે “મેગનાકાર્ટાના” જૂતાંત અસંબદ્ધ રીતે અને અસાધારણ સંક્ષેપથી વર્ણવ્યો છે, સીવીલ વોર વિષે પણ ઘણું ઉપરચોટીઈ વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે. આથી પણ વધારે આશ્ચર્યકારક એ છે કે ઇંગ્લાંડ કે ફ્રાન્સના “રેવોલ્યુશન” વિષે એક પણ લીટી આ પુસ્તકમાં દેખાતી નથી, જો કે રેલવેની શોધ સુધીનો ઇતિહાસ આપવામાં આવ્યો છે. આવી રીતે ઇંગ્લાંડના જે ખનાવો માટે દરેકે દરેક ઇંગ્રેજ, પોતાને ધણોજ મગરૂર ગણે છે, તેના તરફ દુર્લક્ષ આપવામાં લેખકે હિંદિ વિદ્યાર્થીઓ માટે ખાસ જુદી જાતનો જૂતાંત લખવાનો હેતુ રાખ્યો જણાય છે.

ત્રીજા ભાગમાં હિંદના રાજ્ય બંધારણ વિષે કેટલીક હકીકત આપવામાં આવી છે. અને પહેલાંનાં પ્રકરણો જેમણે વાંચ્યાં હોય તેઓ લાગ્યેજ આશા રાખી શકે કે લેખક નિષ્પક્ષપાતથી આ પ્રકરણ લખે. અકબર વિષે પ્રકરણમાં જ લેખકને જણાવવાની જરૂર લાગી છે કે જ્યારે તે આદશાહની રાજનીતિનો આધાર તેની સ્વેચ્છા ઉપર રહેતો હતો ત્યારે હાલ બ્રિટિશના સમયમાં તેનો આધાર કાયદા ઉપરજ રહે છે—જે વાત તે સ્થાને લખવાની કાંઈજ જરૂર ન હતી. લોર્ડ ડેલ્હાઉઝીના પ્રકરણ પછી તરતજ બ્રિટિશ રાજ્યના લાલ વિષે લેખકે એક ખાસ પ્રકરણ લખ્યું છે. અને તેમાંની ઘણી માહિતી ગમે તેટલી ખરી હોય તો પણ તે બિલકુલ ઉચિત જણાતું નથી.

આ વિભાગમાં હિંદુસ્થાનના રાજ્યતંત્ર વિષે જે હકીકત આપવામાં આવી છે તેમાં એક ખાસ ધણીજ થોડી ઉપયોગી વિગતો જણાવી છે ત્યારે બીજા ખાસ અભિપ્રાયો વધારે પ્રમાણમાં નજરે પડે છે.

પ્રથમ તો જણાવવામાં આવ્યું છે, કે “શહેનશાહના નામમાં હિંદનું રાજ્યતંત્ર વાઇસરોય ચલાવે છે.” આજ બીના કેટલેક અંશે અસત્ય કહેવાય. કારણ કે શહેનશાહની સત્તા પહેલી તો હિંદી વઝીરના હાથમાં સોંપવામાં આવી છે, અને ઘણીખરી અગત્સની બાબતોમાં તેની સંમતિ શિવાય વાઇસરોય કાંઈ પણ કરવાને અશક્ત હોય છે. વળી, “હિંદી વઝીર બ્રિટિશ પાર્લામેન્ટનો એક અમલદાર છે”—એવું અધુરું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, પણ તે બ્રિટિશ પ્રધાન મંડળનો એક સભાસદ છે, અને પક્ષોની ચડતી પડતીની સાથે તેની ફેરવદલી થાય છે, એ વધારે અગત્સની બાબતો જણાવવામાં આવી નથી. ધારાસભાને વિષે જે વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે તે પણ ભ્રમજનક છે. લેખક જણાવે છે કે “નવો કાયદો કરવામાં આવે છે તે પહેલાં તે વર્તમાન પત્રોમાં જાહેર કરવામાં આવે છે—જેથી શું કરવાનું છે, તે દરેક જણ જાણી શકે, અને પોતાને રજુ કરવાના વાંધા દર્શાવી શકે. જો વાંધા ન્યાયી અને જુદિયુક્ત હોય, તો કાયદાને અમલમાં મુકતાં પહેલાં

તહેમાં ફેરફાર કરવામાં આવે છે.” આથી વાંચનાર વિદ્યાર્થીઓને એમ લાગે કે હિંદીઓને વાંધા ભરેલા લાગતા કોઈ કાયદા પસાર કરવામાં આવતાજ નથી.

વળી, “જ્યારે દુકાળ એક પ્રાંતમાં પડે છે, ત્યારે આખા દેશના ગવર્નરના હુકમથી બીજા પ્રાંતમાંથી પુષ્કળ ખોરાક આણવામાં આવે છે”—આ બીના કેવળ અસત્યજ ગણવી નોંધએ. એકંદરે રાજ્યના ઉપકારી કાર્યો વિષે ઘણાજ અતિશયોક્તિભરેલો હેવાલ સ્થળે સ્થળે આપવામાં આવ્યો છે, તેમજ પ્રજા તરફથી જે દલીલો વારંવાર ચોજવામાં આવી છે તેહનું ખંડન કરવાને આડકતરી રીતે પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે. હાલના બંધારણમાં ખ્રીટીશ રાજપુરૂષો, સીવીલ સર્વિસના અમલદારો અને પ્રજાના પ્રતિનિધિઓને ચોક્કસ સ્થાન આપવામાં આવ્યું છે. તે બીનાને ઘણું ગૌણ સ્થાન આપી વ્યક્તિગત પ્રત્યેકકારી રાજતંત્રની ભાવના ઉપર ખાસ ભાર મૂકવાનો પ્રયત્ન અમને સ્થળે સ્થળે નજરે પડે છે અને તેથી ખ્રીટીશ રાજ્યનિતિનાં અતિશય મહત્વનાં સહસ્યથી વિદ્યાર્થીઓ બિલકુલ અજાન રહે એવો સંભવ છે.

૩. છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં એન્ડર્સન અને માર્સડને લખેલું ખ્રીટીશ સામ્રાજ્યના મંદિર ઇતિહાસનું પુસ્તક શીખવવામાં આવે છે, આ પુસ્તકની અનુક્રમણિકા અને રચના બેતાં તે વિદ્યાર્થીઓને ઘણુંજ ઉપયોગી થાય એમ લાગે, કારણ કે ગ્રામીન કાળથી માંડીને હિંદ અને ઇંગ્લાંડ, એ બંને દેશોનો ઇતિહાસ જુદી જુદી દશાઓમાં પસાર થઇને કેમ આગળ વધ્યો એ જણાવવામાં આવ્યું છે. તેમજ કેનેડા અને ઓસ્ટ્રેલીયા દક્ષિણ આફ્રિકા અને ઇજિપ્ત—એ વિષે પણ માહિતી સંક્ષેપમાં આપવામાં આવી છે. સમગ્ર ધરોળના ઇતિહાસ સાથે આ બનાવોનો સંબંધ પણ સ્થળે સ્થળે સૂચવવામાં આવ્યો છે. પરંતુ અમને લાગે છે કે ઇતિહાસનું જે જ્ઞાન વિદ્યાર્થીઓને અત્યાર સુધીમાં મળ્યું હોય તે વડે આ પુસ્તક ચોચ રીતે સમજવા તે અશકતજ નીવડે. ઇંગ્લાંડ કે હિંદુસ્થાનના જુદા ઇતિહાસનું જેમને સંગીન જ્ઞાન ન હોય તેઓ બન્નેની અટપટી ગુંથણી લાગ્યેજ સમજી શકે, તો પછી આખા સામ્રાજ્યના વિશાળ વિસ્તારનો સારો પરિચય તો તેઓ કેમજ મેળવી શકે ?

પહેલાં બે પુસ્તકો જે દોષોથી અંકિત થયાં છે તેજ દોષો આ પુસ્તકમાં પણ ઘણે ભાગે નજરે પડે છે. પ્રથમ તો હિંદુસ્થાનના ઇતિહાસને કેવી રીતે રજુ કરવામાં આવ્યો છે તે નોંધએ. ઉપોદ્ધાતના બીજા પ્રકરણમાં હિંદના ગ્રામીન ઇતિહાસ વિષે કાંઈક કહેવામાં આવ્યું છે. પરંતુ આપણને બોધને આશ્ચર્ય થાય છે કે તેમાં રામાયણ કે મહાભારત, વેદ અને ઉપનિષદ, અશોક અને ચંદ્રગુપ્ત—એમને વિષે કાંઈજ કહેવામાં આવ્યું નથી પણ ફક્ત એટલુંજ સમજાવવાને પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે કે જ્યારે બ્રિટિશ લોકો પહેલેથીજ એક પ્રજા જેવા હતા ત્યારે હિંદમાં તો મૂળથીજ અનેક પ્રજાઓ વસતી હતી, અને જ્યારે ઇંગ્લાંડનો રાજ્યકારભાર પાર્લામેન્ટની મંજૂરીથી મૂળથીજ કરવામાં આવતો હતો ત્યારે હિંદુસ્થાનના રાજ્યો કેવળ આપણુદ હતા. સન ૧૯૧૧ માં ૪૩ જુદી જુદી જાતિઓ ૨૩૮૮ જાતો અને ૧૪૭ ભાષાઓ હિંદુસ્થાનમાં હતી એ પણ ગ્રામીન ઇતિહાસના સંબંધમાં શા માટે જણાવવામાં આવ્યું હશે એ સમજાવું મુશ્કેલ છે. પરંતુ આવા પુસ્તકમાં જે વાત વધારેમાં વધારે ભાર દઇને વારંવાર જણાવવામાં આવી છે અને જે અતિશય વાંધા

ભરેલી લાગે છે તે એ છે કે બ્રિટીશ રાજ્ય હિંદુસ્થાનમાં સ્થપાયું તે પહેલાં કાંઈ પણ વ્યવસ્થા કે શાન્તિ હિન્દમાં ન હતી ને કેવળ લૂંટફાટ જીલમ અને કાપાકાપી સર્વત્ર ચાલતી હતી. દાખલા તરીકે ૧૦૫ મે પાને જણાવવામાં આવ્યું છે કે દક્ષિણમાં ઓરંગઝેબે જુનાં રાજ્યો તોડી પાડ્યાં ત્યાર પછી “દેશનાં ઘણાં ભાગમાં જરાપણ સફરી રાજ્ય વ્યવસ્થા ન હતી, અને તેથી માલમિલકત એકથી બીજે ઠેકાણે લઈ જઈ શકાતી ન હતી.” તેવીજ રીતે ૧૭૩ મે પાને જણાવવામાં આવ્યું કે “અહમદશાહ અબદલીએ મરાઠાઓને પાણિપતના યુદ્ધમાં હરાવ્યા ત્યાર પછી સર્વત્ર ગોરાળો અને અવ્યવસ્થા ચાલી રહી હતી; લૂંટારાઓ આખા દેશમાં ભમતા હતા, ફગ અને લૂંટારા રસ્તાઓ ઉપર અને ગામે ગામ ત્રાસ આપતા હતા અને જન માલની કાંઈપણ જાતની સલામતી ન હતી.”

બ્રિટીશ લોકો જ્યારે હિન્દમાં આવ્યા તે વખતને માટે આ હકીકત ફેટલેક અંશે ખરી હોય તો પણ તે ફેટલી બધી વાર ફરી ફરીને કહેવામાં આવી છે અને તેના પહેલાના “કાળ” વિષે એવું માન ધરવામાં આવ્યું છે કે હિન્દના સમગ્ર ઇતિહાસમાં જાણે અંધા-ધુની અને લૂંટફાટજ હોય એમ લખે છે.

આમ જો હિંદને માટે ઘણુંજ હલકો અભિપ્રાય ફાસાવવામાં આવ્યો છે તો બીજા પાસ ઇંગ્લેન્ડ અને ઇંગ્લેજ રાજ્યનીતીના ગુણો મોટા રૂપમાં દર્શાવવાનો પ્રયાસ કરવામાં આવ્યો છે. કંપનીના નોકરો જે મ્હોટી લાંચો લેતા હતા તેને “બેટ” તરીકે ગણવામાં આવી છે. હેરટીંગ્સ ઉપર જે તહેમત અમીરોની સભા આગળ ચૂકવામાં આવ્યું હતું તે તેના શત્રુઓએજ રચ્યું હતું એમ કહેવામાં આવ્યું છે.

લોર્ડ વેલેસ્લીની subsidiary system નો અયાવ કરતાં જણાવવામાં આવ્યું છે કે બ્રિટીશ રાજ્યમાંજ શાન્તિ રહી શકાતી હતી જ્યારે “આખા હિંદમાં લડાઇઓ અને લડાઇની વાતો ચાલી રહી હતી. ટેકરાઓ અને સપાટ પ્રદેશો ઉપર લૂંટારાનાં ટોળાં ભમતાં હતાં. લગભગ દરેક ઠેકાણે લડાઇઓને કાપાકાપી ચાલતી હતી. દેશનો મોટો ભાગ સપાટાબધ રજુ જેવો બનતો હતો.”

સિંધ સાથે લડાઇ વિષે તદ્દન ખોટો ખ્યાલ આપવામાં આવ્યો છે. કારણ કે જ્યારે આ પુસ્તકમાં સિંધી અમીરો ઉપરજ બધો દોષ મુકવામાં આવ્યો છે ત્યારે નેપીઅરે જાત અનુભવ ઉપરથી લખેલા ઇતિહાસમાં મેજર આલ્ફ્રિડમ ઉપરજ નિર્દયતાના અને સાહસિકતાના મ્હોટા આરોપ મુકવામાં આવ્યા છે. Lapse ની રાજનીતિ વિષે જણાવવામાં આવ્યું છે કે “આ Lapse નો કાયદો તે વખતે ઘણુંજ ન્યાયી અને ઘણું સારો ગણાતો હતો. સાંડે રાજ્યતંત્ર ચોક્કસ કરવાની આથી વધારે સારી યોજના ભાગ્યેજ વિચારી શકાય.”

બ્રિટીશ રાજ્ય બંધારણ સંબંધી વિભાગ, પહેલા પુસ્તકના જેટલે અહીંયા પણ એક દેશીય છે ૨૭૫ મે પાને લખ્યું છે કે “બધાને માટે હવે સરખા હક અને સરખા કાયદો છે.” હિંદમાં રહેતા યુરોપીયનો અને યુરેઝીઅન આ દેશમાં ઘણાજ મ્હોટા હક ભોગવે છે, એ જોતાં આ વાક્ય અર્ધ સત્યજ કહેવું જોઈએ. ૨૭૭ મે પાને લખ્યું છે કે, “જુના પુખ્તમાં એ ઈસી વર્ષો માટે એક કાયદો હતો, અને નીચી વર્ષો માટે જુદો કાયદો હતો.”

એમાં પણ સત્યનું તત્ત્વ પણ જુગ છે. બ્રિટિશ રાજ્ય નીચે બંધાએલા રસ્તા અને રેલ્વેની કીમત ધણીજ વધારી મુકવાના હેતુથી ૨૭૮ મે પાને જણાવ્યું છે કે “ બ્રિટિશ પ્રજાએ હિંદમાં રાજ્ય કરવા માંડ્યું તે પહેલાં હાલ છે તેવા રસ્તા ખીલકુલ જોવામાં આવતા ન હતા. ” એઓએ ચન્દ્રગુપ્તના તેમજ શેરશાહ અને શાહજહાના વખતમાં બંધાએલા હજારો માઇલના ધણી સગવડવાળા રસ્તાની કેવળ ઉપેક્ષા કરી છે. તેમજ જુના વખતની નરેરો તુટી ગઈ હતી, અને “ બ્રિટિશ રાજ્યે બંધાવેલી ” નહેરો આખી દુનીઆમાં શ્રેષ્ઠ છે. એ ખીના પણ શંકાસ્પદ લાગે છે. જમીનનું મહેસુલ અને ખેતીવાડીના ખાતાનું, દુકાનમાં દુઃખ નીવારણનું અને સરકારી લોનનું, જે મુલાખી વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, તે સામાન્ય અનુભવથી ભાગ્યેજ પુરવાર થઈ શકે એમ છે. ઉદ્યોગના સંબંધમાં ખાસ જુદા ટાઇપમાં જણાવ્યું છે કે “ હિંદુસ્તાનમાં કોઈપણ કંપની કે બેંકમાં કોઈ શેર યુરોપીયનને હસ્તક હિંદીઓ વેચાતો લઈ અને રાખી ન શકે એવો કાંઈજ પ્રતિબંધ નથી. જો તેઓ આ શેરની કીમતના પૈસા આપવાને તૈયાર હોય તો ” લાખો અને કરોડ રૂપિયાના તે શેર હિંદુસ્તાનમાં મળી શકતાજ નથી તેમને અહીંયા વિસારે નાંખી દેવામાં આવ્યા છે. ગામડાંઓની સ્વચ્છતા વિષે જે વર્ણન ૨૯૮-૯ મે પાને કરવામાં આવ્યું છે. તે વાસ્તવિક કરતાં કલ્પનિક વધારે છે. સેનિટરી નોટબુક પદ્ધતિસર રાખવામાં આવે છે કે નહિ, એ તો ગામડાના અમલદારોજ કહી શકે પણ મ્હોટા ભાગનાં ગામડાંના રસ્તાઓ સાફ થતા નથી. અને કુવા તળાવો સ્વચ્છ રાખવામાં આવતા નથી. એ તો સહ કોઈ જાણે છે. ધારા સભાના કાર્ય વિષે પણ મી. માર્સડનના પુસ્તક જેવોજ અધુરો ચિતાર આપવામાં આવ્યો છે.

ઇન્ડિયન આર્મીસ એક્ટ વિષે લખ્યું છે કે “ આ કાયદો સુલેહના રક્ષણમાં ધણોજ સહાયરૂપ થાય છે.....જ્યારે કાયદો અને વ્યવસ્થા ન હતાં ત્યારે લોકોને પોતાનું રક્ષણ કરવાની અને હથિયાર રાખવાની જરૂર પડતી હતી; ધણું યુદ્ધ ચાલતું હતું. અને ધણી ઇંગ્લીઓ ખુવાર થતી હતી. હવે એક સમજા રાજ્યસત્તા સુલેહ જળવે છે. ” આ વિચાર સરળી પણ ભાગ્યેજ વ્યાજખી કહેવાય. વળી લેખક જણાવે છે કે “ સરકાર પૈસાનો ભંડાર ભરવાને યત્ન કરતી નથી.....મહેસુલ થોડું હોય કે વધારે હોય તે અસંખ્ય સુખ અને સગવડો લોકોને પુરા પાડવામાંજ ખરચીને તેમને તે પાછું અપાય છે. ” અહિંયા પણ “ ગોલ્ડ સ્ટેન્ડર્ડ રીઝર્વ ફંડ ” “ કરન્સી રીઝર્વ ફંડ ” નાં બેલેન્સીસનું અને ઈંગ્લંડમાં તેમજ હિન્દમાં રાખવામાં આવતા કાશનું સંપૂર્ણ વિસ્મરણ કરવામાં આવ્યું છે. હિંદની આખાદાનીનો પણ સ્થળે સ્થળે ગુલાખી ચિતાર આપવામાં આવ્યો છે. ઉંચી નોકરીઓમાં હિંદીવાનોની સંખ્યા વિષે ધણો જ ખોટો ખ્યાલ નીચેના વાક્યોથી આપવામાં આવ્યો છે. “ ધારા સભાના સભાસદોનો મ્હોટો ભાગ હિંદીઓનો છે. અને હિંદી કલેક્ટરો, હાઇકોર્ટ અને જિલ્લા કોર્ટના હિંદી જજો, હિંદી દાકતરો, અને ઇન્જનેરો, પ્રોફેસરો અને ઇન્સ્પેક્ટરો નીમ્યા છે. ” આ પદ્ધતિધારીઓની કુલ સંખ્યા અને તેમાં હિંદીવાનોની સંખ્યા જો આપવામાં આવી હત તો ખરી સ્થિતિનો ખ્યાલ આવત.

ભૂગોળનો અભ્યાસક્રમ Concentric system ઉપર ગોઠવવામાં આવ્યો છે અને તે વિષે અમારે ખાસ કહેવાનું નથી. તેનાં પાઠ્ય પુસ્તકો પૈકી હિંદુસ્તાનના પ્રાથમિક પાઠોનું (લેખક:-મી. ઇ. માર્સડન ભાષાંતર કર્તા રા. બા. કમળાશંકર પ્રજ્ઞાશંકર ત્રીવેદી) જે પુ-

સ્તક પહેલાં ત્રણ ધોરણ માટે નિયત (Prescribed) કરવામાં આવ્યું છે તે વિષેજ અમારે કેટલુંક વિવેચન કરવાનું છે. પ્રથમ તો આ પુસ્તકની અનુક્રમણિકા જોતાં જણાય છે કે જે નીચા ધોરણમાં આ પુસ્તક શિખવવાનું છે તે જોતાં પ્રાકૃતિક ભૂગોળને ઘણુંજ પ્રાધાન્ય આપવામાં આવ્યું છે. પહેલા નવ પાઠ પૃથ્વી અને હવા, ખંડો અને મહાસાગરો રાત અને દિવસ, નદીઓ અને નાળાં વગેરે સામાન્ય વિષયોના સંબંધમાં છે. જેથી આ વિષયમાં વિદ્યાર્થીને બહુ રસ લાગ્યેજ પડે હિંદુસ્થાન વિષે પાઠ છે, તેમાંથી બ્રહ્મ દેશ વિષે ૧૬ મો પાઠ બાદ કરીએ તો બાકીનામાં Physical Geography ની દૃષ્ટિથી હિંદુસ્થાનના જુદા જુદા લક્ષણો વિષે-ઉંચા અને નીચા પ્રદેશો, નદીઓ અને ટેકરીઓ વગેરેના વર્ણન આપવામાં આવ્યા છે. સોળમાંથી ૨૫ માં પાઠ સુધી નક્કર પ્રવાહી અને વાયુરૂપ પદાર્થો (૧૮) હવા (૨૦) વાદળોં ધુમ્મસ, ઝાકળ અને હીમ (૨૩) વરસાદ અને ખરફ (૨૪) વગેરે કેવળ સાધારણ વિષયો અધવચમાં કેમ ચર્ચવામાં આવ્યા હશે તે સમજાતું નથી. આમ જો એક પાસથી પ્રાકૃતિક ભૂગોળને ઘણુંજ સ્થાન આપવામાં આવ્યું છે તો હિંદુસ્થાનના જુદા જુદા પ્રાન્તો અને તે પ્રાન્તોના જાણવાજોગ શહેર અને વિભાગો વિષે બહુજ ઉપર ઉપરની માહિતી આપવામાં આવી છે. અમારું એમ માનવું છે કે વિદ્યાર્થીઓને દેશના મુખ્ય સ્થળો વિષે ચોક્કસ માહિતી મળે ત્યાર પછીજ આવી સામાન્ય દૃષ્ટિથી તેનું અવલોકન કરવું જોઈએ.

આવોજ બીજો સામાન્ય દોષ જણાય છે કે કાર્યકારણનો સંબંધ યોગ્ય રીતે સમજાવવામાં આવ્યો નથી. અને આસપાસની ભૂગોળના સંયોગે સાથે મનુષ્યની સામાજિક અને રાજકીય સ્થિતિનો સંબંધ પણ સમજાવવામાં આવ્યો નથી. પરીણામે ઇતિહાસ અને ભૂગોળના શિક્ષણ વચ્ચે જે પરસ્પર સંબંધ સધાવો જોઈએ તે સધાતો નથી અને ભૂગોળનું શિક્ષણ જેટલું રસમય અને ઉપયોગી થવું જોઈએ તેટલું થઈ શકતું નથી.

ઉપરાંત આ પુસ્તકમાં સ્થળે સ્થળે મહત્વની જે ભૂલો અમને લાગે છે તેમાંની કેટલીક નીચે ટાંકીશું. પ્રથમ તો પહેલાજ પાઠમાં એપ્રિલ મહિનાના અંતમાં ખૂબ વર્ષાદ પડ્યાની અને નદીમાં પૂર આવ્યાની હકીકત લંબાણથી આપવામાં આવી છે. અમારા જાણવા પ્રમાણે હિંદુસ્થાનના કોઈપણ ભાગમાં આવો બનાવ બનતો નથી અને હિંદુસ્થાનની ખારના કોઈ પણ પ્રદેશમાં બનતા આવા બનાવવું વર્ણન આ પુસ્તકમાં શા માટે મુકવામાં આવે એ પણ સમજાતું નથી. ૨૫ માં પાઠમાં જણાવવામાં આવ્યું છે કે “ હિંદુસ્થાનમાં રત્નનો ફેરફાર એટલે મુખ્યત્વે કરીને કારી ઋતુમાંથી ચોમાસાનો ફેરફાર થાય છે તે ” અહીંયાં શિયાળામાંથી ઉનાળાનો ફેરફાર કેવળ વિસરી જવામાં આવ્યો છે અને તેથી વિદ્યાર્થીનાં મનમાં ભ્રમ થવાનો સંભવ રહે છે. ૧૪૧ મે પાને લખ્યું છે કે “ વડોદરા મુંબાઈ ઇલાકાની ઉત્તરે એક મોટું દેશી રાજ્ય છે. ” જે ચર્ચાર્થ રીતે જોતાં ખરું નથી. ૧૭૦ મે પાને લખ્યું છે કે “ લગભગ બધું યુરોપ પૃથ્વીના ઠંડા પ્રદેશમાં આવેલું છે, ” જે દેખીતી રીતે અર્થ સત્યજ કહેવાય.

આ ઉપરાંત શબ્દોની અને વાક્યરચનાની એટલી બધી ભૂલો આ પુસ્તકમાં નજરે પડે છે કે જેથી તેની કિંમત ઘણીજ ઘટી જાય છે. ૧૧૦ મે પાને જોવામાં આવે છે કે

“અરબસ્તાન એ હિંદુસ્તાનમાં મોટામાં મોટો દ્વીપકલ્પ છે.” આવી ગંભીર ભૂલ પ્રકાશકે તેમજ મુદ્રકે કેમ રહેવા દીધી હશે એ સમજી શકાતું નથી. આવી જ એક ભૂલ ૧૪૨ મે પાને જણાય છે કે જ્યાં બીકાનેરને બદલે વાંકાનેર છાપવામાં આવ્યું છે. આથી પણ વધારે અક્ષન્તવ્ય એવી ભૂલો નજરે પડે છે કે જેને માટે વિદ્વાન ભાષાન્તરકર્તાનોજ દોષ કહાડવો જોઈએ. દાખલા તરીકે ૧૦૬ મે પાને વાંચવામાં આવે છે કે “એમાંના મુખ્ય કયુરાઇલ ટાપુની અંદર આવેલો ઓખોટસ્કનો સમુદ્ર, જાપાનના ટાપુની અંદર જાપાનનો સમુદ્ર, કોર્યાના દ્વીપકલ્પની અંદર પીળો સમુદ્ર અને ફીલીપાઇન ટાપુઓ અને ઓરનીઆઓની અંદર ચીનાઈ સમુદ્ર છે.” ૧૧૬ મે પાને લખ્યું છે કે “ઇરાન એક ઉંચો પ્રદેશ છે અને તે અર્ધા માઇલથી એક માઇલ સુધી ઉંચો છે.” આજ પાના ઉપર વધારે હાસ્યજનક વાક્ય જણાય છે. “એ ઉંચા પ્રદેશ કરતાં પર્વતો ઉંચા છે” કેમ જાણે પર્વત શબ્દજ કોઇ પણ પ્રદેશ કરતાં વધારે ઉંચાઇ સૂચવતો ન હોય. ૧૭૯ મે પાને “બાદ્શીક સમુદ્રમાંથી જે સામુદ્ર-ધુની ઉંચી થઇ છે”—આ શબ્દપ્રયોગ ગુજરાતી ભાષામાં ઘણોજ અર્થહીન લાગે છે. ૧૮૭ મે પાને જણાવ્યું છે કે “હોલેંડની પેઠે બેલજીઅમ ઉત્તર સમુદ્રને કિનારે આવેલો અપટો જમીનનો ચીયરવટો છે.” અહીંયાં ભાષાની કિલ્લતા અને કૃત્રીમતા ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે. ૨૨૩ મે પાને જણાવ્યું છે કે “આશરે એક માઇલ ઉંચા વિશાળ ઉંચા પ્રદેશમાંથી રોકી પર્વતો ઉંચા ચઢે છે.” આ પણ ભાગ્યેજ ગુજરાતી ભાષા કહી શકાય. ૧૫૪ મે પાને વાંચવામાં આવે છે કે “મહાસાગર પૃથ્વીના પૃથ્વને ઢાંકી નાંખતી ખારા પાણીની અપટ્ટી સપાટી છે” ૨૩ મે પાને લખ્યું છે કે “કેનેડા અમેરીકા ખંડના આખા ઉત્તરાર્ધ પર ફેલાયેલો છે.”

૫. સંસ્કૃતનું શિક્ષણ.

હિંદુનું ધાર્મિક સાહિત્ય સંસ્કૃતમાં જળવાઇ રહ્યું છે. વળી તે પ્રાચીન સંસ્કારી ભાષા છે કે જેણે ભૂતકાળમાં વિકાસ અને વૃદ્ધિની ધણી ઉંચી કક્ષા પ્રાપ્ત કરી હતી. તેટલા માટે તેનો અભ્યાસ અતિ અંગત્યનો છે. આથી તેનો અભ્યાસ કરવાને અને તેનું વિશિષ્ટપણું અહણુ કરવાને અને તેમાં રહેલો જ્ઞાનરૂપી ભાંડાર મેળવવાને વિદ્યાર્થીઓને દરેક પ્રકારની સગવડ કરી આપવી જોઈએ..

સંસ્કૃત ભાષાનો અભ્યાસ વધારે રસિક બનાવવાને અને તેને વાસ્તે ખાસ પ્રીતિ ઉત્પન્ન કરાવવાને, અમારો અભિપ્રાય એવો છે કે યુનિવર્સિટીએ હાલ મુકરર કરેલા ધોરણમાં નીચેના ફેરફારો આવશ્યક છે.

(૧) વ્યાકરણનો વિભાગ એટલે સુધી સરલ કરવો અને તેમાં એવા ફેરફારો કરવા જોઈએ કે સામાન્ય સંસ્કૃત સાહિત્ય સમજવાને જોઈએ તેટલું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાને તે યોગ્ય ગણાય. સંસ્કૃત ભાષા રૂપાખ્યાનવાળી હોવાથી કેટલાંક રૂપાખ્યાનો વિદ્યાર્થીઓએ સંયોગીકરણ પદ્ધતિથી (Synthetically) શીખવાં જોઈએ, અને બીજાં રૂપાખ્યાનો તેમના સ્વરૂપ પરથી ઓળખાતાં શીખવું જોઈએ.

- (૨) સંસ્કૃત ભાષા માતૃભાષા દ્વારા શીખવવી નોંધએ.
- (૩) બીજી ભાષામાંથી સંસ્કૃત ભાષામાં ભાષાન્તર કરવાનું કામ રદ કરવું નોંધએ પણ સાધારણ રીતે સંસ્કૃત વાક્યો રચવાનું શીખવવું નોંધએ.
- (૪) આ હેતુ પાર પાડવાને જૂદી જૂદી દેશભાષાઓમાં યોગ્ય પાઠ્યપુસ્તકો રચાવાં નોંધએ.

૬. ઇંગ્લેન્ડનું શિક્ષણ.

ઈંગ્લીશ શીક્ષણ પદ્ધતિ:—ઈંગ્લીશના શિક્ષણ સંબંધી હાલમાં એ પદ્ધતિ જોવામાં આવે છે. એક જુના વખતથી ચાલતી આવેલી ભાષાન્તર દ્વારા શીખવવાની પદ્ધતિ અને બીજી વાતચીત દ્વારા, “ ડીરેક્ટ મેથડ ” થી શીખવવાની રીત. આ નવી પદ્ધતિ પ્રમાણે શીક્ષણ આપવાથી છોકરાઓ વાતચીતમાં વધારે કુશળ અને ચાલાક લાગે છે અને ક્લાસ ની મુલાકાત લેનારના મન ઉપર ઘણી સારી છાપ પાડી શકે છે પણ ઘણી વખત આ બધું ઉપર ઉપરના ઝડપમાં જોવાય છે. જે શાળાઓમાં તદ્દનજ જુની પદ્ધતિએ કામ લેવાય છે ત્યાં છોકરાઓથી પોતાના વિચાર બોલીને દર્શાવી શકતા નથી પરંતુ ભાષાના નિયમ વિગેરેનું જ્ઞાન એ વિદ્યાર્થીઓ એટલે દરજ્જે ધરાવતા હોય છે કે તેઓ શુદ્ધ ભાષામાં લખી શકે છે. નવીન પદ્ધતિ પ્રમાણે શિક્ષણ આપવામાં પ્રાથમિક શાળાઓમાંજ શિક્ષણ લીધું હોય છે તેનો બીલકુલ ઉપયોગ થતો નથી કારણકે ભાષાના ફટલાક નિયમો અને વ્યાકરણનું સામાન્ય જ્ઞાન તેઓએ ચોથા ધોરણ સુધીમાં મેળવેલું હોય છે અને તેનો લાભ ઇંગ્લીશ શીખવામાં તેમનાથી લઈ શકાતો નથી. બીજું, કુદરતી નિયમ પ્રમાણે એક ભાષા જાણનાર નવી ભાષા શીખવા માંડે ત્યારે પોતે જે ભાષા જાણતો હોય તેમાં વિચાર કરી નવી ભાષાના શબ્દોના અર્થ અને નિયમો પોતાની ભાષા સાથે સરખાવી શીખે છે. નવીન પદ્ધતિથી બધાં ધોરણોમાં કામ લેવામાં આવે તો ભાષાનું જ્ઞાન બરોબર આપી શકાય કે કેમ તે એક શક પડતી વાત લાગે છે. આ પદ્ધતિ પ્રમાણે કેળવાયેલા માણસ બોલવામાં અથવા વાતચીત દ્વારા પોતાના વિચાર દર્શાવી શકે ખરો, પરંતુ લખવામાં અને વિચારમાં તેને ઘણી મુશીબતો નડવાનો સંભવ રહે છે. વળી આ પદ્ધતિ પ્રમાણે દરેક ધોરણુવાર અભ્યાસક્રમ બોધવવામાં પણ ઘણી જાતની મુશ્કેલીઓ રહેલી છે. વિદ્યાર્થીઓએ પાછલાં ધોરણમાં ફેટલું જ્ઞાન મેળવ્યું છે તે ઉપલાં ધોરણના શિક્ષકો જાણી શકે એવો અભ્યાસક્રમ બોધવી શકાતો નથી અને તેથી વિદ્યાર્થીઓની અને શિક્ષકોની મુશ્કેલીઓ ઘણી વધી પડે છે. આ પ્રમાણે નવીન પદ્ધતિની મુશ્કેલીઓ છે પણ તે સાથે તે તદ્દન નિરપયોગી છે એમ પણ અમે કહી શકતા નથી. અમારા માનવ પ્રમાણે ઇંગ્લીશ શીખવવામાં શરૂઆતમાં મુશ્કેલીનો છટકો ઉપયોગ થવો નોંધએ નોંધએ અને સવાલ જવાબમાં વાક્યરચનાના નિયમો કાંઈ પણ ભંગ થાય તો તે મુશ્કેલીમાં જસબર સમજાવીને કામ લેવાનું નોંધએ. પહેલાં ધોરણમાં આ પ્રમાણે કામ લીધાથી વિદ્યાર્થીઓ સાદાં અને સરળ વાક્યોમાં વાતચીત કરી શકે છે અને તેની સાથે બીજા ધોરણમાં છોકરાઓને નિય-

મીત પાઠશાળા શીખવવામાં આવે તો ભાષાના નિયમો બરાબર સમજી ધણી સારી રીતે વાતચીત કરવામાં અમુક વધે છે. ત્રીજા અને ચોથા ધોરણમાં પણ પાઠશાળા શીખવવાની રૂઠી ચાલુ રાખ્યાથી સારો લાભ મળે છે એમ અમારું માનવું છે. પાંચમા ધોરણથી ભાષાંતર માટે પાઠશાળાનીજ ખાસ જરૂર નથી પણ મુજરાતી ભાષાનાં સારાં લખાણોનો ભાષાંતર માટે ઉપયોગ થાય તો બસ છે.

જુની પદ્ધતિ પ્રમાણે પાઠમાં આવતા અક્ષરો શબ્દોના અર્થ આપી ભાષાંતર કરાવવામાં ઈંગ્લીશના શિક્ષણની સમાપ્તિ થતી હતી. આવી રીતે છોકરાઓને ઈંગ્લીશ ભાષાનું સંગીન જ્ઞાન આપવું અશક્ય છે. પણ દરેક પાઠ અગર પેરેગ્રાફ સમજાવ્યા પછી તે ઉપર વર્ગમાં પ્રશ્ન પૂછવામાં આવે અને છોકરાઓ પાસે લેખિત અથવા મોઢેથી સારાંશ કઢાવવામાં આવે તો ઘણો સારો લાભ થાય અને જુની પદ્ધતિ સામે જે આક્ષેપો કરવામાં આવે છે તે દૂર થાય. એવી પણ નવીન પદ્ધતિ જેમ આ દેશનાં બાળકોને અનુકુળ આવે તેમ નથી તેમ એકલા ભાષાંતરથી પણ ઈંગ્લીશનો સારો અભ્યાસ થઈ શકે એમ નથી, બન્નેનું યોગ્ય મિશ્રણ કરવામાં આવે તોજ ઈંગ્લીશના શિક્ષણમાં બરાબર સુધારો થયો ગણાય. ખાતાના નિયમ પ્રમાણે સરકારી તેમજ કેટલીક ખાનગી શાળા એમાંથી પાઠમાળાનું શિક્ષણ કહાડી નાંખવામાં આવ્યું છે. પરંતુ તેની જગ્યાએ બાળપોથી અને મુજરાતી વાંચનમાળાની પહેલી અને બીજી ચોપડી વપરાય છે. હવે સ્વાભાવિક રીતે પ્રશ્ન એજ થાય છે કે તરજુમો શીખવેજો હોય તો અમુક નિયમસર રચાયેલી પાઠશાળા બાલુએ રાખી આવાં પુસ્તકોનો ઉપયોગ કરવાથી વધારે શો લાભ છે ? અમારા માનવા પ્રમાણે પાઠમાળા જેવાં પુસ્તકોનો ઉપયોગ નીચલાં ધોરણોમાં વધારે લાભ કરે છે અને અમુક નિયમસર કામ થવાથી શિક્ષકો તેમજ વિદ્યાર્થીઓની ધણીક મુશ્કેલીઓ દૂર થાય છે. માટે અમે આ સંબંધમાં નીચે પ્રમાણે લલામણુ કરીએ છીએ:—

(૧) જ્યાં ડિરેક્ટ મેથડ અંગ્રેજી ભાષા મારફત શીખવવામાં આવે ત્યાં માતૃભાષાનો પણ ઉપયોગ સાથે કરવો.

(૨) ડિરેક્ટ મેથડમાં શિખેલાને પુષ્ટિ આપે તેવી ભાષાન્તર પદ્ધતિ રાખવી.

ઈંગ્રેજી પાઠ્યપુસ્તકોના સંબંધમાં અમારું માનવું છે કે તેની પસંદગીનો સવાલ શાળાના કાર્યવાહકોને સોંપવો જોઈએ, કારણ કે જે વાંચનમાળાઓનો હાલ ઉપયોગ કરવામાં આવે છે અથવા તો જેના ઉપયોગની લલામણુ કરવામાં આવે છે તેમાંની ધણી ખરી આપણા વિદ્યાર્થીઓને અનુકુળ પડે તેમ નથી. વળી કેટલાએક આવા છુટા પાઠ ચલાવવાને બદલે ઉપજાં ધોરણોમાં એક સારા ગ્રંથકારનું આખું પુસ્તક વાંચવાની પદ્ધતિ વધારે પસંદ કરે છે. આ બાબતમાં મુખ્ય પ્રતિબંધ એજ છે કે સરકારે મંજૂર કરેલાં પુસ્તકો શિવાયનું કોઈપણ પુસ્તક સરકારે સ્વીકારેલી શાળામાં વાપરી શકાતું નથી. નિયમ માત્ર એટલોજ છે કે નૈતિક અને રાજકીય બાબતોમાં હાનીકારક પુસ્તકો સરકારે સ્વીકારેલી શાળામાં વપરાવાં જોઈએ નહીં અને આ નિયમને અનુસરીને આવાં નહીં ચલાવવા જેવાં પુસ્તકોની યાદી કરવામાં આવે તો કામ ધણું સરળ થાય.

હાલમાં વપરાતાં પાઠ્ય પુસ્તકો સંબંધી માધ્યમિક શાળાના શિક્ષકોની પરિષદમાં એક શિક્ષકે પોતાના નિબંધમાં આ વિષય ઉપર લંબાણથી પોતાના વિચાર દર્શાવ્યા છે. અમારો અભિપ્રાય પણ તેને મળતો હોવાથી અમે લલામણ કરીએ છીએ કે તે નિબંધ અમારી આ સુચનાઓ સાથે સામેલ રાખવો.*

૭. વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ.

(૧) મીડલ સ્કૂલમાં વિજ્ઞાન.

Longman's Science Series for
Indian Schools for Standards I, II and III

આ ત્રણે પુસ્તકો અંગ્રેજી પહેલાં ત્રણ ધોરણમાં આવે છે. તેમના ગુણદોષ સામાન્ય હોવાથી એ ત્રણે સંબંધી એકઠું જ વિવેચન કરીશું. તેમના અભ્યાસક્રમમાં સામાન્ય જડ પદાર્થો, સ્થાનિક વૃક્ષો, તથા સામાન્ય પ્રાણિઓ સંબંધી વર્ણન છે. ત્રીજા ધોરણમાં સાથે સાથે ઇન્દ્રિય વિજ્ઞાન પણ આપેલું છે.

આપેલા વિષયોમાં હિંદુસ્થાનના ઉદ્યોગો અને દોલત વધારે એવી વનસ્પતિ અને પદાર્થોને સ્થાન મળ્યું હોત અને તેના ઉપયોગ અને યનાવટ સંબંધી વધારે વર્ણન થયું હોત તો વધારે ફાયદાકારક થાય.

આ પુસ્તકો મુળ અંગ્રેજીમાં લખાએલાં અને તેમાંથી તરજુમા થએલા છે તેથી ત્રણી જગ્યાએ ભાષા કઢંગી થઇ ગઇ છે અને કેટલીક જગ્યાએ સંસ્કૃતમય શબ્દોને લીધે અઘરી પણ થએલી છે. જોડણીનું ધોરણ પણ વાંચનમાળા પ્રમાણે રહેલું નથી.

* હાલની પદ્ધતિ પ્રમાણે છાત્રાઓને ગુજરાતી ચોથું ધોરણ પસાર કર્યા પછી ઇંગ્લીશ શાળામાં દાખલ કરવામાં આવે છે અને તે વખતે તેમની ઉંમર સામાન્ય રીતે દશ વર્ષની હોય છે અને તેઓ ગુજરાતી ભાષાનું સામાન્ય જ્ઞાન ધરાવતા હોય છે. પ્રાથમિક શાળાઓમાં આટલી ઉંમર સુધી છાત્રાઓને રાખી મુકવાથી કંઈ ખાસ લાભ હોય એમ અમને તો લાગતું નથી. વળી છાત્રોના માટે ત્રીજું ધોરણ પસાર કર્યા પછી માધ્યમિક શાળાઓમાં દાખલ કરવાનો નિયમ સ્વીકારવામાં આવ્યો છે તો તેજ ધોરણે છાત્રાઓના સંબંધમાં પણ કામ લેવામાં આવે તો ઇંગ્લીશના વિષયમાં તેઓ એક વર્ષ વહેલો પ્રવેશ કરી શકે અને બીજા વિષયો જે હાલ ચોથા ધોરણમાં શીખવાય છે તેમાંના કાલા બરા માધ્યમિક શાળાઓમાં શીખવાતા હોવાથી છાત્રાઓને કોઈપણ રીતે નુકશાન થવા સંભવ નથી. મુંબાઇમાં પારસીઓની કેટલીક શાળાઓમાં ગુજરાતી ચોથા ધોરણથીજ ઇંગ્લીશનું શિક્ષણ શરૂ કરવામાં આવે છે અને મદ્રાસ ઇલાકામાં પ્રાથમિક શાળાઓમાં ઇંગ્રેજનું શિક્ષણ આપવામાં આવે છે તે પ્રમાણે આપણા ઇલાકામાં પ્રાથમિક શાળાઓમાં ઇંગ્રેજનું શિક્ષણ આપવાનું બની શકે એમ ના હોયતો અમારી સૂચના મુજબ ત્રીજા ધોરણનો અભ્યાસ પુરો કર્યા બાદ એટલે પ્રાથમિક શાળામાં ચાર વર્ષ ગાળ્યા પછી, માધ્યમિક શાળામાં છાત્રાઓને દાખલ કરવા માટે કોઈ પણ ભતનો પ્રતિબંધ હોવો જોઈએ નહીં.

જવણલાલ હરિપ્રસાદ ઉસાઈ.

અબજંતરાય પ્રમોદરાય ઠાકોર.

દાખલા તરીકે:—

અપલોદ્રિય, જડેન્દ્રિય

(ધોરણ ૧ પાનું ૧)

તે નોંધ કેટલાક વંદા વગેરેના વર્ગના જંતુઓની પીઠનો ચિત્ર વિચિત્ર ભાગ યાદ આવે છે. (ધો. ૧ પા. ૩૧)

જે ખુબસુરત રંગની ને ખુબસુરત આકારની રચનાઓ છોડ ઉત્પન્ન કરે છે તે કુલ છે. (ધો. ૧ પા. ૫૫)

નોરાવર સુક્ષ્મદર્શક યંત્ર.

(ધો. ૧ પા. ૫૮)

જીવતો પણ નિશ્ચેષ્ટ છોડ.

(ધો. ૧ પા. ૬૪)

તમે ભાગ્યશાળી હોઓ તો તમને ફર્નના (હંસરાજના) પાંદડાની નીશાનીવાળો કાલસાનો કકડો મળી આવે છે. (ધો. ૨ પા. ૨૪)

સુતળ્યા લગામ.

(ધો. ૨ પા. ૮૨)

વણુકર પક્ષી.

(ધો. ૩ પા. ૮૨)

લખતી વખતે બરાબર સાવચેતી નહિ રાખવાથી કેટલીક જગ્યાએ ગેરસમજીત ઉત્પન્ન કરે એવી બાબતો પણ દાખલ થઈ ગઈ છે. અને કેટલીક ખોટી ખીનાઓ પણ દાખલ થઈ છે.

દાખલા તરીકે:—

તરસ મટાડનાર કળોની ખાતર આખા હિંદુસ્થાનમાં આ વૃક્ષ (આમલી) વવાય છે. (ધો. ૧. પા. ૭૭).

ધો. ૨. પા. ૬૩ માં બળદના પેટનું ચિત્ર આપ્યું છે અને તેમાં આંચળ બતાવ્યા છે.

ધો. ૨. પા. ૬૯ માં ભેંસ અને બળદનો મુકાબલો કર્યો છે તેના કરતાં ભેંસ અને ગાયનો મુકાબલો કર્યો હોત તો વધારે યોગ્ય થાત.

“ ઇતિહાસ લખાતો થયો તે પહેલાં ઘણા લાંબા વખતપર મનુષ્ય એક વરૂ જેવા પશુ સાથે દોસ્તી બાંધતો. તે પશુ પછી તેનો એક ઉત્તમ મિત્ર અને સોબતી થઈ પડ્યો. આ પ્રાણિને હાલ આપણે કુતરો કહીએ છીએ. ” (ધો. ૨. પા. ૩૯).

“ પાળેલા કુતરાને બિરિકટ તથા રોટલી ખાતા કરી સકાય છે ” (ધો. ૨. પા. ૩૯) (જાણે કે વગર પાળેલા કુતરા બિરિકટ તથા રોટલી ખાતાજ ન હોય).

ધો. ૩. પા. ૩૭ માં જરૂરના મોં સંબંધી લખાણ છે કે “ આ દરવાજો યોગ્ય વખત થતા સુધી બંધ રહે છે, તે નોંધ અસલના લોકો એટલે આનંદ પામતા અને વિસ્મય સાથે વિચાર કરતા કે અંદર કોઈ જૂત દાર રક્ષક અથવા દરવાજા તરીકે બેસેલા હશે, અને વખત થાય એટલે દરવાજો ઉઘાડતો હશે. તેથી જરૂરના આ નીચલા મોંને તેઓએ એવું નામ આપ્યું છે કે તેને જાણે દરવાજા બાજુ છે. ”

ધોરણુ ૧ લાની અંદર એરંડાના રેશમના કીડા સંબંધી વર્ણન આપેલું છે. તે કીડા ઉછેરવાના પ્રયોગો ઘણી શાળાઓમાં થઈ શકતા નથી માટે તેને બદલે બીજા વિષય મુકાવો જોઈએ.

ધોરણુ ૨ જામાં દેડકાનો વિષય છે તે શહેરની શાળાઓમાં ઉછેરતાં નથી માટે તેને બદલે બીજા વિષય ઐત્તિક તરીકે ઉમેરવો જોઈએ.

ધોરણુ ત્રીજામાં હાલનો ક્રમ વધારે પડતો છે માટે કાંઈક ઓછો કરવો જોઈએ.

(૨) હાઈસ્કુલમાં વિજ્ઞાન.

પદાર્થ વિજ્ઞાન:—

પાંચમા ધોરણમાં પદાર્થવિજ્ઞાનનો ક્રમ ઘણી સારી રીતે ગોઠવાયો છે તેમ પ્રયોગો પણ સહેલા અને રસ પડે તેવા છે. છઠ્ઠા ધોરણમાં ઉષ્મા (heat) અને યાંત્રિક શક્તિઓ એ બે વિષયો ક્રમમાં યોજવામાં આવ્યા છે તેમાં ઉષ્માનો વિષય પ્રથમ અને યાંત્રિક શક્તિઓનો વિષય તેની પછી મૂકવામાં આવ્યો છે. આ કરતાં યાંત્રિક શક્તિઓના વિષયને પહેલા મૂકવો અમને વધારે સલાહકારક લાગે છે.

આ ધોરણનો પદાર્થ વિજ્ઞાનનો શાસ્ત્રીય અને ક્રીયાત્મક અભ્યાસક્રમ આ ધોરણના વિદ્યાર્થીઓની શક્તિના પ્રમાણમાં વધારે પડતો અમને લાગ્યો છે; એક તો નિશાળના વખતપત્રમાં આ વિષયને માટે પૂરતો વખત હોતો નથી. વળી દરેક સ્કુલમાં જે એપેરેટસ અને સાધનો પૂરાં પાડવામાં આવ્યાં હોય છે તે એકજ પ્રકારનાં અને કદનાં હોય છે આથી પરિણામ એ આવે છે કે એક વર્ષ એક વર્ગમાં થયેલું કામ પછીનાં બધાં વર્ષોમાં માત્ર ઉતારી લઈ શકાય છે. અને વિદ્યાર્થીઓની નોંધપોથીમાં સ્વચ્છ અને સ્પષ્ટ લખાણના ઉપર વિશેષ ભાર દેવાનું પરિણામ એ થાય છે કે શિક્ષક દરેક પ્રયોગની નોંધ પાટીયાપર લખે તે વિદ્યાર્થીઓ નોંધપોથીમાં ઉતારી લે. નોંધપોથી જોવા ઉપરાંત આ વિષયમાં વિશેષ પરીક્ષા ન હોવાથી આને ઉત્તેજન મળવાનો સારો અવકાશ છે. વળી આ નવા વિષયોમાં આવતા પારિભાષિક શબ્દોનું જ્ઞાન પણ કાચું હોવાથી માસ્તર નાનાં નાનાં વાક્યોમાં જે વર્ણન લખાવે તે વિદ્યાર્થીઓ માત્ર ઉતારી લે એ બનવાનો ધણો સંભવ છે. વળી આ વિષય યુનિવર્સિટીની પરીક્ષા ક્રમમાં આવતો ન હોવાથી વિદ્યાર્થીઓ તેની ઉપર લક્ષ દેતા નથી. એટલે પ્રયોગોમાં પણ વિદ્યાર્થીઓને રસ ઉપજતો નથી.

રસાયન શાસ્ત્રનો ક્રમ:—

આ વિષય સાતમા ધોરણમાંજ શિખવાય છે. આ સંબંધમાં આપણું પ્રથમ ધ્યાન ખેંચે છે તે એ હતું છે કે શરૂઆતના પ્રયોગોમાંજ ઉપકરણોને ગોઠવવાના જ્ઞાનની જરૂર પડે છે; પણ કાચની નળીઓ વાળવી, બુચમાં છિદ્રો પાડવાં કે સામાન્ય ઉપકરણ ગોઠવવા માટે કાંઈજ જ્ઞાન આપવામાં આવ્યું હોતું નથી અને વાયુઓ ભેગા કરવાના પ્રયોગો છોકરાઓ પાસે કરાવવાનું કરાવવામાં આવ્યું છે તે અમને તદ્દન અનુગતું લાગે છે. વળી પ્રયોગોમાં વિદ્યાર્થીઓ પાસે Quantitative analysis માગવામાં આવે છે તે તો વધારે પડતું છે.

અમને આશ્ચર્ય થાય છે કે ખગોળવિદ્યાનો તદ્દન બહિષ્કાર કરવામાં આવ્યો છે; અભ્યાસના વિજ્ઞાનના ક્રમ પ્રમાણે એક ટ્રેનિંગ એટને પણ ખગોળના સામાન્ય સૂત્રોની માહિતી રહેવાની નથી. જો કે ખગોળના જ્ઞાનનો ઉપયોગ કાર્ષ્ઠ ધંધા કે ઉદ્યોગમાં થઈ શકતો નથી પણ એ વિષયનું જ્ઞાન દરેક શિક્ષિત જણને હોવું જોઈએ એમ કબૂલ કરવામાં આવે છે. ખાસ હિંદુ એ આ પૂરાતન શાસ્ત્રનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે અને દરેક હિંદી આ શાસ્ત્રમાં રસ ધરાવે છે; તે શાસ્ત્રને થતો અન્યાય સમજી શકતો નથી.

વળી રસાયન શાસ્ત્રનાં ઉપકરણો કાચનાં ભાંગી જાય તેવાં હોવાથી દરેક વિદ્યાર્થીને તે સોંપવામાં તૂટવાનો અને એવી રીતે નવાં ઉપકરણો વેચાતાં લેવાનો વાર્ષિક ખર્ચ ધણો થવાનો એ ચોક્કસ છે. આથી દરેક શાળા બનતાં સુધી માસ્તર પાસે માત્ર એક પ્રયોગ કરાવી છોડાઓ પાસે નોટો લખાવે એમજ બનવાનું અને પરીક્ષામાં માત્ર નોટો જ તપાસવાની હોવાથી આનો પ્રતિકાર કરવાનું કાંઈજ સાધન હોતું નથી.

વળી બધાં ધોરણોમાં વિજ્ઞાનના શિક્ષણને અને તેની નોંધપોથીઓ જોવા વગેરે માટે પુરતા શિક્ષકો હોતા નથી; પરિણામે શિક્ષણ એકજ ધરેડમાં ચાલશે અને તેથી વિજ્ઞાન શિક્ષણનો મુખ્ય હેતુ સચવાશે નહીં.

માટે અમે ભલામણ કરીએ છીએ કે:—

- (૧) ખગોળને અભ્યાસક્રમમાં સ્થાન આપવું.
- (૨) છઠ્ઠા ધોરણનો પદાર્થવિજ્ઞાનનો ક્રમ ઓછો કરવો.
- (૩) પદાર્થવિજ્ઞાન અને રસાયન માટે શાળામાં પ્રયોગો કરવા માટે પૂરતું ઉપકરણો રાખી, યુનિવર્સિટીએ આ વિષયની લેખિત પરીક્ષા લેવી અને તેમાં એવા સવાલો પણ પૂછવા કે જેનો જવાબ જો વિદ્યાર્થીઓએ પોતે પ્રયોગ ન કર્યા હોય તેઓ આપવા અશક્તજ નીવડે.
- (૪) સરકારે વિજ્ઞાનનો અભ્યાસક્રમ નિયત કરવો પણ તેનાં પાઠ્ય પુસ્તકો કે નોંધપોથીઓ માટે સર્વને છૂટ મૂકવી.
- (૫) પદાર્થવિજ્ઞાનના હાઇસ્કુલના ક્રમનો યુનિવર્સિટીના પહેલા વર્ષના ક્રમમાં સમાવેશ થઈ જાય છે. આવી રીતે આ ક્રમ બેવડાય છે તો બન્નેમાં યોગ્ય ફેરફાર કરવાનું સચવવામાં આવે છે.

છેવટે આ રીપોર્ટ બંધ કરતા પહેલાં અમે કરેલી સૂચનાઓનું તારણ કરીશું.

પ્રાથમિક કેળવણી.

- (૧) ગુજરાતી વાંચનમાળાના પાઠ સમજાય એવા હોવા જોઈએ વિજ્ઞાનના પાઠ વધારે રહેલા હોવા જોઈએ. અને તહેની કવિતામાં સુધારો થવો જોઈએ.
- (૨) વાંચનમાળાની ભાષા અને છપામણી વધારે શુદ્ધ બનવી જોઈએ.
- (૩) ગણિતનો ક્રમ ખાસ રીતે પહેલાં ત્રણ ધોરણ માટે વધારે રહેલો થવો જોઈએ.

માધ્યમિક કેળવણી.

(૪) ઇંગ્રેજી ભાષાનાં હાલનાં પાઠ્ય પુસ્તકો ધણું અસંતોષકારક છે માટે હિન્દીઓને વધારે અનુકૂળ થાય એવાં પુસ્તકો પસંદ કરવાં નોંધ્યે.

(૫) ગુજરાતી ભાષા યોથાથી સાતમા ધોરણ સુધીમાં સંસ્કૃત જેવી ભાષાઓ સાથે બીજી ભાષા તરીકે શીખવવી નોંધ્યે.

(૬) ગણિતનો અભ્યાસક્રમ વધારે હલકો કરવો નોંધ્યે અને તે અનુસાર પાઠ્ય પુસ્તકોમાં ઘણો સુધારો થવો નોંધ્યે.

(૭) પહેલાં ત્રણ ધોરણોમાંજ હિન્દુસ્તાનનો સરળ ઇતિહાસ પૂરો શીખવવો નોંધ્યે અને યોથા અને પાંચમા ધોરણમાં ફક્ત ઇંગ્લાંડનો ઇતિહાસજ શીખવવો નોંધ્યે.

(૮) પહેલાંથી સાતમા સુધી બધાં ધોરણો માટે નિયત કરવામાં આવેલાં ઇતિહાસનાં પુસ્તકો અનિષ્ટ હોવાથી નિયત કરેલાં પુસ્તકોની યાદીમાંથી તે રદ કરવાં નોંધ્યે.

(૯) અગોળને અભ્યાસક્રમમાં સ્થાન આપવું નોંધ્યે.

(૧૦) છઠ્ઠા ધોરણનો પદાર્થ વિજ્ઞાનનો ક્રમ ઓછો કરવો નોંધ્યે અને પદાર્થ વિજ્ઞાત અને રસાયનના વિષયોની લેખિત પરીક્ષા યુનિવર્સિટીયે લેવી નોંધ્યે.

સામાન્ય.

(૧૧) પ્રાથમિક અને માધ્યમિકશાળાના સમગ્ર અભ્યાસક્રમની ખારીક તપાસ કરી ત્હેની પુનર્વ્યવસ્થા કરવી નોંધ્યે—ખાસ કરીને એવી રીતે કે જેથી તે બંને ક્રમ વચ્ચે યોગ્ય સંબંધ સચવાય.

(૧૨) ઉપર સૂચવ્યા પ્રમાણે ધણું પાઠ્ય પુસ્તકો અસંતોષકારક છે. અને અમને લાગે છે કે ત્હેના સુધારાના પહેલા પગલા તરીકે પુસ્તકો દર વર્ષે નિયત કરવાની પદ્ધતિ તો રદ થવી નોંધ્યે. ઉપરાંત ઓ. મી. પરાંજપેના દરાવ અનુસાર શાળાના ઉપરીઓને પુસ્તકો પસંદ કરવાની વધારે છૂટ આપવાની પણ જરૂર છે.

અંતમાં આ રીપોર્ટ ઘડવામાં જે અનેક ગૃહસ્થોએ અમને કીંમતી મદદ આપી છે, ત્હેમનો અમે આભાર માનીએ છીએ.

કેશવલાલ હર્ષદરાય ટ્રુવ.

હરિલાલ માધવજી ભટ્ટ.

સાંકળચંદ જેઠાલાલ શાહ.

બળવંતરાય પરમોદરાય ઠાકોર.

હિમતલાલ ગણેશજી અંબારિયા.

મગનલાલ અનુરભાઈ પટેલ.

જીવજીલાલ હરિપ્રસાદ દિવાન.
 ડાહ્યાભાઈ લક્ષ્મણ પટેલ.
 મણિલાલ નથુભાઈ દોશી.
 હીરાલાલ ત્રિભોવનદાસ પારેખ.
 ડાહ્યાભાઈ બાળકૃષ્ણ મેહતા.
 હરિપ્રસાદ પીતાંબરદાસ મેહતા.
 રામશંકર હરજીવન ત્રિપાઠી.
 અમૃતલાલ વિકૃલદાસ ઠક્કર.
 ઇશ્વરલાલ હીરાલાલ દેસાઈ,
 ઇન્દુલાલ કનૈયાલાલ યાજ્ઞિક.

મંત્રીઓ.

અમદાવાદ, તા. ૧૮-૧૦-૧૬

નિવેદન.

પ્રતિનિધિઓના હાથમાં આ રિપોર્ટ મૂકી શકાય તે હેતુથી આ રિપોર્ટ એટલી જ-
 ડપથી તૈયાર કરવામાં આવ્યો છે કે તેમાં ઘણી ભૂલો રહી ગઈ છે. તેમાંથી મહત્વની ભૂલો
 નીચે આપીએ છીએ. જેડણીની તથા તરત સુધારી શકાય એવી ભૂલો સુચ વાચકો સુધારી
 લેશે એવી આશા છે.

પૃષ્ઠ	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૩૩	૧૮	Prescribe	નિયત (prescribe)
૩૫	છેલ્લેથી ૪	૫	૨
૩૭	૧૨	જર્મન	નીતિ
૪૧	૧૩	માન	મૌન
૪૧	૧૪	લખેછે	લાગેછે
૪૬	૧૮	પાઠશાળા	પાઠમાલા

પરિશિષ્ટ બીજાની પૂરવાણી.

માધ્યમિક શાળાના શિક્ષકોના સંમેલનમાં ઇંગ્રેજી પાઠ્ય પુસ્તકો વિષે નેટીવ હાઇ-સ્કૂલના (અમદાવાદ) હેડમાસ્ટર મી. દાવરે નીચેના લેખ વાંચ્યો હતો તે ૪૭ મે પાને કમીટીએ કરેલી ભલામણ મુજબ આ રીપોર્ટની પૂરવાણી તરીકે પ્રકટ કરવામાં આવે છે:—

English Text Books.

Let me begin with the VII Standard. The text for Std. VII last year was a comparatively simple book and the present book “The World at War” has been received by the students and masters alike as a veritable bolt from the blue. This book deals with the great Continental War that is at present raging in Europe. Undoubtedly it is of living interest to the students and it also cannot be denied that the book is intended to make the youngsters well up in uptodate knowledge. It is even acknowledged that the style of the book is very attractive and simple. Yet it appears that the authorities concerned have completely ignored the difficulties that lie in the way of students.

The book mainly deals with the war from three important points of view, historical, political and economical. Firstly as to the first. The first 50 pages of this book deal with the account of the ancient history of European countries. We know that the students have to make up a very long course in English and Indian History, and it would be an uphill task for them to mug up such an uninteresting narration of the History of foreign countries. The book itself presupposes a sound Historial knowledge on the part of the reader and is a new subject altogether in the case of the 7th std. students. It would be too much to suppose that the raw students imported from the 6th standard to the 7th with an insufficient knowledge of history should grasp such a book as this. It is absurd, for the teacher to proceed with the present day European topics when the students have not even completed the reign of George 1. I can say from my personal experience that students take for granted what the auther has to say but since the same is not supported by their meagre knowledge of history they forget it in a few days.

The word "Politics" will for ever remain linked with "history." I suppose there is no one in the room who would object to politics being taught to students. Yet, If I may not be considered presumptuous, let me say that it is a mistake to import political knowledge in the raw minds of the youngsters. Since it is rather a delicate matter it would be better to clear up my position. A rudimentary knowledge of politics may be imparted to the students coupled with information about the resources and wealth of the country and the relations between the country and foreign nations. But if advanced politics and the intricate political problems were to be discussed before them at this unripe age it is possible that a student may be transformed into a Machiavelli rather than an Edmund Burke. Before an important thing is prescribed it is essential to observe whether the minds of the students are capable to receive the same in its true light. It is my emphatic opinion that higher politics should be reserved for the students in their college career. When the students have imbibed a sufficient amount of history and political geography in schools, politics can create the desired effect in college.

As to the economical discussions, the difficulty could be better imagined than described. What could the poor young green boys know of free trade and protection, banking and currency questions and moratorium. It is a subject taught in the B. A. Class and it appears premature and unwise that it should be taught in the Matriculation Class. The sole point of my argument is that the minds of the students are not capable enough to comprehend this book. I may therefore conclude that a book of this type may better be prescribed for colleges rather than for schools.

*But this is not all. The author in his first edition had brought the war narrative up to January 1st 1916. Lately the author has edited the same book bringing the narrative down to July 1st 1916. Had he added this new matter in the form of a supplement, it would not have mattered much, but he has interspersed the original book with the new matter, in such a manner that the new and old material could not be easily distinguished. This creates the following difficulties :—

* આ લેખ વંચાયા પછી યુનિવર્સિટી તરફથી જણાવવામાં આવ્યું છે કે આ પુસ્તકની પહેલી આવૃત્તિ પરીક્ષા માટે નિયત કરવામાં આવી છે.

Have we to begin the whole course over again or has the teacher to sort and sift all the new material and give it to the students in the form of a synopsis? Are all the students rich enough to buy this new edition? Are the minds of the students capable enough to imbibe the ever increasing stuff that the author produces? What guarantee is there that the author may not produce a third edition of his book after another 4 months? And the last and the greatest difficulty is by which edition will the examiners be guided in settling questions? The author does not appear to have given a particle of thought to the grievances of the students before issuing this edition. I am of opinion that the Head Masters of all the schools should remonstrate with the Registrar of the University and call upon him to solve the difficulty.

I now beg to add a few words about the School-Final text Book. I suppose I will not be considered a pessimist when I say that the present school-final text viz. Steps to Literature Boox VII by Arnold is one of the worst books that I have ever been compelled to read. It does not consist of passages culled from the recognized luminaries of literature but of entirely useless stuff selected from authors of no repute. Most of the passages are written in the nautical language, several of them are written in Elizabethan antiquated English, while others simply abound in African and American names. Even a graduate of the University will find such a book difficult, and only those who have made a sound study of Chaucer and Spenser could follow the passages written in Elizabethan English. A book like this gives up a very poor idea about English literature, and we are either prone to think that there were no excellent English authors or that their works have suddenly evaporated from the surface of this globe. I hope that the attention of the Department will be drawn to the total worthlessness of this book and that it will remedy this evil as soon as possible. It appears that the authorities are lavishing their favours only on a few pet authors, while other deserving ones are made to waste their sweetness in the desert air.

There is a world of difference between the VII and V Std Text Books. Strangely enough the V Std text book, the Royal

Prince reader, consists mostly of fairy tales. This book gives us descriptions of old English life and it appears that Indian life and character has been scrupulously excluded therefrom. I fail to understand what interest this book will present to Indian students which is evidently meant for English boys. At the same time I noticed that there are no passages which inculcate moral training to the students, directly or indirectly. It is universally acknowledged that moral ideas should be imparted to the students at their young age, at a time when their minds are most susceptible to receive the same, and I think the authorities would be guilty of serious negligence if they overlook this all important fact. It is also my humble opinion that Indian life and character should be sketched on a grand scale and presented to the students. Biographical account of some of the noteworthy men of India would better serve the purpose rather than adopt the old fashioned mode of describing some odd stories of old English Kings. It is the chief fault of this book that its subject matter is almost monopolized by English thought and ideal.

In the IV Std., Macmillan's New English reader Part IV is used. It also contains a very slight representation of Indian life and that the little which is described is entirely depreciative of Indian reputation and prestige. There is a poem in the book, viz: that about King Foolishman in which an Indian Prince is held up to ridicule. The pictures given in these text books present European life on a superior scale while they afford a very meagre view of the Indian. We find pictures of the English gentry and aristocracy throughout the book, while the only Indian elements pictured therein are farmers, cartmen and half naked labourers. This despicable distinction should not be brought to the notice of the student and this grievance should be removed as soon as practicable. We again find therein descriptions of English seasons, English birds and English life and character. To think that Indian students would ever take an active interest in these English elements is diametrically opposed to the dictates of common sense. Really speaking these books, sanctioned by the Department, are useless to the Indian students and it is difficult for the masters to inspire in the student a love for such foreign topics. The III

Std., book presents a due proportion of Indian life but it is entirely devoid of any materials that may inculcate moral training in the minds of the youngsters. It is my firm belief that books by Indian authors should now be substituted for these volumes, because Indian authors are, I suppose, better conversant with the merits and capacities and the faults and failings of our boys. I think this to be high time for moving into the matter. I have found the II Std., text book both uninteresting and difficult for the students (especially the poems), and the author seems to have taken the standpoint of an English student rather than of an Indian. Re the I Std., text books I may repeat my criticism and add that the course is a little bit too long for the young students. They have to complete two primers and one reader. The boys come up from the Vernacular schools during the terms and they are therefore unable to cope with this long course. The result, as may easily be imagined, is a perfunctory and desultory reading. It would be doing proper justice to the students if this difficulty is remedied in due time. All these facts prominently tend to this inevitable conclusion that the text book for the schools should be prescribed by the Head Masters and not by the D. P. I., who stands far remote from the field of action.

But I am diverging from the province of my subject and I shall close my speech after referring to the opinion recently expressed by Mr. J. Nelson Fraser about the S. F. students. He says that the tuition of English is not imparted as it ought to be. I may say that the present S. F. English text books " steps to Literature " to which I have already referred, can spoil the english of even a scholar not to speak of ordinary students. Besides, when the student devoted his serious attention to the historical, political and economical features of a book there is very little time and opportunity left for him to improve his English in any other way. The main object in writing a book must be to habituate the student's mind to an unblemished and idiomatic use of the English language. During the present state of affairs, whose essentialities are sacrificed at the altar of superfluities, the students cannot be justly blamed for their weakness in the English tongue.

પારિશિષ્ટ ૩.

માધ્યમિક શાળાના શિક્ષકોનું સંમેલન.

(૧)

પહેલો દિવસ.

ગુજરાત કેળવણી પરિષદને અંગે અમદાવાદની ખાનગી માધ્યમિક શાળાના શિક્ષકોનું એક સંમેલન પ્રેમાભાઈ હોલમાં તા. ૩૦ મી સપ્ટેમ્બરની સાંજે અને તા. ૧ લી ઓક્ટોબરની સવારે ભરાયું હતું. બધી શાળાના હેડ માસ્તરો સુદ્ધાંત આશરે ૭૫ શિક્ષકો હાજર હતા અને ગોખલે સોસાયટીના કેટલાક સંભાસદો પણ આવ્યા હતા.

રા. કેશવલાલ હર્ષદરાય ધ્રુવને પ્રમુખપદ આપવાની દરખાસ્ત મુકતાં રા. જીવણલાલ વ્રજરાય દેસાઈ બેરીસ્ટરે જણાવ્યું હતું કે માધ્યમિક શિક્ષકોના મત જાણવાના હેતુથી આ સંમેલન મેળવવામાં આવ્યું છે. આ પ્રશ્નો વિષે ધારાસભામાં ઓ. મી. પરાંજપેના દરાવથી ચર્ચા થઈ છે અને તે વિષે જાહેરમાં પણ ઘણું વિવેચન થયું છે. આ સંમેલનના દરાવથી ચર્ચા થશે અને તે પરિષદને ઘણી ઉપયોગી થશે, એવી આશા તેમણે પ્રદર્શિત કરી હતી. રા. ઇશ્વરલાલ દેસાઈએ આ દરખાસ્તને અનુમોદન આપ્યા બાદ રા. કેશવલાલ ધ્રુવે પ્રમુખપદ સ્વીકાર્યું હતું. પોતાની યોગ્યતા વિષે કેટલાંક નમ્ર વચન કહ્યા પછી રા. ધ્રુવે જણાવ્યું કે શિક્ષકો માત્ર જ્ઞાનના વેપારી જેવા ન હોવા જોઈએ, પણ આદર્શરૂપ ગુરુ હોવા જોઈએ. વિચારોની પરસ્પર આપલે માટે આપણે ભેગા થયા છીએ અને ચર્ચાના સાર પરિષદ આગળ રજુ કરવાનો છે. પછી સમયની મર્યાદા સૂચવ્યા બાદ તેમણે ચર્ચા શરૂ કરવા વિનંતિ કરી હતી.

૧ “ માધ્યમિક શાળાનો અભ્યાસક્રમ ભારે છે કે નહિ ? ” તે વિષે ચર્ચા શરૂ કરતાં એક હાઈસ્કૂલના હેડ માસ્તરે કેટલાક આરંભના શબ્દો કહ્યા પછી જણાવ્યું કે આજકાલ કેળવણીની ચર્ચા કરનાર ગૃહસ્થો અને યુનિવર્સિટીના પરીક્ષકો વિદ્યાર્થીઓના દોષનો બધો બોળે માધ્યમિક શિક્ષણ ઉપર મૂકે છે. હવે હાલની સ્થિતિમાં સુધારા માટે પ્રથમ તો પ્રાથમિક શાળાની વ્યવસ્થા અને ક્રમમાં ઘણા ફેરફાર થવા જોઈએ. પ્રાથમિક શાળાના હેડ માસ્તર તરીકે જો ગ્રેજ્યુએટોને નિમવામાં આવે તો વધારે સારા વિદ્યાર્થીઓ ઉત્પન્ન થાય. હવે માધ્યમિક શાળામાં સાધારણ રીતે દશથી અઢાર વર્ષની ઉંમરના છોકરાઓ આવે છે અને છતાં તેમના ઉપર અંગ્રેજી ઉપરાંત બીજા છ વિષયોનો બોળે નાંખવામાં આવે છે. પ્રથમ તો ગણિતનો અભ્યાસક્રમ ઘણો સખ્ત અને બોળરૂપ છે. યુનિવર્સિટીની શરૂઆતમાં મેટ્રિકમાં ઘણા સહેલા દાખલા મુકવામાં આવતા હતા પણ હવે તો જેમાં ઘણી ઝીણી ગુંચ હોય એવા દાખલા શીખવવામાં અને પૂછવામાં આવે છે. આથી વિદ્યાર્થીઓની શુદ્ધ ખીલવાને બદલે દબાઈ જાય છે. માટે પહેલા ત્રણ ધોરણમાં

ગણિતનો ક્રમ વધારે સહેલો કરવો જોઈએ. તેજ ધોરણોમાં ઇતિહાસ સરળ વાર્તાઓ માર-
ફતજ શીખવવો જોઈએ, પણ હાલ તો માર્ડનના પુસ્તકમાં ફક્ત દુયકાજ શીખવવામાં
આવે છે તે શાચનીય છે. ભૂગોળના સંબંધમાં તેમણે જણાવ્યું કે દશબાર વર્ષની ઉંમરના
છોકરાને આખી દુનિયાની ભૂગોળનું જ્ઞાન આપવાનો ક્રમ ઘણો અયોગ્ય છે, અને સાધ-
નોના અભાવથી ઘણી મુશ્કેલીઓ આવે છે. ત્રણ ધોરણમાં તો પ્રાન્ત અને ઇલાકાનીજ
ભૂગોળ શીખવવી જોઈએ- વર્ણો મેજક લેન્ટર્નસ, સંગ્રહ સ્થાન વગેરે સગવડો હોય તો
આ વિષય ઘણોજ રસમય બનાવી શકાય. વિજ્ઞાનનું શિક્ષણ ગુજરાતી પાઠ્ય પુસ્તકોની
મારફતજ આપી શકાય એમ હોવાથી તેને માટે જુદાં પુસ્તકોની જરૂર નથી. હાલના
સંયોગોમાં ડ્રીલનો ક્રમ ઘણો નુકશાનકારક છે. સવારથી સાંજ સુધી નિશાળમાં પુરાઈ રહ્યા
પછી ભુખ્યાં બાળકોને થોડી મિનિટ ડ્રીલ કરાવાથી લાભને બદલે હાનિ થવાનો સંભવ રહે
છે. અંગ્રેજી Direct Method-થી શીખવવાથી લાભ થાય કે નહિ, એ વિષે મી. ફેઝરે
પોતે શક બતાવ્યો છે, જ્યારે ભૂતકાળમાં તરજુમાની પદ્ધતિથી તો ચોક્કસ લાભ થયા છે.
અનુભવી શિક્ષકોને જણાયું હશે કે તરજુમો કરાવ્યા વિના ચાલે તેમ નથી. Direct અને
તરજુમાની એ બંને પદ્ધતિનો સાથે સાથે ઉપયોગ કરવો જોઈએ. હવે ચોથા ધોરણમાં
ચાર નવા વિષયો શિખવવામાં આવે છે: (૧) બીજી ભાષા સંસ્કૃત પર્યંત વગેરે. (૨)
બીજી ગણિત (૩) ભૂમિતિ અને (૪) ઇંગ્લેન્ડનો ઇતિહાસ. બાર વર્ષના બાળકોને આટલા
બધા વિષયો શિખવવાનું ઘણું અગવડભરેલું થાય છે. તો જો એ નવા વિષયો ચોથા ધોર-
ણમાં ઉમેરવામાં આવે અને એ પાંચમાં ધોરણમાં ઉમેરવામાં આવે તો ઠીક થાય.
ભૂમિતિ અને ઇંગ્લેન્ડનો ઇતિહાસ પાંચમામાં શરૂ થાય તો ચોથા ધોરણનો ક્રમ હલકો થાય,
અંગ્રેજી ધોરણથી બધા વિષયો અંગ્રેજી મારફતે શિખવવા પડે છે, એ એક મોટી મુશીબત
છે. બીજું સંસ્કૃત વગેરે વિષયો કેવળ ઐત્થિક વિષયો તરીકે શિખવવા જોઈએ. ઇતિહા-
સના વિષયમાં ઉપરના ધોરણોમાં કંઈ ખાસ નવું શિખવાનું હોતું નથી, તેથી ફક્ત અંગ્રેજી
શિખે છે. એકંદરે અભ્યાસમાં અંગ્રેજીનું ધોરણ ઘણું વધી ગયું છે અને પછી છોકરાઓ
ઘણા કાચા છે, એમ માનવામાં આવે છે.

એક શિક્ષકે આ વિષે ચર્ચા શરૂ કરતાં જણાવ્યું કે નવા વિષયો શિખવાનું કહેવામાં
આવે છે ત્યારે કંઈ નવા વખત મળતો નથી. શિક્ષકોનું એક મંડળ જો ક્રમ નક્કી કરતું
હોય તો તે વધારે વ્યાવહારિક થાય. બીજું જે બાલકોને માટે ક્રમ નક્કી કરવામાં આવે
છે, તેઓ આટલા થોડા વિષયો તૈયાર કરી પરીક્ષકોને સંતોષ આપી શકે કે નહિ તે પણ
પ્રશ્ન છે. Anderson and Marsden ના પુસ્તકમાં ઇતિહાસનું તત્વજ્ઞાન આપવામાં આ-
વ્યું છે અને તે વિદ્યાર્થીઓને શિખવવામાં ઘણી મુશ્કેલી આવે છે. બીજા એક ગૃહ-
સ્થે જણાવ્યું કે જેમ જોરાક પચાવવામાં તેમ માનસિક શક્તિઓ ખીલવવામાં વખતની
જરૂર પડે છે. જ્ઞાન કેવળ આપવાની નહિ પણ તેને પચાવવાની પણ જરૂર છે. બીજા
એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે હાલનો ક્રમ કુમળાં મગજને બોળાવે થઈ જાય છે માટે પરીક્ષાનાં
ધોરણમાં કંઈ ફેરફાર થવો જોઈએ. એ વિષયમાં નપાસ થયેલા વિદ્યાર્થીની પરીક્ષા ફરીથી
તેજ વિષયમાં લેવી જોઈએ, તે પાસ થયો હોય તેમાં નહિ. અન્ય શિક્ષકે જણાવ્યું કે
તરજુમાની પદ્ધતિથી અંગ્રેજી શિખવાની સામે હું છું. Direct Methodથી શિખવાથીજ

અંગ્રેજીમાં વાતચીત કરતાં આવડી શકે છે. એક શાળાના વ્યવસ્થાપકે જણાવ્યું કે જ્યારે એક ધોરણ પસાર કરીને વિદ્યાર્થી બીજા ધોરણમાં જાય ત્યારે Direct Methodથી તેણે નીચલા ધોરણમાં કેટલી પ્રગતિ કરી છે, એ ઉપલા ધોરણનો શિક્ષક જણી શકતો નથી, માટે તરજુમાની પદ્ધતિ પણ જોઈએ.

૨ “ ઇતિહાસનો અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકો ” એ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે ઉપરથી જોતાં આખો ક્રમ મોટો હાગતો નથી. પહેલાં ત્રણ ધોરણમાં હિંદના ઇતિહાસની વાર્તાઓ, ચોથા અને પાંચમામાં હિંદ અને ઇંગ્લંડનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ અને છઠ્ઠા અને સાતમામાં તે દેશોનો વધારે વિસ્તૃત ઇતિહાસ, એ હાલનો ક્રમ છે. બ્રિટીશ સામ્રાજ્યના ભાગ રૂપ હિંદ કેમ બન્યું, એ શિખવવાનો પ્રધાન ઉદ્દેશ હોય એમ જણાય છે. પરંતુ ક્રમનો ખરો ખ્યાલ તો પુસ્તકો જોવાથી જ આવી શકે. આપણી પ્રજાકીય ફરજો કેવી રીતે બજાવવી એનું જ્ઞાન આપવાને માટે જ ઇતિહાસનો ક્રમ ચોખ્ખો જોઈએ. દુર્ભાગ્યે રા. બ. કમળાશંકરે કરેલા ઇતિહાસના તરજુમામાં હેરિટ્જે કંપનીના નોકર થવાને કેવી અરજ કરી તે જણાવ્યું છે; પણ ચૈત્યસિંગનો પ્રસંગ, રોહિલાઓ સાથે યુદ્ધ, અયોધ્યાની બેગમો સાથે તકરાર, એ વિષે કાંઈ કહેવામાં આવ્યું નથી. હેરિટ્જના અમીરોની સભામાં ચાલેલા મુકરદમાનું એવું છુછલું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે કે જેથી ખર્ચ જેવા રાજપુરૂષોને માટે માન ઘટી જાય. કલાધવ કાચની બારીઓ કેમ તોડતો અને તેણે આપ ઘાતની કેવી કોશિશ કરી તે જણાવ્યું છે, પણ હિંદના રાજ્યનો પાયો તેણે કેવી રીતે નાખ્યો તે જણાવ્યું નથી. વળી મહમદ ગીઝની, આર્ગલની રાણી વીગેરેનાં ઘણાં નિર્ઘરક, વૃત્તાંત આપવામાં આવ્યા છે. ચોથા અને પાંચમા ધોરણમાં ચાલતો હિંદનો ઇતિહાસ આખરથી શરૂ થાય છે, તેથી તેના સમય પહેલાં હિંદમાં કાંઈ સુધારો હતો કે નહિ, તેની વિદ્યાર્થીને કાંઈ ખબર પડતી નથી. સ. ૧૮૫૭ સુધીના બનાવોનું વર્ણન કરવામાં આવે છે અને તે પછી શહેનશાહ જ્યોર્જ ગાદીએ આવ્યાં ત્યાં સુધીની મુખ્ય હકીકતો ટાંકી છે. પરંતુ તે દરમિયાન પ્રજાકીય સુદ્ધિ કેવી રીતે ખીલી તે વિષે કાંઈ જ જણાવ્યું નથી. છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં ત્રીજા વાર માર્ડનનો ઇતિહાસ ચલાવવામાં આવે છે. પરંતુ તે પહેલાંનાં કરતાં જરા પણ વિસ્તૃત નથી. ઇંગ્લંડનો ઇતિહાસ એકંદરે ઠીક છે પરંતુ તેની તારીખો આપવામાં આવેલી નથી, એટલે બનાવોની સંકલના કરતાં વિદ્યાર્થીઓને મુશ્કેલી પડે છે. ઉપરાંત આ પુસ્તકમાં વિગતો કરતાં તે વિષે અભિપ્રાયો વધારે ભાગે આપવામાં આવ્યા છે, જેથી વિદ્યાર્થીઓની વિચાર કરવાની શક્તિ વિકાસ પામે નહિ. કોલેજમાં ઇતિહાસ હાલ પસંદગીનો વિષય છે, એટલે મોટા ભાગના વિદ્યાર્થીઓને આટલા જ જ્ઞાનથી સંતોષ માનવો પડે છે. વળી પ્રજાની જરૂરીયાતો કેટલે અંશે સરકારે પુરી પાડી છે અને કેટલે અંશે સંતોષાઈ નથી, એ જણાવ્યું નથી. ઇંગ્લાંડના ઇતિહાસમાં રીફોર્મ બિલ સબંધી ચળવળ વિષે હકીકત છે. પણ હિંદુસ્તાનની રાજકીય, ધાર્મિક, સામાજિક અને એકંદરે પ્રજાકીય ચળવળો વિષે કાંઈ જ માહિતિ નથી. ઉપરાંત આપણા પોતાના પ્રાન્ત ગુજરાતનો ઇતિહાસ હાલ નહિ જોવો શિખવાય છે. પ્રાન્તમાં જમીન, કાયદાઓ, ફળવણી વગેરેની વ્યવસ્થાઓ વિષે કાંઈ જ માહિતિ અપાતી નથી.

ચર્ચા શરૂ થતાં એક શિક્ષક જણાવ્યું કે પહેલાં ત્રણ ધોરણનું ઇતિહાસનું પુસ્તક “Concentric system ઉપર રચાયું છે અને તેથી કલાઇવ અને હેસ્ટીંગ્સ વિષે ઘણીજ સાદી આખોજ હોવી જોઈએ. હાલનાં પુસ્તકો વાંચીને તો એમ લાગે કે આપણે કેવળ પ્રજા તરીકે શૂન્ય માત્ર છીએ અને ભવિષ્યમાં કંઈ પણ કરવાને અશક્ત છીએ. મી. રેનની Teacher's Handbook માં જણાવ્યું છે કે જો શિક્ષક પ્રામાણિક હોય તો તેણે શિષ્યને સ્પષ્ટ રીતે કહેવું કે હાલના જેટલાં ન્યાય સુલેહ, શાન્તિ, આખાદાની વિગેરે હિંદમાં કોઈ પણ દિવસે નહોતાં. આપણા ભૂતકાળના ઇતિહાસનું મીડું વાળવામાં આવ્યું છે, અને આપણા નાતજાતના બેદને ધણું મોટું સ્વરૂપ અપાયું છે. રાજ્યવ્યવસ્થાના વર્ણનમાં કોંગ્રેસનાથી વિરુદ્ધ મતનું મંડન ધરાદા પૂર્વક કરવામાં આવ્યું છે. બીજા શિક્ષક જણાવ્યું કે હિંદના પ્રજાવત્તુ ભાન કરાવવાને ચંદ્રગુપ્ત અને અશોકના સમયનો ઇતિહાસ શિખવવો જોઈએ. ઉપરાંત ઇતિહાસ સ્વતંત્ર દ્રષ્ટિથી લખાય માટે સરકારી નોકરોએ તે ન લખવો જોઈએ. મરાઠા રાજ્યનો ઇતિહાસ શિખવવાની ખાસ જરૂર છે. એક ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે ઇતિહાસની વાતોમાં કોઈ મહાન હિંદીઓની વાર્તાઓ નથી. પણ શું પંજાબ અને બંગાળ ગુજરાત અને દક્ષિણમાં મોટા શરવીરો થયા નથી ? બીજા શિક્ષક જણાવ્યું કે ઇતિહાસમાં મોટા માણસોના સદ્ગુણો ઉપર વધારે ભાર મૂકવો જોઈએ. પરંતુ રામને વનવાસ આપ્યો તેથી દશરથ મૂર્ખ હતો, એવું હાલના પુસ્તકમાં લખેલું છે.

૩. “ગુજરાતીનો અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકો”—એ વિષે ચર્ચા શરૂ કરતાં એક શિક્ષક કહ્યું કે ગુજરાતીનો વિષય મેટ્રીકના ક્રમમાં ફરજિયાત નથી તેથી તે તરફ ધણું દુર્લક્ષ બતાવવામાં આવે છે. તેથી ગુજરાતીના અભ્યાસને ખરું ઉત્તેજન આપવા માટે યુનીવર્સિટીમાં તે વિષય ફરજિયાત કરવો જોઈએ. હાલ ગુજરાતીના શિક્ષણને સાધારણ રીતે બે કલાક આપવામાં આવે છે, એ ખસ નથી. ‘વ્યાકરણનું જ્ઞાન હાલ અપાતું નથી અને ગુજરાતીમાં નાપાસ થનારને ઉપલા ધોરણમાં ચઢાવવામાં આવે છે. પુસ્તકોના સંબંધમાં તેમણે જણાવ્યું કે હાલના જેવા સંગ્રહો નહિ પણ એકજ વિષય ઉપર લખાયેલાં આખાં પુસ્તકો શિખવવાં જોઈએ. આ વિષે ચર્ચા કરતાં એક શિક્ષક કહ્યું કે ટ્રેઈનીંગ કોલેજ સિવાય, બીજે ઠેકાણે ગુજરાતીનું શિક્ષણ બરાબર અપાતું નથી. બીજું, પુસ્તકો કોઈ ચોક્કસ ધોરણો ઉપર પસંદ કરવામાં આવતાં નથી. માટે તે કામ વિદ્વાનોની એક કમીટીને સોંપવું જોઈએ. ત્યાર બાદ એક ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે માતૃભાષાનું જ્ઞાન જે રીતે નાશ પામે તે રીતે આખો ક્રમ ગોઠવવામાં આવ્યો છે. આખા ક્રમમાં ગુજરાતીના શિક્ષણને ધણુંજ પ્રાધાન્ય મળવું જોઈએ, જેથી તે દ્વારા કેળવાયેલા ગૃહસ્થો પોતાના વિચારો છુટથી બતાવી શકે. એક ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે આખી ચર્ચા ઉપરથી એમ જણાય છે કે અનેક રીતે ઈંગ્રેજને ધણુંજ અસાધારણ પ્રધાનપદ આપવામાં આવ્યું છે, પણ કોર્ટ શિવાય બધે ઠેકાણે જો ગુજરાતી ભાષા વાપરવાનો આપણે નિશ્ચય કરીએ તો તે ભાષાને અભ્યાસક્રમમાં યોગ્ય સ્થાન મળવુંજ જોઈશે. એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે જ્યાં સુધી પરીક્ષામાં જવાબ ઈંગ્રેજીમાં આપવા પડે છે ત્યાં સુધી ગુજરાતીને યોગ્ય સ્થાન મળશેજ નહિ. અઠવાડિયામાં બે કલાક મળે તેમાં વ્યાકરણ શિખવવું કે કરણધેલો શિખવવો ? પરીક્ષાના વિષયોનો નિર્ણય કરવા માટે શિક્ષકોનું એક બોર્ડ નીમવું જોઈએ અને મેટ્રીકમાં ઈંગ્રેજીમાં જવાબ આપવાની ઉંધી પદ્ધતિ દૂર કરવી જોઈએ.

૪ ઇંગ્રેજીનાં પાઠ્ય પુસ્તકો—એ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે કહ્યું કે મેટ્રિકને માટે મંજુર કરેલું The world at war નામનું પુસ્તક જોઇને શિક્ષકો તથા વિદ્યાર્થીઓ ધણીજ આશ્ચર્યચકિત થઇ ગયા છે. હાલના સમય સુધીનું વિગ્રહનું જ્ઞાન આકર્ષક શૈલીમાં આપવાના હેતુથી આ પુસ્તક લખાયું એ સૌ કચ્છલ કરશે પણ વિદ્યાર્થીઓને તે શીખતાં જે મુશ્કેલીઓ પડે તેની સરકારી ખાતાંઓ ઉપેક્ષા કરી છે, પુસ્તકમાં ત્રણ જાતનાં તત્ત્વો છે; ઐતિહાસિક, રાજ્યકીય અને આર્થિક. હાલ યોજવામાં આવેલો ઇતિહાસનો કમજ ધણી મુશ્કેલી ભરેલો છે તો પછી યુરોપના જુદા જુદા દેશોની હાલની રાજકીય સ્થિતિ અને સંબંધના જે જ્ઞાન સિવાય હાલના વિગ્રહના બનાવો સમજી શકાયજ નહીં તે એક ટુંકા પુસ્તકમાં આપવાનો પ્રયત્ન કરવો, એ અશક્ય છે. ઇતિહાસ જોડે રાજનીતિનો વિષય સંકલિત છે, પરંતુ બાળ વિદ્યાર્થીઓને તો રાજ્યધારણની ધણીજ પ્રાથમિક વિગતોનું જ્ઞાન આપી શકાય. આથી વિગ્રહને અંગે ઉપસ્થિત થતા ઉંડી રાજનીતિના પ્રશ્નો વિષે સમજ આપવાનું અધરૂં થઇ પડે છે. અર્થશાસ્ત્રની કંઇ પણ બાબતો મેટ્રિકના વિદ્યાર્થીઓ ન સમજી શકે એ સ્પષ્ટ બાબત છે. ફ્રીટ્રેડ અને પ્રોટેક્શન, બેકીંગ અને કરન્સી અને મોરેટોરીઅમ વગેરે જે વિષયો બી.એના વર્ગમાં શીખવાય છે તેનું જ્ઞાન મેટ્રિકના છોકરાઓને કેમ હોઇ શકે? તે સિવાય લઙ્કાઇનાં આર્થિક કારણો અને પરિણામ વિષે વિદ્યાર્થીઓ કેમ વિચાર કરી શકે? આ પુસ્તકની નવી આવૃત્તિ હમણાંજ બહાર પાડવામાં આવી છે અને તેમાં જુના પુસ્તકમાં જુદે જુદે ટેકાણે ટુંકા ફકરા ઉમેરેલા નજરે પડે છે. આ આખી હકીકત સમજવામાં છોકરાઓને મુશ્કેલી પડે છે અને પરીક્ષામાં કંઇ આ વૃત્તિમાંથી પુછાશે તેનો સંદેહ રહે છે. સ્કુલ ફાઇનલ માટે મંજુર કરવામાં આવેલું પુસ્તક First Steps to English Literature એ તો એક ખરાબમાં ખરાબ ચોપડી છે, એમ મને લાગે છે. તેમાં ઉંચાં અંગ્રેજી પુસ્તકોના ફકરા આપવામાં નથી આવ્યા. પુસ્તકનો મોટો ભાગ નૌકાઓ (nautical) ની ભાષામાં લખાયેલો છે. કેટલાક ફકરા ઇલીઝાબેથના સમયની ભાષામાં લખાયેલા છે અને કેટલાકમાં આફ્રિકા અને અમેરિકાનાં ધણાં વિશેષ નામો આવે છે. ચોસર અને સ્પેન્સરનો અભ્યાસ ન કર્યો હોય એવા કાલેજના વિદ્યાર્થીઓને પણ આ પુસ્તક અધરૂં લાગે તો પછી મેટ્રિકના વિદ્યાર્થીઓની તો વાતજ શી? સરકારી કેળવણી ખાતાનું ધ્યાન આ પુસ્તકની નિર્માલ્યતા તરફ જોરથી ખેંચવાની જરૂર છે, જેથી આ ગ્રંથ જલ્દીથી રદ થાય. પાંચમા ધોરણની રાયલ પ્રીન્સ રીડરમાં Fairy Tales મોટી સંખ્યામાં નજરે પડે છે, જુના વખતની ઇંગ્રેજોના સામાજિક જીવન વિષે તેમાં ઘણું નજરે પડે છે અને હિંદના રીતરીવાજોનો લગભગ બહિષ્કાર કરવામાં આવ્યો છે. સીધી કે આડકતરી રીતે તેમાંથી નૈતિક શિક્ષણ મળે એવું કોઈ નથી; એટલે આ પુસ્તક હિંદના વિદ્યાર્થીઓને કેવી રીતે ઉપયોગી થાય તે સમજવું મુશ્કેલ છે. જુના વખતના ઇંગ્રેજ રાજ્યોના કરતાં હિંદુસ્તાનના મહા પુરૂષોનાં જીવનચરિત્રો વાંચનમાળામાં આપવાં જોઇએ. ચોથા ધોરણમાં ચાલતી મેકમીલન કંપનીની રીડરમાં પણ આવાજ દોષો નજરે પડે છે.

૧ આ વિષે જે ઇંગ્રેજી લેખ અત્ર આપવામાં આવ્યો હતો તે બીજા પરિશિષ્ટની પુરવણી તરીકે આપવામાં આવ્યો છે.

તેમાં હિંદના રીતરીવાજ વિષે જે થોડું આપવામાં આવ્યું છે તે આપણા ગૌરવ અને મહત્તાને હલકાં પાડે તેવું છે. આ પુસ્તકોમાં જે ચિત્રો આપવામાં આવ્યાં છે તેમાં હિંદી-ઓને જંગલી અવસ્થામાં અને કવચિત્ અર્ધનગ્ન સ્થિતિમાં ચીતરવામાં આવ્યાં છે, અને ઇંગ્લેન્ડનાં ઉંચી સ્થિતિનાં માણસોને બતાવવામાં આવ્યાં છે. ત્રીજા ધોરણના પુસ્તકમાં હિંદી તત્વ વધારે ભાગે જણાય છે—છતાં તેમાં એવી કોઈ પણ વસ્તુઓ નથી કે જે વિદ્યાર્થીઓના મન ઉપર સારી નૈતિક અસર કરે. બીજા ધોરણનું પુસ્તક મને ધણુંજ કઠણ અને નીરસ લાગ્યું છે અને પહેલા ધોરણની ચોપડી નાનાં બાળકો માટે ધણીજ લાંબી છે. આ બધા ઉપરથી એવા નિર્ણયપર આવવું પડે છે કે પાઠ્ય પુસ્તકો ખાતાના વડા અધિકારીએ નહિ પણ શાળાના હેડ માસ્તરોએ પસંદ કરવાં જોઈએ.

આ વિષય ઉપર ચર્ચા કરતાં એક શિક્ષકે કહ્યું કે ઇંગ્લેન્ડ પુસ્તકોમાં બિલકુલ કમ નથી. પહેલાના વખતમાં ચોથા ધોરણથી હોરેશીઅસ વગેરે જે પુસ્તકો શિખવાતાં હતાં તેથી સાહિત્યમાં રસ ઉત્પન્ન થતો હતો. Steps to the English Literature એ પુસ્તકનું નામજ ખોટું છે. એમાં જંગલી પ્રજાના વહેમો ધણી હલકી ભાષામાં આપવામાં આવ્યા છે, પણ એક સારા લેખકનાં લખાણ તેમાં જણાતાં નથી. ફેટલાંક પુસ્તકોમાં ભાષાનું નહિ પણ પદાર્થનુંજ જ્ઞાન આપવામાં આવ્યું છે. ભાષા રસિક અને અસરકારક રીતે વાપરી શકાય તે માટે શેક્સ્પીઅર, બાયરન શેલી જેવા લેખકોના ફકરા શિખવવા જોઈએ. એક વર્ષે (લોંગમેનની) તો બીજે વર્ષે મેકમીલનની એમ જુદી જુદી સીરીઝ ચાલે છે, અને તેમાં હિંદીવાનો તરીકે ધારણા અને ખરાબ સ્ત્રીઓનાં જે ચિત્રો આવે છે તે જોઈને દેશ માટે ધિક્કારજ ઉત્પન્ન થાય છે. બીજા શિક્ષકે જણાવ્યું છે કે Steps to English Literature વિષે એક ઇંગ્લેન્ડે કહ્યું હતું કે તે પુસ્તકને પસંદ કરનારને ગાંડાની ધરિપતાલમાં મોકલવો જોઈએ. ઇતિહાસમાં કલાધવને દીવાનીની બક્ષિસનું ચિત્ર પણ એવી રીતે આપવામાં આવ્યું છે કે જેથી કલાધવ કાંઈ આપતો હોય અને બાદશાહ કાંઈ લેતો હોય એવો ભાસ થાય. અન્ય શિક્ષકે જણાવ્યું કે હિંદુસ્તાનની વનસ્પતિ અને સારાં પ્રાણીઓ વિષે પાઠ હોવા જોઈએ. બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે વારંવાર પુસ્તકો બદલવાથી ખર્ચ ધણો વધી પડે છે. કારણ કે પહેલાં એકની ચોપડી બીજાના ઉપયોગમાં આવતી. અમુક મુદત સુધી પુસ્તકો બદલાય નહિ, એવો નિયમ થવો જોઈએ. બીજા એક ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે બધાં પાઠ્ય પુસ્તકોના દોષનું ખરું મૂળ એ છે કે તે હિંદની નહિ પણ ઇંગ્લાંડની દૃષ્ટિથી લખાયાં છે અને છતાં હિંદ કંઈ ઇંગ્લાંડ જેવો બની શકે નહિ પણ તેને તો રાષ્ટ્રીય શિક્ષણ જોઈએ.

પહેલા દિવસનો કાર્યક્રમ બીજા દિવસ ઉપર આ સ્થળે મુલતવી રાખવામાં આવ્યો હતો.

(૨)

બીજો દિવસ.

૫ વિજ્ઞાનનો અભ્યાસક્રમ અને પાઠ પુસ્તકો—એ વિષે ચર્ચા શરૂ કરતાં એક શિક્ષકે કહ્યું કે મી. રેનના કહેવા પ્રમાણે આ વિષયનું પહેલાંનું શિક્ષણ fraudulent farce—તરકટી ફારસ—જેવું હતું. પણ હવે વિજ્ઞાનનો વિષય ફરજિયાત ન હોવાથી તેનો અભ્યાસ

ચોખ્ખી રીતે થતો નથી અને તેના શિક્ષણ વેળા વિદ્યાર્થીઓ સારી સંખ્યામાં હાજર રહેતા નથી. પ્રયોગોનો ખરો અર્થ કોઈકજી બુદ્ધિશાળી વિદ્યાર્થીઓ સમજે છે. બાકીનાને પહેલાના ક્રમમાં જે સુધારા થયા છે તેથી લાભ થયો નથી. પહેલાં છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં ખગોળ, રસાયણ અને યંત્ર-એ ત્રણ શાસ્ત્ર શિખવાનાં હતાં, અને તે દરેકથી ઘણો લાભ થતો હતો. ચોથા ધોરણમાં શરીરશાસ્ત્ર અને આરોગવિદ્યાના જે વિષયો રાખવામાં આવ્યા છે તે વિજ્ઞાનના સામાન્ય શિક્ષકો શિખવી શકે એમ નથી. તે વિષયો માટે કેટલીક શાળામાં દાક્તરોજી રોકવામાં આવે છે. પહેલાં ત્રણ ધોરણનાં વિજ્ઞાનનાં પુસ્તકોમાં જડ અને ચેતન એવો વસ્તુઓનો વિભાગ પાડવામાં આવ્યો છે. હવે જડના સંબંધમાં ઈંટ, સુનો, માટી વિગેરે સામાન્ય વસ્તુઓનું લંબાણથી વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે, કે જે જરૂરનું નથી. આ પુસ્તકોની ભાષા પણ ઘણી ખરાબ છે. ઈંગ્લાંડની વનસ્પતિ વિષે ઘણા પાઠ છે. પણ શિક્ષકો કે શિષ્યોએ તે ન જોયેલી હોવાથી તેનું સાફ જ્ઞાન આપી શકાતું નથી. પાંચમા ધોરણમાં Physics-પ્રકૃતિ વિજ્ઞાન-નો વિષય ખરાબર શિખવવામાં ઘણી મુશ્કેલીઓ નડે છે. નકકુર વસ્તુઓના માપ વિષે જે માહિતી આપી છે તે Mensuration-માપકરણ શાસ્ત્ર અને ડ્રોઈંગમાં આવી જાય છે. પ્રવાહી પદાર્થોનું માપ કહાડવામાં જરા ઉંચા જ્ઞાનની જરૂર પડે છે, કે જે જ્ઞાન વિદ્યાર્થીઓને હોતું નથી. સિદ્ધાંતો વગર પ્રયોગોનું જ્ઞાન આપવું એ રમકડાંની રમત જેવું છે. છઠ્ઠા ધોરણમાં ગરમીનો અત્યંત કઠણ વિષય તરત શિખવાનો હોય છે અને તેમાં પણ પહેલો પ્રયોગ અતિશય કઠિન છે. વિદ્યાર્થીઓ Thermometer-ઉષ્ણતા-ઠંડી માપકયંત્ર અને Barometer હવાનું દબાણ માપકયંત્ર વિષે કોઈ સમજી શકતા નથી. યંત્રશાસ્ત્રનો ક્રમ ઘણોજ લાંબો છે અને તેના પ્રયોગો ઘણા કઠિન છે. રસાયણશાસ્ત્રમાં પહેલાંની માશક Atoms અણુઓ અને Molecules અણુસમૂહોનું જ્ઞાન શરૂઆતમાં આપવામાં આવતું નથી વિજ્ઞાનના પ્રયોગોને માટે ઘણાંજ કિંમતી સાધનોની જરૂર પડે છે, જે સાધનો સાધારણ શાળાઓ સહેલાઈથી મેળવી શકતી નથી.

આ વિષે ચર્ચા કરતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે જુના ક્રમ કરતાં હાલનો ક્રમ વધારે સારો છે, એવું માફ માનવું છે. શિખવવામાં મુશ્કેલીઓ હશે અને તેથી વાંધા જણાવવાની જરૂર પડે. First aid તાત્કાલિક પહેલી મદદ અને આરોગ્ય શાસ્ત્રના વિષયો ઘણાજ જરૂરના છે. ખગોળ વિદ્યાનું જ્ઞાન કેટલેક અંશે વાંચનમાળામાં આપવામાં આવે છે.

૬ મંજુર પુસ્તકોમાંથી Sanctioned Books પાઠ્ય પુસ્તકો પસંદ કરવાની પદ્ધતિ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે, મી. પરાંજપેએ તે સંબંધી પોતાનો ઠરાવ ધારાસભામાં રજુ કર્યો ત્યારથી ઘણીજ ચર્ચા થઈ છે. તે ઠરાવનો મુદ્દો એ હતો કે કોઈ પણ પુસ્તકો શાળામાં ચલાવવાની છુટ તેના વ્યવસ્થાપકોને હોવી જોઈએ; નૈતિક કે રાજકીય કારણથી અમુક પુસ્તકો નામંજુર કરવાની સત્તા કેળવણી ખાતાને હસ્તક રહેવી જોઈએ; પણ કેવળ કેળવણીના ધોરણથી પુસ્તક નામંજુર થાય ત્યારે તેમ કરવાનાં કારણો ખાતાએ જાહેર કરવાં જોઈએ. મી. શાર્પ અને મી. ચૌખલે સરકાર તરફથી આ ઠરાવ

સામે સખ્ત વિરોધ દર્શાવ્યા છતાં તે ૨૨ વિરૂદ્ધ ૧૮ ઠરાવે પસાર થયો હતો. હાલના નિયમ પ્રમાણે મંજુર થયેલાં પુસ્તકોની યાદીમાં ન આવેલું કોઈ પુસ્તક ગમે તેટલું સાઈ હોય તોપણ કોઈ Recognised School—સરકારે સ્વીકારેલી નિશાળ તે ચલાવી શકે નહિ. હવે સરકારી નિશાળો માટે તો સરકારને ચોપડીઓ નકી કરવાનો અધિકાર છે અને ગ્રાન્ટ લેતી નિશાળો માટે પણ તેમ કરી શકે; પણ ગ્રાન્ટ ન લેતી નિશાળોને આવો કોઈ પણ પ્રતિબંધ લાગુ પડવો જોઈએ નહીં, હાલનો નિયમ એટલો સખ્ત છે કે મંજુર ન થયેલાં પુસ્તક યુનિવર્સિટી આગળ રજુ થયાં ત્યારે સરકારી ખાતા તરફથી સ્પષ્ટ રીતે જાહેર કરવામાં આવ્યું કે તે પુસ્તકો ન શિખવવાનો હુકમ બધી શાળાઓને મોકલવામાં આવશે. પુસ્તકો મંજુર કરનાર કમીટીનું બંધારણ પણ સાઈ નથી. તેના પ્રમુખને કોઈ પુસ્તક વાંધાભરેલું લાગે તો તે કમીટી આગળ મૂકે પણ નહીં, જો તે કોઈક પણ ઠીક લાગે તો કમીટીના સભાસદોની બહુમતિથી તે વિષે નિર્ણય થાય છે. હાલની વાંધાભરેલી પદ્ધતિને લીધે ઘણા પ્રતિષ્ઠિત પુરૂષો પોતાનાં પુસ્તકો કમીટીની પરીક્ષા માટે મોકલતા નથી ને તેથી વિદ્યાર્થીઓને તે પુસ્તકોનો લાભ મળતો નથી. બીજી પાસ સરકારી નોકરોને પોતે લખેલાં પુસ્તકો મંજુર કરાવવામાં ઘણી સરળતા મળે છે. યુરોપના દેશોમાં ઘણા અનુભવ પછી મી. લરડા જેવા શિક્ષણશાસ્ત્રીએ અંક ગણિતનું જે પુસ્તક લખ્યું તે પાઠ્ય પુસ્તક તરીકે નહીં પણ ફક્ત ઇનામી પુસ્તક તરીકે મંજુર થયું. મેકાલે ને એડિસનના ગ્રન્થો, Vicar of Wakefield વગેરે મંજુર કરેલાં પુસ્તકોની યાદીમાં નથી. તે પુસ્તકો કોલેજમાં શીખવાય છે તેથી મંજુર નથી કર્યાં, એ કહેવું વ્યાજબી નથી કારણ કે ઇતિહાસનો વિષય પણ શાળાઓમાં તેમજ કોલેજોમાં શિખવાય છે. કિંમતના કારણથી કોઈ પુસ્તક નામંજુર કરવું ન જોઈએ, કારણ કે તે ખાખત શિક્ષકો સારી રીતે સમજે છે. મંજુરીનો પ્રતિબંધ નકશા, ચિત્રો અને નોટ—બુકોને પણ લાગુ પડે છે, શાળાના વ્યવસ્થાપકોને જવાબદાર પુરૂષો ગણી આ ખાખતમાં તેમને મી. પરાંજપેએ સૂચવ્યા પ્રજ્ઞાણે સ્વતંત્રતા આપવી જોઈએ.

૭ અંગ્રેજી સિવાય બીજા સર્વે વિષયોનું માતૃભાષા દ્વારા શિક્ષણ—એ વિષય ઉપર બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે બીજા કોઈ દેશમાં પરભાષા દ્વારા શિક્ષણ અપાતું નથી. માતૃભાષામાં જ બાળક વિચાર કરતાં શીખે છે અને એ ભાષાના સહવાસથી જ એની સમજશક્તિ ખીલે છે. તેર ચૌદ વર્ષની ઉંમરે જ્યારે વિદ્યાર્થી ચોથા ધોરણમાં આવે છે ત્યારે તેના ઉપર સંસ્કૃત, ભૂમિતિ, બીજગણિત વગેરે નવા વિષયોનો બોજો પડે છે અને વધારામાં આ વિષયો પરભાષા મારફત શીખવાય છે. પરિણામે વિદ્યાર્થીઓની બુદ્ધિ ખીલતી નથી અને ગોખણપટ્ટી વધે છે. ઇતિહાસને અંગ્રેજી દ્વારા શીખવવા કેટલાક આગ્રહ રાખે છે, પણ આમ શીખવવામાં અંગ્રેજી વાક્યોનો ગુજરાતીમાં તરજુમો કરવો પડે છે અને જોડણી બ્યારણ વગેરે તરફ ધ્યાન ખેંચવું પડે છે. આથી છોકરો પોતાની ભાષામાં વિચાર કરતો બંધ થાય છે અને અંગ્રેજીમાં બોલવાની શક્તિ હજી ન મેળવી હોવાથી છુટથી સવાલજવાબ કરી શકતો નથી. આ વિષય જો ગુજરાતીમાં શીખવાય તો તેને માટે અઠવાડિયામાં જોને બદલે ત્રણ 'પીરીઅડ' બસ થાય. અંગ્રેજીનું વિષય પણ જો ગુજરાતી દ્વારા શીખવાય તો વિદ્યાર્થીઓ તે સહેલાઈથી સમજી શકે. ઘણી વાર વિષયના

અજ્ઞાનને લીધે નહીં પણ સારી અંગ્રેજી ભાષા લખી ન શકવાથી વિદ્યાર્થીઓ પરીક્ષામાં નપાસ થાય છે. હાલ અંગ્રેજી ભણેલા અને ન ભણેલા વચ્ચે જે મહોદ્દં અંતર થયું છે. તે નવી પદ્ધતિના અમલથી દૂર થવાનો સંભવ છે. કારણ કે ભણેલાઓ ગુજરાતી ઉપર ઘણોજ વધારે કાશુ મેળવી શકશે. વિજ્ઞાનની કેટલીક બાબતો ગુજરાતીમાંથી શીખવાય તો તે પણ વિદ્યાર્થીઓ સહેલાઈથી તૈયાર કરી શકશે. અંગ્રેજીના વિકાસના સંબંધમાં એમ જણાવ્યું કે સાત ધોરણની ચોજના અંગ્રેજીમાં શીખવવા માટે નથી પણ વિચારશક્તિ ખીલવવા માટે છે. અંગ્રેજી મારફત શીખવવાથી વિદ્યાર્થીઓનું અંગ્રેજી એકદમ સુધરી જાય છે, એમ પણ નથી. મી. ક્રૂઝરે પોતાના રિપોર્ટમાં હમણાંજ જણાવ્યું છે કે સ્કુલ-હાઇનલમાં ખેસનાર વિદ્યાર્થીઓ પૈકી ફક્ત દસ છોકરાઓજ સાદું અંગ્રેજીમાં સારી રીતે લખી શકે છે. યુનિવર્સિટીના પરીક્ષકો પણ આ વિષે વારંવાર ફરીયાદ કરે છે. આમ ગુજરાતી કે અંગ્રેજી એકંકે ભાષા નહીં આવડવાથી વિદ્યાર્થીઓની ત્રિશંકુ જેવી સ્થિતિ બને છે. ગુજરાતીમાં સારાં પાઠ્ય પુસ્તકો નથી, એ દલીલમાં બહુ સાર નથી. જે ગુજરાતી દ્વારા વિષયો શીખવવાનું નક્કી થશે તો જેઠાં પુસ્તકો તૈયાર થશે. ગુજરાતીમાં બધું શીખેલા વિદ્યાર્થીઓને કોલેજમાં મુશ્કેલીઓ પડે એમ કહેવામાં આવે છે પણ જે નીચેનાં ધોરણોમાં તેમની બુદ્ધિની ખીલવણી થઈ હશે તો પછી કાંઈ હરકત નડશે નહીં. વળી બીજા વિષયો માટે ઓછો સમય રાખી શકાય એમ હોવાથી અંગ્રેજીના 'પીરીઅડ' વધારી શકશે. તેથી અંગ્રેજીનું જ્ઞાન વધારે પ્રાપ્ત થઈ શકે. છેવટે તેમણે સૂચવ્યું કે આ સુધારો અમલમાં ત્યારેજ મૂકી શકાય કે જ્યારે મેટ્રિકમાં ગુજરાતી મારફત જવાબો આપવાની ફ્ટ યુનિવર્સિટી આપે ત્યારે.

આ વિષે ચર્ચા શરૂ કરતાં એક ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે જે લોકો પોતાની માતૃભાષા ઓલી શકતા નથી, તેમનું પ્રજા તરીકે અસ્તિત્વ જોખમમાં આવી પડે છે. કેટલાક દાખલા આપી તેમણે જણાવ્યું કે ઇન્જનેરી તેમજ ખેતીવાડીમાં અંગ્રેજી શિક્ષણ લેવાથી ઘણા અંગ્રેજી શબ્દોના ધરગથુ ગુજરાતી શબ્દો ન આવડવાથી વ્યવહારમાં બહુ મુશ્કેલી અને મુઝવણ થાય છે. એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે ગુજરાતી આખા હિન્દની ભાષા નથી, તેમ તે રાજભાષા નથી અને અંગ્રેજી દ્વારા શિક્ષણ બીનકુદરતી કહેવામાં ભૂલી જવાય છે કે બીજા દેશમાં રાજભાષા દ્વારા શિક્ષણ અપાય છે. સંસ્કૃત, ફારસી, વગેરે ભાષાઓ ગુજરાતી દ્વારા શીખવી શકાય. ગણિતનો વિષય અંગ્રેજીમાં શીખવવામાં બહુ મુશ્કેલી નડતી નથી પણ તે પણ ગુજરાતીમાં શીખવવામાં કાંઈ વાંધો નથી. પણ ઇતિહાસ તો અંગ્રેજીમાંજ શીખવવો જોઈએ. રાજનીતિ અને અર્થશાસ્ત્રના જ્ઞાન માટે હજી પણ આપણે પશ્ચિમ તરફ નજર નાંખવાની જરૂર છે, અને તે જ્ઞાનના ભંડાર અંગ્રેજી દ્વારાજ પ્રાપ્ત થઈ શકશે તેમ ગુજરાતી જ આખા હિન્દની ભાષા હોત તો તે ભાષામાં સારાં પુસ્તકોનાં તરજુમા કરીને પણ આપણે સંતોષ માનત. ગુજરાતીઓ દક્ષિણી કે બંગાળીઓ સાથે મળે છે ત્યારે અંગ્રેજીમાંજ વિચારની આપણે કરે છે. માટે અંગ્રેજીમાં વિચારો અસરકારક રીતે દર્શાવી શકાય એટલું અંગ્રેજી સર્વે કેળવાએલા માણસોને શીખવવું જોઈએ. અંગ્રેજીમાં ઇતિહાસ શીખવાથી તે ભાષા ઉપર કાશુ ઘણોજ વધે છે. હાલ પણ અંગ્રેજીનું સાદું શિક્ષણ મળતું નથી, એવી ફરીયાદ છે તો પછી આ ફેરફાર કરવાથી એ ફરીયાદ વધશે કે ઘટશે ?

ને ગુજરાતી દ્વારા બધા વિષયો શીખવાય તો અંગ્રેજી ફક્ત બીજી ભાષાનું જ સ્થાન પ્રાપ્ત કરે અને સંસ્કૃત કે ફારસીથી બહુ વધારે જ્ઞાન તેનું મળશે નહીં. આપણા દેશમાં ઘણી ભાષાઓ છે અને તે સર્વેની ઉપર રાજભાષા છે, આ સંજોગમાં પ્રાંતોના ઐક્ય માટે અંગ્રેજી ભાષા છુટથી લખનાર અને બોલનાર ઘણા માણસોની જરૂર છે. પરીક્ષામાં પણ ઘણી મુશ્કેલીઓ નડે. પરીક્ષકોની સંખ્યા વધારવી પડે, પરીક્ષાનું ધોરણ એક સરખું નહીં રહે અને ઇનામ વગેરે આપવામાં ગુંચવણ થાય. ને હિંદી ભાષા આખા દેશમાં ફરજિયાત તરીકે શીખવાતી હોય તો તે મારફતે શિક્ષણ આપવાનો કાંઈ વાઘો નથી, તો પણ રાજભાષા તો આપણે ઊંડી શક્તિએ નહિ.

અન્ય શિક્ષકે જણાવ્યું કે માત્ર ભાષાનું જ પ્રાધાન્ય નજરે પડે છે અને જ્ઞાનને ઘણું ગૌણ પદ આપવામાં આવ્યું છે. બીજા વિષયો ગુજરાતીમાં શિખવવાથી English culture જશે નહિ. બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે રાજકીય સ્થિતિને અંગે ઇતિહાસ અંગ્રેજી મારફત શિખવવાની જરૂર છે; પણ જે દૃષ્ટિથી તે શીખવેા જોઈએ તે સાધારણ રીતે સચવાશે નહિ કારણ કે માર્સડનની જેવી ચોપડીઓ સાધારણ રીતે મંજૂર થશે. તેમણે એમ મુચવ્યું કે ચોથા અને પાંચમા ધોરણમાંથી ઇતિહાસનો વિષય કાઢી નાંખવો જોઈએ અને છઠ્ઠા અને સાતમામાં તે અંગ્રેજીમાં શીખવેા જોઈએ. કેટલીક વાર આપણે ભુલી જઈએ છીએ કે ગુજરાતી સાહિત્યની ખીલવણી અંગ્રેજી જાણનારાઓજ કરી છે, આપણે અંગ્રેજી (Culture)ની જરૂર છે, અને આખા દેશની ચળવળ પણ અંગ્રેજી ભાષામાંજ ચાલી રહી છે.

મૂળ વક્તાએ ઉત્તર આપતાં જણાવ્યું કે અંગ્રેજી ભાષા નીચલાં ગુજરાતી ધોરણથી શીખવાય તો પણ હરકત નથી, પણ હુદ્દિના વિકાસ માટે તો બીજા વિષયો માતૃભાષામાંજ શીખવાની જરૂર છે. ઇતિહાસના સંબંધમાં તેમણે કહ્યું કે ગીતન મેકાલે વગેરે લેખકોનાં જે પુસ્તકોમાંથી ખરી ઐતિહાસીક કેળવણી મળે છે તે તો કોલેજમાંજ શીખવાય છે. જે ત્રણ ભાષા જાણનારા પરીક્ષકો મેટ્રીક માટે નીમી શકાય અને તેમને તેમની ભાષામાં લખાએલા ઋવાજો સોંપી શકાય.

૮. વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક સ્થિતિ અને કેળવણી—આ વિષે એક શિક્ષકે નીચેનો લેખ વાંચ્યો હતો.

આપણે જે મુદ્દા તપાસવાના છે.

૧. આપણા વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક સ્થિતિ કેવી છે ?
૨. તેમને શારીરિક કેળવણી મળે છે ? અને મળે છે તો કેવી ?

આપણા દેશમાં જન્મતાં તમામ બાળકો કેમ જીવતાં નહીં હોય ? આપણા દેશમાં બાળકોમાં મરણ પ્રમાણ શાથી વધારે હશે ? આ અને આવા ક્વચિત્ અને કદોડા સવાલો મારે પુછવા એવી મી. યાજ્ઞિકની ઇચ્છા હોવાથી તે પુછવા પડે તો માફ કરશો.

બીજી બધી બાબતમાં ગમે તેમ હો, પણ મરણપ્રમાણમાં અમદાવાદની સાથે હરીકાંધ કરનાર કોઈ શહેર નથી એ વાત આંકડાંઓથી, હવે, નિર્વિવાદ સાબીત થઈ ચુકી છે. મુંબઈ ઇલાકા આ બાબતમાં બહુ પછાત નથી. એટલે જે દેશમાં મરણ પ્રમાણ વધારે તે દેશની શારીરિક સ્થિતિ કેવી એ પુછવાની જરૂરજ ક્યાં !

હું હિંમત કરીને કહું છું કે આપણા બાળકોમાંના ૫૦% નબળા, થઇ કાંગળા જેવા માત્ર મરવાનીજ આળસે જીવે છે. આમાં વળી શરીરની ખરી ખીલવણી અને વૃદ્ધિ થવાના ખરા કાળમાં, જ્યારે ખરી રીતે તેમનાં ખોરાક, હવા, પાણી વગેરે પર ખાસ દેખરેખ રાખવાની જરૂર છે તેજ સમયમાં જે પ્રાથમિક શાળાઓમાં આ બાળકોને જવાનું થાય છે તેનાં મકાનો હવા અજવાસ વગેરે ખાસ જરૂરની બાબતોમાં તદ્દત નકામાં હોય છે. આ ઉપરાંત તેમના વાંચવાના પુસ્તકોના કાગળો રદી, શાહી ઝાંખી, છાપ આછી, ચિત્રો ખેડાળ, અને નકસા આંખ ફેડે એવા હોય છે. વળી બાળકો ખાધું ન ખાધું કે નવ વાગ્યાના નિશાળે દોડે છે. અને સમીસાંજ સુધી ત્યાં પુરાય છે. આમાં કસરતને માટે પેરલલ બાર્સ, પાટીયું વગેરે નજરે પડે છે, પણ એ નિશાળોમાં કસરતના નામનું તો મોટું આમળા જેટલું મીકું હોય છે.

અહીંથી આગળ ચાલી આપણી માધ્યમિક શાળાઓ જોઈએ, તો ત્યાં પણ, માફ કરજો સાહેબો, મને તો લાગે છે કે એનો એજ વેસ દેખાય છે.

મોટા શહોરોની ખાનગી શાળાના મકાનો લાડાનાં હોવાથી તેમાં જગ્યાની તંગી, અને હવા અજવાસ કમી મળવાથી વિદ્યાર્થીઓના શરીરપર માઠી અસર થાય છે.

આ પ્રાયમરી અને માધ્યમિક શાળાઓના મકાનોને લીધે, અને પાતળા કાગળોપર ઝાંખી શાધની આછી ઉઘડેલી છાપને લીધે ૫૦% અહીંજ ચરમા પહેરતા થાય છે, અને અહીંજ ૭૦% માથું દુઃખવાનીં યુમ મારે છે. આમાં વળી અહીંના અયોગ્ય અભ્યાસક્રમો, અને તદ્દન અનનુકૂળ પરીક્ષાઓની વચમાં બાળકો કચરછ જાય છે તેમનાં અંગો ધોવાઈ જાય છે, અને તેઓ વારંવાર ક્ષય અને એવા અસાધ્ય રોગોના ભોગ થઈ પડે છે. પણ આમાં વાંક કોનો ?

વળી દેશ પરદેશમાં ફેળવણીનો અર્થ આપણા આ ભાગ કરતાં જુદોજ કરવામાં આવે છે. નિબંધ લખવો હોય ત્યારેજ માત્ર આપણા આ ભાગમાં ફેળવણીમાં-શારીરિક ફેળવણીનો સમાવેશ થતો જણાય છે. બાકીના તમામ વખતે આપણે શરીરને વિસારે પાડી માત્ર મગજનેજ ફેળવવા તરફ મથીએ છીએ અને તેમ થવાનાં બે ચાર કારણો પણ છે.

જર્મની અને અમેરિકા બાદ કરીએ તો અંગ કસરતની બાબતમાં દુનીયાના તમામ ભાગ પાછળ છે. આમાં ઈંગ્લેંડ તો હમણાં થોડા વર્ષથીજ જાગ્યું છે. અને જો કે પાછળ થોડા સમયથી આ બાબતમાં ઈંગ્લેંડ કંઈક પ્રયાસ કરી રહ્યું છે તે છતાં શારીરિક કસરત ફરજિયાત કરવાની તેને હજી જરૂર જણઈ નથી.

હવે જ્યારે ઈંગ્લેંડમાંજ આ સ્થિતિ હોય ત્યારે હિંદુસ્તાનનું તો પુછવું શું ?

આમાં વળી આપણા સંજોગો તપાસો.

૧ આપણી દેશી રમતો મરી ગઈ. આપણા અખાડા ઉડી ગયા.

૨ કસરત શાળાઓ માત્ર નામરૂપજ આવી. વળી કુવામાં ન હોય ત્યાં હવાડામાં આવે. શી રીતે એ ન્યાયે સરકાર પાસે અંગ કસરતના સારા સંગીન સાધત ન હોય તો કસરત. માસ્તરોને સાફ સંગીન શિક્ષણ મળેજ ક્યાંથી ?

૩ કસરતના આ ધંગધડા વગરના ધોરણને પરિણામે જટિલ ઠંઠાણ સાત દિવસે દસ મીનીટ ડ્રીલમાં બાળકોને પુરતી કસરત મળે છે એવું ખાતું માનવું દેખાય છે.

૪. જ્યાં કસરત માસ્તરો અને ઇન્સ્પેક્ટરોન શરીરના જુદા જુદા અંગો કેમ કેળવવાં તે જાણતા નથી, અમુક વિદ્યાર્થીને અમુક અને અમુકને અમુક કસરતની જરૂર છે, એવું પદ્ધતિસર જ્ઞાન જ્યાં માસ્તરોને મળ્યું નથી, ત્યાં કસરતનું નામ કડવું પડે, ત્યાં કસરતો રૂચિકર ન નીવડે તો નવધ શી ! હું તો ધારું છું કે રોગનું મુખ્ય ધર અહીં જ છે.

૫. રમતો રમતાં બાલકોને ગમ્મત પડે છે, માસ્તરની દેખરેખ નીચે કસરત શાળામાં જે અદ્યતી બ્યાન આપવું પડે છે, તેમ અહીં કરવું પડતું નથી. અહીં વિશેષ છૂટથી કામ થાય છે. અહીં અભ્યાસે જ્ઞાન સાથે ગમ્મત, તથા દુનીઆદારીનું હાથપણ, અને નીતિના સંગીન પાઠ મળે છે, નૈતિક કેળવણીના હોંસીલાઓ આ દિશામાં બ્યાન આપે તો પુસ્તકો કરતાં આ વ્યવહાર શાળાઓમાં સંગીન પાઠ આપી શકે એવો મને સંભવ દેખાય છે. આથીજ રમતો પ્રિય થઈ પડે છે. વળી પરદેશી રમતોમાં રાજતેજ છે. આથી તે વધારે પ્રિય લાગે છે.

૬. પણ આ રમતો મોંઘી હોય છે. તેમને માટે બહોળી જગ્યા જોઈએ છે. આ મળવી અને મેળવવી વારંવાર મુશ્કેલ પડે છે. એમાં જીથનું ભારે ખર્ચ આવે છે. એ બોળે આપણા ગરીબ દેશને માટે ઉપડી ન શકે એટલો ભારે લાગે છે. પછી એમાં તમામ છોકરા ભાગ લઈ શકતા નથી. આથી ૫ કે ૧૦ ટકાનેજ ફાયદો થાય તેવો સંભવ છે. આથીજ એમનો પૂરો લાભ આપણને મળતો નથી.

૭. સરકાર શારીરિક કેળવણીને અંગે ખાનગી શાળાઓને મદદ કરવા રાજ દેખાતી નથી. ગ્રાન્ટ ઇન એઈડ કોડનો લાભ આ બાબતમાં ઇન્સ્પેક્ટરો આપતા નથી અથવા આપી શકતા નથી.

૮. નિશાળોએ ભેગા મળી મહા મથામણ ઉભી કરેલી એથલેટીક એસોસીએશન, જેના કમીશનર સાહેબ પ્રેસીડન્ટ છે, કલેક્ટર સાહેબ વાઇસ પ્રેસીડન્ટ છે, અને ઇન્સ્પેક્ટર સાહેબ ચેરમેન છે, તે બીજા માંગી પોતાનું ટકુ મરતાં મરતાં ચલાવે છે. સીલકમાં રૂબીયા પુરા ત્રણ અને પાંચ આઠ દશજ હોવા છતાં, સરકાર તેને કુટી બદામ આપી શકતી નથી. જો રમવાને માટે જમીનની માંગણી કરવામાં આવે છે તો તેની દાદ કે ફરીયાદ સાંભળનાર શ્રી હરિ છે. જ્યાં કેળવણીના નેતા કમીશનર કલેક્ટર, ઇન્સ્પેક્ટર અને અન્ય સમજદાર ગૃહસ્થો દેશની શારીરિક સુધારણામાં આ હોંશ, મદદ, અને ખર્ચ દેખાડે ત્યાં દેશનો દહાડો હજી ઘેર નથી. એમ કહીએ તો શું બોલું ?

જ્યાં દેશનું કેળવણી ખાતુંજ કેળવણીના આ મુખ્ય અંગને હિતેજન આપવાની પોતાની ફરજ છે એમ ન સમજે ત્યાં શારીરિક કેળવણી અપાય છે એમ કહેવાય કેમ ?

વળી જો અમદાવાદ જેવા સંજોગો તમામ શહેરોમાં હોય તો શારીરિક ફળવણી સારી અપાય છે એવું તો કહેવાય જ ક્યાંથી ?

હું ધારું છું કે આ બાબતમાં એ ચાર વ્યવહાર સૂચનાઓ કરું તો આપ ધ્યાન દઇ સાંભળશો.

આ સવાલ મારી સમજ પ્રમાણે ખાતાનોજ નથી. આ સાર્વજનિક સવાલ છે, તે પ્રજા-સમગ્ર જનસમાજ-નેશનનો છે. જેમ ખાનગી શાળાઓ પોતાના દેશી ભાષાઓની સવડ ખાતર હસ્તીમાં આવે છે તેમ નીચેની સૂચનાઓ પણ તેમને ગ્રહણ કરવાની છે.

૧. મોટા શહેરોના તમામ ભાગોમાં એક એક અખાડો ઉભો કરવામાં આવે તો આ દુઃખ અડધે અટકે.

૨. ગામે ગામ હોળી દીવાળી અને બીજા અગીઆરશે આ અખાડાઓમાં રમત ગમતના અને અંગકસરતના મેળાવડા થાય અને આ કામને હર હમેશ કેમ ઉતેજન મળે જાય એવી યોજનાઓ ફળવાયલા ગૃહસ્થો તરફથી થાય તો દેશ કંઈક સંગીત કામ કરી શકે.

૩. જર્મની અને અમેરિકા જેવી ઐહિક સ્વર્ગરૂપ-કસરત શાળાઓ આ દેશમાં આવતાં ભલે વાર લાગે પણ જો આપણે અહીં આજે ભેગા થયેલા ફળવણીના કામમાં રોકાયેલા આપણેજ આપણા સંબંધમાં આવનાર તમામ માણસોને કસરતની જરૂર સમજાવીએ તો કંઈક સાફ પરિણામ આવે.

૪. આપણે મક્ક જોઈતા નથી નથી. એક અથવા દસ રામમૂર્તિ અથવા સેંકડો સેન્ડોથી આપણું કામ સરવાળું નથી. ભલે તે હો, ન હો, થાઓ, ન થાઓ એક, પાંચ, દશ શહેરી અથવા આખું લશ્કર શરીરે સંગીન હશે તેથી કોઈ દેશ, કોઈ રાજ્ય રહ્યું રહ્યું નથી અને રહેવાનું પણ નથી. સમગ્ર પ્રજાના તમામ અંગો પરીપૂર્ણ ખીલે, કદૂપા, રોગી, તંદુસ્તી વગરના શરીર રહેજ નહીં એ પ્રયાસ આદરો.

આ અંગે દેશમાં એવી શારીરિક ફળવણી આપનારા પેદા કરો કે જેઓ ખેતી ગયેલી, અથવા કબુતરની છાતીની માફક ઉપસી આવેલી છાતીવાળાને, ઢળી ગયેલા ખભાવાળાને, મજાજ રજાજ વધી ગયેલાને, હાથ પગ દોરડી અને પેટ ગાગરડી અથવા ફેફસાના ઠેકાણા વગરના વગેરે તમામ રીતે શરીરની ખોડખાપણાવાળાઓને એવી રૂપની પદ્ધતિ સર, સંગીન શારીરિક ફળવણી આવે કે તેઓ સારા બાંધાના, તંદુરસ્તી, ઉપયોગી સુખી શહેરી થાય.

યુરોપીઅન યા અમેરિકન, મજુરનું કામ આપણા મજુરના કામ કરતાં કેમ વધારે ઉતરે છે ? આ સવાલનો થોડો આધાર, એનો થોડો જવાબ આપણી આ શારીરિક સ્થિતિ પણ આવે છે.

કસરતથી ભૂખ ઉઘડે છે કસરતથી શરીરની ગરમી જળવાય છે. કસરતથી આરામ મળે છે અને નીરાંતે ઉંધ આવે છે, એથી સ્ફુર્તિ અને સહન શક્તિ વહે છે, એથી અંગોની તાકાત ખીલે છે વગેરે તમારી આગળ કહેવું નકામું છે.

મિત્રો ! આ કામ રમતો થોડેબધે અંશે કરે છે. પણ ક્રમવાર, નિયમસર, તમામ અંગને સરખી રીતે ખીલવી, આખા શરીરને સર્વ રીતે બરાબર તૈયાર કરવાનું કામ અખાડા અને કસરતશાળાઓનેજ સોંપવું પડવાનું. ત્યાર વગર તે દોષો દૂર થવાનાજ નથી. કસરતશાળાની વિવિધ કસરતોનો ઉપયોગ શો છે ? રમતો અને અન્ય કામને અંગે કસાતા શરીરના બાકી રહી ગયેલા ભાગોને ક્રમવાર, પદ્ધતિસર, ધીમે ધીમે, રૂચિકર કસરત આપી, સંભાળથી ખીલવવા, તેમની બાકી રહી ગયેલી વૃદ્ધિ પાછી ન્યારી કરવી, તથા માણસ માત્રને આ સંસાર સ્વર્ગરૂપ નીવડે એ તૈયારીઓ કરી આપવી, એ છે.

બાળકોનાં બદન ઉતરાવી જેમનો તેમનાં અંગો ધ્યાનપૂર્વક તપાસવાનો અભ્યાસ પડ્યો હોય છે તેઓ તમને ખાતરી કરી કહેશે કે જ્યાં જ્યાં આવાં સો બાળકો તપાસ્યાં હોય છે ત્યાં ત્યાં સેંકડે ૭૫ માં કંઈને કંઈ એવી શારીરિક ખોડ હોય છે કે જે સામાન્ય રમતગમતથી સ્વધરેજ નહીં. એને માટે તો રીતસર, રૂચિકર, અનુકૂળ, કસરતશાળામાં મળે એવીજ કસરતો કામ આવવાની. આવા માણસોમાંના કાંઈના આખા શરીરનો ફેટોગ્રાફ લઈ તેના કાતરથી જુદા જુદા કડકા કરીને કાંઈ અજ્ઞાન માણસને દેખાડીએ તો આપો આપજ 'કહેશે કે આ અંગો એક માણસના હોઈ શકેજ નહીં. આ આપણી ખરી સ્થિતિ છે, ને કદી ભૂલવી જોઈતી નથી.

આ ઉપરાંત લોકોના શરીરની સુખાકારી સાચવવી, એ મ્યુનીસીપાલિટીઓની પણ મુખ્ય ફરજ છે. મોટા શહેરોના કર ભરનારાઓએ અમદાવાદ જેવા સંજોગો હોય તો ૫૦૦ ઘર દીઠ એક એક યોગાન મ્યુનીસીપાલિટી પાસેથી, પોતાના બાળકોના શરીરના સુખને અંગે, અલાયદું રખાવવું જોઈએ છે. આ કામ એક દિવસમાં થવાનું નથી. પણ પ્રયાસથી થશે એમ માફ માનવું છે.

સરકારે ગ્રાન્ટના ધોરણમાં જરૂર પડતો ફેરફાર કરી શારીરિક કેળવણીને અંગે દર સ્કુલને જુદીજ ગ્રાંટ આપવાની જરૂર છે.

અખાડા, મલકુસ્તી, પટા, દાવ, મગદળ, મલખમ, રમતો, વગેરે તમામ શરીર કેળવણીના કામો જે ગૃહસ્થો ખાનગી સાહસથી ઉભા કરે તેમને જેમ સરકાર સારા કામની કદર કરવા ખાતર, રાવસાહેબ, રાવખલાદુર વગેરે ઇલકાઓ આવે છે તેજ ધોરણે જનસમાજે પોતાના તરફની કદર તરીકે આવા પરોપકારી સજ્જનોને, નરરત્ન, દેશબંધુ, પ્રજાસેવક, વગેરે ઇલકાવ આપવા ઘટે છે, અને તેમને દરેક જાહેર મેળાવડામાં મોખરાપર બેસવાનું માન આપવું ઘટે છે.

૯ વિદ્યાર્થીઓની માનસિક સ્થિતિ—એ વિષય ઉપર બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે શરીર અને આત્માનો સુસંવાદી વિકાસ થવો જોઈએ. હાલના શિક્ષણથી કાંઈક માનસિક કેળવણી મળે છે, પણ એકંદરે સ્મરણ શક્તિ ઉપર વધારે બોલો થાય છે.

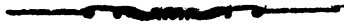
૧૦ વિદ્યાર્થીઓનો નૈતિક વિકાસ—એ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે અશુભ લાગણીઓ કરમાય અને સારી ભાવનાઓ ખીલે એવું શિક્ષણ આપવું જોઈએ. દરરોજ સામાન્ય કામ શરૂ થતાં પહેલાં પ્રાર્થના કરવાની જે પદ્ધતિ ઈંગ્લેંડમાં છે તે

અહીંમાં દાખલ કરવી જોઈએ. શિક્ષકોએ આનમાં રાખવું જોઈએ કે તેમના યોગ ઉપર અને ખાસ કરીને અંગત દાખલા ઉપર વિદ્યાર્થીઓની નીતિનો ધણો આધાર રહે છે મહાભારત-રામાયણની કેટલીક વાતો શીખવાય તો તેની પણ નૈતિક છાપ સારી પડે. રમતગમતોમાં ભાગ લેતી વખતે પણ જો નિયમોને અનુસરી રમાય તો નૈતિક વિકાસમાં ઘણું કામ થાય.

તે વિષે ચર્ચા કરતાં એક શિક્ષકે કહ્યું કે, એન્થોવનની ચોપડીમાંથી તો નૈતિક શિક્ષણ નજ આપવું જોઈએ. નીતિના નિયમો સર્વસામાન્ય હોવા જોઈએ. પણ ઉપરનું પુસ્તક તો હિંદીઓને રાજભક્તિના પાઠ શિખવવાની દૃષ્ટિથી રચાયું છે.

પ્રમુખે બધા વિષયોની ચર્ચાનો ઉપસંહાર કરતાં જણાવ્યું કે ગુજરાતી ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવાની આખતમાં ઇતિહાસ વિષેજ મતભેદ છે અને બાકીના વિષયો પરત્વે ગુજરાતીમાં જવાબ આપવાની છૂટ આપવા યુનિવર્સિટીને વિનંતિ કરવાનો મત જણાય છે.

પ્રમુખ સાહેબ અને શિક્ષકોનો ઉપકાર મનાયા બાદ સંમેલનનું વિસર્જન થયું હતું.



પરિશિષ્ટ ૪.

શ્રી કેળવણીના પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે સંમેલન.

પહેલો દિવસ.

શ્રી કેળવણીના કેટલાક પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે અમદાવાદ શહેરનાં થોડાંક આગેવાન શ્રી પુરૂષોત્તમ એક સંમેલન તા. ૭ મી અને ૮ મીની સાંજે પ્રેમાભાઈ હોલમાં મળ્યું હતું. પહેલે દિવસે આશરે સો જણ હાજર હતાં અને તેમાં શ્રીમેલ ટ્રેઈનીંગ કોલેજની કેટલીક શિક્ષકાઓ અને શિક્ષકો પણ હાજર હતાં. રા. જીવણલાલ વ્રજરાય દેશાઈએ સૌ. વિદ્યાગૌરી નીલકંઠને પ્રમુખપદ આપવાની દરખાસ્ત મૂકતાં જણવ્યું કે આવતી કેળવણી પરિષદમાં બીજા અનેક સવાલો સામે શ્રી કેળવણીના ગોડાંક પ્રશ્નો ચર્ચા શકાશે પરંતુ આ વિષયની વિગતતાર ચર્ચા વધારે છૂટથી અને વિસ્તારથી કરી શકાય માટે આ સંમેલન મેળવવામાં આવ્યું છે. પ્રજના આગેવાનો તેમજ સરકારી કેળવણી ખાતાના અધિકારીઓ આ સંબંધમાં હાલ ઘણી નગૃતિ બતાવે છે. તોતે પ્રસંગે આ ચર્ચા કરવી ઘણી જ યોગ્ય છે. રા. ઇશ્વરલાલ દેશાઈએ આ દરખાસ્તને અનુમોદન આપ્યું હતું. ત્યાર બાદ સૌ. વિદ્યાગૌરીએ પ્રમુખસ્થાન લીધું હતું. સંમેલનના હેતુ વિષે ટુંક સિવેચન કર્યા પછી તેમણે ચર્ચાની શરૂઆત કરી હતી.

૧. શ્રીઓ માટે જુદી કોલેજ—એ વિષે બોલતાં સૌ. વિદ્યાએ જણાવ્યું કે ગયે વર્ષે શ્રી કેળવણીની ચર્ચા વિલાયતમાં શરૂ થઈ છે અને તેનો આપણને ધક્કો લાગ્યો છે. હિંદી વજીરે આપણા ઉપર એવું તહોમત મુક્યું હતું કે આપણા દેશમાં તે વિષે કાંઈજ ઉહાપોહ થયો નથી. તેથી આપણે તે વિષયના જુદા જુદા સવાલો ચર્ચવા નોંધ્યે. ગયાં ૨૫ વર્ષમાં માધ્યમિત શિક્ષણ લેનાર શ્રીઓની સંખ્યા વધતી ગઈ છે. દર વર્ષે લગભગ સો બાળાઓ મેટ્રીકમાં પાસ થાય છે અને તેમાંની કેટલીક કોલેજમાં જાય છે. આથી વધારે સંખ્યામાં તેઓ ઉચ્ચ કેળવણી લેતી નથી એનું કારણ એ છે કે તેમને માટે જુદી કોલેજ નથી. આપણી સમાજમાં શ્રીઓ અને પુરૂષો છૂટથી એક બીજા સાથે હળીમળી શકતા નથી. હાલ કોલેજમાં જે શ્રીઓ ભણે છે તેમને ગુપચુપ ભાષણો સાંભળવાં પડે છે. પણ કોલેજ જીવન, ડીમેટીંગ સોસાયટી વગેરેનો લાભ તેમને નથી. આથી જો છોકરાઓની જુદી કોલેજ હોય તો આ લાભ તેમને વધારે મળી શકે. આર્દ્રસ સાથે વૈદકની કોલેજની પણ ખાસ જરૂર છે. વૈદકનું જ્ઞાન લેવાથી મળતર પણ વધારે છે. ઘણીએ બાળાઓ ગુજરાન માટે વૈદકનું જ્ઞાન મેળવવા ઇતેજર હશે. પણ જુદી કોલેજ ન હોવાથી

તેમાંથી ધણી હાલ વૈદોની કોલેજમાં જઈ શકતી નહિ હોય. આ બાબત ખ્યાનમાં લઈનેજ વડી સરકારે દિલ્લીમાં સ્ત્રીઓ માટે જુદી વૈદક કોલેજ કાઢી છે, પરંતુ તેનો લાભ અહિંની સ્ત્રીઓ ભાગ્યેજ લઈ શકશે. મુંબાઈની સરકારે જુદી આર્ટ્સ કોલેજની એક યોજના વડી સરકાર ઉપર મોકલી આપી છે, તેથી તેને ટેકા આપવાનો હાલ ખાસ પ્રસંગ છે.

રા. જીવજીલાલ બેરિસ્ટરે ચર્ચા કરતાં જણાવ્યું કે પહેલો સવાલ તો એ વિચારવાનો છે કે સ્ત્રીઓનો અભ્યાસક્રમ છોકરાઓના જેવોજ હોવો જોઈએ કે નહિ? વળી જો કોલેજ જુદી કાઢવી હોય તો તે માટે સ્ત્રી શિક્ષકા જોઈએજ. અને તે મળી શકશે કે કેમ? અમેરિકા દેશ આપણને ઘણું શીખવી શકે તેમ છે. ત્યાં નજર કરતાં જણાય છે કે ત્યાંની કોલેજોમાં છોકરા અને છોકરીઓ એકઠાં ભણે છે, તો અહિં પણ તેમ કેમ ન કરવું? હું ખાત્રીથી કહું છું કે તેમ થવાથી છોકરાઓ બાચલા નહિ બને કે છોકરીઓ નફટ નહિ થઈ જાય. ઉલટા છોકરાઓ સ્ત્રીઓ તરફ માનની નજરે જોતાં શીખશે. જો કેમ જુદો કરવો હોય તો તો શાળાઓ કોલેજો અને યુનિવર્સિટીઓ પણ તેમને માટે જુદી કરવી પડશે. જુદી આટલે કોલેજમાં પૈસા ખર્ચવા કરતાં સ્ત્રીઓ માટે બોર્ડિંગો જુદી કરવામાં આવે તો કોલેજ જીવનનો લાભ મળે. મી. હોમી પે. ચાવડાજીએ વધુ ચર્ચા કરતાં જણાવ્યું કે, સ્ત્રીઓ માટે જુદી કોલેજ એક luxury છે. કેમ જુદો હોય તો જુદી કોલેજો કાઢવી નહિ તો જુદી કોલેજ પાછળનો, પૈસો તેમના માધ્યમિક શિક્ષણ પાછળ ખર્ચવા જોઈએ.

રા. સંઘવીએ જણાવ્યું કે સ્ત્રીઓને ભણાવવી હોય તો કેમમાંના ભણતરનો બોલો આંધો કરવો જોઈએ.

રા. રામમોહનરાયે જણાવ્યું કે જુદો કેમ અને જુદી કોલેજો જોઈએજ.

રા. ચંદુલાલ દુવેએ જણાવ્યું કે જો ભેગી કોલેજોથી છોકરીઓ કોલેજમાં જતી અટકતી હોય તો ભેગા ભણવાથી ગમે તેટલો લાભ હોય તોપણ વધુ કન્યાઓને આગળ ભણવા લલચાવવાના હેતુથીજ જુદી કોલેજ જોઈએ.

રા. બા. જમીયતરામ શાસ્ત્રીએ જણાવ્યું કે છોકરીઓ માટે જુદી કોલેજ કરી તેમાં છોકરાઓ જેવોજ કેમ હોય તો કાંઈજ વાંધો જોઈ નથી. પછી ફેરફાર કરવાની જરૂર લાગે તો તેમ કરવું.

રા. ગડુલાલ દુવે જણાવ્યું કે જો કોલેજ જીવન ન મળતું હોય તો જુદા ક્વાર્ટર્સથી તે મળશે અને પ્રોફેસરનાં ભાષણ તો ભેગાજ સાંભળે તેમાં કાંઈ વાંધો ન હોવો જોઈએ. જો કેમ જુદો કરવો હોય તોજ જુદી કોલેજની જરૂર છે.

રા. પર્જન્યરાય મેટે જણાવ્યું કે વૈદોની કોલેજનો લાભ પુરો જોઈતો સ્ત્રીઓ લઈ શકતી નથી. માટે વૈદોની જુદી કોલેજની જરૂર છે જ.

રા. બા. રમણભાઈએ એવી ફરીયાદ કરી કે ભેગી કોલેજોમાં છોકરાઓ તરફથી સ્ત્રીઓ તરફ જોઈએ તેવો વિનય બતાવવામાં આવતો નથી. બલકે અવિનય બતાવવામાં આવે છે અને તેથી કેટલીક બાળાઓ કોલેજમાં જતા ખચકાયજ. માટે જુદી કોલેજોની જરૂર છે.

(૨) પ્રો. કર્વેની સ્ત્રીઓ માટેની યુનિવર્સિટી સાથે આપણા સંબંધ—

આ વિષય વિશે બોલતાં રા. રામમોહનરાય જનસંતરારે જણાવ્યું કે, પ્રો. કર્વે એક મહા પુરૂષ છે, અને આપણે બધા તેમની તરફ માનની નજરે જોઈએ છીએ. સ્ત્રીઓ માટે તહેમણે સ્થાપેલી યુનિવર્સિટી સાથે આપણા સંબંધનો પ્રશ્ન ધણીજ બ્યાવહારિક દૃષ્ટિથી તપાસવો જોઈએ. આપણે વિચારવાનું એ છે કે સુરત અને અમદાવાદમાં સ્થપાયેલાં મહિલા વિદ્યાલયો કર્વેની યુનિવર્સિટી સાથે જોડવાં કે નહિ. જોડવાની તરફેણમાં એમ કહેવામાં આવે છે કે સ્ત્રીઓ માટે ખાનગી વિશ્વવિદ્યાલય સ્થાપવાની ભાવના ધણી આકર્ષક છે. ઉપરાંત એમ જણાવી શકાય કે, પ્રો. કર્વેની સંસ્થા અમુક પ્રાન્ત કે વિભાગની નહિ, પણ સકળ ભારતવર્ષની છે. દેશસેવા કરવાના મહાન હેતુથી તહેમણે આ કાર્ય આરંભ્યું છે, એ પણ નિઃશંક છે. વધેાં સુધી સ્ત્રી કેળવણીના કામમાં તહેમણે જીવન અર્પેલું હોવાથી, તે સંબંધી તહેમનો અનુભવ પણ વિશાળ છે. નવી યુનિવર્સિટીના અંગે જે સેનેટ નિમવામાં આવી છે, તહેના સલાસદો વિદ્વાન અને અનુભવીઓ છે. મેટ્રિક અને તે પછી પરિક્ષાઓને માટે, જે અભ્યાસક્રમ આ સેનેટે રચ્યો છે, તહેમાં ઐચ્છિક વિષયો ધણા છે. એટલે જે સંસ્થાઓ એની સાથે જોડાય તહેની પસંદગી માટે વશાળ અવકાશ રહે. બીજી પાસે ગુજરાતમાં એવી કોઈ સંસ્થા નથી કે જેની સાથે જોડી શકીએ. ગુજરાતમાં સ્ત્રીઓની જુદી યુનિવર્સિટી નીકળવાનો તરતમાં સંભવ પણ નથી. આ સંયોગોમાં કર્વેની જે એકજ સંસ્થા પ્રાપ્ત છે તહેનો લાભ આપણે લેવો જોઈએ. તહેની સેનેટમાં થોડા ગુજરાતીઓ છે, અને જે ગુજરાતની કોઈ સંસ્થા તહેની સાથે જોડાશે, તો ત્યાંના તહેના વિદ્યાર્થીઓની પરીક્ષા માટે જુદી કમિટી નીમવાનો સંભવ છે. પરંતુ હાલની વસ્તુસ્થિતિનો પણ આપણે કાંઈક વિચાર કરવો જોઈએ. પ્રો. કર્વેનો ક્રમ તહેમની દેશી ભાષામાં રચાશે, અને તેથી પુનાની આ યુનિવર્સિટી સાથે રંગુન, અમૃતસરની કોઈ શાળા જોડાય એ અશક્ય છે. ખરી રીતે જોઈએ તો હાલ કર્વેએ સ્વતંત્ર ધોરણ ઉપર સ્ત્રીઓ માટે કોલેજ સ્થાપી છે. તેમ આપણે એ પણ ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ કે ધણા વખત સુધી તે યુનિવર્સિટી મહારાષ્ટ્રનીજ રહેશે, અને આખા હિંદની થઈ શકશે નહિ. વળી સેનેટમાં ગુજરાતીઓની સંખ્યા ધણીજ જૂજ છે, અને જેઓ તે પદવી ધરાવે છે તે ધણા વ્યવસ્થાથી હોવાથી સેનેટના કામમાં આગળ પડતો ભાગ લેવાને અશક્ય છે. આથી અભ્યાસક્રમ તેમજ પરીક્ષાની વ્યવસ્થામાં ગુજરાતની પરિસ્થિતિ કદાચ ધ્યાનમાં નહિ લેવાય. આપણું મહિલા વિદ્યાલય તે સંસ્થા સાથે જોડાય તો પણ તહેની પરિક્ષા સ્થાનિક મનુષ્યોજ લઈ શકશે. આથી કર્વેની યુનિવર્સિટી સાથે જોડાવામાં તહેની છાપ મેળવવા સિવાય બીજો લાભ કાંઈજ નથી. જે આપણે ન જોડીએ તો પણ કર્વેના અભ્યાસક્રમ, પરીક્ષાના પ્રશ્નો, કાર્ય પદ્ધતિ વગેરેનો લાભ તહેમના રિપોર્ટ ઉપરથી આપણે લઈ શકીએ. ઐચ્છિક વિષયો ધણા રાખવામાં શાળાના વ્યવસ્થાપકોની પડતી અગવડો આપણે જોવી જોઈએ. ક્રરણ કે ધણા વિષયો શિખવવામાં ખર્ચ ધણોજ થઈ જાય. વળી જવાબદારીની જુદીથી આપણી શાળાઓ સ્વતંત્ર રીતે કામ કરી શકે, એવા માણસો ગુજરાતમાં નથી એવું કહેવું હાલના કાયકર્તાઓની અવગણના કરવા જેવું છે. વનિતા વિશ્રામ અને મહિલા વિદ્યાલયોની વ્યવસ્થા કરનાર ધણા સ્વાર્થત્યાગી અને બાહ્યેશ પુરૂષો અને સ્ત્રીઓ આપણી વચ્ચે હયાત છે. આ

સંસ્થાઓ પુનાની યૂનિવર્સિટી સાથે જોડાવાથી આપણને પોતાની સંસ્થા કાઢવાનો વિચાર નહિ રહે. પૈસાનો સવાલ પણ આપણે વિચારવો જોઈએ, કારણ કે જો કર્વેની સંસ્થા આપણે સંબંધ બાંધીએ તો આપણા ઉપર પૈસાના સંબંધમાં તહેમનો વધારો હક રહે અને તેથી આપણા વિદ્યાર્થીઓને કદાચ સોસલું પડે. પહેલાં આપણે આપણા પગ ઉપર ઉભા રહેવાનો પ્રયત્ન કરવો, અને પછી જો યોગ્ય લાગે તો પ્રો. કર્વેની સંસ્થા સાથે આપણી શાળાઓ જોડવી.

આ વિષે ચર્ચા શરૂ કરતાં રા. ઈન્દુલાલ યાજ્ઞિકે જણાવ્યું કે સ્ત્રીઓની કેળવણી માટે ખાનગી ખીન સરકારી સંસ્થા સ્થાપીને પ્રો. કર્વેએ આખા હિન્દુસ્તાન આગળ એક નવી ભાવના રજૂ કરી છે. દેશના જુદા જુદા ભાગોમાં તેથી નવો ઉત્સાહ સ્પ્રુર્યો છે, અને મોટે ભાગે તેનીજ અસરથી આપણા શાંત ગુજરાતમાં પણ એ ખાનગી વિદ્યાલયો સ્થપાયાં છે. આમ જો પ્રો. કર્વેનાજ ધોરણ ઉપર આપણી સંસ્થાઓ ચલાવવાની હોય તો આપણો પ્રશ્ન એ નથી કે પ્રો. કર્વેની યૂનિવર્સિટી સાથે શા માટે જોડવી, પણ એજ છે કે શા માટે ન જોડવી. પુનાની સંસ્થા સાથે સંબંધ બાંધવાથી ધણાજ અનુભવી શિક્ષણ શાસ્ત્રીઓએ રચેલા અભ્યાસક્રમનો લાભ મળશે. તેમજ પ્રતિષ્ઠિત પરીક્ષકોનું મંડળ આપણી શાળાઓની પરીક્ષા લેશે. સમગ્ર હિંદની દૃષ્ટિથી પણ જરૂરનું છે કે આમ થવું જોઈએ. કારણ કે જો પુનાની યૂનિવર્સિટી સાથે જોડાઈ શાળા ન જોડાય તો તે નિષ્પ્રજ થઈ કહેવાય. આપણે તો ખાસ કરીને એજ જોવાનું છે, કે આપણી સંસ્થાને આપણે કાંઈ સંસ્થા જોડીશું કે કેવળ અદ્ધર રાખીશું. ગુજરાતની યૂનિવર્સિટી સ્થાપવાની હાલ કાંઈ યોજ્ઞાસ યોજના નથી. તો પંદર કે વીસ વરસ પછી તે સ્થપાય ત્યાં સુધી તો કર્વેની યૂનિવર્સિટી સાથે જોડાવામાંજ લાભ છે. રા. નગીનદાસ સંઘવીએ વધુ ચર્ચા કરતાં કહ્યું કે જો પરિક્ષાને માટે આ સંબંધ બાંધવામાં આવતો હોય તો તે યોગ્ય નથી, કારણ કે અહિંયાં પરિક્ષક તરીકે પ્રતિષ્ઠિત પુરૂષો અને સ્ત્રીઓ મળી શકે. રા. શંકરરાય અમૃતરાયે જણાવ્યું કે પ્રો. કર્વેની સેનેટનું બંધારણ જુદા જુદા પ્રાંતોને ન્યાયી નથી. અને તેથી આપણી શાળાઓ તેમને સોંપવાની જરૂર નથી. બધું શિક્ષણ ગુજરાતી દ્વારા આપવાનું હોવાથી ગુજરાતનાજ પરિક્ષકો જોઈએ. જો ગુજરાત માટે નવી યૂનિવર્સિટીની જરૂર હોય તો તે એકદમ સ્થાપવી જોઈએ. રા. જીવણલાલ દેશાઈએ પુછ્યું કે યૂનિવર્સિટી પરિક્ષા લેવા માટે છે કે શિક્ષણ આપવા માટે છે? પરિક્ષા માટે જોડાવાની જરૂર નથી, અને શિક્ષણ માટે જૂદી યૂનિવર્સિટી કાઢવાની જરૂર છે.

(૩) માધ્યમિક શાળાઓની સંખ્યા અને તહેનો વધારો-એ વિષે બોલતાં રા. ઈન્દુલાલ યાજ્ઞિકે નીચેના આંકડા રજૂ કર્યા હતા.

સ્થળ.	સંસ્થા.	સરકારી.	મ્યુનિસિપલ	દેશી-રાજ્યોની	ગ્રાંટ લેતી શાળાઓ.			ગ્રાંટ ન લેતી.	કુલ.
					યુરોપી-યનની.	ઈંગ્લેન્ડ ભાષાની	એંગ્લો-વર્નક્યુલર		
મુંબાઈ.	હાઈસ્કુલ.	૨	૦	૧	૧૨	૪	૧૧	૨	૩૨
	મીડલ સ્કુલ.	૦	૧	૩	૧૪	૧૬	૧૪	૭	૫૫
ગુજરાત.	હાઈસ્કુલ.	૧	૦	૧	૦	૧	૩	૦	૬
	મીડલ સ્કુલ.	૦	૦	૨	૦	૧	૦	૧	૪

આ ઉપરથી સ્પષ્ટ રીતે જણાય છે કે કન્યાઓની માધ્યમિક શાળાઓની સંખ્યા પ્રમાણમાં ઘણીજ જુન છે. ન્યારે આખા ઇલાકામાં છોકરાઓની હાઈસ્કુલો ૧૪૧ અને મીડલ સ્કુલ ૩૭૯ છે, ત્યારે છોકરીઓ માટે તેજ સંસ્થાઓ અનુક્રમે ૩૨ અને ૫૫ છે. ૩૨ હાઈસ્કુલોમાંથી વળી ૧૨ ફક્ત યુરોપિયન કન્યાઓ માટેજ છે, અને ૪ માં પહેલેથીજ બધું ઇંગ્લેન્ડમાં શિખવવામાં આવે છે. આથી આપણા દેશની સામાન્ય છોકરીઓ જેના લાભ લઈ શકે તેવી તો ફક્ત ૧૬ રહી. તહેવીજ રીતે ૧૪ મીડલ સ્કુલ યુરોપિયન માટે છે, અને ૧૬ માં ઇંગ્લેન્ડથીજ શરૂઆત થાય છે, એટલે આપણા દેશને સામાન્ય કન્યાઓ માટે તો ફક્ત ૨૫ જ રહી. આ નિશાળોના વધારા માટે ત્રણ માર્ગ સૂચવી શકાય. પ્રથમ તો સરકારેજ દરેક જિલ્લામાં ઓછામાં ઓછી એક હાઈસ્કુલ અને તેમ ન બની શકે તો એક મીડલ સ્કુલ છોકરીઓ માટે સ્થાપવી જોઈએ. આખા ઇલાકામાં સરકાર બે હાઈ-સ્કુલ ચલાવે છે, અને તે પણ કાંઈક અચાનક ઉઘડેલી છે, કારણ કે પુનાની હાઈસ્કુલની શરૂઆત તો ત્યાંના વતનીઓએજ કરી હતી, અને અમદાવાદની હાઈસ્કુલ શ્રીમેલ ટ્રેનીંગ કોલેજ સાથેજ ચલાવવામાં આવે છે. હવે જરૂરનું છે કે આ શાળા દર વર્ષે વધારવાનો ચોક્કસ ક્રમ સરકારે યોજીને અમલમાં મુકવો જોઈએ. બીજું મ્યુનિસિપાલિટિ અને લોકલ બોર્ડ પશુ પોતાપોતાના ક્ષેત્રમાં ન્યાં જરૂર જણાય ત્યાં આવી શાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ. અત્યારે પણ મ્યુનિસિપાલિટિઓ આખા ઇલાકામાં છોકરાઓ માટે ૪ હાઈસ્કુલ અને ૫૬ મીડલ સ્કુલ ચલાવે છે, તો છોકરીઓના માધ્યમિક શિક્ષણ માટે સત્વર સંસ્થાઓ કાઢે એ જરૂરનું છે. લોકલ બોર્ડ પશુ આ દિશામાં કાંઈ કરી શકે. કારણ કે તે હાલ ૫ મીડલ સ્કુલ ઇલાકામાં ચલાવે છે. ત્રીજું, લોકોના આજેવાનોએ અને પરોપકારી પુરૂષોએ પણ પોતાના દેશની કન્યાઓની કેલવણીમાં રસ લઈ તે માટે ન્હાની મોટી સંસ્થા કાઢવાને તત્પર થવું જોઈએ. સરકાર કે મ્યુનિસિપાલિટિ તરત જાગૃત ન થાય તો પ્રજાએજ આ કામ હાથ ધરવું જોઈએ.

આ વિષે ચર્ચા કરતાં રા. સંઘવીએ જણાવ્યું કે મ્યુનિસિપાલિટિને પૈસાની ઘણી તાણુ રહે છે, માટે આપણે પોતેજ કન્યાશાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ. આ સ્થળે ચર્ચા બીજા દિવસ ઉપર મુલતવી રાખવામાં આવી હતી.

બીજો દિવસ.

તા. ૮ મી ઓક્ટોબરને દિવસે સાંજે પાંચ વાગે આ સભા સૌ. વિદ્યાગૌરીના પ્રમુખ પશ્ચા નીચે મળી હતી, અને અધુરા રહેલો કાર્યક્રમ શરૂ કરવા પ્રમુખે સૂચવ્યું હતું.

(૪) સરકારી શાળાઓ માટે સ્થાનિક આગેવાનોની કમિટિ નીમવાની જરૂર—
તે વિષે બોલતાં રા. બા. રમણભાઈ મહીપતરામે જણાવ્યું કે ગયા ફેબ્રુઆરી માસમાં સ્ત્રી ક્લબણી વિષે હિંદી સરકારે જે પત્ર બહાર પાડ્યો છે, તેમાં આ પ્રશ્ન વિષે પ્રાંતિક સરકારનો અને તેની દ્વારા લોકોના આગેવાનોનો પણ મત પુછેલો છે, તેના જવાબમાં મેં જણાવ્યું છે કે આવી કમિટિઓ નિમવાની જરૂર નથી. પ્રથમ તો અભ્યાસ-ક્રમ ગોઠવવાને માટે કદાચ કમિટી નીમી શકાય. પરંતુ જુદે જુદે સ્થળે જુદો જુદો ક્રમ રાખવાની કાંઈ પણ જરૂર નથી. તે તો આખા ઇલાકાની શાળાઓ માટે એક સરખોજ હોવો જોઈએ. ક્લબણી ખાતાના ઉપરી બહારના અનુભવીઓનો અને ક્લબણીકારોને મત લેવો ઠીક છે, પણ તેમાં ફેરફાર કરવાની સત્તા જુદી જુદી શાળાના અધિકારીઓને ન હોવી જોઈએ. જુદે જુદે ઠેકાણે જુદા જુદા વિષયો શિખવાતા હોય તો એક શાળામાંથી બીજી શાળામાં જવા ઈચ્છનાર કન્યાઓને ઘણીજ અગવડ પડે. કમિટિ બીજા કામને માટે પણ નીમી શકાય—શાળાની વ્યવસ્થા માટે આ સંબંધમાં ધ્યાનમાં રાખવાનું કે જેઓ શાળા માટે નાણાં આપે છે, તેમનો હાથ વ્યવસ્થામાં ફેટલેક અંશે રહેવાનો. મ્યુનિસિપાલિટી કે લોકલ બોર્ડ આવી શાળાઓ સ્થાપે એવો સંભવ નથી. કારણ કે તેમને મોટે ભાગે પ્રાથમિક શિક્ષણ તરફ લક્ષ આપવાનું હોય છે. સરકાર જે આવી શાળાઓ કહાડે તે તેની વ્યવસ્થા ફેટલાક સ્થાનિક આગેવાનોના મંડળને સોંપે એ બની શકે એમ છે. અલબત્ત સરકાર પૈસા આપે તો અમુક કાડના નિયમો પ્રમાણે વ્યવસ્થા રાખવાની શરૂ પાડી શકે. છતાં જે ધોરણ એકવાર નક્કી થાય તો સ્થાનિક કમીટી નીમી શકાય. તેમાં બહુધા સ્ત્રીઓ હોય અને તેમની મદદમાં ફેટલાક ડેપ્યુટી હોય તો એકંદરે કમીટી લાભદાયક બને. કમીટી હોય તો પણ હંમેશની દેખરેખ માટે કાંઈ પગારદાર માણસ રાખવો જોઈશે. ક્લબણીની આખી વ્યવસ્થામાં ખરેખરો સુધારો તો ત્યારેજ થશે કે જ્યારે ઈંગ્લંડની માફક અહીંયાં પણ દરેક જીલ્લામાં એક સ્વતંત્ર સ્કુલબોર્ડ નીમાશે અને તેના સભાસદો ફેટલેક અંશે લોકોની ચુંટણીથી પસંદ થશે. આવા બોર્ડોની સ્થાપના જે શક્ય હોય અને તેમાં અનુભવી ક્લબણીકારો નીમી શકાય એમ હોય તો કન્યાઓની માધ્યમિક શાળાઓ પર દેખરેખ રાખવાનું કામ તે યોગ્ય રીતે કરી શકે. તે શિવાય જે એકધારા બંધારણ વાળી કમીટી નીમી શકાય તે ઠીક છે. પણ અભ્યાસક્રમની પસંદગી માટે તો કમિટિ ન જ હોવી જોઈએ.

(૫) કન્યાઓ માટે જુદા અભ્યાસક્રમ અને તેના ખાસ જરૂરી વિષયો—
એ વિષે સૌ. શારદા મહેતાએ એક બોધદાયક ભાષણ કર્યું હતું.

એ વિષે નીચેના બે પ્રશ્નો મુખ્ય છે:—

૧. અભ્યાસક્રમ અલાહિદા કેવી રીતે કરવા ? હાલનો અભ્યાસક્રમ કેટલો યોગ્ય છે ?
૨. સ્ત્રીઓને ખાસ ઉપયોગી થાય એવા વિષયો કયા કયા છે ? તેમને કેવી રીતે સ્થાન આપવું ?

પ્રથમ પ્રશ્નમાં બે પ્રશ્નનો સમાવેશ થાય છે. એક તો અભ્યાસક્રમ અલાહિદા હોવા નોંધએ કે નહિં ? અને બીજું, જો હોવા નોંધએ તો કયા કયા વિષયો અને કેવી રીતે દાખલ કરવા નોંધએ ?

અભ્યાસક્રમ અલાહિદા હોવા નોંધએ કે નહિં, તેને માટે મતભેદ છે. પ્રાથમિક શિક્ષણ માટે તો કાંઈ સવાલ જ ઉત્પન્ન થતો નથી. કારણ કે પહેલાં ત્રણ ચાર વર્ષમાં તો લખતાં, વાંચતાં, સાધારણ ગણિત, પ્રાંતનો જ ઇતિહાસ અને હિન્દુસ્થાનની ભૂગોળ એટલું શીખવાય છે. આટલું જ્ઞાન તો સહુને આવસ્યક છે. એથી વધારે શિક્ષણનો અવકાશ જ નથી. કારણ કે બાળકોનાં મગજ ઉપર વધારે બોલે નાંખવાની આપણી ઇચ્છા નથી. તેમજ એથી વધારે જ્ઞાન બાળકો કુમળાં મગજમાં ઉતરી પણ શકે નહિ. એટલે એટલાં વધુ સુધી એટલે લગભગ નવ વર્ષ સુધી તો તદ્દન સરખું જ્ઞાન છોકરા છોકરીઓને અપાય છે, તે વ્યાજબી છે. હવે ત્યાર પછી માધ્યમિક શિક્ષણ શરૂ થાય છે. તેમાંયે પહેલાં બે ધોરણોમાં તો છોકરા છોકરીઓને કાંઈ જૂદું શિક્ષણ આપવાની જરૂર નથી રહેતી. કારણકે બીજું ધોરણ પૂરું થતાં છોકરીની ઉંમર લગભગ અગીઆર વર્ષની થશે. હવે અમારું કહેવું એમ છે કે, ત્યાર પછી છોકરાછોકરીના શિક્ષણક્રમમાં ફેર હોવાની જરૂર છે. કારણકે આપણા દેશની સ્થિતિ જોતાં જોટલો વખત પુરુષોથી કેળવણી લેવાય છે, તેટલો વખત સ્ત્રીઓથી લઈ શકાતી નથી. ગમે તેમ હો આપણી સ્થિતિ જોતાં સાધારણ રીતે છોકરીની કેળવણી પંદર સોળ વર્ષમાં પૂરી કરવી પડે છે. અથવા એથી આગળ કોઈ ભાગ્યે જ નય તો વીસ વર્ષ સુધી જઈ શકે છે તો તેટલા વખતમાં સ્ત્રીને યોગ્ય ભાથું આપવું એ આપણી ફરજ છે. એ વાત સત્ય છે કે જ્યાં મન કેળવવાની જરૂર છે, ત્યાં સ્ત્રીપુરુષ બન્નેને માટે એક સરખી જ કેળવણી હોવી નોંધએ. જે પ્રમાણે પુરુષોના સંસારવ્યવહારમાં તેમનું યુનિવર્સિટીનું શિક્ષણ, જીઓમેટ્રી, ટ્રીગોનોમેટ્રી, એલજીબ્રા, ઇત્યાદિ કાંઈ ઉપયોગમાં આવતું નથી; એ તો માત્ર મન કેળવવાના, મન ખીલવવાના ઉપાય છે. તો સ્ત્રીઓનાં મન ખીલવવાનાં એ જ સાધન હોવા નોંધએ; આ મુદ્દો થોડે અંશે ખરો છે. સંક્ષિપ્તમાં આ વિષયોનું elementary જ્ઞાન સ્ત્રીપુરુષ બન્નેને હોય, તેમાં હરકત નથી. પરંતુ સ્ત્રીઓને થોડા વખતમાં, અનેક વિરૂદ્ધ સંજોગોમાં કાર્ય કરવાનું છે તેથી જે વધારે ઉપયોગના વિષય હોય તેને પ્રથમ સ્થાન આપવું. કારણકે, સઘળા વિષયો રાખતાં અભ્યાસનો બોલે ધણો જ વધી જાય. આ ઉપરાંત સામાન્ય કેળવણી પછી, પુરુષ વર્ગને માટે ધંધાદારીમાં અનેક પ્રકારનું શિક્ષણ મળે છે, તે જ પ્રમાણે સ્ત્રીઓને સંસારમાં જે કર્તવ્ય છે તે યોગ્ય રીતે બજાવવા માટે તેમને તેમના પ્રદેશમાં શિક્ષણ મળવાની જરૂર છે. પહેલાંના વખતમાં

એવી કેળવણી સંયુક્ત કુટુંબને લીધે અનેક આપદાઓ વેઠતાં મળતી હતી. આજે એ વખત બદલાયો છે. ન્હાની ઉંમરથી કુટુંબની જવાબદારી આવી પડે છે તેથી સામાન્ય શિક્ષણ ઉપરાંત enlightened mothering એટલે સુશિક્ષિત માતા થવાની જરૂર પડે છે, એટલે બાળકોની ન્હાની ઉંમરમાં સંભાળ, તેને યોગ્ય ખોરાક, માંદે સાજો તેની વ્યવસ્થા, બાળકના રોગની યોગ્ય સાવચેતી, તેમનું શારીરિક, માનસિક આરોગ્ય એ ઉપરાંત ગૃહવ્યવસ્થા સંબંધી બધા વિષયો બંધુવાની તેને જરૂર પડે છે.

ગૃહરાજ્યમાં આર્થિક, વૈજ્ઞાનિક, નૈતિક, અને કળા સંબંધી તત્વોનો સમાવેશ થાય છે. ગૃહ એ કુટુંબને રહેવાનું સ્થળ, પ્રેમનો આશ્રમ છે. મનુષ્ય જીવનનો પવિત્ર આશ્રમ છે. ઘરમાં છોકરાં ઉછેરાય છે.

આજનાં સંતાન તે કાલનાં નાગરિક જન થશે.

સમાજનું પ્રથમ અંગ સ્ત્રી, અને તેનું બાળક હતું. કુટુંબમાં તથા ભિન્ન ભિન્ન જાતિમાં ચાલતી રૂઢી અને કાયદા, તે આ અંગને સ્થાયી બનાવવાનો, તેમજ પુરૂષ-એટલે પિતાનો કુટુંબ સાથે સંબંધ ગાઢતર કરવાનો ઇતિહાસ છે.

સ્ત્રીજાતિમાં ઉત્પાદક શક્તિ રહેલી છે. તે માતા તરીકેના કાર્યમાં પ્રત્યક્ષ થાય છે. સંતતિ ઉત્પન્ન કરવી, તેમને ઉછેરવી, ગૃહ અને ગૃહજીવનનું પોષણ કરવું એ આ શક્તિનો પ્રત્યક્ષ આધાર છે. તેથી દરેક બાળાને—પછી ગમે તે સ્થિતિમાં તે હોય—ગૃહજીવનના કર્તવ્યપ્રદેશમાં તેનો ઉત્સાહ જગૃત કરવાને તેમ જ તેને રસિક બનાવવા માટે શિક્ષણ આપવું જોઈએ. અને જેમ જેમ આપણા જીવનની દૃષ્ટિમર્યાદા વિશાળ થતી જાય તેમ તેમ આપણી મનોભાવના ઉત્તરોત્તર ઉંચી થતી જાય, તેને અનુકૂળ શિક્ષણ હોવું જોઈએ. પરિણામે જીવનનું મહત્વ, જીવનની સુંદરતાનું ભાન થાય. આજ જનસમૂહનો આદર્શ હોવો જોઈએ—જ્યાં આદર્શ નથી, ઉચ્ચ અભિલાષા નથી ત્યાં મનુષ્યની અધોગતિ થાય છે.

અનુભવથી જણાય છે કે, ૧૪ થી ૧૬ વર્ષની બાળાઓને કેવા પ્રકારનું શિક્ષણ અપાવવું જોઈએ, તેનો નિર્ણય થઈ શક્યો નથી. પચાસ વર્ષ ઉપર આપણી જે સામાજિક સ્થિતિ હતી તે આજે રહી નથી. બદલાયેલી પરિસ્થિતિને અનુકૂળ શિક્ષણ પદ્ધતિ હોવી જોઈએ.

પદ્ધતિપૂર્વક ગૃહવ્યવસ્થાનું શિક્ષણ વ્યવહારમાં મૂકવાનું કામ કંઈ ઘણું મુશ્કેલ નથી. એ કાંઈ ખોટો તરંગ નથી. સમાજના ઉત્કર્ષમાં અતિ મહત્વનું સાધન છે.

આજના ધોરણોમાં આ વિષયોને સ્થાન અપાતું નથી. તેથી છોકરીઓ લગભગ નવ દશ વર્ષ શાળામાં શીખીને નીકળીને તરત ઘર માંડે તો જરા પણ તેને સમજણ પડે નહિં ને ગોથાં ખાયા કરે. ઘણી બાબતો ઘરમાં જોયાથી આવડે એ વાત ખરી છે. પણ તે સઘળું સારી રીતે આવડવા માટે શિક્ષિત માતાઓની જરૂર છે. તે નિશાળે રહે છે એટલે ઘરમાં જોવા શીખવાનો અવકાશ રહેતો નથી. વળી જો આપણી છોકરીઓને યોગ્ય શિક્ષણ અપાશે તો અત્યારે કન્યાકેળવણી પ્રત્યે જે અપ્રીતિ છે તે દૂર થશે ને વધારે કન્યાઓ શિક્ષણ લેતી થશે.

એટલે ઉપર કહ્યું તેમ સ્ત્રીઉપયોગી વિષય દાખલ કરવા માટે અલાહિદા અભ્યાસ-ક્રમની જરૂર છે.

ખીજું, હાલમાં સર્વ પ્રકારનું ઉચ્ચ શિક્ષણ દેશના અધિકારી લોક પરદેશી હોવાથી પારકી ભાષામાં આપવામાં આવે છે. ઉચ્ચ શિક્ષણથી ઇંગ્રેજ ભાષાનું સારું જ્ઞાન ગમે તેટલું આવશ્યક હોય, તો પણ સર્વ પ્રકારનું શિક્ષણ એ જ ભાષા દ્વારા આપવું એટલે વિદ્યાર્થીના માર્ગમાં અનેક અનાવશ્યક કૃત્રિમ અડચણ આવીને ઉભી રહે છે. આપણી માતૃભાષા, જે પ્રમાણે આપણી પોતાની કરીને ગ્રહણ થઈ શકે, તેટલા પ્રમાણમાં પારકી ભાષા આપણી કરવી અશક્ય છે. જ્યાં સુધી યુનિવર્સિટીમાં દેશી ભાષામાં જ શિક્ષણ આપવાની વ્યવસ્થા થાય નહિ ત્યાં સુધી ઉચ્ચ શિક્ષણની પ્રગતિ જોઈએ તેટલી થવાની નથી. ખીજું, આ પદ્ધતિથી મગજને બહુ જ શ્રમ પડે છે. સ્વભાષાદ્વારા શિક્ષણ મળતું હોય તો ધણા થોડા સમયમાં અને તેની સાથે સંગીન શિક્ષણ મળી શકે. જગતમાં કોઈ પણ દેશમાં પારકી ભાષાદ્વારા શિક્ષણ અપાતું જાણમાં નથી. આપણે જ દેશ કસનસીબ છે. તે છતાં હજી આપણા પોતાના લોક જ તેથી થતું નુકશાન સ્વીકારી શકતા નથી. એ ખરું છે કે, આપણી સ્થિતિ સહુ કરતાં જુદી છે. કબુલ. ઇંગ્રેજ ભાષાનું સદંતર શિક્ષણ ના જ આપવું એમ મ્હારું કહેવું નથી. બેશક, ઇંગ્રેજ ભાષાનું જ્ઞાન આ જમાનામાં સર્વને હોવું જ જોઈએ. કારણ કે એક તો આપણી રાજ્ય ભાષા છે—આખા હિન્દુસ્થાનના શિક્ષિત વર્ગ વચ્ચે સંબંધ, એકતા કરાવનાર એક સાધન છે, અને તેનું સાહિત્ય વિશાળ છે. આ ઉપરાંત આપણા પોતાના દેશમાં તેમ જ અન્ય દેશોના આચારવિચાર, પ્રગતિ સર્વેનું જ્ઞાન થવા માટે ઇંગ્રેજ ભાષા એ જ સાધન છે. તેથી દરેક બાળાને ઇંગ્રેજ ભાષાનું સારું જ્ઞાન આવશ્યક છે; પરંતુ તે ખીજી ભાષાં તરીકે ઇતિહાસ, ભૂગોળ, વિજ્ઞાન, ઇત્યાદિ વિષયોનું જ્ઞાન ઇંગ્રેજ ભાષાદ્વારા આપવાની જરૂર નથી. કારણ કે મગજને બેશુમાર શ્રમ પડે છે. તો જે પુરૂષની મગજશક્તિનો પરભાષાદ્વારા શિક્ષણથી ક્ષય થતો હોય તો આપણી બાળાઓના ક્ષમણ મગજની શક્તિ ક્ષીણ કરી નાખવાની જરા પણ ઇચ્છા નથી. પુરૂષોને તો સરકારી નોકરીઓ કરવાની છે, પરદેશી લોક સાથે ધંધો રોજગાર કરવાનો છે, એટલે એમને તો સરકારે સ્થાપેલી પદ્ધતિ પ્રમાણે શિક્ષણ લીધા શિવાય છૂટકો નથી. પણ સ્ત્રીઓને તેમ કરવાની શી જરૂર છે ? આપણામાં વિચારશક્તિ અને originality માલુમ પડતી નથી તેનું પણ એ જ કારણ છે. કદાચ આટલી અવક્રિયા છતાં પુરૂષોને કદાપિ એ દ્વારા શિક્ષણ આપવું પડે તો હજી જૂદી વાત છે; પરંતુ સ્ત્રીઓને કોઈ એવા કારણો નડતાં નથી. વળી તેમને થોડા વખતમાં ધણું શીખવાનું છે માટે સ્ત્રીઓનો શિક્ષણક્રમ જૂદો હોવાની આવશ્યકતા છે.

સામાન્ય વ્યવહાર ઇંગ્રેજ જ્ઞાન આપવાનું ધણું આવશ્યક છે. તે માટે ઇંગ્રેજ સાહિત્યના શિક્ષણમાં ધણો વધારો કરવાની જરૂર છે. ઇંગ્રેજ ભાષાનું અમર ગુજરાતી ભાષાનું કોઈ પણ શિક્ષણ આપવાનો હેતુ એટલો જ હોવો જોઈએ કે, શિષ્યના મનમાં શુદ્ધિયુક્ત જીજ્ઞાસા ઉત્પન્ન થાય. જે એ સ્થિતિ ઉત્પન્ન થશે તો જીવનવ્યવહારમાં પડ્યા છતાં જ્ઞાનમાં વધારો કરવાની ઇચ્છા હમેશ થશે જ. જે વ્યવહાર (એટલે માત્ર તાર

શરનામા વાંચતાં આવડે એટલું નહિ પણ સાહિત્યમાં પ્રવેશ કરી શકે, વાતચીત કરી શકે એટલું) ઇંગ્લેન્ડનું જ્ઞાન આપવું હોય તો મેટ્રિકમાં ઇંગ્લેન્ડનું શિક્ષણ અપાય છે તેના કરતાં વધારે વિશાળ જ્ઞાન આપવાની જરૂર છે, અને તે આપવા માટે કન્યાઓના મગજને શ્રમ ન પડે માટે ઇતિહાસ, ભૂગોળ, સંસ્કૃત, ખગોળવિદ્યા ઇત્યાદિ વિષયો માતૃભાષાદ્વારા શીખવ્યાથી પ્રથમના ચાર વર્ષમાં પૂરાં કરી શકાશે. એટલે પાછળના બે વર્ષો માત્ર ઇંગ્લેન્ડ અભ્યાસ માટે, ગૂજરાતી ઉંચા વાંચન માટે તથા સ્ત્રી ઉપયોગી વિષયો માટે ઉપયોગમાં લઈ શકાશે. જે કન્યાની પાસે પૈસાનાં સાધન હોય, વખત હોય, બુદ્ધિશક્તિ હોય, અને ઇચ્છા હોય તો પુરૂષવર્ગ સાથે સ્પર્ધામાં ઉતરે. યુનિવર્સિટીની પરીક્ષાઓ આપે તો તેમાં કાંઈ વાંધો નથી. ઉલટું એવી સ્ત્રીઓ તો એક પ્રકારે આપણા જનસમાજની asset છે. માત્ર જનસમૂહમાં સ્ત્રીશિક્ષણનો પ્રચાર વધે, આપણી પરિસ્થિતિને અનુકૂલ, આપણા દેશને શોભા આપે એવાં સ્ત્રીરત્નો ઉત્પન્ન થાય એ પ્રકારની સ્ત્રીશિક્ષણપદ્ધતિ હોવા માટે શિક્ષણક્રમ જુદો હોવાની જરૂર છે. જે છોકરીઓને યુનિવર્સિટીની મેટ્રીક્યુલેશનની પરીક્ષા આપવી હોય તે ભલે આપે, પણ જેને ન આપવી હોય તેને માટે તો અલારતો ક્રમ માત્ર મેટ્રીક્યુલેશન પાસ કરાવવાના ઉદ્દેશનું જ લક્ષ્ય રાખીને કરેલો છે, એટલે આપણી છોકરીઓની જીવનયાત્રાને અનુકૂલ નથી અને ખીજું બહુ ભારે છે. માટે જે કન્યાઓને માધ્યમિક શિક્ષણ પૂરું કરીને અભ્યાસ પૂરો કરવો હોય, તેમને માટે જુદો ક્રમ હોવાની જરૂર છે. વળી છોકરીઓના અભ્યાસના વખતમાં પણ થોડો ફેર હોવાની જરૂર છે. કારણકે, સામાન્ય ઘરની સ્થિતિ હોય ત્યાં જોઈએ તેટલાં માણસ કુણસો હોતા નથી તેથી છોકરીઓને પોતાની માતાને કામમાં મદદ લાગવું પડે છે. તો તેમના અભ્યાસમાં સરળતા કરી આપવા માટે તેમને અનુકૂલ નિશાળનો વખત રાખવાની જરૂર છે. આમ થાય તો જ કન્યા કેળવણી લોકપ્રિય થશે ને તેનો પ્રચાર વધશે.

આ ઉપરથી એમ લાગે છે કે, છોકરાઓ અને છોકરીઓનો ક્રમ માધ્યમિક શિક્ષણમાં જુદો રાખવાની જરૂર છે.

હવે ખીજો પ્રશ્ન લઈએ કે અભ્યાસક્રમ જુદો હોવો જોઈએ, તો કેવો હોવો જોઈએ? કયા કયા વિષયો અને કેવી રીતે દાખલ કરવા જોઈએ ?

સરકારની નવી સૂચના પ્રમાણે કન્યાઓની માધ્યમિક શાળાઓનો શિક્ષણક્રમ છ ધોરણનો રાખ્યો છે, તેને બદલે એક ધોરણ ઉમેરીને સાત ધોરણોનો કરવો. એટલે તેર શ્રેણી વર્ષની છોકરીને જે વિષયો સમજતાં મુશ્કેલ લાગે તે એક વર્ષ વધારે રહ્યાથી સારી રીતે સમજી શકાય. ખીજું, ભૂગોળનો વિષય ઇંગ્લેન્ડ ચોથા ધોરણમાં પૂરો કરી દેવો જોઈએ. એટલે ઇંગ્લેન્ડ પહેલા ધોરણમાં હિંદુસ્થાનનું સામાન્ય, ખીજા ધોરણમાં એશિયા પૂરો અને બ્રિટિશ બેટા તથા બ્રિટિશ સંસ્થાનની વિશેષ માહિતી. અને ત્રીજા ધોરણમાં યુરોપ પૂરો; (તે શિવાય ભૂતળ હરેક ધોરણમાં અને આફ્રિકાનું સામાન્ય જ્ઞાન અને ચોથા ધોરણમાં અમેરિકા અને આગળના ધોરણોનું સામાન્ય પુનરાવર્તન.)

ગૂજરાતી વાંચનમાં ત્રીજા ધોરણ પછી નવું સાહિત્ય કાંઈ નથી. તો ચોથા ધોરણમાં પ્રાચીન અને અર્વાચીન સાક્ષરોનાં ગદ્ય-પદ્યનું શિક્ષણ આપવું જોઈએ. વાંચના

ધોરણમાં, છઠ્ઠા ધોરણમાં અને સાતમા ધોરણમાં શિષ્ટ અંચકારોના વાચન શિવાય માસિક ચોપાનિયાં, ન્યુઝપેપર્સમાંથી આર્ટીકલો વાંચીને તેનું વિવેચન કરવું નોંધ્યે.

ગણિતનો વિષય ચોથા ધોરણ સુધી ચલાવવો તેમાંથી મેટ્રિક સિસ્ટમ કહાડી નાંખવી અને નેકો ટોટો ઉપરાંત મેન્સ્યુરેશન અને સ્ટોકસ અને શેર્સ ઉમેરવા. પાંચમાં ધોરણમાં નવી સૂચના પ્રમાણે નામાનો વિષય ગણિતમાં દાખલ કર્યો છે તે કહાડી નાંખવો અને તે ગૃહવ્યવસ્થાના વિષયમાં છઠ્ઠા ને સાતમા ધોરણમાં આવશે. એટલે પાંચમા છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં ગણિત સમૂળગુ કહાડી નાંખવું.

ઇતિહાસ. ચોથા ધોરણ સૂધીમાં હિન્દુસ્થાનનો ઇતિહાસ પૂરો કરવો. પાંચમા ને છઠ્ઠા ધોરણમાં ઇંગ્લાંડનો ઇતિહાસ પૂરો કરવો, અને સાતમા ધોરણમાં ઇંગ્લંડ અને હિન્દુસ્થાનનો ઇતિહાસ સાથે શીખવીને, તેની સાથે ઇન્ડીઅન એડમીનીસ્ટ્રેશન, મ્યુનિસિપલ, ગવર્નમેન્ટ એ બાબતો શીખવી.

ઍસ્ટ્રોનોમી—પાંચમા ધોરણમાં શીખવવી. ભૂગોળને બદલે.

ભરત, ગુંથણ, શિવણ—ખાસ કરીને શિક્ષણ ને વેતરકામ ઉપર વધારે લક્ષ આપવું. ભરતગુંથણ આપણા દેશનુંજ હોવું નોંધ્યે. કાઠીઆવાડ, કચ્છ, ભૂજનું ભરતકામ દાખલ કરીને તે શીખવવું નોંધ્યે. શિવણમાં ઘીંગડાં દેવાં, રકુ કરવું, પેરણ, ખમીસ વગેરે શીવતાં વેતરતાં શીખવવું.

ગૃહવ્યવસ્થા—નવી સૂચના પ્રમાણે ચોથા ધોરણથી શરૂ થાય છે તેને બદલે પાંચમા ધોરણથી શરૂ કરવી.

ઇંગ્રેજ નવી સૂચના પ્રમાણે સરળ વાંચન પાંચમા ધોરણમાં રાખ્યું છે તેને બદલે સરળ વાંચન extra ચોપડીનું ચોથામાંથી શરૂ કરીને પાંચમા ધોરણથી જરા અધરૂં સારા અંચકારીનું શરૂ કરવું, અને તે નો અહીંના જીવનનું વાંચન હશે તો જરા અધરી છતાં સમજણ પડશે અને તે પ્રમાણે અધરા વાચનમાં પ્રવેશ કર્યા પછી છઠ્ઠા ધોરણમાં ઇંગ્રેજ સાક્ષરોનું વાંચન કરી શકાશે. છઠ્ઠા, સાતમા ધોરણને અન્તે રરિકન રકોટ, રેકસપીઅર અન્થકારોના સરળ પુસ્તક વાંચી શકે એટલું જ્ઞાન હોવું નોંધ્યે. આમ કરવાથી વાંચનની ટેવ પડશે, શિષ્ટ વાંચનની કદર કરવાની ટેવ પડશે. વાંચન પસંદ કરવામાં સરળતા થશે અને સાહિત્ય તરફ પ્રીતિ વધશે. સંસ્કૃત ચોથા ધોરણથી શરૂ કરીને સાતમા ધોરણ સુધી શીખવવું અને તેમાં વ્યાકરણની જીણવટ કરતાં એક્સર્સાઇઝ ઉપર વધારે લક્ષ આપવું. સાતમું ધોરણ પુરું કરી રહે એટલે સામાન્ય મ્લોકો, નાટકો સમજી શકાય. ગુજરાતી ભાષાના જ્ઞાનમાં મદદ મળી શકે એટલે માર્ગોપદેશિકા, મન્દિરાન્તઃપ્રવેશિકા અને પુસ્તકો ઉપરાંત પંચાખ્યાન, હિતોપદેશ, ભર્તૃહરિનાં શતક, રઘુવંશનું કાવ્ય, કલિદાસ તથા ભવ-જીતિનાં નાટકો, કાદંબરીનો સાર તથા ભગવદ્ગીતા આટલાનું જ્ઞાન આશ્ચર્ય છે.

સાથ-સમાં—ભીઓ માટે ધરંગયું અર્થશાસ્ત્ર, રસાયનશાસ્ત્ર, માદ્યની માવજત, અકસ્માતના ઉપાય, બાળકોની સંભાળ, ખોરાક, ગૃહવ્યવસ્થા એ વિષયો છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણમાં શીખવાય.

આરોગ્યવિદ્યા—બીજા અને ત્રીજા ધોરણમાં શીખવાય.

હોમ ડાઇજન, ચોથા ધોરણમાં શીખવાય.

પ્રીકીઓલોજી, બોટની, અને કેમિસ્ટ્રીનું Elementary જ્ઞાન—પાંચમા ધોરણમાં અપાય.

હોમ હાઇજનના વિષયમાં—ધરની જગ્યા, સ્વચ્છ પાણીનાં સાધન, ઘરમાં તેમ જ આસપાસ તથા સરસામાનની સ્વચ્છતા, ધરના ખોરકની સ્વચ્છતા તે સર્વ વિજ્ઞાનના નિયમોને આધારે સચવાય છે, અને તે પ્રમાણે ઘર રાખવું, બંધાવવું અને ચલાવવું જોઈએ. આ સર્વે વિજ્ઞાનના નિયમ વ્યવહારમાં મૂકી શકાય તો દેશનું આરોગ્ય ઘણું સુધરે.

ફીઝીઓલોજી—પાચનક્રિયા, લોહીની સાથે મિશ્રણ થવું, તાકાત એકઠી કરવી, મળ કઢાડી નાંખવો એ સહુને માટે ખોરાકની વસ્તુઓનો ઉપયોગ, શારીરિક ઉન્નતિ માટે હાઇજનિક જીવનની જરૂર: આ વિષય પ્રીકીઓલોજીમાં આવવા જોઈએ.

આ પ્રમાણે અભ્યાસક્રમ—પહેલા ધોરણથી સાતમા ધોરણ સુધી નીચે પ્રમાણે થાય.

પહેલું ધોરણ.

ગુજરાતી—ગવર્નમેન્ટની સૂચના પ્રમાણે તેમાં કાંઈ ફેરફારની જરૂર નથી.

ગણિત—એનું એ.

ઇતિહાસ—

ભૂગોળ—હિન્દુસ્થાનની વિશેષ હકીકત.

ઇંગ્રેજી—એનું એ.

શીવણ કામ—,

ડ્રાઇંગ } ફરજિયાત.
મ્યુઝિક }

બીજું ધોરણ.

ગુજરાતી—ફેરફારની જરૂર નથી.

ગ્રેથમેટીક્સ—

ઇતિહાસ—

ભૂગોળ—એશીયા પૂરો. બ્રિટિશ આઇલ્સ તથા બ્રિટિશ Possessions.

ઇંગ્રેજીમાં—કાંઈ ફેરફારની જરૂર નથી.

શિવણ—

ડ્રાઇંગ } ફરજિયાત.
મ્યુઝિક }

ત્રીજું ધોરણ.

ગુજરાતી—કાંઈ ફેરફાર નહિ.

ગણિત—

ઇતિહાસ—હિન્દુસ્થાનનો સંપૂર્ણ ઇતિહાસ.

ભૂગોળ—યૂરોપ, આફ્રિકા જવા ભૂતળમાં જવાળામુખી પર્વત, ધરતીકાપ, વગેરે
કન્યા વાંચનમાળામાં પાઠો આપ્યા છે તે.

ઈંગ્રેજી—કાંઈ ફેરફારની જરૂર નથી.

આરોગ્યવિદ્યા— ”

શિવણ— ”

ડૉઈગ
મ્યુઝિક } ફરજીઆત.

ચોથું ધોરણ.

ગુજરાતી—પ્રાચીન અર્વાચીન સાક્ષરોનાં ગદ્ય, પદ્યમાંથી વાંચન, ઇંગ્લીશમાંથી ગુજ-
રાતી અને ગુજરાતીમાંથી ઇંગ્રેજી તરજુમો.

ગણિત—મેન્સ્યુરેશનના સહેલા દાખલા અને સ્ટોકસ અને શેર્સ

ઇતિહાસ—ઈંગ્લેન્ડનો ઇતિહાસ પહેલેથી ટયુડર વંશ સુધીનો.

ભૂગોળ—અમેરિકા Revision.

ઈંગ્રેજી—સરળ ઇંગ્રેજીનું વાંચન, આપણા દેશના જીવનનું વર્ણુ (Tales from
Mahabharata જેવું પુસ્તક કે સહેલાઈથી સમજી શકાય. બીજાં
ફેરફાર જરૂરનો નથી.)

ડોમેસ્ટિક સાયન્સ—હોમ હાઇજન.

શિવણ—કાંઈ ફેરફાર આવશ્યક નથી.

સંસ્કૃત—માર્ગોપદેશિકા ચોવીસ પાઠની સહેલી એકસરસાઇઝ.

ડૉઈગ
મ્યુઝિક } ફરજીઆત.

પાંચમું ધોરણ.

ગુજરાતી—વાંચન ચાલુ, ન્યુઝપેપર્સ અને મેગેઝીનમાંથી આર્ટીકલો વાંચવા અને
તેની ચર્ચા.

ગણિત—કઠાડી નાંખવું.

ભૂગોળ— ”
તેને બદલે.

એસ્ટ્રોનોમી—

ઇતિહાસ—ઈંગ્લેન્ડનો ઇતિહાસ, ટયુડરવંશથી જ્યોર્જ.

ઈંગ્રેજી—જરા અધરા ગદ્યનું વાંચન. ૧૦૦ પાનાં જેટલું. ૨૦૦ લીટી કવિતાની
સમજુતી સાથે.

સહેલી ચાર્તાની ચોપડીઓનું વાંચન, પાઠના વિષયને લગતી વાતચીત
સહેલા કાગળ લખવા, ટુંકી વાર્તાઓનો સાર લખવો, કક્ષાસમાં મૂકેલી
વસ્તુનું વર્ણન લખવું.

સાયન્સ—ફિઝીઓલોજી, આયોલોજી, કેમિસ્ટ્રીનું સામાન્ય જ્ઞાન.

સંસ્કૃત—માર્ગોપદેશિકા પૂરી. મંદિરાન્તઃપ્રવેશિકાના સોળ પાઠ. એકસરસાધક, ભવભૂતિ વગેરેની શરૂઆત.

ગ્રાઈંગ—કહાડી નાંખવું.

મ્યુઝીક—શરૂઆત.

છઠું રણ.

ગુજરાતી—પાંચમા ધોરણની માફક શિષ્ટ સાહિત્યનું વધારે વાંચન.

ઇંગ્રેજી—સારા શિષ્ટ ગ્રંથકારોની શરૂઆત; ગદ્ય-પદ્ય.

ઇતિહાસ—ઇંગ્લંડનો ઇતિહાસ પૂરો.

શિવણ—પાંચમા ધોરણ જેવું જ.

સાયન્સ—ફર્સ્ટ એઇડ. હોમનર્સીંગ, ગૃહવ્યવસ્થા.

તેમાં ખોરાક કેવો જોઈએ તેની પસંદગી, ખોરાક માટે કેટલા પૈસા ખર્ચવા, ખોરાકની મળતી વસ્તુઓની પારખ, બનાવટથી થતા ફેરફાર, ખોરાકની કિંમત સરખી જ પુષ્ટિ આપી શકે એવા કિંમતનો ખોરાક કેવી રીતે વાપરવો વગેરેની માહિતી.

અનાજ તથા ખોરાકની વસ્તુઓની સંભાળ.

નામું લખતાં શીખવું.

પાકશાસ્ત્ર—ખોરાકનાં મિશ્રણ કેવી રીતે કરવું, સારી સ્વાદિષ્ટ અને દેખાતી સારી વાનીઓ કેવી રીતે બનાવવી.

પીસવું, કેવી રીતે તેનું થીઓરેટિકલ જ્ઞાન.

સાતમું ધોરણ.

ગુજરાતી—છઠ્ઠા ધોરણ માફક.

ઇંગ્રેજી—,, જરા વધારો કરવો.

ઇતિહાસ—ઇંગ્લંડ, અને હિંદુસ્થાનનો ઇતિહાસ-ઇન્ડીઅન એડમીનીસ્ટ્રેશન-હિન્દનું રાજ્યધોરણ.

આળકોની સંભાળ—તેમાં આઈડેડ સાઇકોલોજી-આલકોના માનસશાસ્ત્રનો સમાવેશ થવો જોઈએ.

ડાયેટિક્સ—તંદુરસ્ત તબિયતમાં, તેમ જ માંદગી વખતે કેવો ખોરાક ચોગ્ય છે.

ઉમર, હવા અને ધંધાના પ્રચાણમાં ખોરાકમાં તેમજ તેની બનાવટમાં ફેરફાર કેવી રીતે કરવો.

મંદવાડ વખતના ખોરાક કેવી રીતે તૈયાર કરવા.

ગૃહવ્યવસ્થા, ગૃહ અને સામાજિક અર્થશાસ્ત્ર. આજ ધોરણ ઉપર કોલેજનો ક્રમ રખાય.

રા. નગીનદાસ સંઘવીએ આ વિષે ચર્ચા કરતાં કહ્યું કે સૌ. શારદાના બાપણમાં આપણી સ્થિતિનો સારો ચિતાર આપવામાં આવ્યો છે. ધરગથ્ય બાબતોનું સારૂ જ્ઞાન કન્યાઓને આપવા વિષે તેમણે જે કહ્યું છે તે મનન કરવા યોગ્ય છે. રા. ગદુલાલ ગોપી લાલે જણાવ્યું કે સ્ત્રીઓને કેવું શિક્ષણ આપવું એ વિષે વિચાર કરવાનો અધિકાર હવે પુરૂષોને રહ્યો નથી. પરંતુ આ વિષે બધી સ્ત્રીઓના વિચાર કાંઈ એક સરખા નથી. જ્યારે સૌ. શારદાએ તદ્દન જુદા અભ્યાસક્રમની માગણી કરી છે ત્યારે મુંબાઈના Women Graduate's Union તરફથી વડી સરકારના પત્રનો જે જવાબ મોકલવામાં આવ્યો છે તેમાં તદ્દન વિરોધી વિચારો જણાવવામાં આવ્યા છે. તે સભાનો મત એવો જણાય છે કે ધરની સંભાળ અને માતૃત્વને લગતા વિષયોનું શિક્ષણ મોટા પ્રમાણમાં નાની વયની છોકરીઓને આપવાથી તેમને બહુ લાલ નહિ થાય પણ ઉલટું તેમના અભ્યાસનું ધોરણ ધણું નીચું થશે. માટે એકંદર છોકરાઓના જેવોજ અભ્યાસક્રમ સ્ત્રીઓ માટે કાયમ રાખવો અને શિવજી, ભરત, ગુંથણ વગેરે વિષયો માટે અઠવાડીયામાં બે ત્રણ કલાક રાખવા. આ ઉપરથી રા. ગદુલાલે જણાવ્યું કે ભણેલી સ્ત્રીઓના આ અભિપ્રાયનેજ આપણે વજન આપવું જોઈએ. રા. રામમોહનરાય જસવંતરાયે પૂછ્યું કે ઉપર જણાવેલા સ્ત્રીઓનાં મંડળમાં હિંદુ સ્ત્રીઓ કેટલી હતી. અમેરિકા જેવા સુધરેલા દેશમાં પણ સંધવાનું અને ગુંથવાનું કામ નિશાળોમાં શિખવવામાં આવે છે. માટે આવા વિષયો અભ્યાસક્રમમાં દાખલ કરવાથી તે ધણેજ હલકા બની જાય છે એમ કહી શકાય નહીં. સૌ. શારદાએ ખુલાસો કરતાં જણાવ્યું કે કન્યાઓને ઓછું Liberal Education આપવું એવો મ્હારો કાંઈ મત નથી. પરંતુ આપણી સ્થિતિને અનુકુળ વિષયો માતૃ ભાષા દ્વારા શિખવવા જોઈએ. એવો મ્હારો અભિપ્રાય છે. રા. દિવાનજીએ લોન્ગ મેન કંપનીએ પ્રસિદ્ધ કરેલી વિજ્ઞાનની ગુજરાતી ચોપડીઓ ઉપર ટીકા કરતાં કહ્યું કે અબજોના પ્રાણી અને વનસ્પતિ વિષે ઘણી જ કંટાળાભરેલી વિગતો તે પુસ્તકોમાં આપવામાં આવી છે. રા. ડાહ્યાભાઈ લક્ષ્મણે જણાવ્યું કે રા. ગદુલાલના સિદ્ધાંતને હું મળતો થઉં છું. સ્ત્રી પુરૂષના શિક્ષણના ધોરણો સરખાં હશે તોજ તેમની સાંસારીક સ્થિતિ સરખી ગણાશે. નહિ તો સ્ત્રીઓની પદવી કાંઈક હલકી મનાશે. બીજા કેટલાક ગૃહસ્થોએ ચર્ચા કર્યા બાદ મી. હોમી ચાહેવાલાએ જણાવ્યું કે રા. ગદુલાલે આપણને કેટલીટ ચોંકાવનારી ખબર આપી છે. તેમણે મુંબાઈના મંડળનો મત વાંચ્યો ન હોત તોજ ઠીક હતું, કારણ કે તેઓએ જણાવ્યું છે કે ઘર કામ કરવું તે ચાકર બનવા જેવું છે. Liberal Education જ્ઞાને કહેવું એ ધણા કડીન સવાલ છે. હાલની કોલેજમાં તેવી કેળવણી અપાતી નથી. અને તે છોકરાઓને લાભદાયક થઈ નથી તો છોકરીઓને તો કેમજ થશે ? શિક્ષણથી સ્ત્રીઓની બુદ્ધિ ખીલવી જોઈએ અને તે સાથે સ્ત્રીત્વ પણ ખીલવું જોઈએ, માટે સ્ત્રીઓનો અભ્યાસક્રમ જુદો હોવો જોઈએ અને તે માટે કોલેજ પણ જુદી હોવી જોઈએ. બાદ રા. મોહનદાસ ગાંધીએ કહ્યું કે છોકરાઓ અને છોકરીઓને સાથે કેળવવાનો અખતરો મેં પણ કર્યો છે પણ તેમાં મ્હારા હાથ ધ્રુજ્યા છે. કુદરતે જે મર્યાદા મુકી છે, તેને ઝોળાંગવા જઈશું તો આપણે ખાસડાં ખાઈશું. સ્ત્રી પુરૂષો વચ્ચે ઉંચાઈ કે નીચાઈનો પ્રશ્નજ નથી. દરેક પોતા પોતાને સ્થાનેજ શોભે છે અને જે તેઓ સ્થાનબ્રષ્ટ થાય તો સર્વથા બ્રષ્ટજ થાય. માટે જે અમુક સિદ્ધાંતો નક્કી

કરીને આપણે આગળ ચાલીશું તોજ ફાયદો થશે. મને તો એમ લાગે છે કે છોકરાઓની કળવણીમાંજ બધું બળી રહ્યું છે. તો પછી તેમાં છોકરીઓને હોમવાથી શું લાભ ?

(૬) પાઠ્ય પુસ્તકો—એ વિષે બોલતાં રા. ગદુલાલ ગોપીલાલે જણાવ્યું કે કન્યા વાંચનમાળા શિવાય છોકરીઓની શાળાનાં બીજાં પુસ્તકો છોકરાઓના જેવાંજ છે માટે તે વિષેજ હું બોલીશ. પ્રથમ તો મ્હારું એમ માનવું છે કે છોકરાઓ અને છોકરીઓ માટે જુદી વાંચનમાળા હોવી જ ન જોઈએ. આશરે દશ વર્ષની ઉંમરે કન્યા વાંચનમાળાનું પુસ્તક છોકરીઓને વાંચવાનું હોય છે. પણ તેટલી વયે તો જુદો અભ્યાસક્રમ ના હોવો જોઈએ એવો સર્વેનો મત છે. હાલની કન્યા વાંચનમાળામાં કેટલીક બાબતો અચોગ્યજ નથી. પણ ભયંકર છે. સાસર, પતિ, નણંદ, વગેરે બાબતો વિષે જે પાઠ અનેકવાર મુકવામાં આવ્યા છે તે નિર્દોષ બાળાઓના મનપર ખરાબ સંસ્કારજ પાડે. આ પુસ્તકોની ભાષા પણ ઘણી વાંધાભરેલી છે. કેટલેક ઠેકાણે તે પ્રાન્તિક અને કેટલેક ઠેકાણે અશુદ્ધ છે. દાખલા આપતાં જણાવ્યું કે ઋષભદેવના પાઠમાં એવું જણાવ્યું છે કે અસલ ભાષ્યને પરણતાં હતાં. આવી વાત જો ખરી હોય તો પણ તે શિખવવાથી નુકશાનજ થાય. બીજું. મીરાં-બાઈ અને બાદશાહની જે વાત વાંચનમાળામાં છે, તે ફક્ત લોકકથા જેવીજ છે—કાંઈ ઐતિહાસિક નથી, અને તેમાં પણ ઘણી અનિષ્ટ બાબતો છે. ત્રીજું વીરમતીનો પાઠ ઘણોજ અક્ષન્તવ્યજ છે. કારણ કે તેમાં ગુણકા વિષે ઘણું કહેવામાં આવ્યું છે. ચોથું ‘વાંછઆ-આરના બાળકને’ એવો ગાંમડીઓ શબ્દપ્રયોગ સમજવો ઘણો કઠીન છે અને બાળાઓને શિખવવા જેવો નથી. પાંચમું વાંચનમાળામાં ફક્ત વીરાંગનાનાજ પાઠ મુકવામાં આવ્યા છે તે ચોગ્ય નથી. ફ્લોરેન્સ નાઇટીંગ ગેલ જેવી સમાજ સેવિકાના પાઠ પણ મુકવા જોઈએ. છઠું કવિતા તો એકંદરે નિષ્ફળ ગઈ છે. અંગ્રેજી કવિતાના અનુવાદ ઘણાજ ખરાબ છે. અને રાગનું કાંઈજ ઠેકાણું નથી. રા. નરસિંહરાવની કાયલની કવિતામાં જરા ફેરફાર કરીને તે કેવળ અર્થહીન બનાવવામાં આવી છે. શિખામણની ધાતો, શિયાળની વાતો અને પતિવ્રતાના પાઠ એટલા બધા છે કે તેથી કદાચ કોઈ બહારના માણસને એમ લાગે કે હિંદુસ્થાનમાં સ્ત્રીઓને માટે ઘણો અવિશ્વાસ છે. બીજી પાસ પુરૂષોના પુસ્તકોમાં પત્નીવ્રતનો એક પણ પાઠ હોતો નથી. ચિત્રો ઘણાંજ કદરૂપાં અને કદંગાં છે. જગદેવ પરમાર મારવાડી કે મોચી જેવો ચિતર્યો છે, અને વીરમતી એક સાધારણ બીલડી જેવી દેખાય છે. પાઠમાં તરવાર છે ત્યારે ચિત્રમાં તીર છે. એકંદરે ચિત્રો નકામાં તથા અનિષ્ટ છે.

રા. દિવાનજીએ વિજ્ઞાનના ગુજરાતી પુસ્તકો વિષે ફરીથી ચર્ચા ચલાવી હતી અને તેમાંથી નકામી કંટાળા ભરેલી વિગતોના વધારે દાખલા આપ્યા હતા.

(૭) ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓ: મહિલા વિદ્યાલયો—વિષે બોલતાં રા. કે-શવપ્રસાદ દેસાઈએ જણાવ્યું કે આપણી આગળ રજુ કરવામાં આવેલા આંકડા ઉપરથી આપણને ખબર પડી છે કે માધ્યમિક શાળાઓની સંખ્યા ઘણીજ થોડી છે. ગુજરાતના પાંચ જિલ્લાની પ્રાથમિક નિશાળામાં ૨૧ હજાર છોકરીઓ ભણે છે જે સંખ્યા હાલ લખી વાંચી પણ ન શકતી વસ્ત્રીની સંખ્યા જોતાં નહિ જેવીજ છે. પણ માધ્યમિક

શિક્ષણની સ્થિતિ તો આથી પણ વધારે ખરાબ છે. કારણ કે આખા ગુજરાતમાં આવી શાળાઓ ફક્ત પાંચ (અમદાવાદ ૨, સુરત ૨, ભરૂચ ૧) છે. બાકીને ઠેકાણે તો શાળાઓને અભાવે અનેકાનેક અપ્રકાશિત જ્યોતો રહે છે. જે આપણે ખ્યાનમાં લઈશું કે પ્રાથમિક વર્ગોમાં તો મોટે ભાગે લખતાં વાંચતાં આવડે છે અને અંદે શિક્ષણ માધ્યમિક શાળામાં જ મળે છે તો હાલની સ્થિતિની ગંભીરતા આપણને સમજશે. આ સંયોગમાં સુરત અને અમદાવાદમાં મહિલા વિદ્યાલયો સ્થપાયાં છે એ કાંઈ સંતોષની ખીના છે. આ શાળાઓને સરકારી મદદ મળી શકે નહિ. કારણ કે સરકારની મદદ લેતાં ફળવણી ખાતાનો યુનિવર્સિટીનો ક્રમ સ્વિકારવાની જરૂર પડે છે અને આપણને અનુકૂળ ક્રમ તેઓ ધડે તે પહેલાં તો વર્ષો વીતી જશે. કમ્પીરવડ હાલશે પણ સરકાર તો નહિજ હાલે, માટે હાલની જરૂરીઆત તો એજ છે કે આપણા પોતાના સાધનથી અને લોકોના બળથી ખાનગી માધ્યમિક શાળાઓ સ્થાપવી જોઈએ. આનો પ્રથમ હેતુ તો માધ્યમિક શિક્ષણનો પ્રસાર છે. ઉપરાંત આપણી સમાજની કન્યાઓ બહુ મોટી વય સુધી જાયી શકે એમ ન હોવાથી થોડા વખતની અંદર ઘણા ઉપયોગી વિષયોનું સંગીન જ્ઞાન આપવાનો પ્રયત્ન આ સંસ્થાઓમાં જ કરી શકાય. મેટ્રિકના શિક્ષણ માટે ઘણાં લાંબા સમયની જરૂર હોવાથી તે મેળવવાનું કન્યાઓથી સાધારણ રીતે બની શકે એમ નથી. આપણી જ સમાજના જ સ્ત્રી પુરૂષો કન્યાઓના શિક્ષણની વ્યવસ્થા કરે એ જરૂરનું છે. પરદેશી સ્ત્રીઓના હાથમાં આપણી બાળાઓની ફળવણી ન સોંપવી જોઈએ. આવા હેતુની સિદ્ધિ માટે ઘણાં નાના મોટાં ગામમાં આવા મહિલાવિદ્યાલયો સ્થપાવાં જોઈએ. જે ગામમાં ચાર પ્રાથમિક શાળાઓ હોય ત્યાં એક મહિલા વિદ્યાલય સહેલાઈથી સ્થાપી શકાય. આ સંસ્થાઓ ચલાવવામાં પૈસાની મોટી મુશ્કેલીઓ નડશે. સરકારની મદદ આપણને મળી શકશે નહિ, પણ આપણે યાદ રાખવું જોઈએ કે સરકારના પૈસા પણ આપણા ખીસામાંથી આવે છે. માટે જે આપણે પોતાના ઉપરજ થોડો ઘણો પણ કર આપીએ તો આવી ખાનગી સંસ્થા સહેલાઈથી ચલાવી શકીએ. મ્યુનિસિપાલિટીની મદદ પણ આ કામમાં મદદ કરી શકે. આવી સંસ્થાઓ મોટી સંખ્યામાં સ્થાપવાના હેતુથી સમસ્ત ગુજરાતમાં એક મંડળ સ્થાપવું જોઈએ. જે ગામના લોકો પૈસાની અમુક રકમ મહિલા વિદ્યાલય સ્થાપવાને આપી શકે ત્યાં આ મંડળ તે સંસ્થા સ્થાપી શકે. આવી કંઈ યોજના શિવાય માધ્યમિક શિક્ષણનો પ્રસાર અશક્ય છે અને પરિણામે સમાજ સુધારો અને પ્રગતિ પણ અશક્ય છે. મેટ્રિકની પરિક્ષામાં દાખલ થવા ઇચ્છતી કન્યાઓને અનુકૂળતા કરી આપવાની મુશ્કેલી રહે છે. આ માટે સાધારણ રીતે શીખવતાં પાંચ ધોરણ ઉપર વધારાના બે વર્ગો ઉમેરી શકાય, અને તેમાં મેટ્રિકમાં જોઈતા વિષયોનું શિક્ષણ આપી શકાય.

આ વિષે ચર્ચા કરતાં પ્રો. બળવંતરાયે જણાવ્યું કે શાળાઓની ગણતરી કરીને શિક્ષણની કિંમત અંકવાની પદ્ધતિ મળે કદી પણ સમજતી નથી. કારણકે ખરી શાળા તે તેજ છે, કે જે સારી શાળા છે. ખાનગી શાળાનો અર્થ હું સ્વતંત્ર શાળા એમ કહું છું. જ્યાં આ સ્વતંત્રતા નથી ત્યાં સંસ્થાજ ન હોય તો ચાલશે. બધી વિષમી શિક્ષિકાઓ સ્કામે મળે વાંધો નથી. ભરૂચ અને નવસારીમાંની જુની ઢાંચની ખારસણો આપણી

કન્યાઓને શિખવવાને યોગ્ય છે. પણ મુંબઈની પારસી શિક્ષિકાઓ જે શિક્ષણ આપે છે, તે ઘણુંજ વાંધાભરેલું છે. હિંદુઓનાં વાસણ અને સામાનથી માંડીને તહેમના રીતરિવાજ અને ધાર્મિક રીતો સુધી સર્વ વસ્તુઓની સામે જે તિરસ્કાર તે બાંધેલો બતાવે છે, તેની ઘણીજ ખરાબ અસર આપણી કન્યાઓ ઉપર થાય એવો સંભવ છે, માટે હાલ મહોટામાં મહોટી જરૂર હિંદુ શિક્ષિકાઓ વધારવાની જરૂર છે. તે શિવાય કન્યા કૃળવણીનો સારો પ્રસાર અશક્ય છે. સ્ત્રીઓની કૃળવણી આંકડાથી માપવી નોંધાયે નહિ. સ્વવંત્રતા અને સંસ્કૃતિને ભોગે, તેવો વધારો ઇષ્ટ નથી. રા. હરિપ્રસાદ પિતાંબરદાસે જણાવ્યું કે હજી ગુજરાતમાં મહિલા વિદ્યાલયો એક પ્રયોગ રૂપ છે. માટે તેની સંસ્થાઓ બીજે સ્થળે સ્થાપવાને આગ્રહ કરવો નોંધાયે નહિ. મહોટી પ્રાથમિક નિશાળોના ઉચ્ચ વર્ગમાં ઇંગ્રેજ શિખવાય તો હાલની જરૂરીયાત કેટલે અંશે પુરી પડે.

આ વિષે ચર્ચા કરતાં રા. હરિપ્રસાદ પિતાંબરદાસે જણાવ્યું કે આ વિષયમાં બધા એકમત છે. સાહિત્ય સભા તરફથી મોકલવામાં આવેલા જવાબોમાં પણ આવાજ વિચારો સૂચવેલા છે. મહિલા મંડળો આ કાર્ય ને માથે લે તો બની શકે. ઇંગ્રેજ શિક્ષણ મોટી વયની સ્ત્રીઓને આપવા વિષે કાંઈક મતભેદ રહે, પણ વ્યાવહારિક જ્ઞાન તો તહેમને આપવુંજ નોંધાયે. સમય અને સાધન હોય તો કેટલીક કલાઓનું પણ જ્ઞાન આપી શકાય.

૮. મહોટી વયની સ્ત્રીઓની કૃળવણી—એ વિષે ગં. સ્વ. સુલોચનાએ નીચેનો લેખ વાંચ્યો હતો:—

કૃળવણી, કૃળવણી એ શબ્દોનો ગુંગરવ દરેકના કાનની અંદર હવે તો થઈ રહેલો છે. ઉચ્ચ વર્ગ, સામાન્ય વર્ગ અને જેને આપણે હલકો વર્ગ ગણીએ છીએ તે પણ કૃળવણી માટે આતુર બની રહ્યો છે. જેણે કૃળવણી બીલકુલ લીધી નથી એવો વર્ગ પણ અત્યારે તેને માટે તત્પર થઈ રહ્યો છે. અને તેમાંનો એક વિભાગ મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓનો પણ છે.

આજ પહેલાં જેણે કંઈ પણ અક્ષરજ્ઞાન મેળવ્યું નથી તેઓને આજે તેની કીંમત જણાવા લાગી છે અને પોતાના વ્યવહારને ઉપયોગી શિક્ષણ થોડું ઘણું પણ મેળવવું જોઈએ એવું સમજતા થયાં છે. અને આ ઉપરથી કૃળવણીની જરૂર મોટાં અને નાનાં બધાંને છે તે માટે બે મત જેવું રહ્યું નથી; પરંતુ હવે તે કેવી રીતે મળવી જોઈએ એ વિચાર વિદ્વાન વર્ગને કરવાનો છે. મહારા થોડા અનુભવથી આ વિષે કાંઈક બોલવા રજા લઉં છું.

મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓની કૃળવણીમાં બે વિભાગ પાડવાની જરૂર છે. એક તો નિરક્ષર સ્ત્રીઓની ની કૃળવણી. બીજી પ્રાથમિક શિક્ષણ લીધેલી સ્ત્રીઓની કૃળવણી.

પ્રથમ, નિરક્ષર સ્ત્રીઓને કૃળવણી કેવી રીતે આપવી એ વિચાર કરવાનો છે. મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓ ફક્ત સામાન્ય વર્ગમાં નહીં પણ શ્રીમંત વર્ગમાં પણ નિરક્ષર છે.

એક તો મોટી ઉંમરની સ્ત્રીઓને કૃળવણી આપવા માટે જુદા જુદા લક્ષ્યોમાં ખાસ કલાસો ઉઘાડવાની જરૂર છે, કેમકે પોતાના લક્ષ્યોમાં તેવી કલાસો હોય તો થોડા ઘણા જે વખત મળતો હોય તેમાં તેઓ લાભ લઈ શકે. પોતાના મહેક્કામાં તેવા કલાસો છે એવું જાણ પડવાથી એક બીજાને વાત કરીને તેમાં સારી સંખ્યા હાજરી આપી શકે.

વળી નજીક હોવાને લીધે વખતનો પણ ખચાવ સમજી પોતાને ઘેર કાંઈ કામ હશે તો તે પણ અધરૂં નહીં પડે તેવું જાણી તેનો લાભ સારી રીતે લઈ શકશે. અને જુદા જુદા લક્ષ્યાંશમાં આવી કલાસો ખોલાય તો પછી એકજ સ્થલે મોટી જગ્યા હોવાની જરૂર નહીં પડે અને એકાદ મેડા જેટલી જગ્યા હોય તો ધણું થઈ પડે અને તેટલી જગ્યા તો હું ધારૂં છું કે આપણા શ્રીમાન બંધુઓના મકાનો ધણાં ખાલી પડી રહેલાં હોય છે તેમાંથી પોતાની બહેનોના લાભ માટે તેવો એકાદ લાભ કાઢી આપે તો ખસ છે. તેમજ તેના શિક્ષણ માટે થોડું ખર્ચ કરવાનું હોય તે માટે પણ ગોઠવણ કરવાની તેજ લક્ષ્યાંશ થોડા મિત્રો મળી માથે લે તો તે પણ બની શકે તેવું છે.

બીજું શિક્ષણ ક્રમ—દરેક જુદા જુદા વિષયોનું જ્ઞાન લેવાને તેમને અવકાશ પણ હોતો નથી તેમજ કેટલીકવાર તેની જરૂર પણ હોતી નથી.

તેથી વાંચન—ભાષાજ્ઞાન સારું આપવાની જરૂર છે. એકાદ બે ચાપડીના વાંચન સાથેજ બીજાં પુસ્તકોનું વાંચન તેઓને ઉપયોગી થઈ પડે છે. અને તેવી રીતે વાંચનનો રસ પાડવાથી શિક્ષણ ઓછું હોવા છતાં જ્ઞાન વધારે મેળવી શકે છે.

લખવાનું જ્ઞાન સારું લખતાં આવડે તેવું આપવું જરૂરનું છે. હિસાબી જ્ઞાન વધારે નહિ પણ છેકજ થોડું કે જે રોજ વ્યવહારમાં ઉપયોગી થઈ પડે છે; જેવું કે, કુશકી ફાતરાં વેચવામાં, દુધ, દહીં શાક, દયાળું વિગેરેના પૈસા આપવામાં જરૂર પડે છે તેને માટે આપીએ તો ખસ છે.

ભૂગોળ, ઇતિહાસનું લેસન તરીકે અભ્યાસ કરવાની જરૂર લાગતી નથી, પરંતુ પોત પોતાના દેશની વિગતો શિક્ષણ આપનાર બાઈ અકવાડિયામાં થોડા કલાક કહી જાય તો વાતના રૂપમાં જાણી શકે. પોતાનાજ ગામની કેટલીક મુખ્ય જાણવા લાયક જગ્યાઓ, હુન્નર ઉદ્યોગ સંબંધિ હકીકતો, આપણા દેશમાં થઈ ગયેલા નામાંકિત પુરૂષો અને સ્ત્રીઓનાં ચરિત્રો, તેમનાં કયા કયા મુખ્ય ગુણ હતા, આપણે તેમાંથી શું લઈ શકીએ તેમ છે વિગેરેનું બુદ્ધિને કાંઈક ફળવવામાં મદદગાર થઈ પડે તેવું જ્ઞાન અપાય તો ઠીક.

આરોગ્ય સંબંધીનું જ્ઞાન—જો કે નિરક્ષર ઔરોગ્યોને વાંચતાં લખતાં શીખવવું એ જરૂરનું છે પરંતુ તે સાથે આ જ્ઞાન તો મુખ્ય કરીને આપવાની જરૂર છે. નિશાળોમાં બાળાઓને અપાય છે તેવું શિક્ષણ તરીકે નહિ પણ વાર્તાના રૂપમાં તે અપાવું જોઈએ અને તેનો સાર તેમને પૂછાય તો તેઓ કેટલું સમજ્યા છે તેનો ખ્યાલ આવી શકે.

દરેક ગતનું જ્ઞાન મેળવવાને તેમની ઇચ્છા હોતી નથી, તેની જરૂરીઆત પણ તેઓ સમજતાં નથી તેથી અભ્યાસ તરીકે તો ફક્ત વાંચતાં અને લખતાં શીખશે, પણ આ ઉપરાંતના વખતમાં તેઓને આરોગ્ય સંબંધી બોધ મળ્યો હોય તો દેશને ધણો લાભ થઈ શકે. આપણાં ઔરોગ્ય અજ્ઞાનતાને લીધેજ મૃત્યુ પ્રમાણુ વધારે આવે છે.

આરોગ્ય સંબંધિના શિક્ષણની અંદર મુખ્ય મુખ્ય બાબતોજ તેમને વધારે સમજાવવી. બળીઆ, ઓરી, અછબડા જેવા ચેપી રોગો બાળકોને કેવી રીતે અસર કરે છે તે વખતે રાખવાની સાવચેતી, બાળકોને વધારે ખોરાક આપવાથી, કપડાં નહીં પહેરાવવાથી,

ગમે તેવી ગંદી જગ્યામાં રમવા દેવાથી, રોજ ન નવરાવવાથી શું નુકશાન થાય છે આવી બાબતો ઉપર તેમનું લક્ષ દોરવાની જરૂર છે.

શિવણ કામમાં ચણીઆ, ચોળી, ઝલલાં શીવતાં તથા ચીંગડું દેતાં, તુણતાં, બખીઓ ઓટણ કરતાં શીખવવું જોઈએ.

આ ઉપરાંત હમેશાં અડધો કલાક કોઈપણ સારું પુસ્તક વંચાય અને શિક્ષણ લેવા આવનાર દરેક જણુ તે સાંભળે તેવી ગોઠવણ થાય તો તેમાં વધારે લાભ થાય તેવું છે.

જેમ કથા વંચાતી હોય ત્યાં આપણા લોકોનાં જૈરાં ભાગ લે છે તેમ આ સાંભળવાને માટે પણ આવવા માંડશે.

વળી અઠવાડિયામાં એક વખત જે લત્તામાં આવી કલાસો હોમ તે લત્તામાં રહેનારા એચાર મિત્રોએ મળી કોઈ શિક્ષિત બાળકને આમંત્રણ કરી જુદા જુદા વિષયો ઉપર ભાષણ આપાવવું. જેથી લાજવા નહીં આવનાર બાળકો પણ લાભ મેળવી શકે.

જેમ અને તેમ બાળ શિક્ષકોજ રાખવાં.

ત્રીજું શિક્ષણનો વખત હમેશાં બપોરના એકથી ત્રણ અથવા એકથી ચાર વાગતાં સુધીનો હોય તો ઠીક પડે. આ વખતમાં દરેક જૈરાં નવરાં હોય છે અને કાંઈ કામ ન હોવાથી કાંઈને કાંઈ કુચલીમાં, લઢવામાં, ઉધમાં એમ વખતને નકામો ગુમાવે છે. મજૂરી-આત વર્ગ શિવાય દરેક જૈરાંને આ વખત અનુકૂળ આવે તેવો છે.

પ્રથમ એક જે જૈરાંને આગેવાની તરીકે ભાગ લેવા સમજાવી આવતાં કરવાં એટલે તેની પાછળ બીજાંઓ પણ આવશે. અને કદાચ બપોરના વખતમાં કામ કરવાનું હશે તો તે પણ આ બાબતમાં રસ પડવાથી વહેલું મોકું કરવાની ગોઠવણ કરતાં શીખશે. અને આજસુપણું તેમજ અનિયમિતપણું આવા શિક્ષણની ગોઠવણ થવાથી દૂર થઈ શકશે.

આ પ્રમાણે નિરક્ષર સ્ત્રીઓ માટે જુદા જુદા લત્તાઓમાં અનુકૂળ વખતે ઉપયોગી શિક્ષણ આપવા માટે ગોઠવણ કરવામાં આવે તો, તે સ્ત્રીઓને લાભ છે એટલુંજ નહીં પરંતુ તેમની પ્રજાને પણ વધારે ફળવણી લેવાની તક તે માતાઓ આપશે એ વિશેષ લાભ છે.

હવે બીજી બાબત પ્રાથમિક શિક્ષણ પુરું કરી રહ્યા બાદ તે બાળાઓનું શિક્ષણ ચાલુ રહે અને લીધેલું શિક્ષણ દઢ થાય તેમજ તેમાં વૃદ્ધિ થાય તે માટે વિચારવાની છે.

એક તો ઉપર બતાવ્યા પ્રમાણે જુદા જુદા લત્તાઓમાં તેમને માટે પણ કલાસો ખોલવાની જરૂર છે. તેવા કલાસો દરેક લત્તામાં ન બને તો જે ત્રણ લત્તાઓની મધ્યમાં ખોલવા જોઈએ. કેટલીક વખત હાથમાં પુસ્તક લઈ લાજવા આવવું તેમજ દૂરના જીલ્લામાં લાજવા જવું એ આપણાં વ્યવહારની રીતથી મોટી ઉમરની સ્ત્રીઓને સંકેચ પમાડે છે. તેથી જે આવી હોમ કલાસો ખોલવામાં આવી હોય તો તેમની ફળવણી અટકે નહીં. અને ફેલાવો કરી શકાય.

શિક્ષણ તરીકે પણ ભાષા જ્ઞાન સંગ્રહીત બનાવવાને પ્રયાસ કરવો જરૂરનો છે.

ગણિત ઉપયોગી ચાલી ગયેલું હોવાથી ખાસ જરૂર પડે તો થોડું શીખવવું જોઈએ.

ઈતિહાસ ભૂગોળમાં ઉપયોગી બાબતો ઉપર ધ્યાન અપાવવું. આરોગ્ય, સંબંધી જ્ઞાન, તેમજ બીજા ઉપયોગી વિષયો ઉપર જરૂરીઆતના પ્રમાણમાં ફેલાવો થાય તો ઠીક.

ખાસ કરીને તેઓમાં ફળવણી ફેલાવવા વખત બેરોરનો રાખવો. અઠવાડિક ભાષણો દ્વારા જેમ અને તેમ તેનો ફેલાવો વધારે થશે એવું જણાય છે. તેથી સારાં ફળવાયલાં બહેનો મારફત તેવાં ભાષણો જુદા જુદા વિષયો ઉપર અપાવવાં, અને તેમાં આવા કલા-સોમાં શીખવા આવનાર નિયમિત હાજરી લે તેવી ગોઠવણ કરવી.

વર્તમાનપત્રો ને પુસ્તકાલયોનાં વાંચનનો શોખ ઉપજાવવાં અને તે વાંચવા મળે તેવી વ્યવસ્થા કરી આપવી જોઈએ.

આ પ્રમાણે કરવાથી શિક્ષણની મજબુતી બંધારે અને નિશાળો છોડ્યા બાદ નકામો ગુમાવાતો વખત ઉપયોગમાં આવી શકશે, તેઓમાં ફળવણીનો ફેલાવો કરવાની ધારણા છે તે ફલીભૂત થશે.

આજના વિષયમાં એકજ બાબત મુખ્ય જોવાની છે અને તે મોટી ઉમરની સ્ત્રીઓને ફળવણી લેવા માટે કઈ કઈ અગવડો પડે છે એટલે તે દૂર કરવાનાં સાધનો તૈયાર કરી આપવાં.

આને માટે પુરુષ વર્ગનેજ ખાસ કરીને પોતાનું હૃદય ચોક્કસ કરવાની જરૂર છે. કેટલીક સ્ત્રીઓને ફળવણીની જરૂર જણાય છે પણ પુરુષવર્ગ તરફનીજ અનુકૂળતા નથી. જો કે પુરુષો બહાર બહાર કુંકે છે કે ફળવણી આપો, ફળવણી આપો, પણ તેમને કેવી રીતે અનુકૂળતા કરી આપવી તે તરફ લક્ષ અપાતું નથી. તેથી દરેક બંધુઓ પોતાની પુત્રીઓ, બહેનો અને સ્ત્રીઓને પડતી અગવડો દૂર કરવાનું માથે લે તો તે અગવડો દૂર થાય તેવી છે.

(૯) શિક્ષિકાઓની ટ્રેઇનીંગનો પ્રશ્ન—એ વિષય ઉપર બેલતાં ના. ગુટલાલ ગોપીલાલે જણાવ્યું કે, સ્ત્રી ફળવણીના પ્રસાર માટે વધારેને વધારે સ્ત્રી શિક્ષિકાની જરૂર છે, એમ આપણે ચોમેર સાંભળીએ છીએ, તેથી તહેમની ટ્રેઇનીંગ વિષે આપણે વિચાર કરવો જોઈએ. હાલ આપણા ઇલાકાના દરેક વિભાગમાં એક શીમેલ ટ્રેઇનીંગ કોલેજ છે. તહેમાં દાખલ થવા માટે ગુજરાતી ૫ મું ધોરણ પાસ કરીને એક ખાસ પ્રવેશક પરીક્ષામાં શિક્ષિકાને ફતેહમંદ થવું પડે છે. નિશાળોમાં જે રીતે તહેમને વિષયો શીખવવાના છે, તે ઉપર આ કોલેજમાં જોઈએ તેટલું ધ્યાન આપી શકાતું નથી કારણકે ઘણા વિષયોનું જ્ઞાન આપવામાંજ ઘણોખરો વખત જાય છે. યોગ્ય શિક્ષિકાઓની સંખ્યા વધારવાને વધારે ટ્રેઇનીંગ કોલેજની જરૂર છે. હાલ જગાની તાલુકા લીધે-ઘણી ઉમેદવારોને પાછું જવું પડે છે. સંખ્યાની બાબતમાં એક બીજો પણ બાધ છે. ફળવણી ખાતાના હાલના નિયમ પ્રમાણે પોતાના કાયદેસર વાલીની પરવાનગી શિવાય કોઈ બાધને દાખલ કરી શકાય નહિ. હવે જો દાખલ થવા આવનાર બાધ કોઈ મહેતાજીની પત્ની કે પુત્રી હોય તો કોઈ વાંધો પડતો નથી. ઘણી વિધવાઓ પણ આવે છે, અને તેમના સંબંધમાં પણ બહુ મુશ્કેલી નડતી નથી. પણ ત્રીજો વર્ગ વગર વાંકે તબક્કેલી સ્ત્રીઓનો હોય છે. તેમને દાખલ કરવા માટે

તેના પતિની સંમતિની જરૂર પડે છે. અને તે મેળવવી ઘણીજ મુશ્કેલ છે. માટે પરવાનગી વિષે આ નિયમ જે દૂર કરવામાં આવે તો શિક્ષિકાઓની સંખ્યામાં વધારો થાય. આજ સ્ત્રીઓના નિર્વાહનો આધાર આ ધંધા ઉપરજ હોય છે. માટે તે દૃષ્ટિથી પણ આ વાત જોવી જોઈએ. ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં દાખલ થતી વખતે જે કરાર કરવામાં આવે છે, તે અનુસાર જે તે બાઇ શિક્ષણ પુરૂ થયા પછી ભણાવવાને ના મરજી ખતાવે તો સ્કોલર-શીપના પૈસા પાછા આપવાને તે બંધાએલી રહે છે. પરંતુ આ માટે વાલીનીજ જરૂર નથી પણ કોઈપણ સારો માણસ જામીન થઈ શકે. મહારા અનુભવ પ્રમાણે સ્ત્રીઓનાં મગજ કાંઈ નીચી ભૂમિકાનાં નથી, છતાં પુરૂષ શિક્ષકોના કરતાં સ્ત્રી શિક્ષકોનો અભ્યાસક્રમ વણાજ નીચો રાખવામાં આવ્યો છે. ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં શિક્ષણશાસ્ત્ર શિખવવું જોઈએ તેને બદલે તેમને પોતાનેજ શિખવવામાં ઘણો વખત જાય છે. માટે જે વધારે ભણેલી સ્ત્રીઓને દાખલ કરવામાં આવે તો ઠીક પડે. માધ્યમિક શાળાઓને લગતી જુદી ટ્રેઇનીંગ કોલેજ પણ જોઈએ. હાલની મુંબાઇની કોલેજમાં સ્ત્રી શિક્ષકોને અનુભવને માટે જે કન્યાશાળા આપવામાં આવે તો તેમને વધારે અનુકુળ થાય. આમ છતાં સારી સ્ત્રી શિક્ષકોની ગેર-હાજરીમાં પુરૂષ શિક્ષકોનો લાભ લેવો જોઈએ. સ્ત્રીઓની વ્યવસ્થા નીચે પુરૂષ શિક્ષકો હોય તો હરકત નથી. ખાનગી ક્લાસોમાં પણ ટ્રેઇનીંગ આપી શિક્ષિકાઓ તૈયાર કરવી જોઈએ.

(૧૦) કન્યાશાળાઓનું ઇન્સ્પેક્શન—એ વિષે બોલતાં રા. રામમોહનરાયે કહ્યું કે ક્ષેત્રવણી ખાતેનો હું અનુભવી નથી. પરંતુ ઇન્સ્પેક્ટરોની સ્ત્રીશિક્ષકો તરફ વર્તણુક સ્થાપે મ્હને ઘણીજ ફરીઆદો મળેલી છે. આ અનિષ્ટ સ્થિતિમાં સુધારો કરવા માટે પ્રથમ તો સ્ત્રી શિક્ષકોનો દરજ્જો વધારવો જોઈએ. પણ ખરો ઉપાય તો એ છે કે કન્યાશાળાઓનું ઇન્સ્પેક્શન સ્ત્રી ઇન્સ્પેક્ટરોને સોંપવું જોઈએ. અને તે કાર્ય માટે જે દેશી બાઇઓ ન મળે તો તે જગ્યાએ યુરોપીઅન બાઇ નીમવાને કાંઈ વાંધો નથી.

આખી ચર્ચાનો ઉપસંહાર કરતા પ્રમુખ સૌ. વિદ્યાગૌરીએ કહ્યું કે બે દિવસનું આપણું વિવેચન કાંઈ નિરર્થક ગયું નથી, જે કે મતભેદ તો ઘણા વિષયોમાં રહ્યા છે. ખાસ કરીને કન્યાઓ માટે જુદા અભ્યાસક્રમ વિષે ઘણા વિરોધી મત જણાવવામાં આવ્યા છે. આથી ચર્ચાનો સાર લેતાં એટલું તો સિદ્ધ છે કે જેમ અને તેમ શિક્ષણનાં દ્વાર ખુલાં કરવાં જોઈએ, અને તે માટે જુદી જુદી જાતની શાળાઓ ઉઘાડવાને પણ હરકત નથી. જેને જ્યાં યોગ્ય લાગશે ત્યાં તે શિક્ષણ લેશે. હાલની સરકારી શાળાઓમાં જેમને ન ફાવતું હોય, ત્હમને માટે જુદી વ્યવસ્થા કરવાની જરૂર છે. સૌ. શારદાબહેને વિચારપૂર્વક જણાવ્યું છે કે સ્ત્રીઓ માટે જુદા જુદા અભ્યાસક્રમની જરૂર છે. તેમ હોય તો જુદા ખાતાં કાઢવાં જોઈએ. આમ ગમે તેવી યોજના કરવામાં આવે તો પણ આશય તો હંમેશાં ઉંચો રાખવો જોઈએ. કદાચ વ્યવહારમાં ન મૂઝી શકાય તો Second best થી સંતોષ માનવો જોઈએ. કોલેજમાં શિક્ષણ જેમણે મેળવ્યું હોય તેઓ પુરૂષોની સામે લડશે એવું કાંઈ નથી. માટે બે જાતિઓ વચ્ચે વિરોધ વધે એવી દલીલ સ્ત્રીઓની ઉંચી ક્ષેત્રવણી સામે રજુ ન કરવી જોઈએ. સ્ત્રીઓ પુરૂષોને કેમ વધારે ઉપયોગી થાય એ દૃષ્ટિથી નહિ પણ પોતાના સમાજ અને દેશને કેમ વધારે ઉપયોગી થાય એ દૃષ્ટિથી ત્હમની ફલવણીનો નિશ્ચય કરવો જોઈએ.

પોતાની કલવણીની જરૂરીઆતો વિષે સ્ત્રીઓનેજ માગણી કરવા દો, અને જો તે જુદા ક્રમ માગે તો તેમને ખુશીથી આપો. કલાતું જ્ઞાન સ્ત્રીઓના પ્રદેશમાં હોવાથી તે તેમને આપવું જોઈએ. ઇન્સ્પેક્શન વિશે રા. રામમોહનરાયે જે હકીકત કહી છે તે ધ્યાનમાં લેવા યોગ્ય છે.

અંતમાં એ સંમેલન બોલાવવા માટે પરિષદના કાર્યવાહકોને ઉપકાર માનીને તેમજ પોતાને પ્રમુખપદ આપવા માટે આખી સભાનો આભાર માનીને પોતાનું ભાષણ સમાપ્ત કર્યું હતું.

પ્રમુખનો ઉપકાર માનવાની દરખાસ્ત મુકતાં ડો. હરિપ્રસાદે જણાવ્યું કે જ્યારે જ્યારે આવા સંમેલનોમાં ભાગ લેવાને તેમને આપણે વિનંતિ કરીએ છીએ ત્યારે તેઓ આનંદથી સ્વીકાર કરે છે. પોતાના આદર્શથી તેમજ સમાજસેવાથી સ્ત્રીઓની કળવણીને આ શહેરમાં તેમણે ધણો વેગ આપ્યો છે. રા. હીરાલાલ પારેખે તે દરખાસ્તને અનુમોદન આપ્યું હતું. અને તે પછી સંમેલનનું વિસર્જન થયું હતું.



પરિશિષ્ટ પ.

પ્રાથમિક શાળાઓના શિક્ષકોનું સંમેલન.

આ પરિપદ્ધતિ અંગે પ્રાથમિક શિક્ષણના કેટલાક સવાલો ચર્ચવાને અત્રેની પ્રાથમિક શાળાના કેટલાક શિક્ષકોનું સંમેલન તા. ૧૫ મી ઓક્ટોબરના દિવસે મેળવવામાં આવ્યું હતું. પ્રો. હરિલાલ માધવજી ભટ્ટને પ્રમુખસ્થાન અપાયા બાદ ચર્ચા શરૂ થઈ હતી.

૧ અભ્યાસક્રમની યોગ્યતા:

એ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે બાળવર્ગ માટે તો કંઈ કહેવાનું નથી. પરંતુ પહેલા ધોરણમાં આંક ઓછા કરવા નોંધાયે. તે પ્રમાણે બીજા ત્રીજા ધોરણમાં પણ ગણિતનો ક્રમ જરા હલકો હોવો નોંધાયે. ડ્રોઇંગ અને કસરત માટે જુદા શિક્ષકો હોવા નોંધાયે તથા અને તો વર્ગવાર નહિ પણ વિષયવાર શિક્ષકો હોવા નોંધાયે. અન્ય શિક્ષકે જણાવ્યું કે વડોદરા રાજ્યની માફક અહીં ધોરણોમાં નીતિનું શિક્ષણ આપવું નોંધાયે. ઇતિહાસના સંબંધમાં તેમણે કહ્યું કે હાલનો ઇતિહાસ મુસલમાન કાળથી મોટે ભાગે શરૂ થતો હોવાથી આપણી અધોગતિ અને પરાધીનતાની છાપ વિદ્યાર્થીઓના મન ઉપર પડે છે. દેશના પ્રાચીન ઇતિહાસની ઘણી વધારે વાતો શિખવવી નોંધાયે. ડ્રોઇંગનો ક્રમ નાલાયક છે કારણ કે પહેલાજ ધોરણમાં સીધી આડી લીટીથી ક્રમવાર શરૂઆત કરવાને બદલે ચકલી, પોપટ, અગલુ વિગેરે ચિત્રવાનું કહેવામાં આવે છે. બીજા એક વક્તાએ કહ્યું કે હાલના અભ્યાસક્રમમાં કંઈ નવા વિષયો ઉમેરવાના નથી પણ તેની વહેચણીમાંજ ફેરફાર કરવાની જરૂર છે. જે હસ્તકળાનું શિક્ષણ પ્રાથમિક શાળામાં આપવું હોય તો ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં તેની શરૂઆત કરવી નોંધાયે. પહેલા ધોરણમાં ગણિતનો ક્રમ હલકો કરવાની સૂચનાને તેમણે અનુમોદન આપ્યું હતું. બીજા ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે બાળવર્ગમાં દસ ઉમેરવાનું અને બાદ કરવાનું બરાબર શિખવી શકાય નહિ. બીજા ધોરણમાં સ્થાનિક ભૂગોળ જે ગામડાની હોય તો ઘણી સહેલી હોય પણ જે અમદાવાદ શહેરના અટાપટા રસ્તા અને ગલીકુંચી પૂછવામાં આવે તો તે યોગ્ય નથી. ક્રમમાં સહેલી ત્રીરાશી બહુરાશી ન રાખવી નોંધાયે કારણ કે કોઈ દાખલો પરીક્ષકને સહેલો લાગે તે બીજાને અધરો જણાય. ત્રીરાશી સંપૂર્ણ શિખવાય ત્યાંજ રાખવી નોંધાયે. ડ્રોઇંગ છ ધોરણ સુધી ઐત્થીક વિષય છે એટલે તે ઉપર બરાબર ધ્યાન આપી શકાતું નથી. અને જતાં સાતમા ધોરણમાં તે ફરજિયાત વિષય છે. બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે બાળવર્ગમાંના બાળકો દશ સુધી ઉમેરી શકે પણ બાદ કરી શકે નહિ. પહેલા ધોરણમાં આંકના ઘણા કપરા સવાલો પરીક્ષકો પૂછે છે માટે તે સંબંધમાં સુધારો થવો નોંધાયે. ત્રીજા ધોરણના ગણિતમાં પણ સરવાળા બાદબાકી વગેરેના ઘણાજ મિશ્ર હિસાબ પૂછવામાં આવે છે, જે વિદ્યાર્થીઓને ઘણા અધરા લાગે છે.

૨ પાઠ્ય પુસ્તકો.

એ વિષે એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે બાળપોથી તો ઠીક છે. પરંતુ પહેલી ચોપડીમાં બધા પાઠ અને ખાસ કરીને પદાર્થ પાઠ ઘણા લાંબા છે જેથી દરેક શીખવતાં એ ત્રણ દિવસ થઈ જાય છે. જે કેટલીક વસ્તુઓ વિષે પાઠ લખવામાં આવ્યા છે તે અહીંયાં મળતા નથી એ એક મોટી મુશ્કેલી છે. ભૂગોળના પાઠ્ય પુસ્તકો ભાગ ૧ લો અને ૨ ને બન્ને શિક્ષણ માટે યોગ્ય નથી. ગામડાની રાજકીય ભૂગોળ આપવી જોઈએ. કાર્ય કારણનો સંબંધ પણ બતાવવો જોઈએ જેથી મનુષ્યના જીવન ઉપર થતી હવા પાણીની અસર ખરાબર સમજી શકાય. ઓ. પ્રિન્સીપાલ પ્રાન્જપેના દ્વારા પ્રમાણે પાઠ્ય પુસ્તકો પસંદ કરવાની સત્તા હેડ માસ્ટરને હોવી જોઈએ. તેમણે પૂછ્યું કે માર્સ ડનના જેવો નિસત્વ ઇતિહાસ શા માટે મંજૂર કરવો જોઈએ? અને ભરતખંડનો સરળ ઇતિહાસ શા માટે શીખવવાને યોગ્ય ગણવો જોઈએ નહિ? સાતમા ધોરણની વાંચનમાળાના પદાર્થ પાઠ ઘણા સખત છે તે સહેલા થવા જોઈએ. અન્ય શિક્ષકે જણાવ્યું કે હાલ વાંચનમાળામાં પાઠોના ભાગ કરવામાં આવેલા હોવાથી તે પુસ્તકમાં આપેલા ક્રમમાં નહિ પરંતુ એક પહેલા ભાગમાંથી, એક બીજામાંથી, એક ત્રીજામાંથી એમ શીખવવાની જરૂર પડે છે, માટે પહેલાની માફક બધી જાતના પાઠની સેળભેળ કરવી જોઈએ. કવિતાઓ ઘણીજ વિચિત્ર છે: દાખલા તરીકે બકરીનું બચ્ચું અને ‘પિતાની કુહાડી.’ અને બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે સાતમા ધોરણની ચોપડીની પહેલી કવિતા જે કવિ ન્હાનાલાલે બનાવી છે તે તો થોડાજ શિક્ષકો સમજી શકે તો પછી વિદ્યાર્થીઓને તો કેમજ શીખવી શકાય. બીજા શિક્ષકે ઉમેર્યું કે પાંચમી ચોપડીમાં કવચિત ઘણા સૂક્ષ્મ વિચારો છે તો કવચિત ઘણીજ અણુઘડ ભાષા નજરે પડે છે. એક ગૃહસ્થે જણાવ્યું છે કે આપણી વાંચનમાળા હિંદી અને બંગાળી કરતાં તો વધારે સારી છે એવો મારો અભિપ્રાય છે. છતાં એમ કહેવું જોઈએ કે કવિતાની પસંદગી ઘણીજ ખરાબ છે. ઘણી કવિતાઓમાં કાંઈ જાતનું માપ કે બંધ નથી. ‘સતનું ચિત ચિંતન રે કરવું,’ ‘રચના રચનારની,’ વગેરે કવિતાઓ અર્થહીન છે. આમાંની બીજી કવિતા વિષે કહેવામાં આવ્યું છે કે તે એક મનોમત્ત તરીકે શીખવવાની છે. Longfellow's Psalm of Life નું ભાષાંતર ઘણુંજ ખરાબ અને અનિષ્ઠ છે. અખાની કેટલીક તત્વજ્ઞાનની કવિતાઓ છોકરાઓને સમજાવી શકાય એવી નથી. છઠ્ઠી અને સાતમી ચોપડીના પદાર્થપાઠ ઘણા કઠિન છે તેને બદલે ઘણા સહેલા પાઠ મુકવા જોઈએ. હમણાં ઇતિહાસના ક્રમમાં થયેલા ફેરફારને લીધે સાતમી ચોપડીના ઇતિહાસના પાઠ છઠ્ઠી ચોપડીમાં મુકવામાં આવ્યા છે. એકંદર ચિત્રો પણ ઘણાં ખરાબ અને અનુચિત છે. અન્ય ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે વ્યાકરણના એક પુસ્તકની ઘણીજ ખોટ છે તે લખાવું જોઈએ. વળી પુસ્તકોની વારંવાર નવી આવૃત્તિ થાય છે એથી એક જણની ચોપડીનો ઉપયોગ બીજો વિદ્યાર્થી કરી શકતો નથી. પાંચ કે દશ વર્ષ સુધી તેમાં કાંઈપણ ફેરફાર ન થાય એવો નિયમ થવો જોઈએ. અન્ય શિક્ષકે જણાવ્યું કે વ્યુત્પત્તિના સારા પુસ્તકની જરૂર છે અને છઠ્ઠા અને સાતમા ધોરણની ભૂમિતી ઘણીજ અધરી છે. બીજા એક શિક્ષકે કહ્યું કે નેપ્યુલા સયં અને ગ્રહો વિષે જે પાઠ છે તે સમજી શકાય એવા નથી. ગોખલે સોસાઈટીના એક સભાસદે જણાવ્યું કે શાળાપત્ર વિષે કાંઈ શિક્ષકે કાંઈ કહ્યું નથી એ નવાજભરેલું છે. તેમાં હાલ શિક્ષકોને ઉપયોગી થાય.

એવી થોડીજ બાબતો આવે છે માટે તે સંબંધમાં ચર્ચા કરવા પરિષદને હું ભલામણ કરું છું. એક શિક્ષકે કહ્યું કે લાલશંકરનું ગણિત વર્ષો પહેલાં રચાએલું હોવા છતાં તે હજી સુધી કેમ શિખવવામાં આવે છે તે સમજાતું નથી. દેશી નામની પ્રેમચંદ કરમચંદની ચોપડીમાં પણ ઘણા સુધારો થવો જોઈએ કારણ કે હુંડીનામા વીગેરે અધરી બાબતો તેમાં મુકવામાં આવી છે. પાંચ પૈસાની કિંમતની આરોગ્ય વિદ્યાને બદલે આરોગ્ય વિજ્ઞાનની પાંચ આનાની ચોપડી દાખલ કરવામાં આવી છે અને કારણરૂપે જણાવવામાં આવ્યું છે કે પહેલી ચોપડી હવે મળતી નથી. હાલ ગુજરાતી ભાષામાં નિબંધ લેખન પણ ખરાખર શીખવવામાં આવતું નથી. જે કાગળો લખાવવામાં આવે છે તેમાં સ્વસ્તિશ્રી વગેરેની જુની શરૂઆતજ રાખવામાં આવે છે. અન્ય સદગૃહસ્થે જણાવ્યું કે વાંચનમાળાની ચોપડીમાં શુદ્ધિપત્ર નજ હોવા જોઈએ જ્યારે હાલ દરેક પુસ્તકમાં લાંબુ શુદ્ધિપત્રક નજરે પડે છે અને તે ઉપરાંત કેટલીક વધારાની ભૂલો પણ દેખાય છે.

૩ પરીક્ષાની પદ્ધતિ.

એ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે આ વિષયને અભ્યાસક્રમ તેમજ પાઠ્ય પુસ્તકો સાથે ઘણોજ સંબંધ છે. અનુભવ ઉપરથી એમ જણાય છે કે પ્રાથમિક શાળાના બાળ વિદ્યાર્થીઓ પાસે પરીક્ષકો ઘણીજ મોટી આશા રાખે છે. સાતમા ધોરણમાં ગણિતના બહુ અધરા દાખલા નહિ મુકવા જોઈએ. પરીક્ષાનું માપ કેટલું રાખવું જોઈએ એ વિષે પરીક્ષકોને ખરાખર ખબર હોતી નથી. એ પણ ધ્યાનમાં રાખવાનું છે કે ડેપ્યુટી અને શિક્ષકો વચ્ચે ઘણીવાર પરિક્ષાના સંબંધમાં તકરાર થાય છે. અને જો અધરા સવાલો પૂછવાથી પરિક્ષામ ખરાબ આવે તો શિક્ષકને ઘણુંજ નુકશાન થવાનો સંભવ રહે છે. આસીસ્ટન્ટ ડેપ્યુટી પરીક્ષકોને શિક્ષણના વિષયોનું ખરાખર જ્ઞાન પણ હોતું નથી. તેમાંના આશરે નેતું ટકાને દેશી નામ આવડતું નથી. આશરે એંસી ટકાને ગણિતનું જ્ઞાન હોતું નથી અને લગભગ ૭૫ ટકાએ વાંચનમાળાના પુસ્તકો વાંચ્યાં હોતાં નથી. શિક્ષણનો બધો આધાર પરીક્ષા ઉપરજ રહેતો હોવાથી તેઓ પોતેજ જ્ઞાન સંપન્ન હોવાની જરૂર છે, હાલ તો તેઓ પોતે કોઈપણ વિષયનો કથિત પાઠ ભાગ્યેજ આપી શકે. અન્ય શિક્ષકે કહ્યું કે એક શાળાની પરીક્ષા પરિક્ષક ત્રણ દિવસમાં લે, જ્યારે શિક્ષક વિદ્યાર્થીઓના સંબંધમાં આખું વર્ષ રહી શકે તો તેમાંથી પરીક્ષા લેવાને વધારે લાયક કાણ ? હાલની કઠિન પરીક્ષા પદ્ધતિનું પ્રમાણ વિદ્યાર્થીઓના તાર કહાડવામાં આવી રહી છે. હાલ તો પરિક્ષક એક ગામમાં સવાલ પૂછે તેની ખબર આસપાસના ગામમાં ફરી વળે છે અને તે અનુસાર તેમને ગોખણ પટ્ટીથી તૈયાર કરવામાં આવે છે. ભાષાની વ્યુત્પત્તિ વિષે પણ હાલ ઘણા કઠિન સવાલો પૂછવામાં આવે છે. હાલની શિક્ષણપદ્ધતિથી શિષ્યોનાં લોહી ચૂસાય છે એમ તેમનું કહેવું હતું. જો કોઈ માસ્તર પરિક્ષકને કાંઈ કહેવા જાય તો તે તેમને ચૂપ રહેવાનું કહેવામાં આવે છે. પાસ થતા વિદ્યાર્થીઓના ટકા ઉપરથી તેમના શિક્ષણની કીમત કરવામાં આવે છે એથી પરીક્ષકો આગળ મહેતાજીઓ ધ્રુજે છે.

અન્ય શિક્ષકે કહ્યું કે હાલની રિથિતિમાં નથી મહેતાજીઓનો દોષ કે નથી પરિક્ષકોનો દોષ, પણ જમાનાનો દોષ છે. ઇંગ્લાંડમાં બાળવર્ગમાં પૂજાતા પ્રશ્નોને જોઈને પરીક્ષકો

અહીંઆં પણ તેવા પ્રશ્નો પૂછે છે. પણ એમણે ધ્યાનમાં રાખવું નેહએ કે ઈંગ્લાંડના અને અહીંઆંના શિક્ષકો અને સાધનો વચ્ચે ફેર છે. ઈંગ્લાંડમાં સરવાળા બાદબાકી સમજાવવા માટે મિશ્રબળી જેવી વસ્તુના સંખ્યાબંધ આકાર પાટીયા ઉપર ચીતરવામાં આવે છે. પણ અહીંઆં માસ્તરને ડ્રોઇંગ ન આવડતું હોવાથી મોઢેથીજ બધું શીખવવામાં આવે છે. શિક્ષણના સંબંધમાં પણ તેમણે કહ્યું કે કેટલેક સ્થળે કેદીના ઉપર રૂ. ૧૦ નો ખર્ચ કરવામાં આવે છે ત્યારે અન્ડ્રેઈન્ડ મહેતાજીને રૂ.૧૦ નવ રૂપિયા આપવામાં આવે છે. અન્ય ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે ખર્ચ નેતાં આસીસ્ટન્ટ ડેપુટી એન્ડ્યુક્શનલ ઇન્સ્પેક્ટરે મુલાકાત લઈનેજ સંતોષ ન માનવો નેહએ પણ શિક્ષક પાસે પાઠ લેવડાવવા નેહએ અને નતે પાઠ શીખવવા નેહએ. અથરા વિષયો સહેલાઈથી કેમ શીખવી શકાય એ પણ દેખાડવું નેહએ વિદ્યાર્થીઓના દેખતાં શિક્ષકોને અને શિક્ષકોના સમક્ષ હેડમાસ્તરને એમણે ઠપકો ન આપવો નેહએ અને એકંદરે તેઓ શિક્ષકના સલાહકાર મિત્ર બનવા નેહએ.

૪ ભણાવવાનો સમય અને રજાઓ.

એ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે અર્ધો કલાક સારી રીતે શીખવવામાં આવે તો તે હાલના પાંચ કલાકના શિક્ષણ કરતાં વધારે ઉપયોગી નીવડે. માટે શિક્ષણની સંગીનતા ખાસ ધ્યાનમાં લેવી નેહએ. કેદખાના જેવાં ખરાબ મકાનોમાં કુમળા બાળકોને પાંચ કલાક કે વધારે વખત ગોંધી રાખવામાં આવે અને પછી કેટલીક વાર એક કે બે કલાક ઘેર ટ્યુશન આપવામાં આવે તો પછી તેમની સ્થિતિ કેવી થાય ? સુધરેલા સર્વ દેશમાં બાળવર્ગને ત્રણ કે ચાર કલાક રાખવામાં આવે છે ત્યારે અહીંઆ ઠા. કલાક શીખવવામાં આવે છે. હવે આ બાળકોને રમાડતાં શિક્ષકોને આવડતું નથી તેમ રમવાને માટે ખુદલી જગા પણ હોતી નથી એટલે કલાકો સુધી ખરાબ જગ્યામાં કાંતો તેમને બેસાડી રાખવામાં આવે છે અથવા ગમે તેટલી વાર અગીઆરા ગોખાવવામાં આવે છે. શિક્ષકોનો પગાર ટુંકો હોવાથી તેમને ઘેર ઘણું કામ કરવાનું હોય છે. અને તેથી તેમનાથી કાંઈ તૈયારી થઈ શકતી નથી. છોકરાંઓને ઝટ બી. એ. કરવાનો વિચાર છોડી દઈ આ કેદખાનામાંથી તેમને મુક્ત કરવાં નેહએ. અન્ય શિક્ષકે જણાવ્યું કે અત્રેની શાળાનો વખત હમણાંજ વધારી તે પા. કલાકનો કરવામાં આવ્યો છે. આ ફેરફારનો ખરો અનર્થ શિષ્યાઓમાં સમજાશે. કારણ કે બાળકોને ઘેર જતાં સાંજ પડી જશે. આ અડધો કલાક ફ્રીલ માટે રાખવામાં આવ્યો છે પરંતુ છુટી જગ્યા ન હોય ત્યારે તો ફ્રીલ ફારસ જેવીજ થાય. માટે શાળાનો વખત કમી કરવોજ નેહએ. મકાનો ઘણીવાર ગંદકીમાં હોય છે અને પાસે ઘણી દુર્ગંધ પણ કવચિત્ આવે આવી જગ્યાએ લાંબા સમય સુધી વિદ્યાર્થીઓને બેસાડી મૂકવાથી તેમને ઘણુંજ નુકશાન થાય છે. અન્ય વક્તાએ કહ્યું કે :ઉપરના ધોરણમાં તો પાંચ કલાકનો ક્રમ નેહએ નહિં કે બધા વિષયો પુરા કરી શકાય નહિ. બાળવર્ગ માટે ૧૧ નો ટાઇમ ચોખ્ખો નથી. પહેલાં ત્રણ ધોરણ માટે બારથી ત્રણનો વખત નેહએ. બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે પ્રાથમિક શાળાઓમાં ઉનાળાની રજા પાળવી નેહએ. અને પરિક્ષા ચોખ્ખાસાને બદલે માર્ચ એપ્રિલમાં લેવી નેહએ.

૫ મકાનો.

એ વિષે બોલતા એક વક્તાએ કહ્યું કે જે વખતે બાળકોનાં શરીર ખીલવવાનાં હોય તે વખતે તો તેમને ઘણી સારી જગ્યામાં રાખવાં જોઈએ. પરંતુ હાલનાં મકાનોમાં ક્વચિત્ અંધારું અને ખરાબ હવા હોય છે ત્યારે બાળ અને કસરતશાળા હોતી નથી. આથી છોકરાઓની ઈંદ્રિયો ખિલતી નથી; પણ ઘણીજ દયાઈ જાય છે. રમવામાં છૂટથી વાતચીત કરી શકે એટલી પણ જગ્યા હોતી નથી. એક ઓરડામાં ઘણા વર્ગો બેસાડવામાં આવે છે પણ તેની વચ્ચે પડદા પણ મૂકવામાં આવતા નથી. જ્યારે વધારે સારા મકાનની માગણી કરીએ છીએ ત્યારે જવાબ મળે છે કે પહેલાંના વખતમાં તો ધુળ ઉપર છોકરા બેસતા હતા. બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે અહીંયા બે શાળાઓમાં આશરે છસો છોકરા છે અને જગ્યાની ઘણીજ તુટ પડે છે, જ્યારે નવું મકાન લેવાનું હોય છે ત્યારે તે સોંધા ભાડામાં મેળવવાનું કહેવામાં આવે છે. ટેબલ વગેરે સામાન ઉપર જરા પણ ધૂળ ન હોવી જોઈએ એવી સૂચના હોય છે. પણ ત્રણ રૂપિયાના કન્ટીનજન્ટમાં આખી નિશાળ સી રીતે સાફ કરી શકાય ? એક ઓરડીમાં દોઢસો છોકરા રાખશે તો લવિષ્યના શહેરીઓ કેમ પેદા થશે ? એક એક સદ્ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે જમીન લીપણવાળી હોય ત્યારે ભોંય ઉપર સાદડી શેતરંજ વગેરે પાથરવાની વ્યવસ્થા થવી જોઈએ. એક શિક્ષકે કહ્યું કે અમે દર મહિને ગંદકી દૂર કરવા વિષે કહીએ છીએ ત્યારે સેજસાજ સુધારો થાય છે અને બધું સ્વચ્છ થયું છે એમ અમારે લખી આપવું પડે છે. પણ ફરીથી બીજે મહિને અમારે એ વિષે ફરિયાદ કરવી પડે છે. બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે મ્હારા ક્લાસમાં ૪૭ છોકરાઓ છે તેઓને ઘણી મુશ્કેલીથી ભોંય ઉપર બેસાડી-સમાવી શકાય છે. તો પછી ત્યાં પાટલીઓ કેમ સમાવી શકાય ? એક નિશાળ આકાશોકના કુવાથી કાકડીઆની પોળ સુધી છ કડકે બેસાડવામાં આવી છે.

૬ શાળાઓમાં દાખલ થતા વિદ્યાર્થીઓની વય.

એ વિષે બોલતાં એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે છોકરા ચાર વર્ષનો થાય છે કે તુરત તેને પાંચ ક્લાસ સાચવવા માટે મામાપ નિશાળે મોકલે છે. જુના વખતમાં સાત વર્ષનો નિયમ હતો અને લગભગ ૧૬ વર્ષથી પાંચને બદલે ચાર વર્ષનો નિયમ કરવામાં આવ્યો છે. હવે એજમાં એજ પાંચ વર્ષ પુરાં કર્યા સિવાય કોઈ બાળકને શાળામાં દાખલ કરવું ન જોઈએ. બીજા શિક્ષકે જણાવ્યું કે બાળકોને નિશાળે શા હેતુથી મોકલવામાં આવે છે-સાચવવાને કે ભણવવાને ? જો યોગ્ય શિક્ષકો મકાનો, અને સાધનો હોય તો ત્રણ વર્ષના બાળકને પણ ભણાવી શકાય પણ હાલના સંયોગોમાં તો પાંચ વર્ષનો નિયમ કરવો જોઈએ. બીજા શિક્ષકે ફરીયાદ કરી કે બાળ વર્ગમાં વર્ષના ગમે તે માસમાં નવા છોકરાને દાખલ કરવામાં આવે છે.

૭ છોકરા છોકરીઓને સાથે ભણાવવાના લાભ ગેરલાભ.

એ વિષે વિષે એક શિક્ષકે કહ્યું કે શિક્ષિકાઓ ઘણું ઓછું ભણેલી હોવાથી કન્યા-શાળામાં માત્ર શિખવાતું નથી તેથી જો અગ્નીઆર વર્ષ સુધી છોકરીઓને છોકરાની નિ-

શાળામાં લણાવવામાં આવે તો ખોટું નથી. અન્ય શિક્ષકે કહ્યું કે ધણે ઠેકાણે છોકરા છોકરી-ઓને ભેગાં લણાવવાનુંજ અનુકુળ પડે કારણ કે સાત આઠ છોકરીઓ માટે જુદીજ કન્યા-શાળાઓ ડાઢી શકાય નહિ. બીજા શિક્ષકે કહ્યું કે આ જમાનો ધાર્મિક નથી માટે કન્યાઓને હંમેશાં જુદીજ લણાવવી જોઈએ અને તેમને માટે સારી સ્ત્રી શિક્ષિકાઓ ઉત્પન્ન કરવી જોઈએ.

૮ ઉંચા વર્ગોમાં ઇંગ્રેજીનું શિક્ષણ.

એ વિષે એક શિક્ષકે કહ્યું કે આતું શિક્ષણ ધણુંજ જરૂરનું છે અને તે આપી પણ શકાય જો બીજા વિષયો કમી કરવામાં આવે તો. અન્ય વક્તાએ કહ્યું કે રાજપીપળા સ્ટેટમાં આ પદ્ધતિ દાખલ કરવાથી ધણાં સારાં પરિણામ આવ્યાં છે. ધણા વિદ્યાર્થીઓ પ્રાથમિક ધોરણોનો અભ્યાસ પુરો કરીને ઇંગ્રેજી ચોથા ધોરણમાં દાખલ થયા છે અને ફેટલાક બી. એ. માં પાસ થયાં છે. પ્રાથમિક શાળાના હેડ માસ્તર તરીકે ગ્રેજ્યુએટોને નીમવાની જે દરખાસ્ત મુકવામાં આવી છે તે ધણીજ અયોગ્ય છે. ગુજરાતી ધોરણમાં ઇંગ્રેજીનું શિક્ષણ આપવાને મેટ્રિક કે અન્ડર ગ્રેજ્યુએટને રોકી શકાય પણ તે હેડ માસ્તર હોવો ન જોઈએ. બીજા પાસ ત્રીજા વર્ષના ટ્રેઇનડ શિક્ષકોને મીડલ સ્કુલમાં શિક્ષક તરીકે નીમવા જોઈએ.

૯ શિક્ષકોના પગાર.

એ વિષે એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે રેવેન્યુ વગેરે અનેક ખાતાના નોકરોના પગાર છંછાં ચાલીસ પચાસ વર્ષમાં વધ્યા છે પણ પ્રાથમિક શાળાઓના શિક્ષકોના પગાર આશરે પચાસ વર્ષ પર બાંધવામાં આવ્યા હતા તેમાં કાંઈ વધારો થયો નથી. તેમણે સૂચવ્યું કે સીનીયર શિક્ષકોનો પગાર વધારેમાં વધારે ૭૫ રૂ. હોવો જોઈએ અને તેજ પ્રમાણે બીજા વર્ષના ટ્રેઇનડ શિક્ષકો માટે રૂ. ૬૦ ની અને પહેલા વર્ષના ટ્રેઇનડ શિક્ષકો માટેની મર્યાદા રૂ. ૩૫ ની રાખવી જોઈએ. હાલ અન્ટ્રેઇનડ શિક્ષકોને શરૂઆતમાં રૂ. ૯ નો પગાર આપવામાં આવે છે અને ૧૫ વર્ષે એક રૂપિયાનું પ્રોમોશન આપી તેને ૧૦ રૂપિયાનો પગાર આપવામાં આવે છે. આ પછી તેનો પગાર ભાગ્યેજ વધે છે. કારણ કે તેના પ્રોમોશનનો આધાર ઉપરીની લલામણ ઉપર રહે છે. આ શિક્ષકોનો પગાર ઓછામાં ઓછો રૂ. ૧૨ જેટલો હોવો જોઈએ. એક વક્તાએ જણાવ્યું કે રૂ. ૯ માં તો શું પણ રૂ. ૪ માં પણ કામ કરનારા મળે તેમ ૨૦ રૂ. માં પણ મળે. પરંતુ જેમ પગાર વધારે સારો તેમ વધારે સારી જાતના શિક્ષકો મળી શકે. પહેલાં બ્રાહ્મણો 'કળવણીનું' કામ કરતા હતા. પણ તેઓ હાલ બીજા ધંધામાં પડે છે કારણકે તેમાં વધારે પૈસા મળે છે. જ્યાં સુધી હાલના કરતાં સારા પગારો આપવામાં આવશે નહિ ત્યાં સુધી ઉંચી કોમના માણસો પ્રાથમિક શિક્ષણ માટે મળશે નહિ. અન્ય શિક્ષકે કહ્યું કે અમારા કોડનું દર્દ કોડના વ્યાધિ જેવુંજ છે. ઉત્તમ શિક્ષકોને એસીસ્ટન્ટ ડેપુટીની જગ્યા આપવી જોઈએ. અમદાવાદ જેવા શહેરમાં પગાર ઉપરાંત મુંબાઈની માફક ખાસ એલાઉઅન્સ આપવું જોઈએ.

૧૦ ટ્રેઇનીંગ કોલેજનું શિક્ષણ.

એક શિક્ષકે જણાવ્યું કે પહેલા વર્ષમાં પાસ થયેલા ધણા શિક્ષકોને બીજા વર્ષની પરીક્ષામાં એસવાની મંજૂરી મળતી નથી એ ધણું અયોગ્ય છે. અન્ય વક્તાએ જણાવ્યું કે આજી ગુજરાત માટે એક ટ્રેઇનીંગ કોલેજ બસ નથી. માટે સુરત જેવા મથકમાં બીજા તેવીજ કોલેજ સ્થાપવી જોઈએ. તેમજ સંપૂર્ણ પ્રાથમિક શાળાઓમાં અને ત્યાં પહેલા

વર્ષનો વર્ગ કહાડવો જોઈએ. એક ગૃહસ્થે જણાવ્યું કે પહેલા વર્ષની પરીક્ષામાં પસાર થતા વિદ્યાર્થીઓને બીજા વર્ષના વર્ગમાં દાખલ કરવા જોઈએ કે નહિ એ વિષે તેમના જીજ્ઞાસુ કેપુટીનો અભિપ્રાય પૂછાવવામાં આવે છે. આથી જો તેનાજ જીજ્ઞાસુ બીજા વર્ષના શિક્ષકની જરૂર હોય તો તેને આગળ જવા દેવામાં આવે છે. આથી ઘણાજ અન્યાય થવાનો સંભવ રહે છે; કારણ કે પહેલા વર્ષની પરીક્ષામાં ઉંચે નંબરે પસાર થનાર શિક્ષકના જીજ્ઞાસુ વધારે ઉંચા શિક્ષકની જરૂર ન હોય તો તેને બીજા વર્ષમાં જતો અટકાવવામાં આવે છે અને નીચે નંબરે પાસ થનાર શિક્ષકની ખાતાને જરૂર હોય તો બીજા વર્ષનું શિક્ષણ આપવામાં આવે છે. આ અનર્થ ટાળવા માટે કાંઈક વ્યવસ્થા થવી જોઈએ. એક શિક્ષક સૂચવ્યું કે ટ્રેઇનીંગ કોલેજમાં ઇંગ્રેજનું શિક્ષણ આપવું જોઈએ.

આ વિવેચન સમાપ્ત કરતાં પ્રમુખે પ્રથમ તો આ આ સંમેલનમાં હાજર રહી ખુલા હૃદયથી ચર્ચા કરવા માટે શિક્ષકોનો આભાર માન્યો હતો. ત્રીજા સાહિત્ય પરિષદમાં વાંચનમાળા વિષે પોતે લખેલા નિબંધનું સૂચન કર્યા પછી તેમણે જણાવ્યું કે પહેલી છ ચોપડીઓ ઉપર તો ટીકાની કાંઈ અસર થઈ નથી. પણ સાતમી ચોપડી તે વખતે તૈયાર નહિ થયેલી હોવાથી જાહેર ચર્ચાને લીધે તેમાંથી કેટલી ભૂલો નીકળી ગઈ હતી. વાંચનમાળાના પુસ્તકોમાં કોઈપણ પ્રકારની અશુદ્ધિ ન હોવી જોઈએ. એકના એક શબ્દની જુદી જુદી જોડણી વાંચનમાળામાં મારુમ પડે છે. જે ટીકા આ પુસ્તકો સામે કરવામાં આવી છે તેને કાંઈ જવાબ પણ આપવામાં આવ્યો નથી. આ સંબંધમાં આપણો હેતુ સિદ્ધ થાય ત્યાં સુધી સરકારને વારંવાર લખવું જોઈએ. વાંચનમાળા તૈયાર કરવાના સંબંધમાં તેમણે જણાવ્યું કે એમ લાગે છે કે ગુજરાતી મરાઠી કેનેડી અને સિંધી ગૃહસ્થો પાસે દરેક વિષય ઉપર મી. કોવર્ટને પાઠ લખાવ્યા હતા અને તે સર્વેમાંથી જે ઉત્તમ લાગ્યા તેનાં બીજા ભાષામાં ભાષાન્તર કરાવ્યા હતા. પરંતુ ભાષાન્તર કરનાર ગૃહસ્થોને ભાષાનું જ સાચું જ્ઞાન હતું નહિ એટલે ઘણા પાઠની ભાષા અતિશય ખરાબ બની છે. એના ઉદાહરણમાં ગુજરાતી અને મરાઠી સાતમી ચોપડી સરખાવી જોવાની તેમણે ભલામણ કરી હતી. વિજ્ઞાનના પાઠ ઘણા અધરા છે. દાખલા તરીકે ટેલીગ્રાફનો પાઠ હાઈડ્રોક્લના પણ થોડાજ શિક્ષકો ખરાબર શિખવી શકે. શાળાના વખતના સંબંધમાં તેમણે કહ્યું કે હમણા વધારામાં આવેલો અર્ધો કલાક કહાડી નાખવો જોઈએ. કવિતાના સંબંધમાં ઘણી વળુદવાળી ચર્ચાઓ થઈ છે પણ તેનું કાંઈ પરિણામ આવેલું આપણે જાણતા નથી તેમજ તે ચર્ચાનો ફાયદો પણ કોઈએ આપ્યો નથી. પ્રાથમિક શાળામાં રજના સંબંધમાં એમ કહેવાય છે કે રજ પુરી થયા પછી ઘણાં છોકરાં નિશાળમાં પાછાં આવતાં નથી. છોકરીઓને દશ વર્ષની ઉંમર સુધી છોકરાઓ જોડે ભણાવવામાં કોઈ પણ રીતે હરકત નથી જો કે નીચા વર્ગના લોકોના સંબંધમાં આ સિદ્ધાંત લાગુ પાડવો જોઈએ નહિ. ટ્રેઇનિંગ શિક્ષકો પુરા નથી માટે નવી નિશાળો કહાડી શકાતી નથી અને વધારે શિક્ષકો ટ્રેઇનિંગ કરી શકતા નથી કારણ કે તેમને રોકવાને નિશાળો પુરતી નથી. આવાં પરસ્પર વિરૂદ્ધ વચનો આપણે સાંભળીએ છીએ. છેવટે મોટી પ્રાથમિક નિશાળોમાં પહેલા વર્ષનો ટ્રેઇનીંગ ક્લાસ ઉઘાડવાની તેમણે સૂચના કરી હતી, પ્રમુખ સાહેબનો તેમજ શિક્ષકોનો ઉપકાર માનવાની દરખાસ્ત પસાર થયા બાદ સભાનું વિસર્જન થયું હતું.

પરિશિષ્ટ ૬.

પ્રશ્નાવલીઓ.

૧

દેશી રાજ્યોને પ્રશ્નો.

૧. તમારે ત્યાં ગામડાં કેટલાં છે ?
૨. કેટલા ગામડામાં નિશાળો છે ?
૩. કેટલા ગામડામાં અલાહિદી કન્યાશાળા છે ?
૪. કેટલા ગામોમાં હજૂ નવી નિશાળો ઉઘાડવાની જરૂર છે ?
૫. નવી નિશાળ ઉઘાડતી વખતે ગામમાં લોકોને મદદ કરવાની જરૂર પાડવામાં આવે છે ?
૬. તમારે ત્યાં શિક્ષકોનો પગાર કેટલો છે ? કેટલે લગી વધારેમાં વધારે તે વધી શકે છે ?
૭. ટ્રેન્ડ શિક્ષકો કેટલા છે ? અનટ્રેન્ડ શિક્ષકો કેટલા છે ?
૮. અંગ્રેજી શિખવવાની નિશાળો કેટલી છે ?
૯. ગુજરાતી તાલુકા સ્કુલોમાં અંગ્રેજી શિક્ષણ દાખલ થઈ શકે એમ છે ?
૧૦. ઉંચો અભ્યાસ કરવા વિદ્યાર્થીઓને રાજ્ય તરફથી કેટલી સ્કોલરશિપો અપાય છે ?
૧૧. પરદેશ વિદ્યાર્થીઓ મોકલવા રાજ્ય તરફથી સ્કોલરશિપો અપાય છે ?
૧૨. ખાસ જાતોના શિક્ષણ માટે કાંઈ વ્યવસ્થા છે ?
૧૩. કેળવણીનો વિશેષ ફેલાવો કરવા રાજ્ય તરફથી કાંઈ ઉપાય લેવાય છે અથવા લેવા વિચાર છે ? કેટલી વધારે નિશાળો દર વર્ષે કહાડી શકો એમ છે ?
૧૪. ત્હમારી નિશાળોમાં વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઉપર જે અંકુશ મૂકવામાં આવે છે તે વિષે ત્હમારો શા અભિપ્રાય છે ?
૧૫. એકંદર કેળવણીના સત્વર પ્રસાર અને સુધારા માટે ત્હમે શી સૂચનાઓ કરો છો.

મ્યુનિસિપાલિટીને પ્રશ્નો.

૧. કેળવણીના સંબંધમાં તમે કેટલો ખર્ચ કરો છો ?
૨. સરકારી ધારા પ્રમાણે કેળવણીના ખર્ચની અરંધી રકમ આપવા સરકાર બંધાયેલી છે તે મુજબ તમને તમારા ખર્ચનો અરધો હિસ્સો મળે છે ? ન મળતો હોય તો કેટલો ઓછો મળે છે ?
૩. તમારી નિશાળોમાં ૨૫ (પચીસ) વિદ્યાર્થીઓ દીઠ એક શિક્ષક છે ? ન હોય તો આ ધારણે તમારે કેટલા વધારે શિક્ષકો નેમ્દર છે ? તેનો વાર્ષિક વધુ ખર્ચ કેટલો થશે ?
૪. તમારી નિશાળોમાં કેટલા ટ્રેન્ડ અને કેટલા અનટ્રેન્ડ શિક્ષકો છે ?
૫. તમારી નિશાળો માટે મકાન સુધડ, સગવડવાળા અને હવા અજવાળાવાળાં છે ? જો તેમ ન હોય તો તેમાં સુધારા વધારા કરવાને અથવા જરૂર હોય તો નવાં મકાન બાંધવા અથવા બંધાવવા કેટલા ખર્ચની જરૂર છે ?
૬. તમારાં ગામમાં કેટલી વધારે નિશાળો કાઢવાની જરૂર છે ? તેમના નિભાવ માટે દરવર્ષે કેટલા ખર્ચની જરૂર છે ?
૭. તમારા શિક્ષકોના પગાર તમને સંતોષકારક લાગે છે ? એમાં ઓછામાં ઓછો કેટલો વધારો થવાની જરૂર છે ?
૮. તમારા તાબામાં કન્યાશાળાઓ કેટલી છે ? તેમાં ટ્રેન્ડ શિક્ષિકાઓ અને અનટ્રેન્ડ શિક્ષિકાઓ કેટલી છે ?
૯. અસ્પર્શ્ય વર્ગો માટે કેટલી નિશાળો ચલાવો છો ?
૧૦. ઉપર સૂચવેલા સુધારાઓ અમલમાં મૂકવા જે વધુ પૈસા નેમ્દર છે તે મેળવવા તમે શા માર્ગ સૂચવો છો ? તમારા મહેસુલમાંથી અને સરકારી ગ્રાંટમાંથી એ પૈસા કેટલા ભાગમાં મળી શકે ?
૧૧. મ્યુનિસિપલ આવકના ઓછામાં ઓછા દસ ટકા પ્રાથમિક કેળવણી માટે ખર્ચવા નેમ્દર છે એવો નિયમ તમને યોગ્ય લાગે છે ?
૧૨. અંદાજપત્ર (બજેટ) ઘડવાની તમારી સત્તા ઉપર કેવા પ્રતિબંધ તમને વ્યવહાર રીતે નડે છે ? તમારા અભિપ્રાય પ્રમાણે તે કેટલે અંશે અને કેવી રીતે ઓછા કરી શકાય ?
૧૩. તમારી નિશાળોમાં ૧૧ માટે જે રકમ વસૂલ કરવામાં આવે છે તે તમે માફ કરી શકો એમ છો ?
૧૪. વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક તપાસ અને કેળવણી માટે હાલ શી વ્યવસ્થા ચાલે છે ?
૧૫. તમે ધાર્મિક અને નૈતિક શિક્ષણ કોઈ પણ રૂપમાં તમારી નિશાળોમાં આપો છો ?
૧૬. બંધા હુન્નરના શિક્ષણ માટે, અને અપંગોના શિક્ષણ માટે નિશાળો તમારા તરફથી ચાલે છે અથવા નવી કાઢી શકો એમ છો ?
૧૭. તમારી નિશાળોમાં વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઉપર જે અંકુશ મૂકવામાં આવે છે તે વિશે તમારો શા અભિપ્રાય છે ?
૧૮. એકંદર કેળવણીના સત્વર પ્રસાર અને સુધારા માટે તમે શી સંમતીઓ કરો છો ?

ખાનગી માધ્યમિક નિશાળોને પ્રશ્નો.

૧. તમારી નિશાળનું પૂર્ણ નામ શું ?
૨. તેની વ્યવસ્થા એક વ્યક્તિને કે મંડળને હસ્તક છે ?
૩. તેની સ્થાપના ક્યારે થઇ ?
૪. તેને સરકાર તરફથી કાંઇ ગ્રાંટ મળે છે કે નહીં ?
૫. નિશાળમાં કેટલાં ધોરણો શીખવવામાં આવે છે ? અને તે દરેકમાં કેટલા વર્ગ છે ?
૬. ઓછાં ધોરણો હોય તો વધારે ધોરણો કરવાની સ્થાનિક જરૂરિયાત લાગે છે ?
૭. નિશાળમાં કેટલા વિદ્યાર્થીઓ ભણે છે ? દરેક વર્ગમાં કેટલા ? વર્ગના દરેક વિભાગમાં કેટલા ?
૮. છેલ્લી પરીક્ષાઓમાં બેઠેલા વિદ્યાર્થીઓમાંથી કેટલાને ઉપલા-ધોરણમાં ચઢાવવામાં આવ્યા હતા ? મેટ્રિક્યુલેશન અને સ્કુલ ફાઇનલનાં ધોરણો તમારે ત્યાં હોય તો કેટલામાંથી કેટલા ગઇ પરીક્ષામાં પાસ થયા હતા ?
૯. છેલ્લા પાંચ વર્ષમાં વિદ્યાર્થીઓના પ્રમોશનની સરેરાશ કેટલી છે ?
૧૦. તમારી નિશાળનો વાર્ષિક ખર્ચ શો છે ? તે ખર્ચનો કેટલો ભાગ
 - (ક) શી
 - (ખ) ખાનગી મદદ અને
 - (ગ) સરકારી અથવા યુનિસિપલ ગ્રાન્ટ
 માંથી મળે છે ?
૧૧. ગ્રાન્ટ તરીકે તમને મળતી રકમ વિશે તમારો શો મત છે ?
૧૨. તમારી નિશાળમાં કેટલા શિક્ષકો છે ? તેમાં કેટલા ટ્રેન્ડ અને કેટલા અનટ્રેન્ડ છે ? તેમનું ભણતર ક્યાં લગીનું છે ? તેમના પગાર અને પ્રોસ્પેક્ટ કેવાં છે ?
૧૩. ટ્રેન્ડ અને અનટ્રેન્ડ શિક્ષકોના શિક્ષણમાં તમને કાંઈ ફેર લાગે છે ?
૧૪. તમારી નિશાળની વ્યવસ્થા ઉપર સરકારી ફળવણી ખાતુ કેવા પ્રકારની દેખરેખ અને અંકુશ રાખે છે ?
૧૫. નીચેની બાબતોના સંબંધમાં ફળવણી ખાતાના નિયમો તમને વ્યવહારિક રીતે કેટલે અંશે નડે છે ?
 - (ક) દરેક વર્ગ અને આખી નિશાળમાં રાખવાના વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.
 - (ખ) પરીક્ષાની પદ્ધતિ અને વિદ્યાર્થીઓના પ્રમોશનની સંખ્યા.
 - (ગ) શીખવવાના વિષયો અને તેમની ટેકસ્ટ બુકોની પસંદગી.
 - (ધ) શિક્ષકોની યોગ્યતા અને પગાર.
 - (ડ) મકાન, પ્રયોગશાળા (લેબોરેટરી), સગવડ, ફરનીચર, રમવાની જગ્યા વગેરે.

૧૬. શિક્ષણના ધોરણને હાનિ કર્યા સિવાય આમાંના કોઇ નિયમોમાં ફેરફાર થઇ શકે ખરા ?
૧૭. તમારી નિશાળમાં કાંઇ નૈતિક અને ધાર્મિક શિક્ષણ આપવામાં આવે છે ? આપવામાં આવતું હોય તો તે ફરજિયાત છે ? ક્યાં પુસ્તકો શીખવો છો ? એનાં પરિણામ કેવાં લાગ્યાં છે ?
૧૮. સ્લોપડ જેવી અથવા ધંધાની કોઇ કેળવણીની હાલતું શિક્ષણ વધારે સારું કરવા તમને જરૂર લાગે છે ?
૧૯. વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક તપાસ અને કેળવણી માટે તમારે ત્યાં શી વ્યવસ્થા છે ? બધા વિદ્યાર્થીઓ એનો હોંશયો લાલ લે છે ? તમારે ત્યાં આવતા વિદ્યાર્થીઓનાં શરીર અને તબીબીયત તમને કેવાં લાગે છે ? સારાં ન હોય તો તેનાં કારણો શાં લાગે છે ? શરીર સારાં રહેવામાં ગરીબાઇ અને અભ્યાસ કેટલે અંશે જોખમદાર છે ? શરીર સખળ અને તંદુરસ્ત કરવા શા ઉપાશે સૂચવો છો ?
૨૦. જન્મ ભાષાદ્વારા શિક્ષણ આપવા બાબત તમારો શો મત છે ?
૨૧. હાલ જેટલા વિષયો શીખવાય છે તેમના સંબંધમાં સૂચના કરવાની છે ! સાયન્સના અભ્યાસક્રમ વિષે કાંઇ ફરીઆદ છે ? ઇતિહાસ ભૂગોળનાં પુસ્તકો સારાં નથી એવી ફરીઆદમાં કાંઇ વળુદ છે ?
૨૨. માધ્યમિક કેળવણીનું ખર્ચ દિવસે દિવસે વધતું જાય છે ? વતું હોય તો તે વાજબી છે ? લોકોની આર્થિક સ્થિતિ લક્ષમાં રાખતાં વધારો પોષાય એવો છે ? એથી શિક્ષણના પ્રસારણને ધક્કો સહોંચે છે ? ખર્ચ ઓછું કરવાનો રસ્તો છે ?
૨૩. તમે કેટલી સ્કોલરશીપ અને ફ્રીશિપ આપો છો ?
૨૪. માધ્યમિક કેળવણીની હાલની સ્થિતિ વિશે સૂચના કરવા જેવી છે ?
૨૫. નિશાળોમાં નવા વિદ્યાર્થીઓ દાખલ કરવા વિષે શા નિયમો છે ? ખાસ કરીને ખાનગી શાળાઓમાંથી તેમજ ખાનગી શિક્ષણ લઇ આવનાર વિદ્યાર્થીઓને કેવી રીતે દાખલ કરો છો ? કેળવણી ખાતાની મંજૂરી આ સંબંધમાં લેવી પડે છે ? આ અને બીજા આવા નિયમોમાં ત્હમે શા સુધારા સૂચવો છો ?
૨૬. ત્હમારી નિશાળોમાં વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઉપર જે અંકુશ મૂકવામાં આવે છે તે વિષે ત્હમારો શો અભિપ્રાય છે ?
૨૭. એકંદર કેળવણીના સત્વર પ્રસાર અને સુધારા માટે ત્હમે શી સૂચનાઓ કરો છો ?

જીલ્લા લોકલ બોર્ડને પ્રશ્નો.

૧. ત્હમે નિશાળો ઉપર કેટલો ખર્ચ કરો છો ?

૨. છેવટે ત્હમારા જીલ્લાના દરેક ગામમાં એક નિશાળ સ્થપાય એ માટે દર વર્ષે કેટલી વધારે નિશાળો સ્થાપવી જોઈએ ? અને ત્હનો દર વર્ષે વધુ ખર્ચ કેટલો થાય ?

૩. જીલ્લાની નિશાળોમાં કેટલા શિક્ષકો ટ્રેઇનડ અને કેટલા અનટ્રેઇનડ છે ?

૪. ત્હમારી કેટલી નિશાળોનાં મકાન ભાડે લેવામાં આવ્યાં છે અને કેટલી નિશાળો માટે નવાં મકાન બાંધવાની ઘણી જરૂર છે ? એકંદરે સારાં મકાનો યોગ્ય રીતે પૂરાં પાડવા માટે કેટલો ખર્ચ થાય ?

૫. શિક્ષકોના પગાર તમને સંતોષકારક માગે છે ? સારા શિક્ષકો મેળવવા માટે ત્હમના પગારમાં કેટલો વધારો કરવો જોઈએ અને તે માટે કેટલો વધુ ખર્ચ થાય ?

૬. આ જીલ્લા જીલ્લા ખર્ચ માટે જે કુલ રકમ જોઈએ તે કેટલે હિસ્સે ત્હમારા મહેસુલ અને સરકારી ગ્રાન્ટમાંથી મળી શકે ?

૭. આ માટે બોર્ડની મહસુલમાં જે વધારો થવો જોઈએ તે કેવી રીતે થઈ શકે ?

૮. સરકારની પરવાનગીથી અમુક મુકરર કરેલા કર નાંખવાની સત્તા મ્યુનિસિપાલીટીની માફક બોર્ડને આપવી જોઈએ ?

૯. અંદાજપત્ર (બજેટ) ઘડવાની ત્હમારી સત્તા ઉપર કેવા પ્રતિબંધ ત્હમને આવહારિક રીતે નડે છે ? ત્હમારા અભિપ્રાય પ્રમાણે તે કેવી રીતે અને કેટલે અંશે ઓછા કરી શકાય ?

૧૦. નિશાળોની વ્યવસ્થામાં સરકારનું કેળવણી ખાતું અને મહેસુલખાતાના અમલદારો શા ભાગ લે છે ? તે વ્યવસ્થા ત્હમે વધારે સ્વતંત્ર રીતે કરી કરી શકો તે માટે કેવા સુધારા ત્હમને યોગ્ય જણાય છે ?

૧૧. ત્હમારી નિશાળોમાં વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઉપર જે અંકુશ મૂકવામાં આવે છે તે વિષે ત્હમારો શા અભિપ્રાય છે ?

૧૨. એકંદરે કેળવણીના સત્વર પ્રસાર અને સુધારા માટે ત્હમે શી સૂચનાઓ કરો છો ?

તાલુકા બોર્ડને પ્રશ્નો.

૧. તમારા તાલુકામાં બધાં મળીને કેટલાં ગામ છે ?

૨. આ ગામો પૈકી કેટલા ગામોમાં લોકલ બોર્ડ કે મ્યુનિસિપલ નિશાળ નથી ?

૩. નિશાળ નથી એવા ગામોના કેટલા ગામના લોકો પોતાના ગામમાં નિશાળ લાવવા ખુશી છે ?

૪. જે લોકો પોતાના ગામમાં નિશાળ લાવવા ખુશી છે એમાંના કેટલાક ગામના લોકો નિશાળને માટે વગર ભાડે મકાન પુર પાડવા ખુશી છે ?

૫. એવાં કેટલાં ગામડાં છે કે ન્યાંના લોકો નિશાળ લાવવા ખુશી છે પરંતુ વગર ભાડે મકાનો આપવા ના પાડે છે ?

૬. ત્હમારા તાલુકાનાં કેટલાં ગામોમાં માત્ર ત્રણ ધોરણની આમ્યશાલાઓ (rural schools) છે ?

૭. આમ્યશાળાવાળા કેટલા ગામોએ પોતાની નિશાળોમાં વધારે ધોરણો ખોલવા સરકારને અરજીઓ કરી છે ?

૮. અરજી કરેલા કેટલાની અરજીઓ પૂરેપૂરી સ્વીકારાઈ છે, કેટલાકની સ્હેજસ્હેજ સ્વીકારાઈ છે અને કેટલાની ખીલકુલ સ્વીકારાઈ નથી ?

૯. ત્હમારા તાલુકાનાં કેટલાં ગામોમાં કન્યાશાળા છે ?

૧૦. કન્યાશાળા નથી એ પૈકીનાં કેટલાં ગામોમાં છોકરીઓના ભેગી છોકરીઓ ભણે છે?

૧૧. જે ગામોમાં છોકરા ભેગી છોકરીઓ ભણે છે ત્હેમાં પંદર કરતાં વધારે છોકરીઓ ક્યા ગામોમાં ભણે છે ? આવા ગામવાળાઓ પોતાની જુદી કન્યાશાળાઓ મકાનને આપીને કે મકાન આપ્યા વગર કઢાવવા ખુશી છે ?

૧૨. ક્યા ગામોમાં સરકારે અંત્યજ વર્ગની નિશાળો કાઢી છે ?

૧૩. પ્રાથમિક કેળવણી ઉપર ત્હમે કેટલો ખચ કરો છો ?

૧૪. ત્હેનો કેટલો ભાગ.

(ક) શી

(ખ) ધર્માદા દાન

(ગ) બોર્ડનું મહેસુલ અને

(ઘ) સરકારી આન્ટમાંથી

આવે છે ?

૧૫. છેવટે દરેક ગામમાં એક નિશાળ સ્થપાય એ હેતુથી દર વર્ષે કેટલી વધારે નિશાળો સ્થાપવી જોઈએ ? અને ત્હેનો વાર્ષિક ખર્ચ કેટલો થાય ?

૧૬. સરકારી કેળવણી ખાતાના અમલદારો ફક્ત દેખરેખ રાખવાનું જ કામ કરે છે કે શિક્ષકોનો દંડ કરવાની ત્હેમને પ્રમોશન આપવાની, ત્હેમની ખદલી કરવાની નિશાળો ખંધ કરવાની વગેરે સત્તાઓ અજમાવે છે ? એ સત્તાઓ કેટલે અંશે કમી કરવી જોઈએ ?

૧૭. ત્હમારી નિશાળોમાં વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઉપર જે અંકુશ મૂકવામાં આવે છે તે વિષે ત્હમારો શો અભિપ્રાય છે ?

૧૮. એકંદર કેળવણીના સત્વર પ્રસાર અને સુધારા માટે ત્હમે શી સૂચનાઓ કરો છો ?

પરિશિષ્ટ ૭.

વિષયોની યાદી.

ગુજરાતના શિક્ષણશાસ્ત્રીઓ અને અનુભવી ગૃહસ્થાને લેખો મોકલવાની વિનંતી કરતાં સૂચના રૂપે નીચેની યાદી પ્રકટ કરવામાં આવી હતી:—

પ્રાથમિક કેળવણી.

૧. પ્રાથમિક કેળવણીનો વિસ્તાર.

ઈ. સ. ૧૯૧૦-૧૧ પહેલાં કેવો હતો ? અને ત્યાર પછી ગુજરાતમાં કેટલો વધ્યો છે ? તેના જૂદા જૂદા જાણાઓમાં કેટલો વધ્યો છે ? જૂદા જૂદા દેશી રાજ્યોમાં કેટલો વધ્યો છે ? વડોદરા રાજ્યમાં કેટલો વધ્યો છે ? એ વધઘટનો મુકાબલો.

૨. પ્રાથમિક કેળવણીના વિસ્તારના માર્ગ.

(ક) કેળવણીની સ્થિતિની મોજણી (Survey); ગુજરાતમાં—બ્રિટિશ રાજ્યમાં દેશી રાજ્યમાં; કયા ગામોમાં તરતજ નિશાળો સ્થાપવી જોઈએ ?

(ખ) દરવર્ષે નિશાળોની અમુક વધારે સંખ્યા વધારવાની યોજના કેવી રીતે વ્યવહાર થઈ શકે ?

(ગ) નિશાળોની સંખ્યા વધારવા મ્યુનિસિપાલિટિ અને લોકલ બોર્ડની ગ્રાંટ કેટલા દરજ્જે વધારવી જોઈએ ? ઓછી વસ્તીવાળાં અને ટુંકી આવકવાળાં ગામોની મ્યુનિસિપાલિટિઓને કેળવણીનો ખર્ચ પહોંચી વળવા ખાસ ગ્રાંટની જરૂર.

(ઘ) મ્યુનિસિપાલિટિ અને લોકલ બોર્ડને કેળવણીનું અંદાજપત્ર ઘડવાની સ્વતંત્રતા.

(ઙ) કેળવણી વધારવા ખાસ કર નાખવાની સત્તા લોકલબોર્ડ અને મ્યુનિસિપાલિટિને આપવી જોઈએ ?

(ચ) મ્યુનિસિપાલિટિ અને લોકલ બોર્ડ મારફત ફેલાતી પ્રાથમિક કેળવણીની સ્થિતિ અને કેળવણીની વ્યવસ્થા પર એ મંડળોની સત્તા વિશે ચર્ચા. આ મંડળો સિવાય નિશાળોની દેખરેખ માટે ગામવાર તથા શહેરોમાં જુદા જુદા લતાવાર ત્યાંના રહીશ પ્રતિષ્ઠિત ગૃહસ્થોની કમીટીની અગત્ય.

(છ) ચાલુ નિશાળો ખંધ કરતા પહેલાં, ત્યાંના ગામલોકની સંમતિ લેવાની જરૂર. કેળવણી ખાતાની નિશાળો કમી કરવાની સત્તામાં કરવા જોઈતા સુધારા.

(જ) સ્વયંસેવકો, ગામડામાં ફરતા સરકારી અમલદારો, મહેતાજીઓ, તથા મહેતાજીઓ વગેરેદ્વારા કેળવણીના લાભ પહોંત વગેરે સમજાવવાની અગત્ય.

(ઝ) મંદિરો અને સદાવ્રતમાંથી પ્રાથમિક નિશાળોની સ્થાપના થઈ શકે ? હમણાં જ ન્યાં શરૂઆત થઈ શકે એવાં મંદિરો વિશે માહિતી.

૩. અભ્યાસ.

- (ક) ગ્રામ્ય ધોરણો (Rural Standards)માં કેવો ફેરફાર થવો જોઈએ ?
- (ખ) અભ્યાસ ક્રમ વિશે સામાન્ય ચર્ચા.
- (ગ) જૂદા જૂદા વિષયોના પાઠ્ય પુસ્તકો (text books) વિશે ચર્ચા. પ્રચલિત પુસ્તકોના શ્રુત દોષ. ફળવણીમાં આગળ વધતી બીજી પ્રજાઓનાં પુસ્તકો સાથે તેમનો મુકાબલો.
- (ઘ) શિક્ષણનાં સાધનો વિશે ચર્ચા.
- (ઙ) તાલુકા નિશાળ જેવી ઉચ્ચ પ્રાથમિક નિશાળમાં ઉપલા ત્રણ ધોરણોમાં બીજી ભાષા તરીકે અંગ્રેજી શીખવવાની વ્યવસ્થા વિશે ચર્ચા.
- (ચ) ગામડાંઓની નિશાળોમાં ખેતીવાડીની ફળવણી દાખલ કરવાની જરૂર.
- (છ) કીન્ડરગાર્ટન પદ્ધતિથી અપાતી ફળવણી વિશે ચર્ચા.
- (જ) દેશીનામાનું તથા સાયન્સનું શિક્ષણ પ્રાથમિક નિશાળોમાં વધારે પડતું છે કે કેમ ?

૪. શિક્ષકો.

- (ક) તેમની ફળવણી.
- (ખ) ટ્રેઇનીંગ કોલેજો અને નોર્મલ સ્કુલો સરકારી રાજ્યમાં અને દેશી રાજ્યમાં સરકારે તેમ ખાનગી સ્ત્રહસથી વધારવાની જરૂર.
- (ગ) રાજકોટ, અમદાવાદ અને વડોદરાની ટ્રેઇનીંગ કોલેજો સંબંધી ચર્ચા.
- (ઘ) ટ્રેઇનીંગ કોલેજોના અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકો વિશે ચર્ચા. તેમાં અંગ્રેજી બીજી ભાષા તરીકે દાખલ કરવાની જરૂર.
- (ઙ) વધારે સારા શિક્ષકો મેળવવા માટે વ્યવહાર સૂચનાઓ. પ્રાથમિક શાળાઓમાં મુખ્ય શિક્ષકો તરીકે ગ્રેજ્યુએટોની પસંદગી.
- (ચ) સરકારી રાજ્યમાં, વડોદરા રાજ્યમાં અને બીજા દેશી રાજ્યોમાં શિક્ષકોના પગાર, પ્રોમોશન અને પેન્શન વગેરેની સ્થિતિ; તેમાં સુધારો શી રીતે થઈ શકે ? શિક્ષકો માટે પ્રોવિડન્ટ ફંડ.
- (છ) નાની મોટી નિશાળોમાં શિક્ષકોની સંખ્યા વધારવાની જરૂરિયાત વિશે ચર્ચા. ધોરણ દીઠ એક શિક્ષકની અગત્ય.
- (જ) શિક્ષકોની નીમણુંક પ્રોમોશન, બદલી, વ. માં લોકલબોર્ડની સલાહની અગત્ય.
- (ઝ) ગામડી શાળાઓને અડધો ખર્ચ ગ્રાંટ-ઇન-એઇડ તરીકે સરકાર તરફથી અપાય અને બાકીનો ખર્ચ રૂઢી મુજબ ગામલોક પૂરો પાડે તથા આવી નિશાળો સરકારે પોતાની દેખરેખ નીચે લેવાની અગત્ય.

૫. મકાનો અને સગવડ.

- (ક) ગામડામાં નિશાળો માટે મકાનો મેળવવા તથા પસંદ કરવા વિશેના સરકારી ધારાઓ વિશે ચર્ચા.

- (ખ) મકાનોની મુશ્કેલીથી ફળવણીનો ફેલાવો અટકે છે ? અટકતો હોય તો કંઈ કંઈ રીતે મુશ્કેલીઓ દૂર થઈ શકે ?
- (ગ) હાલના સરકારી મકાનોની કિંમત ઓછામાં ઓછી ફટલી કિંમતનાં થઈ શકે ?
- (ધ) મકાનની અગવડને લીધે વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઉપર અંકુશ મૂકાય છે.

માધ્યમિક કેળવણી.

૧. મેટ્રિક્યુલેશન.

- (ક) માધ્યમિક કેળવણીપર મેટ્રિક્યુલેશનના ઓથારની અસર વિશે ચર્ચા.
- (ખ) મેટ્રિક્યુલેશનની સર્વ વ્યવસ્થાપર યુનિવર્સિટીની સત્તા. માધ્યમિક નિશાળોના હેડમાસ્તરોના પ્રતિનિધિઓ અને યુનિવર્સિટીના પ્રતિનિધિઓના સંયુક્ત મંડળને એ સત્તા સોંપવાની જરૂરિયાત વિશે ચર્ચા.
- (ગ) મેટ્રિક્યુલેશન અને સ્કુલ કાઉન્સલ પરીક્ષાઓનો મુકાબલો. બન્નેને એક કરી દેવાનો સવાલ. કોલેજમાં ન જવું હોય એવા વિદ્યાર્થીઓ માટે માધ્યમિક શિક્ષણનું સ્વરૂપ કેવું થવું જોઈએ તેની ચર્ચા.
- (ધ) મેટ્રિક્યુલેશન પરીક્ષાનો અભ્યાસક્રમ અને પાઠ્ય પુસ્તકો.

૨. માધ્યમિક નિશાળોનો અભ્યાસક્રમ.

- (ક) પ્રચલિત અભ્યાસક્રમ વિશે ચર્ચા.
- (ખ) પાઠ્ય પુસ્તકો વિશે ચર્ચા.
- (ગ) વેપારી, ઔદ્યોગિક અને કારિગરિની કેળવણી માટે વિષયોને ઐચ્છિક સ્વરૂપમાં પ્રચલિત અભ્યાસક્રમમાં સ્થાન આપવાનો સવાલ વ્યવહાર રીતે કેવી રીતે અમલમાં મૂકાય ?
- (ધ) હાઇસ્કુલોમાં સાયન્સનું શિક્ષણ. અને તે નિયમિત કરવાની જરૂર.
- (ક) અભ્યાસક્રમમાં માતૃભાષાના શિક્ષણનો પ્રશ્ન. દરેક ધોરણમાં ગુજરાતી ભાષા અને સાહિત્ય હાલ કેવી રીતે શીખવાય છે ? તેમાં સુધારાને ક્યાં ક્યાં અવકાશ છે ?
- (ચ) શિક્ષણ અંગ્રેજી મારફત કે ગુજરાતી મારફત આપવાથી વિદ્યાર્થીની શુદ્ધિ વધારે ખીલે છે ?
- (છ) થોડી મહેનત અને થોડાં વર્ષોમાં અંગ્રેજી શીખવી શકાય ખરું ?
- (જ) નીતિશિક્ષણ કે દેશજનતાનાં શિક્ષણ, કુમાર સ્વેચ્છાસૈનિકની તાલિમ, Boy scout, co-operation, civics વ.ને અભ્યાસક્રમમાં કેવી રીતે સમાવવાં?

૩. શિક્ષકો.

- (ક) સરકારી, ખાનગી અને દેશી રાજ્યોની નિશાળોના શિક્ષકોના પગાર, પ્રોમોશન, પ્રોવિડન્ટ ફંડ, પેન્શન વગેરેની ચર્ચા.
- (ખ) માધ્યમિક નિશાળોના શિક્ષકો માટે દ્રેષનીંગ કોલેજ તથા ખાસ પુસ્તકાલયો.

- (ગ) સરકારી કેળવણીખાતા તરફથી શિક્ષકોના સંબંધમાં અને શિક્ષણના સંબંધમાં હેલા દસ વર્ષમાં થયેલા હુકમો વગેરે વિશે ચર્ચા.
- (ઘ) માધ્યમિક શાળાના શિક્ષકો માટે લાયકાતના સરટીફિકેટની પરીક્ષા યુનિવર્સિટીને હસ્તક સોંપાવી જોઈએ ? એ વિષે ચર્ચા.
- (ક) શિક્ષકોના મંડળની અને સંમેલનની અગત્ય.

૪. પરચુરણ.

- (ક) યુનિવર્સિટી સાથે નિશાળોને સંબંધ રાખવાની રીતિ (affiliation) અને સરકાર તરફથી પ્રતિષ્ઠિત નિશાળ તરિકે ગણવાની રીતિ (recognition) નાં ધોરણો.
- (ખ) માધ્યમિક નિશાળોમાં વિદ્યાર્થીઓને દાખલ કરવાની પદ્ધતિ વિશે અને વર્ગવાર વિદ્યાર્થીની સંખ્યાપર અંકુશ રાખવાના રીવાજ વિશે ચર્ચા.
- (ગ) માધ્યમિક નિશાળોને માટે ગ્રાંટ-ઇન-એઇડ કોડમાં કરવા જેવા ફેરફારોની ચર્ચા. ન્હાની અને ઉછરતી નિશાળોને ગ્રાંટ-ઇન-એઇડ ખર્ચના રૂ થી વધારી રૂ સુધી આપવાની અગત્ય.
- (ઘ) ખાનગી નિશાળો ઉપર સરકારી કેળવણીખાતાનો અંકુશ કેવો છે ? કેવો હોવો જોઈએ ?
- (ક) બોર્ડિંગ અને હોસ્ટેલોની વ્યવસ્થા. તેમાં કરવા જેવા ફેરફારો.
- (ચ) માધ્યમિક નિશાળોમાં છેલ્લાં થોડાં વર્ષોમાં કરવામાં આવેલા ફેરફારો વિશે ચર્ચા, શી, ચોપડીઓ, અભ્યાસના વિષયો વગેરેના સંબંધમાં.
- (છ) ખાનગી શિક્ષણના અનર્થો અને તે કમી કરવાના ઉપાયો.
- (જ) વધારે મિડલ સ્કુલો અને હાઈસ્કુલો શી રીતે ઉઘાડી શકાય ?
- (ઝ) નિશાળોના વિદ્યાર્થીઓને લાંબી રજાઓમાં સફરે લઈ જવાની જરૂર (conducted tours)

૫. વિદ્યાર્થીઓનાં શરીરો.

- (ક) દાકતરી તપાસની જરૂર. કેવી રીતે દાકતરી તપાસ જલદી અને નિયમિત થઈ શકે ?
- (ખ) શરીરચળ મેળવવા કસરત, રમત, ખોરાક વગેરેની કેવી વ્યવસ્થા થવી જોઈએ ? વિદ્યાર્થીઓને બે વાગ્યાની રજામાં નારતો આપવાની જરૂર.
- (ગ) અભ્યાસક્રમમાં કસરતને સ્થાન આપવું જોઈએ ? કે ઐચ્છિક રાખવી ?
- (ઘ) પ્રત્યેક નિશાળને અંગે એક રમવાની ખુદી જગાની જરૂર છે ? રમત ગમતના આવા મેદાન ક્યાં રાખવાં જોઈએ ? નિશાળોના અખાડા, કસરખાનાં, વ. સંબંધી સૂચનાઓ.
- (ક) હાલમાં રમાતી ક્રિકેટ વગેરે રમતોથી થતા ક્ષાયદા અને ગેરક્ષાયદા. એનાથી મરદાનગી વાળી રમતો વિશે સૂચનાઓ.
- (ચ) હાલ વિદ્યાર્થીઓઓનાં શરીરચળ ક્ષીણ થતાં જાય છે તેમાં કારણોની તપાસ; બાળલગ્ન, ઓછા પૌષ્ટિક ખોરાક, લઘુતરનો બોબો, કસરતવિનાદ વગેરેનો

અભાવ, ગરીબાઈ, શહેરી જીંદગી, ભણવાનો વખત વગેરેમાંથી ક્યાં કારણો વધારે બળવાન છે? તેમનાથી થતી હાનિ કેવી રીતે દૂર થઈ શકે ?

- (છ) આપણા દેશના વિદ્યાર્થીઓ યુવાવસ્થામાં પ્રવેશ કરે ત્યારે તેમની માનસિક અને શારિરિક સ્થિતિ કેવી હોય છે ?
- (જ) આપણી નિશાળોનો વખત અને તે બદલવાની જરૂર છે કે કેમ ? ખાસ કરીને ખેડૂત વર્ગના છોકરાઓને ખેતીમાં હરકત ન આવે તેવો અનુકૂળ વખત રાખવાની તજવીજ.

૩મી કેળવણી.

૧. મુંબાઈ યુનિવર્સિટીનો ઇતિહાસ. હિન્દુસ્તાનની બીજી યુનિવર્સિટીના ઇતિહાસ સાથે મુકાબલો.
૨. મુંબાઈ યુનિવર્સિટીનું હાલનું બંધારણ.
 - (ક) સરકારનો તેના ઉપર અંકુશ.
 - (ખ) બીનઅમલદારી તત્વ વધારવાની જરૂર વિશે ચર્ચા.
 - (ગ) ગ્રેજ્યુએટોને વધારે પ્રતિનિધિઓ મોકલવાની સત્તા.
૩. મુંબાઈ યુનિવર્સિટીને વધારે ગ્રાંટની જરૂર.
૪. મુંબાઈ યુનિવર્સિટી તરફથી ખાસ વિષયોના શિક્ષણની વ્યવસ્થા. તેનો લાભ મુસ્લિમની કોલેજોને શી રીતે મળી શકે ?
૫. કોલેજોને યુનિવર્સિટી સાથે સંબંધ કરનારા (affiliation) નિયમો.
૬. જૂદી જૂદી કોલેજોમાં વિદ્યાર્થીઓને દાખલ કરવાના નિયમો વિશે અને તેમની સંખ્યા નિયમિત રાખવાના અંકુશ વિષે ચર્ચા; ખાસ કરીને દાકતરી, ઇજનેરી, ખેતીવાડી વગેરે કોલેજોને લગતી આવી બાબતોની ચર્ચા.
૭. આર્ટ્સ કોલેજોનો અભ્યાસક્રમ.
 - (ક) બી. એ. માં ખાસ અભ્યાસ (specialization) નો હિસાબ.
 - (ખ) અભ્યાસક્રમમાં વિજ્ઞાનના વ્યવહાર અને સિદ્ધાન્તગત શિક્ષણનું સ્થાન.
 - (ગ) ઇતર વિષયોની અગત્ય અને વ્યવસ્થા.
 - (ઘ) યુનિવર્સિટીના અભ્યાસક્રમ માતૃભાષાવે ઐત્ત્રિક અથવા ફરજિયાત સ્થાન આપવાનો પ્રશ્ન.
૮. જે વિષયમાં વિદ્યાર્થી નાખાસ પડ્યો હોય તેજ વિષયમાં માત્ર ફરી પરીક્ષા લેવાની પદ્ધતિ સ્વીકારવા યોગ્ય છે ?
૯. પરીક્ષાઓની પ્રચલિત પદ્ધતિમાં કેવા સુધારા થવા જોઈએ ?
૧૦. કોલેજોની હોસ્ટેલો અને તેમાં ચાલતું વિદ્યાર્થીજીવન.
૧૧. કોલેજોના વિદ્યાર્થીઓની શારીરિક સ્થિતિ, શરીરબળ મેળવવા શું કરવું જોઈએ ?

૧૨. ઇમ્પીરીઅલ અને પ્રોવિન્સિયલ એજ્યુકેશનલ સર્વિસ વચ્ચેના ભેદ.
અંગ્રેજ પ્રોફેસરના (ક) હિન્દી પ્રોફેસર સાથે અને (ખ) હિન્દી વિદ્યાર્થીઓ સાથે કેવા સંબંધ હોય છે ?
૧૩. દેશી પ્રોફેસરો પોતાની માતૃભાષાનું સાહિત્ય વધારવા શું કરે છે ? શું કરી શકે ?
૧૪. કોલેજોમાં ચારિત્ર્યગૃહન (character building). કોલેજમાં શુદ્ધિશાળી લાગતા, સાર્વજનિક સેવામાં આગળ પડતા વિદ્યાર્થીઓ, સંસારમાં કેમ વધારે દીપી નીકળતા નથી ?
૧૫. મુંબાઇ યુનિવર્સિટી તરફથી અપાતા જ્ઞાન ઉપરાંત વિશેષ જ્ઞાન, તેજ વિષયોનું તેમજ જૂદા વિષયોનું જ્ઞાન મેળવવાની હિન્દુસ્તાનમાં જોગવાઈ છે ? હોય તો ગુજરાતીઓ તેનો લાભ કેવી રીતે લઈ શકે ?
૧૬. પરદેશ જ્ઞાન મેળવવા જવા કેટલી સ્કોલરશિપો છે ? તે કેવી રીતે વધી શકે ? આજ લગી કેટલા ગુજરાતીઓ પરદેશથી જ્ઞાન મેળવી આવ્યા છે ? ત્યાંથી આવ્યા પછીની તેમની સ્થિતિ. તેમણે શી દેશસેવા કરી છે ?
૧૭. ગુજરાતમાં વધારે આર્ટ્સ, દાકતરી, ઇજનેરી, ખેતીવાડીની, ઔદ્યોગિક, (techno; logical) વ. કોલેજોની જરૂર. તેમના ખર્ચના અડસટ્ટા. દેશી રાજ્યો આ નવી કોલેજો સ્થાપવામાં કેવી રીતે મદદગાર થઈ શકે ? માતૃભાષા દ્વારા દાકતરી કેળવણી આપનારી સંસ્થાઓની જરૂર છે ?
૧૮. ગુજરાતમાં ખાસ યુનિવર્સિટીની જરૂર.
૧૯. ઉચ્ચ શિક્ષણ લીધેલાઓએ ગુજરાતની શી શી સેવા કરી છે ? મહારાષ્ટ્ર અને અંગાળાનાં એજ્યુએટોની સેવા સાથે એ સેવાનો મુકાબલો.

સંસ્કૃત અને અરબી શિક્ષણ.

૧. ગુજરાતમાં સંસ્કૃત પાઠશાળાઓ કેવી સ્થિતિમાં છે ?
કેશી રાજ્યો, મંદિરો અને નાતો તરફથી તેમને કેવો આશ્રય મળે છે ?
એમાં ભણેલા વિદ્યાર્થીઓ જીંદગીમાં શું કરે છે ?
૨. એ સંસ્થાઓ વધારે સારી સ્થિતિમાં શી રીતે આવી શકે ?
એ સંસ્થાઓને સાંકળવા એક મધ્યમ સંસ્થાની જરૂર.
૩. એ પાઠશાળાઓનો અભ્યાસક્રમ, તેમાં જોડતા ફેરફારો, અંગ્રેજોનું શિક્ષણ તેમાં દાખલ કર્યું હોય તો તેથી થતા લાભ. જ્યોતિષ, વૈદક, સંગીત, સંસ્કારોની વિધિઓ, વગેરેનું શિક્ષણ એ પાઠશાળાઓ દ્વારા આપવાની જરૂર.
૪. ગોરો, પુરોહિતો, મહંતો, મહારાજો વગેરેની કેળવણી. વડોદરામાં એ દિશામાં થએલી પ્રવૃત્તિનો અહેવાલ.
૫. આ પાઠશાળાઓમાં ભણતા વિદ્યાર્થીઓને મદદ અને ભણ્યા પછી ઉપયોગી જીવન ગાળી શકે એવી વ્યવસ્થા થવાની જરૂર.

૬. ધાર્મિક શિક્ષણ આપવા જૂદા જૂદા સંપ્રદાયોના મંદિરો મારફત શી વ્યવહાર યોજના થઈ શકે ? પ્રાથમિક, માધ્યમિક અને ઉચ્ચ નિશાળોમાં ધાર્મિક શિક્ષણ આપવું જોઈએ ?
૭. મુસલમાનોની અરબી મદ્રેસાઓની સ્થિતિ.

વેપારી કેળવણી.

૧. મુંબઈની વેપારી કોલેજોથી થતા લાભ.
એ કોલેજમાં ભણનારા હુશીઆર વેપારી થઈ શકે ?
૨. વેપારી શિક્ષણની ખાનગી સંસ્થાઓમાં સુધારો અને તેમને સરકારી તેમજ ખાનગી મદદની જરૂર.
૩. દેશી વેપારી પદ્ધતિના શિક્ષણ માટે સંસ્થાઓની જરૂર.
૪. માધ્યમિક નિશાળોમાં વેપારી કેળવણી આપવાની તજવીજ થવાની જરૂર.

ખેતીવાડીની કેળવણી.

૧. પુણાની ખેતીવાડીની કોલેજથી થતા ફાયદા.
૨. ગુજરાતમાં ખેતીવાડીની કોલેજ અને નિશાળોની જરૂર.
૩. ખેતીવાડીની આદર્શ શાળાઓ.—(Model Farms સાથે).

ખાસ વર્ગોની કેળવણી.

૧. રાજકુમારો, તાલુકદારો અને ગરાસીઆઓની કેળવણીની સંસ્થાઓ, તેમાં કરવા જોઈતા ફેરફારો. તેમને માટે અલાહિદી સંસ્થાઓ જોઈએ કે સાર્વજનિક સંસ્થાઓમાં તેમને શિક્ષણ આપવું ?
૨. મુસલમાનોમાં કેળવણી કેવી રીતે ફેલાવવી ?
ખાસ નિશાળોથી કે સ્કોલરશિપોથી ?
ઉર્દુ મારફત કે ગુજરાતી મારફત શિક્ષણ આપવું ?
૩. અસ્પર્શ્ય વર્ગોની કેળવણી. હાલ શી સ્થિતિ છે ? તેમાં કેવા અને કેવી રીતે સુધારા થઈ શકે ?
૪. જંગલી લોકોની કેળવણી. હાલ શી સ્થિતિ છે ?
૫. અપંગો (ખુદરાં મૂંઝાં આંધળાં) વગેરેની કેળવણી. હાલ શી સ્થિતિ છે ?

ઔદ્યોગિક કેળવણી.

૧. ગુજરાતમાં ઔદ્યોગિક કેળવણી માટે જે સંસ્થાઓ છે તેમની સ્થિતિ અને કાર્યપ્રદેશ.
૨. એવી સંસ્થાઓ વધારવાની જરૂર. એ સંસ્થાઓમાં હાલ જે વિષયો શીખવાય છે.
એ ઉપરાંત નવા જરૂરી વિષયો શીખવવાની વ્યવસ્થા, એવી સંસ્થાઓનું ખર્ચ,
દેશી રાજ્યો, સરકાર, મંદિરો અને વેપારીઓના પંચો અને મહાજનો આ શિક્ષણ વધારવા શું શું કરી શકે ?

૩. ઔદ્યોગિક કેળવણીની સંસ્થાઓ અને કારખાનાઓનો વધારે નિકટ સંબંધ કરવાની જરૂર.
૪. સંગ્રહસ્થાન, પ્રદર્શન, પ્રયોગશાળા અને કાર્યશાળા (workshop) ગુજરાતમાં સ્થાપવાની જરૂર.
૫. ઔદ્યોગિક કેળવણીની સંસ્થાઓમાં માતૃભાષા, અંગ્રેજી, ઇતિહાસ આદિનું જ્ઞાન આપવાની જરૂર.

સ્ત્રી કેળવણી.

૧. સ્ત્રી કેળવણી વિશે હિન્દી સરકારે પ્રાન્તિક સરકારો ઉપર મોકલેલા પત્રના મુદ્દાઓની ચર્ચા.

૨. શિક્ષણ.

- (ક) પ્રાથમિક અને માધ્યમિક અભ્યાસક્રમમાં આવશ્યક ફેરફારો.
- (ખ) કોલેજમાં જવા ન ઇચ્છતી કન્યાઓ અથવા સ્ત્રીઓ માટે જૂદા અભ્યાસક્રમની વ્યવસ્થા.
- (ગ) ગુજરાતીદ્વારા સર્વે વિષયો શિખવવાનો પ્રશ્ન.
- (ઘ) ગુજરાતી સાહિત્ય, સંસ્કૃત, અંગ્રેજી, આરોગ્ય, ખાલઉછેર, સંગીત આદિના ઐત્ત્રિક કે ફરજિયાત શિક્ષણની વ્યવસ્થા શી રીતે કરવી ? સ્ત્રીઓનાં કર્તવ્યોને અનુકૂળ કેવો અભ્યાસક્રમ થવો જોઈએ ?
- (ડ) છ છ મહિને પરીક્ષા લેવાનો પ્રશ્ન.
- (ચ) માધ્યમિક નિશાળોમાં કોલેજોના વર્ગો ઉઘાડવાની જરૂર.
- (છ) ટર્મ ભર્યા સિવાય યુનિવર્સિટીની પરીક્ષામાં બેસવાની સ્ત્રીઓને પરવાનગી આપવા બાબતનો પ્રશ્ન.

૩. સંસ્થાઓ.

- (ક) કન્યાઓ માટે અલાહિદી પ્રાથમિક નિશાળો ક્યાં ક્યાં કહાડવાની જરૂર છે ?
- (ખ) માધ્યમિક નિશાળો વધારવાની જરૂર. કેવી રીતે વધારવી ? હાલ જે નિશાળો છે તેમની સ્થિતિ. નાતો આ દિશામાં શું શું કરી શકે ?
- (ગ) મુંબાઇમાં સ્ત્રીઓ માટે ખાસ આર્ટ્સ અને વૈદ્યકની બેગી કોલેજ કહાડવાનો પ્રશ્ન.
- (ઘ) હિન્દુસ્તાનના બીજા પ્રાંતોની પ્રસિદ્ધ અને સફલ કન્યાશાળાઓના અહેવાલ.

૪. શિષ્યવૃત્તિઓ.

- (ક) ઉચ્ચ શિક્ષણ મેળવવા ઇચ્છતી સ્ત્રીઓ માટે શિષ્યવૃત્તિઓ.
- (ખ) નાતો અને દેશી રાજ્યો આવી શિષ્યવૃત્તિઓ કેટલી સ્થાપી શકે ?

૫. શિક્ષિકાઓ (મહેતીજીઓ).

- (ક) રાજકોટ, અમદાવાદ અને વડોદરાની શ્રીમેલ ટ્રેઇનીંગ કોલેજોની સરખામણી અને સ્થિતિ.

- (ખ) વધારે ટ્રેઇનીંગ કાલેજો અને નોર્મલ સ્કુલોની જરૂર. ઉચ્ચ પ્રાથમિક નિશાળોમાં નોર્મલ વર્ગ ઉઘાડવાની જરૂર.
 (ગ) અનટ્રેઇન્ડ શિક્ષિકાઓને ટ્રેઇન્ડ શી રીતે કરવી ?
 (ધ) તેમના પગાર, પ્રોમોશન, પેન્શન, પ્રોવિડન્ટ ફંડ વગેરેના પ્રશ્નો.

૬. ઇન્સ્પેક્ટરો.

- (ક) સ્ત્રી ઇન્સ્પેક્ટરો રાખવાથી થએલા લાભ. ડેપુટી ઇન્સ્પેક્ટરેસ કે ઍસીસ્ટન્ટ ડેપુટી તરીકે અનુભવી દેશી બાઇઓને નીમવાની જરૂર છે ?
 (ખ) અંગ્રેજી ઇન્સ્પેક્ટરેસ અને ટ્રેઇનીંગ કાલેજ તથા હાઇસ્કુલમાં શીખવનાર અંગ્રેજી શિક્ષિકાઓને ગુજરાતી શીખવાની જરૂર.

૭. મહાદી વયની સ્ત્રીઓની કેળવણી

- (ક) વનિતાવિશ્રામ, શ્રાવિકાશાળાઓ વગેરેથી થએલા લાભ. એવી સંસ્થાઓ કેવી રીતે વધી શકે ? એ સંસ્થાઓમાં કરવા જેવા ફેરફારો.
 (ખ) વિધવાશ્રમે સ્થાપી વિધવાઓને કેળવી શિક્ષકાઓ કરવાનો સવાલ.
 (ગ) આ બાબતમાં સરકાર દેશી રાજ્યો, નાતો, મંદિરો વગેરે શું શું કરી શકે ?
 (ધ) મહાદી વયની સ્ત્રીઓ માટે ફરતાં પુસ્તકાલયોની જરૂર.

૮. શારિરિક સ્થિતિ.

- (ક) કન્યાઓ અને સ્ત્રીઓને શરીરબળ પ્રાપ્ત કરવાની જરૂર. તેની વ્યવસ્થા.
 (ખ) દાકતરી તપાસ.

૯. ખાસ વર્ગોમાં સ્ત્રી શિક્ષણનો ફેલાવો.

રાજકન્યાઓ અને ગરાસીઆ વગેરે ઓઝલ પાળતી જતોની કન્યાઓ અને મુસલમાન કન્યાઓ માટે ખાસ નિશાળોનો સવાલ.

ખાનગી પ્રયત્નો.

૧. ખાનગી પ્રયાસોથી.

૧. (ક) પ્રાથમિક નિશાળો—છોકરા અને છોકરીઓની,
 (ખ) માધ્યમિક નિશાળો—છોકરા અને છોકરીઓની,
 (ગ) કાલેજો—જૂદા જૂદા વિષયોની,

કેવી રીતે સફલ થઇ શકે ? આવી ખાનગી સંસ્થાઓ શી રીતે વધે ?

૨. સર્વ પ્રકારના કેળવણીના પ્રસાર માટે મંડળો તથા ચળવળની જરૂર.

- (ક) સુરતની સાર્વજનિક સોસાયટી,
 (ખ) ચરોતર કેળવણી મંડળી,
 (ગ) ગુજરાત કેળવણી મંડળી,
 (ધ) સમસ્ત ગુજરાત પૈસા ફંડ

વગેરેની હકીકત.

પરચુરણ.

૧. પ્રાથમિક શિક્ષણ મફત અને ફરજિયાત કરવામાં સરકાર અને દેશી રાજ્યોએ કેવી ચોક્કસ પદ્ધતિ અંગીકાર કરવી જોઈએ ?
દેશી રાજ્યોમાં મફત અને ફરજિયાત પ્રાથમિક શિક્ષણ થાય તો માધ્યમિક શિક્ષણ અને ઉચ્ચ શિક્ષણના પ્રસારણને હાનિ પહોંચે ખરી ? એજ પ્રમાણે માધ્યમિક શિક્ષણ મફત થાય તો તેથી શા ફાયદા ગેરફાયદા થાય ?
૨. માધ્યમિક શિક્ષણનું ખર્ચ ઓછું શી રીતે કરી શકાય ?
૩. બોર્ડિંગોમાંથી રેસિડેનશીઅલ સ્કુલો શી રીતે કરી શકાય ?
ભણવાનું ખર્ચ તેથી વધે કે ઘટે ? એથી શા શા લાભ થાય ? ગુરૂકૂળનાં લાભ હાનિ.
૪. રાત્રિશાળાઓની જરૂર. હયાત રાત્રિશાળાઓની સ્થિતિ તથા અભ્યાસક્રમ. તેમના વધારો તરતમાં ક્યાં ક્યાં કરવા જેવો છે ?
૫. શિક્ષણના સંબંધમાં ગુજરાતમાં જૂદે જૂદે સ્થળે ઉપયોગી અને સફળ પ્રયોગો થયા હોય તેના અહેવાલ.
૬. કેળવણીના પ્રમાર માટે યુનિવર્સિટી, ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી, જ્ઞાતિમંડળો તથા બીજી સંસ્થાઓ તથા દેશી રાજ્યો મારફત દરવર્ષે કેટલાક રૂપિયાની અને કેટલી શિષ્યવૃત્તિઓ આપાય છે ? એમાં સુધારા કરવા જેવું છે ? ગરીબોને પુસ્તકો વગેરે કેળવણીના સાધનો પરા પાડવાની જરૂર. લોકોપયોગી પુસ્તકાલયોની અગત્ય.
૭. વિવિધ વિષયોનું ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ જ્ઞાન મેળવનારાઓની સંખ્યા વધારવા અને એવું જ્ઞાન આપનારી સંસ્થાઓની સ્થાપના કરાવવાની જરૂર.
૮. જૂદી જૂદી કારિગિરી અને જૂદા જૂદા ધંધાઓ માટે નિશાળો સ્થાપવાની જરૂર છે ? સોની, દરજી, પ્રિન્ટર, એક્ટર, વલાણવટી વગેરે વગેરેના પેશા માટે નિશાળોની જરૂર છે ? એવી નિશાળોના અભ્યાસક્રમ, અભ્યાસકાળ અને ખર્ચ, વગેરે. હિન્દુસ્તાનમાં બીજે એવી નિશાળો હોય તો તેમના અહેવાલ.
૯. શુક કમિટીનું અંધારણ, તેમાં કરવા જેવા ફેરફારો.
૧૦. પાંચ પુસ્તકો છાપવાનો કોન્ટ્રાક્ટ અમુક વ્યક્તિ કે મંડળનેજ આપવા યોગ્ય છે ?
૧૧. સમસ્ત ગુજરાતમાં કેળવણીના પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે એક સંસ્થા (Gujarat Education League) સ્થાપવાની જરૂર.

પરિશિષ્ટ ૮.

પરિષદના પ્રમુખ રા. રા. ચીમનલાલ હરિલાલ સેતલવાડે જે ભાષણ
ઇંગ્રેજીમાં વાંચ્યું હતું તે નીચે પ્રમાણે છે.

BROTHER AND SISTER DELEGATES, LADIES AND GENTLEMEN :--

I must heartily thank you for extending to me the Privilege of presiding at this sessions of the Educational Conference. I am not an expert educationist and do not claim to be a man of letters or scholarship. But, I have always taken great interest in matters educational all throughout my public life, and have been associated for many years in the day to day work of the Bombay University and also in the administration of primary schools in the City of Bombay. And I venture to think that my selection as your President to-day, is a mark of some little approbation of my humble work in those spheres of educational activity. Having under these circumstances selected me with full knowledge of my limitations and shortcomings, I trust you will not feel disappointed if you do not get from me any scholarly exposition of the various intricate educational problems that an educationist in the proper sense of the term would, I am sure, have succeeded in placing before you. Ladies and Gentlemen, I do not propose to attempt any such ambitious task, but will content myself by taking very shortly a bird's eye view of the history of education in the country since the advent of the British Rule, its present state, and the directions in which further advance and development should be made, specially with regard to our own Province.

Govt. Policy on Education.

Oriental Learning vs. English Education.

British genius and statesmanship realised at a very early stage, the conception of the duty that a civilised Government owed to the millions that under dispensation of Providence came under the sway of the East India Company, and Warren Hastings recognising that it was the obvious obligation of the British to educate and

uplift the people of India, established a Madrasa at Calcutta in 1781, and a Sanskrit College was founded at Benares in 1791. The idea slowly gathered strength, and in 1813, when the Company's Charter was renewed, it was insisted that a lakh of rupees every year should be set apart and applied to education, and in 1823 a Committee of Public Instruction was constituted in Calcutta. The first policy of Government in those early days was merely to favour the revival and encouragement of Sanskrit and Arabic learning. But this was soon to give way to the policy of imparting English liberal education, which has come to be associated with the name of Lord Macaulay. But long before Macaulay came to this country, forces had come into being that were tending in the same direction and a beginning had already been made. Christian Missionaries had come into the country and they had begun to impart English education as an aid to their religious propaganda. But what was possibly the more potent factor was that, some of the advanced Indians who had taken the benefit of English education demanded that education as the only means of elevating the Indian people. Raja Ram Mohan Roy, who typified in himself the best Indian product of liberal Education, strongly protested against founding institutions merely for Oriental learning and raised his powerful voice in favour of institutions for imparting English liberal Education. The result was that in 1817, the Hindu College was established at Calcutta "to instruct the sons of Hindus in the European and Asiatic languages and sciences." In Bombay, similar forces were working. The Bombay Education Society was founded in 1815 and that great and far-seeing statesman Monstuart Elphinstone did very much for education. When Monstuart Elphinstone retired in 1827, a Memorial was raised to him by the citizens of Bombay, and out of the funds amounting to over two lakhs so raised, Elphinstone Professorships were established and these formed the nucleus of the Elphinstone College. These beginnings had been made when Macaulay came to India in 1834 and was soon afterwards appointed President of the Committee of Public Instruction at Calcutta. He brought the question of Oriental learning *vs.* English education to a final issue, and by his memorable Minute maintained that the study of English was the best for the intellectual regeneration of India.

Macaulay's powerful advocacy of English education carried the day and in March 1835 Lord Bentinck issued his Resolution in which he said that "The great object of the British Government ought to be the promotion of European literature and science among the natives of India and that all the funds appropriated for the purposes of Education would be best employed on English education alone." A momentous decision with far-reaching consequences was taken, and I venture to say that it was fortunate both for India and England that it was so taken. In 1844 English was made the language of public business and the employment in the public services of persons who had taken English education was insisted upon.

Despatch of 1854.

In 1854 came the famous Despatch of Sir Charles Wood. It has been rightly regarded by Indians as their Educational Charter. It would be difficult to find a State document breathing with such statesmanship, breadth of view and foresight. It dealt in a masterly manner with all grades of Education from the University down to the Elementary School and laid down principles which are alive to-day and foreshadowed a programme which is yet far from being fully and properly achieved. The policy underlying this programme was thus enunciated. "It is one of our most sacred duties to be the means, as far as in us lies, of conferring upon natives of India those vast moral and material blessings which flow from the general diffusion of useful knowledge and which India may under Providence derive from her connection with England" and "that the Education which we desire to see extended in India is that which has for its object the diffusion of the improved arts, science, philosophy and literature of Europe, in short, of European knowledge."

Educational Progress in Bombay.

The educational policy of the British Government so definitely and clearly enunciated was given effect to and institutions to impart primary, secondary and higher education were established in all the Presidencies. Primary and Secondary schools were opened and

in 1857 by an Act of the Imperial Legislature the Universities of Calcutta, Bombay and Madras were created. This evoked great enthusiasm among the people of this country and the liberal policy of giving to the Indians the benefit of Western learning and culture was much appreciated. In this Presidency, the Elphinstone College which had come into existence as a College in the year 1856 by a separation of the professorial element from the Elphinstone Institution, was affiliated to the University in the year 1860. In 1861 the Wilson College was recognised by the University and eight years later, what was known as St. Mary's Institution and St. Xavier's School developed into the St. Xavier's College. In Poona, the Sanskrit College that was started in 1821 after amalgamation with the English School in 1851, arose in its present form as the Deccan College in 1857. Among the professional and technical Colleges, the Government Law School at Bombay was recognised in 1860. The Grant Medical College which was established as early as 1845 was affiliated to the University in 1860. And a School that was established in Poona in 1854 for the purpose of educating subordinates for the Public Works Department was developed into the College of Engineering and affiliated to the University in the year 1865. In Gujarat, 10 primary schools were first established in the year 1827 and the work of education received a great impetus by the enthusiasm of the people. The fame of Durgaram Mehtaji, Dinmanishanker Shastri and Dadoba Master of Surat and Tuljaram Sukharam of Ahmedabad was, I remember, ringing in our ears when I and those of my generation were boys at primary schools. And the educational activities of Dalpatram and Namadashanker, T. C. Hope (afterwards Sir Theodore Hope) well-known for his admirable Gujarati Reading Series, Mohanlal Ranchhoddas, Bhogilal Pranvalabhdas, Pranlal Mathuradas, Mahipatram Rupram and Ambalal Sakerlal are well known to all who have taken any interest in Gujarat and its people. The Gujarat Vernacular Society was established in the year 1848, and is still among us as a living force. As early as 1856, mainly through the exertions of Mr. Hope a fund was started for the purpose of promoting higher education in Gujarat. In 1861 classes were started in Law, Literature, Logic, Mathematics, the institution being known

as the Gujarat Provincial College. It was however never affiliated to the University and was ultimately closed in 1872. Fresh subscriptions were raised and the Gujarat College as a College recognised by the University was opened in 1879. I was then a pupil at the Ahmedabad High School and perfectly remember the modest beginning of the College in a little room in the High School building. It was not till 1885 that the College was separated from the High School and was recognised by the University for the full B. A. course. I will have to advert to the further vicissitudes of the College a little later on in another connection.

Commission of 1882—Theory of Government withdrawal from Higher Education.

In 1882, the Government of Lord Ripon appointed the Education Commission with Sir William Hunter as President. Two recommendations of that Commission were destined to have far reaching effects. The first one may be roughly described as the recommendation for the withdrawal of Government from direct management and control of higher and secondary education and the transfer as far as possible of that part of education to private agency. While on the one hand it led to considerable stimulus of private enterprise in the field of education, the way in which this recommendation was attempted to be worked at one time in this Presidency, created considerable alarm among the thinking men. The Government of Bombay appeared to be too much in a hurry to withdraw from higher education and hand over Colleges and Schools to private agency and schemes were considered for handing over in that manner even Colleges like the Deccan College, forgetting that any precipitate action of that character would inevitably lead to lowering the standard of teaching and discipline. The recommendation of the Commission was taken advantage of even for the purpose of steadily reducing and ultimately abolishing the annual Government grant to the Bombay University. There was public agitation at the time and it was insisted upon that while private enterprise in the field of education should be encouraged, there should be no withdrawal of Government from the Colleges and Schools maintained by Government. It was further insisted upon

that, it was extremely desirable that Government should equip and maintain a model Arts College for each division of the Presidency and model High Schools in all important towns. Ladies and Gentlemen, Gujarat was the greatest sufferer by this shibboleth of encouragement of private agency in higher education. Up to 1887, the Gujarat College was managed by Government. In that year Government withdrew and handed over the control and management of the institution to the Society for the promotion of Higher Education in Gujarat. It was an evil day when that was done and you are too familiar with the State of the College during the period the College was under that management. With insufficient funds and consequent inadequate equipment both in professors and appliances, the College rapidly lost its position and prestige. The late Sir Pheroza Mehta and myself drew the attention of Government to the matter year after year in the Legislative Council but for a long time our appeal fell on deaf ears. We were met with the derisive retort that while Government were acting on a liberal and progressive policy by allowing indigenous talent to manage the College, we the representatives of the people were unpatriotic enough to demand popular control to be substituted by Government control. Undismayed with this reception, we continued our campaign and demanded that not only should Government maintain a fully equipped College in Gujarat but should also do the same with regard to Sindh and the Karnatik. It was ultimately, in 1912, when the late Sir Chinubhai came forward with the handsome donation of Rs. 2 lakhs, that Government took over the College and by the further munificence of the same philanthropic gentleman, the Science Institute was founded. But while this Presidency suffered in the manner I have indicated by the somewhat unthinking and hasty application of the theory of private enterprise in higher education an impetus was no doubt given to the establishment of several Colleges in this Presidency. The Rajaram College Kolahpur had been affiliated in 1880 and the Baroda College in 1881. But the unique and most successful example of private enterprise in the field of education is the Fergusson College. In the year 1880, a patriotic band of educated Indians, the late Vishnu Shastri Chiplunkar, the late M.B. Namjoshi and Mr. B. G. Tilak founded the new English School

Poona, for the purpose of cheapening and facilitating education. Others joined them and they all took a vow to devote a certain number of years of their lives to the work of education. In 1884 they founded the Deccan Education Society and soon afterwards started the Fergusson College to which the late lamented Mr. Gokhale devoted some of the best years of his life and of which my esteemed friend Mr. Paranjpye is at present the Principal. The Samaldas College, Bhavnagar, was affiliated in 1885, Mir Dyaram Jethmal Sindh College in 1887 and the Junagadh College in 1901.

Primary Education.

But the most important pronouncement of the Education Commission of 1882 was with regard to primary education. They insisted "that while every branch of education can justly claim the fostering care of the State, it is desirable in the present circumstances of the country to declare the elementary education of the masses, its provision, extension and improvement, to be that part of the educational system to which the strenuous efforts of the State should now be directed in a still larger manner than heretofore." Whether the provision here recommended for the elementary education of the masses has been made in any adequate degree I shall examine a little later.

Distrust of Private Enterprise.

The policy of the gradual withdrawal of Government from direct management of Secondary Schools and Colleges which was opposed by Indian publicists in Bombay on the ground that it would lead to insufficient and inefficient provision for higher education, was destined to be soon arrested by events which supervened and whose proper significance and causes were very much misunderstood. A new era of political consciousness and awakening was dawning and the pulsations of the new life were felt throughout the country. The Indian National Congress was constituted in the year 1885 and held its first sessions in Bombay. The officials absorbed entirely in the performance of their duties and in the firm belief that their management of the affairs of the country was perfect, were unable to understand the real significance and purpose

of the new movement which grew in strength year after year and spread through the country. They scented sedition in it. To attribute political discontent to education was an easy step, however mistaken and one can well understand the distrust of private agency in education that was soon exhibited. I will give you one typical instance. There was great dissatisfaction in Bombay both in the University and outside with the Government Law School. The teaching there for a long time was very unsatisfactory, the professors were appointed not entirely on the ground of qualifications and the students derived no appreciable benefit from the course of lectures. A Committee was formed in Bombay, with the Honourable Mr. Justice Tiabjee as President and Sir Narayan Chandavarkar as one of its members to start a private College of Law, and several pleaders and advocates of standing and reputation were secured as professors. Application for recognition by the University was made. The Vice-Chancellor, who was a Civilian, was against affiliation being granted, as he was not sure whether the students of the new College would not be taught disaffection. The syndicate, however, recommended the College to the senate for affiliation and the senate accepted the recommendation. But when the matter went up for the sanction of Government they declined to agree to the affiliation and Government still hold the monopoly of legal education in Bombay. One good result however was that Government became alive to the urgent need of improving their College, and various reforms were carried out. It was the same feeling of official nervousness that was responsible for the later attempts to bring the Universities more under official control.

University Commission.

In 1901 came the Universities Commission of Lord Curzon. It was very common in those days, though a more correct and sober view has since asserted itself, to speak of the past work of the Universities as a huge failure, to say that they had done everything wrongly and that reform root and branch was needed. It was suggested that the control of the University had passed into the hands of politicians and that it was necessary in the interests of

education that the control should be placed in the hands of educational experts. The old senates were swept away and new senates of 100 in the older Universities were enacted by the Act of 1904, 80 of whom were to be nominated by Government, 10 to be elected by registered Graduates and 10 by the Faculties. But after creating that expert body, how even such a senate was not left to decide for itself its educational requirements but the will of Government was imposed upon it, I will advert to in its proper place.

It must, however, be gratefully acknowledged that following the Universities Act of 1904, large and increasing sums have been made available by the Government of India for all classes of education, higher, secondary, primary and technical.

Present State of Education—Only five per cent Literate.

Free and Compulsory Primary Education.

I have now given a very short summary of the Government policy from time to time towards education, and it must be said that, although there have been moments of hesitation and doubt and mistakes committed by ignorance and prejudice, they have never faltered from the policy originally laid down that it was the solemn duty of the British Government to educate the people of India. But although progress has been made in education, whether that progress has been adequate, I shall presently examine. And a little statistical examination will make the position clear. Taking the whole country the proportion of literates is only 59 per thousand, that is little less than 6 per cent. If we take it by the sexes, the proportion of literate males is 108 per one thousand and of females only 10 per one thousand. If you take the Bombay Presidency, the proportion of literates is 69 per thousand, that is out of a total population of 2 crores, 70 lakhs and odd, 2 crores 52 lakhs and odd are altogether illiterate. If you take the figures for the different parts of the Presidency they work out as under—

Bombay City	227	literate per one thousand
Gujarat	117	"
Konkan	55	"
Deccan	49	"
Karnatek	58	"
Sindh	47	"

The proportion of persons knowing English in the Presidency works out to 14 per thousand for males and 2.1 for females, the proportion in Gujarat being only 0.9.

There are in all 1,594 cities and 582,728 villages in India and the total number of primary schools is only 123,578. This gives the proportion of only one Primary school to five villages. The real proportion is much smaller because the cities absorb a good number of Schools. Out of these, Girls' schools come to only 12,886 thus giving one girl School for 45 villages. In the whole of the country, there are only 63,441 girls taking English education and only 279 University education, out of which only 76 fall to the lot of this Presidency. In Gujarat there are only four lady graduates. In Secondary schools there are in all only 67,574 pupils in the Presidency. In Higher Education there are 179 Colleges in the whole country and 15 in this Presidency. The total number of Students at Colleges in this Presidency is only 5,330. The above figures will make it clear to any mind that in spite of all the boasted progress that we claim we have made, we are lamentably backward in education. Is it not appalling that after over a century of fostering care of British Rule and its avowed policy to educate the masses, the result is that as many as 95 per cent of the population of the country do not know how to read and write? Contrast this with any civilised country. Take Japan, which did not think of the education of the people till 1868, whose first Education Code was not framed till 1872 and whose first University was not established till 1877, that is 20 years after the Bombay University was established. Their Education Code of 1872 said in its preamble as follows:—It is intended that henceforth universally, without any distinction of class or sex, in a village there shall be no house without learning and in a house no individual without learning." And for many years now, every Japanese boy and girl, who has completed his or her sixth year of age goes through a compulsory educational course of six years. Has not the time arrived in this country to make elementary education compulsory and free as is the case in many countries?

I venture to think that much valuable time has been allowed to be wasted and that sooner this is undertaken the better. And this reminds us all of the noble fight made by that great departed Indian patriot and statesman, Gopal Krishna Gokhale, for the introduction of free and compulsory elementary education. Ladies and Gentlemen, some of us although we were as staunch advocates of free and compulsory elementary education as Mr. Gokhale, felt that there were such grave defects in the legislation that he proposed that we were unable to accord our full support to the measure, apprehending that it would not bring about the immediate and large expansion in elementary education that we all had at heart. It is not possible in this address to go into and discuss the merits of Mr. Gokhale's Bill. I do hope and trust, when normal conditions are restored after the war, a well thought out Bill for the purpose will be introduced by some member in the Imperial Legislative Council.

With reference to universal primary education there are some who indulge in the aphorism that "little knowledge is a dangerous thing." They forget that no knowledge is a still more dangerous thing and that little knowledge is better than no knowledge at all.

When we are talking of free and compulsory education we must realise the magnitude of the task and the difficulties to be overcome. There is the difficulty of getting the necessary supply of teachers, suitable buildings and above all the requisite funds. But both Government and the people must put their shoulders to the wheel and make up their minds to accomplish the task. The necessary sacrifices must be made, and if they are made you can, though not at once, but within a reasonable space of time, see the day when in this country there shall not be a home without learning and no individual without learning in a home.

High Schools and Matriculation.

Gentlemen, we have often heard that the products of our University are unsatisfactory. The real cause of this, gentlemen, is the state of our High Schools and the system of our Secondary education. Ladies and Gentlemen, many of the Schools are insuffi-

ciently equipped and not properly manned. While there ought to be an immediate and large expansion of primary education, our system of High School education requires to be considerably recast. Mr. Orange the Director-General of Education, said about 8 years ago, "that speaking generally it may be said that, the qualifications and the pay of teachers in Secondary Schools, are below any standard that could be thought reasonable." and things have not much improved since. Here again comes the question of adequate salaries. The present salaries attract only those graduates who are unable to do better for themselves anywhere else. If you really want to attract as your High School teachers men who would enter into the spirit of the thing and realise the responsibility placed on them and discharge the same satisfactorily, you will have to considerably enhance the present emoluments. Why cannot our High Schools, at least some of them, attain the standard and reputation of the well-known public Schools in England and on the continent of Europe?

But Ladies and Gentlemen, it is absolutely necessary in order to make our Schools what they ought to be to radically alter the present system. The schools should be able to give an education complete, by itself so that a pupil passing out with the school leaving certificate should carry with him the hall-mark of having received an equipment which will fit him to go into life and do business. At present, unfortunately what happens is that, everyone whether he intends to go in for University education or not, whether he is fit for receiving such education or not, receives the same treatment and training and his goal is the Matriculation Examination. Those that pass the Matriculation, irrespective again of their fitness for University education, and in many cases without any settled aim, flock to the Colleges and a good number waste their time and money and leave off their College studies at the end of the first or second year. This State of things affects very prejudicially both High School and College education. It is necessary therefore to separate at some convenient stage those who are fitted by their intellectual calibre and means to enter upon a University career, and those who being not so fitted have to go out into life on completion of their School course. It would be necessary to my

mind to raise the standard of teaching in the High Schools, and as has been suggested in some quarters, throw the first year's course at present gone through at the Arts Colleges in the schools. And Ladies and Gentlemen, any remodelling of the school courses with the object I have indicated must also deal with the question of the medium of instruction. What happens at present is that, pupils in the Vernacular Schools learn a lot of subjects Mathematics, History, Geography in the Vernacular and when they get to the English School they are again taught through the English language what they have learnt before. If instead of this, instruction in the different subjects were imparted in the Vernaculars and English were being taught as a second language, much higher and sounder knowledge can be imparted. This can be done up to the fifth standard, and then for the last two years of School education, that is in the 6th and 7th standard, English may be made the medium of instruction. If this were done, I venture to think that although a more complete and more useful School education may be undertaken, it can be accomplished in seven years, the present period of School education.

In higher education there requires to be still greater expansion and improvement both in the number of Colleges and their equipment and the question will in the near future have to be tackled whether there should not be more than one University in the Presidency. We view with great satisfaction ladies and gentlemen, the movement for the establishment of an Arts College at Surat.

But while, Ladies and Gentlemen, there ought to be an immediate extension and improvement of all systems of education, primary, secondary and higher, in order to make education a living force in the uplifting of the nation and in conducing to a better order of things in Society and the State, there are certain cardinal considerations which must not be forgotten.

Character.

All education besides aiming at imparting useful knowledge and expanding the minds of young men should conduce to the building up of "Character." It is the 'Character' of the men and women of a nation and country that determines what position

that country and nation shall occupy in the world. Education must be calculated to, says the Despatch of 1854 "not only produce a higher degree of intellectual fitness but to raise the moral character of those who partake of its advantages." And our education should therefore be so modelled and adapted as to inculcate in the young mind the right ideas about morality, discipline, obedience to constituted authority and orderly Government, reverence and respect for elders and sympathy for human kind. This to my mind cannot be accomplished by mere moral text-books and moral instruction. It can be best brought about by having as our teachers men of great purpose and stainless character. What is wanted is the silent influence upon the character of pupils by constant intercourse with teachers whom he is able to regard with respect and affection. But how are such teachers to be secured unless you make the teacher profession sufficiently remunerative and respected?

Elasticity and Scope for Initiative.

Then, gentlemen, however much you may recast the educational system there should be sufficient elasticity and scope for initiative in it. The system must not be reduced to one dead departmental level. The Managers of Schools and teachers must have considerable scope left to them, among other things in the selection of text-books and adapting the courses to the peculiar needs of their pupils. In this connection our esteemed citizen, the Hon'ble Mr. Paranjpye, rendered signal services at the last meeting of the Bombay Council, when in moving his resolution about the text-books, he thoroughly exposed the present pernicious system. At present, only the books sanctioned by the educational department can be used and this applies not only to departmental Schools but private schools aided as well as unaided. It happens that when the University Board of Studies prescribes books in English for the Matriculation Examination, the Schools are unable to use some of them because they are not on the Government List.

Independence.

One essential, as I have said, for the success of all movements for the improvement and extension of education in this country,

is that educational institutions once properly planned and established should have independence and scope for initiative. The further essential of the success of all educational reform is that those in authority should try and carry the people and their representatives with them. Unfortunately, particularly in Bombay for some time, these essentials were entirely lost sight of by Government. You are perfectly familiar how the Bombay University was treated during the regime of Lord Sydenham. In 1911, Government addressed to the University a series of suggestions with regard to their examinations and curricula and wanted certain changes to be made. Among them was the removal of history from the compulsory B. A. Course. When the matter came up before the Senate, it was debated at great length and the sense of that body was strongly in favour of retention of history. The senate with only one dissident, but with the active assent of the Director of Public Instruction, agreed to a compulsory course for the B.A. retaining English History. But when the regulations went up to Government for sanction Government were not prepared to acquiesce in the decision of the senate and ordered Mr. Sharp to give notice of a proposition upsetting the previous decision of the senate and removing history from the B.A. Course. The poor Director of Public Instruction, who had at one time associated himself with the retention of history, had under orders to move for its abolition. It was openly asserted and could not be denied that a whip was sent round to Government officials to be present and to vote in support of the proposition and the abolition of history even then was carried by a majority of four. One wonders how responsible people at the head of the administration did not realise to themselves what they were doing. Here was a body like the University senate, eighty out of a hundred of its members nominated by Government, presumably for their educational attainments, and when that body almost unanimously arrived at a conclusion on a question essentially an academical one, because Government took a different view, they imposed their will on the University by practically ordering their officers to vote, not according to what they conscientiously thought was the right course to adopt, but according to what Government

dictated. It will be said this is old history That is perfectly true but the moral of it must be borne in mind. Another instance of petty temper was furnished by the same Government when the University refused to accept the suggestion of Government for the abolition of the Matriculation, by issuing a resolution that thenceforward persons who had passed the Matriculation were to be debarred from employment in public service. That resolution still remains unwithdrawn.

Education not the cause of Political Discontent.

Ladies and Gentlemen, I have indicated above that it is essentially necessary that there should be an immediate and large extension and improvement of education of all classes. And that Government and the people must boldly deal with the situation. It is a task which cannot be accomplished unless by a hearty co-operation between Government and the people. They should work hand in hand for the goal without any distrust of each other. Ladies and Gentlemen, we must gratefully recognise that the avowed policy of British Rule in India is to educate the people and that, that policy in spite of temporary doubts and hesitation, has not been deviated from. All that we want is that, the progress should be considerably accelerated. I am quite conscious of the fact that there are people who think that any extension of education will not be an unmixed blessing, for they apprehend that more education will lead to more political discontent. Ladies and Gentlemen, those who entertain the idea that education has brought about such political discontent as there is in the country, are very grievously mistaken in their diagnosis. If there is political discontent in the country, there are political causes for it and those must be removed. You will not remove political discontent by shutting up all education. Let Government boldly take courage in their hands and go wholeheartedly for education and they will be laying deep the foundations of British Rule in the loyalty and devotion of a grateful people.

परिशिष्ट-६.

English Translation of the resolutions passed at the sessions of the Gujarat Educational conference which was held at Ahmedabad on 23rd and 24th October 1916 under the presidentship of Mr. Chimanlal H. Setalavad:—

PRIMARY EDUCATION.

I. (1) This conference warmly congratulates the native States which have made primary education free or free and compulsory within their States and recommends the same policy to other States.

(2) This conference earnestly requests the Government to extend primary education and to make it free and compulsory.

(3) This conference requests the Government to resolve to establish within the next five years primary schools in all towns and villages situated in the areas of the Local Boards and the Agencies where atleast 15 students are available and to frame and publish a suitable programme for the purposes and make necessary grants for the same.

II (1) This conference earnestly recommends to the municipalities the necessity of paying more attention to female primary education and of starting more girls' primary schools within their areas.

(2) This conference urges upon District Local Boards the necessity of establishing separate girls' primary schools in villages where at least 20 girls are studying in boys' schools.

III This conference notes with satisfaction the Government Resolution doing away with the rural standards on account of popular agitation and recommends these further reforms:—

(1) The schools of the second grade should, as a rule, teach upto five instead of four standards;

(2) The power of opening additional standards should be entrusted to the District Local Boards, this power being exercised at the recommendation of the Taluka Local Board instead of the Educational Inspector.

IV. With a view to improve the condition and qualifications of the teachers of primary schools this conference recommends that:—

(1) The minimum pay per mensem of an untrained teacher should be raised to Rs. 12/ and that of a first year trained teacher should be raised to Rs. 15/.

(2) At least one more Male Training college should be established in Gujarat in order that the proportion of trained teachers to that of untrained teachers might increase and trained teachers might be available for new schools.

SECONDARY AND HIGHER EDUCATION.

V. With a view to lighten the heavy curriculum of secondary schools this conference recommends that:—

(1). The courses of mathematics and science should be made simpler for all the Middle and High school standards.

(2) The history of India should be taught more completely in the first three standards and the History of England alone and not the History of India and England should be taught in the fourth and fifth standards.

A committee of the following gentlemen be appointed to suggest specific reforms in the existing curriculum along the lines laid down above:—

Mr. Keshavlal H. Dhruva, Mr. Sankalchand J. Shah, Mr. Jivanlal H. Divan, Mr. Kripashanker D. Acharya, Mr. Kalidas N. Shah, Mr. Kalyanrai N. Joshi, Mr. Dattatrya K. Gupte, Mr. Shankerprasad C. Raval and Mr. Ambelal M. Desai.

VI. This conference requests the Government to appoint a committee of officials and non-officials including some headmasters of private high schools to suggest suitable reforms in the grant-in-aid code and to draft separate rules for unaided registered schools with a view to lessen the control of the Government Education Department on the aided and unaided primary and secondary schools.

VII. This conference recommends that a committee be appointed of the following gentlemen to consider the advisability of prescribing some compulsory and some voluntary subjects for the Matriculation Examination instead of prescribing all compulsory subjects and to frame definite suggestions as a result of their deliberations and to suggest such other reforms in the Matriculation course as they might deem fit :—

Mr. Chimanlal H. Setalvad, Prof. Anandshanker B. Dhruva, Mr. Keshavlal H. Dhruva, Prof. Balavantrai K. Thakore, Mr. Chandrashanker N. Pandya, Mr. Mansukhlal A. master, Mr. Indulal K. Yajnik, R. B. Kamleshanker P. Trivedi, Mrs. Vidyagauri Nilkanth, Mrs. Sharda Mehta, Miss. Contractor, Mr. Uttamalal K. Trivedi.

VIII. This conference is of opinion that the text-books which are being taught in the secondary schools are generally speaking unsatisfactory and makes the following recommendations with a view to reform them :—

(1) That Government should take early steps to give effect to the resolution moved by the Hon. Mr. Pranjpye and passed by the Bombay Legislative Council with regard to the selection of text-books.

(2) That Government should discontinue, henceforward the method of prescribing text-books which has come in vogue for about the last five years.

(3) That the books prescribed for History and English in the current year should be henceforward removed from the list of prescribed text-books.

(4) That non-official gentlemen should be appointed to the extent of two thirds in the vernacular Book Committee and head masters of some private high schools should be represented on it;

IX. With a view to encourage the study of the Gujarati language this conference recommends that it should be prescribed as a second language for the High School standards and the Matriculation Examination, and that this principle be followed out gradually in the curriculum of the Arts Colleges.

X. This conference urges the desirability of giving practical secondary education to those students who do not intend to appear at the University Examinations and suggests that a separate course of three years be framed for those students who have passed the Fourth Standard Examination and that agriculture, industry, pedagogy and commerce should be prescribed as voluntary subjects in that course.

XI. (1). This conference urges the necessity of opening more colleges in the British Districts and Native States of Gujarat and earnestly requests all Gujaratis to help forward the scheme of an Arts College at Surat;

(2) This conference requests the Government and the Native States to make such accommodations in their existing colleges as would enable them to admit more students.

XII. This conference urges upon the Government and the people the necessity of starting schools for agricultural, industrial, technical, medical and commercial education in order that the education of students might be all-sided and useful in practical life.

EDUCATION OF SPECIAL CLASSES.

XIII. This conference requests the Government, to start schools for the training of the deaf, the mute and the blind, and to give special grants to private schools for such purposes.

XIV. This conference records the following opinions on the letter addressed by the Government of India to Local Governments on some questions of female education:—

(1) Some compulsory and more voluntary subjects should be prescribed in the curriculum of girls' primary and secondary schools, that Municipalities and Local Boards ought to be entrusted with the power of selecting subjects out of this voluntary group for the primary schools under their charge and committees of officials and non-officials should be appointed to select subjects in the same manner for secondary schools.

(2) Separate colleges should be started for women in big towns, and wherever this is not possible two college classes should

be added to secondary schools and good and liberal scholarships should be given for encouraging higher education among girls.

(3) That training classes for one month or more should be opened in vacation time for training those female teachers who cannot be trained regularly in the female training college and female teachers should be admitted in much larger numbers in the existing training college for women.

(4) Female inspectresses should be appointed to inspect all girl schools and if it is not possible to adopt this course everywhere, it should be introduced at least in the municipal towns.

XV. With a view to improve the physical condition of students this conference recommends that:—

(1) All students should be medically examined from time to time by local doctors.

(2) A suitable form of gymnastics should be made compulsory for all students.

(3) Attention should be paid to the cleanliness of the school buildings and of the surrounding areas and open play grounds should be provided near the school premises.

(4) One doctor should be appointed as a teacher for attending to the above mentioned duties and to teach the subjects of first aid, physiology and hygiene.

XVI. With a view to the progress of education among the depressed classes this conference recommends that:—

(1) A separate hostel should be opened in all district towns for the students of these classes.

(2) Municipalities should open at least one school in their cities for these classes.

(3) Local Boards should open schools for them in villages, where they are necessary.

XVII This conference requests the University to hold the Matriculation and College Examinations twice a year and to examine students only in those subjects in which they have failed.

XVIII This conference requests the Government to lower the standard of fees prescribed for the secondary schools at present and to remove the restriction imposed on private schools to the effect that they should not charge fees lower than two thirds of the Government rate.

XIX. This conference resolves to start the Gujarat Educational League to continue the discussion and agitation on educational questions throughout Gujarat and to appoint a committee of the following gentlemen with powers to add to their numbers to take all necessary steps for the purpose :—

- (1) Mr. Chimanlal H. Setalvad, (2) Mr. Jivanlal V. Desai, (3) Mrs. Sharda Mehta, (4) Mrs. Vidyagauri Nilkanth, (5) Mr. Maganlal B. Sheth, (6) Mr. Ambalal Manibhai, (7) R. S. Ambashanker U. Malji, (8) Mr. Girdhardas M. Desai, (9) Mr. Manilal H. Mehta, (10) Mr. Harilal G. Parekh, (11) Prof. Harilal M. Bhatt, (12) Mr. Narsiprasad K. Bhatt, (13) Mr. Dahyabhai L. Purohit, (14) Mr. Ambalal M. Patel, (15) Mr. Amratlal V. Thakkar, (16) Mr. Indulal K. Yajnik, (17) Mr. Ishvarlal H. Desai.



પારિશિષ્ટ ૯.

ગુજરાત કેળવણી પરિષદ.

(સમાલોચક, ઑક્ટોબર ૧૯૧૬ ના અંક ઉપરથી.)

ભારતવર્ષમાં જે પ્રજાની આજુ આજે વર્તે છે તે આત્મશાસક પ્રજા છે. ભારતવર્ષના રાજ્ય વહીવટમાં પ્રજાશાસનના તત્ત્વને એ પ્રજાએ સ્થાન આપ્યું છે. પ્રસંગો હવે એવા આવતા જાય છે કે બ્રિટિશ સામ્રાજ્યમાં ભારતવર્ષને સામ્રાજ્યના બીજા અંગો જેવું સ્થાન પ્રાપ્ત થશે. એ અંગો આત્મશાસક છે અને ભારતવર્ષ નથી એટલે આજ દિન લગી ભારતવર્ષની ઉપેક્ષા કરવામાં આવી છે. યુરોપના વર્તમાન કુરુક્ષેત્રમાં ભારતવર્ષનાં સંતાનોના રક્ષાએલા લોહીથી એ ઉપેક્ષા કમી થઇ છે. સામ્રાજ્ય કુટુંબમાં ભારતવર્ષનો ગૌરવભર્યો આદર થાય માટે એણે પ્રજાશાસક થવું ધરે છે. શાસનનું મૂલ્ય પ્રજા પીછાનતી હોય, શાસનપર પ્રભાવ પાડવા આતુર હોય અને શાસન હાથમાં લેવા યોગ્ય, સંપન્ન અને શક્તિવાળી હોય તો જ પ્રજાશાસનનો નિર્વાહ થઇ શકે છે. ઇષ્ટાપતિ માટે ભારતવર્ષની સમગ્ર પ્રજાએ યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરવાની છે. ભારતવર્ષ વિસ્તીર્ણ ખંડ જેવડા દેશ છે તેથી સમગ્રની સંકલના કરનારી હિલચાલની સાથે સાથે સમગ્રનાં અવયવો ચેતનવંતા કરવાની હિલચાલો પણ થવી જોઇએ. એ અવયવો તે જૂદા જૂદા પ્રાંતો છે. સર્વની પરિસ્થિતિ પ્રમાણે લોકજીવન જગૃત કરવા નાનાવિષય પ્રવૃત્તિઓ ચાલે છે, પ્રાંતિક રાજદારી પરિષદ જિલ્લા રાજદારી પરિષદ, સાહિત્ય સંમેલન, વિદ્યાર્થી સંમેલન, સામાજિક સુધારણા પરિષદ, કેળવણી પરિષદ, પંડિત પરિષદ, આન્ધ્ર અથવા ઉત્કલ પરિષદ જેવી ઉપપ્રજાઓની પરિષદ વગેરે અનેક યજ્ઞવળોનાં મોળાં ભારતવર્ષના વિવિધ પ્રદેશમાં ઉજળી રહ્યાં છે.

ગુજરાત ભારતવર્ષનું એક અવયવ છે. ઉદ્યોગ અને વ્યાપારમાં તેનાં સંતાનોની નિપુણતાથી ભારતવર્ષના વર્તમાન જીવનમાં તેનું સ્થાન મહત્ત્વનું છે. તેથી પ્રખર કર્તવ્ય માટે તે નિર્માણ થએલો છે. એ કર્તવ્ય કરવાની તેની શક્તિ ખૂબસૂરી અને કર્તવ્ય કરવાના પ્રસંગો ઉત્પન્ન કરવા એ ગુજરાતીઓની દરજ્જા છે.

ભારતવર્ષના બીજા બધા રાજદારી વિભાગો કરતાં ગુજરાતની પરિસ્થિતિ તદ્દન નિરાશી અને ત્રિષમ છે. એટલે ગુજરાત બ્રિટિશ સત્તામાં છે તેનાથી સાઝપાંચ મણા દેશી રાજ્યોને આધીન છે. દેશી રાજ્યોના વિસ્તાર પણ નાના મહોદ્દા છે—મુંઝવે ઝેવા છે. એમની પ્રગતિ પણ એવીજ નિરાશ કરે એવી છે. વડોદરા જેવું રાજ્ય ધણી દિશામાં પ્રગતમાન છે તો કચ્છ જેવું એટલુંજ વિજ્ઞાન રાજ્ય હજી પ્રગતિથી દૂર—મહાંજ દૂર છે.

બ્રિટિશ રાજ્યમાં પ્રજાની સત્તા વધતી જાય છે ત્યારે દેશી રાજ્યોમાં હતી તેટલી સત્તા પણ પ્રજાની ઘટતી જાય છે. છતાં દેશી રાજ્યો ધારે તો ગુજરાતને ગૌરવાન્વિત કરવામાં આગેવાની લઈ શકે એમ છે.

વસ્તુસ્થિતિ આવી વિષમ છે, પ્રગતિની ગતિમાં પાછળ રહી જવાની તીવ્ર દહેશત પણ લાગે છે; છતાં ગુજરાતના આગેવાનોમાં અને યુવાનોમાં ઉત્સાહ છે. એ ઉત્સાહ કાર્ય સરાયણ થતો જાય છે તો કોઈ દિવસ કાર્યસાધક પણ નીવડશે.

અનેક રાજ્યવહીવટવાળા ગુજરાતમાં સર્વત્ર ફરી વળે એવી રાજદારી પ્રવૃત્તિ શક્ય નથી. ધર્મ અને સંસારના બેદો પણ એકતા સાધવામાં વિરોધ કરે એવા છે. આમ હોવાથી, જે વસ્તુને ગુજરાતમાં સર્વત્ર પ્રસાર અને આદર હોય તેના અન્વયે પ્રગતીય પ્રવૃત્તિ ચલાવી હોયતો લાલ થાય. ગુજરાતી ભાષા સમસ્ત ગુજરાતમાં બોલાય છે. તેને અને તેના સાહિત્યનો પ્રવેશ સર્વત્ર છે. અમદાવાદની સાહિત્યસભાદ્વારા તેથી ગુજરાતી સાહિત્ય-પરિષદનો જન્મ થયો અને એ હીલચાલ ગુજરાતમાં બધે ફરી વળી છે. પરંતુ પ્રજાજીવનના પ્રશ્નો એટલા બધા છે—સંખ્યા મહોટી છે, વિવિધ છે, વિષમ છે કે એક પ્રવૃત્તિ બસ નથી. આથી, ભાષા જેવા સર્વમાન્ય વિષય કેળવણી પરત્વે પણ વાર્ષિક સંમેલન ભરવાની સૂચના સાહિત્યસભા સંમુખ ઇ. સ. ૧૯૦૯ માં રજૂ થઈ હતી પરંતુ કેટલાંક કારણોસર તેનો અમલ થઈ શક્યો નહોતો. રાજકોટ મુકામે મળેલી ત્રીજી સાહિત્ય પરિષદમાં કેળવણીના ઘણા પ્રશ્નોને સ્થાન આપવામાં આવ્યું હતું. ત્યાર પછી ૧૯૧૫ માં સુરતમાં સાહિત્યપરિષદનું પાંચમું અધિવેશન થયું. ત્યાં ફરજિયાત કેળવણી, કન્યાકેળવણી આદિ પ્રશ્નો ચર્ચવા કે નહીં એ સવાલ થયો. આખરે એમ દર્શ્યું કે સાહિત્ય પરિષદમાં કેળવણીના પ્રશ્નોને સ્થાન ન આપવું અને જરૂર લાગે તો કેળવણી સંબંધમાં અલાહિદી પરિષદ યોજવી. સાહિત્યસભાના જે સભાસદો ત્યાં હાજર હતા તેમને પણ આ વાત રૂચી. અમદાવાદ જઈ એમણે સાહિત્યસભાદ્વારા કન્યાકેળવણી માટે પ્રશ્નાવલિ તૈયાર કરી ગુજરાતમાં ફેરવી. નાતાલમાં કોંગ્રેસમાં ભાગ લેવા એઓ મુંબાઈ આવ્યા ત્યારે મુંબાઈના કેટલાક ગુજરાતી યુવાનો સાથે મસલત થતાં અલાહિદી કેળવણી પરિષદ યોજવાની જરૂર ફરીથી સ્વીકારાઈ. વખત વહેતો હતો ત્યાં અમદાવાદમાં ગોખલે સોસાયટીની સ્થાપના થઈ. હિન્દ સેવક સમાજના યુવાન ગુજરાતી સભ્ય રા. રા. ઈંદુલાલ કનૈયાલાલ યાત્રિક એવામાં અમદાવાદ ગયા અને ગોખલે સોસાયટિ (જેના કેટલાક આગેવાનો સાહિત્યસભા વાળા સભાસદ છે) સમક્ષ આ પ્રશ્નો ઉઠાવ્યાં થયો અને આગામી પ્રાંતિક રાજદારી પરિષદની સાથે પહેલી કેળવણી પરિષદ ભરવાનું નક્કી થયું.

જેમ જેમ સંમેલનો થતાં જશે તેમ તેમ પરિષદનો ઉદ્દેશ સ્પષ્ટ થતો જશે, આકાર પામતો જશે અને કાર્યપ્રદેશ વ્યવહારૂ થતો જશે. આમ છતાં ઉદ્દેશ અને કાર્યપ્રદેશ સંબંધમાં કાંઈક કહેવાનું પ્રાપ્ત થાય છે.

આ ચળવળને ગુજરાત કેળવણી પરિષદનું અભિધાન આપવામાં આવ્યું છે. કાંઈ સવાલ કરશે કે કેળવણીનો પ્રશ્ન ભાષા અને સાહિત્ય જેવો એકદેશી નથી, સર્વદેશી છે—આત્ર ગુજરાતનેજ લાગુ પડે છે એમ નથી પણ આખા મુંબાઈ પ્રદેશને લાગુ પડે છે

તો પછી પ્રાન્તિક રાજદારી પરિષદ જેવી પ્રાન્તિક ફળવણી પરિષદ ભરવાને મદલે ગુજરાત ફળવણી પરિષદ શા માટે ભરવી ? આ ગંભીર સવાલનો ખુલાસો સવિસ્તર કરવો પડશે.

૧. ગુજરાત ફળવણી પરિષદ મળવાથી પ્રાન્તિક ફળવણી પરિષદની આવશ્યકતા મટી જતી નથી. સુબાઈમાં એ સંબંધમાં હીલચલ પણ શરૂ થઈ છે. એ વચ્ચે વિરોધ નથી પણ બંને અન્યોન્યને સહાયક થઈ શકશે. દેશ સમગ્રમાં ચેતન જગાવવા તેનાં નાનાં નાનાં અંગમાં પણ નાની મહોટી પ્રવૃત્તિઓ સંચલિત કરવાનું સૂત્ર જેમને માન્ય હોય તેઓ આથી તાજી થશે.

૨. આથી મહત્વના હેતુઓ પણ ગુજરાત ફળવણી પરિષદના પ્રેરક છે.

(ક) ગુજરાત વેપાર અને ઉદ્યોગની ભૂમિ છે. વર્તમાન યુગમાં પ્રમુખવત્તામાં એ બેનું સ્થાન ધાયુંજ આવશ્યક અને ઉપયોગી છે. રાજ્યદારી પરતંત્રતા કરતાં આર્થિક (વેપાર ઉદ્યોગાદિની) પરતંત્રતા અધિક હાનિપ્રદ નીવડે છે. ભારતવર્ષ જેવા વિશાળ પ્રદેશ ઉપર પ્રકૃતિ પ્રસન્ન છતાં-એ પ્રસન્નતાને લીધે વિવિધ પ્રકારનો 'કાચો માલ' હંમેશા મળતો જાય છે. છતાં એ માલમાંથી વપરાશ માટે તૈયાર થતી ચીજો કરવાની આવડત, સાધન વગેરે ભારતવર્ષમાં ન હોવાથી તે ચીજો મેળવવા બીજા દેશોને આધીન તેને રહેવું પડે છે. તેથી પરિણામથી હાનિ સુવિદિત છે. આ હાનિ કાંઈક ઓછી કરવાનો યોગ ગુજરાતના ભાગ્યમાં જણાયો છે. વર્તમાન વૈજ્ઞાનિક યુગની સામગ્રીઓથી ઉદ્યોગો એણે સ્થાપ્યા છે. કલાલવન જેવી સંસ્થા પ્રથમ વડોદરામાં જ સ્થપાઈ હતી અને વૈજ્ઞાનિક ફળવણીનો ધોષ કરનાર અને સ્વાર્થત્યાગી તેનો પ્રચાર કરનાર પ્રો. ગાંધી પણ ગુજરાતી છે અને તેમનું કાર્યક્ષેત્ર તેજ રહ્યું છે.

ભારતવર્ષમાં અને ભારતવર્ષ બહાર જ્યાં જ્યાં હિંદીઓ વેપાર ખેડે છે તેમાં ગુજરાતીઓની સંખ્યા નાનીસૂતી નહીં જણાય. પૂર્વમાં જાપાનથી માંડી પશ્ચિમમાં ઇંગ્લંડ પર્યંત તેઓ પ્રસર્યા છે.

જે વેપાર ઉદ્યોગ ગુજરાતીઓના હાથમાં છે તે સરી ન જાય માટે, તેમજ ઉલટા વધે તે માટે તત્સંબંધી ફળવણીની જેવી અને જેટલી જરૂરિયાત હોય તેની વિચારણા કરવી અને તજવીજ કરાવવી એ પ્રમુખવત્તાના વિકાસનો નાનોસૂતો પ્રશ્ન નથી. વાણિજ્ય માટે જે યોગ્યતા ગુજરાતીઓમાં છે તે યોગ્યતા હજી વધારે ભારતવર્ષના ઉત્કર્ષની સાધક શી રીતે થાય તેને ઉત્તર ગુજરાતે દેવાનો છે.

(ખ) ઉપર કહેવાઈ ગયું છે કે ગુજરાતમાં અનેક દેશી રાજ્યો છે. બ્રિટિશ રાજ્યમાં રાજ્યભવહારના 'ફેટલાક ખંડોમાં આપણે પ્રવેશ નથી એટલે એમને અંગે હિંદી પ્રકારનો રાજ્ય વહીવટી અનુભવ મેળવવાની ભેગવાઈ પણ નથી. એ ભેગવાઈને અભાવે આપણી શુદ્ધિનો વિકાસ કુદિત રહે અને પરિણામે રાષ્ટ્ર એ શક્તિ વિના 'પાંગળું' રહે છે. પણ દેશી રાજ્યોમાં એવી ભેગવાઈઓ પુષ્કળ છે. રાજ્ય વહીવટના હિંદી અને અટપટા પ્રમોથી શુદ્ધિ ફળવવા, એવી શુદ્ધિથી પ્રજાસાસન અને રાષ્ટ્રજીવનની ખીલવણી માટે પ્રયોગો કરવા અને એ પ્રદેશોમાં પ્રાપ્ત કરેલાં શુદ્ધિ અને અનુભવોથી બ્રિટિશ સામ્રાજ્યમાં ભારત વર્ષનું

સ્થાન ગૌરવ બર્ધુ કરવા ગુજરાતીઓ શક્તિમાન થાય માટે એમને મળતી કેળવણી રેંછ પેંછ ન હોવી જોઈએ. દેશનાયકો થવાની તાલિમ લેવાની નિશાઓ જ્યાં આટલી બધી છે ત્યાં કેળવણીનો પ્રશ્ન મહત્વનો છે.

(ગ) વડોદરાના રાષ્ટ્ર વત્સલ નરેશે ગુજરાત ઉપર કરેલા અનેક ઉપકારોમાં પોતાના રાજ્યમાં મફત અને ફરજિયાત પ્રાથમિક શિક્ષણની કરેલી અવસ્થાનો ઉપકાર ધણો મહોટો છે. તેમાં પ્રત્યક્ષ પરિણામ લાભદાયક નીવડતાં તેનું અનુકરણ શીઘ્રતાથી ગુજરાતના દેશી રાજ્યોમાં થવા સંભવ છે—વસ્તુતઃ અનુકરણ થવા પણ માંડયું છે. પરિસ્થિતિ અને અનુકૂળતા પ્રમાણે આ રીતે ગુજરાતમાં અનેક પ્રકારની કેળવણીના પ્રયોગો કરવાની જોગવાઈ છે. એ જોગવાઈઓનો લાભ લેવાય અને અન્યોન્યના પ્રયોગો અને તેમાંથી પ્રાપ્ત થતા અનુભવોનો મુકાબલો કરવા અલાહિદી ચળવળ અને સંસ્થાની જરૂર છે.

વડોદરા રાજ્ય કેળવણીમાં અવસ્થાન લેતું હોય અને ગુજરાતના બીજા ભાગો પાછળ રહે તો આપણા અનેક ભેદોમાં નવો એક ભેદ ઉમેરાશે. પણ સર્વત્ર કેળવણીનો સરખો પ્રસાર કરવાની ચળવળ થાય તો ધણે અંશે આ વિષમતા દૂર રહેશે.

(ઘ) આ વૈજ્ઞાનિક યુગમાં સમુદ્રને મનુષ્યે પોતાનો દાસ બનાવ્યો છે. વેપાર ઉદ્યોગમાં આખા જગતનો વ્યવહાર એની મદદથી સંકુલ થયો છે. તેમ આક્રમણ, રક્ષણ આદિને માટે પણ પ્રબળોને એ મદદ કરે છે. પૂર્વે ભારતવર્ષમાં ઉત્તરમાંથી આક્રમણ થતાં અને સમુદ્રથી રક્ષિત પ્રદેશો નિર્ભય રહેતા પણ હવે એવી નિર્ભયતા રહી નથી. સમુદ્રસ્થ પ્રદેશોને વેપાર માટે જેમ હાલ અનુકૂળતા વધી છે તેમ દેશના રક્ષણની જવાબદારી પણ વધી છે. ગુજરાત સમુદ્રસ્થ દેશ છે. એના વેપારીઓ અને ખલાસીઓના સાહસ અને પરાક્રમ મસૂર છે. શાશ્વતી વાત છે કે હાલમાં તે બધું સુપ્રસિદ્ધ છે. બ્રિટીશ સામ્રાજ્યમાં સમાન સ્થિતિ પ્રાપ્ત કર્યા પછી ભારતવર્ષને પોતાનું નૌકા સૈન્ય કરવા અને વાણિજ્યનૌકાઓ રાખવાની જરૂર પડશે એવો વખત આવવાનો છે. આ પ્રસંગ માટે ગુજરાત તૈયાર હોવું જોઈએ. નાવિક શિક્ષણ માટે એક ગુજરાતી મુસલમાને મહોટી રકમ સરકારને સ્વાધીન પણ કરી છે.

(ઙ) વેપાર ઉદ્યોગના પ્રદેશમાં જે ધર્મ ગુજરાતને માટે નિર્માણ થયો છે તેને યથાર્થ નિર્વાહ કરવા ગુજરાતની રાજ્યદ્વારમાં પ્રતિષ્ઠા હોવી જોઈએ. રાજ્યકર્તાઓના સમાગમમાં અને રાજ્ય વ્યવહારની અનેક ટ્રેજિડીઓમાં સંખ્યાબંધ ગુજરાતીઓ હોય અને તેમની શુદ્ધિ, વિદ્યા, અનુભવ રાજ્યકર્તાને ઉપયોગી નીવડતાં હોય તો રાજ્યદ્વારમાં ગુજરાતીની પ્રતિષ્ઠા અને સત્તા જામે. એ પ્રતિષ્ઠા તથા એ સત્તા મેળવવા ગુજરાતીઓ એવી ઉંચા પ્રકારની વિદ્યાથી સંપન્ન હોવા જોઈએ કે સરકારને તેમને રાજ્ય વહીવટમાં સામેલ કર્યા વિના ચાલેજ નહીં.

(ચ) રાજ્યદ્વારમાં જેમ પ્રતિષ્ઠા નથી તેમ ભારતવર્ષના લોકસમૂહમાં પણ નથી. આપણા પડોસી મહારાષ્ટ્રીઓમાં પણ નથી તો બીજાની તો વાતજ ક્યાં? સર જમસેદજી જીજ્ઞાસુ, વાઙ્મયી, પ્રેમચંદ્ર રાયચંદ, દાદાભાઈ નવરોજજી, સર શીરોઝશાહ મેહતા, જમ-

એદજ ટાટા, સર સમાજસર આયકવાડ, મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધી, દયાનંદ સરસ્વતી, અખટલ જમાલ વગેરે અનેક ગુજરાતીઓએ વેપાર અને રાજ્યકીય પ્રમોને અંગે ભારત-વર્ષની સેવા કરી છે, છતાં રાનડે, ટીલક, ગોખલે, રામમોહનરાય, કેશવચંદ્રસેન, સુરેન્દ્રનાથ, પ્રો. જગદિશચંદ્ર વસુ, સર રવીન્દ્રનાથ કાકુર વગેરેની સાથે એમની ગાદી મંડાતી નથી. મહારાષ્ટ્ર અને બંગાળને જે પ્રતિષ્ઠા એમના સંતાનોથી મળી છે તે ગુજરાતને એનાં સંતાનોથી-એમની અપ્રતિમ અને ચિરસ્થાયી સેવા છતાં મળી નથી. પણ હવે એ પ્રતિષ્ઠા મેળવવા પ્રયત્ન કરવાનો અવસર આવી લાગ્યો છે. પ્રજામાં શક્તિ છે પણ તેનું રાષ્ટ્રીય મમત્વ નથી. તે મમત્વ પ્રદીપ્ત કરી પ્રજાવલંત કરવાનું છે.

પ્રતિષ્ઠા અને સત્તા માત્ર વિજ્ઞાસ ખાતર નથી જોઈતાં, પરંતુ ભારતવર્ષની આધુનિક પ્રગતિને ગુજરાત સહાયક થાય માટે. ગુજરાતમાં કાંઈ પાણી ન હોય અને ગુજરાત આવા મહોટા મહોટા મનોરથો હવામાં ખાંધતું હોય તો તે હાસ્યસ્પદ લેખાય પરંતુ ગુજરાતમાં શક્તિ છે, ભારતવર્ષના અબ્યુદયમાં એનો હિસ્સો નિર્મિત થયેલો જણાતો જાય છે, પછી શક્તિને કેળવવામાં ખેદરક્ષર રહેવું તે પાપ નથી? જે નવી સંસ્કૃતિ ભારતવર્ષમાં જન્મશે તેમાં ગુજરાતનું સ્થાન તેની સંગીત સેવાને અનુરૂપ થવું જોઈએ એ મહેનદા પુણ્ય લેખાવી જોઈએ.

(છ) વેપાર અને ઉદ્યોગમાં મહાલતા ગુજરાતમાં લક્ષ્મીની છોળ ઉડે છે. રાષ્ટ્રની ઉન્નતિ અર્થે એ લક્ષ્મી જેટલી વપરાવી જોઈએ તે નથી વપરાતી એ ગંભીર ખેદનો વિષય છે. ગુજરાતમાં એ લક્ષ્મીનો સદુપયોગ કરાવવા લોકોપયોગી અગવળ થાય તો દેશ, પ્રજા અને રાજ્યને અનેકધા લાભ છે. સદુપયોગ માટે ચર્ચા થાય, આદર્શો રજૂ કરવામાં આવે અને પ્રયોગો કરી તેનાં મીઠાં ફળ જતાવવામાં આવે તોજ લક્ષ્મી રાષ્ટ્રની ઉન્નતિ તરફ વળશે.

(જ) વેપારમાં સ્વાભાવિક રીતે આપખુદ કે એકહથ્થી સત્તાને અવકાશ નથી. તેમાં સર્વનો સરખો સમાસ છે. આપણાં પંચો, મહાજનો વગેરે એ સૂત્રનું સમર્થન કરે છે. લોકશાસનનાં તત્ત્વો આપણે ત્યાં વિદ્યમાન છે એટલુંજ નહીં પણ પ્રવર્તમાન છે, અલગત અમુક પ્રદેશોમાં પણ એ તત્ત્વોને નવા જમાનાનો પાટ લાગ્યો નથી. એમનું કપ ફૂંડું નથી. એમાં વહેતું લોહી નવો જન્મ પામ્યું નથી. લોકશાસનને જે નવો પ્રવાહ ચોલ્યો આવે છે તેમાં આ જૂનાં કુડોનું પાણી નહીં ભેળવવામાં આવે તો તે વધારે સડી જશે. અને નવો પ્રવાહ જેટલી શીઘ્રતાથી પ્રજાના રૂધિરમાંસમાં એકરસ થવો જોઈએ તેટલી ઝડપથી નહીં થાય. કેળવણીના વિપુલ પ્રચારથી પ્રચલિત જીવનચંત્ર નવેસર ચાલતું થશે.

(ઝ) દરેક દેશમાં લોકોની ખાસીયતો, સામાજિક ઘટના, જીવનના નિર્વાહ માટે જરૂરી જાગતી સગવડો વગેરેને લીધે કેળવણી આપવાના નાનાવિષના પ્રયોગો થાય છે. જાતિઓથી ભરપૂર ગુજરાતમાં વિદ્યાર્થીઓને શિક્ષણપ્રાપ્તિ સુગમ કરી આપવા જાતિઓના વિદ્યાર્થીગૃહો સ્થપાતાં જાય છે. દયાળુ અને શ્રીમંત ગુજરાતે અનાથોના રક્ષણ માટે અનેક અનાથાશ્રમો સ્થાપ્યાં છે. આવી સંસ્થાઓ શિક્ષણ પ્રસાર માટે અને રાષ્ટ્રીય પ્રગતિ માટે શી રીતે

ઉપયોગી થાય, એમનામાં ન્યૂનતાઓ હોય તો શી રીતે દૂર કરાય, વગેરે વગેરે પ્રશ્નોના વિચાર માટે પણ અલાહિદી પરિષદની આવશ્યકતા છે.

ગુજરાતમાં જે નવજીવન ઉદય પામતું જાય છે અને તેના ફળ રૂપે ગુજરાત ક્રેળ-વણી પરિષદનો જન્મ છે તેનાં ગહનતમ અંતરમાં રહેલાં કેટલાંક પ્રેરક બળોનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન કર્યું. એ દર્શન એટલું બધું ભવ્ય અને ગંભીર છે કે એ પ્રમાણે સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવા જે સાધનો, કાર્યક્રમ યોજાય, જે પ્રજાસિક્ષાએ કાર્ય થાય તે અનુભવીઓને બાણાં લાગવાનાં અને આશાનો ઉદ્ધાસ સળગાવવાનાં નહીં. ગુજરાતીઓ વ્યવહાર છે. ભાવનાં બિંચી રાખે પણ કામ જે સામગ્રીથી કાર્યસાધક થઈ શકે તેનો ઉપયોગ કરવામાં પાછા હસતા નથી. કેવી રીતે કામ કરવા ધારણા છે ?

૧. ગુજરાતમાં વિવિધ રાજ્યસત્તા હોવાથી ક્રેળવણીનો ફેલાવો પણ વધતો ઓછો છે. હાલમાં ક્રેળવણીની સ્થિતિ જૂદે જૂદે સ્થળે કેવી છે ? તેનાં કારણો શાં ? તેમાં વેગ શી રીતે આવી શકે ? એ પ્રશ્નોના નિરાકરણ માટે પ્રસિદ્ધ થએલા અહેવાલો ઉપરથી, પત્ર વ્યવહારથી અને અને તેમ અંગત તપાસથી માહિતી મેળવવામાં આવશે. એ મેળવવા, શરૂઆત તરિકે પ્રશ્નમાળા કહાડી ઠેકઠેકાણે મોકલવામાં આવી હતી.

૨. માહિતી મળ્યા પછી નિકટવર્તિ વર્તમાનમાં ક્રેળવણીની વૃદ્ધિ માટે કયા પ્રશ્નો જરૂરના છે તે નોંખા તારવામાં આવશે. સુરત, ગોધરા. અમદાવાદ, રાજકોટ, ભુજ જેવાં સહેરોમાં કોલેજોની જરૂર; બિંચાંમાં બિંચી વિદ્યા પ્રાપ્ત કરવા ગુજરાતીઓ પરદેશ જઈ શકે એવાં સાધનોની જરૂર; બિંચાં કન્યાશિક્ષણ કે યુવતીશિક્ષણની જરૂર; ક્રેળવણીમાં પછાત કોમોની ક્રેળવણીની જરૂર; ગામડામાં વિશેષ શિક્ષણ પ્રસારણની જરૂર; વગેરે જે કાંઈ લાગશે તે સંબંધમાં યોક્તસ યોજનાઓ સરકાર સંમુખ, દેશી રાજ્યો સંમુખ અને શ્રીમંત ગુજરાતીઓ સંમુખ રજૂ કરવામાં આવશે. તે યોજનાઓ સિદ્ધ થાય માટે જરૂરની ચળવળ કરવામાં આવશે.

૩. ક્રેળવણીની વર્તમાન સ્થિતિમાં જે ખામીઓ, દોષો, ન્યૂનતા, સ્ખલનો વગેરે જણાતાં જશે તેમના સંબંધમાં યોક્તસ અને સંપૂર્ણ માહિતી મળતી જશે તેમ તેમ લાગતા વળગતા સંમુખ ફરીઆદો લઈ જવામાં આવશે અને તેમના નિકાલ માટે પ્રયત્ન કરવામાં આવશે. સરકારની, દેશી રાજ્યોની (ગાયકવાડ રાજ્ય સુદાંતની) ક્રેળવણીની નીતિની ટીકા થશે અને લોકમત જાગૃત કરી ઈષ્ટપ્રાપ્તિ માટે ચળવળ થશે.

૪. પ્રચલિત સ્થિતિમાં શુભ ફેરફાર કરાવવામાં જેમ જેમ વિજય મળતો જશે તેમ તેમ તે સ્થિતિમાંથી બીજી દિશાઓમાં ગતિ કરવાના પ્રશ્નો લેવાશે અને તેમનાં સંબંધમાં લોકમત જાગૃત કરવામાં આવશે. ગુજરાતને માટે અલાહિંદુ વિશ્વવિદ્યાલય, વૈજ્ઞાનિક અને ઔદ્યોગિક શિક્ષણ માટે ગંજાવર વિદ્યાપીઠો, પ્રાચીન આર્ય સંસ્કૃતિના પુનર્જન્મ માટે તેમજ ગુજરાતીઓના વર્તમાન જીવનને વાસ્તવિક આર્યજીવન કરવાનાં સાધનો—નવા પુરોહિતોની ક્રેળવણી, ધર્મનું શિક્ષણ, આરિવ્યનાં બંધારણની તજવીજ; જે જે નવાં નવાં કર્તવ્યો

ગુજરાતને પ્રાપ્ત થતાં જાય. તેમનાં નિર્વાહ માટે જરૂરી કેળવણીની તદ્દન નવીજ સંસ્થાઓ, વગેરે વગેરે પ્રશ્નો સો કાઢના છે.

આ રીતે કામ કરવાથી આટલા લાભ થવાનો સંભવ હાલતો જણાય છે.

કેળવણીના વિષયમાં ગુજરાત જગૃત થશે. કેળવણીના વહીવટમાં ક્યાં ખામી છે તે જણાશે અને તે દૂર કરવા લોકો તત્પર થશે. કેળવણીના ફેલાવો ઓછો અથવા ધીમે લાંબાશે તો તેમાં વેગ ભરવા નયત્ન થશે.

કેળવણીની જરૂરિયાત ચર્ચાથી સમજાશે. જ્યાં જ્યાં હાલ કેળવણી વિના મહોટાં મહોટાં સાહસો ખેડાય છે ત્યાં ત્યાં કેળવણીનો પ્રવેશ થશે અને એ સાહસોમાં વિસ્મય-કારક પરિવર્તન થશે. ગુજરાતનું દ્રવ્ય અનુત્પાદક નિરૂપણગી રીતે ખરચાય છે તે ભવિષ્યની પ્રજા તૈયાર કરવામાં ખરચાય છે.

કેળવણી માટે ચળવળ કરવામાં અને સરકાર અથવા રાજ્યો પ્રજાની ખરેખરી વાંછનાઓ નહિ સંતોષે તો લોકો જાતે જ વાંછનાઓને અનુસાર કેળવણીની સંસ્થાઓ ઉભી કરવામાં સ્વાશ્રય શીખશે, આત્મશાસનના પાક શીખશે, સાર્વજનિક જીવનનો અનુભવ મેળવશે અને રાષ્ટ્રનું મમત્વ પોપશે.

કેળવણીના વિશેષ ફેલાવાથી જ્ઞાનની લક્ષણી વધશે, સંસારની વિષમતા ઘટશે, નવી શક્તિઓ ખીલશે અને આ યુગની સંપન્નતા આવશે, વિચાર વધશે અને ભારતવર્ષની સેવા માટે ગુજરાત તૈયાર થશે.

પરિષદનો સર્વે વ્યવહાર ગુજરાતીમાં થવાનો છે અટલે અંગ્રેજી નહીં શીખેલા અસંખ્ય ગુજરાતીઓ તેમાં રસ લઇ શકશે, સામેલ થઇ શકશે, અને મદદ કરી શકશે. લોકાદરનું આ પહેલું અને મહત્ત્વનું પગલું લેવાયું છે.

એક આવી હિલચાલ ચલાવવાથી ગુજરાતના સાર્વજનિક જીવનમાં નવું ચેતન આવશે. આજે ગુજરાતમાં બોલતા અને વિચારતા આગેવાનો માત્ર ‘સાક્ષરો’ છે. તેમની સાથે ખીજા વર્ગોમાંથી આગેવાનો ઉમેરાશે. ‘સાક્ષરતા’ અને સંસ્કૃત શબ્દોથી ભડકતા ધણા ગુજરાતીઓ આ હિલચાલમાં જોડાતાં સંક્રાંતિઓ નહીં. એમના જ્ઞાન અને અનુભવનો ગુજરાતને લાભ મળશે અને એમની નિગૂઢ ક્રિયારહિત શક્તિઓ ખીલશે.

હવે વિષય સમેટી લેતાં પુનઃકથનનો દોષ બહારી લઇ દુંકામાં પરિષદની જરૂર જણાવીશું.

પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદથી નિરાળી ગુજરાત કેળવણી પરિષદ કરવાનાં કારણો સ્પષ્ટ થયાં હશે. (૧) ગુજરાતનું રાષ્ટ્રીય જીવન ધડવા ગુજરાતને પોતાની ખાસ ચળવળ જોઇએ છીએ. દેશી રાજ્યોવાળા ગુજરાતમાં આદર પામે એવી પથ ‘સાથે સાથે. (૨) પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદમાં દેશીરાજ્યોમાં પ્રચલિત કેળવણીના પ્રશ્નો આતલ રાખવાનું ગુજરાતને પાલવે એમ નથી. દેશી રાજ્યોને જૂઠા રાખવાથી એની એકતા નિરંતર ખંડિત રહેશે. (૩) પ્રાંતિક કેળવણી પરિષદમાં ધણીવાર મુંબાઇ ઇલાકાના પછાત ભાગો (સિંધ, દક્ષિણ મહારાષ્ટ્ર, ખાનદેશ વગેરે) ના લાભો આગળ ગુજરાતના લાભો દટાઈ જવાનો ભય છે.

પોતાની ખાસ પરિષદ ભરવાથી ગુજરાતના લોકો પોતાનો ઉદ્ધાર કરવા જાતેજ પ્રયત્ન થશે. રાજ્યકીય અને રાષ્ટ્રીય જીવન ખીલવી શકશે. પોતાની લક્ષ્મીના પ્રમાણમાં કેળવણીના લાભ મેળવી શકશે. અને મહેચ્છાના પ્રમાણમાં સિદ્ધિ સાધી શકશે.

રજુભતરામ વાવાલાઈ.

ગુજરાત કેળવણી પરિષદ.

(નવજીવન અને સત્ય, ૧૯૧૬ ના મેના અંક ઉપરથી)

જેમ ગુજરાતમાં જાહેર જીવન અને જાહેર પ્રવૃત્તિઓ વધતી જાય છે અને ગયા એક બે વર્ષમાં આ જાનેમાં ઘણો આશ્ચર્યકારક વધારો થયો છે, તેની ના ખાડી શકાશે નહિ, તેમ તેમ ઘણા ઉત્સાહી યુવકોને તેમજ અનુભવી આગેવાનોને વધારે ને વધારે સ્પષ્ટ રીતે લાગતું ગયું છે કે સમસ્ત ગુજરાતમાં જાહેર સવાલોની ચર્ચા માટે કોઈ સંસ્થાની મોટી જરૂર છે. પ્રથમ તો જુદા જુદા સ્થળોમાં કામ કરનાર કાર્યકર્તાઓ પરસ્પર વિચારવિનિમયથી ઘણી સંગીત યોજનાઓ ઉપજવી શકે અને પોતાના કામમાં ઘણો વ્યાવહારિક લાભ મેળવી શકે. ઉપરાંત એકજ હેતુ માટે જુદે જુદે સ્થળે અનેક મુશ્કેલીઓ વચ્ચે કામ કરનારાને પરસ્પર સમાગમથી ઉત્સાહ અને જાગૃતિ મળે એ પણ સ્પષ્ટ છે.

પરંતુ આથી પણ વધારે મોટો હેતુ કોઈ પણ પ્રકારના જાહેર સવાલો વિષે વિચારોને એકત્ર કરી તેને વિકસાવવાનો અને પ્રસારવાનો છે ગુજરાતમાં જે પત્રો અને પુસ્તકો પ્રકટ થાય છે, જે સલાઓ લરાય છે અને ખાસ કરીને જે સંસ્થાઓ કામ કરે છે તેનું નિરીક્ષણ કરતાં જણાશે કે જુદાં જુદાં શહેરોમાં અને જિલ્લામાં ઘણા વિચારો ઉત્પન્ન થયા છે, અને ઘણી લાવનાઓ પ્રસરી છે. તેમ ઘણી યોજનાઓ વિચારાય છે અને ઘણી કાર્ય પદ્ધતિઓ અનુસરવામાં આવે છે, આ સંયોગોમાં સમસ્ત ગુજરાત દરવર્ષે જુદી જુદી જાતના—અને તેમ ન અને તો શરૂઆતમાં એકજ જાતના, જાહેર સવાલોની ચર્ચા કરવા માટે એ અત્યંત યોગ્ય અને આવશ્યક ગણાય.

આ સામાન્ય સિદ્ધાંત માન્ય કર્યા પછી પણ સ્વાભાવિક રીતે એ સવાલો ઉત્પન્ન થાય. પહેલો એકે જે રાજકીય વિભાગ—ઇલાકામાં આપણે કહીએ છીએ તેનાથી આવી જુદી પ્રવૃત્તિ કરવાનું શું કારણ ? અને બીજા એકે ગુજરાતના પ્રતિનિધિરૂપે હાલ કાર્ય કરતી ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ આ કાર્ય ન કરી શકે ?

પ્રથમ પહેલા સવાલનું નિરાકરણ કરીશું. સમગ્ર ઇલાકાથી જુદી પ્રવૃત્તિ કરવાનાં કારણ નીચે પ્રમાણે છે.

(૧) મુખ્ય ઇલાકાને માટે કાર્ય કરતી પરિષદ તે રાજકીય પ્રાંતિક પરિષદ છે, તેની એક આ વખતે અમદાવાદમાં ભરાવાની છે. હવે ગુજરાતનાં અમુક પત્રો તથા અમુક વ્યક્તિઓ અનુભવી રાજકીય સેવાની કદર કર્યા પછી પણ આપણે સ્પષ્ટ કબૂલ કરવું પડશે કે રાજકીય પ્રવૃત્તિમાં અનેક કારણોથી આપણે ઘણા પછાત છીએ. અમદાવાદમાં જ્યારે સને ૧૯૦૨ માં ડૉંગ્રેસ ભરાઈ ત્યારે તે રાજનગરને મોટું માન આપવાની ઇચ્છાથી પણ ખાલુ મુરેન્દ્રનાથ ખેતરજીને કહેવું પડ્યું હતું કે જ્યારે પુના બુદ્ધિનું ક્ષેત્ર છે ત્યારે આ શહેર વેપાર ઉદ્યોગનું નગર છે. પરિણામે પ્રાંતિક પરિષદ જ્યારે ગુજરાતમાં ભરાશે ત્યારે પણ આપણા દક્ષીણી બંધુઓને આપણે મોટો ભાગે અનુસરવું પડશે. આથી પણ વધારે અગત્યનો મુદ્દો એ છે કે ગુજરાતનું બહુ ઓછું બ્રિટિશ ગુજરાતનું કદ બાકીના ઇલાકાના પ્રમાણ-

માં ન્હાનું હોવાથી પ્રાન્તિક પરિષદ મ્હોટો ભાગે દક્ષિણમાં ભરાશે. દુકામાં ઇલાકાની પ્રવૃત્તિમાં આપણો ભાગ ગૌણ છે તેમજ ત્હેનો ખરો લાભ ગુજરાતને મળશે નહિ.

(૨) રાજકીય તેમજ સર્વ ચળવળનો સાધારણ નિયમ છે કે જેમ તે વધારે વિસ્તાર પામે તેમ તે મ્હોટામાં મ્હોટાથી ન્હાનામાં ન્હાનાં ક્ષેત્રો સુધી પ્રસરે. એ એક રીતે મદારુ ઇલાકામાં જાહેરજીવન ધણી ઉચી કલાએ પહોંચેલું છે; અને તેથી ત્યાં પ્રાન્તિક પરિષદ ઉપરાંત અનેક જીલ્લાઓના સમૂહ માટેજ નહિ પણ જીલ્લા અને કવંચિત્ તાલુકામાં પણ પરિષદો ભરાય છે. ગામેગામ અને ઘેરેઘેર ફળવણી પ્રસારવી એ જેમ આપણે સરકારનો ધર્મ સમજીએ છીએ તેમ સર્વત્ર જાહેરજીવન ફેલાવવું એ પ્રજાના આગેવાનોનો ધર્મ છે, અને આવી જાગૃતિ ત્યારેજ પ્રસરે કે જ્યારે ન્હાનાં અને વધારે સ્થળોમાં પરિષદો ભરાય ત્યારેજ. હવે આપણા જ ઇલાકામાં સતારા જીલ્લામાં ફેટલાંક વર્ષથી જીલ્લા પરિષદ ભરાય છે અને અહમદનગરમાં આ વર્ષે ભરાવાની છે. ગુજરાત-ચાણા જીલ્લાને ભાપાના બેદને લીધે બાદ કરીએ-તો જીલ્લાઓનો એક રાજકીય સમૂહ (division) છે, તો ત્હેને માટે પરિષદ ભરવી એ તો પ્રગતિનું એક આવશ્યક પગલું ગણાય.

(૩) વધારાની એક અત્યંત મજબૂત દલીલ એ છે કે ગુજરાત એક રાજકીય નહિ પણ કુદરતી પ્રાંત છે, અને આ વાતની સરકારી વસ્તીપત્રક સાક્ષી પૂરે છે. તેમ તેની ભાષા પણ એક છે. બીજી દલીલો શિવાય આટલીજ હકીકત જૂદી પ્રવૃત્તિ શરૂ કરવા માટે કારણરૂપ બને. મહારાષ્ટ્રના જેટલી ગુજરાતમાં ઐક્ય અને સ્વાભિમાનની ભાવના જાગૃત નથી તેમ દક્ષીણ જેટલી ગુજરાતી ભાષા પ્રજામાં સત્તારૂપ થઈ પડી નથી, અને જતાં પણ સમગ્ર પ્રાંત અને દેશ માટે ઉજળતી લાગણી ધરાવતો કયો ગુજરાતી જૂલો જશે કે ગુર્જર દેવીનો હું પુત્ર છું અને ગુર્જર ગિરાનો હું સેવક છું? ગુજરાત અને ગુજરાતી ભાષા આપણા અંતઃકરણમાં અંકાયેલાં છે-આપણાં સરલમાં સરલ અને ઉડામાં ઉડા ભાવો ગુજરાતને માટે અને ગુજરાતી ભાષામાં વહે છે. ઉપરાંત-અને આ વાત પણ આમાં સમાયેલીજ છે-કે ગુજરાતી ભાષામાં પરિપક્વું કાર્ય થાય ત્યારે બહુલો અને અબહુ-સમગ્ર જનસમુદાય ત્હેમાં રસથી ભાગ લઈ શકે અને જાહેર જીવનના પ્રસારની આપણી ભાવના પણ ત્યારેજ પાર પડે. કહેવાની ભાગ્યેજ જરૂર છે કે ગુજરાતી ભાષામાં પરિપક્વ ગુજરાતને માટેજ ભરી શકાય.

(૪) ચોથું અને છેલ્લું કારણ એ છે કે ગુજરાત અને કાઠીઆવાડનાં દેશી રાજ્યોનાં માણસો ગુજરાતની પ્રવૃત્તિમાંજ આપણી સાથે સહકાર કરી શકે. દુર્ભાગ્યે રાજકીય વિભાગોથી આપણે ભિન્ન છીએ. પરંતુ આપણે જાણીએ છીએ કે બ્રિટિશ વિભાગની માફક દેશી રાજ્યોમાં જાગૃતિ થવા માંડી છે અને ત્યાંના વતનીઓ સાથે વિચાર વિનિમય આપણે ગુજરાતની પરિષદમાંજ કરી શકીએ. ઉપરાંત વડોદરા, ગોંડલ જેવાં રાજ્યોમાં ફળવણી વગેરે ફેટલાંક ખાતાંમાં એવા સુધારા થયા છે કે જેની વિગતવાર તપાસ અને માહિતિ આપણને બોધદાયક નીવડે.

કેવળ ગુજરાતને માટે જુદી પરિષદ ભરવાનાં આ કારણો સહિતે એકંદર સંતોષકારક લાગશે એવી આશા છે. ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે બીજાને સવાલ એ થાય કે ગુજ-

રાતી સાહિત્ય પરિષદ આ ઝરજ ન સારી શકે ? જવાબ બે છે. પ્રથમ તો ગુજરાતના જાહેર સવાલો ચર્ચવાનો જે ઉદ્દેશ છે તે સાહિત્ય પરિષદદ્વારા પાર પડવો અસક્ય છે. લેખકની ધ્યાન ખેંચાર નથી કે “સાહિત્ય” એ શબ્દની વ્યાખ્યા વિશે ઘણી ચર્ચા પહેલાં થયેલી છે અને તેમાં સામાજિક, કેળવણીના વગેરે સવાલોનો પગપેસારો કરવાના પ્રયત્નો પણ થયા છે. એ ચર્ચામાં ઉતર્યા શિવાય અત્રે એટલુંજ કહેવું બસ છે કે એ પ્રયત્નો અત્યાર સુધીમાં નિષ્ફળ થયા છે અને ભવિષ્યમાં સફળ થશે એવી આશા હાલતો પડતી નથી. પરંતુ બીજો જવાબ એ છે કે કદાચિત્ સાહિત્ય પરિષદમાં તેનો સમાસ કરવાનું બની શકતું હોય તોપણ તેમ ન કરતાં તેને માટે જુદી પરિષદ ભરવાની જરૂર છે. સાહિત્યના વિકાસ અર્થે ભરવામાં આવતી પરિષદમાં અન્ય પ્રશ્નોનું સ્થાન ગૌણજી રહે; અને તે પ્રધાન થાય તો તે પરિષદનો મૂળ ઉદ્દેશ નિષ્ફળ થાય. ઉપરાંત જેમને જાહેર સવાલોનું ઘણું મોટું મહત્ત્વ લાગતું હોય તેઓ તેની ચર્ચા માટે જુદીજ પરિષદ ભરે એ સર્વ રીતે ઈષ્ટ છે.

આમ ગુજરાતને માટે જાહેર સવાલોની ચર્ચા માટે હાલના સંયોગોમાં જુદી પરિષદ ભરવાની જરૂર લાગે તો પછી એકજ પ્રશ્ન રહે કે રાજકીય કે આર્થિક કે બીજી કોઈ નહીં અને કેળવણી પરિષદ શા માટે ? આ વિષે પણ ધ્યાનથી વિચાર કરવાની જરૂર છે. એક વખતે એવી દરખાસ્ત ચર્ચાઈ હતી, અને તેને છેલ્લા નાતાલના ભવ્ય મેળાવડાઓએ ઘણું ઉત્તેજન આપ્યું હતું. કે દર વર્ષે એક અઠવાડીયામાં જુદા જુદા વ્યાવહારિક પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે જુદી જુદી પરિષદો ભરવી અને તે અઠવાડીયું “કોંગ્રેસ વીક” અથવા “રાષ્ટ્રીય વીક” ની માફક “ગુજરાત વીક” કહેવાય. સહુ કોઈ સ્વીકારશે કે આ દરખાસ્ત અતિશય ઉત્તમ છે અને તે બનતી ત્વરાએ અમલમાં સૂકાવી નેંધએ. પરંતુ પછીથી એમ જણાયું છે કે અંતિમ ભાવના તરીકે પ્રશંસનીય હોય છતાં હમણાં એકજ પગલે અમલમાં મૂકી શકાય અમ લાગતું નથી. પરંતુ એક વિષય સંબંધી પરિષદ ભરીને આપણે શરૂઆત કરી શકીએ અને જેમ અનુકૂળ અને શક્ય લાગે તેમ તેની સાથે બીજા વિષયોની પણ પરિષદ ભરી અતે “ગુજરાત વીક”ની ભવ્ય ભાવના પાર પાડી શકીએ.

હવે આ શરૂઆત કેળવણી પરિષદથી કરવી નેંધએ. એવો વિચાર અમદાવાદના કાર્યકર્તાઓમાં પ્રવર્ત્યો છે અને તેથીજ તેમણે ગુજરાત કેળવણી પરિષદની પહેલી બેઠક અને ત્યાં સુધી આવતી પ્રાંતિક પરિષદને વખતેજ ભરવી એવો નિશ્ચય કર્યો છે. હાલ વડી ધારાસભાથી માંડીને જીલ્લાનાં અને તાલુકાના મંડળો સુધીમાં કોઈ વિષયની વધારેમાં વધારે ચર્ચા થતી હોય તો તે કેળવણીની છે. અંદાજપત્ર ઉપર વડી અને પ્રાંતિક ધારાસભામાં જે વિવેચન હમણાંજ ચર્ચા હતાં તેમાં કેળવણી ઉપર વધુ ખર્ચ કરવાને વધારેમાં વધારે ડરાવો ભાવનામાં આવ્યા હતાં. બીજી રીતે નેંધએ તો એ વિષય એવો છે કે જેમાં આપણે સરકારની રાજનીતિની ચર્ચા કરીનેજ અને કેળવણીના વિકાસ અર્થે સૂચનાઓ કરીનેજ શાન્ત પામવાનું નથી પણ આપણે પોતે ખાનગી કાર્ય માટે જુદી જુદી યોજનાઓ ચર્ચવાની છે અને કેળવણી સંબંધી હયાત મંડળોના કામનો તરસાળો કાઢવાનો છે. ગુજરાતમાં જે કોઈ જાહેર પ્રવૃત્તિ વધારેમાં વધારે પ્રકટ અને સફલ થઈ હોય

તો તે કેળવણી સંબંધીજ. આમ સરકારની રાજનીતિની ચર્ચાની દૃષ્ટિથી તેમજ સ્વાત્ર્યપ્રેરણાની દૃષ્ટિથી કેળવણીનો વિષય અસાધારણ અગત્ય ધરાવે છે.

વધારામાં જણાવવાનું કે ગુજરાતનો બ્રિટિશ વિભાગ તેમજ દેશી રાજ્યો અન્ય રાજકીય નહિ પણ કેળવણી સંબંધી પ્રશ્નોનીજ ચર્ચા કરી શકે. ઉપરાંત આ વિષય પ્રમાણમાં ઓછામાં ઓછો વિવાદાસ્પદ અને વધારેમાં વધારે બ્યાવહારિક હોવાથી આપણા ગુજરાતી ભાષાઓને વિશેષ કરીને રૂચવાનો સંભવ છે.

ગુજરાત કેળવણી પારિષદના મુખ્ય ઉદ્દેશો જણાવતી હવે આટલી રહે છે.

(૧) આખા હિન્દુસ્થાન અને વિશેષે કરીને મુંબાઈ ઇલાકાના એક વિભાગ તરીકે ઉભા થતા કેળવણીના સામાન્ય સવાલો વિષે તેમજ પોતાની ખાસ સ્થિતિને લીધે ઉભા થતા વિશેષ સવાલો વિષે વિચાર કરવો અને તે વિચારને પરિણામે યથાશક્તિ બ્યાવહારિક ઉપાયો સૂચવવા.

(૨) કેળવણીની અધી દિશાઓમાં અત્યાર સુધીમાં કેટલી પ્રગતિ થઈ છે અને શી સ્થિતિ છે તે બાબત માહિતી મેળવવી.

(૩) કેળવણીના પ્રસાર અને સુધારાને અંગે ઉભા થતા જુદા જુદા સવાલો વિષે વિચાર કરવો (ખર્ચ, મકાનો, શિક્ષકો, કેળવણી ઉપર સત્તા વગેરેના સવાલો).

(૪) બ્રિટિશ સરકાર તથા દેશી રાજ્યો કેળવણીની બાબતમાં જે કામ કરે છે તેની વૃદ્ધિમાં લોકો સહકાર કેમ કરી શકે તેમજ પોતાની મેળે સ્વતંત્ર રીતે લોકો શું શું કરી શકે તે વિષે યથાશક્તિ માર્ગો સૂચવવા અને યોજવા.

ઈન્દુલાલ કનૈયાલાલ બાણિક.



પરિશિષ્ટ ૧૦ મું.

ગુજરાત કેળવણી મંડળના બંધારણનો ખરડો.

(અમદાવાદમાં તા. ૧૧-૨-૧૭ ના રોજ આ મંડળની એક સભામાં
સુધાર્યા પ્રમાણે.)

૧. આ સંસ્થા ગુજરાત કેળવણી મંડળ (The Gujarat Educational League) નામથી ઓળખાશે.
૨. આ સંસ્થાના ઉદ્દેશ નીચે પ્રમાણે છે:
 - (ક) કેળવણીના પ્રશ્નો વિષે પ્રજામત કેળવવો અને દર્શાવવો.
 - (ખ) ગુજરાતમાં કેળવણીના પ્રશ્નોની સતત ચળવળ કરવી.
 - (ગ) ગુજરાતમાં કેળવણીના વ્યાવહારિક કાર્યો કરવાં.
૩. આ મંડળમાં ૨૧ વર્ષથી ઉપરની વયના સૌ કોઈ સભાસદ થઈ શકશે. પરંતુ આ મંડળના સભાસદ થયા શિવાય આ મંડળને મદદ આપનાર જનોને સહાયક ગણવામાં આવશે, અને તેમને આ મંડળ તરફથી પ્રગટ થતું બધું સાહિત્ય મળશે.
૪. સભાસદોનાં પાંચ વર્ગ રાખવામાં આવ્યા છે.
 - (ક) જેઓ સામટા રૂ. ૧૦૦૦) અથવા વધારે આપશે તેઓ અશ્રયદાતા ગણાશે.
 - (ખ) જેઓ સામટા રૂ. ૫૦૦ થી ૧૦૦૦) સુધી આપશે તેઓ દાતા ગણાશે.
 - (ગ) જેઓ સામટા રૂ. ૧૦૦ થી ૫૦૦) સુધી આપશે તેઓ ઉપકારક ગણાશે.
 - (ઘ) જેઓ સામટા રૂ. ૨૫ થી ૧૦૦) સુધી આપશે તેઓ આજીવંત સભાસદ ગણાશે.
 - (ઙ) જેઓ વાર્ષિક રૂ. ૧) અથવા વધારે આપશે તેઓ સામાન્ય સભાસદ ગણાશે.
 - (ચ) માન્ય સભાસદો જેમને વ્યવસ્થાપક મંડળના આસ દ્વારાથી નીમવામાં આવશે.
૫. આ મંડળનો કારોબાર વ્યવસ્થાપક મંડળ ચલાવશે.
 - (ક) પ્રમુખ.
 - (ખ) વધારેમાં વધારે ૧૦ ઉપપ્રમુખો.

(ગ) ૫ મંત્રીઓ.

(ઘ) ખજાનચી.

(ઙ) ચૂંટાએલા ૨૦ સભાસદો.

૬. આ સર્વે સભાસદો અને પ્રમુખ સિવાયના અધિકારીઓ લેખિત મત (ballot) થી દર વર્ષે ચૂંટાશે અને સામાન્ય રીતે તે કાર્ય વાર્ષિક સાધારણ સભામાં થશે. આ સભામાં હિસાબ તપાસનાર (auditor) ની નીમણૂક પણ થશે. કેળવણી પરિષદની એક બેઠકનો પ્રમુખ બીજી બેઠક ખૂરી થતાં લગી આ મંડળનો પ્રમુખ થશે.

૭. આ મંડળના ઉદ્દેશની સિદ્ધિ માટે વ્યવસ્થાપક મંડળને યોગ્ય લાગે તેવાં સર્વે પગલાં લેવાનો અધિકાર છે.

(ક) કોઇ પ્રશ્ન ઉપર સરકારમાં અરજી કરવી અથવા પત્રવ્યવહાર ચલાવવો.

(ખ) કોઇ પ્રશ્નો ઉપર હકીકત બેગી કરવી.

(ગ) કોઇ પ્રશ્નોના નિરાકરણ માટે વિદ્વાનોની કમિટી નીમી તેનો રીપોર્ટ પ્રગટ કરવો.

(ઘ) કેળવણી પરિષદની બેઠક ભરવી.

(ઙ) કેળવણીને અંગે પ્રયોગો કરવા અથવા કરાવવા.

(ચ) ગામડાઓમાં પુસ્તકાલયો, ફરતાં પુસ્તકાલયો, પ્રદર્શનો, પરીક્ષાઓ વગેરે યોજવા.

(છ) કેળવણીના પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે સંમેલનો કરવાં.

(જ) કેળવણીનાં પ્રશ્નો સંબંધી પત્રિકાઓ, લેખો વગેરે પ્રગટ કરવાં અને લાપણો અપાવવાં. અને સામાન્ય રીતે મંડળના હેતુની સિદ્ધિ માટે આવાં પગલાં લેવાં.

૮. પાંચ સભાસદોની સહીથી કોઇ દરખાસ્ત રજૂ થાય તો મંત્રીઓએ તે વ્યવસ્થાપક મંડળને જાહેર કરવી અને તેનું પરિણામ નેમને જણાવવું.

૯. દરવર્ષે વ્યવસ્થાપક મંડળ નક્કી કરે ત્યાં મંડળના સભાસદોની સામાન્ય વાર્ષિક સભા મેળવવી અને ત્યાં નીચે પ્રમાણે કાર્ય કરવું:—

(ક) વાર્ષિક અહેવાલ અને તપાસેલો હિસાબ મંજૂર કરવાં.

(ખ) વ્યવસ્થાપક મંડળ અને અધિકારીઓ નીમવા.

(ગ) અને બીજાં જે કોઈ કામ પ્રમુખ સાહેબની રજાથી મંત્રીઓ રજુ કરે તે કરવું.

૧૦. પેદા નિયમો ધડવાની સત્તા વ્યવસ્થાપક મંડળના હાથમાં રહેશે.

અધિકારીઓનાં નામની યાદી.

પ્રમુખ:—૧. રા. ચીમનલાલ હરિલાલ સેતલવાડ, બી. એ. એલ એલ. બી. એડવોકેટ

ઉપપ્રમુખો:—૧. રા. જીવજીરાય વરજરાય દેશાઈ, ૨ રા. ઉત્તમલાલ કેશવલાલ ત્રીવેદી, ૩ રા. કેશવલાલ હર્ષદરાય ધ્રુવ, ૪ રા. રમણભાઈ મહીપતરામ નીલકંઠ, ૫ પ્રો. હરિલાલ માધવજી ભટ્ટ, ૬ રા. મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધી, ૭ રા. ગિરિધરદાસ મંગળદાસ દેશાઈ, ૮ રા. અંબાશંકર ઉત્તમરામ મલજી, ૯ રા. ડાહ્યાભાઈ લલ્લુ ભાઈ પુરોહિત, ૧૦ રા. ચુનીલાલ ઘેલાભાઈ શાહ.

તીજેરર:—૧. કૃષ્ણલાલ નરસીલાલ દેશાઈ.

મંત્રીઓ:—૧ રા. ઇન્દુલાલ કનૈયાલાલ યાજ્ઞિક, ૨ રા. અમૃતલાલ વિ. દુધર, ૩ રા. ચંદુલાલ કાશીરામ દવે, ૪ રા. હરિભાઈ ઝવેરભાઈ અમીન, ૫ રા. વીરબળ હ. મહેતા.

વ્યવસ્થાપક મંડળના સભાસદો:—૧ રા. રામમોહનરાય જસવંતરાય દેશાઈ, ૨ રા. રણજીતરામ વાવાભાઈ મહેતા, ૩ રા. શંકરલાલ ઘેલાભાઈ ખેંકર, ૪ રા. હીરાલાલ ત્રીભોવનદાસ પારેખ, ૫ સૌ. શારદા મહેતા, ૬ રા. ગણેશ વાસુદેવ માવળંકર, ૭ સૌ. વિદ્યાગૌરી નીલકંઠ, ૮ રા. ચંદ્રશંકર નર્મદાશંકર પંડ્યા, ૯ પ્રો. સાંકળચંદ જ્ઞેલાલ શાહ, ૧૦ રા. અંબાલાલ મોતીભાઈ પટેલ, ૧૧ રા. હરિપ્રસાદ વ્રજરાય દેશાઈ, ૧૨ રા. જગવંતરાય પરમોદરાય ઠાકોર, ૧૨ રા. હરિપ્રસાદ ડાહ્યાભાઈ જીવપતિ, ૧૪ રા. નૃસિંહપ્રસાદ કાળીદાસ ભટ્ટ, ૧૫ રા. પર્જન્યરાય વૈકુંઠરાય મેહ, ૧૬ રા. કરસુખરામ વિ. હોરા, ૧૭ રા. અંબેલાલ મણીલાલ, ૧૮ રા. જમનાદાસ માધવજી મહેતા, ૧૯ ડૉ. સુમન્ત મહેતા, ૨૦ રા. હરિલાલ ગોવિંદજી પરીખ.

ગુજરાતના જુદા જુદા તાલુકાઓમાં લોકલખોડની

નંબર.	તાલુકાઓ.	તાલુકાનું ક્ષેત્રફળ.	શહેરો અને ગામડાંઓની સંખ્યા.	વસ્તી.	નિશાળોની સંખ્યા.	તા. ૩૧ મી માર્ચ ૧૯૧૫ ને રાજ રજીસ્ટર પરની છોકરાંની સંખ્યા.
૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
						અમદાવાદ
	ખાંતીજ.	૨૮૭	૧૧૪	૫૬,૬૦૧	૩૨	૧૭૧૯
	મોડાસા.	૧૫૭	૪૬	૧૮,૪૬૩	૧૨	૮૦૪
	દસક્રોઈ.	...	૧૨૪	૧,૫૦,૭૧૨	૧૦૨	૬૮૭૯
	સાનંદ.	૨૯૯	૮૫	૩૬,૩૫૧	૨૦	૧૦૦૫
	ઘોળકા.	૬૮૯	૧૨૧	૭૩,૬૧૯	૫૪	૩૦૯૫
	વીરમગામ.	૬૭૨	૧૫૮	૬૭,૨૪૧	૫૬	૩૫૫૯
	ધંધુકા.	૧૦૯૨	૧૫૩	૩૯,૬૦૯	૪૧	૨૭૭૧
	ઘોઘા.	૨૨૩	૬૩	૨૭,૦૯૭	૨૦	૧૧૩૯
	કુસી.	૩,૪૧૯	૮૬૪	૪,૯૯,૬૯૩	૩૩૭	૨૦,૯૬૧
						એડા-
	આણંદ.	૨૪૪	૭૪	૧,૪૩,૪૬૪	૧૦૫	૮૫૩૯
	ઞોરસદ.	૨૦૫	૯૦	૧,૪૦,૦૯૪	૧૦૬	૮૨૫૧
	કપડવંજ.	૨૭૯	૮૬	૭૬,૭૩૦	૩૧	૧૮૩૭
	માતર.	૨૧૬	૮૧	૫૮,૭૦૫	૪૮	૨૫૭૧
	મહેમદાવાદ.	૧૭૧	૬૧	૬૭,૬૯૨	૩૬	૧૬૯૩
	નડીઆદ.	૨૨૪	૯૩	૧,૩૩,૪૬૭	૮૪	૫૪૩૯

નં. ૧

હદમાં અપાતી પ્રાથમિક કેળવણી સંબંધી માહિતી.

ખાતા તરફથી મંજૂર નહિ થયેલી નિશાળોની સંખ્યા.	મંજૂર નહિ થયેલી નિશાળોમાં ભણતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.	એકંદર નિશાળોની સંખ્યા.	એકંદર નિશાળીયાઓની સંખ્યા.	વસ્તીના પ્રમાણમાં નિશાળે ભણતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.	નિશાળવાળા ગામોની સંખ્યા.	નિશાળવાળા ગામોનું સેક્ટર પ્રમાણ.
૮	૯	૧૦	૧૧	૧૨	૧૩	૧૪
૭૯૬.૧						
૬	૧૨૯	૩૮	૧,૮૪૮	૩.૪	૩૦	૨૬.૩
૧	૧૫	૧૩	૮,૧૯	૪.૪	૧૨	૨૬
૨૬	૫૫૧	૧૨૮	૭૪૩૦	૪.૯	૭૪	૫૯.૬
૨	૩૯	૨૨	૧,૦૪૪	૨.૮	૧૯	૪૨.૨
૭	૧૪૭	૬૧	૩,૨૪૨	૪.૪	૪૪	૩૬.૩
૭	૧૦૨	૬૩	૩,૬૬૧	૩.૭	૪૯	૩૧
૧૨	૨૨૨	૫૩	૨૯૯૩	૭.૬	૩૭	૨૪.૧
૨	૪૨	૨૨	૧૧૮૧	૪.૩	૧૮	૨૮.૫
૬૩	૧,૨૪૭	૪૦૦	૨૨૨૦૮	૪.૯	૨૮૭	૩૩.૨
૭૯૬.૨						
૩૦	૬૬૨	૧૩૫	૯૨૦૧	૬.૪	૫૯	૭૯.૭
૨૧	૬૪૧૦	૧૨૭	૮૬૬૧	૬.૧	૭૦	૭૭.૭
૩	૫૭	૩૪	૧૮૯૪	૨.૪	૨૫	૨૯
૯	૨૦૪	૫૭	૨૭૭૫	૪.૭	૩૫	૪૩.૨
૩	૬૪	૩૯	૧૭૫૭	૨.૬	૩૩	૫૪
૨૨	૩૬૮	૧૧૨	૫૮૦૭	૪.૩	૫૪	૫૮

ગુજરાતના જુદા જુદા તાલુકાઓમાં લોકલબોર્ડની

નંબર,	તાલુકાઓ.	તાલુકાનું ક્ષેત્રફળ.	શહેરો અને ગામડાંઓની સંખ્યા.	વસ્તી.	નિશાળોની સંખ્યા.	તા. ૩૧ મી માર્ચ ૧૯૧૫ ને રોજ રજીસ્ટર પડેલી છાત્રાંત્રીની સંખ્યા.
૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
	કાસરા. ...	૨૫૭	૧૦૧	૭૧,૫૮૮	૪૨	૨૨૦૨
	કુલ. ...	૧૫૯૬	૫૮૬	૬,૯૧,૭૪૪	૪૫૦	૩૦,૫૩૨
						ભરૂચ-
	જાંબુસર. ...	૩૭૮	૮૫	૬૦,૬૪૪	૪૭	૨,૮૭૫
	આમોદ. ...	૧૭૬	૫૩	૩૫,૦૨૦	૩૬	૨,૩૫૦
	વાગરા. ...	૩૦૮	૬૮	૩૦,૬૯૨	૩૮	૧,૨૩૭
	ભરૂચ. ...	૩૧૨	૧૦૨	૧,૧૧,૪૩૦	૭૦	૪,૬૦૬
	અંકલેશ્વર. ...	૨૯૩	૧૦૨	૬૮,૯૩૧	૫૬	૩,૦૮૪
	કુલ. ...	૧,૪૬૭	૪૧૦	૩,૦૬,૭૧૭	૨૪૭	૧૪,૨૫૨
						સુરત-
	ઝોલપાડ. ...	૩૨૪	૧૧૮	૫૩,૫૦૬	૬૬	૩,૭૫૮
	ઝોર્યાસી. ...	૯૮	૭૨	૪૩,૩૪૩	૪૭	૩,૩૭૩
	બારડોલી. ...	૨૨૨	૧૨૪	૮૬,૩૪૯	૬૪	૫,૨૪૩
	માંડવી. ...	૨૭૯	૧૨૬	૫૩,૦૨૭	૨૪	૧,૬૨૫
	જલાલપુર. ...	૧૮૮	૬૧	૭૫,૨૫૨	૬૪	૫,૯૧૩
	ચીખલી. ...	૧૬૭	૬૩	૬૨,૭૭૪	૪૯	૩,૦૧૪
	વલસાડ. ...	૨૦૬	૯૬	૭૫,૬૯૪	૫૬	૩,૬૨૩

નં. ૧

હકમાં અપાતી પ્રાથમિક કેળવણી સંબંધી માહિતી.

ખાતા તરફથી મંજુર નહિ થએલી નિશાળોની સંખ્યા.	મંજુર નહિ થએલી નિશાળોમાં બહુતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.	એકંદર નિશાળોની સંખ્યા.	એકંદર નિશાળોઆ- ઓની સંખ્યા.	વસ્તીના પ્રમાણમાં નિશાળે બહુતાં વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.	નિશાળવાળાં ગામોની સંખ્યા.	નિશાળવાળાં ગામોનું સેક્ટર પ્રમાણ.
૮	૯	૧૦	૧૧	૧૨	૧૩	૧૪
૭	૧૫૨	૪૯	૨,૩૫૪	૩.૨	૩૭	૩૭-૨
૯૫	૧૯૧૭	૫૪૫	૩૨,૪૪૯	૪.૬	૩૧૩	૫૩.૪
જિલ્લો.						
૧	૩૬	૪૮	૨,૬૧૧	૪.૮	૪૨	૪૯.૪
૨	૮૪	૩૮	૨,૪૩૪	૬.૯	૩૦	૫૬.૬
૦	૦	૩૮	૧,૨૩૭	૪.૩	૩૬	૫૭.૧
૧૮	૨૨૪	૮૮	૪,૮૩૦	૪.૩	૬૧	૫૯.૮
૮	૧૮૯	૬૪	૩,૨૭૩	૪.૭	૫૦	૪૯
૨૯	૫૩૩	૨૭૬	૧૪,૭૮૫	૪.૮	૨૧૯	૫૩.૪
જિલ્લો.						
૭	૨૬૫	૭૩	૪,૦૨૩	૭.૫	૬૧	૫૧.૭
૬	૧૫૪	૫૩	૩,૫૨૭	૮.૧	૩૯	૫૪.૧
૭	૨૬૬	૭૧	૫,૫૦૯	૬.૩	૫૦	૪૦.૩
૭	૩૪૦	૩૧	૧,૯૬૫	૩.૮	૧૯	૧૫
૩	૭૭	૬૭	૫,૯૯૦	૭.૯	૫૨	૫૭.૧
૪	૧૪૫	૫૨	૩,૧૫૯	૫.૩	૩૯	૬૧.૯
૧	૧૫	૫૭	૩,૬૩૮	૪.૮	૫૦	૫૨

ગુજરાતના જુદા જુદા તાલુકાઓમાં લોકસંખ્યાની

નંબર	તાલુકાઓ.	તાલુકાઓનું ક્ષેત્રફળ.	શહેરો અને ગામડાઓની સંખ્યા.	વસ્તી.	નિશાળોની સંખ્યા.	તા. ૩૧ મી માર્ચ ૧૯૧૫ ને રોજ રજીસ્ટર પસંદી છોકરાંની સંખ્યા.
૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
	પારડી. ...	૧૬૩	૮૧	૬૩,૬૦૬	૪૯	૩,૦૧૯
	કુલ. ...	૧૬૪૭	૭૭૧	૫,૧૩,૫૫૧	૪૧૮	૨૯,૫૬૮
પંચમહાલ-						
	દાહોદ. ...	૩૩૯	૧૨૨	૬૪,૪૦૬	૧૫	૬૦૩
	ખાલોદ. ...	૨૬૯	૯૮	૪૦,૮૯૩	૨૦	૯૫૯
	ગોધરા. ...	૫૮૩	૨૩૭	૯૬,૧૪૭	૫૮	૨,૬૪૮
	કાલોલ. ...	૧૪૫	૬૮	૪૩,૮૬૫	૫૦	૨૭૭૧
	હાલોલ. ...	૨૬૧	૨૬૬	૪૬,૯૪૭	૨૮	૧૩૪૦
	કુલ. ...	૧૫૯૫	૬૯૧	૨,૯૨,૨૫૮	૧૭૧	૮૩૨૦
	એકંદર.		૩,૩૨૨	૨૩,૦૩,૯૬૩		

ટીપ:—(૧) વસ્તીના પ્રમાણમાં સેંકડે ૧૫ ટકા નિશાળે જતા વિદ્યાર્થીઓ હોવા નોંધાયે. તે હિસાબે ગણતાં ગુજરાતના પાંચે જિલ્લામાં, મ્યુનિસિપાલિટી વાળાં ગામો અને શહેરોની વસ્તી બાદ કરતાં ૨૩,૦૩,૯૬૩ ની વસ્તી છે તેમાં ૩,૪૫,૫૯૪ વિદ્યાર્થીઓ શાળામાં ભણનારા હોવા નોંધાયે; પણ ૧,૦૮,૭૨૧

નં. ૧

હઠમાં અપાતી પ્રાથમિક કેળવણી સંબંધી માહિતી.

ખાતા તરફથી મંજૂર નહિ થએલી નિશાળોની સંખ્યા.	મંજૂર નહિ થએલી નિશાળોમાં ભણતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.	એકંદર નિશાળોની સંખ્યા.	એકંદર નિશાળીઆઓની સંખ્યા.	વસ્તીના પ્રમાણમાં નિશાળ ભણતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા.	નિશાળવાળાં ગામોની સંખ્યા.	નિશાળવાળાં ગામોનું સેક્ટર પ્રમાણ.
૮	૯	૧૦	૧૧	૧૨	૧૩	૧૪
૦	૦	૪૯	૩,૦૧૯	૪.૭	૪૧	૫૦-૫
૩૫	૧,૨૬૨	૪૫૩	૩૦,૮૩૦	૬.૦	૩૫૧	૪૫-૫
જીલ્લો.						
૦	૦	૧૫	૬૦૩	૦.૯	૧૪	૧૧.૪
૨	૬૭	૨૨	૧,૦૨૫	૨.૪	૧૪	૧૪.૧
૦	૦	૫૮	૨,૬૪૮	૨.૭	૫૨	૨૧.૮
૨	૫૫	૫૨	૨,૮૨૬	૬.૪	૩૭	૫૪.૪
૧	૭	૨૯	૧,૩૪૭	૨.૮	૨૪	૧૪.૪
૫	૧૨૯	૧૭૬	૮,૪૪૯	૨.૮	૧૪૧	૨૦.૪
			૧,૦૮,૭૨૧		૧,૩૧૧	૩૯.૪

ગાળો નિશાળોમાં ભણે છે. એટલે કગભગ સાડત્રણમેાં ભાગ ભણે છે.

(૨) જીલ્લાનાં ૩,૩૨૨ ગામોમાં ૬૩૮ ૧,૩૧૧ ગામોમાં નિશાળો છે, એટલે ૩ સો ગામે માત્ર ૩૯ ગામે નિશાળ છે.

ગુજરાત ફેજવણી મંડળનું બંધારણ.

- ૧ આ સંસ્થા ગુજરાત ફેજવણી મંડળ (The Gujarat Educational League) નામથી ઓળખાશે.
- ૨ આ સંસ્થાના ઉદ્દેશ નીચે પ્રમાણે છે:—
 - (ક) ફેજવણીના પ્રશ્નો વિષે પ્રજામત ફેજવણી અને દર્શાવવો.
 - (ખ) ગુજરાતમાં ફેજવણીના પ્રશ્નોની સતત ચળવળ કરવી.
 - (ગ) ગુજરાતમાં ફેજવણીનાં વ્યવહારિક કાર્યો કરવાં.
- ૩ આ મંડળમાં ૨૧ વર્ષની ઉપરની વયના સૌ કોઇ સભાસદ થઇ શકશે પરંતુ આ મંડળના સભાસદ થયા સિવાય આ મંડળને મદદ આપનાર જનોને સહાયક ગણવામાં આવશે, અને તેમને આ મંડળ તરફથી પ્રગટ થતું બધું સાહિત્ય મળશે.
- ૪ સભાસદોના પાંચ વર્ગ રાખવામાં આવ્યા છે.
 - (ક) જેઓ સામટા રૂ. ૧૦૦૦) અથવા વધારે આપશે તેઓ આશ્રયદાતા ગણાશે.
 - (ખ) જેઓ સામટા રૂ. ૫૦૦ થી ૧૦૦૦) સુધી આપશે તેઓ દાતા ગણાશે.
 - (ગ) જેઓ સામટા રૂ. ૧૦૦ થી ૫૦૦) સુધી આપશે તેઓ ઉપકારક ગણાશે.
 - (ઘ) જેઓ સામટા રૂ. ૨૫ થી ૧૦૦) સુધી આપશે તેઓ આજીવંત સભાસદ ગણાશે.
 - (ઙ) જેઓ વાર્ષિક રૂ. ૧) અથવા વધારે આપશે તેઓ સામાન્ય સભાસદ ગણાશે.
- ૫ આ મંડળનો કારોવાર વ્યવસ્થાપક મંડળ ચલાવશે. તેનું બંધારણ નીચે પ્રમાણે છે.
 - (ક) પ્રમુખ. (ખ) વધારેમાં વધારે ૧૦ ઉપપ્રમુખ. (ગ) ૫ મંત્રીઓ,
 - (ઘ) ખજાનચી. (ઙ) ચૂંટાયેલા ૨૦ સભાસદો.

આ સર્વે સભાસદો અને પ્રમુખ મિત્રાધના અધિકારીઓ લેખિત મત (Voted) થી દરવર્ષે ચૂંટાશે અને સામાન્ય રીતે તે કાર્ય વાર્ષિક સાધારણ સભામાં થશે. આ સભામાં હીસાબ તપાસનાર (Auditor) ની નીમણૂક પણ થશે ફેજવણી પરિષદની બેઠક એક બેઠકના પ્રમુખ બીજી બેઠક પૂરી થતાં લગી આ મંડળનો પ્રમુખ અને મંડળના ઉદ્દેશની સિદ્ધિ માટે વ્યવસ્થાપક મંડળને યોગ્ય લાગે તેનાં સર્વે પગલાં લેવાનો અધિકાર છે.
- ૬ કોઇ પ્રશ્ન ઉપર સરકારમાં ચર્ચા કરતી અથવા પત્રવ્યવહાર ચલાવવો.
 - (ખ) કોઇ પ્રશ્નો ઉપર હકીકત બેળી કરવી.
 - (ગ) કોઇ પ્રશ્નોના નિગૂંચરણ માટે વિદ્વાનોની કમીટી નીમી તેનો રીપોર્ટ પ્રગટ કરવો.
 - (ઘ) ફેજવણી પરિષદની બેઠક ભરવી.
 - (ઙ) ફેજવણીને અંગે પ્રયોગો કરવા અથવા કરાવવા.
 - (ચ) ગામડાઓમાં પુસ્તકાલયો, કરતાં પુસ્તકાલયો, પ્રદર્શનો, પરીક્ષાઓ વગેરે યોજવાં.
 - (છ) ફેજવણીના પ્રશ્નોની ચર્ચા માટે મંમેલનો કરવાં.
 - (જ) ફેજવણીના પ્રશ્નો સંબંધી પત્રિકાઓ, લેખો વગેરે પ્રકટ કરવાં, અને લાપછીનાં મંમેલનો અને સામાન્ય રીતે મંડળના હેતુની સિદ્ધિ માટે આનાં પગલાં લેવાં.
- ૭ પાંચ મહાનગરની સહીથી કોઇ દરખાસ્ત રજૂ થાય તો મંત્રીઓએ તે વ્યવસ્થાપક મંડળને જાહેર કરવી અને તેનું પરિણામ તેમને જણાવવું.
- ૮ દર વર્ષે વ્યવસ્થાપક મંડળ નક્કી કરે ત્યાં મંડળના સભાસદોની સામાન્ય વાર્ષિક મલા મેળવવી અને ત્યાં નીચે પ્રમાણે કાર્ય કરવું:—
 - (ક) વાર્ષિક આલોચના અને તપાસેલા હિસાબ મંજૂર કરવાં.
 - (ખ) વ્યવસ્થાપક મંડળ અને અધિકારીઓ નીમવાં.
 - (ગ) અને બીજાં જે કોઇ કામ પ્રમુખ સાહેબની રજાથી મંત્રીઓ રજુ કરે તે કરવું.
- ૯ પેટા નિયમો ધડવાની મત: વ્યવસ્થાપક મંડળના હાથમાં રહેશે.

